

FATİH MURAT ARSAL

*İki Renk
Aşk*

EPHESUS

1. BASKI
30.000

İKİ RENK AŞK

Yazarı: Fatih Murat Arsal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2014

ISBN: 978-605-5358-77-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Fatih Murat Arsal

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep÷Divit Yayın Grubu nun tescilli markasıdır.

Baskı:

Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No:4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: (0212) 577 79 77

Cilt:

Yıldız Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum

No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: (0216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

İki Renk Aşk

FATİH MURAT ARSAL

EPHESUS®
YAYINLARI

1. BÖLÜM

Kırmızı en sevdiği renkti. Mesela kırmızı bir arabası vardı. Mesela bu aralar giysilerinin çoğu kırmızıydı. İç çamaşırlarında da kırmızı renk favorisiydi. Şu an içinde bulunduğu bahçedeki güllerin arasında da en çok kırmızı olanları seviyordu. Bu renge olan tutkusunun sebebini bilmiyordu. Son bir yıldır böyle oluyordu. Belki aşkı temsil ettiği içindi? Belki de tutkuyu ve ateşi temsil ettiği için? Sebep her ne ise, kırmızıyı seviyordu işte...

Ve neşikti! Hem de boylu poslu, fazlasıyla yakışıklı bir adam! Evet! Kırmızıyı sevmesinden daha doğal ne olabilirdi ki? Aşık bir kadın için kırmızının anlamı belliydi. Onun gözünde aşk kırmızıydı. Aşk tek renkti.

Yineğini dolduran bu sevginin keyfi ile rahatça yumuşak çimlerin üzerine çökmüştü. Dizlerinin çim lekesi olmasına aldırmıyordu. Hem nasıl olsa mavi kotu kolayca leke göstermezdi. Yerdeki çiçeklerle aynı renk iri yeşil gözleri, elindeki gül guncasında yarılmıştı. Onu bahçe makası ile özenle kesmişti. Koparmayı hiç düşünmüyordu. Her gün bahçedeki güllerden bir tanesini feda ediyordu. Verandadaki kristal vazoda güzel duracaktı. Buraya geldiğinden beri, yani on gündür o vazonun içine her gün bir tane gül koymayı alışkanlık edinmişti. Gün geçtikçe vazodaki güllerin sayısı da artmıştı tabii. Zaman içinde onlardan biri solsa bile hemen hemen bir yenisi alıyordu.

Gözlerini bahçede dolaştırdı. Yazlık evlerinin büyük bir bahçesi vardı. Bahçenin geneli yeşillikti. Bahçe içindeki dar arabada rahatlık açısından geçme parke taşlardan örülmüştü. Yol, bahçenin yan tarafındaki üç arabalık park yerine kadar geliyordu.

Geri kalan her yer yeşildi. Seviyordu burayı... Çocukluğu burada geçmişti.

Bu bahar yazlıklarındaki güller ve diğer çiçekler gerçekten coşmuştu. Mevsimin ılık geçmesi onlara yaramıştı. Mayıs ayının başında neredeyse yaz havası yaşıyorlardı. Uzun süredir sert yağışlar kesilmişti. O yüzden güller her zamankinden daha fazla gonca vermişti. Bahçede alabildiğine canlı ve gösterişli duruyorlardı. Her renk gül vardı etrafında. Ama yine de favorisi kırmızıydı..

İnce uzun parmaklarında tuttuğu kırmızı renkli goncayı burnuna götürdü. Allah'ın ona bir hediyesi olan biçimli burnu, çiçeğin kadife gibi yaprağına hafifçe dokundu. Ucu birazcık gıcıklandıkça, güzel kokusunu içine çekti. Gözleri zevkle kapandı. Sanki sevdiği adamın kokusunu içine çekiyordu. Dolgun dudakları kıvrıldı.

Ah! Mutluydu! Koca bir hafta sonu onunla birlikte olacağını inanamıyordu. *Sevdiği adam! Sevdiği erkek!* Ne güzel bir his! İçi sıcacıktı.

“Neye gülümsüyorsun sen öyle?”

Yan tarafından gelen bu ses ile irkildi. Gözleri açıldı. Başını çevirdi. Annesi karşısında duruyordu. Birçok bakımdan ona çektiği için memnundu. Uzun boylu annesi, elli iki yaşında olmasına rağmen hâlâ dinç ve güzeldi. Tabii yaşı gereği saçlarını kızıl ışıltılı koyu kahverengiye boyatıyordu. Ama açık olmak gerekince pürüzsüz cildi, annesinin yaşını hiç belli etmiyordu. Cildi neredeyse hiç kırışmamıştı. Yarım kollu beyaz bluzu ve saçlarının rengindeki pantolonu ile vücudu hâlâ çok güzel görünüyor, onun iki çocuk doğurduğunu adeta yalanlıyordu. İnce beli ve biçimli kalçaları, bir zamanlar mankenlik yapmış olması bir yana, hatı yapabileceğini de bağırıyordu sanki.

“Gülümsemiyordum!” diye annesine yalan attı hemen. Neden gülümsediğini ona söyleyecek değildi elbette. En azından şimdilik... Her şey kesinleşmeden, netleşmeden olmazdı.

Kadının biçimli dudakları kıvrıldı. Onun da gözleri yeşildi. Buzunkinden daha açık renkti sadece. “Bana bak çirkin yalancı!” dedi tehdit edercesine. “Ben yirmi beş yıllık kızımı tanımadı mıyım?”

“Yirmi altı!” diye düzeltti genç kız hemen. Annesininkiler kadının olan güzel gözleri gülümsüyordu. “Yarın yaş günüm! Unuttun mu?”

Annesi burun kıvrıdı. “Unutmak ne mümkün? Baban her gün hatırlatıyor.” Dudaklarını bükerek ve sesini biraz kalınlaştırarak kocasının taklidini yaptı. “*Hey! Filiz! Sakın Aysun’un yaş gününü unutma! Kaç yıldır ilk kez birlikte olacağız. Güzel olsun istiyorum!*” Sesini normalleştirerek yalandan homurdandı. “Acaba hangi sene unuttum ki? Sen yedi yıldır Amerika’daydın. Bir kere unutmayı unuttum mu?”

Kuşma ona. Canım babam!” dedi Aysun neşeli bir ses tonuyla. Babası onun için dünyadaki en harika iki erkekten biriydi. Uzun yıllar gönlündeki ilk sırayı korumuştı. Ama şimdi onu yeni bir rakip çıktığından sıralamadaki yeri konusunda pek emin değildi.

Ben?” diye soran annesinin sesi kinayeliydi.

Genç kız yerinden doğruldu. İkisi de aynı boy ve fizikte sayılırdı. Ama kendi vücudu annesininki gibi çekici değildi. Göğüsleri daha küçük, beli daha ince, kalçaları daha dardı. Dediklerine göre babaannesine benziyordu. Sevgiyle annesine sarıldı. Onun kokusunu nadide bir gülmüş gibi içine çekti. “Canım annem!” dedi adeta bir çocuk gibi. “Sen bambaşkasın! Amerika’dayken çok seni ve bu kokunu özlüyordum! Sen sevilmez misin hiç?”

Her süre sarmaş dolaş kaldılar. Her ikisi de nemlenmiş gözleriyle peşpeşe çekildikleri sırada otomatik bahçe kapısı yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. İçeriye beyaz bir araba giriyordu. İki kadının bakışları o tarafa yöneldi. Evin gölgesinin vurduğu park alanında yavaşan büyük arabanın fren lambaları bir iki saniye sonra

söndü. Aysun'un spor arabasının yanına park etmişti. Babasının Mercedes'iydi bu.

"Geldiler..." dedi Filiz Hanım.

Aysun'un nemli gözleri parlamıştı. Görüyordu zaten! Evet! İşte, gelmişlerdi!

Arabanın arka kapısından önce uzun boylu babası indi. İlk aşkı olan babası! Karizmatik Servet Meriç... Servo Elektrik'in yakışıklı patronu... Boyu bir seksen beş kadardı. Belki biraz daha uzun... Boş zamanlarında spor yaptığı için biçimli bir fiziği vardı. Yaşma bağlı olarak çok hafif bir göbeği olsa da, ona yakışıyordu. Saçlarının çoğu kırışmıştı. Düzgün bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Yüzü ise hâlâ yakışıklılığını vurguluyordu. Her gün tıraş olmaya alışık olduğu için cildi gergindi. Son birkaç yıldır düzgün kesimli bıyıklarına beyazlar karışmaya başlamıştı. Giymiş olduğu kahverengi tonlardaki takım elbise belki başkasına yakışmazdı ama babasına yakışıyordu.

Aynı anda arabanın şoför kapısı da açılmıştı. Babasından daha uzun olan genç bir adam çıkmıştı açılan kapıdan. Ve Aysun'un gözleri babasındansa, işte bu güçlü yapılı genç adama takılıp kalmıştı. Pırıl pırıl parlayan gözleri hızla onu süzdü. Süzmek ne ke lime, adeta gözleriyle içmişti esmer adamı...

Yirmi dokuz yaşında bir adamdı. Yaşını iyi biliyordu, çünkü üç ay önce onunla birlikte Kaliforniya'da bir kafede kutlanışlardı. O geceyi unutamıyordu. Gecenin sonunda aldığı yumuşak cık öpücüğü de unutamıyordu. Güçlü kollar beline sarıldığında hissettiği tatlı heyecan bugün gibi aklımdaydı. Genç adamın gür siyah saçlarında tek tük beyaz teller olsa da, dikkatle bakılmadıkça seçilmiyordu. Tatlı bir esmerlikteki cildinde tek bir püskül bile yoktu. Düz burnu inatçı olduğunu söyler gibiydi.

Genç adamın mavi gözleri bir an için Aysun'a yönelmişti. Lale keksi dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Bunu sadece Aysun fark etmişti. Sonra ondan da aynı tebessümü alınca gözlerini genç kızın babasına çevirdi. Uzanıp elindeki deri çantayı almak istedi

"Ben alayım..."

Aysun'un babası çantayı vermediği gibi, başını da iki yana sallıyordu. "Hayır Gürkan! Sen Vural Bey'e yardımcı ol..." dedi tok sesi ile. Aysun onun bu ses ile söylediği bazı türkülere bayırdı. Küçüklüğünden beri babasının söylediği halk türküleri kulaklarından hiç gitmemişti. Hatta bu türkülerle uyuduğu olmuştuk.

Kaşlarını merakla çattı. Peki, *Vural Bey* dediği kişi de kimdi?

O sırada arabanın sağ arka kapısı açıldı. İçinden inen her kim de değeri iki erkek kadar seri değildi. Gayet yavaş hareket ediyordu. Ya çok yaşlıydı, ya da?..

Genç kız kısa bir an için arabadan çıkan adamı inceledi. Hava, yaşlı balan değildi. En azından Aysun'un sandığı kadar yaşlı değildi. Sadece biraz hantaldı. Elinde zarif bir baston vardı.

"Bu kim?" diye çaktırmadan annesine sordu genç kız.

Eliz Hanım da sessizce fısıldadı. "Sana söylemeye fırsatım olmamış. Sen plajdayken baban aradı. Bir misafir daha getireceğini söyledi."

"Ben sadece Gürkan gelecek sanıyordum? Kimmiş?"

Hatırlarsan eğer, geçen hafta baban bir şeylerden bahsetmişti. Hani bizim şirkete ortak olmak isteyen birisi vardı... Gürkandan öğrenmişti bu teklifi. Baban da sıcak bakıyordu bu teklife. Sonradan teklifi yapanın kim olduğunu öğrendim. Sonradan bu adam... o adam ve... aslında Gürkan'ın öz amcası..."

"Oz amcası mı?" Genç kız bir sevdiği uzun adama, bir de diğeri adama baktı. "Yok artık!"

Her boy pos andırıyordu ama!.. Ama hepsi buydu. Gürkan'm saçları gölgede bile ışıldıyordu. Şakaklarına bazı kırlar eriyip yerleşmiş olmasına rağmen, hâlâ çekici siyah saçları vardı. Diğer adamın saç rengi ise kurşuniydi. Ama öyle böyle değil... Her ikisinin saçları gerçekten kurşuniydi! Koyu kurşuni... Yüz hatları da çok farklıydı. Birbirine benzemeyen kemik yapıları vardı. Ayrıca yüz ifadeleri de farklıydı. Gürkan'm ciddi yüzüne

karşılık, arabadan inen adamın dudakları ve bakışları sürekli gülümsediğini gösteriyordu.

Gürkan'ın bir iki kere amcasından bahsettiğini hatırlıyordu. Ama hiç bu garip gri saçlarından bahsettiğini hatırlamıyordu. Erken mi kırlaşmıştı?

Ve... Ve topalladığından da bahsetmemişti!

“Hafta sonu ortaklık işini kesinleştirmek için çalışacaklar-mış,” diye ekledi annesi.

“Çalışmak için benim yaş günümü mü bulmuşlar?” diye fıldadı Aysun. Sesi memnuniyetsizdi.

Annesi cevap vermedi.

Vural isimli adam, arabanın çevresini dolaşıp Servet Bey'in yanına gelmişti. Hafifçe topallarken, yürümek için elindeki bastondan güç alıyordu. Onun sayesinde Gürkan'ın yardımına gerek duymuyordu.

Aysun ise dikkatini yeniden sevdiği erkeğe çevirmişti. Onu ilgilendiren tek erkek oydu çünkü. Üç erkek de takım elbiseli olmasına rağmen, kadınsı bir içgüdü ile Gürkan'ın şıklığına odaklanıyordu. Onu üç yıl önce gördüğünde de böyle takım elbiseliydi. İlk kez babasının bürosunda görmüştü genç adamı. Aysun yaz tatili için Amerika'daki okulundan yeni gelmişti. Ve daha Gürkan'ı görür görmez *Ne yakışıklı bir adam!* diye düşünmüştü. Siyah saçlarından ve ciddi bakan mavi gözlerinden hoşlanmıştı. O gün genç adam babasının bürosuna iş görüşmesi için gelmişti. Şirkette açık pozisyonunda bulunan Proje Müdürlüğü için başvurmuştu.

Kendisinden emin gözükmesinden ve babası gibi ezici bir insanın karşısında bile dik durmasından etkilenmişti. Ve tabii ki genç adam işi de kapmıştı. Aysun belli etmese de o zamanlar buna çok sevinmişti. Gürkan hayatında gördüğü en yakışıklı erkeklerden birisiydi. O andan itibaren ilgi duymaya başlamıştı genç adama. Gerçi bu üç yıl içinde pek sık görüşememişlerdi. İlgiyi hep yüzeysel kalmıştı. Genellikle Amerika'dan tatil için

İrkiye'ye geldiğinde mümkün olabilmişti. Ancak onun hâlâ şirkette çalıştığını görmek hep içini rahatlatmıştı.

Üç erkek yanlarına yanaştığında, genç kız gözlerini zorlukla Gürkan'dan ayırdı. Kimseye bir şey belli etmek istemezdi. Şimdilik...

“Eşim Filiz... Küçük kızım Aysun...” diye tanıştırdı Servet Hey ailesini. Onları tanıştırtırken gururlu bir ses tonu vardı. “Sizi Gürkan’ın amcası Vural ile tanıştırayım. Vural Çağlayan...” diye ekledi ardından.

Adamın eli uzandı. “Nasılsınız, Filiz Hanım?” Kalm, tok bir sesi vardı.

Annesinin zarif eli onun iri eline doğru giderken, genç kızın gözleri ister istemez adamın esmer eline takılmıştı. Ve istemese de birazcık irkilmişti. Sağ elinin üzerinde ciddi bir yanık gözüktüyordu. Yanık kısım, derisinin orijinal renginden daha değişikti. Çirkin bir yanıktı tabii ki. Ama parmaklarını kullanabildiğine göre fazla kalıcı bir hasar bırakmamış olmalıydı.

Elinde olmadan kendi ellerini arkaya götürdü. Kalçalarının üzerinde kavuşturdu. Canı o anda o yaralı eli sıkmayı hiç istememişti. Parmak uçları elindeki gül sapını sımsıkı tuttu. Bir diken hafifçe battı.

Adamın gözleri ile karşılaştı bakışları.

Değişik saçları gibi, değişik gözleri de vardı. Uzunca ve dalgalı saçları yüzünün iki yanından iyi bir kesimle inerken, parlak gri gözlerini daha belirgin yapıyordu. Bir insanın bu renk gözleri olması ilginçti. Tıpkı cıva gibi...

“Aysun Hanım...” dedi adam başı ile selam verirken. Elini uzatmaya yeltenmemişti. Gülümsüyordu. Sanki genç kızın onun elini sıkmak istememesini çok iyi anlamıştı. Gözlerinin içinde birden alaycı bir ışık oluştu. Gülümsemesi ise Gürkan’ın tatlı gülümsemesinden çok farklıydı. Pervasız, kendine güvenli ve hatta... küstah!

Genç kız mecburen konuştu. “Hoş geldiniz... Vural Bey!”

“Hoş buldum!” Işık dolu bakışları Aysun’un sıkıntılı gözlelerinden ayrıldı ve bir iki saniye boyunca evin üzerinde gezindi. Yüksek çınar ağaçlarının gölgesinde, iki katlı modern bir evdi. Bahçede bu hol yapraklı ağaçların haricinde birkaç bakımlı zeytin ağacı ve hatta kestane ağacı bile vardı. Ancak özellikle renkli güllerin dolu olduğu bir kısım vardı ki, seyretmeye doyulamayacak gibiydi. Doğrusu, oldukça büyük bir arazi üzerine yerleştirilmiş bu güzel yapı, denize olan hâkimiyeti ile de özel bir güzellikteydi. Denize doğru olan tarafında sık bir koruluk gözüktüyordu. İki kişinin yan yana zorlukla yürüyebileceği kadar dar bir yol da koruluğun içine doğru uzanıyordu.

Gri saçlı adamın gri gözleri yeniden genç kızın annesine döndü. “Eviniz çok güzelmiş, Filiz Hanım...” dedi gönül alan bir sesle.

Kadın bunun bilincinde olan bir memnuniyetle tebessüm etti. “Teşekkür ederim... Biz de çok seviyoruz.”

“Vural Bey, bu hafta sonunu bizimle geçirecek!” dedi Servet Bey rahat bir ses tonuyla. “Fazla vakti yoktu. Hem iş, hem de tatil yapacak bizimle...”

Vural isimli adam gülümsedi. “Aslında bir otelde kalacaktım ama...” diye başladı bu ani ziyaretin onun fikri olmadığını belirtmesine. “Servet Bey ısrar edince...”

Filiz Hanım her zamanki gibi asil haliyle karşı çıktı. Kocasının davranışlarına şaşırılmayı öğreneli çok olmuştu. “Ne demek? Rica ederim. Fazladan birkaç boş odamız var zaten. Hiç sorun olmaz inanın. Memnun olunuz.”

“Teşekkür ederim...” Adamın bakışları Filiz Hanım’dan ayrıldı. Yeniden eve yöneldi. İşte o anda yüzünün sağ kısmında kalan bir başka yanık izi daha meydana çıkmıştı. Kaşının bir kısmında küçük bir doku kaybı olmuştu. Oradan şakağına doğru genişlemişti yanık... Saçlarında pek bir zarar yoktu. Ancak sağ kulağının arka kısmından boynuna doğru inen bölgesel bir yanık daha vardı. Gömleğinin yakasından içeriye doğru girip kayboluyordu.

Şimdi iki kadın da ister istemez yüzünün sağ kısmında kalan bu yanık izine bakıyorlardı. Durumu fark eden Servet Bey eliyle işaret etti. “Şöyle verandaya geçelim mi? Soğuk bir limonata çok iyi gelir doğrusu?”

Vural Çağlayan bu bakışları fark etmemiş gibi gülümsedi. Önden giden Filiz Hanım’ı, Servet Bey ile birlikte takip etti. Aysun ve Gürkan geride kalmışlardı. Gürkan arabanın bagajına gitmişti. Aysun da onu takip etti. Genç adam kısılmış gözlerle, verandaya gidenlerin ardından baktıktan sonra genç kıza döndü.

“N’aber?”

Aysun çocuksu bir mutlulukla ona bakıyordu şimdi. “İyiyim... Senden n’aber?” diye sordu tatlı bir sesle.

“Babanla bütün hafta iş peşinde koştuk. Yorucuydu. Bir de amcamın gelişi ortaya çıkınca, sabah onu almaya havaalanına gittik. Yol felaketti.”

“Amcanın geleceğini söylememiştin?”

“Gelmeyecekti zaten. Doğrudan Ankara’ya gidecekti. Sanırım baban önce buraya gelmesi için ikna etmiş. Şu anlaşmayı öne çekmeye çalışıyoruz. Tüm gün fabrikada çalıştık. Bu hafta sonu da kalan tüm pürüzleri halledebileceğimizi umuyorum.”

“Bizim şirkete ortak mı olacak yani?”

Genç adam gözlerini verandadaki rahat bir koltuğa yerleşen amcasına çevirdi. “Öyle gözüktüyor. Zaten geçen hafta yurtdışındaki tüm işlerini tasfiye etti. Uzun zamandır Türkiye’ye yerleşip, yeni bir iş kurmak istiyordu.”

“Sen mi önerdin bunu babama?”

“Evet... İkisi için de iyi olacağını düşündüm.”

“Sır mıydı peki? Telefonda falan bahsedebilirdin!” Sonra sesindeki gizli bir ima ile ekledi. “Gerçi pek sık telefon açtığın da yok. En son beş gün önce aramıştın!”

Genç adam gülümsedi. “Sevmiyorum ben telefon ile konuşmayı. Zaten bütün gün onunla bununla iş için konuşuyorum... Kafa filan kalmıyor.”

“Hımm! Anladım. Yani benimle konuşup kafanın daha da ağrımamasını istemiyorsun?” Sesi birazcık küs çocukların sesine dönüşmüştü şimdi.

Genç adam hafif bir nefes aldı. “Hayır ya! Ne ilgisi var? Hemen kötü tarafından algılama. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Sadece hem vakit olmuyor, hem de açıp arasam bile sana yeterince ilgili davranamıyorum. Sen öyle dememiş miydin?”

“Telefonda konuşurken benimle mesafeli olmak zorunda değilsin. Ben senin emrindeki bir çalışan değilim ki?”

“Bilerek yapmıyorum. Mesai saatlerinde gerçekten kafamın içi dolu oluyor. Ayrıca sen daha Amerika’dan yeni geldin. Şirket işleri ile hemen ilgileneceğini düşünemedim.”

Aysun gözlerini genç adamdan alamıyordu. Ona kızmak zordu. Öylesine yakışıklı ve özel biriydi ki... “Henüz ilgilenmiyorum zaten. Neyse... Bunu sonra konuşuruz. Sen nasılsın? Seni özledim...”

Genç adam hafifçe gülümsedi. “Öyle mi?”

“Öyle! Sen beni özlemedin mi?”

Gürkan bagajdaki büyükçe bir valizi kolayca çekip aldı. Yan gözle ve hafif alaycı bir şekilde ona baktı. “Daha dün öğlen fabrikada görüştüğümüzü düşünürsek... biraz abartmıyor musun?”

Genç kız omuz silkti. “Olsun! Ben özledim yine de! Orada zaten doğru düzgün ilgilenmedin bile benimle!” Bir an verandaya çevirdi bakışlarını. Sonra kimsenin bakmadığına kanaat getirince döndü ve onun engel olmasına izin vermeden uzandı. Adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. “Hoş geldin!”

Gürkan’ın bakışları yeniden genç kızın üzerinden verandaya kaymıştı. “Şişşt! Birisi bizi görecektir. Ne yapıyorsun?” diye tatlı bir şekilde azarladı onu.

“Yalan söyleme! Kimse bize bakmıyor.”

“Sen yine de yapma!.. Baban ve annen görebilirdi. Amcam da görebilirdi.”

“Amcan tutucu biri mi?”

“Yok canım!” Genç adam düşünceli bir şekilde burun kıvırdı. “Tutucu değildir ama yine de çekinirim biraz. Değişik birisidir. Patronumun kızıyla kırıştırmamı hoş karşılamayabilir. Aynı patronum gibi...”

Aysun güldü. “Ha ha! Yirmi dokuz yaşında bir adamın hâlâ aile büyüklerinden korkması çok ilginç doğrusu! Hem de senin gibi kendisini yetiştirmiş, kariyer sahibi bir adamın!..”

Gürkan bagajdan daha küçük bir valiz çıkardı. Bir önceki valiz amcasının, bu ufak olan da kendi valiziydi. İki gece bu evde kalacağı için yanına bir şeyler almasının iyi olacağını düşünmüştü.

“Demek öyle düşünüyorsun?” diye sordu alaycı bir tonla.

“Kendisini yetiştirmiş ve kariyer sahibi mi?”

“Hayır! Korkak!”

Aysun kıkırdadı çocuksu bir neşe ile. “Evet, öyle! Ama neyse ki cesur olduğun zamanları da biliyorum.”

Genç adam yalancılıktan homurdandı. “Ben hiçbir şeyden korkmam!”

“Ha! Tabii! Öğrendik bunu! Amcan hariç!”

“Bak tatlım!” dedi genç adam ona doğru hafifçe eğilerek. “Ben ondan korkarım demedim! Ondan çekinirim dedim!”

“E aynı şey işte?!”

“Değil! O... O farklı biridir!” Genç adamın sesindeki rahat tınyı rağmen, içindeki minicik bir ton farkı, ciddi olduğunu gösteriyordu. Aysun yine başını çevirdi. Koltuklarda oturan adamlara baktı. Annesi aralarında yoktu. Belli ki içecek bir şeyler getirmek için eve girmişti. İki erkek de gölge olan ve rüzgâr alan serin verandada karşılıklı konuşuyorlardı. Aysun genç adamın amcasına bakarken, Vural da gözlerini çevirdi o anda. Ta uzaktan bile gözlerindeki bir pırıltı genç kızın içini huzursuz etti.

Aysun hemen gözlerini kaçırdı. Zaten Vural da o kısa bakıştan sonra ilgisizce yine önüne dönmüştü. Büyük ihtimalle öylesine bir bakıştı.

“Ben... ondan hoşlanmadım!” dedi sonra yavaşça. Bunun sebebini tam olarak anlayamıyordu. Bakışlarını yeniden Gürkan’a çevirdi. “Üzgünüm. Amcan olabilir ama ondan hiç hoşlanmadım! Griyi hiç sevmem zaten...”

Genç adam güldü. “Gerçekten mi? Gerçekten amcamı sevmedin mi?”

“Sevmedim. Kızdın mı?” diye tereddütlü bir şekilde sordu Aysun.

“Yoo! Niye kızayım?” Genç adam çok rahattı. “Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Ama bu ilginç oldu. Kadınlar ona bayılır...”

“Bayılacak bir yanı yok. Ben sevmedim işte. Yaş günümde o da olacak mı?”

Genç adam başını salladı. “Sanmam! Yani evet burada olacak ama çok ortada gözükeceğini düşünmüyorum.”

“İyi!” Biraz sıkıntıyla itiraf etti. “Kusura bakma ama bence çok itici birisi! Partimde tüm arkadaşlarımla onu görüp korkmasını istemem!”

Genç adam bir an duraklamıştı. Sonra genç kızı azarlarcaasına konuştu. “Aysun! Böyle dediğine inanamıyorum! Tıpkı şımarık küçük kızlar gibi konuşuyorsun!”

“Ama öyle! Ne yapayım? Yalan mı söyleyeyim?”

“Yanıkları yüzünden mi? Bir iki yanık senin için çok mu itici?”

Aysun yutkundu hafifçe. “Şey... Çok da güzel... durmuyor!”

Genç adam bagajı kapatıp yerdeki iki valizi birden eline aldı. Ancak kıpırdamadan durup genç kızın yüzüne baktı. Kaşları çatılmıştı. “Peki, sana bir soru!” Aysun sessiz durunca devam etti. “Benim yüzümde ve vücudumda böyle yanıklar ve yaralar olsaydı, beni de itici mi bulurdun?”

Genç kız sıkıntılı bir nefes aldı. “Ne alaka ya?”

“Sen soruma cevap ver.”

“Elbette hayır!”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Neden itici bulmazdın?”

“Üff! Sen beni sorguya çekiyorsun!”

“Sen soruma cevap ver!.. Benim de amcam gibi yaralarım ol-
saydı, az önceki gibi beni öpmek ister miydin?”

“Ya Gürkan! Neden konuyu bu kadar uzattın? Boşuna tartışı-
yoruz. Seni öpmek isterdim tabii. Sen... Sen başkasın!”

Genç adam kısılmış gözlerle ona bakıyordu. Sonra aniden gü-
lümsemi. “İyi! Korktum bir an.”

“Gıcıkısın!”

Genç adam bu sefer daha tatlı güldü. “Ben yine de dikkatli
olup bir kaza falan geçirmeyeyim!

“Vallahi küserim bak artık!” dedi Aysun sıkıntılı bir sesle.
“Hem amcandan hoşlanmadım diye bana kızmadığını söylüyor-
sun, hem de beni üzüp duruyorsun.”

Genç adam ona doğru bir adım sokuldu.

“Başıma bir kaza gelse, gerçekten üzülür müsün?” diye sordu
ciddi bir muziplikle. Gözleri ciddiydi ama erkeksi dudakları ha-
lif kıvrıktı. Ve dikkatle genç kıza bakıyordu.

Genç kız başını salladı. “Üzülürüm tabii! Çok üzülürüm hem
de... Sakın ha! Kendine çok dikkat edeceksin, tamam mı? Sana
bir şey olursa benim de... canım acır.”

“Tamam! Ederim...” diyen genç adam biraz pervasızdı.

“Söz mü?”

Genç adam bu sefer daha ciddi bir şekilde onayladı. “Söz!
Güdelim mi artık? Annen de verandaya çıktı ve bize bakıyor.”

Diğerlerinin yanına vardıklarında, Filiz Hanım’ın erkeklere
limonata ikram ettiğini gördüler. Genç kız annesinin çok güzel
limonata yaptığını biliyordu. Vural da beğenmiş olmalıydı ki, ilk
yudumundan sonra nazıkçe teşekkür etti ve kadını övdü.

“Ev yapımı limonata içmeyeli uzun zaman oldu!” dedi gri
saçlı adam. “Bu ise içtiklerimin içinde en güzeli!”

Evet, işte tamamdı! Filiz Hanım'ın kalbini fethetmek bu kadar kolaydı. Genç kız gözlerini adamın yaralı yüzünden ayırdı. Annesinin mutlu yüzüne baktı. Galiba bu adama haksızlık ediyordu. Hiç tanımadığı bir adamdan hoşlanmamak da ne demekti? Hem de sadece bir iki yerinde çirkin yanık izleri var diye! Adam gayet nazikti. Konuşmasını gayet iyi biliyordu.

“Ben valizleri çıkarayım mı?” diye sordu Gürkan.

“Olur! Ama zahmet olacak?” dedi Filiz Hanım.

“Nasılsa kendiminkini de çıkaracağım!” dedi genç adam önemsemezce. “Bir iki dakikaya kadar gelirim.”

“Sana koridorun sonundaki odayı hazırladım Gürkan. Daha evvel kaldığın oda... Amcana da senin yanındaki odayı ayarladım. Valizini oraya bırakırsın.”

“Tamam...”

“Seninle gelip yardım edeyim mi?” diye sordu Aysun.

Genç adam başını eğdi. “Sen bilirsin!”

“O zaman şu küçük valizi de ben alayım. İkiisiyle birden merdiveni çıkamazsın.”

Birkaç dakika sonra valizler odalara çıkarılmıştı bile. Genç adam amcasının valizini onun odasında yere bırakıp etrafına baktı. Sade, güzel bir odaydı.

Genç kız da odayı süzüyordu. “Nasıl? Amcan beğenir mi burayı?”

Genç adam güldü. “Beğenir tabii... Neden beğenmesin? Rahatına öyle çok düşkün biri değildir.”

“Değil mi? Bana biraz hanım evladı gibi geldi!”

Gürkan bu sefer neşeyle güldü. Sesi odada yankılanmıştı. “Hanım evladı mı? Amcam mı? Annem bunu duysaydı gülmekten yerlere yatarı. Babam öldükten sonra, bu sefer de amcam için endişelenmekle geçti yılları. Çok faal bir hayatı vardı. Amcam ömrünün altı yılını Afrika’da bir yerlerde geçirdi. Hem de çok tehlikeli yerlerde, dinlemekten bıkmadığım maceralarla... Birkaç senesi de Çin’deydi. Otomotiv üzerine çalışan bir fabrikayı

satın alıp büyüttü. Sonra Almanya'ya gitti. Orada küçük bir fabrika daha satın aldı. Çin'deki fabrika üretimine devam ediyordu. Böylece hızla büyüttü işlerini. Avrupa'da pek çok ülkeye iş yaptı. İşi gereği çok gezer.”

“Evli mi? Karısı için zor olmalı...”

“Hayır, bekâr... Hiç evlenmedi. Hayatı çalışmayla geçti.”

“Şey...” Genç kız tereddütle sordu. “O yanıklar?.. Onlar nasıl oldu peki?”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Merak mı ediyorsun bakayım?” Uzanıp genç kıızı belinden yakalamıştı. Hafifçe kendisine çekti. “Kıskanabilirim!..”

Aysun güldü. Neşeli, inanmaz bir gülüştü. Gözleri de hayretle ışıldamıştı. “Kıskanmak mı? İşte bu harika! Sen aynada kendine bakmıyorsun herhalde?”

“Tıraş olduğum zamanlar dışında pek bakmam!” dedi Gürkan gülümseyerek. Sonra ekledi. “Ama inan bana... bu hayatta çekiciliğini kıskanacağım biri varsa eğer...” Bir an ciddileşti. “...o da amcamdır hayatım.”

“Daha neler? Çekici mi? Ondan ancak araba çekici olur!” Ancak genç adamın gözlerindeki ciddiyeti görünce gülümsemesi azaldı. “Sen ciddi misin?”

“Evet...” Gürkan sonrasında yine gülümsemişti. “Henüz onu tanıımıyorsun! Ve ben buna çok memnunum.” Bir an genç kızın yüzünü süzdü. “Gitmeliyiz!” diye isteksizce mırıldandı. “Bizi merak edecekler.”

“Tamam...”

“Ama önce, dışarıda alamadığım öpücüğü şimdi vermeye ne dersin?”

“Hımm! Cesur adam...” Aysun biraz cilveli bir şekilde ona sokuldu. Gözlerinin içi gülüyordu. Mavi kotuna yakışan bordo bluzu içindeki dik göğüsleri genç adama dokundu hafifçe. “Ortada kimse olmayınca cesaretin arttı bakıyorum?”

“Sen insanın cesaretini zorlayan bir kızsın!” dedi genç adam kendisiyle alay edilmesine aldırmadan. “Öpücüğe ne diyorsun? Ama yanaktan değil?” Bakışları dolgun kırmızı dudaklara takılmıştı. “Küçük bir tane? Makyajını bozmadan?..”

“Eh... Sanırım bunu kabul edeceğim!” dedi genç kız. “Ayrıca beni istediğin zaman öpebilirsin yakışıklı adam!”

Aysun kendi dudaklarına değen dudakları hissettiğinde, bunun memnuniyeti ile parmak uçlarında yükseldi.

Dudaklarına değen dudaklar oldukça nazikti. Yumuşak, tatlı bir öpücüktü. Gürkan'ın öpüşünden zevk alıyordu almasına ama bir de şu hafif sigara kokusu olmasa iyiydi. Onun sık bir şekilde sigara içtiğini fark etmişti. Ve bu da doğal olarak nefesine, kıyafetinin kokusuna yansıyor. Üstelik bu meret tehlikeli bir şeydi. Neden tehlikesini bilerek sigara içmeye devam ediyordu ki?

Birkaç saniye sonra genç adam başını kaldırdı. Her ne kadar bu öpüşmenin şiddetini arttırmak istese de, ortam buna müsait değildi. “Şimdilik bu bana yeterli...” diye fısıldadı. “Belki geçen ilerleyen saatlerinde daha güzel bir öpücük çalabilirim?”

“Belki...” diye alçak sesle onayladı Aysun. “Neden olmasın?”

Genç adamın gözleri, onun al al olmuş yanaklarından ve öpülünce hafifçe renk değiştiren dudaklarına kadar yüzünün her yerinde gezindi. Omuzlarına kadar inen kısa, düz saçlarını okşadı yavaşça. Kalın telli ve gürdü. Bu bakırımsı kahverengi saçların uzun olduğunda çok daha güzel olacağını düşündü. Gerçi şu haliyle bile genç kızın oval yüzüne çok yakışıyordu ama kadınlarda uzun saçları sevdiği için biraz daha uzun olmasını tercih ederdi.

Aysun istemeyerek ayrıldı ondan. Kapıya doğru yöneldi. “Hadi gidelim... Yoksa gerçekten merak edecekler bizi.”

“Tamam,” diyerek onayladı Gürkan. Onu huzursuz etmek istemediği gibi, aşağıdakileri de meraklandırmak istemezdi.

Merdivenlerden yan yana indiler. Verandaya çıktıklarında oradakilerin muhabbeti koyulaştırmış olduklarını gördüler. Daha çok genç kızın babası Servet Bey konuşuyor gibiydi. İki genç

aralarına katılınca, Gürkan'ın amcası onlara doğru hiç ilgilenmeden öylesine baktı. Sonra dikkatini yine Servet Bey'e yöneltti. Aysun mecburen bu adamın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Diğer yanında annesi vardı. Gürkan ise amcası ile Servet Bey arasında kalan diğer sandalyeye yerleşti.

"Yemeğe nereye gidelim?" diye sordu Servet Bey. Gözleri Vural'ın üzerindeydi. "Mudanya'da bildiğim harika bir balıkçı var... Çok lüks değil ama özellikle levrek ve kalamarı nefistir."

"Baba?" diye itiraz etti Aysun hemen. "Dışarıda yemek zorunda mıyız? Siz geliyorsunuz diye annemle birlikte sabahtan beri yemek yapıyoruz. Hem sana sürpriz bir yemek yaptım ben!"

Adamın gözleri kısıldı bir an. "Öyle mi?" diye sordu merakla. "Sen mi yaptın? Sürpriz yemek mi? Güveç deme sakın?"

Aysun kendisinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Evet! Fırında güveç... Ve başka sevdiğin şeyler de var!.."

"Nohutlu tereyağlı pilav?" diye şüpheyile sordu babası bu sefer. En sevdiği şeylerden birisiydi. Neredeyse obur bir çocuk gibi yutkunmuştu.

"Aynen..."

Servet Bey'in tereddütlü bakışları Vural'a döndü. Aysun da gözünün ucu ile gri saçlı adama baktı. Onun gülen gözlerinin içindeki neşenin gerçek olduğunu fark etti. Yapmacık değildi. Gerçekten değişik gözleri vardı. Bugüne kadar gri gözlü çok az insan görmüştü. Belki bir iki tane... Bu şekilde ilginç renkleri olan ise hemen hemen hiç görmemişti. İçindeki o mavi ve siyah benekler çok net bir biçimde gözüküyordu.

"İşin doğrusu..." diye tembelce mırıldandı adam. "Evde yersek ben de memnun olurum!" Dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. "Yorucu birkaç gün geçirdim. Diz kapağımın isyanını görmezden gelemiyorum. Gece intikamını alacağı benziyor. Kimsenin sırtında yatağa taşınmak istemem. Balık başka bir güne kalabilir bence."

Aysun elinde olmadan gülümsedi. Adamın nezaketten yalan söylediğini hissetmişti. Bu nezaketten hoşlanmasa da kabul etmeliydi ki, kibar bir davranıştı. Güzelim yemeklerin boşa gitmesini istemezdi. Parlayan gözleri babasına döndü. O da başını sallamıştı.

“Eh, madem öyle... Evde yiyelim.” En sevdiği yemekleri yiyecek olmak, keyfini iyice yerine getirmişti. “Zaten ben de ne zamandır bu yemeği yapmanızı isteyecektim. Unutuyorum iş gücünde...”

“Kıyamam ben sana!” dedi Filiz Hanım sevgi ile. Kocasına ciddi anlamda düşküncü. Mankenliğinin en güzel çağlarında onu tanımış ve âşık olmuştu. Ve iki harika kız evlat ile bu mutlu evliliği sürdürmeyi başarmıştı. “Acıktınız mı peki? Hemen hazırlayalım mı sofrayı?”

Servet Bey’in ağzı çoktan sulanmaya başlamıştı zaten. “Harika olur! Siz ne dersiniz Vural Bey?” diye sordu. “Acıktınız mı?”

Aysun’un bu adam ile olan ilgili tek kesin bir fikri varsa o da, gerçekten nazik biri olduğuydu. Hafif rüzgâr, alnına dökülmüş gri saçlarını dalgalandırdı. “Güveci son lokmasına kadar yiyebileceğimden eminim. Hem de kızınızın size olan sevgisiyle yapılmışsa...”

Aysun nedense huzursuz olmuştu. Adam kendisine bakmıyordu bile. Dikkatle onu inceleyen ise kendisiydi. Kaç yaşındaydı ki bu adam? Dikkat edince hiç de yaşlı biri olmadığını fark etmişti. O çirkin yanık haricinde, cildi pırıl pırıldı. Gürkan’ın fiziğine çok benzeyen gövdesi de oturduğu yerde hiç de hantal gözüküyordu. Onun neden topalladığını da merak etti bir anda. Sebep dizkapağıyla alakalıydı demek? Az önce öyle söylememiş miydi? Ama ne olmuştu?

Yemeğin hazırlanması ve masanın güzel şeylerle donatılması çok uzun sürmedi. Aysun masanın düzenini öyle bir ayarlamıştı ki, Gürkan ile yan yana düşmüştü. Oturduğu yerde gözünün ucuyla sevdiği adama baktı. Hava sıcak olmasına rağmen, önden annesinin özel balık çorbasını içmişlerdi. Şimdi de Aysun’un

dağıttığı güveci tadıyordu genç adam. Babası çoktan birkaç lokmayı mideye indirmiş ve kızını övmüştü bile. Ama Aysun özellikle Gürkan'ın yorumunu merak ediyordu. Doğrusu biraz da onun için bu yemeğe fazlasıyla özenmişti. Beğenmesini çok arzuluyordu. İlk lokmasını ağzında evirip çeviren genç adam sonunda Aysun'un beklediği iltifatı yaptı.

“Çok güzel olmuş. Eline sağlık, Aysun!” dedi tatlı sesiyle.

Genç kızın gözleri parladı. “Beğendin mi gerçekten?”

“Son aylarda yediğim en güzel yemek. Bunu kesin olarak söyleyebilirim. Et yumuşacık olmuş. Ağızda dağılıyor.”

“Siz de beğendiniz mi Vural Bey?” diye sordu Filiz Hanım kızının övülmesinden memnun bir halde.

Gri bakışlı garip gözler önce Filiz Hanım'a sonra Aysun'a çevrildi. “Amerika'da eğitiminizi bu iş üzerine yapmamışsanız eğer, benim de yediğim en güzel güveç diyebilirim. Sanırım siz kemikli kuzu eti kullanıyorsunuz... Rahmetli annem de güzel yapardı. Ama kokusunu algıladığı için kuzu eti kullanmazdı.”

“Evet, kuzu eti... Ama bizim etimiz pek kokmaz. Yakındaki Tirilye'den alırız. Mudanya'da da iyi bir kasabamız vardır.”

“Evet... Gerçekten güzel olmuş. Elinize sağlık.”

Birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler. Erkekler kadınlardan daha iştahla ve hızlı yemişlerdi. Ama iki kadın da kendilerine azıcık bir şey koydukları için tabaklarının içindeki lezzetli yemekleri bitirmeleri uzun sürmemiştir.

“Siz de Denizli'de mi doğdunuz?” diye sordu genç kız mevzu olsun diye. Bakışları Vural'ın üzerindeydi. Gürkan'ın orada doğduğunu biliyordu.

Genç adam başını iki yana salladı. “Hayır... Biz Orduluyuz. Ağabeyim bir iş için Denizli'ye gidip yerleşmiş. Göknur yengem ile orada tanışıp evlenmişler. Ben hatırlamıyorum tabii. Çok küçükmişüm.”

Genç kız merakla onun gülümseyen yüzünü süzdü. “Sizin... Gürkan'la aranızda kaç yaş var ki?”

Biraz meraklıca sorulmuş bir soruydu ama Vural buna aldırmamış gözüktü. “Onlar evlendiğinde ben dört yaşımıdaymışım. Hamilelik dönemini de sayarsanız, matematiksel olarak beş yaş sanırım. Ben şimdi otuz dört yaşımıdayım!”

“Otuz dört mü?” Genç kız elinde olmadan konuşmasına devam etti. “Kusura bakmayın ama daha yaşlı duruyorsunuz?”

“Aysun?” diye hafifçe uyardı Filiz Hanım kızını. Servet Bey’in bakışları ise onaylamazca çaprazında oturan kızına kaymıştı.

Vural umursamazca omuz silkti. Bu söze pek de alınmış gibi değildi. Gülümseyen dudakları daha da kıvrıldı. “Haklısınız sanırım.”

“Özür dilerim...” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı genç kız.

“Önemli değil. Saçlarım erken kırlaştı. Gençliğimde Afrika’nın içlerinde bir şantiyede çalışmışım. Orada ne olduğu belirsiz ve dolayısıyla tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandım. Bu renk saçlar beni kurtarmak için kullanılan bir ilacın marifeti... Kocakarı ilacı tabii!” Yanık eli kalktı. Alnına dökülmüş ışıltılı bir tutam saçı geriye ittirdi. Ancak asi saçlar bir iki saniye sonra yeniden alnına döküldü. “İlaç sayesinde ölümden döndüm. Karşılık olarak da saçlarımın pigmentleri büyük oranda öldü.”

Bu ilginçti işte! Aysun onun kalın telli gür saçlarından gözlerini ayırdı. Hayatta ne ilginç hikâyeler vardı.

“Neyse... Orada hiç ilginç bir anınız oldu mu acaba?” diye sordu Filiz Hanım konuyu değiştirmek istercesine. “Afrika’da yani?”

“İlginç anı mı?” Vural dudaklarını büzdü. “Pek sanmıyorum. Pek renkli bir hayatım yoktur! Hep çalışmayla geçti.”

“Yapma amca!” dedi Gürkan alaycı bir dudak bükmeyle. “Bana anlattığın maceralar bugün bile aklımda. Liseye gittiğim dönemlerde bile seni heyecanla dinlerdim. Senin gelişini heyecanla beklerdim.”

Vural güldü birden. Belli ki onun da gözünün önünde o yıllar canlanmıştı. “Evet, ama onlar erkek hikâyesiydi... Şimdi burada anlatılacak şeyler değil.”

İnsanı şaşırtacak kadar beyaz ve düzgün dişleri vardı. Genç kız onun bu gülümseme ile şimdi daha genç gözüküğünü düşündü. Belki saçlarını da boyatırsa hakikaten otuz dört yaşında bir adam gibi durabilirdi. Daha bile genç...

“Afrika’da neredeydiniz?” diye sordu Filiz Hanım.

“Pek çok yerde. Orada burada işte...”

“Çok kaldınız mı oralarda?”

“Beş sene. Yeterince para biriktirince de ayrıldım.”

“Köpekbalığı gördünüz mü hiç?”

Servet Bey sesli bir şekilde güldü. “Afrika’da aslan, maymun, antilop görülür benim bildiğim!” dedi dalga geçen bir tonla. “Köpekbalığı ne ya? Makilerde mi yaşıyor?”

“Baba! Öyle deme! Güney Afrika’da büyük beyazlar çok oluyormuş. Onlardan bahsediyorum.” İri yeşil gözleri ne düşündüğünü belli etmeyen, gülen gri gözlere çevrildi. “Gördünüz mü acaba? Ben çok severim o hayvanları. Çok asil gelir.”

Vural başını eğdi. “Gördüm...” dedi kısaca.

“Gerçekten mi? Güzeller mi? Dedikleri kadar büyük mü?”

Adamın gözleri düşünür gibi kısıldı bir an. “Evet... Oldukça büyükler. Bir elmas şirketinde çalıştığım dönemde görmüştüm yakından. Maalesef keyif için öldürüldüklerine bile şahit oldum. Hatta o yüzden çıkan bir tartışmada iki gün nezarethanede kaldım.”

Aysun sustu bir an. Afrika’da? Nezarethanede? “Köpekbalıkları için mi? Kötü olmalı!” dedi sonra.

Genç adam gülümsedi. “Berbat karakol yemeği ve kırık burunumu saymazsak fena değildi aslında. En azından diğer adamlar gibi hastanede yatmadık!”

“Bunu anlatmamıştın bana?” dedi Gürkan. O anda gülümsemesi gerçekten de amcasına benzemişti.

Vural omuz silkti. “Gurur duyduğum bir anı değildi. Aslında... ben de onları öldürecek olan gruptaydım. Gençtim o zamanlar. Bunların yüzgeçlerine kadar pek çok şeyi serbest piyasada iyi talep görüyordu. O sıralar düşük maaşımıza ek para kazanmak

için iyi bir yol gibi gelmişti. Kolayca ikna olmuşum. Ama o gece ilk beyaz yakalanınca..." Gözleri gülümsüyordu ama belli ki yüreği değil. Belli ki köpekbalığının o kötü hali gözünün önünde canlanmıştı. "...yapamayacağımı anladım. O kocaman hayvan, o kadar çaresiz ve yalnızdı ki."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Öldürdünüz mü?" Konuşan Aysun'du.

"Kötü bir şekilde yaralanmıştı. Kancayı üzerindeki yemi ile beraber yutmuştu. Suda ne yapacağını bilemeden süzülüyordu. Tekneye çekerken başına zıpkınla ateş edildi. Hemen öldü. Ama kurtulsaydı bile büyük ihtimalle kendi kendine ölecekti."

"Bu vahşilik!" dedi Aysun dehşetle.

Vural dudak kıvrırdı. "Bazıları için değil! Hayvanları keyif veya çıkar için öldürmek biz insanların doğasında var. Şu yediğiniz etin, ağaçta yetişmediğini eminim biliyorsunuzdur?" Genç kız elinde olmadan kızardı. Biraz kabaca değil miydi bu cümle? Vural onu kızdırdığına dikkat etmeden devam etti. "Yine de... ben de sizin gibi hissettim. Soyu tehlikede olan o harika hayvanın ölümü hoşuma gitmedi. Avdan vazgeçmek istedim. Grupta bir tartışma oldu. Ve ardından kavga... Arkadaşım Kara neyse ki benden yana çıktı. Kavga bizim lehimize sonuçlanınca, balığı denize geri atıp kıyıya döndük. Tam da o anda sahil güvenlik yakaladı bizi. Neyse ki delil bulamadılar. İki üç gün tutup bıraktılar. Diğer üç kişi de hastanede şikâyetçi olmayınca iş kapandı."

"Olan burnuna oldu desene?" dedi Gürkan gülümseyerek.

Vural elini farkında olmadan burnuna götürdü. Hafifçe bastırınca uç kısmı normal olmayacak bir şekilde yamuldu.

"Pek kemik kalmadı!" dedi alay edercesine. Parmağını geri çektiğinde burnu yeniden eski haline geldi. Ve o anda, Aysun o burnun aslında ne kadar biçimli olduğunu fark etti. Üstü daha önce kırılmış olduğunu belli etmeyecek kadar düz, kanatları biçimli, iriliği esmer cildine çok uygundu. Estetik ameliyat olmuş olabilir miydi? "Neyse ki sayesinde çok daha rahat nefes

alabiliyorum,” dedi genç adam. Sonra tabağındaki etinden bir parça ağzına attı. “Yeniden söylemeliyim ki, yemek hakikaten çok güzel olmuş. Elinize sağlık.”

Sanki başından o olaylar geçmemiş gibi rahattı. Bir anda konuyu değiştirivermişti. Aysun başını eğdi hafifçe. Yediği etin sahibinin akıbetini düşününce, iştahı pek kalmamıştı aslında. “Teşekkür ederim!” dedi o da dikkatini toplamaya çalışarak. “Biraz daha alır mısınız?”

Vural’ın tabağında fazla bir şey kalmamıştı zaten. Pilav bile alınip süpürülmüştü. Eli havaya kalktı. “Yok! Teşekkür ederim. Bunu bitirebilsem yeter bence. Kilo aldım zaten bu aralar. Dizim yüzünden çok hareket edemiyorum.”

Ceketini çıkarmıştı. Aysun’un gözleri adamın beyaz renkli uzun kollu gömleğinde gezindi elinde olmadan. Gürkan’dan daha yapılıydı. Boyları aynı gibi olmasına rağmen, gömleği ondan daha iyi doldurmuştu. Ancak hiç de şişman biri değildi. O gömleğin altındakilerin yağ olmadığını düşündü. Zorlu bir hayat geçiren birisine ait bir fiziği var gibiydi. Galiba gerçekten de sandığı gibi hanım evladı değildi... Peki, bu sıcakta neden uzun kollu gömlek giyyordu ki? Elindeki yanıklar koluna kadar uzanıyor muydu acaba? Belki de tüm vücudu yanıktı? Onları gizlemek için miydi?

İster istemez midesi bulanır gibi oldu. Zaten kapanmış iştahı üzerine bu hiç iyi gelmemişti doğrusu. Karşısında bir hilkat garibesi oturuyor gibi hissedince, gözlerini kaçırdı. Sandalyesinden ayağa kalktı.

“O halde tatlıları getireyim ben? Ne dersiniz?”

Geceenin kalanı güzel bir şekilde geçmiş sayılırdı. Aysun için pek öyle olmasa da... Erkekler tatlılarını yedikten sonra çalışma odasına geçmişlerdi. Genç kız bundan hiç hoşlanmamıştı. Onlar çalışmaya odasına geçince Filiz Hanım kızının kulağına fısıldadı.

“Çok beğendim ben bu adamı! Değişik birisi, değil mi?”

“Çapkın annem benim!” diye alay etti Aysun. “Babam duymasın. Onun ‘Yanık Yüz’ ile rekabet etmekten hoşlanacağını sanmıyorum!” diye ekledi minik alayına devam ederek.

Filiz Hanım kaşlarını çatıp yan gözle ona baktı. “Yanık Yüz mü? Ne biçim laf bu? Senden utanmama sebep olma sakın kızım.”

Genç kız omuz silkti. Canı zaten sıkındı. Bu gece Gürkan ile birlikte olabileceğini sanırken, onun şimdi yukarıda, çalışma odasında olması sinirini bozuyordu. “Ama öyle?” Masayı toparlamaya girişti sonra. Genç adamla yan yana olmayı umduğu ve özlemle beklediği değerli saatleri geçip gidiyordu. Bu adam gelmek için tam da bu hafta sonunu mu bulmuştu? Bir başka hafta gelseydi ya!..

Erkekler kahvelerini de çalışma odasında içtiler. Kahveyi Aysun götürmüştü. Gürkan’ı görme fırsatını kaçırmak istememişti. Herkes çalışma odasındaki masanın bir tarafında oturuyordu. Babası ve Vural kısa bir teşekkür ile yetinirken, Gürkan hafifçe gülümsemişti ona. Bu da o an için Aysun’a yetmişti. Sonra Vural’a hafif bir ters bakış atarak uzaklaşmıştı oradan. Tabii, başı öne eğik bir halde birtakım dosyaları inceleyen gri saçlı adam bunu fark etmemişti.

Aşağıda annesi ile birlikte otururken, gözleri televizyondaydı. Arada sırada da evin verandaya açılan kapısına kayıyordu gözleri. Ama ne gelen vardı, ne giden.

“Gürkan ile aranız nasıl?” diye soruverdi annesi birden.

Genç kızın şaşkın gözleri annesine çevrildi. Hafifçe kızarmıştı. “Gürkan ile mi?” diye tekrar etti zaman kazanmak için.

“Evet, Gürkan ile?”

“Ne gibi anne?”

“Öyle işte?”

“Hiç... İyi birisi. Öyle değil mi? Çalışkan, zeki, hoş...” Sesi nin ilgisiz çıkmasına çalışmıştı.

“Yakışıklı...” diye ekledi kadın dudaklarında bilmiş bir gülümseme ile.

Aysun da hafifçe gülümsedi. “Evet, yakışıklı...”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Hoşlanmak mı? Bundan daha öteydi ona hissettikleri. Genç kız bu yaşma kadar hiçbir erkek için ciddi bir his duymamıştı. Lise döneminde bile bir erkek arkadaşı olmamıştı. Zaten o dönemlerde çok dikkat çekici değildi. Zayıf ve az gelişmiş bir vücudu vardı. Yüzü ise o zamanlar henüz güzel sayılmazdı. Zaten esas olarak ne annesi, ne de ablası Ayça kadar güzel olmadığını biliyordu. Bunu kabulleneli çok olmuştu. Ama hepten de çirkin değildi. Büyüdükçe ortalamanın üzerinde bir güzelliği olduğu meydana çıkmıştı. Amerika’da okuduğu dört sene ve orada kaldığı ek üç sene içinde, önemli sayıda erkeğin ilgisini çekmişti. Yine de hiçbir erkek ile ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Özellikle rahat ve hemen yatağa gitmeye hevesli Amerikan erkeklerinden hiç hoşlanmıyordu. Vücuduna ya da yüzüne değil de, kişiliğine değer verecek bir erkek istiyordu. Ve o erkeği bulduğunu da umuyordu.

Gürkan ile olan yakınlığı ise henüz çok yeniydi. Üç senedir beğendiği genç adamı bir gün Amerika’da karşısında görünce çok şaşırmıştı. Babasının bir işi için orada bulunan genç adamın kendisini ziyarete gelmesini elbette babası istemişti. Genç adam bir ihtiyacı olup olmadığını sormuştu ona. Her ne olmuşsa, birlikte yemeğe çıkmışlardı. Ardından da iki gün birlikte gezmişlerdi. Ve Gürkan ayrılacağı gün, ona yaş günü olduğunu söyleyip genç kızı güzel bir lokantaya götürmüştü. Ve o gece hayatında ilk kez öpülmüştü...

O anılar ile gülümsemek için kendisini zor tuttu. Genç adamın sigara kokusuna karışmış parfümü burnundan içeriye süzülüyordu. Gerçi o öpücük de bu geceki ikinci öpücüğü gibi hafifti. Korkutmamak istemiş gibiydi. Yine de güzeldi. O git-tikten sonra bile kalbi gümbür gümbür atmıştı.

Annesine hoşlanmayla ilgili cevap vermesine gerek kalmadan yan tarafta bir hareket hissetti. İkisi birden başlarını çevirdiler. Erkekler konuşarak evden dışarıya çıkmışlardı. Vural yine

bastonuna dayanarak yürüyordu. Babasının anlattıklarını dinliyordu.

“Tirilye biraz daha ilerimizde...” diyordu babası. “Eski bir Rum yerleşim yeridir. Altmışlı yıllarda adı Zeytinbağı olarak değiştirilmişti. Yakın zamanda alman bir kararla yine Tirilye olarak adlandırıldı. Vakit bulursak gezmeye gideriz. Birkaç tane tarihi manastır, kilise ve cami vardır. Her yeri sit alanı özelliğinde... Özellikle çarşısındaki huzura bayılırım. Mutlaka görülmesi gereken bir yer. Tam tepede de kahvaltı yapıp, çay içilebilecek güzel bir yer var.”

“Adını duymuştum... Gelmek hiç nasip olmadı. Bir tanıdığım Bursalıydı. Bana çok anlatırdı buraları. Çok özlerdi...”

“Özlenmeyecek bir yer değildir Bursa... Doğası bir harikadır. Sizin Ordu’ya benzer biraz. Yeşillik ve deniz neredeyse iç içedir. İlçeleri güzel ve gelişmiştir. Şehir merkezinde ise, tarihi ve sosyal hayatı birbirine kaynamış halde görebilirsin. Dünyaca ünlü Uludağ’ı saymıyorum bile...”

“Bursa’ya yerleşmeyi mi düşünüyorsunuz, Vural Bey?” diye sordu Aysun.

Genç adam onun birkaç adım önündeydi. İlgisiz gri bakışları koltukta oturan genç kıza yöneldi. “Bakalım...” dedi yavaşça. “Henüz babanızla anlaşma aşamasındayız.”

“Anlaştık sayılır!” dedi Servet Bey. “Birkaç ufak detay kaldı sadece.”

“Araba elektroniği konusunda hiç tecrübeniz var mı?” diye yeni bir soru sordu Aysun. Onun neden böyle bir işe para yatırdığını anlayamıyordu.

“Almanya’daki fabrikada BMW için bir şeyler üretiyorduk!” dedi adam çok fazla ayrıntıya girmeden. Hâlâ ayakta duruyorlardı. “Küçük bir yerim vardı ama son üç yılda iyi iş yapmaya başlamıştı.”

“Neden sattınız peki?”

Adam hafifçe dudak kıvırdı. Sorgulandığını anlamazlıktan geldi. “Yeterince ülke dışında kaldım. Tek yakınım Gürkan ve annesi. Artık onlara daha yakın olmak istiyorum.”

“Yani öylece... bir anda mı karar verdiniz?”

“Evet.”

“Bir anda her şeyinizi satıp, Türkiye’ye mi döndünüz?”

Genç adam gülümsedi iyice. “Hiç merak etmeyin, Aysun Hanım. Yasal olmayan hiçbir konuyla başım belada değil. Tamamen kendi isteğimle dönüş yapıyorum. Hani insan aniden keskin kararlar verir ya!.. Öyle bir şey işte.”

“Siz ani kararlar verenlerdensiniz demek? Zararı olmuyor mu peki size?”

Vural geniş omuzlarını silkti. Hafifçe bastonuna yaslanmasına rağmen omuzlarının biçimi gerçekten hoştu. “Çok düşünenlerin bazen daha çok hata yaptığını gördüm. İnce eleyip sık dokumak bana göre değil.”

“Tedbirli olmak, ince eleyip sık dokumak mıdır sizce?”

“Kararsızlık, sevdiğim bir şey değil. Tedbir başka bir konu... Ama yapacağımız her şeyin, girişeceğimiz her işin sonu olumsuz olacak diye düşünürsek, hayatta risk almanın da anlamı ve heyecanı kalmaz. Öyle değil mi?”

“Bilemem... Ben çok riskli işleri sevmem. Ama siz gerçekten de riskleri seven, maceracı birisiniz anladığımı kadarıyla? Afrika? Asya? Avrupa? Çok yer gezmişsiniz?”

Genç adam gülümsedi. “Evet... Gezmek zorunda kaldım.” Gri gözleri hafifçe ışıldamıştı. “Aslında ben de tam gezmeyle ilgili bir şey söyleyecektim. Evinizin konumu çok güzel. Çaydan önce çevrede biraz yürüyebilir miyiz diyecektim? Sanırım güzel yemeklerinizden çok fazla kaçırdım.”

Onun isteği üzerine herkes bu yürüme olayına sıcak bakmıştı. On dakika sonra evin demir kapısından çıkmışlar, deniz kenarında mevcut olan dar kaldırımında yürüyorlardı. Servet Bey’in evi Mudanya ile Tirilye arasında kalan bol virajlı yolun neredeyse

ortasında yer alıyordu. Cırcır böceklerine ev sahipliği yapan yeşillik bir koydaydı. Koyun bulunduğu plajda istenirse yüzülebiliyordu. Kirli değildi. Evin arka tarafı ise alabildiğine zeytin ağaçları ile dolu tepelerle çevriliydi.

Hava çok güzeldi. Serin bir rüzgâr deniz tarafından esiyordu. Vural ile Servet Bey önden gidiyorlardı. Tabii Filiz Hanım da kocasının koluna girmişti. Yarı karanlıkta tökezlemeden yürümeye çalışıyordu. Arada sırada geçen arabalar ise çevrelerini aydınlatıyordu. İşte o zaman ağaçların yeşillikleri ve sıklıkları ile denizin enginliği kısmen gözüküyordu.

Gürkan ile Aysun birkaç metre geriden geliyor, yan yana ama birbirlerine dokunmadan yürüyorlardı.

“Ablan yaş gününe yetişebilecek mi?” diye sordu Gürkan.

Genç kız başını salladı. “Evet. Ayça yarın geliyormuş. Öğlene doğru.”

“Kalabalık olacaksınız desene? Bayağı da arkadaşın gelecek gibi?”

Aysun iç çekti. “Eski arkadaşlarımdan hiçbiri kalmamış. Çoğu evlenip bir yerlere gitmiş. Bir kısmı gelecek tabii ama o kadar da kalabalık olmayacağız.”

“Senin için daha iyi. Samimi bir ortam olur.”

“Öyle. Zaten benim için önemli olan...” Bir an durakladı. Yan gözle genç adamın yakışıklı yüzüne baktı. Gökyüzünde ay olmadığı için fazla bir şey göremedi. Ama onun orada olduğunu bilmek bile güzel bir duyguuydu. “...senin de burada olman!” diye alçak sesle ekledi.

Gürkan da ona bakıyordu. Gecenin karanlığına rağmen genç kızın yüzündeki ışıltıyı görebiliyordu yine de...

“Bu fırsatı asla kaçırmazdım!” dedi yavaşça. “Davet edildiğime sevindim.”

“Babam da seni seviyor.”

“Öyle mi?”

“Öyle sanırım. Daha önce hiçbir müdürünü evimize çağırdığını hatırlamıyorum. Kızının yaş gününe hem de!”

Gürkan gülümsedi hafifçe. “Bu seferki amcam yüzünden. Onun vakti dar olmasaydı, görüşmeyi öbür hafta yapacaklardı. Bence ikisi arasında bir köprü olmamı istedi.”

“Ama geçen hafta da gelip bizde kalmıştın?”

“Sadece bir gece... O zaman da baban rahatsızdı. Toplantıdan çıkınca ben getirdim arabayla. Sanırım nezaketen davet etti. Sen de ısrar edince kalmak zorunda kaldım.”

Aysun küs bir şekilde dudak büktü. Genç adamın bunu görmeyeceğini tahmin ediyordu. Ancak sesinden sıkıntısı belli oluyordu. “Demek ben ısrar ettim diye kaldın? Yoksa kalmayacak mıydın?”

Genç adam sustu bir an. Sonra yavaşça mırıldandı. “Dürüst olmam gerekirse kalmazdım. Bu sıralar göze batmasak iyi olur.”

“Neden?”

Genç adam yine birkaç saniye susmuştu. “Amcam ile babanın birleşmesi işleri epey büyütecek,” dedi sonra. Sesi düşünceli olduğunu gösteriyordu. “Bursa’da sayılı şirketlerden birisi olacağız. Hatta ülke genelinde... Sen amcamı tanımıyorsun. Kafasına koyduğunu yapar. Çok cesurdur ve kimsenin aklına gelmeyecek atılımlar yapabilir. Ben de aralarında olmak istiyorum.”

Aysun aslında onun ne demek istediğini hâlâ anlayamamıştı. Gözleri ile adamın yüzünü seçmeye çalışarak sordu. “Ne ilgisi var ki?”

“Babanın bana güvenmesi için üç yıldır uğraşıyorum. Sizininki gibi büyük bir fabrikada müdür olmak... kaypak bir durumdur. Hee ki benim yaşımda...”

“Babam sana çok güveniyor. Ama hâlâ ne demek istediğini anlamadım!”

“Düşündüm de... İkimizin yakınlaşması gerçekten de babanın hoşuna gitmeyebilir. Bundan bahsediyorum...”

Aysun'un gözleri irileşti biraz. Yerinde durdu. O durunca Gürkan da durmak zorunda kalmıştı. Bakışları bir an için önde yürüyen gruba kaydı.

"Sen şimdi işin için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Aysun biraz öfke ile.

"Şişşt! Biraz yavaş lütfen!" dedi Gürkan da alçak sesle.

"Benimle yakınlaşırsan, babamın seni kovacağını mı düşünüyorsun?"

Genç adam hafif bir nefes aldı. Kararsızca duraklamıştı. "Olmayacak bir ihtimal değil. Babanın ne yapacağı belli olmaz. Senin de bildiğin gibi o biraz eski kafalı... Bence şu an bizden bahsetmek için biraz erken."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Aysun biraz hayretle. Kaşları çatıldı sonrasında.

"Bu zamanda iş bulmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin!" diye mırıldandı genç adam. "Ama tek sebep bu değil. Amcam ile de işlerini bozabiliriz. Bu ortak olma işi sizin şirket için çok önemli. Maalesef babanın gelecek olan bu taze paraya ihtiyacı var. Üç senedir işler hiç iyi değil. Krediler zorluyor bizi. Maaşları zorlukla ödüyoruz."

Genç kız bunları bilmiyordu. Genel anlamda bir sıkıntı olduğunu elbette biliyordu. Sadece kendi şirketleri değil, ülkedeki birçok şirket sıkıntılı günler geçiriyordu. Ancak maaşları bile ödeyemeyecek kadar zorda olduklarını ilk kez duyuyordu. Babası bundan hiç bahsetmemişti. Hoş, zaten ülkeye geleli daha bir ay olmamıştı. Bu süre içinde de hem kendisi, hem de babası çok yordu. Onunla ayrıntılı konuşacak vakit bulamamışlardı.

Gürkan onu kolundan tutup hafifçe çekti. Böylece genç kızın yine yürümesini sağlamıştı. Öndekilerin meraklanmasını istemiyordu.

"Şirketimiz batıyor mu yani?" diye sordu Aysun.

“Yok canım!” dedi genç adam. “Henüz o kadar kötü durumda değiliz. Bu anlaşma olmazsa en kötü ihtimalle işçi çıkartabiliriz. Biraz küçülebiliriz.”

“Amcanın bize faydası ne olacak? Vereceği para şirketi kurtarmaya yetecek mi?”

“Kredilerimizi kapamaya yeter, çok daha fazlası da artar. Ayrıca o tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Hiç bilgisi olmadığı bir konuda bile, bir hafta sonra uzman sayılabilecek kadar çok şey öğrenebilir. Kendisini çabuk yetiştirir.”

“Öyle mi? Ne mezunu?”

“Lise mezunu... Zeki olmak için illaki bir okul bitirmek şart değil.”

“Değil ama bence dediğin kadar zeki olsaydı, bizimle ortak olmaya uğraşmazdı. Kendi işini kurardı.”

“Bu her iki tarafın da işine geliyor. Bu tip birleşmeler aklın gereği. Amcam böyle bir işe sıfırdan başlamanın zorluğunu biliyor. Elbette babanın ve Servo Elektrik’in geçmiş tecrübelerinden ve isminden faydalanmak istemesi en mantıklısı. Diğer yandan parasını riske de atmayabilirdi. Sahip olduğu para onun torunlarına bile yeter.”

“Ama amcan bununla yetinmez... O maceracı birisi... Değil mi?” Genç kızın sesi alaycıydı.

“Bunun macera ile ilgisi yok. O hayatı boyunca boş gezip para yiyecek birisi olmadı. Zamanla tanıyacaksın onu... Senin sorunun ne? Ondan neden hoşlanmadığımı anlamıyorum?”

Genç kız önde yürüyen adama baktı. Uzun boyu ile hemen fark ediliyordu. Bastonuna dayanarak yürümesine rağmen uzun adımları ile geride kalmamayı becerebiliyordu. İşin doğrusu, Ayşun da ona karşı neden böylesine garip bir tepki duyduğunu bilmiyordu. Tek bildiği gerçekten de ondan hoşlanmadığıydı. Hiçbir sebebi yoktu.

Sesini çıkarmadan yürümeye devam etti. Serin rüzgâr hızını biraz arttırmıştı. Bu da yürüyüşün daha keyifli olmasına

sebeup olmuştı. On dakika kadar kayalık bir koyda oturup denizin dalgalarını seyrettiler. Yakındaki bir evden gelen romantik müzik sesi, cırcır böceklerinin sesine karışıp güzel gecenin etkisini arttırıyordu.

Dönüş sanki daha kısa sürmüştü. Eve girdikten sonra Aysun da benzer bir müzik kanalı ayarladı. Müzik setinden yayılan müziği dinledi birkaç saniye... Gözleri yine erkeklere dönmüştü. Anlaşılan bu gece Gürkan ile pek yalnız kalamayacaktı. Onunla yan yana yürümüş olsalar da fazla yakınlaşmamışlardı. Oysa onun elini tutmasını ne kadar da istemişti. Ya da omuzlarına sarılmasını...

Genç adamın kendisine yakın olma konusundaki çekincesini anlamaya çalışsa da, aslında biraz üzölmüştü. Bir erkeğin her şeyden önce sevdiği kadını düşünmesi gerekmez miydi? Örneğin Aysun, onun için babasını ve annesini bile karşısına alabilirdi. Gürkan'ın, babasının şirketinde çalışıyor olması genç kız için önemli bir engel değildi. Çocukluğundan beri burnu havada zengin bir kız olmamıştı. Seveceğı adamın fakir olmasını hiç umursamayacağını düşünürdü. Kaldı ki Gürkan da fakir sayılmazdı. Babasının ona şirketteki müdürlük pozisyonu için çok iyi bir miktar para ödediğini tahmin ediyordu. Eh, kendisi de iyi bir okulda okumuş, iyi bir derece ile avukatlık diplomasını almıştı. Hatta denklik sınavına girip diplomasının Türkiye'de de geçerli olmasını sağlamıştı. Sınıfını birincilikle bitirdiğı için bu hiç zor olmamıştı. Çok yakında bir işe de girerdi. Babasının şirketinde veya başka bir yerde... Şimdilik özel bir tercihi yoktu. Bu konuyu babasıyla henüz konuşmamıştı.

Eğer bir sorun olmaz ve iyi bir işe girse, evlendiklerinde iki maaşla geçinme sorunları olacağını sanmıyordu. Gerçi Gürkan henüz bir evlilik teklifi yapmamıştı. Kaşları çatıldı bir an... Hatta onu sevdiğini bile söylememişti. Gerçi Aysun da ona söylememişti ama!.. Yine de...

Acaba Amerika'daki o küçük öpücüğü yanlış anlamış olabilir miydi? Yanlış anlaması imkânsız gibi geliyordu. O veda öpücüğü kesinlikle dostça değildi! Tamam, çok tutkulu da değildi!.. Kah-
retsin! O öpücüğün niteliğini nereden bilebilirdi ki? Daha önce hiç öpüşmemişti. Ateşli bir öpücüğü tam olarak algılayamazdı. Hayatında topu topu iki kere öpüşmüştü. İkisi de aynı erkekti. Bu akşam üst kattaki öpücük de öyle çok uzun sürmemişti ki!

Sıkıntıyla iç çekti. Ona âşıktı ama genç adamın bu konudaki fikrini bilmediğini hissetmek yüreğini sıkıyordu. Her genç kız gibi hemen ciddi düşüncelerle dolması helki saçmaydı. Ama ne yapabiliyordu ki? Âşıktı ve elbette daha fazlasını istiyordu. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak güzel bir düşünceydi. Gürkan'ın da bunu istemesini sağlamak en büyük arzusuuydu.

Çaylar içilirken, o gruptan biraz uzakta durdu. Bahçedeki salı-
lanan sandalyeye oturup büyük led televizyonu izliyormuş gibi yaptı. Çayı bittiğinde ise yenisini koymak üzere yanlarına gitti. Babası keyifli bir askerlik anısını anlatıyordu. Genç kız babası-
nın askerlik anılarının çoğunu bilirdi. Bu anlattığını da biliyordu. Ancak annesi de tıpkı Vural Çağlayan gibi ilgiyle dinlediğine göre, hikâyesine yeni bir şeyler eklemiş olmalıydı.

Gözleri Gürkan ile kesişti. O da Servet Bey'i dinliyor gibi gö-
zükmele beraber, genç kıza ılık bir bakış atmıştı. Aysun'un içi ısındı yeniden. Çayını doldurup bir iki saniye babasının hikâye-
sine kulak misafiri oldu. Sonra döndü. Yavaşça bahçenin karan-
lık bir bölgesine gitti. Allah'tan burayı avucunun içi gibi bili-
yordu. Yoksa bu karanlıkta bir şeye çarpmak oldukça mümkündü.

Gürkan bir dakika sonra yerinden kalktı. Servet Bey'in ko-
nuşması bitmişti. Amcası da bardağına attığı şekerini karıştırı-
yordu. Genç adam masanın üzerindeki sigara paketine uzandı.

"İzninizle..." dedi bir gülümseme ile. "Biraz uzaklaşmam ge-
recek..."

Sigara içmeyen Vural, yeğeninin bu tutkusuna karışmasa da,
hoşnut olduğu söylenemezdi. Onun biraz fazla sigara içtiğini

düşünüyordu hatta. Ama uyarması için biraz daha zaman geçmeliydi. Uzun yıllardır yeğeninden ayırdı ve o artık gerçekten genç bir adam olmuştu. Şu anda gururunu incitmeden bu konuda onu uyarması mümkün olmayacaktı. Neyse ki bu durum Servet Bey için daha önemsizdi.

“Şu mereti bırakmalısın evlat!” diye alaycı bir tavırla öğüt verdi Servet Bey. “Seni bir gün öldürecek.”

“Evet... Bırakmaya çalışıyorum zaten,” dedi Gürkan da saygılı bir şekilde. “Bugün sadece bir paket içtim. Benim gibi günde üç paket içen birisi için iyi bir rakam.”

“Öyleymiş gerçekten,” derken bile yine de dudak bükmişti Servet Bey. “Ama hâlâ çok...”

Genç adam başını salladı. “Halledeceğim. Halledeceğim... Uzun yaşamak istiyorum zaten. Merak etmeyin.”

“Güzel...” Gürkan ağır adımlarla bahçenin karanlık kısmına uzaklaşırken, Servet Bey de çayını yudumlayan Vural’a döndü. “Gerçekten zeki ve çalışkan bir yeğeniniz var.”

Genç adam gülümseyerek onayladı. “Biliyorum. O eskiden de çok zekiydi. Okulunu birincilikle bitirdi yanlış hatırlamıyorsam.”

“Sizden sık sık bahsederdi. Sizin sayenizde okuduğunu söylediler.”

Genç adam omuzlarını silkti. Bu konu belli ki onun için önemsizdi. “Para gereksiz bir detay... Eğer kendi içinde olmasaydı ne okulunu başarıyla bitirebilirdi, ne de sizin yanınızda böyle bir makamda ciddi bir iş bulabilirdi.”

“O da doğru!” diye onayladı Servet Bey. Karısının yeniden doldurup uzatmış olduğu çay fincanını alırken ona nazikçe “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Yanımıza geldiğinde aslında çok genç olduğunu düşünmüştüm. İş tecrübesi de fazla değildi. Sadece birkaç yıl. Ama...” O da omuzlarını silkti. “Beni etkilediğini kabul etmeliyim. Doğrusu kendime iyi bir Proje Müdürü bulduğumu düşünüyorum.”

“En azından dürüst ve çalışkan... Kovduğun diğer müdürün gibi değil!” diye gülümseyerek onayladı Filiz Hanım.

Vural'ın gülen gözleri yeğenin gittiği tarafa çevrildi yavaşça. Çok karanlık olduğu için bir şey görmek mümkün değildi. Ama onun Aysun'un bulunduğu yere gittiğini tahmin etti.

“Yeğenim iyidir...” dedi yavaşça. “Ve başarılı... Bence de iyi bir müdür bulmuşsunuz.”

Gürkan kendisi hakkındaki konuşulanları bilmeden, karanlık koruya girmişti. Genç kızın ince gövdesi belirsizce görülüyordu. Onun ileride zorlukla seçilen denizi izlediğini gördü. Yanında durup sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanının kokusu Aysun'un burun deliklerine sızmıştı. Oldukça güçlü esen rüzgâra rağmen sigaranın sert kokusunu algılamamak mümkün değildi.

Genç kız gözünün ucu ile onun karanlıkta kalmış yüzünü görmeye çalıştı. “Yarın işe gidecek misin?” diye sordu genç adama.

“Sabah mı?”

“Evet.”

Gürkan başını iki yana salladı. “Hayır! Tüm gün buradayım. Bahan burada olmamı istedi.”

“Amcan yüzünden mi?”

“Bir şey demedi bu konuda ama o da etkendir sanırım. Sadece yarın işe gitmeme gerek olmayacak şekilde işleri ayarlamamı söylemişti.”

“O halde kahvaltıdan sonra yüzmeye gidelim mi? Çok güzel bir koy var biraz ileride...”

Genç adam da onun yüzüne bakıyordu ama karanlıkta gerçekten de birbirlerinin yüzlerini görmek zor oluyordu. “Babana ve annene ne diyeceğiz?”

“Onlar bir şey demez. O koya tek başıma gitmemi istemezler zaten. Suyu temizdir ama dalgalı ve hafif kayalıktır. Senin de geleceğini duymak belki işlerine bile gelir.”

“Bakalım...” diye mırıldandı Gürkan. “Mayom yok yanımda.”

Genç kız gülümsedi. “Babamın hiç giymediği mayoları var. Annem geçen gün söylenip duruyordu. Onlardan birisini ayarlarım sana. Belki azıcık dar gelir ama idare edersin işte.”

“Bir şey diyemiyorum...” dedi genç adam. “Sabah olsun bakalım. Baban ile amcamın planlarına göre hareket ederiz.”

Aysun biraz kızdı. “Sen gerçekten korkak mısın?”

Gürkan gülümsemişti onun bu komik tepkisine. Sigarasından bir nefes daha çekip havaya doğru üfledi. “Hayır! Korkmayla ne ilgisi var? Sadece yüzmekten başka işlerim, başka önceliklerim var!”

“Ben senin önceliklerin içinde kaçınıcı sıradayım?” diye biraz sinirli bir tonla sordu Aysun.

Genç adam konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. Aysun’un kendisine olan ilgisini biliyordu. Hatta ilgiden de öte olduğunun farkındaydı. İlişkileri konusunda ciddi olduğunu anlamak mümkündü. Ama o aynı zamanda fazlasıyla heyecanlıydı da... Genç ve tecrübesiz olmasının verdiği gözü karalık, kendisi gibi bir adamın yapabileceği bir şey değildi.

“Sen...” diye başladı yavaşça. “Beni zorluyorsun doğrusu.”

“Zorluyor muyum? Hangi anlamda?”

“Benim sorumluluklarım olduğunu görmezden geliyorsun!”

“Ben öyle bir şey yapmıyorum!”

“Yapıyorsun! Seninle birlikte olmayı, güzel vakit geçirmeyi ben de isterim. Ama biliyorsun ki başka sorumluluklarım da var. Her şeyden önce babanın bir çalışanı olduğumu anlamakta zorlanıyorsun. Ben ona bağlıyım. Kendi kafama göre sana zaman ayıramam ki!”

Aysun’un dişleri sıkıldı. Sinirlenmişti ama bir yandan da onun haklı olduğunu biliyordu. “Ben kafana göre davran demiyorum ki! Ama biraz istekli görünebilirsin! Amerika’da ne güzel gezip eğlenmiştik!”

“Orada bile önce işlerimi hallettikten sonra yanına gelebiliyordum. Babana ne diyecektim? Kızınızla gezip tozduğum için işleri yapamadım mı?”

Genç kız ses çıkarmadı. Gürkan haklıydı elbette ama içindeki kadınısı bir taraf bu haklılığı anlamakta zorlanıyordu. Onun tüm istediği sevdiği adam ile beraber biraz hoşça vakit geçirmekti. Amerika’dan geldiğinden beri fazla görüşememişlerdi.

Canı sıkkın bir halde geriye doğru döndü. “Ben şimdi gideyim de bari...” diye mırıldandı iğneleyici bir ses tonuyla. “..yanımdasın diye babam seni işten kovmasın sonra!”

“Aysun!”

Genç kız onu dinlemeden uzaklaştı oradan. Gürkan bir iki saniye onun arkasından baktı. Sonra başını iki yana salladı. Bu kadınları anlamak ne zordu! Hele ki onlara istemedikleri bir şeyi anlatmak ne mümkündü! Ne yapacağını bilemiyordu. Yarın onunla konuşup gönlünü almak gerekecekti. İnşallah amcası ile Servet Bey’in yanlarında olmasını gerektirecek bir durum olmazdı. Yarınki planı da tam bilmiyordu. Ama ne yapıp edip şu küçük şımarığa vakit ayırmalıydı. Tek bildiği buydu. Yaş gününde genç kız ile küs olmayı hiç istemezdi.

Aysun masanın çevresinde oturanların yanına gittiğinde, onların gülüştüğünü gördü. Bu sefer konuşan Vural’dı ve adamın keyifli ses tonu, komik bir şey anlattığını gösteriyordu.

“Sonra satıcı beni eski püskü bir arabaya bindirdi...” diyordu gülümseyerek. “Arazinin diğer ucuna kadar gidecektik. Araba gitmemek için adeta direniyordu. Yolda bana arazisinin büyüklüğünü övdü. ‘Gördün mü, bir ucundan öbür ucuna on dakikada gidilemiyor!’ dedi. Ben de başımı salladım. ‘Evet, arabayı değiştirip daha yeni ve hızlı bir şey almanın vakti gelmiş!’ dedim...”

Aysun’un konuya dâhil olması mümkün olmadığı gibi, hiç gülecek hali de yoktu. Ama annesinin zarif kıkırdaması ile babasının kalın kahkahası geceyi yırttı. Konuşması biten Vural, gülümsemesini azaltmadan genç kıza baktı.

“Özür dilerim!” dedi genç kız ona. “Ben odama çekiliyorum da... Size iyi geceler dilerim.”

Adam nazikçe başını eğdi. “Size de iyi geceler.”

Genç kız anne ve babasını da yanağından öptü. Her birini sevgi dolu bir şekilde oturdukları yerde kucaklamıştı. Sonra ince vücudu ile uzaklaştı oradan.

Birkaç dakika sonra Gürkan gelmişti masaya. Aysun’un orada olmadığını görünce odasına gittiğini anladı. Zaten vakit de epey geç olmuştu. O da odasına gitmek için izin isteyince, herkes vaktin ilerlediğini fark etti. Yarın curcunalı bir gün olacaktı. Üstelik sabah kahvaltısı için Tirilye’ye gidecekleri konuşulmuştu iki genç yokken. O yüzden erken kalkmak gerekecekti.

Hep birlikte ayağa kalktılar. Eve kadar birlikte yürüdüler. Merdivenlerde birbirlerine iyi geceler dileyip ayrıldılar. Aysun’un ve anne babasının odası alt kattaydı. Sadece misafir odaları üst kattaydı. İki uzun erkek merdivenlerden çıkarken, çok hızlı değillerdi. Gürkan, topallayarak çıkan amcasının hızına göre ayarlamıştı kendisini.

“Nasıl amca? Sıkılmadın değil mi?” diye sordu ona.

“Sıkılmadım!” diye kesin bir dille cevap verdi genç adam. “Çok tatlı bir çift...”

“Kararını verdin mi? Aranızda anlaşma olacak mı sence?”

“Öyle gözüküyor?”

“İyi bir aile...”

“İyi bir aile olmaları işimiz için çok önemli değil...” diye mırıldandı Vural. “Ama yine de hoşuma gitti. Onlarla ortak olmak güzel olacak!”

“Hem sen de eskisi gibi yorulmazsın artık!”

Vural gülümsedi. “E tabii! Yeğenime güveniyorum. Seni çok seviyorlar ve işinde de çok başarılı olduğunu söylüyorlar.”

“Elimden geleni yapıyorum. İş açısından yani. Kişisel olarak da kötü davranılacak insanlar değiller zaten.” Kapılarının

önüne gelmişlerdi. “İyi geceler amca. Yarın sabah görüşürüz,” dedi Gürkan elini uzatarak.

Vural’ın yanık eli kalktı. Yeğenin elini güçlü bir şekilde sıktı. “İyi geceler...”

Herkes odasına çekilince, eve derin bir sessizlik çökmüştü. Vural dişlerini fırçalayıp yüzünü güzelce yıkadı. Banyo aynasında bir an için kendi yüzünü süzdü. Normalde yüzü ile pek bir ilgisi olmazdı. Tıraş olduktan sonra bir daha yüzüne baktığını pek bilmezdi. Ama şimdi yüzünün sağ yanındaki yanık izine gözü gidiyordu. O yanığı görmezden gelmek zordu. Parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Hafifçe gülümsedi.

Evin kızının bu yanıkları pek sempatik bulmadığını düşündü. O güzel yeşil gözlerindeki çekinceyi, hatta hafif iğrenmeyi görmüştü. Haksız da sayılmazdı. Yanıklar çok da güzel gözüküyordu. Gözlerini aynadan kaçırdı. Dönüp banyodan çıktı. Odasının açık penceresine gitti. Odada klima vardı. Ama pencereden esen hafif rüzgâr içeriyi yeterince serinlettiği için çalıştırmaya gerek olmayacak gibiydi.

Hiç uykusu yoktu. Bir süre pencereden dışarıyı izledi. Denizin bir kısmı görünüyordu odadan. Karanlık gece yüzünden çok net olmasa da hafif kırıltıları belli oluyordu. Gökyüzünü ise daha koyu bulutlar sarmıştı. Rüzgârın sebebi bu bulutlar olmalıydı. Şimdilik yağmur bulutu olamayacak kadar küçük parçalar halindeydi. Üstelik oldukça da hızlı hareket ediyorlardı.

Soyunmak üzere dönüp odanın ortasına yürüdü. O sırada aklına telefonu gelmişti. Onu şarja taksa iyi olurdu. Bu yeni nesil telefonların şarjı hemen tükeniyordu. Gözleri etrafında hızlıca gezindi ama onu hiçbir yerde göremedi.

Biraz düşününce, telefonunu aşağıda bıraktığını hatırladı. Oturduğu sandalyenin yanındaki sehpa bırakmıştı. Sonra da almayı unutmuştu.

Onu orada unutması genç adamı hiç endişelendirmedi Evin bahçesinden içeriye bir hırsızın gireceğini sanmıyordu. Oduka sakın bir bölgede olmasına rağmen epey korunaklıydı. Ancak her an kendisine bir telefon gelmesi ihtimali de vardı. Gidip onu alsa iyi olurdu.

Gömleğinin düğmelerini gerisin geri iliklerken, sessize odadan çıktı. Acele etmeden merdivenlerden indi. Yanına basınıcı almamıştı. Kendisini birazcık zorlaması iyi olacaktı. Kokuluklara tutunarak inmesine karşılık, düz yolda yürürken eskisi kadar bastona ihtiyaç duymuyordu zaten.

Telefonu gerçekten de sehpanın üzerinde duruyordu. Onu aldı. Pantolonunun cebine koydu. Sonra gözü zifiri karanlık olan ağaçlıklı bölüme takıldı. Yarı aydınlık bahçede durduğu için orası daha da karanlık gözüküyordu. Az önce yeğeninin sigara içmeye gittiği koruluktan orası. İki yanda yüksek çınar ağaçları varlı. Henüz tarihi anıt sayılacak kadar yaşlı olmasalar da oldukça haşmetli görünüyorlardı. Servet Bey bahçedeki ağaçlara da züllere olduğu kadar ihtimam gösteriyor olmalıydı.

Esintinin güzelliğı ve karanlığın çekiciliğı, genç adam oraya yönlendirdi. Afrika'da böyle karanlık köşeler çok olurdu. Ancak vahşi hayat yüzünden bu yerler her zaman tehlikeliydi. Bellenmedik vahşi bir yaratığın çıkması mümkündü. Yine de gerç adam o vahşi hayatı çok severdi. Yeşilliğı ve el değmemiş manaraları seyretmek her zaman hoşuna gitmişti.

Karanlık içinde bir yere çarpmamaya çalışarak yürüdü. Gözü karanlığa alışmamıştı daha... Sonra önünde kısa ama bakmlı bir çalılık belirdi. Gidebileceğı yerin son noktası buydu. Daha ötesi kayalık ve daha vahşi otlarla çevrili dik bir uçurumdu. Durdu. Deniz geniş bir perspektifte görünüyordu artık. Elli metre kadar ilerisinde ve otuz metre kadar aşağısındaydı. Üzernde sadece tek tük ışıdamalar vardı. Dolunaysız karanlık bir gecede bu kadar gözükmesi bile hoştu.

Rüzgârda saçları dalgalanarak durdu bir süre... Rüzgâr kendisini her zaman özgür hissettirmişti. Gözlerini yumdu. Temiz havayı içine çekti. Belli belirsiz kekik kokusu gelmişti sanki buruna. İleride yaşlandığında ve çoluk çocuğa karıştığında kendisi de böyle bir yerde emekliliğini geçirmek isterdi. Tabii yaşlanacak kadar yaşayabilirse...

Aklına her nedense yeşil gözler geldi. Henüz yeni tanıdığı, biraz hırçın bir kızın yeşil gözleri... Kendisinden pek hoşlanmadığını belli eden hoşnutsuz koyu yeşil gözler! Onu neden hatırlamıştı ki durduk yere? Genç adamın gördüğü en güzel kız değildi belki ama onda Vural'ı etkileyen farklı bir şey vardı. Tarif edebildiği bir şey değildi.

Gözünün önünde dolgun, hırçın dudakları canlandı bu sefer... Genç kızın öpülesi güzellikte kırmızı dudakları vardı. İç çekti hafifçe. Saçmalıyordu. O daha çok gençti. Kendi yaşında bir adamın düşünebileceği bir kız değildi. Ama ortam buna o kadar müsaitti ki! Serin hava ve bu koruluğun büyüleyici etkisi aklına olmadık hayaller getiriyordu. Burası iki âşığın buluşabileceği ve doyasıya öpüşerek kaçamak yapabileceği bir yerdi. Onu öpmek güzel olabilirdi! O dudakları öperek onu biraz sakinleştirmek güzel olabilirdi!

Aralarındaki yaş farkını düşünmeden onu doyasıya öpmek... güzel ama... asla olamayacak bir şeydi! O büyük ihtimalle ortağı olacak adamın kızıydı. Hem de küçük kızı...

Birkaç saniye sonra gözlerini araladı. Arkasında bir hareket hissetmişti. Gecenin bu saatinde kim olabilirdi ki? Bu evde bir köpek falan da olmadığına göre, ev halkından birisi olmalıydı.

Başını çevirdi. Gözleri her ne kadar karanlığa alışmış olsa da, gelen kişinin yüzü değil, sadece silueti belli oluyordu.

“Uyuyamadın mı?” diyen sesi tanıdı hemen. Diğer türlü gelenin Aysun mu, Filiz Hanım mı olduğunu anlaması zor olacaktı. Genç kızı karşısında gördüğüne ve senli benli konuşmasına şaşırılmışsa da belli etmedi. Ellerini cebine sokup tamamen

ona döndü. İnce siluet kendisine iyice yaklaşmıştı. “Ben de uyuyamadım...” dedi genç kız.

Vural’dan cevap beklemeden yanına geldi ve denizi izlemeye başladı. Genç adam da dönmüş, onun karanlıkta kalan yüzünü görmeye çabalıyor, şimdi neden böyle teklifsiz ve rahat olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aysun birden döndü ve o da karanlıkta genç adamın yüzünü görmeye çalıştı. Tabii ki o anda bu imkânsızdı. Etrafta o kadar koyu gölgeler vardı ki... Üstelik arkasında kalan ağaçların ezici karanlığı, genç adamın gri saçlarını bile gizliyordu.

“Sanırım senden özür dilemem lazım...” dedi genç kız.

Vural bu özrün sebebini anlamaya çalışıyordu. Acaba yaralı elini sıkmak istememesi mi, yoksa ona yaptığı hafif saldırı mı? Bu genç kızın ondan hoşlanmamasını anlayabiliyordu. O kadar da kendini beğenmiş değildi. Yüzündeki ve elindeki bariz yanıklardan dolayı, onun yaşındaki bir kızın hayalindeki erkek olamayacağı fikrini doğal karşılıyordu. Ancak yine de Aysun’un tavrındaki hoşnutsuzluğu düşünmeden edememişti. Genç kız görmez görmez ondan hiç hoşlanmamıştı sanki. Ona erkek olarak değil, kişisel olarak da itici gelmiş olmalıydı. Hep bahsedilen, şu iki kişi arasındaki elektrik meselesi aklına gelmişti. Belli ki genç kız kendisinden negatif elektrik almıştı.

İşin garibi, genç adam bu kısa saçlı, yeşil gözlü kızı oldukça tatlı bulmuştu. Hatta çekici... Tanıdığı bazı kadınlar kadar güzel değildi. En azından makyaj güzeli değildi. Sıfır makyaj vardı yüzünde... Buna rağmen onun kendisine has bir güzelliği olduğunu hissetmişti erkek olarak. Özellikle asil bir duruşa ve bakışa sahipti. Onda bir prensesin erişilmezliği ve zarafeti vardı. Şu anda bile yanında dimdik duruyordu.

Omuzları çökük, sümsük kızlardan hiç hoşlanmayan Vural, bu mesafeli kızın hayata meydan okuyan gergin tavrını sevmişti. O kendisini sevmese bile...

Tam *Özür dilemene gerek yok!* diyecekti ki, almış olduğu hafif nefesi Aysun hissetti. Elini kaldırıp, genç adamın dudaklarına dokundu.

“Hayır! Konuşma lütfen... Çünkü konuşursan istemediğimiz bir tartışmaya girebiliriz!”

Vural iyice şaşırmıştı. Genç kız kendisine o kadar yakındı ki, ondan yayılan hafif kadınsı kokuyu rahatlıkla alabiliyordu. Ve dudaklarındaki elin nazik dokunuşunu hissetmek, çok garipti. Aysun’un parmakları bir iki saniye dudaklarının üzerinde gezindi.

Sonra genç kız ayak parmakları üzerinde yükseldi. Genç adamın bedenine iyice sokulmuştu ancak gövdeleri henüz birbirine dokunmuyordu.

“Seni öpsem... aramızdaki sıkıntıyı giderebilir miyiz? Beni affedebilir misin?”

Genç adamın duraklaması istediği yanıtı sağlamıştı sanki. Oysa ortalama bir erkekten çok daha zeki olan Vural, kendisini o anda bir aptal gibi hissediyordu. Aklından binlerce düşünce geçerken, genç kızın bu yakınlığının sebebini anlamaya çalışıyordu. Sözlerinin ardındaki manayı kavramaya uğraşıyordu. Üstelik zarif parmaklar dudaklarından çekilip de yerine bal tadında dudaklar kapanınca... gerçekten de iyice aptal gibi olmuştu.

Pürüzsüz... lezzetli dudaklardı. Tam da düşündüğü gibi!

Ve bir o kadar da acemi...

Genç kızın dudakları Vural’ın hareketsiz dudakları üzerinde kıpırdandı. Erkeğin hareketsiz durması, onu biraz daha çaba sarf etmeye itmişti. İsteksiz gibi duran bir erkeği öpmek zordu. Dolgun ve körpe dudaklarını hareket ettirdi. Genç adamın dudaklarına bastırdı. Kollarını kaldırdı yavaşça. Eğer adamın boynuna dolamasa, uzun boyu yüzünden dengesini kolaylıkla kaybedebilirdi. Parmak uçlarından kuvvet almaktan da yorulmuştu. Ama ona sarılınca istediği güçlü desteği rahatlıkla elde etmişti. İnce vücudunun adamın güçlü vücuduna yapışmasına da izin verdi.

Genç adamın incecik gömleği altındaki sert göğsünün, kendi askılı bluzunun altına gizlenmiş narin göğüslerine yaptığı baskı hoşuna gitmişti. Daha evvel bu hissi yaşamamıştı. Belki gecenin serinliği... belki genç adamdan yayılan yeni parfümünün çekiciliği... belki fazlasıyla atletik gelen erkeksi vücudunun etkisiydi. Bilemiyordu ama garip bir titreme ve enerji vücudunu sarmıştı. Göğüs uçları kıpırdanmaya başlamıştı. İlk kez yaşadığı bu garip hisler, vücudunun kendisine yolladığı bu kesin sinyaller, gerçekten de anlaşılmaz şeylerdi.

Ve sonra... karşısındaki erkeğin de dudakları kıpırdandı.

Genç adam Aysun'un davranışını anlamasa da, erkeksi dürtüleri bu öpüşmede geride kalmasını engellemişti. Şu anda kollarının erişebileceği kadar yakınında inanılmaz derecede güzel bir vücut duruyordu. Fırsatçı değildi. Ama bu fırsatı kullanmak da gerçekten çok zordu. Özellikle göğsündeki tatlı sert göğüslerin baskısını ve genç kızın kadınsı kokusunu tüm bedeniyle hissederken...

Elleri genç kızın beline kaydı nazikçe... Tek avucu ile bile bu ince beli tutabileceğini fark edince, sol eli orada sabitlendi. Avucunun altında bir gram bile yağ olmayan gergin kavisini hissetti. Sağ avucu ise usulca kalçalarına indi. Aysun'un üzerinde bir şort vardı. İncecik, esnek bir şort... Yatarken giydiği bir şey olmalıydı. Ve bu ince kumaşın üzerinden doğal bir açıklıkla kalçasını avuçladı. Genç kız bu dokunuşun etkisi ile hafifçe inlerken, gayet yumuşak ve mesafeli başlayan öpüşmenin dozu arttı.

Vural'ın iri bedeni şimdi genç kızın vücudunu sımsıkı sarmıştı. Aysun ise şaşkın... ve memnundu. Daha evvel almadığı bir lezzeti alıyordu bu öpüşmeden. Kalçalarının üzerindeki elin baskısını hiç yadırgamamıştı. Üstelik kalçalarının, okşandığında bu kadar zevk alacağı bir vücut parçası olduğunu da bilmiyordu. Şimdi sıkıca kavranması ve tatlı bir ısrarla okşanması fazla ürpertici bir güdü oluşturmuştu içinde. Vücudunda kim bilir başka

hangi hassas noktalar vardı? Gerilmiş göğüslerinin adamın göğsü ile ezilmesi ise gerçekten çok zevkliydi.

Ve nedense genç adam onu öpmeyi birdenbire bırakınca, yarım kalan ihtirası yüzünden dudaklarından küçük bir inilti çıktı.

Kalçasındaki el geri çekilmişti. Belindeki güçlü baskı da birden yok oldu. Ve omuzlarından tutulup nazikçe uzaklaştırılınca şaşırdı.

Ne olmuştu? Neyi yanlış yapmıştı? Neden genç adam kendisini öpmeyi bırakmıştı? Oysa aralanan dudaklarının içinde genç adamın ferah nefesini hissetmek, dilinde onun tadını algılamak çok güzel gelmişti. Şu ana kadar hiç böyle öpüşmemişti. Bu... Bu çok güzel bir öpücüktü. Başlangıçta belki küçük, masum bir öpücüktü ama sonrasında yaşadığı harika lezzet yüzünden, öpüşmelerinin daha da devam etmesini çok istemişti.

“Ne..Ne oldu?” diye kekeledi utançla. Kapalı olan gözlerini zorlukla aralamıştı.

Genç adam cevap vermeden duruyordu. Aysun’un karanlığa alışmakta zorlanan gözleri genç adamın yüzünü görmeye çalışıyordu. Tüm görebildiği karanlığa kaynaşmış keskin hatlı bir siluetti.

Ona sokulmak istedi yeniden.

“Hadi yine öp beni! Çok güzeldi...” dedi çocukça bir mırıldanma ile. Ancak ona yaklaşma isteği, genç adamın yumuşak engellemesi ile son buldu. Aysun bundan hiç mutlu olmamıştı. Ne olduğunu düşündü yine? Bu adam neden birdenbire öpmeyi bırakmıştı? Neden genç kıızı kendisinden uzaklaştırmıştı? Ve neden tekrar öpmek istemiyordu? Oysaki bu öpüşmeleri şimdiye kadar yaşadığı en güzel şeydi... Kalçalarında yine onun ellerini hissetmek, yine onun güçlü kollarında tutulmak istiyordu. Göğüslerindeki baskıyı yeniden hissetmek istiyordu...

“Çok isterdim...” diye mırıldandı karşısındaki erkek. Karanlıklar içinden canı sıkkın bir şekilde mırıldanmıştı. “Tabii eğer doğru erkek olduğumu bilseydim!”

Aysun bir iki saniye sessizce durdu... Durdu... Durdu...

Sonra küçük bir çığlık atarak geriye kaçtı. Şaşkınlıktan güzel gözleri kocaman olmuştu. Küçük elini dehşetle dudaklarına götürmüştü. Böyle bir hata nasıl olabilirdi?

“Siz!..” dedi şaşkınlıkla. Bayılacak gibi olmuştu o anda. Ayakta zorlukla duruyordu!

Bir iki saniye sonra alaycı bir şekilde mırıldandı Vural.

“Evet, ben... Sanırım yanlış adamı öptünüz küçük hanım!”

2. BÖLÜM

Aysun verandada herkesin yanından ayrılıp odasına girdikten sonra, üzerine yatarken giydiği kıyafetleri giymişti. Cebi olmayan, dar ama rahat bir şort ve kolsuz bir bluz... Şortu ince ve rahat bir kumaştandı. Bluzu biraz çocuksuydu. Üzerindeki renkli çiçek desenleri genç kızın çekici fiziğini biraz gizliyordu. Yatarken sütyenini çıkarmayı sevdiği için bu çiçekler onun kurtarıcısıydı. Gerçi bu eve çok fazla yabancı erkeğin geldiği söylenemezdi. Gelse de önlerine böyle çıkmazdı zaten.

Elini yüzünü yıkayıp, dişlerini fırçaladı. Hâlâ biraz öfkeliydi. Gürkan'ın sözlerine hak verse de, elinde olmadan öfkeleniyordu işte. Onun babasının bir çalışanı olduğunu biliyordu. Elbette babasına bağımlı olduğunu da biliyordu. Yine de ondan aldığı mantıklı cevaplar hoşuna gitmemişti.

Her şey o Vural denen '*Yanık Yüz*' yüzündendi. O bu hafta sonu gelmemiş olsaydı, Gürkan da vaktinin çoğunu kendisiyle geçirecekti. Of! Ne kötüydü ya! Aslında... Vural'ın da suçsuz olduğunu biliyordu. Gri saçlı adamı babasının çağırdığını görmezden gelemezdi. Buna rağmen ona kızmaktan kendisini alamıyordu.

Kahretsin! Her şey o kadar sıkıntı vericiydi ki... Bu hafta sonu Gürkan ile bazı konuları ayrıntılı konuşabileceklerini ummuştu. Özellikle gelecekle ilgili konuları... Acaba yine de bir ara yalnız kalıp konuşabilirler miydi?

Kendisine de kızıyordu. Az önce ona karşı biraz kaba mı davranmıştı? Ona kızdığı için azıcık alaycı mı olmuştu? Gürkan gibi erkeklerin, korkaklıkla suçlanmaktan hoşlanmayacak kadar maço

karakterleri olduğunu tahmin ediyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Ona duyarsızlığı için kızmıştı!

Yatağına uzanıp, bir süre uyumaya çalıştı. Diğerlerinin de onun peşi sıra yatmaya gittiklerini duymuştu. Şimdi ev sessizdi. Ne var ki uyuyamıyordu genç kız. Pişmanlık gitgide içini sarıyordu. Kendi kendisine söz verdi. Bir daha Gürkan ile öyle alaycı ve ters konuşmayacaktı. En azından bu hafta... Amcası olacak o adam genç kızın sinirlerini bozuyordu. Belki o gidince işler yoluna girerdi.

Dışarıda bir tıkırtı duyunca, dikkat kesildi. Bu da neydi? Hırsız mı? Yok canım! Hiç sanmıyordu. Evin her tarafı kameralarla korunuyordu. Kimsenin yüksek bahçe demirinden içeriye gireceğini sanmıyordu. Bugüne kadar ne bir hırsızlık, ne de başka bir olay olmuştu. Ancak bu ses dışarıdan geldiğine göre, bahçede birisi yürüyor olmalıydı. Kimdi ki? Bu evden birisi olduğu kesindi.

Uykusu da tutmadığı için yerinden kalktı. Merakla cama gitti. Gözlerini kısarak baktı. Bahçe aydınlıktı. İlk anda kimseyi görmedi. Sonra dikkat edince uzun bir siluetin karanlık koruluğa doğru yürüdüğünü fark etti. Bu evde bu kadar uzun sadece iki erkek vardı. Birisi Gürkan, diğeri de bastonlu amcasıydı. Eğer amcası olsaydı, elinde baston olması gerekirdi. Oysa karanlıklar içinde kaybolurken gördüğü bu adam, iki elini cebine sokmuş, gayet rahat bir şekilde yürüyor gibi gelmişti. Karanlıkta bu kadar görebiliyordu. Baston falan olmadığına göre, bu Gürkan'dan başkası olamazdı.

Genç adam ne arıyordu ki bu saatte dışarıda? Onu da mı uyku tutmamıştı? Yoksa yine sigarasını o küçük korulukta mı içmek istemişti? Serin rüzgârın altında denizi izlerken sigara tüttürmek hoşuna gitmişti belki? Gerçi bu karanlıkta denizi görebileceğini sanmıyordu ama...

Kararsız bir tavırla dudağını kıvırdı. Ne yapmalıydı? Az önce onu incitmişti galiba! Ona söyledikleri yüzünden genç adam kızgın olabilir miydi? Şimdi gidip gönlünü alsa mıydı? Ama bu sefer

de hemen pes ettiği için genç adam onu küçümser miydi? Pes etmese, biraz inat mı etseydi acaba?

Öf! Ne kadar da soru sormuştu. Bu kadar ince düşünmesine ne gerek vardı? Gidip onunla birkaç kelime konuşacaktı alt tarafı. Duruma göre ne söyleyeceğine karar verirdi. Herkes yattığına göre, onunla birkaç dakika beraber olabilme düşüncesi, genç kıza cazip gelmeye başlamıştı.

Evden sessizce dışarıya çıkması bir dakikasını almamıştı. Nispeten aydınlık olan verandadan inip, karanlık koruluğa doğru yöneldi. Hafif rüzgâr oraya yaklaştıkça daha etkili olmaya başlamıştı. Koruluğun girişi gerçekten de çok karanlıktı. Önce gözlerini iyice kıstı. Bir iki saniye yerinde durdu. Gözlerinin loşluğa alışmasını bekledi. Görmek hâlâ zordu. Sonra yeniden yürümeye başladı. Tökezlememeye çalışarak minik adımlar atıyordu artık. Sonunda gözleri koyu karanlığa kısmen alıştı. Ağaçların arasındaki boşlukta uzun gövdeyi gördü. Tam emin olamıyordu ama sırtı ona dönük olmalıydı. Hayret! Ne sigara kokusu algılamıştı, ne de bir sigaranın küçük kırmızı ateşini görmüştü. Sigara içmeyecekse, Gürkan ne diye bu saatte buraya gelmişti ki o zaman?

Onun arkasında durdu bir an...

Genç adam onun geldiğini hissetmiş olmalıydı. Bulunduğu yerde hafifçe dönmüştü çünkü. Aysun onun yüzünü seçmeye çalışarak bekliyordu. Ancak genç adamın konuşmadığını fark edince, biraz kızgın olduğunu düşündü.

“Uyuyamadın mı?” diye sordu yavaşça. Genç adam şimdi tamamen dönmüştü. Karanlıklar içindeki yüzünü görmek için ona biraz daha yaklaştı Aysun. Ama bu yoğun karanlıkta o yakışıklı yüzü seçmek mümkün değildi. Sadece iri fiziğinin karaltısını hissedebiliyordu. “Ben de uyuyamadım...” diyerek kendi gelişini açıklamaya çalıştı.

Adamdan bir cevap beklemeden yürüdü ve onun yanında durdu. Karanlık denizin üzerindeki küçük kıpırtıları izlemeye çalıştı. Bu sefer genç adamdan sigara kokusu değil, hoş bir parfüm kokusu

geliyordu. Bu parfümü ilk kez fark ediyordu genç kız. Belki de gecenin esintisi ile gelen ve ona ait olmayan bir kokuydu? Kim bilir hangi güzel çiçeğin kokusuydu?

Sessizce durdular bir iki saniye. Aysun onun sessizliğinden biraz huzursuz olmuştu. Acaba genç adamı gerçekten kırmış mıydı? Onu kızdırmış da olabilirdi. Gönlünü nasıl alabileceğini düşündü. Ona doğru ani bir kararla döndü. Gözlerini kısarak karanlıkta kalmış yüzünü görmeye çalıştı.

“Sanırım senden özür dilemem lazım...” dedi genç kız. Karşısındaki adamda belirgin bir tepki olmamıştı ilk anda. Sonra Aysun onun konuşmaya niyetlendiğini belli eden hafif nefes alışını duydu.

Ya sevdiği adam inat için bu tartışmayı ileri götürürse diye korktu birden. Aptalca bir tartışmanın büyüyüp, içinde filizlenmiş olan mutluluğu yok etmesine izin veremezdi. Bir şey yapmalıydı. Gürkan’ı üzmüşse bile, kendisini affettirecek minik bir şey...

Elini kaldırdı. Karanlıkta adamın dudaklarının olduğunu tahmin ettiği yere uzattı. Hafifçe dokundu. Parmak uçlarında erkeksi kıvrımını ve sıcaklığını hissetti.

“Hayır! Konuşma lütfen... Çünkü konuşursan istemediğimiz bir tartışmaya girebiliriz!” dedi acele ile. Çünkü gerçekten de onun bir savunma yapmasını veya kendisini üzecek ters bir şey söylediğini duymak istemiyordu. Bunun için geri adım atabilirdi... Zaten özür dileyerek geri adım attığını belli etmemiş miydi?

Aysun parmaklarının altındaki dudakların hareketsiz kaldığını hissetti. Konuşmaktan vazgeçmiş gibi kapanmıştı. Genç kız parmak uçlarını bu erkeksi dudaklarda gezdirdi bir iki saniye... Bunu bilinçsizce yapmıştı. Daha önce böyle körlemesine bir erkeğin dudaklarına hiç dokunmamıştı. Sadece duyularına güvenerek bir şeyi hissetmek de güzeldi. Demek ki gözleri görmeyen insanlar karşılarındakini böyle tanıyorlardı? Gerçekten güzel dudakları vardı genç adamın.

Ve içinde... birdenbire... bu güzel dudakları öpmek için dayanılmaz bir istek oluştu.

Bu ani isteğin sebebini bilmiyordu. Belki hâlâ sigara kokusu algılamadığı içindi? Belki hâlâ rüzgârın getirdiği ve burnundan içeriye dolan şu garip parfümsü koku yüzündendi? Belki de parmaklarının altındaki kıvrımların güzelliğini, bu karanlıkta çok daha iyi fark edebilmiş olmasındandı?

İçinden gelen bu duygunun etkisi ile ona biraz daha sokuldu.

“Seni öpsem... aramızdaki sıkıntıyı giderebilir miyiz? Beni affedebilir misin?” diye sordu yavaşça. Sesini yumuşatmış ve biraz kadınsı bir hava vermişti.

Genç adamın hafifçe irkildiğini hissetti. Bu teklif ile şaşır-mış olabilirdi. Ama sessiz kalması, Aysun’a istediği yanıtı ver-mişti. Parmak uçlarında hafifçe yükseldi. Uzun boylu adamın kıpırdamadan durması işini biraz zorlaştırıyordu. Belki de genç kıızı öpmek istemiyordu?..

Yine de... kendi tecrübesiz dudaklarını dokundurdu o kıpırda-mayan dudaklara. Karanlıkta isabet ettiremeyeceğini hiç düşün-medi. İçgüdüsel olarak doğru noktaya konumlanmıştı. İlk tema-sın ardından, biraz acemice dudaklarını kıpırdattı. İsteksiz gibi duran bir erkeği öpmek kolay değildi.

Elleri önce genç adamın kollarına dokundu. Ayak parmakla-rının üzerinde iyice yükselmişti. Parmak uçlarında kalabilmek için bir şeyden güç almalıydı. Böyle çok zordu gerçekten... O yüzden o kalın kollara asıldı. Avucunun içinde ve parmak uçla-rında akıl bile edemeyeceği kadar gelişmiş kasları hissedince ol-dukça şaşırdı. Bunlara daha önce hiç dikkat etmemişti. Tamam, sevdiği adamın yağlı, hımbıl bir vücudu yoktu ama bu kadar da atletik olduğunu bilmiyordu. Galiba onu hep uzun kollu gömlek veya takım elbise ile gördüğü içindi. Tahmininden de fazla ge-lişmiş kol kasları vardı. Dudaklarını ona bastırırken bunu hisset-menin memnuniyeti ile avucunu gezdirdi kollarında. Yavaşça yu-karıya tırmandırdı. Geniş omuzlarına doğru yükseldi... Böylece

tutunduğu bu güçlü gövde sayesinde dengesini kaybetmemeyi de garantilemiş oldu. Anlayamadığı bir şekilde ürperen ince vücudunu ise tıpkı körpe dudakları gibi ona bastırmıştı yavaşça...

Garip!.. Dudaklarının altındaki erkeksi dudaklar o anda inanılmaz lezzetli gelmişti. Minik bir zorlama ile genç adamın kırıltısız alt dudağını yakaladı... Buna cesaret ettiğine inanamıyordu. Daha evvel hiç böyle öpüşmemişti. Hem bu kaçınıcı öpüşmesiydi ki? Ama içgüdüleri ne yapması gerektiğini söylüyordu. Hafifçe emdiği dudağının tadına bayılmıştı. Zerre kadar sigara kokusu yoktu. Üstelik de nefesi tertemizdi. Demek ki epeydir sigara içmemişti. Birkaç saniye sonra kendi dudakları arasına hapsettği alt dudağını bıraktı. Usulca ve ondan da yardım istercesine üst dudağına geçti...

Aldığı lezzetin bedenine yaydığı ürperti gitgide artmaktaydı. Bu hissettikleri de neyin nesiydi?

Askılı bluzun altına gizlenmiş narin göğüslerini ona yapıştırdığına dikkat etmedi. Farkında olmadığı bir teşvikti bu... Ne yaptığını bilmeden yaptığı en eski hilelerden birisiydi. Bir erkek için bu yakınlığa ve sıcaklığa dayanmak çok zordu. Ama kendisi de bu temastan hoşlanmıştı. Sadece öpüşme değil... Göğüslerinde başlayan bir gerginlik ve midesinin altında ne olduğunu bilmediği bir kırıltı vardı. Daha evvel böyle bir şey yaşamamıştı. İnanılmaz bir şekilde kalçalarını öne kıvrırmak ve kasıklarını... genç adama doğru yaslamak istiyordu. Doğanın kendisini alaycılıkla gösterdiği ve utanma gibi duyguları devre dışında bıraktığı bir andı bu...

Ne olduğunu anlayamıyordu. Ürpermesinde belki bu güzel gecenin serinliği etkendi? Belki burun deliklerini dolduran şu çekici parfüm? Bunu ne zaman almıştı ki? Ve şu lanet kaslar neden bir anda bu kadar çekici gelmişti? Bilemiyordu ama garip bir titreme ve enerji vücudunu sarmıştı. Göğüs uçları artık belirgince kıpırdanmaya başlamıştı. Kalbi ise daha evvel hiç

olmadığı kadar gümbürtülü atmaya başladı. Göğüs kafesinden çıkıp gidecek gibiydi...

Ama ne yazık ki bu daha başlangıçtı!

Ve sonunda genç adamın da dudakları kırırdanmıştı çünkü...

Gayet yumuşak ve mesafeli başlayan öpüşmenin dozu bir iki saniye içinde artıvermişti. Adamın dudakları sanki Aysun'a ait tüm enerjiyi, tüm şerbeti içmek ister gibi baskındı. Ve yaramaz dili ustalıklarla onun dudaklarının içinden diline dokundu.

Tanrım! Böyle bir öpüşme şekli de mi vardı?

Beline kayan güçlü ellerin etkisi ile bedeni iyice ona yapıştı. Adamın bir eli gücünü hissettirecek kadar istekli bir baskıyla belini tutarken, diğer eli utanmazca kalçasına kaydı. Aysun bundan kaçınmayı hiç düşünmedi. Şortunun üzerindeki iri el utanmazca kalçalarının yuvarlak hatlarında geziniyordu. Bunu yaparken de tatlı bir şekilde bastırıyordu.

Ve Aysun bu baskı ile kasıklarının ona temas etmeye başlamasından garip bir haz duydu.

İnledi...

Hiçbir zaman kolay kızlardan olmamıştı. Ama şimdi bir genç kızın kendisini kaybedip, masumluğunu bir erkeğe kolayca vermesinin ardındaki zorlu karmaşayı hissedebiliyordu. Bu ne aptalca bir şeydi? Bir kadın birkaç saniyede böylesine kendisinden geçebilir miydi? Bir erkek bunu nasıl bu kadar kolayca başarabilirdi?

Kalçalarının okşanmaya karşı bu kadar duyarlı olduğunu, göğüslerinin fazlasıyla cinsel bir obje olduğunu ve öpüşmenin bu kadar baş döndürücü olduğunu birisi söylese asla inanmazdı. Ve bunları fark etmesi çok uzun sürmemişti.

Ah! Ne harika bir adamdı bu?..

Genç adamın kalın kolları şimdi Aysun'un bedenini sıkıca sarmıştı. Alabildiği her şeyi alıyordu ondan. İsrarla okşayan avuçları bir santim bile uzaklaşmasına izin vermiyordu. Dudaklarının ve yaramaz dillerinin alışverişi ise Aysun'u iyice kendisinden geçirmişti. Parmak uçları genç adamın ensesindeki saçları kavramıştı

sıkıca... Kalın telli saçlarının bu kadar uzun olduğuna dikkat etmemişti önceden! Gürkan'ın ensesindeki saçları kısa değil miydi?

Bu düşünce hemencecik aklından uzaklaştı. Çünkü öpüşmenin verdiği zevke kaptırmıştı kendisini. Dakikalarca böyle öpüşebilirdi. Böyle öpülmeye dakikalarca itiraz etmeyebilirdi. Dudaklarının tahriş olacağını hiç umursamadan özgürce öpüşmeye alışabilirdi... Birbirine karışmış dillerinin verdiği engin hazzı kendisini kolayca bırakabilirdi.

Ancak sonra hiç beklemediği bir şey oldu...

Genç adam birden öpmeyi kesti. Dudaklarını geriye çekti. Kalçasını tutan el de geriye çekilmişti. Ve iki güçlü el nazikçe Aysun'un narin omuzlarından tuttu önce... Sonra... Sonra yavaşça kendisinden uzaklaştırdı. Vücutlarının teması kesildi. Parmak uçlarından yere inen Aysun, istemediği halde cennetten yere inmiş gibi hissetmişti kendisini. Kadını yanı bu öpüşmenin bitmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Ne olmuştu? Neden genç adam onu öpmeyi bırakmıştı? Bir şeyi yanlış mı yapmıştı? Ne de olsa biraz acemiydi. Hatta çok acemiydi. Zevkle yumulmuş olan gözlerini zorlukla araladı.

"Ne..Ne oldu?" diye kekeledi biraz utançla.

Buğulanmış gözleri ve aşırı karanlık, genç adamın yüzünü görmesini engelliyordu. Sadece erkeksi parfümünü algılayabiliyordu. Ve sessizliğini...

Onun sıcaklığını ve gücünü yeniden hissetmek istedi.

"Hadi yine öp beni! Çok güzeldi..." dedi biraz utangaç bir tavırla. Sesi değişmişti sanki. Öpüşmeden doğan hazzın verdiği bir boğukluk karışmıştı. Genç adama sokulmak için hafifçe kıpırdandı. Ama omuzlarındaki eller buna izin vermemişti.

Aysun ne olduğunu anlayamıyordu. Tüm istediği ona daha yakın olmak, yine öpülmek ve yine öpmekti... Şimdiye kadar yaşadığı bu en güzel duyguyu hemen yitirmek istemiyordu. Kalçalarında yine onun utanmaz ellerini hissetmek, yine kaslı kollarla çevrenmek istiyordu. Göğüs uçlarındaki sertleşmeyi sağlayan

o geniş göğüs kafesinin baskısını algılamak istiyordu. Ama genç adam buna izin vermiyordu!.. Neden?

Aklındaki yüzlerce sorunun cevabını çok geçmeden aldı.

“Çok isterdim...” diye mırıldanmıştı sevdiği adam. Ama sesi ne kadar garipti? Onun sesi de öpüşmenin sonucunda böyle değişmiş olabilir miydi? Hayır! Hiç sanmıyordu. Son derece pürüzsüz ve kararlı bir sestti çünkü. Sadece biraz sıkın çıkıyordu. Ve... Ve gerçekten farklı!

Tüm bedenini korkunç bir ateş sardı aniden!

Hayır! Bu olamazdı! Buna asla inanamazdı! Bu ses! Bu ses!.. Tıpkı!.. Tıpkı!.. Şimdi tanımıştı sesin sahibini! Yutkundu. Karanlıklar içindeki adam yavaşça ve şüpheyeye yer bırakmayacak bir şekilde mırıldandı. “Tabii eğer doğru erkek olduğumu bilseydim!”

Aysun küçük bir çığlık atarak geriye kaçtı.

Gözleri kocaman olmuştu ama bunun içindeki şaşkınlığı ve dehşeti Vural’ın karanlıkta görmesi imkânsızdı. Sadece hissedebilirdi.

Aysun elini dudaklarına götürdü! İnanamıyordu! Allah’ım! İnanamıyordu! Bu..Bu nasıl olabilirdi?

“Siz!..” dedi şaşkınlıkla. Bayılacak gibi olmuştu o anda. Ayakta zorlukla duruyordu!

Bir iki saniye sonra alaycı bir şekilde mırıldandı Vural.

“Evet, ben... Sanırım yanlış adamı öptünüz küçük hanım?”

Genç kız konuşacak halde değildi. Sonra şaşkınlığının yerini yavaşça öfke aldı. “Beni öptünüz!” dedi dehşetli bir sesle. Adamın gözlerini veya yüzünü görememek sinirini daha da arttırdı. “Siz beni nasıl öpersiniz?” diye küçük bir çığlık attı! İğrenç bir şeyi zorla yiyip de bunun farkına varmış bir insanın mide bulantısı ile yüzünü ekşitmişti.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Vural’ın alaycı sesi yankılandı karanlıkta. “Özür dilerim ama beni öpen sendin... Bana öyle geldi sanki!”

“Ben sizi öpmedim!” diye bağırdı adeta Aysun.

“Bana sarıldın!”

“Sarılmadım!..” Ayağını çocuksu bir şekilde yere vurmuştu. Adamın yüzünü tam görebilse, ona tokat atmayı o kadar isterdi ki! Fakat muhtemelen ıskalayacaktı! Gözleri karanlığa iyice alışmıştı ama hâlâ onun gri saçlarından ve yüzünün siluetinden başka bir şey göremiyordu.

Genç adamın tembel sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. “En iyi öpülüşüm değildi ama fena da sayılmazdı doğrusu!”

“İğrençsiniz!” diye öfkesinin içinde inledi genç kız. Onun haklı olduğunu bilmek sinirini daha da arttırıyordu. Ona soku-lan kendisiydi. Adamı ilk öpen de o olmuştu! Ona göğüslerini sımsıkı yapıştırmıştı. İri elinin kalçalarını okşamasına izin ver-mişti. Ve... kasıklarının onun kasıklarına doğru istekle bastırmıştı. Genç kızı en çok öfkeliendiren şey ise... bu yakınlıktan gerçek-ten büyük bir zevk almış olmasıydı.

“Sanırım sen başkasını öptüğünü sanıyordun? Öyle değil mi?”

“Çok zekisiniz!”

“Gürkan tabii!”

“Babam ve siz olamayacağınıza göre!..” Sesi ters ve kabaydı. Bir kez daha adamın gülümsediğini hissetti. “Kim bilir? Belki de başka bir âşışın vardır? Şimdiki genç kızların daha on dört yaşından itibaren bir sevgilisinin olması normal karşılanıyor!”

“On dört yaşında çok çirkindim ben! Bir sevgilim yoktu!”

“Niye kızgınsın?”

Aysun durakladı. “Ne?”

“Bir yanlışlık olduğu belli! Kusura bakma ama ilk anda anla-madım. Benimle konuştuğunu zannettim. Doğrusu, genç bir kı-zın beni öpmesini de beklemiyordum.”

“Madem beklemiyordunuz, neden beni öyle...” Yutkundu. Ak-lına uygun bir sözcük gelmiyordu maalesef. O yüzden en yakın ve doğru olanını kullandı. “...öyle ateşli öptünüz? Bu hatamdan faydalandınız!”

Adam bir adım öne çıkınca, Aysun elinde olmadan geriledi. Gözlerini göremediği bir insanla konuşmak da gerçekten zordu. Ve karanlıkta daha da iri gözüküyordu...

“Belki faydalandım...” diye dalgın bir sesle mırıldandı genç adam. “Ama sadece kısa bir süre...”

“Hiç değilse... okşamasaydınız!” Adamın iri ellerini hâlâ kollarında hissediyordu. Neyse ki göğüslerini okşamamıştı. Yoksa onun yüzüne nasıl bakardı bir daha?

“Bunun için özür dileyemem! Dua et hatanı anladığımda bu işi kısa kestim! Daha ileri gitsem itiraz edecek halin yoktu!”

Genç adamın hafif alaycı sesi üzerine Aysun kıpkırmızı olmuştu. “Siz... Siz gerçekten iğrenç bir insanmışsınız!” dedi nefessiz kalmışçasına.

“Böyle düşünmek seni rahatlatacaksa, öyle olsun!”

“Sizi öpmediğimi bile bile benden faydalandınız. Bunu unutmayacağım. Sizi hiç affetmeyeceğim!”

Genç adam sessiz kalmıştı. Sonra umursamaz bir tonla mırıldandı. “Benim için önemli bir şey değil! Alt tarafı öpüştük! Ne namusuna bir halel geldi, ne de evlenmemizi gerektirecek kadar ciddi bir hata oldu!”

“A..Alt tarafı mı?” diye kekeledi neredeyse. Öfkesi gittikçe yükseliyordu. “Siz alay edin bakalım! Sizin için önemli olmaya-bilir ama benim için önemli! Sizin kadar geniş bir öpüşme portföyüm yok!” dedi Aysun öfke ile.

Genç adam keyifli bir şekilde güldü. Sesi karanlık içinde yankılanmıştı. Sonra genç kızdan uzaklaşıp yine denize doğru döndü. Şimdi Aysun onun geniş sırt profilini görebiliyordu. “Bence git-sen iyi olur küçük hanım...” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Ben de ağzımın içindeki tadını unutmaya çalışarak oyalanayım biraz. Yoksa içimde uyandırdığın canavar daha fazlasını isteyecek!”

Aysun’un tüm öfkesine rağmen gözleri irileşmişti. Onun bu dobralığına ve rahatlığına inanamıyordu. Bir iki adım geriledi. Onun ağzında güzel bir tat mı bırakmıştı? Hem de daha fazlasını

isteyecek kadar! Geliş patikasına doğru dönmeden önce durdu. Öfkesinin sesine yansımamasına çabalayarak sordu.

“Bunu... Bunu kimseye... söylemeyeceksiniz değil mi?”

Adam başını yarım çevirmişti. Ama yine alaycı sesinden gülmüşediğini anlamak mümkündü. “Aramızda...” dedi yavaşça.

“Sö..Söz verin!”

“Git bence!”

“Lütfen!” Sesi yine de öfkeli çıkmıştı.

“Sence de fazla titiz değil misin? Benim kalkıp herkese öpüş-tüğümüzü anlatacağımı mı sanıyorsun?”

Aysun onun böyle bir şey yapıp yapmayacağını bilemezdi. Nendense onun kendisinden emin tavrını hissediyordu ve bir şekilde ona güveniyordu. “Babama değil belki ama...” Durakladı. “Yani...”

“Ha! Tamam! Anladım!.. Sen Gürkan’dan bahsediyorsun. Ona ilgi mi duyuyorsun?”

Aysun bu soru ile ne diyeceğini bilemez halde kaldı bir an. Kabullenmesi başka bir sorundu! Ama kabullenmezse de, bu iğrenç adamın belki bir çilingir sofrasında Gürkan’a bundan bahsetmesi mümkün olabilirdi.

“Bu sizi ilgilendirmez!” dedi sinirli bir sıkıntı ile.

“Ama ona beni öptüğünden bahsetmemi istemiyorsun, değil mi?”

“Allah’ım!” diye inledi Aysun. Gözlerini yummuştu bir an için. “Ya siz ne kötü bir adamsınız! Ben sizi öpmedim ki!”

“Gürkan’ı öptüğünü mü sanıyordun?”

“Bu açık değil mi? Neyi itiraf etmemi istiyorsunuz ki? Hiç tanımadığım adamlara sarılıp öpüştüğümü mü sanıyorsunuz?”

Genç adam kısa bir süre sessiz kaldı. Yeniden genç kıza doğru dönerken, sırtını bir ağaca yaslamıştı. “Onunla sevişiyor musunuz?”

“Ne?”

“İkiniz de yeterince yetişkinsiniz. Onunla bir beraberliğiniz var mı?”

“Bu... Bu sizi hiç ilgilendirmez, Vural Bey!” diye hayretle fıslıdadı genç kız.

“Hımm! Hayır ilgilendirir. Yeğenimin seviştiği bir kıza ilgi duymak istemem doğrusu. Öpüşün acemiceydi ama yeterince istekli görünüyordun. Gerçekten ben seni engellemeseydim... çimlerin üzerinde devam edecek gibi bir halin vardı.”

Aysun duyduklarına inanamıyordu. Ellerini yumruk yaptı. Şimdi birkaç adımda ona doğru koşsa... O çirkin yaralı suratına bir yumruk atsa!..

Yine de sessiz kaldı. Öfkesinin patlamaması için nefesini düzenlemeye çalıştı.

“Dediğim gibi!.. Gürkan’la ne yaptığımız sizi hiç ilgilendirmez,” dedi inatla.

“Evlenmeyi düşünüyor musunuz, yoksa sadece eğlence mi?”

“Vural Bey! Lütfen sizden daha da iğrenmeme sebep olmayın!” Bu adama öfkelenmemek ne mümkündü? Sesi bunu açıkça gösteriyordu.

“Benden iğreniyor musun?”

“Sizin ağzınızda güzel bir tat bırakmış olabilir ama şu anda benim ağzımda hissettiğim tek şey... iğrenme! Yanık yüzlü, kötü bir adamın beni öpmesine nasıl katlanacağımı bilmiyorum! Hele o yanık elinizle kalçalarımı okşadığınızı hatırladıkça...” Yutkundu. O okşamalardan ne kadar zevk aldığını hatırlayınca, bedeni hemen anlayamadığı bir tepki göstermişti. Göğüs uçları bile bir an için gerilmişti. Yine! “Umarım yıllar içinde unuturum!”

Vural sessiz kalmıştı. O esnada ay bulutların arasından dar bir boşluk buldu. Ortalık helli belirsiz aydınlandı. Genç kızın ince vücudu gergindi. Vural onun yumruk yapılmış ellerini görebiliyordu artık. Yüzü hâlâ çok seçilmese de gergin bedeninden sinirli olduğu anlaşılıyordu.

“Peki!” dedi yavaşça. Sesindeki gülümseme tonu yok olmuştu. Yeniden mesafeli bir şekilde hitap etmeye başlamıştı.

“Ne hissettiğinizi ve ne istediğinizi gayet iyi anladım, Aysun Hanım. Şimdi gitseniz iyi olur... Dişlerinizi yeniden fırçalamak belki işe yarar!”

Genç kız derin bir nefes aldı. O son sözleri söylemekten hoşlanmamıştı aslında. Ömrü boyunca kimseye karşı böyle kaba olmamıştı. Kimseyi yüzüne karşı aşağılamamıştı. Ama bu adam hak etmişti işte! Gerçekten hak etmişti. Her ne kadar ona kendisi çanak tutmuşsa da!

“Söz... vermediniz!” dedi zoraki bir sakinlikle. Yutkunmuştu.

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim konusunda mı?” dedi Vural da ağır ağır. “Özellikle Gürkan’a söylememem gerektiğini gayet iyi anladım! Merak etmeyin. Size söz... Bu konuda ona tek kelime bile etmeyeceğim! Hiç kimseye etmeyeceğim...”

Aysun ona güvenip güvenemeyeceği konusunda hâlâ kararsızdı. Adam söz vermişti. Sözünü tutacak biri olup olmadığı konusu ise henüz meçhuldü. Onu tanımıyordu. Tanımak da istemiyordu. Ne yazık ki, Gürkan ile evlenmeseler bile bu adam bir şekilde hayatlarına girecek gibiydi. Birden tüm kalbiyle onun babası ile anlaşamamasını istedi. Bu iş anlaşması olmaz ise, onu bir daha görmesi de gerekmezdi.

Genç kız dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi farkında olmadan. Garipti ki o da hâlâ adamın... lezzetli tadını... ağzında hissediyordu. Keşke gerçekten iğrenmiş olsaydı. Ama öpüşürlerken kollarında eridiği adamın Gürkan olduğunu zannediyordu ki! Bedeninin bu tepkisinin tek sebebi buydu.

Döndü...

Öfkeli adımlarla evin aydınlığına doğru yürüdü. On metrelik dar koruluk yolu boyunca kendi kendisine söylenip duruyordu.

Aptal! Aptal! Ne diye onu takip ettin ki? Ne diye sarılıp onu öptün? Neden onun eline bir silah verdin? Ya adam ikide bir bunu sana hatırlatırsa? Ya yeniden öpmek isterse?

Yok artık!

Odasına girdiğinde, kapıyı çarpmamak için kendisini zor tuttu. Doğruca dolap aynasının karşısına geçti. Önce dehşetle irileşmiş, öfkeli, gergin gözlerine baktı. Yaşadığı bu şeye inanamayan bir bakış vardı o gözlerde. İnanamıyordu gerçekten! Hayatında ilk kez gördüğü bir adamı öpmüştü! Hem de dudaktan! Ve sadece birkaç saat önce tanıdığı bu adamdan daha da fazlasını istemişti.

Allah'ım! Bu ne utanç verici!

Gözleri, hırpalanmış dudaklarına kaydı. Sonra elinin tersi ile o dudakları sildi! Ne iğrençti!

Ondan sonra uyuyabilmesi epey vaktini almıştı. Uyanık kaldığı bu süre içinde, Vural denen fırsatçı adamın eve girdiğini duyamamıştı. Doğrusu adamda bir hırsızın zarafeti vardı. O topal bacağıyla nasıl öyle sessizce yürüyebiliyordu ki? Bastonunu almadan yürüyüşe çıkmak da neyin nesiydi hem? O baston olsaydı kesinlikle onun Gürkan olmadığını anlar, peşinden de gitmezdi.

Püf! Bu kadar üzülmesine gerek yoktu! Olmuştu işte bir kere! Hem adamın dediği gibi, altı üstü bir öpücüktü! Pis adam! Bu uzun ve şehvetli öpücüğü nasıl da küçümsemişti! Demek çok daha güzel öpüldüğü de olmuştu? Ona benzer bir şey söylemişti. Böö! Kim isterdi ki onun gibi yaralı bir suratı öpmeyi?

Ne yazık ki o yanık suratlı alaycı adama güvenmek zorundaydı.

“Hiç de acemice değildi! Gayet güzel bir öpüşmeydi!” diye homurdandı uyumadan önce...

3. BÖLÜM

Gece farkında olmadan uykuya dalmıştı. Sabah biraz geç uyanmasına rağmen, kendisini hiç de dinlenmiş gibi hissetmiyordu. Duşunu alıp, saçlarını çok kurutmadan aşağıya indi. Çözümlerinin altının hafifçe çöktüğünü biliyordu. Annesinin bunu fark etmemesini umdu. Daha canlı ve neşeli gözükme için çiçekli bir bluz ile dizlerinin üstüne kadar gelen beyaz rahat bir etek giymişti.

“Günaydın!” dedi neşeli olmasına çalıştığı bir sesle.

Kadın küçük küçük domates doğruyordu. O da jızına yan gözle baktı ama özel bir ilgi göstermedi. “Günaydın!” dedi sadece.

Aysun onu yanaklarından öptü. “Hey! Ben doğum günü kızı değil miyim? Daha iyi bir karşılanmayı hak etmiyor muyum?”

Kadın gülümsedi. “Bu doğum günün yüzünden sabahın köründe kalktım. Senin poponda pireler uçuşurken babına telefon yağıyordu. Uyandık tabii...”

“Kim aradı?”

“Organizasyon şirketi... Hem de birkaç kere! Birazdan gelip bahçeye parti düzeneğini kuracaklar. O yüzden kalvaltıya gidemiyoruz. Kahvaltımızı evde yapacağız. Sonra abla aradı...”

“Ne diyor ablam? Geliyor mu?”

“Evet... Uçak bir saat rötar yapmış. Çin’de hava kötüymüş!”

Genç kız camdan gökyüzüne baktı. Dün geceki fırtına hatayı yapmasına sebep olan karanlık bulutlar hafif dağılmış ama yine de küme küme gökyüzünde geziniyorlardı. Tam o anda, güneş geniş bir bulutun arkasına gizlendi. Neşe dolu aydınlık gün, kıs-
men genç kızın karamsar ruh haline büründü.

“Ne biçim hava! Yaz geldi neredeyse ama haftada üç dört gün yağmur yağıyor.”

“Dünyanın dengesi bozuldu iyice...” diye onayladı annesi.

“Ya akşama yağmur yağarsa?”

Annesi neşe ile güldü. “Senin için güzel bir yaş günü olur.”

“Anne ya! Dalga geçme!”

“Aman yağsın kızım! Ne olur ki? Eve geçeriz. Ev büyük...”

Aysun memnuniyetsiz bir şekilde gökyüzünü incelemesini sürdürüyordu. Gerçi yağmur bulutu gibi durmuyorlardı ama... belli olmazdı. Bursa'nın havası çok değişkendi. Bir anda deli gibi bir sağanak etraflarını çevirebilirdi.

“Babam nerede?”

Filiz Hanım domates doğrama işini bitirmişti. Ellerini yıkarken başıyla işaret etti. “Dışarıda Gürkan ile oturuyorlar. Çay içiyorlar.”

“Ya o adam?”

Annesi biraz ayıplarcasına göz attı ona. “Sanırım sabah erkenden yürüyüşe çıkmış. Duş almak için odasına gitti.” Aysun'un meydan okuyan gözlerini görünce bu sefer kaşlarını çattı. “Bak kızım! O adam dediğin kişi, babanın ortağı olacak yakında! Hepimizin ortağı olacak. Ona alışsan, öcü gibi davranmasan iyi olur. Bundan sonra çok sık göreceğiz onu sanırım.”

“Hoşlanmak zorunda mıyım?” diye hafifçe homurdandı Aysun.

Kadın ellerini beline koydu tehdit edercesine. Bu hareketi Aysun da sık yapardı. “Koynuna almayacaksın adamı!” diye bu sefer açıkça tersledi Filiz Hanım onu. “Hem bence çok hoş bir adam! Değişik bir yakışıklılığı var!”

“Aman kalsın!” dedi Aysun dudak bükerek. “Bana itici geliyor. Dünyadaki tek erkek olsa bile onunla ilgilenmem. Koynuna asla girmem!”

“Büyük konuşma!”

“Nedenmiş o?”

“Öyle işt!”

“Bence o bir hilkat garibesi! Sevmedim ben...”

“Ben ne hilkat garibeleri ile evlenen güzel mankenler gördüm!”

“Hıh! Para içindir. Çok şükür para için mide bulandırıcı ellerin bana dokunmasına izin verecek durumda değiliz. Babamın zengin olmasını seviyorum bu yüzden!”

Kapı tarafında bir hareket hissedince ikisi birden başlarını o tarafa çevirdiler. Aysun elinde olmadan kızardı. Bu adam ne kadar zamandır oradaydı? Söylediklerinin ne kadarını duymuştu?

Vural kapının ağzında duruyordu. Gülen gri gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Genç adamın dudakları da kıvrıktı gülümser gibi. Üzerinde mavi bir kot ile gülkurusu renginde uzun kollu bir gömlek vardı. Kabul etmek gerekirdi ki, sıırım gibi bir fiziğe bu kıyafetler fazlasıyla yakışmıştı. Özellikle dağınıkça taranmış gri saçları ile farklı bir birleşimdi.

Aysun onu görmekten hoşlanmamıştı. Elinde değildi. Kızardığını gizlemek için başını çevirdi. Bir kenarda duran su sebiline doğru yürüdü.

“Günaydın!” demişti annesi gülümsemeye çalışarak. Belli ki o da genç adamın konuşmaların ne kadarını duyduğunu anlamaya çalışıyordu. “İyi uyudunuz mu, Vural Bey?”

Adam bir iki adım daha atıp mutfığa girdi. “Günaydın. Harika uyudum. Teşekkür ederim!” dedi gülümseyerek. “Su rica edecektim de...”

O sırada kendisine su doldurmakla meşgul olan Aysun dönüp elindeki bardağı genç adama uzattı. Aslında o suyu içecek falan değildi. Sadece onunla ilgilenmemek için sebile gitmişti.

“Buyurun!” dedi ilgisiz bir sesle. “Ben kendime başka alırım!” Elindeki bardağı uzatmıştı.

Vural onun elindeki bardağı teşekkür ederek aldı. Parmaklarının genç kızın parmaklarına dokunmaması için bir çaba harcamış mıydı? Bunu bilmiyordu ama parmakları birbirine hiç temas etmemişti. Zaten genç kız da kendi parmaklarının onun yanık eline değmemesi için elinden geleni yapmıştı. Gözleri uzun kollu gömleğinin bilek kısmına kaydı. Bu yanıkların daha ne kadar

içerilere gittiğini merak etmişti elinde olmadan. Tamamen yanık mıydı? Ya vücudu?

Dün gece o kollardaki kasların sertliğini hatırlayınca, bakışlarını adamın üzerine çevirdi. Vural kendisi ile hiç ilgilenmeden dönmüş ve annesinin yanına gitmişti. Dün gece parmak uçlarında ve avucunda hissettiği o sertlik kas değil de yanık doku olabilir miydi? Şimdi aklı bununla meşguldü. Yanmış dokunun veya yanan sinirlerin gerildiğini ve sertleştiğini okumuştı sanki bir yerlerde...

Suyundan yavaş yavaş yudumlayan gri saçlı adam, Filiz Hanım'a gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz? Menemen mi?"

"Evet... Sabah kahvaltısında sever misiniz?"

"Bayılırım... Yardım edeyim mi? Bir şeyler pişirmeyi severim!"

Annesi başını kaldırarak, gülen gözlerle adama bakmıştı. "Gerçekten mi?"

Adam gülümseyerek geniş omuzlarını silkti. "Bekârım ben! Normal değil mi?"

Kadın neşeli bir şekilde gülerek tahta kaşığı ona uzatmıştı. "O halde buyurun bakalım. Menemen size ait. Yumurta şurada..."

Adam elindeki bardağı bir kenara koydu. Filiz Hanım'ın elindeki kaşığı hiç triplere girmeden aldı. Aysun biraz hayretle onun geniş sırtına bakıp kalmıştı. İlginç bir adamdı doğrusu. Yalancı durumuna düşmemek için yeni bir bardakla kendisine su doldurmaya girişti. Suyundan ilk yudumunu alırken annesi de yanına gelmiş ve dolabın kapağını açmıştı. Kahvaltılıkları çıkarırken biraz ters bir bakış attı kızma. Vural onları göremiyordu. Annesinin bakışları karşısında Aysun umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Ne yapabilirdi ki? Duymuşsa duymuştu işte!

"Bastonunuzu kullanmıyor musunuz artık?" diye sordu Aysun biraz kinayeli bir sesle.

Elindeki tahta kaşıkla tavanın içindeki biberi ve soğanı kavuran adam, başını hafifçe çevirdi. O gözlerde hiçbir farklı ifade yoktu. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibiydi. "Bastona her

zaman ihtiyaç duymuyorum. Bazı günler çok ağrıyor! O zaman kullanıyorum.” Sonra önüne dönüp yine yemek ile ilgilenmeye başlamıştı.

“Baston olmayınca birisi sizi Gürkan ile karıştırabilir,” diye iğneledi genç kız. Bu iğnelemeyi sadece onun anlayabileceğini biliyordu. O da dün gece zaten bu hatayı yapmamış mıydı? O yüzden onunla öyle öpüşmemiş miydi? “Boyunuz posunuz aynı gibi!” Aslında dikkatle bakınca Vural’ın belinin daha ince ve omuzlarının daha geniş olduğunu görebiliyordu. Gözlerini dar kotundan belli olan erkeksi kalçalardan kaçırırdı.

Genç adam onun bu iğneleyici sözleri ile hiç ilgilenmedi. Yerinden bile kıpırdamadan “Sanmam!” diye mırıldandı sadece. “Aptallık olur bu!”

Aysun dişlerini sıktı. “Hiç de bile!” Şimdi onun üstüne atlasa! O kalın gırtlakını sıkıverse! İnatla üsteledi. “Karanlıkta çok mümkün!”

“Sadece dikkatsiz bir şaşkın için...”

“Vural Bey!” dedi Aysun elinde olmadan. Sesi minik bir isyanla yüklüydü.

Genç adam döndü. Gülümseyen suratı ile genç kıza baktı. “Efendim!”

“Farazi olaylar için bile olsa insanlara aptal veya şaşkın demek doğru değildir!”

Annesi durumdan bir şey anlamadan her ikisine de bakıyordu. Vural’ın rahat tavrı ve gülümseyen yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Peki, kızı neden böyle biraz sinirli gözüküyordu? Bilmediği bir şey mi vardı?

Durumdan pek bir şey anlamadan sordu. “Dizinizin nesi var, Vural Bey?”

“Dokuda zedelenme oldu...” dedi genç adam önemsiz bir şeymişçesine. “Önümüzdeki hafta ameliyat olacağım.”

“Ankara’ya o yüzden mi gidiyorsunuz?”

“Evet... Bir de avukatlık birkaç işim var. Hepsini aradan çıkaracağım.” Usta bir aşçının kararlılığı ile domatesleri de karışımın içine attı. Tahta kaşıkla karıştırmaya devam ediyordu.

“Ben şunları götüreyim...” diye mırıldandı Aysun. Bu adamın yanında daha fazla kalmak istemiyordu. Kahvaltılıkların çoğunu bir tepsiye koymuştu annesi. Onu verandaya götürmek için eline aldı. Annesi ile bu fırsatçı adamın yan yana bu kadar rahat olması ise canını sıkmıştı. İyi ki annesinin yaşı bu adamdan fazlaydı.

Aklına gelen saçma düşüncelerden kurtulmak için hızlı adımlarla verandaya çıktı. Oradaki masada babası ile Gürkan’ı karşılıklı otururken gördü. Hayret! Bir an için Gürkan’ı unutmuştu. Bu pis adam tek bir öpücükle aklını nasıl da karıştırmıştı! Sanki Gürkan’a ihanet etmiş gibi hissetti kendisini. Genç adama ve babasına ayrı ayrı gülümsedi. Her iki erkek de rahat birer keten pantolon ile beyaz gömlek giymişlerdi.

“Günaydın!”

“Günaydın...” dedi erkekler de bir ağızdan.

“Toparlanın bakalım... Kahvaltı vakti.” Elindeki tepsiyi masaya bıraktı. Üzerindekileri masaya dizmeye başlarken erkekler de gazete ve renkli dosyalarını toparlamışlardı. “Bugün de çalışacak mısınız?” diye sordu babasına.

“Vural gelinceye kadar göz atıyorduk sadece,” dedi Servet Bey. Adama ismi ile hitap etmeye başladığına göre dün gece bayağı samimi olmuşlar demekti! Zaten annesinin tavrı da bunu gösteriyordu. “Öğleden sonra çalışacağız.”

“Ama bugün yaş günüm?..”

“Ama akşama kadar bir sürü vaktimiz var,” dedi adam. “Yaş günün akşama.”

Genç kız derin bir nefes aldı. Tepsinin üstü boşalmıştı. “Ben de öğleden sonra denizde yüzeriz diye düşünmüştüm...”

Gürkan yan gözle Aysun’a baktı. Ama Aysun babasına dikmişti yalvaran gözlerini. Servet Bey ise kararsızca duraklamıştı. “Bizim gelmemiz zor biraz!” dedi sonra. “Vural’la konuşmamız

gereken birkaç detay kaldı. Akşama yaş günü partin var, konuşamayız. Yarın da o Ankara'ya dönecek. Üstelik parti için bir ekip de gelecek.”

“Tamam!” diye onayladı genç kız hemen. “Siz onunla iş konuşun... Biz Gürkan'la gitsek olmaz mı? Adamcağıza hafta sonu bile izin kullandırmıyorsun. Eğlenirdi biraz...”

Babasının gözleri kızının üzerinden bir an Gürkan'a kaydı. Genç adam ise huzursuzca yerinde kıpırdanmıştı. “Sıkılmıyorum hen...” dedi itiraz edercesine.

Servet Bey'in kaşları yumuşadı birkaç saniye sonra. “Peki!.. Neden olmasın! Zaten senin yapacağın bir şey yok. Siz denize gidip yüzün biraz. Biz de Vural ile birlikte işin kalan kısmını hallederiz.”

“Gerçekten kalmak istiyorum efendim...”

Aysun'un kaşları çatılmıştı bu sefer. Biraz öfkeli bakışlarını Gürkan'a dikti. Zaten onun yüzünden elin adamını öpmüş, rezil olmuştu! Şimdi de babasının yanında böyle konuşmak zorunda mıydı? Adam izin veriyordu işte!

“Yok! Siz kahvaltıdan sonra çıkabilirsiniz. Aysun haklı! Eğer işimizi erken bitirebilirsek ve Vural da isterse, belki biz de size katılırız.”

Ohh! Neyse ki içlerinde bir adamın akli normal çalışıyordu. Gürkan'a olan kızgınlığı hemen yok oldu. İstedigini elde etmiş olmanın verdiği şımarıklıkla gülümsedi.

“Sağ ol, babacığım! Sen harikasin! Yoksa tüm öğleden sonra sıkıntıdan patlayacaktım.”

“İyi, sıkılma sen!” dedi adam da gülümseyerek. “Ama dik-katli olun.”

“Oluruz!” dedi Aysun hemen. Gülümseyen bakışları Gürkan'a kaydı. Ancak genç adamın bakışları ne düşündüğünü belli etmeyecek şekilde bakıyordu. Mavi derinlikleri oldukça gizemliydi. Sadece kısa bir an için dudağının kenarı gülümser gibi oynamıştı.

“Misafirimiz nerede bu arada? Yukarı çıkmalı çok oldu?” diye sordu babası. Bakışları eve dönmüştü. Kızının zaferinden haberi yoktu.

Aysun dudak kıvırdı hafifçe. “Annemle birlikte mutfaktalar.”

Babasının kaşları kalkmıştı. “Mutfakta mı?” diye sordu şaşkınca.

“Evet... Vural Bey, size menemen yapıyor. Yardım edeyim mi diye sorunca, annem kaşığı tutuşturdu hemen eline. Sizin gibi tembel erkeklerin olmadığını da görmek güzel!”

Gürkan güldü. Mavi gözlerindeki ışık genç kıızı yine etkilemişti. “Amcam çok iyi yemek yapar. Menemen yemeğini iyi yapar mı bilmem ama et yemeklerinde üstüne yoktur.”

“Sen ona çekmiş misin bari?” diye çok ilgilcnmeden sordu genç kız. Vural’ınkilerden daha çok, Gürkan’ın yetenekleri onu ilgilendiriyordu. Acaba rahat bir ortamda, o da amcası kadar iyi öpüşüyor muydu?

Dün geceki o ateşli öpüşme aklına gelince yüzü düştü biraz. Her birkaç dakikada bir hatırlıyor ve tüm keyfi kaçıyordu. Her ne kadar adam kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişse de, ona güvenemiyordu. Ashnda adamla birkaç kere göz göze gelmişlerdi ve o bakışlarda zerre kadar bir iğneleme, alaycılık veya öpüşmelerini vurgulayan sinsi bir ışık görmemişti. Sadece neşe... Evet, adamın gözleri sürekli neşeliydi.

“Yok canım...” diye başını iki yana salladı Gürkan. Onun ciddi gözleri de amcasınıninkiler kadar olmasa da neşelenmişti biraz. “Ben yiycilerdenim. Yemek yapmayı öğrenecek vakit olmadı. Sürekli hayatımı kurtarmak için çalışmak zorunda kaldım. Şimdi hile akşamları dışarıda yemek yer, sonra eve giderim. Çok zorda kalırsam yumurta yerim. Konserveler de var çok şükür.”

“Evlenmen lazım o halde...” dedi Aysun da yavaşça. Boş tepsiyi aldı ve güzel yeşil gözlerini belirsiz bir vurguyla adama dikti. “Evlilik düzenli bir hayatı getirir.”

Genç adam bu minik sinyali anlamamış gibi bakıyordu. Ancak konuşmadan önce hafifçe boğazını temizledi.

“Eee... Aslında birkaç sene daha... evlenmeyi düşünmüyorum,” dedi yavaşça. Gözleri kendilerini rahat bir tavırla dinleyen Servet Bey’e kaydı. “Biraz daha kendimi toparlayıp, maddi hiçbir sorunum kalmamasın istiyorum!”

“Bence Gürkan’ın maaşına zam yapmalısın baba!” dedi genç kız onu iğneleyerek. Genç adamın sözleri hoşuna gitmemiştir. Evliliği düşünmemesi de hoşuna gitmemiştir. “Yoksa para biriktireceğim diye, amcası gibi yaşlanarak evde kalmış olacak!”

“Bu birleşme olursa maaşı artacak zaten!” dedi adam da gülümseyerek. “Fena maaş vermiyoruz halihazırda. Ama insan Gürkan gibi genç ve yakışıklı olursa hiçbir maaş yetmez. Evlenmeye de gerek duymaz tabii...”

Aysun gözlerini kıstı. Merakını babasına belli etmeden ilgisiz bir tavırla sordu. “Çapkın bir erkek misin, Gürkan? Çok kız arkadaşın var mı?”

Genç adam bu konuşmanın gidişatından pek memnun değilmiş gibi kıpırdandı. “Çapkınlık yapmaya... pek vakit kalmıyor doğrusu.” Gülümsedi. Neşeli olmaya çalışarak konuyu geçiştirmeye çalıştı. “Gördüğün gibi bu hafta sonu çalışıyorum. Geçen hafta da çalıştım.”

“Ama hafta içi akşamların sana ait?”

“Bu bizi ilgilendirmez!” dedi Servet Bey biraz uyaran bir tonla. Kızının bu genç adamın üzerine gitmesinden hoşlanmamıştı. İkisi arasında bir elektrik olduğunu her baba gibi hissediyordu ama görmezden gelmeye çalışıyordu. “Herkesin kendi özel hayatı var!”

“Bu ara gerçekten bir kız arkadaşım yok...” diye durumu kurtarmaya çalıştı Gürkan. “Amacım, amcam gibi başarılı olup belli bir yere gelmek. Evlilik nasılsa olur.”

“Doğru!” diye onayladı Servet Bey.

“Baba?” diye ayıplarcasına sordu genç kız. “Sen yirmi üç yaşında evlenmemiş miydin?”

Adam hemen kendisini toparlayıp savunmaya geçti. “Ama bizim zamanımızda insanlar erken olgunlaşıyordu. Hayat zordu. Kızlar on altı yaşında evlenip, çocuk sahibi olabiliyorlardı. Şimdi sizin yaşınızda evlenen kızlara bile çok genç deniliyor.”

“Bence yaşımanız evlenmek için ideal şu an...” dedi Aysun gülümseyerek. “Değil mi Gürkan? Yaşlanınca bebek sahibi olmanın da anlamı yok. Amcan şimdi evlense çocuğu ile arasında dünya kadar yaş farkı olacak. Çocuğunun yanında dede gibi duracak zaten. Saçları da beyaz ya?”

“Amcamın yaşı o kadar büyük değil...” diye savunmaya geçti Gürkan. Aysun’un baskısından iyice huzursuz olmuştu. Bu kızın cesareti insanın kalbini durdururdu. Bahasının yanında nasıl bu kadar cesur olabiliyordu ki? “Sanırım o da bir iki seneye kadar birisiyle evlenmeyi düşünüyor.”

Aysun’un ister istemez ilgisini çekmişti bu son cümle. “Evlenecek mi? Birisi var mı hayatında?”

“Hiç kimse yok...” dedi genç adam omuz silkerek. Sonra gülümsedi. “Veya birçok kimse var. Kadınlar rahat bırakmaz onu... Seçer içlerinden birisini.”

Dün geceki ateşli öpüşünden sonra genç kız onun ne kadar da tecrübeli olduğunu birinci elden öğrenmişti zaten. Neden ağzının içinde hâlâ adamın temiz tadını algılıyordu ki? Tecrübesinden dolayı mı?

Konuyu daha fazla uzatmamak için sessiz kaldı. Dönüp yeniden mutfığa geçti. Mutfakta gri saçlı adam hâlâ pişirme işine devam ediyordu. Annesi ile de konuşuyorlardı alçak sesle. Ne konuştuklarını anlamıyordu. Annesini güldürebildiğine göre komik bir şey anlatmış olmalıydı. Ancak mutfığı yavaş yavaş güzel bir koku sarmıştı. Kokunun güzelliğine dikkat etmemeye çalışarak geri kalan malzemeyi de toparlayıp götürdü. Masada hemen hemen eksik bir şey kalmamıştı. Son olarak çaydanlığı almaya gitti.

Belli ki Vural da işini bitirmişti. Ocağın altını söndürüp tavayı eline almıştı. Evde bir misafir gibi davranmaması ve çok rahat olması Aysun'un canını sıkıyordu nedense.

Annesi ile yan yana mutfaktan çıktıklarında, Vural sadece bir adım önlerindeydi. Hafifçe topallayarak yürüyordu. Genç kız onun dün gece de böyle topallamasını dilerdi. O zaman öyle tarihi bir hataya da düşmezdi. Neyse, yapacak bir şey yoktu artık. Bu trajikomik anıyı ömür boyu sır olarak taşıyacaktı içinde. Belki ileride çocuklarına anlatırdı. Tabii sadece kızına...

Kahvaltıda menemen yemeyi çok sevmezdi Aysun. Ancak kabul etmeliydi ki, bu yediğinin tadı oldukça güzel olmuştu. Çatalının ucundan tattığı menemen her zaman yediklerinden farklıydı sanki. Fakat bunu adama söylemeye hiç niyeti yoktu.

"Güzel olmuş!" dedi Servet Bey ilk birkaç lokmasından sonra. En azından Aysun'un yerine o fikrini beyan etmişti. "Tadı değişik..."

"Daha güzel olabilirdi!" dedi Vural da gülümseyerek.

Laf! Alt tarafı menemen işte! Tadı daha başka nasıl değişik olabilir ki?

"Öyle mi?" dedi babası. Menemenle sıvanmış koca bir parça ekmeği ağzına atmıştı ardından. Sonra ağzının dolu olmasına aldırmadan, zorlukla konuştu neredeyse. "Ne gibi?"

"Afrika'da birkaç değişik şey daha atıyorlar. İçinde göremezsiniz bile. Tabii oradaki adı menemen değil. Ama aynı tarzda yapılıyor!"

"Böcek falan atılıyordur? İğğğ!" dedi Aysun dudak bükerek. "Buna benzer şeyler okumuştum."

Vural'ın gülen gri gözleri ona döndü. "Böcek değil. Birkaç özel Afrika otu sadece... Buralarda olmaz. Ben de maydanoz ve nane kullandım. Hepsi bu. Çoğu kişi bunları bile kullanmaz."

"Maydanoz veya nane atılabildiğini bilmiyordum. Biz sade yaparız. Peki, Afrika'da yediğiniz en ilginç yemek neydi Vural Bey?"

Vural bir an gözlerini kısıp düşünür gibi durdu. Sonra geniş omuzlarını silkti. “Kaplumbağa ve kurbağa çok yedim. Bazı yerlerde neredeyse normal öğünlerdendir. Yılan ve köpekbalığı da öyle... Maymun eti bazı yerlerde çok tutulur. Ama sanırım en ilginç yarasa yemeğiydi. Afrika’da hemen hemen her şey yenilebilir.”

“Yarasa mı?” Genç kız elindeki çatalı ağzına götürmekten vazgeçti. “Lütfen anlatmayın! Düşünürken bile iğrendim!”

Genç adam burun kıvırdı. “Peki...”

Aysun önündeki su bardağına uzandı. Koca bir yudum alıp midesindekileri geri gönderirken babası alaycı bir tonla sordu.

“Lezzetli miydi bari?” Onun konu ile ilgilendiğı ve hatta eğlendiğı belliydi.

“Baba?..” diye inledi Aysun.

Vural keyifli bir şekilde güldü. “Eh işte! Tuzlanmış inek gözü kadar lezzetli değildi. İnanın doğru baharatlarla iki sene önce ölmüş bir kargayı bile tavuk diye yersiniz oralarda!”

Aysun elindeki bardaktan koca bir yudum daha aldı. “Konuyu değiştirebilir miyiz acaba? Gerçekten hiç eğlenceli değil. Sorduğuma pişman oldum!”

Babası güldü. O da bir erkeğın sahip olduğı doğal mide direncine sahipti.

Kahvaltı normal gündelik konuşmalarla geçti. Aysun kendi tabağına koyduğı azıcık menemenin hepsini yemişti. Gerçekten güzel olmuştu bu meret. Üstüne başka bir şey yemedi. Formuna dikkat etmeliydi. Buraya geldiğinden beri yürüyüşler hariç, çok faal bir hayatı olmamıştı. Oturmaktan dolayı kilo almayı istemiyordu.

Kahvaltı sonrasında annesine masayı toparlamakta yardım etti. O sırada Gürkan, amcasına onunla bir işi olup olmadığını sormuştu. Aysun ile bir iki saatliğine denize gideceklerini söylediğinde, genç kız bir an için gerilmişti doğrusu. Onun itiraz

edeceğini ve Gürkan'ın yardımına ihtiyaç duyabileceklerini söyleyeceğini sanmıştı. Ama adam hiç önemsemeden onaylamıştı.

"Gidin tabii... Seninle bir işim yok benim," demişti. Sonra yerinden kalkıp Servet Bey'in ardından televizyonun karşısındaki koltuklara geçmişti. İki erkek ellerindeki fincanları yudumlar-ken, iş öncesi gazeteleri okumaya niyetli gözüküyorlardı.

Aysun ile Gürkan'ın evden çıkmak üzere hazırlanmaları bir saatlerini almıştı. Gidecekleri koy çok uzak olmadığı için yürüyeceklerdi. Zaten arabayla bile gitseler, koya inmek için en az yüz metre bir patikadan yürümeleri gerekiyordu. Genç kız sevdiği adam için babasının mayolarından birisini ayarlamıştı. Ayrıca içinde su ve limonata şişeleri olan bir çanta da hazırlamıştı. Annesi ile birlikte hazırladıkları kaşarlı tostlar ise çok iştah açıcı gözüküyordu.

"Güneş altında çok kalmayın!" demişti annesi. Bahçe kapısına kadar kızı ile gelmişti.

Aysun'un bakışları yarı kapalı gökyüzüne gitti. Güneş zaman zaman bulut parçalarının arkasına saklanıyordu. "Tamam anne. Zaten çok güneşli olacak gibi değil."

Filiz Hanım'ın gözleri bu sefer Gürkan'a çevrilmişti. "Denizde de fazla açılmayın. Gittiğiniz koy oldukça derin ve akıntılı..."

Adam gülümseyerek başını eğdi. "Peki, efendim. Siz merak etmeyin."

"Çok gecikmeyiz zaten anne. Bazı arkadaşlarım erken gelebilir. Birkaç saat sonra döneriz."

Her ihtimale karşı büyükçe ama hafif bir güneş şemsiyesi de almışlardı. İkisi birlikte yan yana yürürlerken çok mutluydu Aysun. Her dakikasının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Yan gözle adamın ciddi yüzüne bakıyordu arada sırada. Bu bakışların bazılarını fark eden Gürkan ona gözlerini çevirdiğinde, mutluluğunu gösterecek şekilde gülümsüyordu adama.

Birkaç dakika sonra küçük çakıl taşlarıyla kaplı plaja inmişlerdi. Biraz ileride kendilerinden önce gelmiş olan bir çift ile iki

oğlan çocuklu bir aile vardı. Onları rahatsız etmeyecekleri bir yere yerleşen ikili, aralarında hemen iş bölümü yapmışlardı. Aysun katlanmış haldeki örtüyü çantadan çıkarıp yere sermişti. Üzerine de havlularını yerleştirdi. Gürkan ise geniş şemsiyeyi yere sabitlemeye uğraşıyordu. Çakıllar yüzünden biraz zordu ama genç adamın güçlü kolları bunu da başarmıştı.

“Amcamla babanı orada yalnız başlarına bıraktığıma inanamıyorum!” dedi genç adam. Gözleri minik dalgalarla çırpınan denizden karşısında soyunan genç kıza kaymıştı. Aysun üzerindeki uzun plaj elbisesini çıkarmakla meşguldü. İçine giymiş olduğu kırmızı bikinisini, güzel vücuduna çok yakışmıştı. Bal rengi olmuş vücudu biraz zayıftı ama hiç itici değildi. Genç kızda kendisinin bile farkında olmadığı doğal bir seksilik vardı.

“Sana kalsa zaten gelemeyecektik!” dedi Aysun iğnelercesine. Giysisini çantasının üzerine bıraktı. Yüzündeki güneş gözlüklerini de üzerine attı. Ellerini kalçalarına dayayıp meydan okurcasına genç adama baktı.

“Ne yapabilirim? Baban beni buraya iş için getirdi.” Genç adamın kendisini savunması biraz komikti. “Ve sen böyle davrandıkça... aramızda bir şey olduğunu sanacaklar.”

Genç kız gözlerini kıstı. “Sanacaklar mı? Aramızda bir şey yok mu?”

Gürkan hafif bir nefes aldı. Durumu genç kıza nasıl açıklayacağını bilemiyor gibiydi. “Aysun!.. Aramızda bir şeyler olmaya başladı ama... henüz çok erken. Sen işi neredeyse bir çırpıda evliliğe kadar götürdün!”

Genç kız gülümsedi. “Öyle bir şey yapmadım. Konu kendiliğinden oraya geldi.”

“Akıllıca davranmıyorsun bence...” Genç adam ona yaklaştı. Uzun boyu ile tepesinden bakıyordu. Kızgın gibi görünmesine rağmen, gözlerinin içinde gizli bir gülümseme vardı. “Sanırım ben senin kadar cesur değilim. Eğer kalp krizi geçirmemi istemiyorsan, bu konularda lütfen acele etme.”

Aysun da ona sokuldu. Parmak uçları gömleğinin düğmelerine dokundu. "Peki, etmem..." dedi uslu bir çocuk gibi. "Ama elimde değil. Seninle hiç yalnız kalamadık!" Üstten bir düğmesini çözdü usulca. Beyaz gömleğin önü biraz açılmıştı. Sonra bir düğme daha çözdü...

Fazla ilerleyememişti. Gürkan onun elini nazik bir engelleme ile yakaladı. Düğmelerini çözen parmakları tuttu. "Şışşt! Çevrede insanlar var," diye mırıldandı alçak sesle.

Sesindeki uyaran ton ile genç kızın parmakları dudaklamıştı bir an. Aslında gömleğin altından çıkacak olan kaslı vücudun kendisinde dün gecekine benzer bir etki uyandırıp uyandırmayacağını merak ediyordu. Dün gece o yanık yüzlü fırsatçı adamı öptüğünü bilmezken hissettiği şeyler çok çılgıncaydı. Bekli de koyu gecenin etkisiydi? Daha evvel hiç bu kadar çığ bir ar'u duymamıştı bir erkeğe karşı... Ahlaksız herif! Ne demişti şırnadan?..

'Ben seni engellemeseydim... çimlerin üzerinde devam edecek gibi bir halin vardı.'

Ne terbiyesizce bir laftı bu?

Tamam! Doğruydu! Bir an için kendisini kaybetmişti. Ama kollarında olduğu o erkeğin Gürkan olduğunu sanıyordu! Nasıl da kendisine bir pay çıkarmıştı hemen! Genç kız önceki gecenin utandırıcı anıları ile gerilmişti. İçinde aniden parlayan öfke yüzünden de Gürkan'a duyduğu yakın olma isteği sönüyor'du. Genç adamın bir suçu yoktu elbette ama sanki o anda dün'a üzerinde bütün erkeklerden nefret edivermişti.

Parmaklarını geriye çekti. Etrafına bakındı. Kim'e kendileri ile ilgilenmiyordu aslında. "Peki, hadi sen de soyun da yüzelim! Yandım sıcaktan!" dedi içindeki öfkeyi sakinleştirmeye çalışarak.

Gürkan onun yüzünün hafifçe düştüğüne dikkat etmemişti. Aysun'un yüzü görünmüyordu. Birkaç adım uzaklaşmıştı. Gözleri denizdeydi. Genç adam da gömleğinin kalan düğmelerini kendisi çözdü. Alt tarafında zaten koyu mavi bir şort mayo vardı. Servet

Bey'in mayolarından birisiydi. Neyse ki genç adamın iri bedenine çok dar gelmemiştir. İşi bitince gidip genç kızın yanında durdu.

"Ben hazırım! Yüzelim mi?"

"Evet!" dedi Aysun yan gözle ona bakarak. Ancak o an ne genç adamın atletik göğsü, ne de şık kol kasları içinde bir etki uyandırmıştı. Çünkü hâlâ o Vural denen adama kızgındı. O ak-lına geldikçe birkaç kötü kelime beyninde dönüp duruyordu... Onu hatırlamış olmanın verdiği kızgınlık, sevdiği adamla yan yana olmanın zevkini bile yok etmişti.

Mayıs ayma göre çok sıcak olan hava ve günlerden cumartesi olması, insanları plajlara yönlendirmişti. Genç kız o günün tatil günü olduğunu atlamıştı. Hafta sonlarında deniz kenarındaki yüzülebilen plajlar daha kalabalık oluyordu. Şehirde çalışan aileler de yazlıklarına hafta sonları gelip, henüz serin olan suyun tadını çıkarıyorlardı. Yüzülmese bile gelip piknik yapıyorlardı. Orada bulundukları süre içinde, üç aile daha o küçük plaja gelmişti. Hatta gelenlerden bir çift, kendi evlerine komşu evde yaşayan Serap Teyze ile Numan Amca idi. Orta yaşlı bu çift, ilerleyen yaşlarına rağmen suda balık gibi yüzüyorlardı. Kendileri suyun içine yeni girmişken, Serap Teyze'nin el sallayarak yanlarına gelmesi Aysun için hiç sürpriz olmadı. Normalden daha meraklı ve fazlasıyla rahat bir kadındı. Neyse ki Gürkan'ı daha evvel görmüştü de, onlarca soru ve inceleyen bakışlardan kışmen kurtulmuştu.

Ondan sonrası sıkıntıydı. Gerçekten de şanssız bir hafta sonu geçirdiği kesindi. Sudan çıktıklarında bu rahat ama iyi kalpli kadının ve pamuk saçlı kocasının davetine uymak zorunda kaldılar. Onlar Aysun'un getirdikleri yiyeceklerden çok daha fazlasını getirmişlerdi. Sepetin içinden fırında nar gibi kızartılmış tavuk bile çıkmıştı.

"Numan Amcan piknikte tavuklu sandviç yemeye bayılıyor!" diyordu kadın. Bir yandan da bir ekmeğin yarısına tavuk parçaları itişti duruyordu. Böyle de bakınca lezzetli gözüküyordu

hakikaten. Kadın hiç üşenmeden sandviç ekmeklerini hazırlamaya başlayınca, Aysun da içlerine domates ve ince kesilmiş turşuları yerleştirdi.

Eline ketçap aldığı anda, “Bolca dök kızım!” diyen Numan Amca’nın isteğine uydu. Onun sandviğine gerçekten de bolca ketçap ve mayonez doldurdu. Adamın dili adeta dudaklarının üzerinde geziniyordu. Hevesle Aysun’un uzatacağı sandviçi bekliyordu. Onun bu çocuksu açlığı Aysun’u ister istemez gülümsetti. Acaba kendileri de ileride bu çift gibi tonton olacaklar mıydı?

O gün Gürkan ile özel bir şekilde yalnız kalamasalar da, aslında vakit eğlenceli bir şekilde geçmişti. Büyük şemsiyenin altında oturmuşlar, ondan bundan konuşmuşlardı. Hava sık sık bulutlarla kapandığı için pek sıcak da değildi. Gürkan ile bir kere daha yüzmüşlerdi. Zaman hızla ilerlediği için fazla kalamamışlardı suyun içinde. Aysun bazı arkadaşlarının erken gelebileceğini biliyordu. Eve gidip onları karşılamak için hazırlanması vakit alabilirdi.

Sonunda yaşlı çifte veda edip eve geldiklerinde, hazırlanacak kadar vakitleri kalmıştı. Evde oldukça faal bir hareketlilik vardı. Birkaç adam gezinip duruyordu. Kimisi elektrik kabloları ile kimisi süslerle uğraşıyordu. Her şey tamamlanmış gibiydi.

Annesi de bir sandalyeye oturmuş, hem roman okuyor, hem de çalışanları izliyordu. “Çocuk muyum hen?” dedi Aysun gülümseyerek. “Babam süs de mi yaptırıyor anne?”

Kadın onlara aldırılmazca göz attı. “Bana göre hâlâ çocuksun ama bu süsler gerçekten de fazla oldu galiba...”

“Sünnet olmuyorum ben. Sadece yaş günüm...”

“Neyse ne işte...”

“Güzel olmuş...” diye mırıldandı Gürkan. Gözleri masalarla çevrilmiş ve dans pisti olarak hazırlanmış portatif alana kaymıştı. Aynı anda birçok kişi dans edebilirdi.

“Ablam geldi mi anne?”

“Yok... Yarım saate kadar gelirmiş.”

“Babam nerede? Vural Bey?” Adamı hatırlayınca bile canı sıkkın bir halde dudak büküştü.

“Babanla birlikte hâlâ çalışma odasındalar. Ama az önce çay götürdüğümde toparlanmaya başlamışlardı. İşleri bitti sanırım.”

“Sonunda anlaşmışlar mı?”

Kadın omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama gülüşerek konuştuklarına göre öyle.” Kadının gözleri ayakta dikilen genç adama kaydı. Gür siyah saçları kurumuştı ve biraz dağınıktı. “Amcan çok eğlenceli bir adam, Gürkan... Öyle değil mi?”

Genç adam da gülümsedi. “Keyfi yerindeyken öyledir,” dedi rahat bir tonla. Amcasından gurur duyan bir insanın rahatlığı vardı gözlerinde. “Ama her zaman böyle pamuk gibi değildir. Emin olun sinirli halini kimse görmek istemez.”

“Hadi ya?”

“Öyle! Fenadır...”

“Gürkan ondan çekiniyor!” dedi Aysun biraz alayla.

“Amcası tabii! Herhalde çekinecek!” Filiz Hanım adeta kızına çıkışmıştı.

“Saygı demeyi tercih ederim!” dedi genç adam gülümsemesini bozmadan. Aysun’a kızmamış gibiydi. “Çoğu kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı. Cesaretini sorgulayabilecek tek bir kişi bile yoktur. Şu anki pozisyonuna dişıyla tırnağıyla geldi.”

“Yasal mı bari?” diye sordu Aysun yine alaycı bir dudak bükmeyle.

“Bunu ona sormak lazım!” Genç adam geniş omuzlarını silkmişti. “Ama amcamı tanıyorsam, haram ile helali kendince çok iyi ayırt ettiğine eminim. Onun yüreğinde çoğu kişide olandan daha fazla Allah korkusu vardır.”

“Hiç de dindar birisine benzemiyor...”

“Dış görünüş yanıltıcı olabilir. Orucunu tutar... Cuma namazlarını da pek kaçırmaz.”

Gürkan ile Aysun bir an bakiştılar. Genç kız onun amcası hakkında gerçekten de iyi şeyler düşündüğünü anlamıştı. Kendisi

hariç, Vural denen bu adam çevresindeki insanlarda olumlu hisler uyandırıyor. Annesi bile ona bayılmıştı. Üstelik annesi gerçekten seçici bir insandı. Öyle herkesi kolayca beğenmezdi. Peki, bir tek Aysun mu Vural'daki negatif elektriği algılıyordu? Bu ne saçma bir şeydi?

"Hadi gidip hazırlanın!" dedi Filiz Hanım. Yeniden kitabına dönmek istediği belliydi. Yerinde kıpırdanıp romanı biraz kaldırdı. "Akşama az kaldı."

O sırada üst katta kendisinden bahsedilen Vural da elini yüzünü yıkamakla meşguldü. Odaların ortasındaki koridorda büyük ve aydınlık bir banyo vardı. Yüzünü yıkadıktan sonra ıslak elleri ile saçlarını sıvazladı. Gri saçları pek çok erkeği imrendirecek kadar gür ve parlaktı. Afrika'da kullandıkları o lanet ilaç yüzünden renkleri değişmişti belki ama sanki daha kalın ve parlak olmuşlardı. Rengini boya sanan kişiler bile olmuştu. Alışmıştı artık bu saçlarla yaşamaya. Pek çok kadının ilgisini çektiğini de biliyordu. Ama şu yüzündeki çirkin yanık ile yaşamaya alışması zor olacaktı galiba. Gerçekten de hoş bir iz değildi bu yanık izi.

O küçük şımarık kızın da hoşlanmadığını hatırlayınca, gözlerini aynadan kaçırdı. Banyodan çıkıp odasına gitti. Biraz dinselense iyi olacaktı. Kendisini yatağa bırakıp gözlerini yumdu. Dün gece olanları hatırlamak istemiyordu. Onu öpmüş olduğu için genç kızın kızdığını biliyordu ama bundan pişman değildi. Üstelik öpüşmeyi o başlatmıştı. Ve Vural da onun bir hata yaptığını hissettiği anda öpmeyi bırakmıştı zaten. O güzel dudakların tadını hatırlayınca huzursuzca kıpırdandı. Yumuşaklığını ve vericiliğini hatırlamak canını sıktı. Hatırlamak istemedikçe hepsi bir bir aklına geliyordu.

İncecik bedeninin diriliğini bile hatırlıyordu. Avuçladığı dar kalçaları fazla körpeydi. Diri göğüslerinin sertliğini hatırlaması mümkün değildi. Kahretsin ki ona ait her şeyi hatırlıyordu. Ve son sözlerini de hatırlıyordu. Öpüştükten sonraki sözlerini...

Demek kendisinden iğrenmişti ha?

Yanıklarından mı? Yoksa genel olarak her şeyinden mi? Aysun'un ondan hoşlanmadığı çok aşikârdı. Bakışlarından, konuşmasından bunu anlayacak kadar tecrübeliydi. Sebebini bilmiyordu ama o yeşil gözlü güzel, Vural'a karşı bir antipati duyuyordu. Neden?

'Bence o bir hilkat garibesi! Sevmedim ben...'

Mutfağa girdiğinde duyduğu bu sözler durumu açıklıyordu aslında. Cevap çok basitti işte! Bu garip saçlarla, çirkin yanıklarla Aysun için bir hilkat garibesinden öte bir şey değildi. Antipati duyması da gayet normaldi.

Genelde insanların onunla ilgili düşüncelerini hiç umursamazdı. Dünyanın neredeyse yarısını gezmişti. Kendisini deli gibi sevenlerden, öldürecek kadar nefret edenlere kadar pek çok insanla tanışmıştı. Ama işte bu zayıf kızın düşüncelerini önemsemişti. Belki de dün gece öptüğü, öpmekten gerçekten zevk aldığı kadının, öpüşmelerinin sonunda ona iğrenerek bakması gücüne gitmişti...

Yapacak bir şey yoktu. Bu yanıkları artık ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı. Genç kızların gözdesi olduğu dönemleri geride bıraktığını kabul etmeliydi. Gözünün önünde gezinen iri yeşil gözlerin güzelliği ile dolgun dudakların tadını unutmalıydı. Aysun'un asıl ilgilendiği kişi Gürkan'dı. Genç kızın yeğenine bakışlarından bir şeyler olduğunu hissetmişti ama ilişkilerinin bu kadar ileri olduğunu tahmin etmemişti. Aysun'un rahatça sokulması ve öpüşmesi, daha önce de öpüştüklerini gösteriyordu. Hatta vücudunu ona öylesine bastırması, kendisini cömertçe sunması daha da ileri gittiklerini düşündürüyordu. Sevişmişler miydi acaba? Bu olabilir miydi? Neden olmasın?

Onu öpmüş olduğu için suçluluk duymaya başlamıştı. Yeğenin sevgilisini öpmek kabul edilebilecek bir hata değildi. Evet, tamamen yanlışlıkla olmuştu ama yine de önemli bir hataydı. Aysun'un da suçluluk duyduğunu biliyordu. Bu öpüşmeden iğrenmesinin haricinde, suçluluk duygusu duymuş ve genç adamdan kimseye bir şey söylememesini istemişti.

Aptal kız! Bunu kime söyleyeceğini sanıyordu ki? Bu öyle her-
kese anlatılacak bir şey miydi? Üstelik yeğenini severdi! Onun
kötülüğünü istemezdi. Üzülmesini istemezdi...

Biraz uyumuştı o esnada... Düşünceleri fazla gelmişti ona.
Zaten dün gece de fazla uyuyamamıştı. Gece boyunca genç kız
nasıl rahatlatılabileceğini, endişelerden uzak tutabileceğini düşün-
müştü. O öpücük için yapabileceği bir şey yoktu ama en azın-
dan bunu önemsizmiş gibi gösterip onu rahatlatması gerektiğini
biliyordu. Aysun bu konuda ona güvenmeliydi...

Uyandığında dışarıdan müzik sesleri duyuluyordu. Odası-
nın camı açıktı. Yerinden kalkıp pencereye gitti. Görebildiği kı-
sımda fazla kişi yoktu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Henüz
canlı olarak çalacak orkestra gelmemişti. Aysun'un yaş günü için
dört kişilik genç bir grubun geleceğini duymuştu. Bu çalan ha-
fif melodi, köşedeki siyah müzik setinden geliyor olmalıydı. Bir
kenarda ise büyük bir masa hazırlanmıştı. Üzeri çeşit çeşit yiye-
ceklerle doluydu. Kiralanmış birkaç yardımcı da konuklara hiz-
met etmeye hazırды. Son kontrollerini yapıyorlardı.

Genç adamın mermer rengi keskin gözleri o tarafta sadece
birkaç çift görmüştü. İçlerinde duran Aysun ise fark edilmeye-
cek gibi değildi. Yaş günü dolayısıyla daha özel bir şey giyece-
ğini düşünmüştü ama genç kızın giysisi çok basitti. Basit der-
ken sadece görünüşte öyleydi tabii. Yoksa giymiş olduğu beyaz
dar pantolon ile kırmızının çok farklı bir tonundaki yazlık bluzu
gerçekten de şık gözüküyordu. Askılı bluzu incecik belini ve na-
rin omuzlarını meydana çıkarmıştı.

Geri çekildi. Aşağıya inse iyi olurdu. Servet Bey Mudanya'ya
gitmeyi önermişti. Gençler eğlenirken bu şirin beldede vakit ge-
çirmek iyi olacaktı. Hem Aysun'un gözüne gözükmek de iste-
miyordu.

Odadan çıkarken bastonunu da aldı yanına... Servet Bey ile
Mudanya'ya gideceklerse belki lazım olurdu. Uzun yürüyüşlerde
hâlâ bu şeye ihtiyaç duyuyordu.

Dikkatli adımlarla merdivenlerden inerken, en alt basamakta Füliz Hanım ile karşılaştı. Yanında uzun boylu çok güzel bir genç kız vardı. Onlar da konuşup gülüşerek kendi odalarından çıkıyorlardı. Genç adamı görünce duraklamışlardı.

“Vural Bey...” dedi Filiz Hanım hemen. Sıcak bir şekilde gülümsemişti. “Sizi büyük kızım Ayça ile tanıştırayım. Çin’den yeni geldi.”

Genç adam durakladı bir an için. Demek Aysun’un ablası buydu? Karşısındaki güzel kadının Aysun ile pek bir benzerliği yoktu. Saçları daha uzun ve koyu renkti. Gözleri de daha koyu yeşildi. Yüz olarak Aysun’dan daha güzeldi. Sivri bir çenesi, ucu kalkık havalı bir burnu vardı. Vücudu biraz daha dolgundu. İki kız kardeş arasındaki tek kesin benzerlik ise, dolgun kırmızı dudaklarıydı. Neredeyse rujsuz olan dudaklar doğal bir kırmızıydı. Biçimli ve çekici...

Genç adamın duraklamasının sebebi başkaydı. Ayça’ya “Hoş geldiniz!” derken elini uzatıp uzatmamak konusunda kararsız kalmıştı. Onun da Aysun gibi elindeki yaraları itici bulabileceği aklına gelmişti.

“Siz de hoş geldiniz Vural Bey!” dedi Ayça umulmayacak kadar sıcak bir gülümsemeyle. Elini uzatmıştı zarifçe. O yaraları ya görmemişti, ya da önemsemiyordu. Genç adam da elinden geldiğince nazikçe tuttu ince uzun parmakları. Kendi iri ellerinin onunkileri acıtmasını istemezdi.

Ayça yüzüne dökülen uzun perçemleri geriye itti. Uzun kirpikleri arasından karşısındaki adamı süzdü kısa bir an diliminde. Aslında daha merdivenlerden inerken fark etmişti bu uzun adamı. Krem pantolonu ve ona çok yakışan pastel yeşili gömleği ile fark edilmeyecek bir erkek değildi. Uzunca ama biçimli saçları ise olağanüstü ilgi çekiciydi... Ne renkti ki bu? Gri mi? Her şeyden öte, gergin ve güneşte tatlı bir şekilde yanmış cildinin iyice ortaya çıkardığı yakışıklı yüzü göz alıcıydı. Elini tutan elin gücünü hissedebiliyordu. Hiç de yumuşak değildi. Avuç içleri, ellerini

kullanan bir işçinininkiler gibi sertti. Onun hayatının çoğunda zor işlerde çalıştığını öğrenmişti. Ve bir kadın olarak gülen gri gözlerdeki doğal erkeksiliği algılamamak çok zordu. Onun elindeki ve şakağındaki kısmi yanığı görmüştü elbette. Dikkatli bir kadın için ne elindeki, ne de yüzündeki yanığı görmemek imkânsızdı. Ve hele ki karşısındaki erkeği bu kadar yakışıklı bulan bir kadın için hepten imkânsızdı.

“Geciktiğim için üzgünüm... Çin’de hava çok fenaydı. Yoksa bugünkü toplantılarınıza ben de katılacaktım,” dedi genç adama.

“Evet, havanın kötü olduğunu duydum!” dedi Vural tatlı bir gülümseyişle. Elini geri çekmişti. “Ama burada hiçbir sorun çıkmadı.”

“Ben de bunu duydum!” dedi Ayça da. Aysun’dan sadece iki yaş büyüktü. “Babam çok verimli bir anlaşma yaptığınızı söyledi az önce. Her iki taraf için de koşullar çok iyi olmuş. Hem de adil...”

“Öyle sanırım!” dedi Vural. “Tabii ben aslında size göre oldukça avantajlıyım. Böyle köklü bir şirkete ve sizin gibi çalışkan bir aileye ortak olabilmek gurur verici...”

Ayça memnun bir halde gülümsedi. “Sizin için de güzel şeyler söylüyorlar. Araştırmıştım sizi biraz. Bazı konularda efsanesiniz. Bunu söyleyerek ayıp etmiyorum değil mi? Yani araştırdığım için?..”

Genç adam geniş omuzlarını silkti. “Hakkınız sanırım. Sorun değil. Umarım öğrendikleriniz iyi şeylerdir?”

Ayça bu sefer kıkırdadı neşe ile. “Çoğu...” Gözleri adamın yanık şakağına belli etmeden kaydı. Bu yanık ile ilgili bile bir şeyler okumuştı. Hemen gözlerini ayırdı. “Yaş gününe katılacaksınız değil mi?”

Genç adam başını iki yana salladı. Aysun’dan ne kadar uzak dursa o kadar iyiydi. “Hayır! Biz babanızla biraz dolaşacağız sanırım. Burayı siz gençlere bırakıyoruz.”

“Aaa! Bu olmadı işte!” Genç kızın itiraz eden sesinde gerçek bir sıkıntı vardı. “Eminim o diğer gençlerin hepsi sizinle tanışmak için can atacaktır. Afrika’daki maceralarınızı dinlemek için ben bile can atıyorum!”

Vural gerçek bir tevazu ile gülümsedi. “Ben sadece çalışmaya gitmiştim Afrika’ya. Birkaç vahşi hayvandan başka anlatılacak bir şey görmedim.”

“İş yerinize gerillaların baskın yaptığı yalan mı?”

“Sadece birkaç saat sürmüştü...” diye mırıldandı genç adam. “Anlatılacak iyi bir anı değil.”

“Afrika kırmızı karıncalarının kampınızı sardığı?”

“Yamyam karıncalar ciddi bir sorun oluşturmuştu doğrusu!” dedi genç adam gülümseyerek. “Hâlâ birkaç ısırık izi taşıyorum!”

“Tamam işte! Bunların hepsini duymak istiyorum!”

Filiz Hanım kızının kolunu tuttu. “Bunları sonra da konuşabilirsiniz. Bu gece daha bitmedi nasılsa. Biz çıkalım da Aysun’un arkadaşlarına hoş geldin diyelim... Yoksa birazdan kendisi gelir. Hem de kızgınca.”

Genç kızın gözleri annesinden Vural’a yöneldi. “Peki... Görüşürüz. Geç kalmayın, tamam mı?”

Ne yapacaklarını ve ne zaman döneceklerini bilemeyen genç adam sadece gülümseyerek başını eğmekle yetindi. Soğuk olması gereken gri gözler insanın içini etkileyecek kadar ısıtılıydı. Tatlı bir sıcaklığa sahipti. Mavi benekler neredeyse kaybolmuştu.

“Servet oturma odasında sizi bekliyor. İyi eğlenceler...” dedi Filiz Hanım. İki kadın kapıya doğru yönelirken Vural da oturma odasına döndü. Zaten oradaki televizyondan dışarıdaki müziği hile bastıran bir ses geliyordu.

Filiz Hanım ve Ayça evden dışarıya çıkmışlardı ki, karşılarında Aysun’u gördüler. O da eve doğru geliyordu. Genç kız o gece hakikaten güzeldi. Omuzlarına kadar inen kısa saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. İnce boynu cazip bir şekilde meydana çıkmıştı. Yaptığı hafif makyaj, kırmızı bluzuna iyi uymuştu.

“Nerede kaldınız?” diye sordu merakla. “Herkes gelmeye başladı.”

“Geldik işte!” dedi annesi ona. Bakışları bahçedeki kalabalıkta gezindi. Son on dakikada bahçe iyice kalabalıklaşmıştı. Kimisi ayakta konuşuyordu. Birçoğu da çimler üzerindeki örtülerde ve yastıklarda oturuyorlardı. “Vay! Bayağı kalabalık!”

“Evet!” dedi Aysun mutlulukla. Gözleri parlıyordu. “Tahminimden daha fazla arkadaşım geldi.”

“Hı! Belli...” Annesinin gözleri ilerideki bir kadına takılmıştı. “Şu kadın Şenay mı?” diye sordu merakla. “O galiba... Yeni bebeği olmuştu değil mi? Ben gidip onu bir tebrik edeyim.”

“Evet!” dedi Aysun. “Kocasıyla geldi. Adama çok ısrar ettim ama kalmadı. İşi varmış.”

Kadın iki kızını da tersler gibi baktı. “Elalemin kızları annelerine torun vermeye başladı bile! Siz de artık bir şeyler yapmanız iyi olur!” dedi tatlı bir şekilde homurdanarak.

“Önce evlenmek lazım anne!” dedi Ayça da gülümseyerek. “Bebek işi kolay... Uygun koca bulmak zor.”

“Hıh! Etrafınıza bakmazsanız öyle olur tabii. Bu iş güç kariyer meseleleri ile uğraşırken tohuma kaçacaksınız!”

Fırçasını atınca rahatlayan Filiz Hanım halinden memnun bir şekilde yanlarından uzaklaşmıştı. Onun arkasından gülerек bakan iki genç kız birbirlerine döndüler. Uzun zamandır ilk kez yalnızdılar. Elleri birbirine kenetlendi. Aysun ablasını severdi. Güzel ablası, kendisi için her zaman özel bir insan olmuştu.

“Gelebildiğin için o kadar mutluyum ki! Çin’deki işin haftaya bitecek diye biliyordum. Yaş günüme yetişeceğini öğrenince çok mutlu oldum.”

“Gelecektim tabii hayatım!” dedi ablası gülümseyerek. “Toplantıların bir kısmını öne çektim. Bir kısmını da iptal ettim. Sorun olmadı.” Tatlı bir şekilde göz kırptı. “Hem aramızda kalsın, habam beni Hong Kong’a gönderdiğinde çok heyecanlanmıştım ama o güzel şehir bile bir hafta sonra sıkıcı olmaya başlıyor. Ben

neredeyse yirmi gün kaldım. Hep çalışınca ve yanında da bir yakışıklı olmayınca dünyanın en güzel yeri bile olsa önemi olmuyor.”

Aysun gülümsedi. Kavisli kaşları havaya kalktı merakla. “Hep çalıştın mı? Yok muydu bir yakışıklı?”

“Ne gezer? Bir iki kişi ile tanıştım ama aklımdan önce vücuduma dikkat eden erkeklerden hoşlanmıyorum artık! Hem çekik gözlü erkekler tipim değil. Bence ülkemizin esmer tenli erkekleri pek çok ülkedeki erkeklerden daha yakışıklı...”

Aysun kıkırdadı. “Aynı fikirdeyim. Ama sen de bu kadar güzel olmasaydın abla! Adamlara ne konuştuklarını bile unutturursun sen!”

Ayça burun kıvırdı. “Yok canım! Daha neler! Az önce karşılaştığım yakışıklı hiç de öyle tutulup kalmadı. Gerçekten çok hoş adam, değil mi?”

Aysun’un gözlerinin içi belirsizce parlamıştı. Dudakları bilmiş bir şekilde kıvrıldı. “Ah! Evet! Gürkan çok yakışıklı gerçekten? Babamın yanında mı şimdi?”

Ayça’nın da kaşları kalktı bir an. “Gürkan mı?” diye sordu yavaşça. “Hayır ablacım. Evet, o da çok yakışıklı elbette. Ama bahsettiğim o değildi. Ben diğer adamdan bahsediyorum.”

“Diğer adam mı?” Aysun onun kimden bahsettiğini anlamıştı. Yüzündeki gülümseme azaldı.

“Evet. Vural Bey’den bahsediyorum...”

“Amcası...” dedi genç kız kuru bir sesle.

“Biliyorum... Ne değişik adam, değil mi?”

Aysun burun kıvırdı hafifçe. “Çok...”

Ablasının yüzüne meraklı bir gölge düştü bir an. Onun gözleri diğer aile bireylerine göre daha koyuydu. Uzun kirpiklerinin arasından kardeşini süzdü. “Hey!” dedi alçak sesle. “Sen ondan hoşlanmıyor musun yoksa?”

Genç kız omuz silkti. “Öyle demeyelim ama...” Hafif bir nemes aldı. “Evet, tamam! Hoşlanmıyorum işte. Ne yapayım. Elimde değil. Sevemedim adamı bir türlü.”

“Şaşkın! Ciddi misin sen?” Ablasının sesinde hafif bir hayret vardı. Gözleri irileşmişti biraz.

Genç kız etrafına baktı. Geçen seferki gibi yakalanmak istemiyordu. Adamın mutfakta annesi ile olan konuşmalarını duyup duymadığından emin değildi ama duymuş olması muhtemeldi. Her ne kadar ondan hoşlanmıyor olsa da, hoşlanmadığını bu şekilde öğrenmesi terbiyesine uygun değildi. Vicdanı hafifçe sızlıyordu o konuda doğrusu...

“Ciddiyim inan ki! Bana itici gelen bir yanı var o adamın.”

Ayça onunla dalga geçercesine güldü. “Kızım, gidip gözlemini bir doktora kontrol ettirsen iyi olur. Bence gayet yakışıklı bir adam... Kolay görülebilen bir tip değil. Saçlarına bayıldım. Cildi de ne tatlı bir esmerlikte! Ve daha evvel öyle güzel gülümseyen bir adam görmemiştim. Dişleri bembeyaz...”

“Ne çabuk gördün dişlerini?” Alay etme sırası Aysun’daydı.

“Görölmeyecek gibi değil ki? Bu zamanda böyle gülümseyen hoş adamlar görmek zor.”

“Hiç ilgimi çekmiyor!” dedi genç kız aldırmadan. Aldırmıyordu, çünkü Aysun’un gerçekten de ilgilendiğı başka bir erkek vardı. Kalbini dolduran daha yakışıklı, daha çekici bir erkek... “Neyse, boş ver onu. Hadi partiye gidelim. Seni görmek isteyen kızlar var... Belkis seni sorup duruyordu.”

İki genç kız kol kola partinin olduğı açıklığa doğru yöneldiler. Annesi de misafirlerin arasında gezinip duruyordu. Uzun ve dikkat çekici fiziğı ile o gençlerin arasında hiç sıırtmıyordu.

Gürkan yarım saat sonra katılmıştı onlara. O zamana kadar içeride amcası Vural ve Servet Bey ile birlikte vakit geçirmişti. Üç adamın birlikte evden dışarıya çıktığını hemen görmüştü Aysun. Zaten dört gözle sevdiği adamın çıkıp gelmesini bekliyordu. Tüm güzelliğıne rağmen partinin yeterince tadı yoktu. Gürkan’ın olmayışı hemen belli oluyordu. Onu arkadaşlarıyla tanıştırmaktan gurur duyacaktı. Tabii şimdilik sevgilisi olarak tanıştıramazdı. Ama belki yakında öyle olurdu? Kim bilir?

Arkadaşlarından izin isteyip erkeklere doğru yöneldi. İki adamın Mudanya'ya gideceğini biliyordu. Çıkış kapısına vardığında doğrudan babasının yanına gitti. Babası kendi arabasının şoför tarafındaydı. Vural ise diğer ön kapının yanında, elinde bastonu ile kıpırdamadan duruyordu. Genç kız babasını yanağından öptü.

"Gitmeseydiniz. Kalsaydınız..." dedi çok da ısrarcı olmayan bir tonla.

"Ne işimiz var gençlerin arasında?.." dedi adam rahatça. Ama öpücüğü memnun bir şekilde kabul etmişti. "Siz eğlenin güzelce. Biz de erkek erkeğe vakit geçiririz biraz."

"Plan ne?"

Adam omuz silkti ve kendisinden emin bir şekilde gülümsemi. "Buluruz yapacak bir şeyler. Kalamar ve soğuk bir bira şu anda gözümün önünde dans ediyor zaten!"

Genç kızın bakışları biraz endişeyle doldu. "Baba! Bira sana dokunuyor, biliyorsun? Hemen sarhoş oluyorsun?"

Adam hemen itiraz etti. "Yok canım!" dedi rahat bir tavırla. "Bir iki hardaktan bir şey olmaz!"

Aysun gerçekten endişelenmişti. Bakışları ister istemez Vural'a kaydı. Adamın dudakları yine gülümser gibi kıvrıktı. Bu adamın hep böyle gülümsemesi gerekiyor muydu? Yapmacık duruyordu biraz. O keskin gözler hafif kısık olduğu için böyleydi belki? Esmer yüzünde mücevher gibi parlıyordu gözleri. Farkında olmadan adamın sık giyimini de fark etmişti. Krem rengi pantolonun ve pastel yeşili gömleğin ona yakıştığını kabullendi. O ilginç saçlarına ne kadar da uymuştu bu renkler...

"Siz iyi içer misiniz, Vural Bey?" diye sordu genç kız endişesini belli edencesine.

Vural'ın bir kaşı hafifçe kalktı. "İyi derken?"

"Alkole karşı dayanıklı mısınız?"

Genç adam gülümseyerek başını salladı. "Endişelenmeyin, Aysun Hanım. Ben hayatım boyunca ağzıma bir damla alkol almadım. Bu yaştan sonra da başlayacak değilim!"

Genç kızın gözleri bir an için şaşkınlıkla irileşti. Bu inanılmazdı işte. Alkol almayan bir adam mı? Gürkan'a çevrildi bakışları. O da bu durumu onaylarcasına başını sallamıştı.

"Bu... güzel işte!" dedi minik bir duraklamaya. Vural sandığından da farklı bir adam olabilirdi. Farklılığının sadece görünüşü ile ilgili olmadığı açıktı. Gözünü o şehvetli dudaklardan uzak tutmaya çalışarak sordu. "Peki, diziniz... araba sürmenize engel mi?"

Genç adam hafifçe iç çekti. "Evet..." diye onayladı gülümseyerek. "Maalesef dizim yüzünden araba sürmekte zorlanıyorum biraz. Eğer ters bir durum olursa taksi ile geliriz. Endişelenmeyin!"

O sırada Filiz Hanım da yanlarına gelmişti. Alımlı kadın hemen kocasına doğru sokuldu. "Erkek erkeğe eğlereceksiniz diye gelmiyorum... Ama istersen ben de sizinle geleyim hayatım?" diye sordu adama.

"Yok... Senin burada çocukların başında olmaı daha iyi olur. Endişelenmeyin yahu! Kocaman adamım ben. Bana bir şey olmaz. Hem yanımda bir kahraman var. O varken bana ne olabilir ki?"

Aysun'un gözleri gri saçlı adama kaydı...

Kahraman mı?

4. BÖLÜM

Kahraman mı?

Genç kızın bakışları Vural'ın gülümseyen yüzündeydi. Bu muydu kahraman? Bu sakat adamın kendisine bile faydası yok gibi gözüküyordu. Babasını nasıl koruyacaktı ki? Hem ne yapmıştı da kahraman olmuştu acaba? Biraz düşününce gerçeği anladı. Babası bir çeşit benzetme yapıyordu. Şirkete ortak olarak maddi zorluklardan kurtulmalarını sağlamıştı. Demek ki bu cömert iş ilişkisi onu babasının gözünde kahraman yapmıştı? Ama sadece babası kazanmamıştı ki bu ortaklıktan! O da çok bilinen bir şirkete ortak olarak kârlı bir yatırım yapmıştı.

“İyi, peki!” dedi annesi. “Ama Aysun’a katılıyorum. Bir bardaktan fazla bira içme, tamam mı?” O da uzanıp kocasının yanağını öptü. “Hadi güle güle gidin. İyi eğlenin.”

“Eğleneceğiz...” dedi adam sırtıarak. Uzun süre sonra kafa dengi bir adamla erkekçe bir şey yapacak olmanın keyfi vardı yüzünde. Üstelik de kızının tangır tungur gürültülü yaş gününden de uzak kalacaktı.

Aysun bakışlarını Vural'ın gülümseyen yüzünden ayırdı. Adama neden böyle uzunca baktığını anlayamıyordu. Belki de şaşkın olduğu içindi? Onun içki içmemesi iyi bir şeydi. Bu özelliğiyle adam onu şaşırtmıştı gerçekten. Ama yine de babasını Vural'a emanet etme konusunda huzursuzdu. Babası biraz alkol alınca gerçekten de kendisini kaybederdi. Aslında içince pek öyle canavar bir adam olmazdı. Tam tersine son derece sevecen, adeta sırnaşık birisi olurdu. O sert görünümünden iyice kurtulur, yüreğindeki iyi kalpli sevecen adamı ortaya çıkarırdı. Asıl sorun

başkaydı. İçtiğinde ayakta dengede duramama sorunu vardı. Yürümekte bile zorlanan sakat bir adamın, sarhoş bir adama nasıl yardım edebileceği ise meçhuldü.

Babası arabaya binmişti bile. Vural da bastonunu kollayarak arabaya bindi. Bir daha Aysun'dan tarafa bakmamıştı. Tüm kapılar kapandıktan bir iki saniye sonra büyük araba tatlı bir homurtu çıkararak uzaklaştı. Kırmızı arka lambaları gözden kaybolduğunda annesi Aysun'un koluna girdi. Neşeli bir şekilde gülümsüyordu.

"Baban bu ortaklık işinden de, yeni ortağından da çok memnun!" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet! Görmüyor musun ne kadar mutlu?"

Püf! Neden Aysun mutsuzdu peki? Bu adamın kendi çevresinde olmasından hoşlanmıyordu. Bu ortaklık işi kesinleştiğine göre onu sıkça görecekti. Aslında ortada belirgin bir sorun yoktu. Genç kız onun dün gece ile ilgili gerçekten de çok ketum olacağını anlamıştı. Vural'ın bakışlarında veya vurgularında rahatsızlık verici minicik bir detay bile yoktu. Galiba o istekli öpüşme, kötü bir rüyadan ibaretmiş gibi kalacaktı. Bu seviniriciydi.

"İyi şeyler olacak!" diye onayladı Gürkan da hafifçe gülümseyerek. Gülümsediği zaman amcasına olan benzerliği meydana çıkmıştı. "Gelecek için önemli planlar yapıldı. Kayda değer yatırımlarla sadece Bursa'da değil, tüm ülkede en önemli şirketlerden birisi olacağız."

"Babam daha çok çalışacak..." diye tatsız bir sesle mırıldandı Aysun. Ablası da, kendisi de çocukluklarında babalarını pek sık görmüş sayılmazlardı. Üstelik artık yaşlanmıştı değerli babaları.

"Bu da başka bir şey..." dedi annesi kızının kolunu sıkarak. "Birkaç ay sonra baban emekli olmayı planlıyor. Vural Bey işlere hâkim oluncaya kadar çalışacak sadece. Sonra emekli olacak sanırım!"

İşte bu yeni bir haberdil!.. Aysun bu yeni ve güzel müjde ile heyecanlı bir şekilde irkilmişti. Yürümeyi kesip annesinin yüzüne baktı. “İnanmıyorum? Babam? İşkolik babam mı?” diye sordu.

Kadın memnun bir şekilde başını salladı. “Evet kızım...”

“Peki, benim neden bundan haberim yok?”

“İş anlaşması kesinleşmeden hiçbirinize söylemeye niyeti yoktu. Olur da bir şeyler ters gider diye.”

Aysun gerçekten sevinmişti. Gözleri ışıldamıştı. Nihayet bu ortaklık ile ilgili güzel bir şeyler hissetmişti. Hoşlanmadığı bu adamın kendilerine az da olsa bir faydası olacaktı demek ki? Annesinin elini sıktı sevinçle. “Anne! Çok sevindim buna ya!”

Kadın da gerçekten mutlu gözüküyordu. “Evet... Hatta ilk planımızı yaptık bile. Siz kış ortasında donarken, biz de gemi ile sıcak bir dünya turu yapacağız!”

Filiz Hanım’ın mutluluğu gözlerinden belli oluyordu. Gürkan ile Aysun onun bu hali üzerine gülümseyerek bakiştılar bir an. Genç kız aslında daha ayrıntılı konuşmak istiyordu annesiyle ama şimdi sırası değildi. Bu konu misafirler gittikten sonra konuşulabilecek bir şeydi.

Parti güzel geçiyordu. Sandığından daha kalabalık olmuştu. Gelenler paketler içindeki hediyelerini verdikten sonra diğerleriyle kaynaşmak üzere bahçeye yönelmişti. Çimlerin üzerindeki eğlenceli oyunlar, bir şeyler atıştırırken yapılan keyifli sohbetlerle zaman su gibi akıp geçti. Zamanın hızla geçtiğini, ilkokuldan beri tanıdığı arkadaşı Seher ile erkek arkadaşının gitmek üzere kalkmasıyla anladı. Onları yolcu etmesinin ardından diğerleri de birer ikişer ayrıldılar. Konukların çoğu Bursa’da yaşadığı için geç saate kalmak istememişti.

Sonunda herkes gitmişti. Şirket elemanları bile eşyalarını toplamaya başlamışlardı. Orkestra gideli ise on beş dakika olmuştu. Verandadaki koltukta oturan Aysun iç çekti.

“Of! Çok yoruldum!” dedi gülümseyerek. “Yaşlanmışım galiba...”

“Sadece bir yaş!” dedi Gürkan gülümseyerek. O da tam karşısında oturuyordu. Yanında ise genç kızın ablası Ayça vardı.

“Hediyelerini açmayacak mısın?” diye sordu ablası.

Aysun isteksizce bir kenara yığılmış olan hediyelerine baktı. Yorgunluktan hiç gözü kesmiyordu o anda. Çok fazla dans etmişti. Ama en keyiflisi tabii ki Gürkan ile yaptığı danstı.

“Sabah mı açsam?” Bununla vakit kaybedecekti aynı zamanda. O değerli vakitte Gürkan’ın gözlerine bakmak isterdi.

“Ne kadar da meraksızsın!” diye iç çekti ablası. “Aç hadi! Bak Vural Bey bile sana hediye almış!”

Aysun ilgilenmişti şimdi. Gözleri kısıldı. “Öyle mi? Hangisi?”

“İşte şu küçük kutu.”

“Bana vermedi ki? Kim koydu bunu?”

Gürkan girdi araya. “Ben koydum. Bana vermişti. Benimkiyle birlikte bıraktım.”

Aysun yan yana duran iki küçük pakete uzandı. Bir kutu isimsizdi. Bu Vural’ın olmalıydı. Diğer kutunun üzerinde ise bir not vardı ve Gürkan’ın ismi açıkça görünüyordu. İki kutuyu da aldı. Kucağına koydu. Önce Gürkan’ın doğal olarak mesafeli yazılmış olan tebrik mesajını okudu ve sonra kutuyu açtı. “Teşekkür ederim!” dedi bir yandan da. “Hiç gerek yoktu!”

“Küçük bir şey zaten!” dedi genç adam gülümseyerek. “Ama almamak olmazdı!”

“Çok güzel bu...” Aysun paketin içinden çıkan altın bilekliğe bakıyordu. Bileğe denk gelen kısımda yine altından iki gül iç içe geçmişti. Genç kız bu gülleri kalp olarak düşündü bir an için... Acaba Gürkan bunları mesaj olarak mı seçmişti? Gülümseyerek genç adama baktı. Çok çok pahalı bir şey değildi elbette... Ol- saydı zaten şüphe çekerd. Yine de bir arkadaşına verilebilecek en değerli hediyelerden birisi gibi gözüküyordu.

“Çok teşekkür ederim... Çok güzel!” dedi içtenlikle. Sonra yerinden kalkıp kimseye aldırmadan onun yanağına küçük bir

teşekkür öpücüğü kondurdu. Dostça gözüktüğü için kimse de bu hareketi garipsemedi.

“Aynı fikirdeyim!” dedi Ayça da biraz iğnelercesine. “Ben de en kısa zamanda bir yaş günü yapmak istiyorum!” dedi yine de gülümseyerek.

“Senin yaş gününe daha sekiz ay var!” dedi Filiz Hanım alaycı bir tavırla.

“Olsun. Şimdiden söylüyorum ki, ben de böyle güzel bir hediye istiyorum, Gürkan Bey!”

Genç adam ciddi bir gülümseme ile başını eğdi. “Sorun değil. Bahanız bana iyi maaş veriyor!”

“Belli...” Aysun yeniden koltuğuna oturmuştu. Ayça’nın yeşil gözleri onun kucağındaki diğer kutuya kaydı. Parmağının ucuyla işaret etti. “Önce benim hediye açmanı isterdim ama Vural Bey’in hediyesini de cidden merak ediyorum. Önce onu açman için yalvarabilirim hatta...”

“Neden?” Oysaki Aysun’un canı o hediye açmayı hiç istemiyordu. Paket Gürkan’inkinden biraz daha büyüktü. Hediyesi olan bilekliği hileğine takarken özellikle işi geciktiriyordu.

“Bu kadar kısa zamanda sana ne hediye alabildiğini merak ettim de?” dedi Ayça.

Aysun’un bakışları Gürkan’a çevrildi. O da meraklanmıştı birden. “Sahi? Ne zaman bana hediye aldı ki? Siz onu havaalanında karşılamadınız mı?”

Genç adam geniş omuzlarını silkti. “Onun adı Vural Çağlayan...” Gülümsemişti. “Eskiden onu sihirbaz sanırdım. Her zaman beklediğiniz bir şey yapardı. Her zaman insanları şaşırtacak bir iki numarası vardır.”

“Dalga geçme şimdi...” diye mırıldandı Aysun. Bilekliği takmıştı. Kucağındaki kutuya uzandı. İsteksizce elinde evirdi çevirdi. Basit, sade bir kutuydu. Üzerinde bir jelatin bile yoktu. *Aptal adam!* İsmi bile yazmamıştı. Ne bir isim, ne de bir not... Sadece kutu...

“Dalga geçmiyorum inan ki. Bu ona Allah vergisi...” diye dü-rüstçe itiraz etti Gürkan. “Ama hediye kutusunu annen buluverdi. Yani ruhani bir ortaya çıkış değil.”

Genç kız kutunun kapağını açmışsa da içine bakmadan önce gözlerini genç adama çevirmişti. “Neymiş ona Allah vergisi olan şey?”

“Doğuştan şanslı...”

“Anlamadım?”

Genç adam derin bir nefes aldı. Gözleri üç kadının üzerinde de ayrı ayrı gezindi. Filiz Hanım da merakla dinliyordu. “Amca-mın bir şeyi dilemesi yeterlidir...” dedi gizemli bir tavırla.

“Şimdi anladım işte! Ne kadar da açıkmiş meğerse...” Aysun kızmak üzereydi. Neden kızmak üzere olduğundan da emin de-ğildi: Vural hakkında konuşuyor olmaktan mı, Gürkan’ın lafı ağ-zında geveleyip durmasından mı?..

Gürkan onun bu vahşi tavırlarına alışmaya başlamıştı. Ab-lası Ayça sakın ve olgun bir karakterde ise de, Aysun her an çılgınlaşabilecek çocuksu bir yapıya sahipti. Gülümsemesini boz-madan devam etti.

“Şöyle diyeyim o halde... Örneğin hiç parası yok ve bir yere gitmesi lazım. Bunu düşünmesi yeter. Birisi arabasıyla yanında durur ve ona bir adres sorar. Tam da onun gideceği yeri sormuş-tur aslında. Ve beraber giderler...”

“Bu çok saçma!” dedi Aysun.

“Veya bir tanıdığı için zor bulunacak bir şey lazım olmuştur. Bir ilaç, bir meyve... Herhangi bir şey... On dakika sonra onu bu-lup gelir. Ben buna şahidim. Annem için kan lazımdı ve zor bu-lunan bir kandı. Bilirsiniz işte, şu AB Rh negatif dedikleri... Üs-telik gecenin ikisi falandı. Beş dakika sonra geri geldi. Yanında altı kişi vardı. Meğerse yolda bir otobüs dolusu taraftar grubuna denk gelmiş. Maçı kazanma sarhoşluğu içindeki gençler o anda canlarını bile verebilecek kadar keyiflilerdi. Fazladan bir sürü kan toplanmıştı o gece...”

Herkes sessizce dinliyordu. Ama Aysun'un pes etmeye niyeti yoktu. "Tamamen rastlantı..." dedi isteksizce.

"Tabii ki öyle! Ama oluyor işte. Şanslı biridir amcam..."

"Öyle olsaydı hayatta istediği her şeyi elde ederdi! Dilemesi yeterli olurdu!"

"Belki de elde etmiştir?" dedi genç adam. Sesi hafif gizemliydi. "Sıfırdan bugünkü durumuna geldi. Mucizeler için bile zamana ihtiyaç vardır. Ama sanırım onun bu isteklerinin gerçekleşmesi belli şartlara bağlı."

"Ne gibi?"

"Bencilce olmamalı... Doğal olmalı. Plansız ve içgüdüsel olmalı. Diğer türlü dediğin gibi saçma olurdu."

"Yine de inanılması zor bir şey bu dediklerin."

Gürkan güldü. Üç kadının ilgisini çekmek hoştu elbette. O yüzden çocukluğuyla ilgili bir anıyı anlatmaya karar vermişti. "Bir keresinde göl kenarında bir piknik yapmıştık. Annem, rahmetli babam, ben ve amcam... On beş yaşlarında falandım. Amcam da İzmit'te bir tersanede çalışıyordu o sıralar. Çok gençti ama lise bitince hemen hayata atılmıştı. O hafta Afrika'da faaliyet gösteren bir Türk şirketindeki işe kabul edilmişti. Çok mutluydu. O işi kutlamak için pikniğe götürmüştü bizi. Bir arkadaşından ödünç araba almıştı. Çok güzel bir gün geçirdik. Yok yoktu önümüzde. Her şeyi alıp gelmişti."

O güzel gün aklına gelmişti belli ki. Erkeksi dudakları kıvrılmıştı.

"Neyse... Amcamın hepimize kişisel hediyeleri de vardı. Gi-dişinden dolayı hepimize hatıralar kalsın istemişti. Babama çok istediği Vespa motorunu, anneme hep ihtiyaç duyduğu güzel bir cep telefonu almıştı. Bana da en iyisinden bir güneş gözlüğü hediye etmişti. O gözlük için, Denizli'de çarşıya birlikte çıkmıştık ve dükkân dükkân her yeri dolaşmıştık. Bulduğumuz gözlük çok kaliteli ve gerçekten de pahalı bir şeydi. Piknik boyunca suratımdan düşürmemiştim o gözlüğü."

Herkes sessizce genç adamın sözlerini dinliyordu ama neler olabileceğini üç aşağı beş yukarı anlamışlardı.

“Evet, piknik çok güzel geçmişti. Günümüz çok eğlenceliydi. Ama her güzel şey gibi sonu geldi. Yol uzun olduğu için, hava kararmadan kalktık. Eşyalarımızı arabaya doldurup geri dönüş yoluna çıktık. Çok değil, beş dakika ilerlemiştik ki, gözlüğümü piknik yaptığımız yerde bıraktığımı anladım. Sadece yüzerken çıkardığım gözlüğümü hiçbir yerde bulamıyordum. Amcam hiç üşenmeden ve kızmadan arabayı geri çevirdi. Piknik yerine geri döndük. Bir de ne görelim? Piknik yerimiz sular altında kalmış... Akşam olunca gölün suları yükselmişti. Ayrıca su iyice çalkantılıydı. Amcam suyu şöyle bir süzdü. Sonra *‘Helal para evlat! Üzülmeyin!’* dedi bana. *‘Şimdi buluruz gözlüğünü!’* Hiç unutmuyorum o sözlerini.”

Arkadaki ağaçlardan bir baykuş ötüşü yankılandı. Sonra güçlü kanat çırpışları ile uçarak uzaklaştığı duyuldu. Aysun hafifçe ürpermişti. Baykuşları sevmezdi. Bu adamdan bahsedilirken baykuşun ötmesi ne kadar da manidardı.

“Amcam hiç acele etmeden ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Pantolonunu dizine kadar sıyırdı. Suyun içine girdi öylesine... Birkaç adım attı. Tepeden suyun içine bakıyordu. Bizim hiçbirimizin umudu yoktu. Hava kararmak üzereydi. Ve ben de ağlamak üzereydim.” O günleri yeniden yaşıyormuş gibi gözleri dalmıştı hafifçe. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. “Amcam bir iki saniye sonra elini dalgalı suya daldırdı. Sudan balık çıkarır gibi gözlüğümü çıkarıverdi. İnanılmaz bir şeydi.”

Aysun’un diyecek bir şeyi yoktu.

Gürkan başını salladı. O gerçekten de amcasını seviyordu. Bu çok belliydi. “Böyle işte! Onun maceraları anlatmakla bitmez. Özel birisidir amcam...”

“Ve hoş birisi...” dedi Ayça özellikle vurgulayarak.

Gürkan’ın gülümseyen bakışları Aysun’un ablası üzerine çevrildi. “Öyle, değil mi?”

“Bence öyle. Çok konuşamadık ama hem nazik, hem de zeki birisi gibi geldi. İkiniz birçok yönden birbirinize benziyor gibisiniz. Peki, sen de onun kadar şanslı mısın?”

Genç adam bu sefer neşe ile güldü. “Yok canım! Nerede! Onun yarısı kadar şanslı olsam bana yeterdi. Allah tarafından ona verilmiş özel bir hediye bu...”

“İlginç gerçekten...” Ayça bu sefer kardeşine döndü. “Neyse! Vural Bey ne hediye etmiş sana Aysun?”

Genç kız da zaten kutunun içine bakıyordu. Kutunun içindeki hediye hiç de anlamlı değildi. Özel hiç değildi. Sadece süslü bir çift tarak vardı. Süslerin çoğu sedef gibi bir maddeden yapılmıştı. Şekilleri otantik Afrika desenlerini andırıyordu. Süs olmayan kısımlarda ise gayet iyi bir işçilik gözüküyordu

Genç kız taraklardan bir tanesini ablasına uzattı. “İşte çok merak ettiğin şey!” dedi biraz küçümsercesine. Kafası Gürkan’ın anlattıkları ile doluydu aslında o anda. Bu adamın şanslı olması mümkündü. Dün gece karanlıkta tanımadığı genç bir kız tarafından öpülmüştü. Hem de büyük bir ateşle... Bu şans değil de neydi ki?

Diğer tarağı da uzanıp annesi almıştı. İki kadın tarakları inceleyen Gürkan da Aysun’u süzüyordu. Bu öfkeli kız neden amcasından hoşlanmıyordu ki? Tamam, yakışıklı amcasının onun üzerinde etkili olmaması iyi bir şeydi, ama diğer yandan onun bu tavrını ilgi çekici buluyordu.

“Bence çok güzeller!” dedi annesi. Zarif parmaklarını tarağın üzerinde gezdiriyordu. Taraklar hafifçe içbükeydi.

“Havaalanında ucuz bir yerden almıştır!” dedi Aysun burun kıvrarak. O da biraz şımarıklık yaptığıнын farkındaydı ama dün geceden sonra adama karşı bir türlü toleranslı olamıyordu. Kendisini asıl kızdıran ve hatta çıldırtan şey ise, Vural’ın hiçbir suçu olmamasıydı. Onu öpen kendisiydi... Onun kaslı kollarına sarılan ve daha fazlasını isteyen de kendisiydi. Allah’ım! Yanık yaralarıyla dolu bir adamı mı öpmüştü şimdi? Ne iğrençti!

Ama öpüşürken hiç iğrenmemiştin? diye mırıldandı içindeki bir ses.

Öptüğüm adamın Gürkan olmadığını bilmiyordum ki!

Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Bir sır saklamak ne kadar da zor bir şeydi? Gürkan'a bakmaktan çekiniyordu adeta. Hâlbuki aralarında kesin bir bağ, verilmiş bir söz bile yoktu. Amerika'daki minik bir öpücükle başlamış olan bu yakınlık, kendisi açısından çok önemli bir yerdeydi elbette. Fakat Gürkan için ne ifade ediyor, anlamak zordu. Onun kendisi kadar heyecanlı olmadığını açıklı. Ah, bu erkekler! Ne düşünüyordu, ne hissediyordu nasıl öğrenecekti?

Genç kız kendisine uzatılan tarakları fazla incelemeden kutusuna geri attı. Diğer hediyelerini de tek tek açtı. Arkadaşlarının çoğu kişisel, küçük ama zevkli hediyeler getirmişti. Annesinin almış olduğu şahane şal ise gerçekten çok güzeldi. Hemen omzuna attı. Bulutlu hava yüzünden gece yavaş yavaş serinlemeye başlamıştı. Kız kardeşinin Hong Kong'tan getirmiş olduğu egzotik tütsü heykeli de değerli bir hatıraydı artık. Her iki hediye için de annesi ve kardeşini sevgiyle öptü. Babası ise hediyesini henüz vermemişti.

"Baban hediyesini gelince verecekmiş..." dedi Filiz Hanım.

"Niye ki?"

Kadın omuz silkti. Dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. "Ne bileyim? Belki buradaki diğer hediyelerin arasına konamayacak kadar büyük veya değerli bir hediyedir."

Genç kızın gözleri şüphe ile kısıldı. "Hadi anne?" dedi kandırmaya çalışan bir sesle. "Sen biliyorsun ne olduğunu, değil mi?"

Kadın dudak kıvrırdı. "Belki!" dedi yavaşça. "Belki biliyorumdur, belki de bilmiyorumdur. Baban bu! Ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Söylemeyecek misin?"

"Cık! Hah... Bak, geldiler işte zaten."

Otomatik açılan bahçe kapısından içeriye babasının arabası girmişti. Araba yanaştıktan sonra iki erkek de içinden çıktı. Arabayı süren genç kızın babasıydı. Kendilerine doğru keyifli bir suratla gelirken, hiç de sarhoş gibi durmuyordu.

“Selamlar millet!” dedi yine de çakırkeyif bir tonla.

Onları karşılamak üzere herkes ayağa kalkmıştı. Yeniden bir yer düzenlemesine ihtiyaç duyulmuştu zaten. Bastonuna dayanarak yürüyen Vural da herkese gülümseyerek selam verdikten sonra, önceki gece oturmuş olduğu bir kişilik koltuğa yerleşti. Bastonunu bir kenara yasladı.

“Nasıl geçti yaş günün, tatlım?” diye sordu babası gülümseyerek. Genelde ciddi olan yüzü, o gece çok eğlenmiş olduğunu belli ediyordu.

“Güzeldi...” dedi Aysun biraz şüpheli bir bakışla. “Ama anladığım kadarıyla sen benden fazla eğlenmişsin baba?”

Adam tatlı bir şekilde güldü. “Ha ha! Evet! İyi eğlendik doğrusu. Bu genç adamda çok iş var!” Vural’ın yan tarafında oturmuş olduğu için elini adamın omzuna dostça vurmuştu.

“Arabayı sen mi sürdün? Hem de alkollüyken?” Ayça konuşmuştu. O da babasını çok severdi ve onun için bazen Aysun’dan veya annesinden daha çok endişelenirdi.

“Yok canım! Ne alkolü? Vural’ın en kötü yanı ne biliyor musunuz? Kafasına bir şey takınca yapıyor olması! Bana tek damla içki içirtmedi!”

“Gerçekten mi? Hiç içmedin mi?”

Adam başını salladı. “Yemin ederim. Vural içkisiz küçük bir lokanta seçti. Konu konuyu açtı yemekte. Öylece geçti işte!”

Aysun, Vural’a baktı biraz mesafeli gözlerle. “Teşekkür ederiz, Vural Bey. Babamın içki içmesini biz de istemiyoruz ama genelde bizi dinlemez. Siz onu nasıl ikna ettiniz?”

“Rüşvetle!” dedi genç adam keyifli bir gülümseme ile. Belli ki o da eğlenmişti o gece. “İçmezse eğer, Filiz Hanım ile ilk

yurtdışı gezilerine sponsor olacağıma ve gezi boyunca onu iş için hiç rahatsız etmeyeceğime söz verdim!”

Babası bir kahkaha attı. Bu sponsorluk işine hiç ihtiyacı olmasa bile, böyle bir ödülü bileğinin hakkı ile kazanmış olmak, onda alkol almış kadar bir etki yapmıştı. Muzaffer bakışları bu rüşvet kelimesine de hiç sinirlenmediğini, hatta kabullendiğini gösteriyordu. Utanmadan başını salladı.

“Kolay bir kazançtı!”

“Kendinden utanmalısın baba!” dedi Ayça gülümseyerek.

“Yarın belki... Ama şimdi utanmıyorum!” dedi adam büyük kızına aldırmadan. Sonra gözleri küçük kızına döndü. “Eee? Yaş günün nasıl geçti?”

Aysun için Gürkan’ın olduğu her ortam güzel ve heyecanlıydı. O yüzden yüzünde mutlu bir aydınlığın belirmesine engel olamadı. “Çok güzeldi baba! Teşekkür ederim,” dedi. “Bir sürü de arkadaşım geldi.”

Adamın gözleri bu sefer masanın üzerine yığılmış olan ve büyük bir kısmı açılmış olan hediyelere kaydı.

“Hediyelerini de almışsın. Güzel şeylere benziyorlar.”

“Evet... Güzeller.” İri gözleri mecburen Vural’ın üzerine çevrildi. Kahretsin! Bu adamla muhatap olmak istemiyordu. Ne vardı ki ona hediye verecek? Ondan böyle bir yaş günü hediyesi beklememişti ki! Şimdi mecburen adama teşekkür etmesi gerekcekti. Boğazını temizledi kimseye belli etmeden. “Size de... teşekkür ederim, Vural Bey. Hediye taraklarınızı çok beğendim.”

Genç adam hafif kısılmış gözlerle bakıyordu. “Beğendiniz mi gerçekten?”

Uf! Yalan söylemek ne zordu!

“Evet... Evet, çok güzeller. Ömrüm boyunca saklayacağım bunları!”

Genç adam gülümsedi. “Saklamanızdansa kullanmanızı tercih ederim. Onlar aslında tarak değil, saça da faydası olan özel

tokalar. Bunları bana bir dostum hediye etmişti. Hak eden bir kadına verebileceğimi söylemişti. Dediğine göre özel faydaları varmış!”

“Özel mi?”

“Evet... Siz doğadaki bazı maddelerin özel güçleri olduğuna inanır mısınız?”

Genç kız şaşırmıştı. Gözleri kararsızlıkla baktı bir an. Sonra güzel dudakları kıvrıldı. “Şey! Pek inanmam...”

“Şu şifalı diye satılan yarı değerli taşlardan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu Ayça.

“Evet. Pek çok kültürde taşların şifalı olduğu düşünülür. Mesela Ametist taşının kanı temizlediğine ve enerji verdiğine inanılır. Yatıştırıcı etkisi olduğu için şimdilerde meditasyonlarda ve saunalarda kullanıyor. Çocuklar üzerinde de korkuları giderici etkisi olduğu düşünülür. Obsidyen taşının karın ve bağırsakları iyileştirmesi dışında, zihin ve duyguyu birleştirme özelliğine sahip olduğu söylenir. Pozitif enerji verdiği, negatif kaygıları azalttığı düşünülür. Akılcılığı ve sevgiye güvenmeyi simgelemektedir.”

“Siz bunlara inanıyor musunuz peki?”

Gri saçlı genç adam, geniş omuzlarını silkti. Dudağını kıvrıyordu alaycı bir şekilde. “İnanıp inanmamak bir seçenek... Bazen insanlar bir şeylere inanma ihtiyacı duyarlar. İlahi bir güce hepimiz inanıyoruz ve o ilahi gücün yarattığı çok gizemli şeyler olduğunu da biliyoruz. Mesela bilmesek, mıknaatısın bir gücü olduğunu kabul edemeyiz. Hâlbuki tıptan tutun, müzik sektörüne kadar birçok alanda, bu görünümü basit madde kullanılıyor. Doğal ve yapay olanları var. Tek başınayken onun nasıl bir güce sahip olduğunu tahmin edebilir miydik?”

Herkesin gözü masanın üzerindeki kutuya kaymıştı. Hangi kutu olduğunu bilmeyen Servet Bey bile doğru bir tahminle, onların baktığı yere bakıyordu. Aysun uzanıp kutuyu eline aldı. İçindeki tarak şeklindeki tokalardan birisini çıkardı. Dikkatle üzerine baktı.

“Bu kadar açıklama, bunların sihirli olduğunu söylemek için miydi?” dedi o da hafif bir alayla. Gözleri hakikaten iyi bir işçiliği olan tokanın üzerindeki parlak sedeflerde gezindi. “Hiç de öyle durmuyorlar.”

“Dediğim gibi... İnanıp inanmamak tamamen tercih meselesi...”

Aysun’un meydan okuyan gözleri genç adamın gri gözleri ile kesişti. “Çarpılmam değil mi?” dedi gülümseyerek. İlk kez içten gülümsemişti.

Genç adam küçük bir kahkaha attı. “Hayır! Sanırım karşı-
nızdaki kişi çarpılır...”

“Öyle mi? Nasıl oluyormuş bu?”

“Tokaların karşıdaki kişiyi etki altına aldığı söylendi bana. Bunu veren dostum, Afrika’da yerli kabilelerinden birisinin şefiydi. Umdu’nun demesine göre, tarağın kendisi boynuzdan yapılmış. Bu normal tabii... Normal olmayan, tek boynuzlu antiloptan yapılmış olması. Ender görüldüğü için çok değerli bir boynuz olduğunu biliyorum. Yerliler için de kutsal bir özelliği var. Bu boynuzdan yapılan toka ise üzerindeki yılan taşı kakmaları ile iki misli güçlü sayılıyor. Bu tür beyaz yılan taşı sadece Sierra Leone’de bulunuyor. ”

“Demek üzerindikiler yılan taşıymış? Sedef zannetmiştik!”

“Sedef değil. Taş parçalarına dikkatle bakarsanız aralarındaki yilansı damarları görebilirsiniz. Yılan taşı genelde tılsım için kullanılır. Hangi niyetle yapılmışsa, o niyetle etki eder. Onu yapan sanatkâr neredeyse kâğıt inceliğinde zımparalamış taşı. Biçimini verip tarağın üzerindeki aynı ölçülerdeki oyuga çıkmayacak şekilde yapıştırmış.”

Servet Bey de diğer tokayı almış, inceliyordu. “Gerçekten güzel bir şeye benziyor. Yapan kişinin çok uğraştığı belli...”

“Genellikle köyün büyücüsüdür...” dedi Vural doğal bir tavırla. “Hâlâ büyücüler var. Bunları Umdu kendisi için yaptırmış zamanında. Hayatının kadınına vermek için...”

“Bulmuş mu hayatının kadını?”

Vural güldü. “Bulmuş sanırım. Üç tane karısı var. İkisi kardeş...”

“Ne?” diye hayretle nefes aldı Aysun. “Gerçekten mi?”

“Evet...”

“Siz şimdi bana başka bir kadının kullandığı tarağı mı hediye ettiniz?” Neredeyse elindeki tarağı iğrenerek geri bırakacaktı. “Hatta kadınlar?”

“Hayır. Bu tarak hiç kullanılmamış. Umdu, bunlar gibi birkaç çift tarağı kendi evlilik çağına gelen kızları için de yaptırmış. Kızlarından birisi ateşli bir hastalıktan ölünce, bu tarak çifti fazla olarak elinde kalmış. O da bana bir kadına hediye etmem karşılığında verdi. Dört senedir valizimin içinde gezinip duruyordu”

“Aklınıza ben mi geldim vermek için?” diye mırıldandı Aysun düz bir sesle.

“Verecek daha iyi bir şeyim yoktu.”

Aysun son sözlerinin kabalık sınırlarına yakın olduğunu fark edince yine utandı. Bu adamın kendisini utandırmasından hoşlanmıyordu. Her ne kadar onun hiç suçu olmasa da, utanmasına sebep olduğu için ondan da hoşlanmıyordu. “Aslında... bir hediyeye de gerek yoktu!” dedi isteksizce.

“Ama bence çok güzel bir hediye! Beğenmediysen ben alabilirim?” dedi Ayça gerçek bir ilgi ile

Aysun hâlâ beğenmemekte inat etmeye niyetliydi. En azından içinden! Bu elindekinin bir hayvanın boynuzu olma düşüncesi de iticiydi aslında. Ablasına verip kurtulabilirdi onlardan! Ancak dürüst olan diğer yanı bunu reddediyordu. Tarakların işçiliği o kadar güzeldi ki... Üzerindeki yeşil çizgili beyaz taşlar adeta boyama gibiydi.

Parmak uçları tarağın üzerindeki süslü taşta gezindi bir an.

Ve nedense, değersiz hediyesini... ablasına vermek istemedi. Hayatında ilk kez ablasından kendisine ait bir şeyi kıskanmıştı.

Onun itiraz etmesine fırsat kalmadan, “Olur mu kızım?” dedi Filiz Hanım. “O Aysun’un hediyesi. Hediye başkasına verilir mi hiç?”

Aysun'un gözleri karşısındaki adamın alaycı bakışları ile karşılaştı. Anlamış mıydı? Hediye kabul etmek istemediğini anlamış gibi bakıyordu. O kendini beğenmiş yüzde, bir yara da kendisi açmayı çok istedi. Tırnaklarını yüzüne geçirip boydan boya çizebilirdi o gergin cildi. Yanıklarına da pek yakışırdı doğrusu...

Sonra adamın rahatça omuz silktiğini gördü. Tarağı ne yapacağını umursamıyor gibiydi. "Benim için önemli değil! Önemli olan, onu kullanabilecek bir kadında olması. Umdu bu amaçla bana vermişti. Aysun Hanım da istediği kişiye verebilir."

"Benim saçlarım daha uzun hem!" dedi Ayça kendisini savunmaya çalışarak. "Belki Aysun kullanmaz. Kendimi bildim bileli saçları kısadır onun! Ben zevkle kullanırım."

Genç kız nedense azıcık öfkelenmişti bir anda. Bu adi tarağı ablasından neden kıskandığını hiç anlamıyordu. Ama onu kardeşine vermemek için her şeyi yapabiliyordu. Gözleri hafifçe kısıldı. Ablasına minicik ters bir bakış attı. Sonra koltuğunda rahatça oturmuş olan adama çevirdi gözlerini yine. "Sihre veya... sihirli şeylere inanmam. Ama hediyenizi saklayacağım, Vural Bey..." dedi yavaşça. "Gerçekten çok güzeller. Teşekkür ederim. Bir gün saçlarımı uzatmaya karar verirsem... o zaman kullanırım."

"Saçlarınızın uzun olmasına gerek yok sanırım. Saçlarınızı yanlardan geriye doğru toplamak istediğinizde de kullanabilirsiniz. Afrikalı kadınların çoğunun saçları kısadır zaten. Bu antilop boynuzunun özelliği, kaymamasıdır. Mıknatıs gibi saça yapışır."

Genç kız onu kullanıp kullanmama konusunda kararsızdı. Tılsımlı olduğuna inanmasa bile, içindeki bir ses onu takmamasını söylüyordu. Elindekini yavaşça başının sağ yanına doğru götürdü. Kulağının üstünden saçlarına doğru itti. Sık aralıklı dişler, saçlarını da kavrayarak geriye doğru kaydı. Tokayı bıraktığında da yüzünün sağ tarafı ve tazecik boynu meydanda kalmıştı.

Bu ince ve uzun boynun cazibesini Gürkan gibi Vural da fark etmişti. Gözlerini kaçırıp yeğenine baktı. Onun da genç kız

dikkatle süzdüğünü gördü ve hatta “Çok güzel oldu!” dediğini duydu. “Çok yakıştı.”

Aysun’un gözleri bu iltifat ile parlamıştı. Uzun yıllar içinde yeterince kadın tanımış olan Vural, bu bakışlardaki değişikliği çoktan fark etmişti. Aysun’un Gürkan’a âşık olduğu veya en azından âşık olmak üzere olduğu çok belliydi. Kendi yeğeni adına, bu çekici kızın ona olan ilgisini olumlu kabul edebilirdi. Aysun, ablası kadar güzel olmasa da, insanı etkileyen değişik bir yüzü vardı. Acaba Gürkan ne hissediyordu bu vahşi kız için? Onun vahşiliği ile baş edebilir miydi? Tecrübeleri, böyle bir kızın bir erkeği her yönden çok zorlayacağını söylüyordu. O ehlileştirilmesi zor bir kadındı. Hatta ehlileştirilmek istenmeyecek kadar özel, değişik bir kadın...

Gürkan şanslıydı.

Genç adam bakışlarını genç kızın yüzünden ayırdı. Herkes ağız birliği yapmışçasına, bu özel tokenın Aysun’a yakıştığını söylüyordu o anda. İçindeki sıkıntıyı belli etmemek için konuşulanları dinlemeye çalıştı.

Hayat ne garipti?

Yıllar sonra ilgi duyabileceği bir kadına denk gelmişti ve o... başkasına âşıktı. Hem de kendi öz yeğenine...

Demek var olduğu söylenen o ünlü şans, sadece bir rastlantılar zinciriydi! Başkasına âşık bir kadına ilgi duymaktan daha kötü bir şans olur muydu? Bir an önce dün geceki öpücüğün tadını unutmalı ve bu meydan okuyan bakışlı güzelden elinden geldiğince uzak durmalıydı.

5. BÖLÜM

“Peki, şimdi bu tarağın ne gibi bir gücü var?”

Genç adam Filiz Hanım’ın bu sorusu ile başını kaldırdı. Kadının ciddi bir şekilde kendisine bakıyordu. Ayça ve Servet Bey de bu soruyla ilgilenmişlerdi. Onlar da tarağın sahip olduğu tılsımı merak ediyorlardı. Aysun ise tarağın doğal güçlerine inananmayan bir bakışla onu süzüyordu.

“Kızım sihre büyüye inanmasa bile ben inanırım,” diye devam etti Filiz Hanım. “Arkadaşınız Umdü, bu tarağın sihirli olduğunu söylemişse, siz de bize hangi şekilde bir etkisi olduğunu söylersiniz sanırım?”

Vural bir an ne diyeceğini düşündü. Aklından arkadaşının söylediklerini toparlamaya çalıştı. O iriyarı siyahi adamın konuşmalarını anlamak bazen zor oluyordu. “Berbat İngilizcesinden anladığım kadarıyla, sadece mutluluk üzerine bir tılsıma sahip. Umdü, kızlarının iyi erkeklerle karşılaşmalarını ve mutlu bir evlilik yapmalarını arzulamış. Bu tarakların onları sevgiye götürmesini dilemiş.”

“Bendekinin sahibi başaramamış anlaşılan?” dedi Aysun. Sesinde hafif iğneleyen bir ton vardı. “Mutluluk yerine uğursuzluk getiriyor olmasın?”

“İstemiyorsanız takmazsınız!” dedi genç adam kısaca.

Genç kız elini saçma götürdü. “Eh, neyse... Takmış bulundum bir kere. Yanlış anlamayın Vural Bey, ama kabul etmelisiniz ki böyle gizemli hediyeler insanı biraz ürkütüyor.”

Ayça yine istekli bir şekilde atıldı. “Dediğim gibi... takmayacaksan ben alabilirim. Sihirli şeylere ben de çok inanmasam

da... bu tarağın sihrine inanmayı isterim doğrusu. Malum, kaç yaşma geldim..."

"Yaşında ne varmış ki?" diye homurdandı babaları. Onun gözünde kızları hâlâ küçüktü ve evlenme çağına gelmiş olmalarını akli kabullense de, yüreği reddediyordu. Her ikisinin de iyi bir erkekle karşılaşmasını çok istiyordu. Bu aşamada, Vural'ın dostu Umdü ile aynı düşünce yapısına sahipti. Eşi Filiz'den sonra hayattaki tek değerli varlığı olan kızlarının iyi birer koca bulmalarını öyle isterdi ki!

İşin doğrusu, iki güzel kızı vardı. Düne kadar Gürkan ile ilgili gizli düşünceleri de oluşmuştu. Bu genç adamın çalışkanlığını, efendiliğini beğeniyordu. Onun kendisi için iyi bir damat olabileceğini düşünmeden edememişti doğrusu. Bu yakışıklı esmer genç, kızlarından birisini mutlu edebilirdi. Uzun zamandır gördüğü en yakışıklı adamlardan birisiydi. Gürkan'ın kendi yanında çalışıyor olması, çok zengin olmaması önemli değildi. Nâsılsa iyi bir geliri vardı ve kızlarının da onun bu gelirine hiç ihtiyacı yoktu. Hatta geliri yakında daha da artacaktı. Amcasının onunla ilgili ciddi planları vardı. Bunları genç adamla paylaşmış olmalıydı.

Tek sorun, hangi kızını ona layık görebileceği olmuştu. Sakin ve plancı Ayça mı, yoksa deli dolu, aklına eseni yapan Aysun mu? Karakterleri birbirinden bu kadar farklı iki kızından hangisinin genç adama ilgi duyacağı önemli bir sorundu. Gürkan'ın bu ilgiye cevap verip vermeyeceği ise ayrı bir sorundu. Çünkü genç adam iki kızına karşı da oldukça mesafeliydi. En azından kendi yanlarında! Çekiniyor olabilirdi.

Gözleri Vural'ın üzerinde gezindi kısa bir an... Evet! İki kızı vardı! Ve artık iki güzel kızı için, bir değil iki ihtimal vardı! Yakışıklılıkta yeğeninden hiç de geri kalmayan bu gri saçlı ilginç adam, her dakika daha çok ilgisini çekiyordu. Aysun'un ondan çok hoşlanmadığını bir baba olarak hissedebiliyordu. Büyük ihtimalle yanıkları onu korkutmuştu. Ayça ne düşünüyordu acaba

Vural için? Hem genç, hem yakışıklı, hem de zengindi... Adamın çekiciliğine pek etki etmeyen o yanıklar, Ayça'yı hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Keşke bu ikisi arasında da bir şey gelişseydi... Keşke!

Neyse, önlerinde daha zaman vardı. Zamanın ne getireceği belli olmazdı. Evet, kızları belki onun gözünde hâlâ çocuk gibiydiler ama madem bir gün evleneceklerdi, seçtikleri erkeklerde kendisinin de biraz payı olmasını tercih ederdi.

Aysun ablasına inat diğer tokayı da sol tarafındaki saçlarına geçirdi. Şimdi güzel yüzü iyice meydana çıkmıştı. Alaycı bir dudak bükmeyle ablasına baktı. "Dinle! Eger ben senden önce iyi bir koca bulursam, bu tokenin tılsımı doğru demektir. Bunu anlamış oluruz. Sonra ben tokalarımı sana veririm. Ve sen de bir süre sonunda kendine iyi bir koca bulursan, karşılıklı Vural Bey'e teşekkür ederiz. Ne dersin?"

Ablasının yerine babası homurdandı. "Şu koca lafını kapatabilir miyiz? Allah ne nasip etmişse o olur. Tılsımla olacak şeyler değil hunlar."

"Ama baba! Neticede bir gün evleneceğiz? Biraz yardıma hayır dememek lazım, değil mi?" Aysun'un keyifli gözleri Gürkan'a kaymıştı. Genç adam bu kısa bakışı fark etti ve huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"İyi birileriyle evlenseniz yeter. Şimdi bu konuyu kapatabilir miyiz? Hediye gerçekten güzel ve orijinal... Vural'a teşekkür ederiz. Sıra benim hediyemde... Tabii hediyemi şu an için eline veremeyeceğim. Aslında bu hediye hem sana, hem de Ayça'ya."

İki genç kız da meraklanmıştı. Aysun'un hafif alaycı gülümsemesi kayboldu. Bu sefer tatlı bir gülümsmeye dönüştü. "Yine mi? Ablam tarağıma göz koymuşken, şimdi bir de senin hediye mi bölüşeceğiz?"

"Aman tarağın sana kalsın!" dedi Ayçi yalancı bir öfke ile. Sonra iri yeşil gözleri Vural'a çevrildi. "Belki Vural Bey bana

da böyle egzotik bir hediye getirir? Yaş günüme uzunca bir süre daha var.”

Genç adam başını eğdi onaylarcasına. “Memnuniyetle. Eşyalarımın arasında böyle birkaç özel şey var ama önce taşınmam ve yerleşmem lazım.”

“Bursa’ya mı taşınacaksınız?”

“Evet.”

“Ev buldunuz mu?”

“Arıyorum henüz. Bir emlakçı ile anlaştım.”

“Nerede bakıyorsunuz?”

Genç adam omuz silkti. “Belirli bir yer yok. Temiz, trafiği az, sessiz bir ortam olsun yeter. Önü kapalı, binaların çok olduğu bir daire istemiyorum. Biraz da yeni bina olsa iyi olur.”

Aysun gözlerini hafifçe kıstı. “Kullanılmış daire mi alacaksınız? Sıfır almayacak mısınız?” Onun zengin olduğunu zannediyordu. Sıfır bir dairenin fiyatı ne olabilirdi ki?

Vural onun sözleri üzerine gülümsedi. Zaten genelde hep gülümsüyordu. Grimsi gözlerinin içleri genelde ışık doluydu. “Fiyatına göre bakacağız işte... Maalesef bu birleşme işi nakit paramın tamamını tüketti. Üstüne bir de bankadan kredi çekiyorum. Değerli bir şirketiniz var.”

“Şirketin yüzde kırk beşine sahip oluyormuşsunuz?” diye sordu Ayça ciddi bir ifade ile. Bir anda iş kadını görünümüne bürünmüştü. “Gerçekten de bu ortaklığa yatırdığınız para oldukça büyük bir rakam.”

“Öyle... Bankayı ikna etmek zor oldu. Kredinin verilmesi için hafta sonu bile çalıştırdım onları.” Sonra yaptığından emin bir tavırla Servet Bey’e baktı. “Ama birkaç sene içinde hepimizin çok kârlı çıkacağına eminim. Böyle önemli bir şirketin belli bir kısmı sizden kopsa da, zarar etmeyeceğinizi umuyorum. Birkaç sene sonra misliyle paralar kazanabileceğimizi düşünüyorum.”

“İnşallah!” dedi Servet Bey de gülümseyerek. “Senin planlarını beğendim. Yapacağımız yatırımlar kafama yattı. Şirket taze

bir kadroya da kavuşuyor ayrıca. Gürkan da önemli bir paya sahip olacağı için artık daha çok işine asılacaktır.”

Kısa bir an sessizlik oldu. Gürkan’ın bakışları patronundan amcasına doğru kaydı. Genç adamın ciddi gözleri biraz kısılmıştı. “Ne payı?” diye sordu yavaşça. Servet Bey de bu meraklı soru üzerine hafifçe şaşırılmıştı. Sonra güldü.

“Sen daha bir şey söylemedin mi?” diye sordu Vural’a.

“Henüz vakit olmadı!”

Servet Bey bir kahkaha attı. “Sanırım sürprizi bozdum. Bu gece herkes epeyce şaşıracağı benziyor. Hem bu arada benim hediyemin de gümbürtüye gittiğini zannetmeyin. Benim hediyem iki kızıma birden. Ve Vural’ın hediyesi de değerli yeğenine...”

“Hiçbir şey anlamadım!” diye mırıldandı Aysun. “Ah, baba! Hep böyle gizemli olmak zorunda mısınız? Neden her şeyi doğru düzgün açıklamıyorsunuz?”

Adam hâlâ gülümsüyordu. Vural’ın neşesi bulaşıcı gibiydi. En azından genelde ciddi ve asık suratlı olan babalarına bulaşmış görünüyordu. Vural her ne yapmışsa, o akşam Servet Bey çok neşeliydi.

“Peki! Tamam, açıklayayım! Gizem falan yok ortada. Sadece son gelişmeler var. Belli ki Gürkan’ın da haberi yokmuş son gelişmelerden. Son günlerde beklenmedik şeyler oldu! Beklenmedik kararlar alındı. Şimdi dinleyin... Durum şul!”

Oturduğu koltukta hafifçe önce doğru eğildi. Ciddi bir şey söyleyecek gibiydi ama gözlerinin içi hâlâ gülüyordu. Bakışları karısına takılmıştı. Onun duraklaması üzerine Ayça’nın bir kaşı hafifçe kalktı. Sonra da iç çekti. Bekleme süresi epeyce artmıştı.

“Of, baba! Bazen Aysun’a hak veriyorum. Annem sana nasıl dayanıyor? Ne varsa söyle işte! Merakta bıraktın bizi!”

“Söyleyeceğim, tamam...” Gözlerini karısının onaylayan yüzünden ayırdı. Filiz Hanım da durumu biliyor olmalıydı. Sadece oradaki üç gencin birkaç şeyden haberi yoktu. Servet Bey hafif bir nefes aldı. “Şirketimiz bir süredir bazı konularda zorluk

çekiyordu. Finansman sorunu yaşıyorduk. Çok değil ama zaman geçtikçe sıkıntımız daha da artan bir ivmedeydi. Global kriz bizi de etkilemişti. Aysun hariç herkes bunu biliyordur sanırım. Ödemelerimizi yapmakta zorlanıyorduk. Aldığımız şirket kredilerinde ve işçi maaşlarında çok sorun olmamasına rağmen, artan hammadde girdisi, doların aşırı yükselmesi, çoğunu peşin alabildiğimiz elektronik malzemelerin parasının yatırılması sorun olmaya başlamıştı.”

Ne diyeceğini iyice düşünürken, zaman kazanmak adına masanın üzerindeki su dolu bardağa uzanıp, birkaç yudum su içti.

“Sonra Vural ile ortaklık konusu ortaya çıktı. Gürkan ikimizi tanıştırdı ve bu işin olabileceğine inanmamı sağladı. Taze nakit para bizi rahatlatabilirdi. İnanmamı sağladı derken, kandırma manasında değil, güven duyma manasında... Ben de geçen ay birkaç kere görüşebildiğimiz Vural’ı gerçekten beğenmiştim. Yalan söyleyecek değilim. Hakkında araştırma da yaptırardım.”

Bu da yeni bir bilgiydi elbette ama Vural pek şaşırmış gibi gözükmüyordu. O da ortak olacağı şirketi araştırmıştı elbette. Araştırırken aile bireylerini ve özelliklerini pek önemsememişti. Servet Bey’in iki kızı olduğunu tabii ki biliyordu. Öğrendikleri içinde bu da vardı. Ancak ne yeğeni Gürkan, ne de başka bir vasıtayla, bu iki kız hakkında bir şey öğrenmeye çabalamamıştı. Sadece ortak olacağı adamın kişiliğini, çalışma disiplini ve şirketin durumunu araştırmıştı. Bir de büyük kızının bir miktar hisseye sahip olduğunu ve şirkette Pazarlama ve Satış Müdürü olarak çalıştığını biliyordu.

“Vural ile olan konuşmalarımız, ortaklık konusunda onu olduğu gibi beni de ikna etti,” diye devam etti Servet Bey. “Belki bu ortaklık işine hiç girmeyebilirdim. Şirket olarak biraz küçülüp, krizden çıkmayı deneyebilirdim. Ancak açık olmak gerekirse, Vural’ın enerjisinden, dinamizminden çok etkilendim!”

Aysun’un gözleri koltukta oturan adama kaydı.

Enerjik mi? Bu sakat, yürümekte zorlanan adam mı?

Gerçi pis adam, dün gece kendisini öperken nasıl da sıkıca sarılmıştı!? Gerçekten güçlü kolları olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Genç kızın narin kemiklerini kolayca kırabilecek kadar güçlüydü o kollar. Ama buna rağmen sadece zevk verecek kadar sarılmıştı. Bunu da hatırlıyordu. Müşfik ve verici olduğunu kabullenmeliydi. Kalçasında gezinen iri elin gücünü, ustalığını da unutmalıydı...

Yutkundu. O sırada Vural da gözlerini ona çevirmişti. Adamın sıcacık bakışları ile karşılaşan gözlerini kaçırdı hemen. Kahretsin! Ona bakmaktan vazgeçmeliydi. Hastalıklı birine bakar gibi bakmak ayıptı. Adamın her yeri hastaydı işte! Saçları, yüzü, dizleri... Yanık eli... Vücudunun ne kadarının yanık olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Sürekli uzun kollu giydiğine göre epeyce bir bölümü yanık olmalıydı! Acaba nasıl yanmıştı böyle feci bir şekilde?

“Evet... Neyse... Sonunda ortak olmaya karar verdik. Ben kendimle ilgili radikal kararlar aldım. O da kendisiyle ilgili. Umalım ki, Allah bizi utandırmasın. Sorumlu olduğumuz o kadar işçinin alın terini de helal yoldan ödemeye devam ederiz. Aldığımız kararlardan birisi çok gecikmeden emekli olmam meselesiydi. Buna tabii Vural karışmadı. Emekli olmak benim kendi düşüncem. Çalıştığım yeter artık... Çok çalıştım yıllardır. Artık iki tane okumuş kızım olduğuna göre, sorumluluklarımı onlara devredebilirim diye düşündüm. Yani size... Anneniz de bu konuda bana destek oldu.”

Uzanıp karısının elini sevgiyle tutmuştu. Filiz Hanım hâlâ onun ne diyeceğini bilen biri edasıyla gülümsüyordu.

Aysun ile Ayça merakla bakışmışlardı. Hâlâ tam olarak ne olduğunu anlamıyorlardı.

“Baba! Sen emekli olamazsın ki! Çalışmadan yapamazsın!” dedi Ayça.

“Yaparım kızım. Gerçekten kesin kararlıyım. Geçen sene geçirdiğim kalp krizinden sonra bunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım zaten. Krizden sonra, hayatta paradan ve çalışmaktan

daha değerli şeyler olduğunu kavradım. Öncelikle ailem ve zaman... Bunlar çok önemli artık benim için. Şirketim de önemli tabii. Ona yıllarımı verdim ben. Ona yıllarını veren bir sürü de çalışanım var. Ama önceliklerim yine de, tabii ki kendim ve sizlersiniz. Hepimiz için en uygun yolu arıyordum. Şirketin kritik olduğu bir zamanda emekli olmak bana yakışmayacaktı. İmkânsızdı! Bu ortaklık bana bunu sağladı.”

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Ancak bakışlar Servet Bey’in üzerine kilitlenmişti. Dikkatle dinleniyordu söylediği sözler.

“Ortaklık işi ortaya çıkınca, tek endişem Vural ile uyumlu çalışıp çalışamayacağımızdı. Çoğul konuşuyorum, çünkü sizler de bu şirkettesiniz. Sürekli birbirinizi göreceksiniz. Şirketi teslim edeceğim kişi bu yüzden çok önemliydi. Paralı olması yetmiyordu. Hatta çalışkan ve zeki olması da yetmiyordu. Kişilikli biri olmalıydı. Üç yüz kişinin çalıştığı bir kuruma liderlik edecek kadar güçlü olmalıydı. İşte, Vural ile ilk tanışmamızdan sonra geçen günlerde de, ben bunu araştırdım. Her ne kadar ilk tanışmamızda bile kendisinden etkilendiysem de, bir araştırma yaparak işimi şansa bırakmak istemedim. Araştırmalarımın sonucu iyi çıktığı için de ayrıca çok memnunum.”

Bakışları dostça genç adamın üzerine yönelmişti. Vural ise dudaklarındaki hafif bir gülümseme ile birlikte herkes gibi Servet Bey’i dinliyordu.

“Senin iş yaptığın her ülkeden birileriyle iletişim kurdum. Resmi kurumlardakilerle ve hatta seninle çalışan bazı insanlarla... Ne vergi, ne de başka bir sorunun olmadığını öğrendim. Almanya’da son iki yıldır yılın genç işadamı seçilmişsin. Sıfırdan başlayıp bu kadar büyük bir işadamı olabilmek herkesin harcı değil...”

Vural bunu önemsemezce gülümsedi. “O kadar da büyük bir işadamı değilim. Ama diğer nazik sözleriniz için de teşekkür ederim.”

“Çalışanlarına en yüksek maaş veren şirketlerden biriymişsin? Bunu da öğrendim.”

“Küçük bir şirketti benimkisi... İyi kazanıyorduk. İşçiler hak ettiklerini alıyorlardı. Şirketi sattığım kişi de bu yönde davranacak eminim. Ben de çalışanlarım için aynen sizin duyduğunuz endişeleri duyuyordum. Çok şükür iyi bir satış oldu.”

Aysun onun gösterdiği tevazunun gerçekliğini o kadar yürekte hissetti ki, bir an için adamdan hoşlanmıyor olmaktan utandı. Onun hakkında iyi şeyler duymaktan hoşlanmasa da, onun hiçbir zaman böbürlenene bir adam olmadığını anlamıştı. Böbürlenme ile boşa vakit geçirecek, insanların gözünü boyayacak bir adam değildi o...

Ama genç bir kızın öpücüğünü çalacak kadar fırsatçıydı işte!

“Sen alçakgönüllülük göstersen de, senin iyi bir patron olduğunu öğrenmekten çok mutlu oldum evlat. Artık içim rahat...” Hafif bir nefes aldı. Ardından kızlarına açıklama yapmaya devam etti. Çünkü onlar hâlâ bu emeklilik işine inanmaz gibi bakıyorlardı. “Emekli olacağım kesin ama bir süre daha işimin başındayım tabii. Vural iyice alışmaya kadar... Sonra yolcudur Abbas! Şirketi sizlere devredip, hayatın tadını çıkaracağım annenizle.”

“Bu çok güzel de... buna inanmak zor!” dedi Aysun gülümseyerek. “Baba, sen tam bir çalışma delisisindir?”

“O eskidendi. Zaten çalışmaktan başka şansım yoktu. Sizler çok küçüktünüz. Ama artık büyüdünüz ve şirkette sorumluluk devralmaya hazır hale geldiniz. Sen de Amerika’dan döndüğüne göre ablana yardım edebilirsin. Şimdi gelelim hediye... Emekli olduğumda şirketi ve bazı yönetim görevlerini sizlere devredeceğim, ama tabii öyle kuru bir şekilde değil. Bildiğiniz gibi Vural hisselerimizin yüzde kırk beşine sahip oluyor. Yönetim Kurulu Başkanı ve şirketin Genel Müdürü o olacak. Bizim de şirkette yüzde elli beş hissemiz kalıyor. Bu hisselerin yüzde beş payları da zaten sizindi. Siz doğduğunuzda, hisseleri sizin üzerinize yapmıştım. Yıllardır bu hissenin getirisi kadar hesabınızda para birikti durdu. Bunu zaten biliyorsunuz. Şahsi harcamalarınızı uzun zamandır bu hisselerin getirisinden yapıyorsunuz. Bu

hafta aldığım bir karar ile hisselerinizin oranını arttırdım. Her birinize yüzde onar daha pay verdim. Avukat bu hafta içinde devri tamamlayacak.”

Onun kısa bir an susması ile kızlar birbirleri ile bakıştı. Yüzde on büyük bir rakamdı. Hem de gerçekten büyük bir rakam! Değerini tahmin etmek bile zordu.

“Baba! Emin misin?” diye sordu Ayça.

“Elbette. Böylece sizlerin paylarınız yüzde on beşe çıkıyor. Toplamda yüzde otuz. Geri kalan yüzde yirmi beş pay yine benim ve annenizin. Biz ölünce bu pay da sizin olacak elbette!”

“Allah korusun!” dedi Aysun gayriihtiyari bir şekilde. Ölüm kelimesinden hoşlanmazdı. Hele ki bunu söyleyen çok sevdiği annesi veya babası ise! “Ne siz ölün, ne de biz bu mirasa konalım! İhtiyacımız yok zaten!”

“Ölüm hak, miras helal!” dedi Filiz Hanım. “Babanız ikiniz için her zaman adil olmuştur. Bu konuda da öyle olmasını bekledim ve öyle oldu. Ancak benim isteğim ile bir şart koştu. Birincisi, biz ölünceye kadar bu hisseleri satamayacaksınız. İkincisi, evlenseniz bile kocalarınıza devredemeyeceksiniz. Aynı bizim yaptığımız gibi, çocuklarınıza devredebilirsiniz. Bunun bir istisnası var. Eğer biz ölmeden önce satmak isterseniz, bu kişi sadece Vural Bey olabilir. Hisseler dağıtıldığında büyük ortak o olacağına göre, doğal olarak bu şirketin hisselerini satın alma hakkı sadece onun olmalıdır.”

Aysun sessizce dinliyordu. Ayça da bunu doğru bulmuş gibi başını salladı. “Hiç kuşkusuz...”

“Biz öldükten sonra satmak isterseniz yine önce Vural Bey’e teklif etmek zorundasınız. Bu şirketin hisselerinin çok dağılmasını, yabancıların şirketimizin yönetimine girmesini arzulamıyoruz. Biz artık bir aileyiz ve hisseler öncelikle aile içinde kalmalı. Eğer Vural Bey satın almak istemezse, ikinci olarak Gürkan’a teklif edeceksiniz.”

“Benim ne ilgim var ki?” diye merakla sordu genç adam. “Benim o hisseleri alabilmem, banka kredileriyle bile imkânsız. Kim bana o kadar para verir ki? Şu anki değerini bile ödeyemem. Yıllar sonraki değerini tahmin bile edemiyorum.”

Servet Bey sanki onun söyledikleri çok gereksizmiş gibi gülmüsedti. “Burada bence söz amcanın... Onu dinlemek lazım.”

Kısa bir sessizliği, Vural'ın rahat ses tonu bozdu. Genç adam Gürkan'ın gerçekten şaşırdığı bir şey söyledi. “Çünkü senin de bu şirkette yüzde on hissen var!”

Genç adamın kalın siyah kaşları hafifçe havalandı. “Anladım amca?”

“Anlamayacak bir şey yok. Ben ağabeyime ölümü anında bir söz vermiştim. Seni her zaman koruyup kollayacaktım. Sana her zaman destek olacaktım. Bu sözüm doğrultusunda, kendi payımdan yüzde onu sana devredeceğim.”

“Bu çok saçma... ve anlamsız!” dedi Gürkan iyice inanmazca. “Bu kadar büyük bir rakam!.. Kabul edilebilecek bir şey değil!”

“Para benim değil mi?”

Gürkan'ın gururlu olduğu su götürmezdi. Genç adam bu kadar büyük bir payı, bir çocuk sevinci ile kabul edecek değildi. “Yine de mantıklı değil. Çok teşekkür ederim amca, ama bunu kabul edemem. Babam öleli çok oldu. Bu sözü ona vermiş olman çok da önemli değil. Beni zaten sen okuttun... Her zaman her ihtiyacımı karşıladın! Senden ne istediysem önüme koydun!”

Bir iki saniye sessizce yeğenini süzen Vural, “Ben senin amcam!” dedi biraz tehlikeli bir sakinlikle. Acaba sesindeki ton mu Aysun'un ürpermesine sebep olmuştu? Yoksa iyice serinleyen gece havası mı? Şalına sarındı biraz daha. Bu adamla ilgili pek çok şey içine rahatsızlık veriyordu. Hatta... korkutuyordu.

“Sen hayatımda gördüğüm en iyi amcasın. Seni çoğu zaman kendi öz babamdan bile çok sevmişimdir. Uzaklardayken bile desteğini hep hissetmişimdir. Ama artık büyüdüm! Artık ayaklarımın üzerinde durabiliyorum!” Bunları söylerken kesinlikle

amcasına karşı çıkar bir hali yoktu. Ne saygısı azalmıştı, ne de sevgisi... Ona itiraz ederken bile diklenmiyor, sadece yalın bir gerçeği açıklıyordu. Ve sadece bu kadar çok sevdiği amcasının hakkını kendince arıyordu.

“Bunu görebiliyorum!” dedi Vural kuru bir sakinlikle. “Ne kadar başarılı olduğunu da Servet Bey’den fazlasıyla duydum. Sana verdiğim pay bir sadaka değil, hak ettiğin bir armağan. Sadece babana söz verdiğim için değil, istediğim için de veriyorum.”

“Amca...” diye başladı Gürkan.

Vural otoriter bir şekilde elini kaldırdı. “Bence üzerinde çok da tartışılacak bir şey değil. Sahip olacağın hisse ile eskisinden çok çalışman gerekecek. Ben senin daha gayretli ve başarılı olacağını tahmin ediyorum. Servet Bey’in de dediği gibi, bu şirket artık hepimizin ortak bir değeri oldu. Hepimiz onun çevresinde bir aile olacağız. İyi ve kötü günlerde birbirimize destek olacağız...”

Kararlı bakışlarındaki tehdit eder hava hafifçe yumuşadı.

“Hepimiz eskisinden daha çok çalışacağız. Yapacağımız yatırımların bizi batırmalarını engellemeliyiz. Şirketin idari kısmı elbette yeniden yapılandırılacak. Herkese önemli görevler düşecek. Sen pazarlama müdürlüğünü bırakıp, şirketin idari ve mali işlerden sorumlu yöneticisi olacaksın.”

Gözleri Ayça’ya döndü. Genç kız merakla ve ilgiyle bakıyordu.

“Bugüne kadar siz de her türlü işe koşmuşsunuz, Ayça Hanım. Pazarlamadan satın almaya, hukuksal işlerden personel alımına kadar. Öyle değil mi?”

Genç kız burun kıvrıdı hafifçe. “Öyle! Babam bazen beni erkek olarak mı düşünüyor diye soruyorum kendime. Hem de sıklıkla. Sizin şu şans hediyeleriniz olmazsa evde kalacağım.”

Vural gülümsedi sıcak bir şekilde. “Birleşme ile epeyce büyüyeceğiz. Sizin her şeyle ilgilenmeniz zor olacak. Üzerinizdeki yükü hafifletmek istiyorum. Sizi yormayacak şekilde, size bağlı müdürlükler kurmayı düşünüyorum. Ne dersiniz?”

“Ne gibi?”

“İş bölümü yapıp yükünüzü dağıtacağım. Böylece birden fazla işle doğrudan siz ilgilenmeyeceksiniz. Yeni müdürlükler oluşturulurken, hepsi size bağlı olacak. Siz de doğrudan bana bağlı olacaksınız.”

Ayça'nın düşünceli gözleri ışıldadı yavaşça. “Güzel gözüküyor...”

Vural başını sallayıp Aysun'a çevirdi gözlerini. “Sizin de Amerika'daki okulunuzu başarıyla bitirdiğinizi öğrendim.”

“Okul ikincisiydim...” diye mırıldandı Aysun. Nedense Vural'ın duruma hâkim konuşmasından ve Gürkan'a benzeyen özgüveninden etkilenmişti. Onun birden erişilmez bir iş adamına dönüşmesi ilginçti.

“Evet. Güzel bir derece... Stajınızı Amerika'da çok iyi bir şirkette yapmışsınız. Birkaç yıl da çok önemli bir başka hukuk bürosunda çalışıp tecrübe kazanmışsınız. Ülkemizden denklik belgenizi de almışsınız. İş Hukuku konusunda uzman olmanız bizim için büyük bir şans. Şirketin hukuk bürosunun başına geçmeye ne dersiniz?”

“Bizim öyle bir büromuz var mı ki?”

“Şu ana kadar yoktu. Avukatlık işlerimizi özel bir şirket yapıyordu!” diye açıkladı Servet Bey. Olmadığını zaten Aysun da biliyordu.

“Ben bir büro kurup her türlü işlerimizi kendimizin takip etmesini tercih ederim.” Vural'ın gri gözleri ciddi konuşurken bile gülümser gibiydi. “Mesleğinizi yapabilmek için burada bir hukuk bürosunda çalışmayı düşündüğünüzü öğrendim. Bu durumda buna da gerek kalmaz. Kendi şirketiniz için çalışmış olursunuz.”

Aysun durumu anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. “Siz ciddi misiniz?”

“Elbette. Tabii emrinizde birkaç deneyimli avukat barındırabilirsiniz. Sözleşmelerimizin, anlaşmalarımızın sıkı takip edilmesi lazım. Büyük şirketlerin pek çok hukuksal sorunu olur. Bizim de olacak. Bu korkutucu yüke katlanmaya hazır mısınız?”

Aysun genç adama dik dik bakarken, kız kardeşi de kıkırdadı. “Hah! İşte tam doğru soruyu buldunuz, Vural Bey. Aysun kendisine böyle meydan okunmasını pek sever. Yapmıyacağı varsa bile şimdi kesin vazgeçmiştir. Teklifinizi kabul edildi var sayabilirsiniz.”

Genç kız ablasına aldırmadı hile. “Ben de size mi bağlı çalışacağım?”

“Evet. Bu sorun olur mu?”

Genç adamın ilk kez dün gece ile ilgili gizli bir vurgu yaptığını hisseden Aysun, ne diyeceğini bilemeden sustu. Bu adamla çalışmak mı? Bunu yapabilir miydi? Bir insan itici bulunduğu biriyle çalışabilir miydi? Kuşkusuz çalışabilirdi. Herkes patronunu sevecek diye bir kural yoktu ki? Sadece bu adamın kendi üstü olmasından hoşlanmayacaktı bir türlü...

“Ne sorun olabilir ki?” diye mırıldandı yavaşça. “Herkes işini yaptıktan sonra!”

Genç adam beyaz dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. “Doğru! Ben de bir sorun olacağını zannetmiyorum!”

Kimse onların arasındaki asıl meseleyi bilmediği için, bu hafif kinayeli konuşmayı, Aysun’un genç adamdan pek hoşlanmamasına yordular. Bunu Vural’ın anlamış olması çok utanç verici olduğu için, Servet Bey ve Filiz Hanım da huzursuzdu.

“Elbette olmaz!” dedi Servet Bey. Durumu kurtarmaya çalışıyordu. “Şirketin yeniden yapılanması çok iyi olacak. Büyük işler yapacağımızı hissediyorum.”

“Sen artık sadece parayı yiyeceksin baba!” dedi Aysun. “Artık kızların çalışacak, siz annemle rahatça yaşayacaksınız.”

“Yönetim Kurulu toplantılarında olacaklar isterlerse...” diye ekledi Vural. “Hâlâ önemli bir paya sahipler. İsterlerse de oy haklarını sizlere veya bana devredebilirler.”

“Vakti gelince düşünerüz!” dedi Servet Bey sırtarak. “Oh be! Rahatladım şimdi! Her şey ortaya kondu değil mi? Açıkta kalan, anlaşılmayan bir sorun var mı? Hediye sevdi mi?”

Aysun yerinden kalkıp babasına sarıldı. Onun mutlu olması kendisini de mutlu ediyordu. Gülümseyerek yanağından öptü. “Hiçbir sorun yok baba! Hediye de harika! Teşekkür ederim. İnşallah ikinizi de gururlandıracağız ablamla.” Babası da ona sarılmıştı.

Ayça da dayanamayarak yerinden kalkıp hem annesine, hem de babasına sarıldı.

“Biz zaten sizlerle gurur duyuyoruz!” dedi adam biraz içli bir sesle. “Sizler bizim en büyük gururumuzsunuz!”

Gürkan bir şey demese de, o da ciddi bakışlarında gerçek bir sevgiyle amcasına bakıyordu. Onun bu yaptığına inanamıyordu. Nasıl olup da bu kadar büyük bir hisseyi ona devredebilirdi ki? Her zaman cömert olduğunu biliyordu ama bu olay cömertlik sınırını aşıyordu.

Vural birbirlerine sarılan aileyi gülümseyen bakışlarla izlerken, Gürkan’ın bakışlarının farkında değildi. Yeğeninin Aysun’a olan ilgisini düşünüyordu o anda. Eğer ikisi arasındaki yakınlaşma ciddi ise, bir amca olarak bu ilişkiye sahip çıkması gerektiğini biliyordu. Ona da bu yakışırdı. En kısa zamanda Gürkan ile konuşup, genç kız ile ilgili düşüncelerini öğrenmeliydi. Eğer evlenmeyi planlıyorlarsa, bu konuda onlara en büyük yardımı kendisi yapabilirdi. Servet Bey’i ikna etmek çok zor olmazdı herhalde?..

Aysun doğruldu. Babasından ayrıldı.

“Of, baba!” dedi içten bir sesle. “Bu kadar heyecan beni acıktırdı. Kendi yaş günü partimde bile doğru düzgün bir şey yiyemedim.”

“Öyle mi? Mutfakta yiyecek bir şeyler yok mu? Vardır eminim.”

Genç kız başını salladı. “Vardır tabii!.. Vardır ama canım özel bir şeyler istedi.” Bir an durakladı. Aklına Gürkan’m söyledikleri gelmişti. Amcasının şanslı olduğunu ve düşündüğü şeyleri genellikle çok kısa bir sürede gerçekleştirebildiği ile ilgili şeyleri hatırlamıştı.

“Canın ne istedi bakalım? Bu saatte kimsenin buraya bir sipariş getirebileceğini sanmam.”

“Biliyorum!” Çocuksu bir inatla açıkladı yine de isteğini. “Ama keşke gelirken midye alsaydınız. Çok severim biliyorsun? Hatta şimdi Mudanya’ya inip bir midyeci aramaya bile razıyım!”

Adam güldü. “O kadar canın çekti yani?”

“İğgg!” dedi Ayça da uzatarak. Onun da en sevmediği şey midyeydi. “Nasıl yiyorsun o kabuklu böceği bilmem? Nasıl bir mide var sende ya!”

“Niyeymiş? Limonla tadı harika oluyor!”

“Sevmiyorum işte! Ama keşke mısır alıp gelseydiniz! Haşlanmış süt mısırı çok özledim!”

Servet Bey’in gülümsemesi iyice yayılmıştı yüzüne. “Bana bakın! Sizler ciddi misiniz?”

“Tabii! Niye ki?” diye sordu Aysun.

“Vallahi inanmayacaksınız ama biz de tam Mudanya’da bundan bahsetmiştik. Vural da bir centilmenlik yapıp hem midye, hem de mısır almayı teklif etti!”

Aysun da annesi ve kardeşi gibi irkilmişti. Gürkan ise durumdan hiç şaşırmamış gibi güldü. Tatlı gülüşü gecenin sessizliğinde hafifçe duyuldu.

“Ne?” Aysun iyi duyduğundan emin değildi. “Midye mi aldınız gelirken?”

“Evet! Hem de yeni pişirilmişti. Sıcacıktı... Biz oturup birkaç tane yedik.”

“Mısır?”

“Evet. Ama mısır yemedik. Burada hep beraber yeriz dedik!”

Aysun şaşkıncı hâlâ. “Neredeler peki?”

Servet Bey arabayı işaret etti. “Soğumasınlar diye bagajdaki ısı koruyuculu çantaya koydum. Ama sen demesen unutmuştum inan ki. İyi ki hatırlattın.”

Bu inanılmazdı. Genç kız inanmakta zorlansa da doğru duyduğundan emindi. Onaylatmıştı da üstelik. Gerçekten de bu Vural

bu kadar şanslı olabilir miydi? Yoksa bu iki şeyi alması sadece bir tesadüf müydü? Sırf Gürkan'ın sözlerini çürütmek için şımarıkçasına istediği bu yiyecekleri almış olmaları tesadüfse bile, doğrusu çok büyük bir olaydı. Huzursuzca yutkundu. Eğer Vural gerçekten de bu kadar şanslıysa, bir şeyi istemesi bile onun gerçekleşmesine yetiyorsa, başı dertte demektir!

Of! Ya adam yine kendisini öpmeyi dilerse?

6. BÖLÜM

Düşüncelerinin saçmalığını ancak sabah olduğunda anlamıştı. Geniş yatağında uyanır uyanmaz geceki saçma düşüncesi aklına gelmişti. Gözlerini tavana dikip bir süre öylece yatmıştı.

Vural onu neden öpmek isteyecekti ki? O gece ona bir yanlışlık olduğunu ve hatta o öpücüklerden iğrendiğini bile söylemişti. Gururlu bir erkekse, bir daha öpmeye kalkışmazdı. Hoş, kalkışacağı kadar yakın olacakları bir ortamın olacağını da sanmıyordu. Arada sırada görüşmeler bile, bu büyük ihtimalle hep başkalarının yanında olurdu. Hem diyelim ki bir şekilde yalnız kaldılar ve fırsatçı adam da onu yine öpmek istedi... Bu isteğe niye uyacaktı ki? Öpmeyi istese bile neden izin verecekti? O kadar da çocuk değildi. Gerekirse adamın suratına çakardı tokadı. O gece ona tokat atamamıştı çünkü çok şaşırmıştı. Ama şimdiki aklı olsa, sıkı bir tokatla adamın yüzünü yamultacağına emindi.

Ha ha! Yattığı yerden gülümsedi! Gerçekten saçma şeyler düşünmeye başlamıştı. Tamamen güvendeydi. Adamdan korkacağı ne vardı ki? Tamam, o çirkin haline rağmen oldukça tecrübeliydi! Onu beğenen kadınlar da vardı demek ki? Of! Tamam, gerçekten iyi öpüyordu! Hem de bir kadını kendinden geçirtecek kadar. Evet, tamam, gerçekten erkeksi, güzel bir kokusu vardı! Dün gece yatıncaya kadar sürekli adamın kokusu burnunda gezinip durmuştu! Ama tüm bunlar ondan hoşlanmamasını bir kat daha arttırıyordu sanki!

Yatağından kalkıp hazırlanması çok vaktini almadı. Fazla geç kalmamalıydı. Bugün Ankara'ya doğru yola çıkacaktı. Amerika'da yedikleri içtikleri bir olan iki arkadaşı olmuştu. İkisi de

Ankara’da yaşıyordu. Bunlardan Sultan’ın bu hafta içinde düğünü olacaktı. Düğün hazırlıkları için ona birkaç gün erken geleceğine dair söz vermişti. Eğer kendi yaş günü partisi olmasaydı belki çok daha önce oraya gitmiş olurdu. Çünkü hem Sultan, hem de Selda eğlenceli kızlardı. Onları özlemişti...

Banyo yapıp, saçlarını kurutması ve hafif bir makyaj yapması çok vaktini almamıştı. Ama aynadaki görüntüsünü beğenmeyince kıyafetini değiştirmek istemesi biraz zaman kaybettirdi ona. Üzerindeki tek parça beyaz giysiyi çıkardı. Aynanın karşısında kendisini süzerken eli göbeğine gitti. Dün gece adama inat o midyeleri yemeyecekti. Göbeği mi çıkmıştı ne?

Bedeninin altı ve üstü zayıf olunca, minicik seksi göbeği genç kıza korkunç gözüküyordu. Çok büyük olmayan dik göğüslerinden ve biraz küçük, yuvarlak kalçalarından nispeten memnundu. Ablasının vücudu daha güzeldi. Bunu kabul ediyordu. Onun göğüsleri daha dolgun, kalçaları daha dikkat çekiciydi. Ama hep onun küçük göbeği ile alay ederken, şimdi de kendi göbeği mi çıkmaya başlamıştı? Evde hareketsiz oturmak iyi gelmemişti demek! Şu hafif fazlalıkları gizleyecek bir şeyler giyse iyi olurdu.

Rahat bir keten pantolon geçirdi üzerine... Bir de bol bir bluz. Bluzun kahverengi tonları ile pantolonunun yeşil rengi çok iyi uymuştu. Biraz inceydiler gerçi. Yolda üşümezdi inşallah. Hava şimdilik çok serin olmamasına rağmen, az önce camdan dışarıya baktığında pek çok bulut görmüştü. Güneş sık sık bu bulutların ardına saklanıyordu. Mayıs ayı için oldukça karamsar bir havaydı.

Doğruca mutfığa gitti. Eve bir yardımcı almamakta inat eden annesi, kahvaltıyı hazırlamaya girişmişti bile. Arkadan hâlâ genç bir kız gibi duran annesine doğru yürüdü.

“Günaydın!” dedi neşe ile. “Erkenci misin, yoksa ben mi çok geç kalktım?”

“Her ikisi de sanırım! Ben erken uyandım. Siz de dün gece geç yattınız. Geç kalkmanız normal.”

“Ablam da yatıyor mu hâlâ?” Dudakları annesinin kadife gibi yanağına dokundu. Onu öpüp etrafına bakındı.

“Sanırım... Baban da yatıyor işin ilginç yanı. Yıllardır bu saatte kalktığını bilmem. Dün gece Vural Bey ile çok yorulmuş olmalı. Bayağı yürümüşler.”

“Adam o topal bacağıyla nasıl yürümüş ki?”

“Yürümüş işte! Hem adam topal falan değil. Diz kapağında menüsküs yırtılması varmış. Ankara’da bir operasyon geçirecekmiş galiba...”

“Düzelecek miymiş?”

Kadın narin omuzlarını silkti. “Bilemem! İnşallah! Şu domatesleri kesiversene...”

Aysun yıkanmış ve suları süzölmüş domatesleri aldı. Onları kahvaltı için güzelce keserken aklında Gürkan vardı. Genç adam uyanmış mıydı acaba?

“Amcasının yüzde on payını Gürkan’a devretmesi çok ilginç, değil mi?” diye sordu ilgisiz gözükmeye çalışarak.

“Evet, biz de şaşırdık!” dedi kadın bir an duraklayarak. “Önce bize danıştı tabii. Bir mahsuru olup olmayacağını sordu. Yeğenine böyle bir pay vermek istediğini, onun şirketin içinde aktif görev almasını arzuladığını söyledi.”

“Siz ne dediniz?”

Annesi gülümsedi. “Ne diyeceğiz? Gürkan’ı epeydir tanıyoruz. Baban ona diğer iki müdüründen çok daha fazla güveniyor. Gerçekten efendi, çalışkan ve... yakışıklı bir adam.”

“Değil mi?” dedi Aysun ilgisiz durmaya devam ederek.

“Baban ona güvenmese... iki kızının olduğu eve davet eder mi hiç?” Kadının sesinde hafif bir ima mı vardı? Aysun domates kesmeye devam ederken, gözünün ucu ile annesine baktı.

“Nasıl... yani?” diye sordu yavaşça.

“Eh... O yetişkin ve yakışıklı bir adam! Siz de yetişkin ve güzel kızlarsınız! Aslında bu bir risk! Ancak onun burada olabilmesi, bizim ona güvendiğimiz ve Gürkan’ın size kötü gözle

bakmadığı anlamına gelir. En azından baban ve ben öyle biliyoruz!” Bir an o da durakladı. Kızına baktı meraklı bir tehditle. “Öyle değil mi?”

Aysun hafifçe yutkundu. “Öyle tabii...” Sonra cesaretini topladı. “Ama... diğer türlü olsa bile... ne sorun olabilir ki? Dedğin gibi... bizler yetişkiniz!”

Kadın alaycı bir bakışla kızını tersledi. “Yetişkin de olsanız, hâlâ bizim küçük kızlarımızısınız. Tam tersi bir şey olursa... emnim bahan bundan pek memnun kalmaz. Gürkan için de iyi olmaz! Ona güveni sarsılır.”

Aysun elindeki bıçağı sehpaye bıraktı. “Anne ya!” dedi çocuksu bir isyanla. “Neden geri kafalı insanlarmışsınız gibi konuşuyorsun? Öyle olmadığınızı ikimiz de biliyoruz. Gürkan çok efendi ve iyi bir adam. Amcası bile bunu söylüyor. Bizden biri ile ilgilenmiş olsa ne olur ki? Üstelik şimdi maddi durumu ve statüsü de daha iyi...”

“İlgilenme derken?” Kadın işini bırakıp, şimdi tamamen ona dönmüştü. “Sevgili olarak mı, yoksa... evlilik falan gibi mi?”

“Her ikisi de olamaz mı?”

“Olamaz tatlım. Yani sevgili kısmı olamaz!”

“Ama birisiyle evlenmeye karar vereceksek önce birbirimizi tanımamız gerekmez mi?”

“Tanıyorsunuz ya! Adam bütün gün seninleydi! Denize gittiniz. Tam üç defa dans ettiniz!”

Aysun nefesini tuttu. “İnanmıyorum!” dedi isyan ederek. “Saydın mı?”

Kadın güldü. “Elbette saydım! Neyse ki Ayça ile de üç kere dans etti. Adil davrandığını kabul etmeliyim. Ya iki kızımı da baştan çıkarmaya çalışıyor, ya da hedef saptırıyor.”

Aysun ne diyeceğini bilemiyordu. Elleri bir an için birbirine kenetlendi. Sıkıntılı olduğunda hep böyle yapardı. Parmakları birbirinden intikamını alırdı. “Baham gerçekten de... Gürkan’ı kızarmı?” diye tereddütle sordu.

“Kesin...”

“Anne ya!”

“Ne söylememi istiyorsun ki?” Kollarını göğsünde kavuşturup arkasındaki tezgâha yaslandı bu sefer. “Şaka yapıyorum, şaka... Biliyorsun ki baban o kadar köhne zihniyetli değildir. Yine de merak ediyorum. Acaba bilmem gereken bir şey mi var?” diye sordu merakla.

Aysun’un gözleri irileşti biraz. En iyisi şimdilik bir şey belli etmemekti. “Yok canım! Ortada bilinecek bir şey yok. Sadece... merak ettim işte. Yani diyelim ki ablamla... Gürkan arasında bir yakınlaşma oldu... Babam buna kızmaz değil mi?”

Kadın düşünceli bir şekilde duruyordu şimdi. Güzel kızının gözlerindeki bakışın anlamını çözmeye çalışıyordu. O güzel yeşil gözler biraz çekinikti.

“Ya da seninle Gürkan arasında bir yakınlaşma olursa mı?” diye başka bir soru sordu o.

Aysun omuz silkti. Aldırmaz görünmeye çalışıyordu. “Ola-bilir tabii...”

Kadın bir iki saniye sonra yeni bir soru sordu. “Ondan hoşlanıyor musun?”

“Sence?”

Filiz Hanım kızının aldırmaz görünmesine rağmen aslında içinin kıpır kıpır olduğunu farkındaydı. Bunca yıllık kıızıydı. Onu tanırdı tabii. “Aslında babanın bu işe ne diyeceğini tam bilemem. Biliyorsun, bu tip şeyleri benimle bile konuşmaktan hoşlanmaz. Sizler onun için özel varlıklarsınız. Kuşkusuz sizlerin en iyi erkekleri bulmanızı benim kadar o da ister. Hatta daha fazla ister. Ancak istemek başka, buna hazır olmak başka. Eğer Gürkan ile aranızda bir şey varsa, bunu önce bilmem iyi olur. Onu duruma hazırlamam açısından...” Son cümlesinden sonra kızına göz kırpmıştı.

Aysun gülümsemeye çalıştı. “Yok canım! Aramızda bir şey yok.”

“Ama olmasını istiyorsun, değil mi?”

Aysun buna cevap verip vermeme konusunda kararsızdı. Neyse ki o sırada ablası girdi içeriye. O da taze bir çiçek gibiydi. Bacaklarını gösteren beyaz pantolonu ve fiyonklu pembe bluzu ile çok güzeldi.

“Günaydın!” dedi neşeyle. “Şu Vural çok âlem adam ya! Onunla çalışmaktan hoşlanacağım galiba. Sabah sabah güldürdü beni.”

Aysun onun yüzündeki bu gülücüklerin sebebini anlayınca ister istemez suratını astı. Adamla aynı evde olmak ve onu düşünerek uyanmak zaten sinir bozucuydu. Neden böyle olmuştu ki? Uyanır uyanmaz onu hatırlamak ilginçti.

“Ne oldu ki?” diye sordu yavaşça.

“Hiç... Merdivende karşılaştık. Sabah erkenden denize gitmiş. Az önce dönmüş. Odasına çıkıyordu. ‘Denizkızı gördünüz mü?’ diye sordum ona öylesine. ‘Yüzdüğünüz koyda denizkızı olduğunuzu söylerler,’ dedim. O da güldü. ‘Gördüm...’ dedi bana. Sonra da ‘Şu anda tam karşımda duruyor,’ dedi.”

Aysun nedense bundan da hiç hoşlanmamıştı. Geri dönüp bıçağını aldı. Diğer eline de yarım kalan domatesi aldı. “Ne çiğ iltifat!” dedi kuru bir sesle. Sonra belirsiz bir öfkeyle dönüp ona baktı. “Sen de bundan mı hoşlandın?”

Ayça ona aldırmadan uzun saçlarını eliyle geriye savurdu. Hakikaten ince uzun vücuduyla, uzun saçları ve sivri yüzünü süsleyen yeşil gözleriyle bir denizkızını andırıyordu. “Bence çok tatlı bir iltifattı,” dedi kardeşine. “Hiç zorlamadan konuşan birisi... Yapmacık değil. Ve bence kadınları iyi anlayan birisi!”

“Ve bu yüzden tehlikeli!” dedi anneleri aradan. Her iki kızının bakışları kendisine dönünce de omuz silkti. “Ne yapayım? Öyle işte! Benim mankenlik yaptığım dönemlerde bir abla vardı. Kostümlemlerle ilgilenirdi. Bana bir öğüt vermişti o zamanlar.”

Hafif bir nefes aldı. Dolgun dudakları kıpırdadı. Hatırlamıştı o konuşmayı.

“Olduğu gibi görünen, olduğu gibi davranan, insanın gözlerinin içine bakarak konuşan yakışıklı erkeklerden uzak duracaksın.

Hele ki yakışıklılığının farkında değil ise, hiç yaklaşmayacaksın bile! Gözünün ucuyla bile ona bakmamaya çalışacaksın. Yoksa sinsi bir hastalık gibi usul usul içine yerleşir. Farkında olmadan onu düşünmeye ve ona âşık olmaya başlarsın!"

İki kız da annesinin bu anısını ilk kez duymuşlardı. Ayça kaşlarını kaldırdı hafifçe. "Ne oldu sonra?"

Kadın kıkırdadı. Genç bir kız gibiydi o anda. "Ne olacak! Tuzığa düştüm! Babanızla karşılaştım!" Dudaklarını büzdü. O günleri hatırlamıştı. "Gözümün ucuyla bakmak aptallığını yaptım."

"Hani şu çalışmak için gittiğin otelde karşılaşmamış mıydın sen habamla?"

Kadın başını salladı. "Evet... Otelin bahçesi ve çevresi çok egzotikti. Bir haftalık özel bir çekim yapılacaktı. O da otel sahibinin arkadaşıydı ve tatile gelmişti."

"Bunu biliyoruz... Sonra birbirinize âşık oldunuz!"

"Öyle ama ilk tanışmamız hakkında size fazla bir şey anlatmadım. Hâlâ utanıyorum. Babanız hakkında en önemli kuralı çiğnemiştim. Yani o kostümcü ablanın bana öğrettiği kuralı. Aptal adam, beni gördüğü halde yokmuşum gibi davranıyordu. Burada aptal adam babanız oluyor canlarım. Ben de ondan hoşlanmadığımı kendime söyleyip duruyordum. Fakat odamdan her çıkışında, gözümün ucuyla onu hep çevremde arıyordum."

Aysun hayretle mırıldandı. "Bunları hiç anlatmamıştın daha önce!"

"Anlatmamıştım, çünkü hâlâ utanıyorum. Anlatmamıştım, çünkü sizler bunu anlayamayacak kadar gençtiniz. Bir erkeğin usul usul işleyen çekiciliğini nasıl tarif edebilirdim ki? Gözünüzü ondan alamamanızı... Size karşı ilgisiz olmasının verdiği yaralayıcı etkiyi... Ama artık büyüdünüz. Beni anlarsınız. Babanızın beni fark etmesi hiç kolay olmadı. Benim de ona olan kızgınlığımın aşka dönüşmesi uzun sürmedi."

"Ama benim babam tehlikeli bir adam değil ki!" diye itiraz etti Ayça doğal bir tavırla. Anneleri kıkırdadı yine.

“Ah! Size göre tabii. Siz onun kızlarısınız. Onun ne karizmatik bir adam olduğunu ve onu başka kadınlardan korumak için neler çektiğini bir ben bilirim. Mesleğimi bile bıraktım onun için. O istemedi bunu...”

“Çapkın mıydı babam yani?”

Filiz Hanım hafifçe onayladı. “Evet, ama bildiğiniz manada değil. O etkileyciliğinin farkında olmayan yakışıklı erkeklerdendi. Kostümcü kadının bahsettiği tehlikeli erkeklerden. O istemese de, bir kadın mutlaka yanma yaklaşırdı. Böcekleri kendisine çeken ışık misali, kadınları etkilerdi. Evlenmeye ikna etmem çok zamanımı aldı!”

“Haydaaa!” Ayça ve Aysun o sabah hakikaten hayretten hayrete düşüyorlardı. Anneleri gerçekten de babaları ile ilgili çok şey anlatmazdı. Nasıl tanıştıkları ve nasıl evlendikleri ise gerçekten hep yüzeysel geçilmiş konulardı. “Babamı sen mi ikna ettin evlenmeye?”

“Evet...” Sonra utanmış gibi döndü. İşini yapmaya girişti. “Ama bunu şimdi size anlatacak değilim. Belki ileride âşık olup da benim duygularımı gerçekten anlayacak kıvama geldiğinizde...”

Ayça neşeli bir şekilde güldü. “Anne ya! Bizim yaşımızda her genç kız az veya çok âşık olmuştur zaten! Hatta bir iki bebek bile ortaya koymuşlardır.”

Kadın onlara aldırmadı. “Gerçekten âşık olduğunuzda...” diye mırıldandı. “Gerçekten âşık olduğunuzda anlatırım.”

Aysun için sorun yoktu aslında. O gerçekten âşıktı. Annesinin o zamanki duygularını anlayabilirdi. Zaten kendisi de Gürkan’a bir iki kere baskı yapmamış mıydı? Genç adamın tutukluğuna kızmamış mıydı?

Üf! Gürkan neden işi bu kadar ağırdan alıyordu? Hilkat gariyesi amcası bile ondan hızlıydı! Adama izin verse, o gece çimlerin üzerinde onun işini bitirecek kadar da cesurdu!

Ne izin vermesi şapşal! diye fısıldadı içindeki ses. Sen ona değil, o sana engel oldu!

Öfkesini domatesten çıkardı! Bıçağı daldırdığında, içinden fişkıran çekirdekli sular az kalsın üstünü başını batıracaktı. Bu adamı düşünmeyi bırakmalıydı. Ona gözünün ucuyla bile bakmamalıydı! Acaba o da kendisini düşünüyor muydu hiç? Aklına o geceki öpüşmeleri geliyor muydu?

Of ya! İnşallah gelmiyordu! Aysun'un da gelmemeliydi!

Kahvaltı masasının hazırlanması fazla vakitlerini almadı. Erkekler bahçede oturmuş, kahvaltıyı beklerken gazete okumaya başlamışlardı. Her sabah taze ekmek getiren marketteki çocuk, iki üç gazete getirmeyi de ihmal etmiyordu. Aysun babasını öperken, Gürkan ve Vural'a sadece günaydın demekle yetindi. Gürkan o sabah çok yakışıklı gözüküyordu. Siyah saçları geriye taranmıştı ve pırıl pırıldı. O da genç kıza gülümseyerek "Günaydın," dedi. Vural ise başını eğerek selam vermekle yetinmişti. Tüm ilgisi yeniden gazetesine dönmüştü.

Kahvaltı hazır olunca hep birlikte masanın çevresine oturdular. İlk birkaç dakika sessiz geçmişti. Yağsız ama bol reçelli ekmeğinden bir ısırık alan Servet Bey, gözlerini Vural'a çevirdi. Genç adam sadece bir dilim ekmek yemiş, başka bir şey yemeden çay içmeyi tercih etmişti.

"Kahvaltıda az mı yiyorsun?" diye sordu Servet Bey ona doğru.

Genç adam çayından bir yudum alıp gülümsedi. "Genellikle."

"Neden? Kilo almamak için mi?"

Herkesin gözleri ister istemez adamın sıırım gibi vücuduna kaymıştı. O gün siyah renk kot pantolon ve yine uzun kollu bir gömlek giymişti adam. Kravatı yoktu. Beyaz gömleğinin düğmeleri en üstteki hariç kapalıydı.

"Hayır!" dedi Vural kesin bir tonla. "Ondan değil. Sadece kahvaltı etmek için şartlar oluşmuyor!"

"Ne şartı?"

Genç adam alaycı bir tavırla omuz silkti. "Evli olmadığım için kahvaltı alışkanlığım hiç olmadı. Evde tek başına kahvaltı

etmeyi sevmiyorum. Çok acıkırsam dışarıda çorba falan içerim. Bazen de birkaç bisküvi iyi geliyor.”

“Hiç evlenmediniz mi?” diye sordu Ayça.

“Hayır!” dedi genç adam kısaca.

“Düşünüyor musunuz peki?”

Soru çok açıktı. Vural’ın cevabı da öyle... “Aslında evet! Şu ortaklık işimiz sonuçlansın, hayırlısıyla artık evlenmeyi düşünüyorum. Ülkeye geliş sebeplerimden birisi de bu. Kendi ülkemde, kendi hayatımı kurmak istiyorum!”

Ayça gülümsedi. “Ne güzel!” Sonra yeşil gözleri merakla kı-sıldı. “Var mı öyle şanslı bir kız?”

“Şimdilik yok!” dedi genç adam. Gürkan hemen atıldı.

“Var tabii. Annem birkaç tane buldu bile...” Onun da sesi ke-yifliydi. “Hem de bir tanesi Denizli’nin en iyi ailelerindenmiş. Kızları göstermek için dört gözle senin oraya gitmeni bekliyor.”

“Görücü usulüyle mi evleneceksiniz?” diye tatlı bir sesle mırıldandı Aysun. “Çok çağ dışı!”

Genç adam aldırmadı pek. “Yeni bir maceraya girmeye ge-rek yok. Anlaşarak yapılan evliliklerin sürdüğünü gösteren ista-tistikler var. Severek yapıldığı zannedilen evliliklerin büyük bir kısmı ise ilk iki yıl içinde boşanmayla sonuçlanıyormuş.”

“Demek ki severek yapılmıyormuş!” dedi Aysun gülümseye-rek. O da adam gibi rahat davranmaya karar vermişti. “Ben sev-diğim bir adam bulur da evlenirsem, boşanacağımı zannetmiyo-rum. İnsan sevdikten sonra niye boşansın ki? Karşılıklı sabır ve anlayışla her şey halledilir!”

“Umarım hayat boyu hep mutlu olursunuz!” dedi Vural.

“Gerçekten de yengenizin bulduğu bir kızla mı evleneceksi-niz?” Bu sefer bu soruyu merakla soran Filiz Hanım’dı.

Adam neşeyle güldü. Beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. “Elbette hayır! Yani henüz öyle bir plan yok ortada. Önce özel işlerimi hal-letmem lazım. Sonra nasılsa uygun bir eş çıkar karşıma. Acelem

yok. Fakat yıllarca gecikmek de istemiyorum. Yaşlanıyorum. Anlaşacağımı düşündüğüm iyi bir kızla evlenirim sanırım.”

Evlilik çağındaki iki genç kıızı olan Filiz Hanım ve Servet Bey bir an için bakiştılar. Vural'ın yaşı Aysun için biraz büyüktü ama Ayça için hiç de öyle değildi. Üstelik oradaki herkes, Aysun'un ondan pek hoşlanmadığının farkındaydı. Büyük ihtimalle Vural da farkındaydı. Ancak Ayça genç adamla konuşurken gayet rahat ve keyifliydi. Aysun gibi değişik bir şekilde, adeta öfkeyle bakmıyordu. Büyük kızları için oldukça uygun bir eş adayı olduğu kesindi. Ayrıca Ayça onun yanıklarını umursamıyor gibi görünüyordu.

Gürkan da orada iki genç kızın bulunduğunun ve onların uygun bir eş adayı olduğunun elbette farkındaydı. Bir yanlış anlamaya sebep vermemek için usulca ekledi. “Annem yine de senin istediğin gibi, çalışmayan, evde oturup çocuk bakmayı sevecek bir aday aramaya devam edecektir!”

Ayça hafifçe gülümserken kaşlarını da merakla kaldırmıştı. “Çalışmayan bir kadın mı arıyorsunuz, Vural Bey?”

“Damızlık kadın sanırım?” Aysun yine ters bir şekilde konuşmasına engel olamamıştı.

Genç adam çayından son bir yudum alıp boşalmış bardağını geri bıraktı. Aysun'a bakan yüzü sinirlenmiş gibi değildi. “Damızlık olarak düşünmek doğru değil. Sadece bana ve çocuklarıma vakit ayıracak bir kadın istiyorum. Ben herkese yetecek kadar kazanırım.”

“Koca parası yiyecek ve size bağımlı kalacak! Siz gününüzü gün ederken, o çocukları için saçlarını süpürge edecek!”

Filiz Hanım hafifçe boğazını temizledi. “Ben de çalışmıyorum kızım! Ben de evde kalıp çocuklarıma bakmayı tercih etmiştim.”

Aysun kırdığı potun farkında olarak sözlerini toparlamaya çalıştı. “Ama o senin tercihindir anne! Babam sana işi bırakmanı söylemedi, değil mi? Sen kendin istedin?”

“Öyle, tamamen kendi tercihim. Fakat yine de onun istediğinin evde olmam ve evi çekip çevirmem olduğunu biliyordum!” Derin bir nefes aldı. Elini uzatıp yanında oturan kocasının elini tuttu sevgiyle. Gözleri hâlâ kızının inatçı yeşil gözlerindeydi. “Neden bir yardımcı tutmuyorum sanıyorsun? Ev benim... Çocuklar benim... Kocama ve aileme kendim hizmet ediyorum ve bundan da çok zevk alıyorum.”

Servet Bey de onun elini sıkıyordu gülümseyerek.

Aysun biraz öfkeyle Vural’a çevirdi bakışlarını. Onun yüzünden annesiyle tartışmayı hiç istemezdi. Ancak genç adam Aysun’la hiç ilgilenmeden önündeki çaydanlığa uzanmıştı. Sanki orada bir misafir değilmiş gibi rahat bir tavırla demliği alıp boşalmış bardağını doldururken, karşısında oturan Ayça da iyi bir ev sahibi gibi sıcak suya uzanmıştı. Genç adam gülümseyerek teşekkür etti.

Ve Ayça da sıcak bir şekilde gülümsedi.

Bu ikisi arasındaki elektriği fark eden Aysun, sinirli bir tavırla başını çevirdi. Dişlerini sıkımsı bir halde elindeki ekmeğe tereyağı sürmeye başladı. İnşallah ablası ile Vural arasında bir yakınlık olmazdı. Eniştesi olarak böyle itici bir adamı evde görmekten hoşlanmayacaktı! Hem de bu adam onu öpmüştü! Onu öyle ateşle öpen bir adamın, ablasını da öpeceğini ve hatta... ona yaptığı gibi kalçalarını okşayacağını... ablasının seksi vücudunu seveceğini düşünmek hoşuna gitmemişti.

Servet Bey ise konuyu değiştirme ihtiyacı hissederek Vural’a yeni bir soru sordu. “Ameliyat ne zaman?”

“Tam tarih belli değil,” dedi genç adam. “Özel hastanesi olan bir arkadaşım var. Çok ısrar etti gelmem için. Dedğine göre bu ameliyatı yapabilecek bir doktoru varmış. Yarın tetkiklere başlayacaklar. Uygun olursa en kısa zamanda ameliyat olacağım.”

“Riskli mi peki?”

Genç adam başını salladı. “Evet... Şu andaki kadar bile yürüyemeyebilirim.”

Ayça merakla dinliyordu. Aysun ise ilgilenmiyormuş gibi yapmasına rağmen gözünün ucuyla Vural'ı izliyordu. "Kendi kendine geçme ihtimali yok mu?" diye sordu Ayça.

"Bu yırtığın yok. İlginç ki bazen çok acıyor, bazen de iyi gibi hissettiriyor. Yırtılma beyaz liflerde olmuş. Kırmızı kaslarda olsa, kendi kendine iyileşme olabilirmiş. Beyaz kaslarda kan hücresi olmadığı için kaynama olması imkânsızmış."

"Nasıl yırtıldı ki?" diye sordu bu sefer Ayça. "O kazada mı?"

Aysun başını kaldırdı. Hangi kaza? Acaba vücudunun ve yüzünün yanmasına sebep olan kazadan mı bahsediyordu? Gerçekten de ne kazası olmuştu ki? Araba kazası mı? Böyle bir yanma, ancak yanan bir arabanın içinde sıkıştığı için olmuş olabilirdi.

"Evet..." dedi Vural gülümseyen ifadesini bozmadan. Ama daha fazla açıklama yapacak gibi de değildi. Belki de bahsetmekten hoşlanmıyordu. Belki hatırlamak hâlâ acı veriyordu.

"Aysun da Ankara'ya gidiyor!" dedi Ayça "Madem siz de gidiyorsunuz, neden birlikte gitmiyorsunuz? Yol uzun. Birlikte daha iyi vakit geçer!"

Onun bu teklifi üzerine herkesin bakışı Ayça'ya dönmüştü. Aysun da ablasına bakmıştı ama önce şaşkınlıkla, sonra da biraz öfkeyle! Ne? Ne demişti ablası?

"Doğru!" dedi Servet Bey birden. "Aysun da arkadaşının düğünü için öğleden sonra yola çıkacaktı. Bakışları küçük kızına döndü. "Yol uzun. Neredeyse dört yüz kilometre. Tek başına gitmemiş olursun hem!"

Aysun ne diyeceğini bilemeden sustu. Ciyak ciyak bağırıp reddetmek istiyordu ama bunu yapamazdı. Fakat kabul de edemezdi. Bir şekilde bir bahane bulmalıydı. O dört yüz kilometreyi Vural ile gidemezdi! Bitmezdi o yol!

Bakışları Vural'a kaydı. Genç adam ise çayından bir yudum alıyordu. Gülen gri gözleri biraz düşünceli gibiydi. Genç kızın zeki beyni tıkr tıkr çalışmasına rağmen, geveze ablasının ve iyi

niyetli babasının sözlerine itiraz edebileceği mantıklı bir açıklama bulamıyordu. Bu karambolde hiçbir ümit verici bahanesi yoktu.

Onun yerine ilk itiraz Vural'dan geldi.

"Teklifiniz için teşekkür ederim, ama sanırım bu pek mümkün değil."

"Neden? İkiniz de Ankara'ya gidiyorsunuz? Yol uzun... Doğrusu, yol boyunca kızımın yanında birisinin olduğunu bilmek içimi rahatlatacak. Yer yer ıssız bir otoyoldur! Ayrıca biraz hız yapmayı sever küçük hanım!"

"Baba!" dedi Aysun sıkıntıyla.

Vural kibarca gülümsedi. "Anladım ama..." Genç adamın bakışları bir an Aysun'un neredeyse yalvaran gözlerine kaydı. Bu yalvarışı sadece Vural hissedebilirdi. Ve genç adamın gözlerindeki alaycı ama isteksiz pırıltıyı da sadece Aysun görebilirdi! Genç kız onun da en az kendisi kadar bu yolculuğu istemediğini algıladı. "Benim Bursa'da biraz işim var. Ne zaman biteceğini bilmiyorum. Aysun Hanım'ı bekletip geciktirebilirim. İnanın benim için taksi ile gitmek daha rahat olacak!"

"Emin misin?"

"Kesinlikle!" dedi genç adam gülümseyerek.

Genç kız onun gerçekten de kendisiyle Ankara'ya gitmek istemediğini hissedince... anlamadığı bir şekilde içi buruldu. Vural'ın sözlerinde samimi bir ton vardı ama arka planda gerçek bir istememe söz konusuydu. Aysun onu biraz kırdığının farkındaydı elbette. Açıkçası bu tavrı canını sıkıyordu. Reddedilmek ne sebeple olursa olsun, bir kadın için onur kırıcıydı.

"Benim için... sorun değil!" dedi yalancı bir nezaketle. Sevinip sevinmemek arasında kararsız kalmıştı.

"Teşekkür ederim!" dedi genç adam. Gülen gözlerinde Aysun'u rahatsız eden bir ışık vardı. "Düşünmeniz bile yeter."

İnanamıyordu! İstemiyordu gerçekten!

“Ama... Ama isterseniz Bursa’ya kadar bırakabilirim?” diye mırıldandı. Bunu nasıl olup da teklif ettiğini düşünmemeye çalıştı. Alt tarafı yirmi dakikalık bir yoldu.

Genç adam başını eğdi biraz düşünceli bir tavırla. Ondan önce Gürkan cevap vermişti. “Amcamı hen götüreceğim.”

“Sonra da geri gelip beni bırakman gerekecek!” dedi Servet Bey ona. “Aysun’un bırakması daha mantıklı. Bir daha gidip gelmene gerek kalmaz böylece. Evet, kızım. Vural Bey’i sen bırak Bursa’ya... Oradan devam edersin.”

Genç kız başını eğdi. “Olur. Sorun değil!”

Evet, yirmi dakika katlanabilirdi bu adama. Böylece kendi kabalığını onaylamadan bakan annesi ile babasının birazcık gönlünü almış olurdu. Ama ondan hoşlanmadığı konusunda ne yapabilirdi ki? Bu adam onda anlayamadığı kadar ters hisler uyandırıyordu!

Babasının son noktayı koyması üzerine Gürkan da sesini çıkarmamıştı. Kahvaltıdan sonra yola çıkmak üzere hazırlık başladı. Genç kız bir fırsatını bulup Gürkan ile yan yana gelmişti.

“Haftaya döneceğim. Demek artık aynı şirkette çalışacağız?” dedi gülümseyerek.

Genç adam da gülümsedi. Elinde amcasının bavulu vardı. Onu bagaja koyarken “Evet!” dedi. “Öyle gözüküyor!”

“Ve artık sen de patronsun!”

Genç adam önemsemezmiş gibi dudak kıvrırdı. “Amcamın işlerine akıl sır ermez. Hep tahmin edilemeyecek şeyler yapar.”

“Ne yalan söyleyeyim, bu sefer yaptığı şey hoşuma gitti.”

“Hoşuna gitmeyen başka ne yaptı ki?” diye merakla sordu genç adam. Bavulları genç kızın arabasının bagajına yerleştirmeyi bitirmişti. Bagaj kapağını kapattı ve gözlerini Aysun’a çevirdi. Genç kız ne diyeceğini bilemeden durunca da hafif bir nefes aldı. “Amcamın öyle gülümsediğine bakma. Onu kızdırmak istemezsin. Öfkelendiği zaman ne fiziki olarak, ne de başka bir şekilde onu durdurmak mümkündür. O köpekbalığı olayı gibi

daha pek çok olay geçti başından. Benim bildiklerim haricinde, kim bilir bilmediğim daha neler var.”

“Onu sevmek zorunda mıyım?” diye sıkıntıyla mırıldandı Aysun.

“Değilsin ama artık birlikte çalışacaksınız! Hep birlikte çalışacağız hatta! Onunla çalışmanın zevkli olduğunu göreceksin. Ama bunu kişisel bir hale çevirirsen hem kendine, hem de bize zarar verirsin. Bir işyerinde huzursuzluk oldukça başarı da olmaz.”

“Ben bunun farkındayım, Gürkan!” dedi Aysun biraz soğuk bir sesle. Şimdi ona o çok sevdiği ve övdüğü amcasının kendisini öptüğünü söylese, o karanlıktaki hatasından faydalandığını söylese, bu kadar sever miydi acaba? Belki de suçu amcasına değil, genç kıza atardı. Daha dikkatli olması gerektiğini söylerdi! Evet, hiç kuşkusuz öyle olurdu.

“Benim endişem senin için! Sen gerçekten hassas bir kızsın. Üzülmeni istemem!”

“Merak etme!” Onun tatlı bir dille yaptığı son açıklama Aysun’u yumuşatmıştı yeniden. Genç adamı o kadar seviyordu ki, zaten ona kızgın kalamıyordu. “Ben işim ile duygularımı karıştırmam. Amcanın iyi bir iş adamı olduğunu tahmin ediyorum zaten. Öyle olmasaydı, babam onu şirketin başına geçirmezdi. Ben de iş ilişkimizin gayet iyi olacağına eminim.”

Gürkan gülümsedi. “Buna sevindim. Değer verdiğim iki insanın huzursuz olmasını istemem.”

Aysun da gülümsedi. “Ben de değer verdiğim bir insanın huzursuz olmasını istemem.” Güzel gözleri tatlı bir merakla bakarken kadınsı bir işveyle sordu. “Bana gerçekten değer veriyor musun?”

“Ben habanla amcamı kastetmiştim!” Genç kızın duraklaması üzerine Gürkan bu sefer bir kahkaha attı. Kalın sesi yankılandı. Bu şekilde pek gülmezdi. Aysun’un değişmiş yüzüne doğru hafifçe eğildi. “Şaka! Şaka! Sana değer veriyorum tabii. Bir yandan da amcamdan hoşlanmamana seviniyorum.”

“Neden?”

Genç adam göz kırptı ona. “Kıskanmak sevdiğim bir huyum değildir.”

Aysun’un yüzündeki gülümseme iyice genişledi. “Ya? Demek seni kıskandırmak için amcana iyi davranmam lazım? Öyle mi?”

“İyi davranman önemli değil. Hoşlanma yeter!”

Genç kız iç çekti. “Sana inanamıyorum ya! Senin gibi yakışıklı bir adam varken, neden ona bakayım?” Hafifçe sokuldu genç adama. “Ama sen de ben yokken uslu dur, tamam mı? Ben de kıskanmayı sevmem. Paylaşmayı hiç sevmem!”

Arkalarında bir hareket olunca birbirlerinden uzaklaşıp başlarını çevirdiler. Vural ile Servet Bey konuşarak geliyorlardı. Vural elindeki bastona fazla abanmadan yürüyordu. Genç adamın gözleri bir an için ikisi arasında gezindi ve sonra dikkatini yine Servet Bey’e verdi.

Aysun arkadan gelen annesi ve ablası ile vedalaştı. En son babasını öpmüştü. “Dikkatli sür kızım!” diye yine babaca bir endişeyle uyarmıştı adam.

“Tamam, baba! Merak etme!”

“Ediyorum! Keşke Vural da seninle gelseydi.”

Genç kız yan gözle gri saçlı adama baktı. Arabanın yolcu tarafına doğru gidiyordu. Yeğeni ile bir şeyler konuşuyordu.

“Ben tek başıma daha rahat giderim, baba! Hem duydun! Adamın işi varmış işte!”

“Evet, duydum!” dedi babası isteksizce. “Neyse işte! Yavaş git, tamam mı? Aklım sende kalmasın! Zaten yağmur yağacak gibi!”

Gerçekten de rüzgâr iyice kesilmişti. Gökyüzü ise koyu bulutlarla sarılıyor gibiydi. Aysun babasına sarıldı yine. Gülümsüyordu sevgiyle. “En emniyetli halimle araba süreceğim! Söz!”

Sonunda vedalaşma faslı bitmişti. Genç kız arabasına binmeden önce son kez Gürkan’a baktı. Bu bakışı yeğeni ile yan yana ayakta bekleyen Vural da görmüştü. Aysun koltuğuna yerleşirken o da son kez diğerlerini başı ile selamlayıp ön koltuğa biraz

zorlukla yerleşti. Spor bir araba için iri bir adamdı. Bastonunu ise bacaklarının yanına dayayıp kapıyı çekti.

“Hazır mısınız, Vural Bey?” diye sordu genç kız ona. “Daha önce bir kadının sürdüğü arabaya binmiş miydiniz hiç?”

Genç adam gülen gri gözlerini onun meydan okuyan bakışlarına çevirdi. “Güzel bir kadınınkine ilk kez biniyorum!”

Onun iltifatını anlamazdan geldi Aysun. “Korkmuyor musunuz peki?” diye sordu. Motoru çalıştırmıştı. Sorusunun cevabını almak üzere bakışlarını bir an için Vural’a çevirdi.

“Olabilir!” diye mırıldandı genç adam.

Aysun el frenini çekip arabasını geri geri garajdan çıkardı. Kornaya bir kere basarak geride bıraktıklarını selamladı. Kırmızı araba yavaşça açık bahçe kapısından dışarıya süzüldü.

“O yüzden mi Ankara’ya benimle gitmek istemediniz?” Sesi alaycıydı.

“O yüzden değil...”

“Neden peki?”

Genç kız gerçekten de ustaca arabaya sürüyordu. Kıvrımlı yolda giderken arabaya tam olarak hâkimdi.

“Dediğim gibi! İşim var!” Bakışları hızla değişen güzel manzaradaydı. Havanın kapalı olması bile manzaranın güzelliğini engellemiyordu. Her zaman yeşil olan zeytin ağaçları neredeyse dağı taşı kaplamıştı.

“Evet, emlakçı ile görüşecektiniz değil mi?”

“Öyle! Geri geldiğimde kalacak bir yerim olsun istiyorum!”

“Birlikte yolculuk yapmama kararınızın benimle ilgisi yok yani?”

Genç adam gülümsedi. Şimdi yüzünü ona çevirmişti. Yoldan gözlerini bir an için ayıran Aysun da genç adama baktı. Bu gülümseyen surata alışıyordu galiba? Yanıkları yüzünün diğer tarafında kalınca özellikle!

“O da var!” dedi adam dürüstçe.

Aysun yeniden yola çevirdi gözlerini. Konuşmanın bu yöne kayması normaldi aslında. Kendisi zorlamıştı adamı. Ama içindeki bir yan, bu soruyu sormak zorunda hissettirmişti. Onun dü-rüstçe cevap vereceğini hiç beklemediği için de nefesini tuttu.

“Peki... ne ilgisi var?” diye sordu sonra.

“Basit! Benden hoşlanmıyorsun! Seninle gelmemi de istemi-yorsun!”

Aysun itiraz etmedi. “Yani sadece centilmenlik gösterdiniz?”

Adam güldü. Gülüşü en az yeğeninki kadar ahenkliydi. “Sa-nırım bu yirmi dakikalık yolda kavga çıkarmak istiyorsun? Sı-kıcı geçmemesi için mi? Susarsak daha iyi olmaz mı?”

Genç kız omuzlarını silkti. “Sadece muhabbet olsun istedim. Kavga etmek değil niyetim. Hem niye kavga edelim ki? Sizinle çok sık görüşeceğiz. Artık patronum siz değil misiniz?”

“Patron olduğum için tavrının değişmesini hiç istemem. Sen kişiliksiz bir kız değilsin! Bundan hoşlandım. Beni itici bulmana rağmen numaradan sıcak davranmıyorsun. Her zaman yürekli insanları sevmişimdir.”

Aysun sessiz kaldı birkaç saniye. Sonra merakla sordu. “Peki... sizin tavrınız nasıl olacak?”

“İşyerinde mi?”

“Evet!”

“Ben profesyonelim. Beni sevmeyi diye kimseyle ters düşmem. Ters düşmemizi sağlayacak tek şey, işini iyi yapmaman olur. Ona da pek ihtimal vermiyorum. Sana güveniyorum!”

Ilava iyice kapamıştı. Çok uzaklarda, Bursa tarafında bir çınışek çaktı. Tabii ki gök gürültüsünü duymak lüks arabanın içinde imkânsızdı. Hem mesafe uzaktı, hem de arabanın ses sız-dırmazlığı mükemmeldi. İçeriye tekerleklerin asfalt üzerindeki sesi bile gelmiyordu.

“Annemle babam da güveniyor!” dedi Aysun yavaşça. “On-tarı utandırmamak için elimden geleni yapacağım. Zaten utanı-lacak bir şey yaptım!” Usulca ekledi. “Sayenizdel..”

Genç adam ona baktı yine. Gözleri kısılmıştı biraz. İçindeki gülümseme azalmıştı. “Benim yerime Gürkan’ı öpmüş olsaydın... utanmayacak mıydın?”

“O... O farklı bir konu!” dedi genç kız. “Ben ondan hoşlanıyorum. Siz ise farklısınız. Hiç tanımadığım bir yabancıyı öptüğümü bilmek... gerçekten utanç verici!”

“Anlıyorum!..” diye sakın bir sesle onayladı genç adam. “Bak! Bu öpüşme işini fazla kafana takma!”

“Takmayayım mı?”

“Evet!”

“Nasıl olacak bu? Aklımdan hiç çıkmıyor ki!” dedi genç kız biraz öfkeyle.

“Unut gitsin! O karanlıkta olabilecek normal bir hataydı. Senin suçun değildi!”

“Elbette değildi! Sizin suçunuzdu!”

“Bu konuda özür dilemeyeceğimi söyledim. Ama ikimiz de yetişkiniz. Bir öpücük ile bir şey olmaz. O kadar önemli değil! Utanmak saçmalık. Kolayca unutulacak bir şey.”

Aysun bakışlarını yine ona çevirdi. Bu sefer öfkelenmişti. “Sizin kadar tecrübeli olmadığım için bu kadar basit düşünemiyorum maalesef! Kim bilir kaç kadını öpmüşsünüzdür!”

Vural arkasına doğru yaslanırken bacaklarını rahatlatmak için koltuğunu iyice geriye itirmişti. Tembel bir şekilde gözlerini yumdu. Dudakları ise yine kıvrılmıştı. “Sadece öpüştük, Aysun Hanım. Büyütme artık.”

“Bir daha olmayacak zaten.”

Adamın duraklaması sanki bilinçliydi. Sonra dudakları kıpırdandı. “Kesinlikle!” dedi kapalı gözlerle. Bir iki saniye daha sustu. “Benden korkmana gerek yok. Benim ilgimi çekecek bir kadın değilsin.”

7. BÖLÜM

Aysun'un nefesi kesilmişti. Gözleri irileşti biraz. "Çok... çok kabasınız!" dedi zorlukla. Bu sözler hoşuna gitmemişti. Bir adamdan hoşlanmamak ayrıydı, o adamın ilgisini bile çekemeyecek bir kadın olmak daha da ayrıydı! Dişlerini sıktı. "Ablam kadar güzel olmadığımı biliyorum. Belki onu öpmeyi denersiniz? Şu anda bir erkek arkadaşı yok!" dedi iğneleyici bir sesle.

"Belki! Ama çalıştığım insanlarla yakınlaşmamayı tercih ederim. Artık şu öpüşme mevzusunu unutsak mı?"

Genç kız sesini çıkarmadı. Gözleri anayolda kilitlendi kaldı. Haklıydı galiba. O öpücüğü unutabilirse içi gerçekten rahat edecekti. Bunun da en iyi yolu o ateşli öpüşmeyi düşünmemektir.

Birkaç dakika sonra Mudanya'ya girmişlerdi. Hareketli ilçenin içinden geçen kısa bir yolculuktan sonra Bursa'ya giden otobüse çıktılar. Yeni asfalt yapılmış yol üzerinde araba adeta akıp gidiyordu. Sessizliği bozan tek şey arabanın radyosundan gelen hafif müzikti.

Vural gözlerini açmış, ilgiyle etrafını seyretmeye başlamıştı. Genç kızla hiç ilgilenmiyordu. Bu tabii ki Aysun'un işine gelirdi. Ama onun bilinçli bir şekilde sessiz kaldığını düşündüğü için sinir oluyordu yine de!

Demek onun ilgisini çekecek bir kadın değildi?..

Laf! Sanki Aysun da onun o yanık yüzüne çok bayılıyordu!

"Emlakçının bürosuna mı gideceksiniz?" diye sordu genç adama. Artık Bursa'ya epey yaklaşmışlardı.

"Evet!" dedi adam. Gözleri ön cama düşmeye başlayan yağmur damllarından Aysun'un güzel profilli yüzüne çevrildi.

Aniden çakan bir şimşek boğucu havayı çok kısa bir an için değiştirmişti. Ancak ardından gelen yoğun gök gürültüsü ortamı daha da kasvetli yaptı.

“Nasıl bir ev düşünüyorsunuz peki?”

“Benim için şu an pek önemli değil!” Genç adamın kaşları çatılmıştı hafifçe. “Dikkatli git, tamam mı?”

Aysun şaşırılmıştı. “Anlamadım?”

“Ankara’ya giderken dikkatli ol. Görüş mesafesi azalır ve ilk yağan yağmurla asfalt buz pisti gibi kaygan olur!”

Genç kız hayretle genç adama baktı. Havanın bozacağı çok önceden belliydi. Bu uyarıyı Gürkan’dan değil de, onun amcasından almış olması çok garipti!

“Çocuk değilim hen!” dedi biraz ters bir sesle. Otomatik çalışmaya başlayan silecekler, hızlanan yağmuru ön camdan kolayca uzaklaştırıyordu.

“Çocuk olmadığını o gece keşfettim zaten küçük hanım!” dedi genç adam da ters bir ses tonuyla. “Ama bu yağışta düz bir yolda bile arabayı kaydırabilirsin! Uzun yol tecrüben var mı?”

Aysun iç çekti. “Bakın Vural Bey, işime karışmazsanız sevinirim! Sandığınızdan iyi şoförümdür ben. Neden bütün erkekler en iyi şoförlerin kendileri olduğunu ve kadınların kötü sürücü olduklarını düşünürler?”

“İlgisi bile yok!” diye kestirip attı Vural.

“İlgisi var. Neden merak ettiniz bilmiyorum ama bir kere öpüştüğün diye sizin sorumluluğunuza girmedim hen!” Trafik iyice sıkışmaya başlamıştı. Hızlanan yağmur yüzünden etraflarındaki arabalar da artık daha yavaş ve kontrollü gidiyorlardı. “Sizi nereye bırakacağım?”

“Belli bir yere bırakmana gerek yok!” dedi genç adam. Eliyle bir tabelayı işaret etti. “İleride Ankara otobanı başlıyor sanırım. Beni uygun bir yerde indirip, yoluna bir an önce devam et.”

Genç kız öfkeyle dişini sıkı. “Bu yağmurda mı indireyim sizi?”

“Sorun değil. Erimem!”

“Bu cüsseyle erimeniz zor olur zaten! Ama yine de ıslanırısınız. Valiziniz de var! Nereye gideceksiniz peki?”

“Kükürtlü diye bir yer. Emlakçının bürosu orada bir yerdeymiş. Beni bürosunda bekleyecekti. Bir taksiye atlasam tamamdır! Sen de hemen yoluna devam edersin!”

“Bu çok saçma!” dedi genç kız. Arabayı yavaşlatmamıştı bile. “Neredeyse benden kurtulmaya çalıştığınızı düşüneneğim!”

Genç adam onu dinlemeden dışarıya bakıyor gibiydi. Keskin gözleri damlacıkların arasından park etmiş sarı bir taksiyi gördü. “Şu taksinin önünde durabilirsin!” dedi rahat bir tonla.

Genç kız onu dinlemeden taksiyi geçip gidince de soru dolu gözlerini çevirdi. Aysun’un yüzüne baktı. Bulutların karanlığında bile gözleri gerçekten ışıltılı bir gri olmuştu. Neredeyse cıva gibi parlıyordu.

“Sizi burada bırakırsam, babam beni hiç affetmez!” dedi genç kız donuk bir sesle. “Ben Kükürtlü’yü biliyorum. Çok küçükken orada otururduk. Sizi bırakırım. Zaten oradan da yolum çok uzamamış oluyor.”

“Şehir içi trafiğine gireceksin! Kalabalık olur.”

“Bugün pazar. Fazla trafik olmaz.”

“İnatçı bir kadınsın sanırım?” dedi Vural hafifçe gülümseyerek. Ama gözleri kısılmıştı.

“Ne o? Sözlerinin dinlenmesini isteyen baskın tiplerden misiniz yoksa?”

“Genellikle!”

“Henüz benim amirim değilsiniz. Yani resmi olarak... Sonuç olarak sizi Kükürtlü’ye ben bırakırım. Sonra da yoluma devam ederim! Siz telefon açıp tam adresi öğrenin.”

“Kartı var! Dediğine göre bulması kolaymış...”

Sonraki kilometreler sessizce geçti. Genç adam susmuştu. Etrafını seyrediyordu yine. Yolda bir ara emlakçıya telefon açmış ve geldiğini bildirmişti. Aysun kartın üzerindeki adresi de biliyordu. Çok kolay bir yerdeydi. Tam da cadde üzerindeydi.

Trafik gerçekten de fazla değildi. Yeni yapılan stadyumun yanından geçip, şehrin çoğu yükünü sırtlamış dağa doğru saptılar. Ünlü Uludağ'a çıkan araba yolu da aynı güzergâhtaydı. Ancak iki ışık sonra Aysun arabayı sola döndürdü. Daha dar ama sakın bir yola girmişlerdi.

Biraz ilerleyip bir kaldırımın kenarına park ettiklerinde, yağmur artık deli gibi yağıyordu. Bir iki saniye sonra motoru durdurdu Aysun. Silecekler hâlâ çalışıyordu. Yeşil bakışları camdan dışarıdaydı. "Şurası herhalde?" dedi genç adama.

"Evet..."

Emlakçının kırmızı reklam panosunun ışıkları yanıyordu. İçeride bir kadın gözüküyordu. Vural elini kapının koluna attı. "Teşekkür ederim. Sen çıkma. Bagajı aç yeter!" Genç kız kararsızca duraklamıştı. Onun duraklamasını gören genç adam durup merakla yüzüne baktı. "Ne oldu yine? Neye itiraz edeceksin şimdi?"

"İşiniz çok mu?"

"İşim mi?"

"Bakacağınız ev? Kaç eve bakacaksınız?"

"Birkaç tane varmış. Neden?"

Genç kızın gözleri bir an için deli gibi yağın yağmura ve boşalmış yola kaydı. Sokaklarda neredeyse kimse kalmamıştı. Bu havada yolculuk yapmak aptallık olabilirdi. Belki yağmur dininceye kadar oyalanabilirdi. En azından biraz yavaşlayıncaya kadar... Bu bahar yağmurları Bursa'da uzun sürmezdi genelde.

"Çok uzun sürmezse sizi bekleyebilirim!"

Adamın gözleri kısıldı hafifçe. "Beklemek mi?"

Aysun aldırılmaz gibi omuz silkti. Başı ile yağmuru gösterdi sonra. "Bu havada yolculuk etmektense biraz oyalanmak gerçekten de iyi olacak gibi. Sonra isterseniz beraber gidebiliriz?"

"Ankara'ya mı?"

Aysun dişlerini sıktı belli etmeden. "Anlama güçlüğü çektiğinizi düşünceğim neredeyse. Hâlbuki Gürkan sizin çok zeki

olduğunuzu söylemişti. Ankara'ya birlikte gidebiliriz dedim. İsterseniz tabii? Benim için sıkıntı olmaz.”

“Benim için olur!” dedi genç adam. Ama devamını getirmedii. Susup onun yeşil gözlerini süzdü bir an. Aysun ise onun ne demek istediğini düşünüyordu. Cıva grisi gözler, dolgun dudaklarına kaydığında farkında olmadan ürperdi.

Cevabını bile bile sordu. “Ne..neden?”

“Dürüstçe mi söyleyeyim? Yoksa basit bir yalanla mı geçiştireyim?”

“Beni şımarık ve... çekilmez buluyorsanız eğer?..”

Adamın bakışlarında bir değişiklik olmadı. Ama genç kızın kendisini savunurcasına sorduğu o soru üzerine hafifçe gülümsemişti. “Öylesin...” dedi yavaşça. Aysun’un yüzüne doğru yanaştırdı yüzünü... “Ama meselenin bu olmadığını biliyorsun!”

“Bilmiyorum!”

Adamın bir kaşı hafifçe kalktı. “Biliyorsun!”

“Kahretsin! Dudaklarıma böyle bakarken biliyorum tabii!” dedi biraz sıkıntıyla. “Hani ilginizi çekecek bir kadın değildim?”

“Değilsin!” dedi adam. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri ciddi görünüyordu. “Sevişemeyeceğim bir kadına ilgi duymayı sevmiyorum. Sen sevişmeyi çok isteyeceğim bir kadınsın!”

“Vu..Vural Bey!” dedi Aysun hayretle. Sonra yüzü öfke bulutları ile doldu. “Bu... Bu kadar da dürüst olmanız... gerekmez!” dedi çocuksu bir hırçınlıkla.

Genç adam onun bu öfkesinden hiç etkilenmemiş gibiydi. Bu sefer gülümsemesi gözlerine de yansımıştı. “Üzgünüm! Şimdi sebebini anladın mı?”

“Tek anladığım, çok terbiyesiz olduğunuz!”

“Gerçekçiliğin başka bir tanımı olabilir...”

“Lütfen keser misiniz artık?”

Genç kız gözlerini kaçırmıştı. Bakışları ön camdan dışarıya, hızını kesmeyen yağmura çevrilmişti. Onunla böylesine özel bir konuyu konuştuklarına inanamıyordu.

Bir dakika kadar sessizce oturdular. Vural da arkasına yaslanmıştı. Onun da gözleri dışarıdaydı. Ancak deli gibi yağın yağmura zor yetişen silecekler bile fazla bir şey görmelerini sağlamıyordu.

“Gürkan’ı seviyor musun?” diye soruverdi birden.

Aysun yan gözle ona baktı. Bu soruyu beklemiyordu. Şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Zaten öfkesi yeni yeni soğuyordu.

“Bu sizi ilgilendirmez!” dedi sonra biraz ters bir sesle.

“İlgilendiriyor!” dedi genç adam.

“Neden?”

“Öncelikle o benim yeğenim!”

“Beni ona yakıştıramıyor musunuz?”

“Aksine! Çok güzel bir çift olacağınıza eminim. Ama ilişkinizin derecesini bilmeliyim!”

Genç kız yarı öfkeli gözlerini ona çevirdi. “Sizi neden ilgilendiriyor ki?”

“Gürkan’ı severim. Mutlu olmasını isterim. Eğer aranızda ciddi bir şeyler varsa... ben de sizin için elimden geleni yaparım!”

“Sizden böyle bir yardım bekleyen yok!” dedi genç kız ters bir sesle. Bir an durup düşündü. “Eğer varsa derken neyi kastettiniz? Yoksa ne olacak?”

“Sanırım ben şansımı denemek isterdim!”

“Ne?” Genç kızın gözleri iyice irileşmişti. “Benim üzerimde mi?” Adam onaylarcasına başını hafifçe eğdi. Gri gözleri dikkatle onu süzüyordu. Ama cevap vermedi. Aysun güldü sonra. “Siz delirdiniz mi? Aramızda kaç yaş fark var!”

“Bu büyük bir sorun mu?”

“Elbette tek ve ilk sorun bu değil! Sizin bu ukalalığınıza ve kendinizi beğenmişliğinize gülmek elde değil. Nasıl böyle bir şey aklınıza gelir ki? O gece karanlıkta öptüğüm adam siz değildiniz! Bunu biliyorsunuz!”

“Bendim!”

“Ama aklımdaki adam değildiniz!” Sinirlenmişti iyice. Ona daha fazla tahammül edemeyecekmiş gibi içini çekti. “Peki, tamam! Şimdi arabamdan inin! Ben kendim Ankara’ya giderim!”

“Niye bu kadar kızdın ki? Kötü bir şey mi söyledim?”

Genç adamın rahatlığı Aysun’u iyice öfkeli yapmıştı. Dişlerini sıkarak konuştu. “Söylediniz tabii! Tamam! Ablam kadar güzel değilim! Ancak her yeri yanık, sakat bir adamı tercihlerim arasına sokacak kadar da düşmedim henüz!”

Genç adamın gülümsemesi bozulmadı. “Ah! Hatırladım şimdi! Yanıklarımın tıksınıyordun değil mi?”

“Ya ne sanıyordunuz? Ayrıca saçlarınızdan da hoşlanmıyorum. O parlak gri gözlerinizden de! Yanıklarınız midemi bulandırmasaydı bile, sizin sevgiliniz asla olmazdım!”

Genç adam güldü. Acaba gülüşünde birazcık acı bir tat mı vardı? “Sevgilim olmanı istediğimi de kim söyledi?”

“Ya ne?”

“Evlilik tabii!”

Aysun gözlerini kırptırdı şaşkınlıkla. Öfkesi bir balon gibi söndü. “Ne?”

Adam geniş omuzlarını silkti. “Arada Gürkan olmasaydı ve... şı iğrenç yanıklarım olmasaydı... belki evlenebilirdik?” Yanık ei havaya kalkmıştı. Kaşının üzerindeki yanığa gitti. Genç kızın gözleri de hilinçsizce bu hareketi takip etmişti.

“Bu... çok saçma!” diyebildi sadece.

Adamın gülümsemesi kayboldu. Kızgın gibi değildi. Sadece unursamazdı. Sanki bahsettiği konu bir anda önemini yitirmişti. “Biliyorum! Saçma!” dedi sonra. “Öyle bir anda aklıma geliyordu işte. Merak etme. Gürkan olduğu sürece ben yokum.” Eli kıpının koluna gitti. “Gideceksen eğer valizimi alayım. Gitmeyeceksen de bir iki saat beklemen gerekecek. İstersen bizimle e’ bakmaya gel?”

Aysun neredeyse şok içindeydi. Kafası karışık. Birçok hissi bir anda yaşıyordu. Bu aptal adam, daha tanışalı iki gün olmuşken

nasıl evlilikten bahsederdi? Lezzetli bir öpücükten sonra mı buna karar vermişti? Nasıl bu kadar hızlı karar verebiliyordu?

“İstemiyorum!” dedi yavaşça.

“Lütfen desem?” Sesi yumuşaktı. Genç kızın sessizliği üzerine alaycı bir tavırla devam etti. “O kadar korkacak bir şey yok. Evlilik teklifi etmedim sana!”

“Korkmadım!” dedi küs bir sinirlilikle.

“Güzel...”

“Değil! Biz sizinle nasıl aynı işyerinde çalışacağız? Bir toplantıda sürekli dudaklarıma bakarsanız ne olacak?”

Adam güldü. Hoş, keyifli bir kahkahaydı. “Merak etmeyin, Aysun Hanım...” dedi sonra. “O kadar da tutulmadım size! Bundan sonra benden en ufak bir taciz görmezsiniz. İçiniz rahat etsin!”

Genç kızın güvensiz bakışları pek değişmemişti. Onun gri gözleri, gerçekten de dürüst olduğunu belli ediyordu. Dürüst olduğu zaten açık konuşmasında da belli değil miydi? İki dakika içinde evlilikten ve hatta tutulmadan söz etmişti. Utanmadan bunları söylemesi hiç hoş değildi. Ama... dürüstçeydi işte!

“Söz mü?” dedi yavaşça.

Adam başını eğdi. “Söz...” dedi oda ciddi bir yavaşlıkla.

“Öpüşme hakkında da... konuşmayacağız?”

Geniş omuzlar silkindi. “Dediğim gibi! Öpüşmek benim için o kadar da önemli bir şey ifade etmiyor. Buna takan sensin!”

“Ama siz öyle baktıkça... aklıma geliyor!”

“Tiksindiğin için mi rahatsız oluyorsun?”

Aysun farkında olmadan itiraz etti. Gençliğinin tüm saflığıyla hem de. “Elbette hayır! Hoşlandığım için!” Sonra fazlaca dürüst olduğuna kanaat getirmiş gibi hemen ekledi. “Tabii ki ben başkasını öptüğümü düşünerek... hoşlandım o öpüşünüzden!”

“Evet, biliyorum! Gürkan...” dedi genç adam aldırılmazca. Sonra elini uzattı yavaşça. “Hadi gel, dost olalım!”

“Dost mu?”

“Evet! Her şeyi unutalım ve iki iyi dost olmaya çalışalım!”

Genç kızın gözleri onun yanık eline kaydı bir an. “Bu... buna gerek var mı?”

Vural’ın gözleri kısıldı bir an için. Sonra elini geri çekti. “Tamam! Elimdeki yanıkları unuttum bir an! Kusuruma bakma!”

Genç kız dişlerini sıktı. Ne deli adamdı bu! “Ben onu kastetmemiştim!” dedi öfkeyle. Nedense bu sefer genç adam için üzül-müştü. Elindeki yanıklar aklına bile gelmemişti o anda hâlbuki. “Sadece dost olmamız şart değil, demek istemişim. Yalan söyleyecek değilim. Sizden hoşlanmıyorum! Sizdeki bir şey beni... rahatsız ediyor. Bu ne yanıklarınız, ne de başka bir fiziki özel-liğiniz. Gri saçlarınız bile... aslında... kötü değil.”

“Ne istiyorsun peki?”

“Patronum gibi davranmanızı! Yani...” İç çekti. “Of! Anlata-mıyorum. Bundan sonra birlikte çalışacağımıza göre aramızın iyi olması gerektiğini biliyorum!”

“Senin için çok üzücü!..” dedi adam alaycı bir gülümseyişle.

“Bakın işte! Siz böyle davrandıkça sizden hoşlanmamı nasıl beklersiniz? Ben alaycı insanlardan hoşlanmam!”

“Ben alaycı mıyım?”

“Fazlasıyla! Ve... Ve rahat!”

“Bu yaştan sonra kendimi değiştirmemi mi istiyorsun yani?”

“Değişmeseniz hile, bana karşı daha ciddi olmanızı isterim doğrusu! Yoksa babamın şirketinde uzun süre çalışabileceğimi zannetmiyorum!”

“Ben sana karşı ciddiyim!” dedi adam gülümseyerek. “Öyle olmasaydım evlilikten bahseder miydim?”

“İşte bu da yanlış! Ciddi olsaydınız bu düşüncenizi kendinize haklardınız! Öyle bir şeye hiç niyetim yok, ama beni ikna etmek için biraz zaman tanırdınız kendinize. Ve de bana!”

“İki yüzlü olmamı isterdin yani?”

“Ben öyle düşünmüyorum!” diye itiraz etti Aysun inatla. “Ara-mızdaki o... yakınlaşmadan sonra.. bence çocuk gibi şımarıkça bır istekle dolmanız yaşıınıza hiç uygun değil!”

Genç adam sessizce onu süzdü bir süre. Gri parlak gözleri kararan havada bile ışıltı ışıldı. Genç kız da cesurca onun bu bakışlarına karşılık verdi. Gözlerini kaçırmadı.

“Anladım sanırım...” dedi adam sonunda. “Peki, Aysun Hanım. Bundan sonra patronunuz gibi davranmaya çalışırım!”

“Yine alay ediyorsunuz!”

“Hayır!”

“Aysun Hanım dediniz?”

“Ciddi olmamı istemiştiniz?”

Genç kız bakışlarını onun gülen gözlerinden kaçırdı. Elini arabanının kontak anahtarına attı. Bu adamla uğraşmak zor olacaktı! “Evet! Sanırım böyle daha iyi! Patronum gibi olursanız Ankara yolculuğumuz daha çekilir olabilir.” Anahtarı çekip almıştı. Yeniden adama döndü. “Şimdi çıkalım mı? Emlakçınız neden geciktiğinizi merak etmiştir.”

“Siz de gelecek misiniz?” diye sordu genç adam.

Genç kız hafif bir nefes aldı. Gözlerini devirmişti sıkıntıyla. “Rica ederim böyle de yapmayın! Ben bunu kastetmemiştim! Sizli bizli konuşmayın!.. Biraz mesafeli olun yeter!”

Genç adam güldü. Başını sallamıştı. “Sanırım zaman içinde nasıl bir tavır istediğinizi öğrenebilirim, Aysun Hanım.”

“İnşallah!” dedi çaresizce. İnatçı bir adamla karşı karşıyaydı kesinlikle.

Her ikisi de aynı anda arabanın kapısını açıp dışarıya çıktılar. Park ettikleri yer ile emlakçı arasında biraz mesafe olmasına rağmen, birkaç saçak onları yağmurdan korumuştı. Koşarak sığındıkları ilk saçağın altında bir an birbirlerine baktılar. Biraz ıslanmışlardı bu kısa mesafede. Her nasılsa Aysun’un yüzü bu küçük macera ile neşeli bir hale bürünmüştü. Küçük elleriyle saçlarındaki suları sıvazladı.

“Üşütmem değil mi?”

Vural da gür saçlarındaki suyu öylesine silkelemişti. O bastonuna ve uzun bacaklarına rağmen genç kız kadar hızlı sığınamamıştı

kuru alana. Her ikisinin de omuzları kısmen ıslaktı. Ama önemli bir şey değildi. “Umarım... Yoksa babanız bana çok kızar!”

“Kendi isteğimle geliyorum!” dedi genç kız. “Arabada beklemek saçma olacaktı.”

Şimdi saçağın altından emlakçının bürosuna yönelmişlerdi. İçeriye girdiklerinde elinde telefonla bir yeri aramakta olan kadının başını çevirdi.

“Merhaba!” dedi genç adam. “Ben Vural Çağlayan...”

“Ah! Ben de sizi arıyordum. Gecikince başınıza bir şey geldi zannettim!”

“Üzgünüm, Banu Hanım! Yağmur yüzünden yollar çok kötüydü!” dedi genç adam. Ve öyle bir gülümsedi ki, Aysun bile bu gülümsemenin değişik bir çekiciliği olduğunu kabullendi. Gözlerini adamın bembeyaz dişlerinden kaçırırken, emlakçı kadına baktı. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yaşı Vural’a yakın olmalıydı. Ama tertemiz cildi ve ışıltılı kahverengi bakışları ile çok daha genç görünüyordu. Gerçekten güzel bir kadındı. Vural’ın elini gülümseyerek sıkarken gecikmeyi unutmuş gözüküyordu.

“Hoş geldiniz...” demişti. Sonra elini nazikçe genç kıza uzattı. “Siz de hoş geldiniz!”

“Hoş bulduk!” dedi genç kız kısaca. O da hafifçe gülümsemiş, ama kendisini tanıtmak için bir çaba sarf etmemişti. Elini geri çekip bir an için lüks büroyu süzdü. Vural nereden bulmuştu bu kadını acaba?

Bir gün kendisi de böyle bir emlakçının kapısını aşındıracak mıydı? Gürkan ile birlikte bir ev satın almak için koşturup durmak eğlenceli olacaktı büyük ihtimalle. İçinde birden bir keyif belirdi. Bir yaşama sevinci... Sevdği adam ile birlikte bir şeyler yapacak olmanın verdiği umut dolu bir neşe...

“Eşiniz ile birlikte... düşündüğünüz özel bir şey var mı?” diye sordu Banu isimli esmer. “Dört beş tane ev var. Ona göre öncelikli olan birisinden başlayabiliriz!”

Genç adam başını iki yana salladı. “Belirli bir tercih önceliğim yok benim.” Aysun’un eşi sanılmasına dikkat etmemiş gibiydi.

“Geniş ve aydınlık olsun!” diye mırıldandı genç kız. İçinde adlandıramadığı o güzel heyecan yüzünden dudakları kıvrılmıştı. Her kadın gibi bu tip işlerden zaten hoşlanırdı. Ama sanki Vural’a değil de, kendisine ve gelecekteki kocasına ev seçecekmış gibi saçma sapan bir keyif vardı içinde.

Kadın gülümsedi. “Bir müstakil ev ile bir de çatı katım var o halde. Onlardan başlayalım isterseniz? İki de kiralık...”

Emlakçı kadının genç adama bakan gözleri sıcacıktı. Aysun keyfinin bozulmasına izin vermek istemedi. Bu adamdan hoşlanmayan bir tek kendisi miydi acaba? Bu kadının ve ablası Ayça’nın gözleri kör müydü?

Kadının yönlendirmesi ile dışarıya çıktılar. Ancak Banu onları dükkânın altındaki garaja doğru götürüyordu. “Benim arabam ile gidelim! Daha iyi olur, ıslanmayız,” demişti.

Kuru garajda kadının lüks arabasına giderken, Aysun genç adama sokuldu. “Kiralık evde mi oturacaksınız?” diye sordu alçak sesle. Sesi biraz şaşkındı.

“Ne var ki?” dedi adam rahatça. Bastonuna dayandığı için biraz yavaş yürüyordu.

“Kiralık ev?..” diye tekrarladı Aysun. Hayatı boyunca kiralık bir evde oturmadığı için bunu garip bulmuştu.

“Sandığınız kadar param yok, Aysun Hanım!” dedi genç adam gülümseyerek. “Söylemiştim daha evvel!”

“Şaka sanmıştım!”

“Değildi... Şirketiniz için epey para yatırmam gerekti!”

“Madem bu kadar zorlandınız, neden Gürkan’a pay verdiniz ki?”

“O farklı bir olay!”

Kadının beyaz bir Passat’ı vardı. Emlak işinden iyi kazanıyor olmalıydı. Vural ön koltuğa oturmadan önce, nazik bir şekilde arka kapıyı açtı. Aysun’un oturması için bekledikten sonra

ön yolcu koltuğuna geçti. Bastonunu bacaklarının arasına alarak Banu'ya baktı.

"Müstakil olmasın!" dedi sonra. "Tek başıma çöple kaloriferle uğraşamam..." Kadının merak dolu bakışlarını görünce de gülümseyerek açıkladı. "Siz yanlış anladınız sanırım. Aysun Hanım benim eşim değil. Kendisi sadece iş arkadaşım. Birlikte Ankara'ya gidiyorduk da..."

Kadının gözleri bir an için dikiz aynasından Aysun'un gözlerine takıldı. Sonra da tatlı bir gülümseme ile Vural'a çevrildi. "Pardon! Ben yanlış anlamışım demek ki!"

"Öyle!" Genç adam da tatlı bir neşeyle gülmüştü. Arkada oturan Aysun ise ikisi arasındaki bu elektriği hemen fark etmişti. İçinden homurdanarak başını çevirdi.

Gerizekâlı kadın! Nasıl yanlış anlamışsa artık!

"O halde önce çatı katına gidelim!" dedi Banu.

Araba ile bahsettiği yere gitmeleri çok uzun sürmemiştir. Hatta binanın önünde siteye ait bir park alanı bile vardı. Yağmurdan veya güneşten korunmak için üzeri çelik levhalarla kapatılmıştı. O yüzden ıslanmadan dışarıya çıkıp doğruca binanın içine girdiler. En üst kata çıkan asansör çok yeni sayılmazdı. Apartman nereden bakılsa on, on beş yaşlıktı. Ama bakımlıydı.

Dairenden içeriye ilk girdiklerinde hafif bir koku ile karşılaştılar. Havasız kalmasının sonucuydu bu. Genç adam ile emlakçı güzeli Banu birlikte odaları gezerken, genç kız da kadınsı bir içgüdü ile önce mutfaka baktı. Oradan çıkıp banyoya ve tualete göz attı. Sonra onların peşinden yatak odası olarak düşünülen yere ve oturma odasına gitti.

Vural dönüp ona bakmıştı. "Ne diyorsunuz, Aysun Hanım?"

Genç kız içinden homurdandı. *Pislik herif!*

Ama gerçekte hafifçe gülümsemiştir. Başını iki yana salladı. "Beğenmedim. Mutfak küçük..."

"Bir başımayım?.." diye mırıldandı genç adam.

"Ama bir gün evleneceğinizi sanıyordum?"

Adam dudak kıvırdı öylesine. "Daha erken..."

"Olsun. Eğer siz evlendiğinizde başka bir eve taşınmayacaksınız, bu ev küçük kalır bence. Banyosu karanlık... Yatak odası da küçük!"

Adamın bir kaşı kalktı. "Öyle mi?" Genç kızın kararlı yüzünü görünce de Banu'ya döndü. "Evet... Madem öyle, diğerine hakalım!"

Sonraki iki daire de genç kızın itirazları ile karşılaşmıştı. Ya tavanını, ya zemini, ya da kapı çerçevelerini beğenmiyordu. Onları beğense, karanlık olmasından veya manzarasından dem vuyordu. İç içe yapılmış apartman bloklarını sevmiyordu. Evin önü ferah olmalıydı. Balkona çıkıldığında rahatça oturulabilirdi. Vural sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çattı son dairede. "Alt tarafı oturacağım!" dedi ona.

"Sizin için öyle olabilir! Eşiniz bu evde yaşayacak. Çalışmayan bir eş istiyorsanız, evi sevmesini sağlamalısınız!"

Adam iç çekti. "Peki, tamam..." Gözleri ikisini merakla izleyen Banu'ya çevrildi. "Bitti mi?"

Kadın başını salladı. "Bu çevredekiler bitti. Birkaç tane daha var ama..." Gözleri biraz memnuniyetsiz bir şekilde Aysun'a kaymıştı. "Sanırım Aysun Hanım onları hiç beğenmez."

"Ne yapacağız peki?" Bileğindeki saate baktı. Zengin bir adamın saatine benzemiyordu pek. Değerli olduğu kesindi ama üzerinde birkaç çizik bile vardı. Bu çiziklerin nasıl oluştuğunu merak etti genç kız. "Diğerlerini gezmek için geç oldu," diye ekledi sonra. "Nerede bu evler?"

"Beşevler'de var birkaç tane... Ve Çamlıca'da..."

Genç kız sessizce duruyordu. Bir şimşek çaktı o anda ve gök gürültüsü duyuldu ardından. Bu yeni bir dalgaydı. Az önce biraz azalır gibi olan yağmur yine hızını arttırmıştı. Vural başını salladı.

"Peki... Bu günlük bu kadar olsun. Biz yola çıksak iyi olur. Bu havada uzun bir yolumuz var. Sizinle sonra görüşürüz yine. Ararım." Her zamanki gibi gülümseyerek konuşmuştu.

“Tamam!” dedi kadın da gülümseyerek. Müşterisini kaybettiği için hissettiği üzüntü son cümleyle ve adamın gülümsemeyle uçup gitmişti.

Geri dönüş sessizdi. Banu’nun arabası ile yine onun dükkânın içinde bulunduğu apartmanın garajına girdiler. Genç kız Banu’ya biraz mesafeli bir gülümseme atıp teşekkür etti. Eğer bu kadın kendisinden hoşlanmamışsa, o da ondan hiç hoşlanmamıştı zaten!

Sonra Vural’ı beklemeden kendi arabasına koşarak gitti. Kapıyı açıp içeriye girdi hemen. Islanan saçlarını sıvazladı. Motoru çalıştırdı. Otomatik olarak hareketlenen sileceklerin arasından o ikisinin ne yaptığına baktı. Vural hâlâ o esmer ile bir şeyler konuşuyordu. Kadının neşeli bir kahkaha atması üzerine dişlerini sıktı. Eli bir an kornaya gitti. Adamı acele etmesi için çağırmak istedi. Fakat sonra havadaki elini geri çekti.

Neyse! Beklerdi!

Bakışlarını onlardan ayırıp dikkatini dikiz aynasından gözüken gözlerine çevirdi. Keşke daha güzel bir kadın olsaydı. Banu’yu kıskanmamıştı elbette ama onun güzelliği ve rahatlığı biraz canını sıkıyordu. Gerçekten özgüveni olan bu kadının bir erkek için ilgi çekici olduğu kesindi. Acaba kendisi de ileride onun gibi daha ağırbaşlı ve dikkat çekici olabilir miydi?

Vural hafif sekerek yanına geldiğinde, aynaya bakarak rujunu tazeliliyordu. Kapı kapanıp da adam koca gövdesiyle yerleştiğinde, rujunu pahalı çantasına geri attı. Küçük el çantasını arka koltuğa bırakırken gözleri esmer surata yöneldi.

“Çekici kadın!” dedi yavaşça.

Vural başını çevirdi ve hâlâ dükkânın önünde durup onlara bakan Banu’yu süzdü. Bir saniye sonra onayladı. “Evet, öyle!”

“Evli mi acaba? Parmağında yüzük göremedim. Kendinize eş arıyordunuz ya?”

“Hımm!” diye onayladı genç adam. “Sordum, bekârmış!”

Aysun inanmazca nefesini tuttu. “Ciddi misiniz?”

Genç adam tatlı bir kahkaha attı. Sesi arabada yankılandı. “Yok artık! O kadar da çaresiz mi görünüyorum? Tabii ki sormadım!”

“Ama?..”

Genç adam hâlâ gülümsüyordu. “Ama ne?”

“Siz biliyorsunuz işte!”

“Bekâr olup olmadığınızı mı?”

“Evet...”

“Bekârmış dedim ya!”

Genç kız iç çekti. “O mu söyledi?”

“İki saattir onunla birlikteyiz. Söylediğinde hep beraberdik!”

Aysun burun kıvrırdı. “Hatırlamıyorum. Neyse... Size güzel bir seçenek işte!”

Genç adamın parlak gözleri yine kapı önünde bekleyen güzel emlakçıya kaydı. Sonra ilgisizce onayladı. “Olabilir! Listeye onu da yazayım bari!” Elini kaldırıp kadını selamladı. Bolca akan yağmur yan camlarda biraz daha vicdanlıydı. Onun bu hareketini gören Banu da gülümseyerek elini salladı. Sonra dönüp bürosuna girdi.

Oradan ayrıldıklarında, önlerinde kapkaranlık bir gökyüzü vardı. Genç kız bir süre tüm dikkatini yola verdi. Allah’tan yollar boştu. Şehir içi trafiği hafta sonu olmasının da etkisiyle seyreلمişti. Herkes bu kasvetli ve yağışlı günü evinde geçiriyordu anlaşılan.

Bursa’dan ayrılmaları uzun sürmedi. Yerler temiz sayılırdı. Akan suların çoğunluğu şimdilik mazgallar tarafından çekiliyordu.

“Gerçekten de bir liste var mı?” diye sordu Aysun birden. Bunu hakikaten merak ediyordu.

Genç adam gözlerini yoldan hiç ayırmadan mırıldandı. “Ne listesi?”

“Az önce söylediniz ya? Evlilik listesi!”

“Niye? Merak mı ediyorsunuz, Aysun Hanım?”

Genç kız iç çekti. Bu adam gerçekten sinir birisiydi. “Lütfen!” dedi sonra. “Siz benimle böyle sizli bizli konuşunca hiç güzel durmuyor! Resmi olun ama çok da değil!”

“O nasıl olacak peki?” diyen adamın sesi alaycıydı.

“Mesela şöyle diyebilirsiniz! *Merak mı ediyorsun, Aysun Hanım?* gibi bir şey...”

Adam yine içtenlikle güldü. “Ne değişti ki?”

“Sizin gıcıklığınızın değişmediği kesin!” dedi genç kız biraz ters bir sesle. “Ama en azından üstünüze atılıp, yüzünüzü tırmalamak istemem!”

“Hımm! İyi olur. Sevmediğiniz yanıklarına bir de tırnak izleri karışmasın!”

Genç kız bir an için ona baktı. Genç adam başını arkaya yaslamış, gözlerini da yummuştu. Pervasız, keyifli bir hali vardı. Yanıklarından veya genç kızın onlardan tiksınmesinden pek rahatsız değil gibiydi. Zaten şu anda onun yanık tarafını göremiyordu. Gri saçları alnına serbestçe dökülmüştü. Dikkat edince gerçekten uzun kirpikleri olduğunu gördü. Burnu hafif yamuk muydu? Çirkin bir yamukluk değildi bu... Ama bir kavgada kırıldığını anlamak mümkündü. Onu bu hali ile hiç de kavgacı olarak düşünemiyordu. Hele ki bir köpekbalığı için kavgaya edeceğini hayal bile edemezdi.

“Yanıklar... nasıl oldu?” diye sordu usulca. Genç adam gözlerini bile aralamamıştı. Cevap vermeye de hiç niyeti yok gibiydi. “Tabii sizi rahatsız ediyorsa anlatmayabilirsiniz?”

“Uzun hikâye!” dedi genç adam. Sesi biraz kuruydu.

“Vaktimiz var...” Öndeki arabayı zar zor görüyordu. Yağmur hareket halindeyken daha da etkili olmuştu.

“Anlatırım belki bir gün...” diye mırıldandı Vural.

“Bir daha... bu kadar yakın olamayacağımızı biliyorsunuz,” dedi genç kız. İşin doğrusu, o yanıkları gerçekten merak ediyordu. Vücudunun tamamı mı yanıkta acaba? Şu gömleği neden boğazına kadar ilikliydi?

Genç adam gülümsedi. Ancak gözleri hâlâ kapalıydı. “Sizin adınıza iyi bir şey işte!”

“Beni kaba buluyorsunuz değil mi?”

İşte o anda adamın ıslıl ıslıl gri gözleri aralandı. Bakışları hafifçe ona döndü. Genç kızın güzel profilini, inatçı sivri çenesini süzdü. “Hayır!” dedi sonra.

“Yalan söylemeyin!” Gözlerini yoldan ayırmaktan korkmasa, adamın yüzüne bakacaktı. Ancak birden virajlı dağ yollarına girmişlerdi. “Siz de ilk andan beri benden uzak durmaya çalıştınız! Hislerimiz karşılıklı! Ben... Ben sizi öpmeseydim... benimle ilgilenmiyordunuz bile!”

“Dürüst insanları gerçekten severim. Belki zengin, şımarık yetiştirilmiş küçük bir kızsınız ama... dürüstsünüz. İhtensiniz... Size saygı duyuyorum.”

Tüm sürüş tehlikesine rağmen Aysun ona baktı. Ayağını gazdan çekmişti. Şimdi daha kontrollü gidiyordu. “Bu yüzden mi benimle evlenmeyi düşündünüz?”

Genç adam omuz silkti. “Anlık bir şeydi...”

“Artık istemiyor musunuz?”

“Hayır.”

Genç kız gülümsedi. “Hep böyle hızlı kararlar mı verirsiniz?”

“Genellikle!”

“Ben çok kararsızımdır. Hiç ani karar veremem. Düşündüklerimi hiç yapamam.”

“Bazı konularda ikinci kez düşünmek iyidir.”

“Peki ya liste? Gerçekten bir evlilik listesi var mı?”

“Yok öyle bir liste...”

“Yengeniz?.. Gürkan bu konuda kesin konuştu.”

“Onu bilemem... Ama onda bir liste varsa bile dikkate alacağımı sanmam.”

“Gerçekten evlenmek istiyor musunuz?” Sonra sorusunun biraz yanlış anlaşılabilirliğini düşünerek açıklamaya çalıştı. “Yani

benimle değil... Gerçekten herhangi birisiyle evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

"Evet dedim ya! Yaşım ilerliyor. Çocuklarıma dede gibi görünmek istemiyorum. Zaten saçlarım yüzünden sıkıntı var. Yanıklarına katlanacak bir kadın bulabilirsem, evleneceğim." Gülmsemişti. Kendisiyle bile alay etmeyi seven bir adam olduğu açıktı. "Yine de acelem yok... Bir iki sene bekleyebilirim. O yüzden keşke o evlerden birisini tutsaydık!"

"Hiç güzel değildi onlar!" diye savunmaya geçti genç kız. "Ben sizinle evlenecek olsaydım, o evlerden birisini seçmezdim!"

"Eh, normal! Siz hep güzel evlerde büyümüşsünüz. Ben ormanda otların üzerinde, üstümde ceketimle bile yattım!"

"Karınızın yatacağını sanmam. Madem evleneceksiniz, ona iyi bir ev sunmak zorundasınız. Fakir birisi değilsiniz ki! Nakit paranızın bitmiş olması önemsiz bir husus. Şirket size harcayamayacağınız kadar para kazandıracak..."

"Bir süre sonra belki... Kredilerimi ödemem lazım!"

"Ama iyi bir eve ödeyeceğiniz fazladan birkaç yüz lira kira sizi zorlamaz."

"Zorlamaz sanırım..."

"Ben yine size yardım ederim!" İkisi bakıştılar bir an. "Siz belli ki bu ev konusunu beceremeyeceksiniz. Bu işi bir kadına bırakmak lazım... Ben size yardım ederim."

Genç adam dudak kıvrırdı. "Zahmet olmasın? Ben hallederim..."

"O Banu'ya güvenmedim ben. Bence üç beş kuruş alacağım diye size bodrum dairesi bile kiralatabilir. Bursa'ya yine döndüğünüzde bir iki saat birlikte ev bakabiliriz. Bizim de tanıdığımız bir emlakçı var."

Genç adam sessizce onayladı. Yeniden başını geriye yaslamıştı. Ancak bu sefer gözleri açıktı. Önde giden bir kamyonun kırmızı arka ışıkları karamsar havada çok dikkat çekici duruyordu.

"Acıktım!" dedi genç adam yavaşça.

Aysun arabanın göğsündeki saate baktı. Akşam olmasına ve havanın gerçekten kararmasına daha iki saat vardı. Ancak işin doğrusu o da acıkmıştı. “Ben de acıktım!” dedi sonra. “Dura-yım mı bir yerde?”

“Güzel bir lokantada dur... Yol boyu birkaç tane kır lokan-tası vardı. Aslında canım alabalık çekti. Keşke bir alabalık lo-kantası denk gelse!”

“Siz deyince benim de canım çekti!” dedi Aysun. “Ama man-galda ve bol tereyağlı olmalı!..”

Adam sırtıttı keyifli bir şekilde. “Hiç kuşkusuz!”

“Dağ başında bulmamız imkânsız!”

“Sanırım...” dedi genç adam hafifçe iç çekerek. “Ama şimdi karşımıza çıksa ne güzel olurdu!”

Oysa ikisinin de üzülmesine gerek yoktu. Bir kilometre bile gitmeden uzaktan bir lokantanın ıslıl ıslıl tabelası gözüksü. Ta-belanın üzerinde de kocaman alabalık resimleri vardı. Hem de mangalda kızartılmış gibi görünen iştah açıcı resimlerdi. Aysun arabanın hızını iyice keserken, merakla ve gülümseyerek Vural’a baktı. Genç adam ise lokantayı süzüyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsunuz?” diye sordu genç kız. Genç adam bir şey anlamamış gibi bakınca da açıkladı. “Aklınızdan geçen-lerin gerçekleştiği gerçekten doğru, değil mi? Gürkan böyle bir şeyden bahsetti. Bahsederken de hiç abartmadı sanırım?”

Vural aldırılmazca gülümsedi. “Hayatta herkesin dilekleri ka-hul olur. Hepsi olmasa bile bazıları anında gerçekleşir.”

“Benim pek olmaz!” dedi genç kız. Arabayı lokantanın ka-palı park alanına doğru yönlendirmişti. “En azından hepsi ger-çekleşmez!”

“Benim de gerçekleşmez! Gürkan abartmış olabilir...”

Genç kız park ettikten sonra anahtarı çevirip arabanın çalış-masını durdurdu. Gözleri modern görünümlü lokantadan Vural’a kaymıştı. İçini de garip bir tedirginlik kaplamıştı...

“Umarım... öyledir. Yoksa endişelenmek üzereyim!”

“Hangi konuda?”

“Benimle evlenmeyi de dilediniz ya?”

Genç adam bir kahkaha attı. Gerçekten de neşeli, keyifli bir gülüştü. Genç kızın asık suratına bakmadan arabadan indi. “Geliniz Aysun Hanım! Yok öyle bir şey! Endişelenmeyin!”

Aysun da arabadan çıkıp onun peşinden yürüdü. Park ettikleri korunaklı yerden lokantanın girişine kadar ıslanmadan gitmek zor olmadı. Henüz akşam yemeği yemek için erken olduğundan fazla araç yoktu. Lokantanın içi de sakindi. Her taraf ahşaptı. Bir dağ evi görünümünde yapılmıştı, ki zaten o anda Eskişehir’e yakın dağlık bir arazideydiler.

Temiz giyimli bir garson hemen yanlarına yanaştı. Cam kenarında dört kişilik bir masaya yönlendirdi. İkisi de cam tarafına oturdular. Yağmura rağmen camlarda buhar yoktu. Dışarıda hüküm süren yağmur ve geçen araçlar rahatlıkla görülüyordu.

“Ne alırsınız efendim? Et ve balık ürünlerimiz ünlüdür!” dedi garson hiç de tevazu göstermeden. Yüzünde ciddi bir gülümseme vardı. “Alabalığı öneririm öncelikle!..” diye de ekledi. “Hakiki dere alabalığıdır.”

“Güzel!” dedi genç adam gülümseyerek. “Bana bir buçuk porsiyon olsun. Bol tereyağlı... Ayrıca da şalgam!”

“Güzel seçim!” dedi orta yaşlı garson. Kahverengi gözleri Aysun’a dönmüştü. “Siz efendim?”

“Aynısı...” dedi genç kız. Yüzü düşmüştü bir anda. Kısık gözleri Vural’a minik bir öfkeyle bakıyordu. “Ama benimkisi tek porsiyon olsun!”

Siparişi alan garson giderken, bir diğeri de hemen masayı donatmaya başlamıştı. Güzel görünümlü çoban salata ikram olmalıydı. Bir iki soğuk meze masanın ortasındaki yerini aldı.

Genç kızın parmakları huzursuzca önündeki çatalla oynuyordu. Sonra dayanamadı. Derin bir nefes aldı. Bakışlarını onun sakın yüzüne dikti. “Bana istemediğinizi söyleyin!” dedi yavaşça.

8. BÖLÜM

Genç adamın gülümseyen gözleri kısıldı. “Anlamadım?”

“Ben sizin şu yeteneğinizden ürküyorum. Batıl şeylere inanamam ama... ürküyorum işte!”

“İnanmayın bence de...”

“Lütfen! Lütfen benimle evlenmek istemediğinizi söyleyin!”

Genç adam rahatça koltuğuna yaslandı. Gülümsemesi iyice azalmıştı. Ne diyeceğini düşünüyordu. Aysun’un ciddi olduğunun farkındaydı. Onun sözlerinin içindeki korkuyu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Tabii ki genç kız haklıydı. Kim eli yüzü yanık bir adamla evlenmek isterdi ki?

“Böyle bir korku duymanızı gerektirecek bir şey yok!” dedi sonra canı sıkkın bir şekilde. Ne kadar rahat olmaya çalışırsa çalışsın, genç kızın bu hali onu üzüyordu. Uzun zamandır bir kadından bu kadar hoşlanmamıştı ve şimdi her şey bu ilgisine karşı cephe almış gibiydi. “Sizinle evlenmek falan istemiyorum!” dedi kuru bir sesle.

“İçtenlikle söyleyin!”

“Bir kâğıda yazıp kanımla da mühürleyeyim isterseniz?” Zorla da olsa gülümsemişti.

“O..O kadarına gerek yok!” dedi genç kız. Sonra iç çekti. Bakışları yaramaz bir çocuk gibi önündeydi. Elleri kucığında kavuşmuştu. “Özür dilerim...” dedi yavaşça. Genç adam sessizdi. Yeşil gözler kalktı... Gri ama artık ısıldamayan gözlere takıldı. “Sizi... kırdığımı biliyorum ama... elimde değil!”

Genç adam hâlâ sessizdi. Görüntüsü de değişmedi birkaç saniye... Sonra zayıf gülümsemesi canlandı. Eliyle öylesine bir şey yaptı.

“Önemsiz! Kendinizi bu kadar kasmayın, Aysun Hanım. Siz bir avukatsınız. İşyerinde bile ikimizin sıklıkla görüşeceği bir ortam oluşmaz hence. Ayrıca Gürkan’ı seviyorsunuz. Anladığım kadarıyla, o da sizden hoşlanıyor. Benden size zarar gelmez. Ben filmlerdeki gibi bir kadını elde etmek için türlü dalavereler çeviren yan karakteri oynayamam...”

Genç kız gülümsemeye çalıştı. “Hem ilginizi de çekmiyordum... değil mi?”

“Her ilgimi çeken kadınla evlenecek olsaydım işim işti!”

Genç kız onu yumuşatmaya çalışıyordu. “Zaten çapkınsınız! Size kadın çok!” Genç adam görünüşte yumuşamış gibi gözükse bile, gülümsemesi gözlerine yansımamıştı.

Önlerine sıcak ekmek getirildi o sırada. Vural konuyu uzatmamak adına uzanıp sıcak ekmekten bir parça kopardı. Önce tereyağı sürdü üzerine... Sonra da mis kokulu baldan... Birkaç lokma sessizce atıştırdı benzer şekilde. Aysun sadece bir lokma yemişti ballı tereyağından. Daha çok, güzelce süslenmiş yeşilliklerden atıştırıyordu.

Pişmiş balıkları inanılmaz bir hızla gelince ikisi de keyifle kokusunu burunlarına çektiler. Mangalda yapılmış alabalık çok iştah açıcı görünüyordu. Üzerine erimiş tereyağı dökülmüştü. Ayrıca tabağın yanma da soğan, domates ve çeşitli yeşillikler konmuştu. Bir dağ lokantasına göre epeyce özenilmiş bir tabaktı bu.

Aysun çok aç gibi hissetmesine rağmen balığını zor yedi. Vural ise hepsini silip süpürmüştü. Oldukça yavaş yiyordu. Tadını çıkarmak ister gibiydi. Lokmalarını iyice çiğnediği için böyle seksi bir vücudu olmalıydı.

Seksi mi?

Genç kız bakışlarını onun kol kaslarından ayırdı. Şu lanet hol gömlek bile kalın kolları yüzünden yırtılacak gibi gerilmişti.

Hayır! Bu sefer emindi. O gece öpüştüklerinde o kasları avucunun altında hissetmişti. O çelik gibi kollarda yanık varsa bile, avucunda o zevkli etkiyi veren kesinlikle biçimli sert kaslardı.

Genç kızlğından beri atletik erkek takıntısı olmamıştı. Ancak Gürkan'ın çekici vücudunu görünce bundan hoşlanmıştı doğrusu. Sevdığı adamın da aynı amcası gibi sportif bir vücudu vardı. Eğer onunla evlenirse, pek çok kadının kendisini kıskanacağını düşündü bir an için. Buna kendi bekâr kız arkadaşları da dâhildi. Bu düşünce ile zevk aldı. Ve anlaşılan... ileride... yatakta... ona dokunurken de zevk alacaktı.

Vural'a dokunmak... zevkli olmuştu çünkü!

Aysun balığını çatalla yemişse de, Vural pek çok aşamada parmaklarını kullanmayı tercih etmişti. Uzun parmakları gayet estetikti. Elinin üzerindeki yanığın o parmakların hareketini sınırlandırmamış olması iyiydi. Demek doku haricinde ciddi bir hasar yoktu. Yemeğini bitiren genç adam ellerini yıkamak için izin istedi ve yerinden kalktı. O gidince genç kız da annesine telefon açtı.

"Alo? Anne?"

"Aysun, kızım? Şükür hatırladın bizi!" dedi kadın biraz içineleyerek.

Genç kız güldü. "Neden? Merak mı ettin?"

"Ettik... Hepimiz! Neredesin? Daha varmadın mı?"

Genç kız iç çekti. "Yok canım. Ne varması? Daha yolu yarılamadım bile!"

Annesinin sesi kesildi bir an için. Sonra endişeyle sordu. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Genç kız burun kıvırdı. "Var!" dedi yavaşça. Gözleri genç adamın gitmiş olduğu lavabodaydı. Duvardaki aynadan ellerini yıkadığını görebiliyordu. "Hem de bir doksanlık bir sorun!"

Annesinin güzel yüzünün değiştiğini hayal edebiliyordu. "Yine anlamadım!" dedi kadın biraz ters bir sesle. "Eğlendiğine

sevindim ama şimdi ben bir koşu oraya gelip saçını başını yolmadan önce neler olduğunu anlatsan iyi olur.”

“Aman gelme! Yol çok kötü!” dedi genç kız gülümseyerek. “İşin doğrusu şu anda ben, sizin şu Vural Bey’iniz ile yolculuk yapıyorum!”

“Aaa!” Kadının şaşkınlığı açıktı. “Nasıl oldu bu?”

Sanki annesi görecekmış gibi genç kız omuz silkti. “Aslında onu Bursa’da bırakacaktım ama hava birden patladı. Felaket bir yağmur çıktı. Ben de tek başıma bu kadar kötü bir havada yolculuk etmek istemedim. Onu bekleyeceğimi söyledim. Hatta onunla ev bakmaya bile gittik!”

“Ciddi misin sen?”

“Vallahi ciddiyim! İşin doğrusu...” Neşeli bir gülümseme dolıştı yüzünde. “İşin doğrusu çok da eğlendim. Ev bakmak eğlenceliymiş! İleride evleneceğim zaman ev bakmak çok eğlenceli olacak!”

“Umarım bize yakın bir ev olur...”

“Bilemiyorum artık. Nasip...”

“Senin ev hakmanı gerektirecek bir şey yok kızım. Bizim evimiz kocaman... Üst kat olduğu gibi boş! Oraya taşınırsınız! Evlenince tabii!”

Genç kız itiraz etti hemen! “Asla olmaz! Ben kocamla sizin üstünüzde oturamam! Utanırım!”

“Saçmalama! Yarın bir gün çocuğunuz olduğunda ona kim bakacak peki? Ben tabii!”

“Hah! Sanki ablam bekâr kalacak! Onun çocuğuna bakarsın sen!”

“O kendisine ev aldı! Evinden de memnun. Evlense bile o evde kalırlar. Ben sevmiyorum Nilüfer tarafını! Çok basık! Gidip gelemem hiç!”

“Olsun, bana güvenme anne! Bak baştan söyleyeyim, ben sizinle aynı evde kalmam! Kocam olacak adam bana yeni ve güzel bir ev alsın isterim.” Nasılsa artık Gürkan’ın da maddi durumu

iyileşmişti. O hisselerden gelecek para onu bir iki yıl içinde zengin yapardı. Eh, kendi payı da vardı! İyi bir ev almak hiç zor olmazdı. Sözlerindeki kesinlikte hafifçe geri adım attı. “Ama üzülme! Üstünüzde oturmasam da, size yakın bir yer olmasını sağlamaya çalışırım!”

“Boşuna demiyorlar! İnsan ne çekerse çocuklarından çekiyor!” Kadının sesi hemen hüzünlü bir tona bürünmüştü.

“Ah, annem ya! Hemen arabeske bağlama! Daha evlenmeme çok var! Gün ola harman ola! Neyse işte, ben şimdi sizin *Yanık Surat* ile birlikteyim yani!” Onu keyiflendirmek için neşeli bir şekilde gülmeye çalışmıştı.

“Kızım! Deme adama şöyle! Ayrıca yanığı hiç de kötü değil! Bence yüzüne başka bir karizma veriyor!”

“Ha ha! Anne ya! Gerçekten komiksin!” Gözleri lavabo tarafına kaydı. Vural hafifçe sekerek geri dönüyordu. “Kapamam lazım! Şu anda bir yerde durduk yemek yiyoruz. Ama yağmur hâlâ devam ediyor. İki üç saatten önce varmamız zor görünüyor. Ben vardığımızda yine ararım!”

“Yolda da ara!” diye telefonu kapatmadan önce neredeyse canhıraş bir şekilde ekledi annesi.

“Bakalım!”

Telefonunu kapattı. Genç adam masaya yanaştığı için o da ayağa kalkmıştı. “Ben de gidip makyajımı tazeleyeyim bari!” dedi ona. Hem minik bir tuvalet arası iyi olacaktı. Bu şırıl şırıl akan su sesi böbreklerinde hiç de iyi bir etki bırakmamıştı.

Genç adam sessizce başını salladı. Aysun giderken de elini kaldırıp garsonu çağırdı. Adamın elinde hesap pusulası ile gelmesi uzun sürmemişti. Vural ona gülümseyerek teşekkür etti. Balığı içtenlikle övdü. Hesap pusulasında yazandan çok daha fazla bir parayı üzerine bıraktı ve üstünün kalmasını söyledi. Garsonun şaşkınlığı ve memnunluğu görülmeye değerdi.

Aysun geri geldiğinde, masanın üzerinde iki adet tavşan kanı çay görmüştü. Vural zaten çayını yarılammıştı bile. “Ben

içmeyeceğim!” dedi genç adama. “Ağzımın tadını bozmak istemiyorum. Balık çok güzeldi ama değil mi?”

“Evet! Tatlı ister misiniz peki?”

Aysun eliyle farkında olmadan göbeğini tuttu. Bu bilinçli bir hareket değildi. “Of! Çok yedim zaten!” dedi ona. Ama ısıltılı gözlerin kendi bedenine yönelmesi ile yanlış yaptığını anladı. Minicik göbeğinde gezinen gözler bir an için dik göğüslerine, oradan da yüzüne kaymıştı. Genç kız böyle bakışlara alışkın olmadığı için kızardı. Bu bakışlardan nefret ediyordu. Adeta kendisini çıplak gibi hissetmişti!

“Umarım... gözleriniz de saçlarınız gibi değişime uğramamıştır?”

“Ne gibi?”

“O gri gözleriniz hiç güven verici değil! Röntgen çeker gibi bakıyor!”

Genç adam gülümsedi. Ona baktığı için hiç de utanmış gibi değildi. “Öyle olsaydı, emin olun o gece sizi tanır, öyle öpmezdim Aysun Hanım!”

“Bu güzel yemeği bozmak zorundasınız değil mi?” dedi genç kız suçlarcasına. Dudakları büzülmüştü çocukça.

“Ah! Tamam! Öpüşmekten bahsetmeyecektik bir daha değil mi? Affedersiniz!”

Aysun iç çekti. “Of! Siz gerçekten zor bir adamsınız. Ben öpüşmemizden bahsetmiyorum. Evet, bundan da hoşlanmıyorum ama siz bahsedince de kaçacak delik aramıyorum!” Hakikaten de öyleydi! Bunu fark ettiği için kaşları çatıldı hafifçe. “Alıştım sanırım.”

“Ee, sorun ne o zaman?”

“Konuşma tarzınız?”

“Ne varmış tarzımda? Kaba mı?”

“Hayır ya! Ama gerçekten komik oluyorsunuz! Sizden benimle sizli bizli konuşmamanızı istemiştım!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Böyle daha güvenli...” dedi sonra.

“Güvenli mi?” Alayla gülümsedi. “Nasıl güvenli olabilir ki? Göğüslerime baktığınızı görmedim sanmayın! Ben göğüslerime bakılırken kendimi hiç de güvende hissetmiyorum!”

Genç adam boşalmış çay bardağını masaya bırakıp ayağa kalktı. Onun yeşil gözlerine dikti gözlerini. “Güzel olan bir şeye baktığım için beni suçlayamazsınız! Öyle değil mi?” Genç kız şaşkınlıkla sessiz kalınca da gülümsedi. Masanın üzerindeki telefonunu aldı. “Evet, gidelim mi şimdi? Dinlendiniz mi?”

“Yorulmadım ki!”

“Güzel!”

Birkaç dakika sonra arabaya binmişler ve otoyola çıkmışlardı bile. Çok kısa bir an yağmur hızını kesmişti. Yaklaşık yirmi dakika. O süre içinde hiç konuşmadılar. Aysun onun sigara içmesini de ilginç buluyordu. Gürkan’ın o mereti en kısa sürede bırakmasını umuyordu. O da ileride amcası kadar temiz kokardı inşallah. Parfümler bile bir yere kadar sigara kokusunu bastırıyordu.

Eskişehir’i geçtikten sonra yeniden yağmur başlamıştı. Ama yol oldukça sakindi. Genç kız dikkatini yola, kulağını da radyodan gelen müziğe vermişti. İlerideki karanlık bulutlar ise hiç de güzel gözüküyordu. Kabul etmek istemiyordu ama yanında bu yanık yüzlü adamın olması kendisine garip bir güven veriyordu.

Eh! O Afrika kahramanı değil miydi?

Topal kahraman!

Yanık yaraları ile karizmatik olabilir miydi? Annesi saçmamıştı işte!

Acaba yıllarca yaşadığı Afrika’daki yer nasıl bir yerdirdi? Acaba orada ne gibi arkadaşları olmuştu? Bugüne kadar hiçbir kadını sevmiş miydi? Orada gözü yaşlı bir kadın bırakmış mıydı? Karaderili sevgilisi olmuş muydu? Neydi o adamın adı? Hah! Umdu! Umdu denen o zencinin kızlarından birisi ile bir gönül ilişkisi olmuş olabilir miydi?

“Afrika güzel mi?” diye sordu konu olsun diye.

Radyodan gelen hafif müziği dinleyen genç adam gözlerini araladı. “Belgesellerdeki gibi değil...” dedi yavaşça.

“Daha mı güzel?..”

“Daha güzel veya daha... çirkin!” Orada geçirdiği günleri düşündü genç adam. “Sıcak... Toz... Çok fakir insanlar... Cinayetler, tecavüzler...”

Genç kız kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten de o kadar güzel değil galiba?”

“Parası olana her yer güzel!” dedi genç adam gülümseyerek. “Belki bir gün Gürkan ile gidersiniz. Onun gitmeye niyeti vardı çünkü!”

“Eh! Normal! O size hayran. Sizin Afrika maceralarınız onu çok etkilemiş. Belki yaşı büyük ama pek çok yönden kendisi daha bir çocuk... Amcasının gözlerinin içine bakan bir çocuk!” Vural sesini çıkarmadı. Ama dudakları yeğenine duyduğu sevgi ile keyifli bir şekilde bükülmüştü. “Ankara’da yer ayırttınız mı bari bir yerde?”

Genç adam umursamazca mırıldandı. “Ayırtmadım ama otel mi yok? Bulunur bir yer. Vakit olmadı!”

“Size inanmıyorum! Her zaman böyle rahat mısınız?”

“Ne olacak ki? Koca şehir!”

“Ben planlı olmayı severim. O özel şans yeteneğinize fazla güvenmeyin bence.”

“Göreceğiz!” dedi genç adam alayla. “Hiç olmadı arabanızda yatarım Aysun Hanım. Olmaz mı?”

“Olmaz, Vural Bey!” dedi genç kız da aynı alaycı tavırla. “Bu boyla rahat edemezsiniz. Bir otel odası buluncaya kadar bakacağız artık!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Bakacak mıyız? Hayırdır? Anem bile üstüme bu kadar düşmezdi?”

Aysun da niye onunla bu kadar ilgilendiğini anlamıyordu. Ama belki de bu adam ona Gürkan’ın emaneti gibi geliyordu? Tek mantıklı açıklaması bu olmalıydı.

“Kadınların ilgisinden sıkılır mısınız?”

“Sorun değil, ama aramızdaki yaş farkını düşünürsek endişelenecek bir şey olmadığını anlarsınız. Kendime bakabilirim ben!”

“Bakabilseydiniz o yanıklar olmazdı!” dedi Aysun. Burun kıvrıldı dalga geçer gibi. “Ve birazcık da göbek olurdu. Kilo almanız iyi olur bence!”

“Benim yeterli kilom var!”

Genç kız elinde olmadan onun uzun bedenini süzdü. Uzun bacaklarının bağlandığı dar kalçaları ve otururken bile meydana çıkmayan göbeğine bakarak kilosunun yeterli olduğunu söylemek zordu. Evet, zayıf değildi. Çok atletik bir vücudu vardı. Ama kesinlikle bir iki kilo daha alsa iyi olurdu. Belki o zaman görünümü bu kadar da çekici olmazdı!

Çekici mi?

Gözlerini kaçırıldı. Başını iki yana salladı! Aptal! Saçmalıyordu! Neler düşünüyordu böyle? Bunu çok sık düşünmeye başlamıştı!

“Siz öyle diyorsanız eğer...” dedi aldırılmazca.

“Belki düzenli bir hayata geçince birkaç kilo alırım,” diye mırıldandı Vural öylesine.

“Düzenli hayat mı? Bu çok zor! Bizim şirket işlerimizin çok yoğun olduğunu hatırlatırım. Sorumluluk sizde olunca daha da zorlanacaksınız! Biz yataklarımızda mışıl mışıl uyurken, siz anlaşmaları inceleyeceksiniz! Biliyorum çünkü babam da öyle yapardı!”

“Yani?”

“Yani evlenmeniz bile bir mucize olur!” Güldü farkında olmadan. “Ha ha! Sizinle kazara evlenseydim bile birbirimizi evden çok işte görürdük sanırım!”

Genç adam çok aldırmadan başını geriye yasladı. Gözlerini kapadı. “İçimi sıktınız küçük hanım!” diye mırıldandı. “Belki haklısınızdır! Ama bir süre sonra işler yoluna girer diye umuyorum. Şirketin tüm yükünü omuzlayacak değilim. Güç ve

sorumluluk paylaşımı düşünüyorum. Eskiden beri tercih ettiğim bir yöntemdir bu!”

“Bence hiç emniyette olmazsınız!”

“Haklısınız! Güvenilecek insanları bulmak zor olacak. Fakat bu sorunu aşacağımıza eminim. En azından kilit yerlerde sizler varsınız. Ablanızın tecrübesi belli... Gürkan da iyi bir yönetici olacak. Her ikisi sırtımdaki yükü epeyce alacaktır!”

“Ya ben?” diye merakla sordu genç kız.

“Sizin durumunuz da belli Aysun Hanım! Size güveniyorum. Bir iki sene içinde eminim çok iyi bir hukuk bürosu yöneticisi olacaksınız...”

Genç kız sessiz kaldı. Yağmur hafiflemeye başlamıştı. Kara hulutlar da ileride daha açık bir renge bürünmüştü. Arabasını o açıklığa doğru sürmeye devam etti. Gerçekten de yarım saat sonra yağmur tamamen dinmişti. Ankara’ya çok az yolu kalmıştı artık. Hava kararırken oraya girmiş olurdu büyük ihtimalle.

Telefonu çalınca uzanıp aldı. Arabanın kapısındaki uygun bir boşluğa koymuştu binerken. Ekrandaki isme baktı. Hah! Tahmin etmişti zaten. Arkadaşı Sultan arıyordu.

“Alo?” dedi yavaşça. Vural’ın uyuduğunu sanıyordu ama yüzü öbür yana dönük olan genç adam başını çevirince gözlerinin açık olduğunu gördü. Demek ki bir süredir yan camdan manzarayı seyrediyordu?

“Aysun? Nerede kaldın sen kızım ya?” diye endişeli bir ses duyunca gülümsedi.

“Geliyorum işte!”

“Yola çıkalı kaç saat oldu! Çoktan gelmen lazımdı!”

“Eh, tuvalet molası verdik herhaldel!” dedi Aysun neşeli bir sesle. Arkadaşı Sultan’ı gerçekten severdi. Üniversiteyken yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi.

“Çiş yapmak bu kadar uzun mu sürer kızım?”

“Yemek de yedik tabii! Hem hava çok kötüydü. Daha yeni yağmur dindi!”

“Hımm. Burada da yağdı biraz. Yemek yedik mi dedin? Kiminle? Tek başına değil misin?”

“Değilim!”

“Yaşasın! Annen de mi geliyor yoksa?” Sultan’ın sesi birden daha neşçli çıkmıştı.

“Üzgünüm ama hayır. Annem babamı bırakıp bir yere gidemez. Koca adama çocuk gibi davranıyor. Babam da işini bırakıp bir yere gidemez. Biliyorsun bahsetmiştim sana.”

“Eee?” diye uzatarak sordu Sultan. “Kim o zaman yanındaki?”

Genç kız yan gözle yanında oturan adama baktı. Vural dikkatini yine önlerinde uzanan yola vermişti. Allah’tan yol henüz çok işlek değildi de telefonla konuşurken arabayı rahat kullanıyordu.

Şimdi bu adamı nasıl tanıtmalıydı ki?

“Sonra anlatırım!” dedi arkadaşına. İkilem içinde kalmaktan hoşlanmazdı. “Kısaca patronum diyebilirim!”

“Patronun mu? Allah Allah!” diye kendi kendine söylendi Sultan. Sonra iç çekti. “Peki, tamam, geç kalmayın. Yemek için sizi bekliyoruz!”

“Bizi mi bekliyorsunuz?”

“Tabii! Selda da bu akşam burada... Açlıktan öldük.”

“Şey! Ama biz daha yeni yedik sayılır!” Gerçi yediği o lezzetli alabalık midesinde çoktan hazmedilmeye başlanmış gibiydi.

“Olsun! Acıkırsınız gelinceye kadar. Çok var mı daha?”

“Bir saat kadar...”

“Uf! Hakikaten çokmuş! Neyse, dayanırız. Bekliyoruz tamam mı? Oyalanmayın bir yerde! Düğünümünden önce açlıktan ölmek istemiyorum! Çocuk istiyorum hem!”

Telefon kapanınca Aysun bir an şaşkınca elindekine baktı. Sonra telefonunu yeniden kapının kenarındaki boşluğa bıraktı. Güzel kaşları çatılmıştı.

“Sanırım siz de yemeğe davet edildiniz!” dedi biraz kuru bir sesle. Onunla yolculuk etmek başkaydı, en samimi arkadaşlarının olduğu bir ortamda bulunup yemek yemek başkaydı. Üstelik

Gürkan'ı bilmeyen arkadaşları, şimdi bu garip saçlı ışıltılı gözlü adam için bir sürü şey kuracaklardı akıllarında. Özellikle göremezlerse!

Genç adam gülümseyerek dudak kıvırdı. "Üzülmeyin Aysun Hanım! Ben gelmem... Yolda inerim!"

Genç kız derin bir nefes aldı. "Şimdi çılgılık çılgılığa bağıracağım!" dedi ona öfkeyle. "Siz ne uyumsuz bir adamsınız böyle! Hem ben sizi daha davet etmedim! Benimle gelir misiniz diye sormadım! Sadece arkadaşım öyle söyledi!"

"İyi işte!"

Çocuk gibi itiraz etti genç kız. "Hiç de iyi değil! Benimle gelmek zorundasınız!"

"Nedenmiş?"

"Öyle işte! Şimdi birlikte gitmezsek onlara sizi anlatmak zorunda kalacağım. Boyunuza posunuza kadar soracaklar. Konuşmaları gitgide müstehcen sorulara dönüşecek ve ben bundan hiç hoşlanmayacağım!"

"Kolaylıkla altından kalkarsınız bence..." Rahatça arkasına yaslandı. "Şimdi birkaç genç kız ve onların aileleri ile tanışmayı istediğimi sanmıyorum."

"Aileleri yok!" dedi Aysun biraz dişlerini sıkarak. "Yani sadece Sultan'ın ailesi var. Düğün cuma gecesi. Selda'nın ailesi ise vurt dışı gezisinde. Perşembe günü gelecekler."

"Güzel!" dedi genç adam önemsemeden.

"Selda benim diğer arkadaşım! Başka da kız yok!"

"Güzel dedim ya!"

"Beş dakika durursunuz. Sonra beraber gider bir otel bakınız. Belki Hakkı Amca da yardım eder!" Genç adam sessiz durunca genç kız gözlerini kıstı. Vural'ın ne düşündüğünü anlamak zor oldu. Özellikle gözleri böyle kapalı bir haldeyken! "Tamam mı?" diye sordu ona. "Sadece beş dakika..."

Genç adam birkaç saniye sessizce durdu. Sonra biçimli gülümseme dudakları kıpırdadı. "Beş dakika!.."

“Şey! Belki on!” Aklında arkadaşlarının makineli tüfekten çıkmış gibi gelecek olan soruları canlanınca gözleri irileşti. Gürkan’ı bilmeyen arkadaşları eğer beraber seyahat ettiği bu adamı göremezlerse durum vahimdi. Kesinlikle onunla ilgili bir sürü soru soracaklardı. Özellikle bu ilginç gri saçları duyunca binlerce soru daha üreteceklerdi. En iyisi bir an önce görmeleri ve merak edilecek bir adam olmadığını anlamalarıydı. “Bana borçlusunuz!” dedi biraz tehdit edercesine.

“Nedenmiş?”

“Beni öptünüz! Bu borç sayılır!”

Genç adamın gülen gözleri açıldı ve ona baktı. “Saçma!”

“Öyle düşünün siz. Bence değil. Hem arabayı ben sürüyorum. Kapıyı açıp atlayacak değilsiniz ya?”

Genç adam güldü. Sesi ve gülüşü ne kadar da Gürkan’a benziyordu. “İnatçı bir kızsınız Aysun Hanım!”

“Genellikle! Patronumla inatlaşmak hiç istemediğim bir şey olsa da, beni zorluyorsunuz!”

Vural buna karşılık vermedi. Sessiz kalmayı tercih etmişti. Zaten bir süre sonra Ankara’nın işlek ana arterlerine girmişlerdi. Akşam olmuştu. Hava kararmak üzereydi. Ancak gökyüzündeki bulutlar çekilip gittiği için karamsar hava yok olmuştu. Aysun yolu biliyordu. Geçen yaz gelmişti. Üstelik arabasının navigasyonuna o zaman evin bulunduğu noktayı kaydetmişti. Araç güvenli bir şekilde onları Sultan’ın evine doğru götürüyordu. Oran tarafında, kendi müstakil bahçesi olan iki katlı bir evdi. Artık oralarda öyle bahçeli evler pek kalmamıştı. Çoğu yüksek apartmanlara dönüşmüştü.

Açık kapıdan içeriye girerken korna çaldı. Bahçede oturanlar başlarını çevirdi. İki genç kız ise arabayı fark edince neşeli bir şekilde el salladılar. Kıvrır kıvrır kısa saçları olan Sultan’dı. Hafif tombuldu ama ona bu hali çok yakışıyordu. Zaten arka planda kocaman bir mangalla uğraşan damat adayı da çok zayıf değildi.

Onu geçen seneden tanıyordu Aysun. Çok neşeli ve hoşsohbet bir adamdı. Tepesi epey açıktı. Ama Sultan bu adamı seviyordu işte.

Sultan'ın arkasında gülümseyerek duran ise Selda'ydı. Ona çok yakışan bir kot pantolon ile kırmızı bir tişört giymişti. Normalde daha kadınsı giysiler giyerdi. Bu sefer spor takılmayı uygun görmüş olmalıydı.

Sultan eli ile arabayı park edeceği kısmı gösterdi. Genç kız arabasını oraya yanaştırırken, arkadaşları arabanın yanına gelmişlerdi bile.

Genç kız arabadan çıktıktan sonra gülüşerek birbirlerine sarıldılar. Sultan orta boyluydu. Ancak Selda tam da Aysun'un boyundaydı. Üstelik birbirlerini görmedikleri süre içinde Selda sanki daha da güzel olmuştu. O her ikisinden de iki yaş büyüktü.

Gülüşmeler içinde bakışlar arabadan inmiş olan uzun adama kaydı. Öylesine bakan gözler, bir anda dikkat kesilmişti sanki. Sultan yavaşça genç kızın kolunu sıktı.

"Kızım! Bu kim?" diye fısıldadı. "Bu mu patronun?"

"Evet!.." dedi genç kız memnuniyetsiz bir sesle.

"Yenir mi bu?" diye fısıldadı Selda.

Bu arada bahçede bulunan diğerleri de gülümseyerek arabaya yanaşmışlardı. Mangalın başında Sultan'ın on dört yaşındaki kardeşi Semih nöbetçi bırakılmıştı. O da bir yandan pişen etlere bakarken, gözleri yeni gelenlerdeydi.

Aysun arkadaşının sesindeki beğeniye duymazdan gelip Vural'ı herkesle tanıştırdı.

"Sizleri şirketimizin yeni ortağı Vural Çağlayan ile tanıştırayım..." dedi önce. "Arkadaşım Sultan... Selda..." Genç adam onlarla el sıkışırken diğerlerini de tanıştırdı. "Hakkı Amca, Betül İeyze... Sultan'ın anne babası... Bu da Bilgin... Sultan'ın nişanlısı!"

Genç adam herkesle gülümseyerek el sıkışmayı sürdürmüştü. Nedense onun bu hali hoşuna gitti. Topallamadığı zamanlar ve böyle dimdik durduğunda çok etkileyici oluyordu. Tam da bir

patron edasına sahipti. Gülümsemesine rağmen gergin bedeni ile oldukça güçlü gözüküyordu. Dayanıklı ve erişilmez bir dağ gibiydi.

“Mangala yetiştiniz...” dedi Sultan’ın babası dostça. Zaten dost canlısı, göbekli bir adamdı.

“Kusuruma bakmazsanız benim gitmem lazım!” dedi Vural sıcak bir gülümseme ile. “Daha kendime bir otel bile ayarlamadım!”

“Aaa?” dedi Sultan’ın annesi Betül Hanım. “Ne oteli canım? Burada bir sürü boş odamız var...”

Genç adam saygılı bir şekilde başını eğdi. “Teşekkür ederim, ama otel olursa daha iyi olur diye düşünüyorum. Sizin zaten düğün telaşınız var. Benim de dizimden küçük bir operasyon geçirmem söz konusu. Her yönden otelde kalmak benim için daha avantajlı olacak. Bir gecelik bir şey değil.”

Aysun sessizce dinliyordu. Israr etmek istemiyordu. Aslında onun gitmesi gerçekten daha iyi olacaktı. Hâlâ ondan hoşlanmıyordu.

Böyle sevimli gülümsese bile!

“Hiç değilse biraz bir şey atıştırsaydınız! Böyle olmaz kesinlikle. Otel nasılsa bulunur.”

Genç adam ısrar ederse kırıncı olabileceğini biliyordu. Gözleri Aysun’a kaydı. Genç kız onun gözlerindeki uyarıyı hissetti. Fazla kalmama konusunda anlaşmışlardı. Mecburen araya girdi. “Bizim karnımız çok aç değil aslında Betül Teyze...” Gülümsedi. Vural’a biraz gıcıklık etse ne olurdu ki? O da kendisinden kurtulmak için acele ettiğini bu kadar belli etmeseydi! Gözleri ışıklı cıva grisi bakışlara döndü. “Ama birkaç bir şey atıştırıp gidebiliriz. Güzel kokuyor gerçekten. Ondan sonra da çıkar bir otel bakarız!”

Vural sessiz kalmasına rağmen, gözleri sanki daha da ışıklı olmuştu. Aysun meydan okurcasına gülümsedi ona. Az sonra arabada belki iyi bir fırça yiyecekti ama şimdi onu tuzağa düşürmüş olmanın keyfini yaşayabiliirdi.

Birkaç dakika içinde herkes bir yerlere dağılmıştı. Vural orada istemeden kalmış olsa da, bunu hiç belli etmiyordu. Mangala

yakın bir yerdeki sandalyeye oturmuş, gayet rahat bir tavırla Hakkı Bey ile muhabbete başlamıştı. Arada sırada da mangalla uğraşan Bilgin'in sorularını cevaplıyordu. Bilgin doğal olarak bu uzun adamı merak etmiş ve hemen birkaç soru sormuştu. Büyük masanın öbür tarafında kızlarla birlikte salata yapma işine giren Aysun, onların ne konuştuklarını tam duyamıyordu.

Genç kız uygun bir fırsatta annesini arayarak geldiklerini haber verdi. Filiz Hanım'ın rahatlamış olduğu sesinden belliydi.

"Şükür!" demişti. "Korktum epeyce. Sağ salim varmanıza sevindim. Burada da yağmur yeni dindi."

"Hımm. Ankara iyi. Hafif bulut var ama yağmur yok," dedi genç kız.

"Vural Bey nasıl? Yolculuk iyi miydi onunla? Ne yapıyor şimdi?"

"Hiç, ne yapacak. Oturuyor öyle ihtiyarlar gibi... Arabada da pek konuşmadı. Yolun çoğunda gözleri kapalıydı. Ama uyumadığına eminim. Uyuz adam benimle pek konuşmak istemiyor sanırım! Uyur numarası yaptı çoğu zaman!"

Annesi gülmüştü karşıdan. "Daha neler! Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Vallahi! Aha şimdi şu haline bak!" Biraz sinirli bir şekilde homurdandı. "Daha iki dakika önce tanıştığı insanlarla muhabbetin dibine vurdular. Benimleyken de dut yemişti sanırım!"

"Ama sen de hak ettin!" dedi annesi keyifli bir tonla. "Adama ters davranıp durdun!"

"Fakat arabada çok nazıktım!" diye kendisini savundu Aysun. "Hem onunla ev bakmaya bile gittim! Karısı olsam ancak bu kadar ilgili olurum!"

"Gece orada mı kalacak?"

"Yok, aman eksik olsun! Yine sinirimi bozmaya başladı zaten. Otele gidecek birazdan. Kabul etmedi bu evde kalma teklifini! Diğer türlü daha rahat edecekmiş!"

"Eh, senden dolayı rahat etmesi mümkün değil zaten!" diye dalga geçti kadın. Aysun sıkıntılı bir şekilde iç çekti.

“Anne ya! Sen gerçekten de ondan yanasın değil mi?”

“Senin yanında olmak isterdim aslında! Tabii bu kadar önyargılı olmasaydın!” dedi annesi iğnelercesine.

“Aaa! Ne önyargısı? Çok kibarım ona karşı. Hem onu arkadaşlarımla bile tanıştırdım. Daha ne yapayım?” Genç kız da alaycı davranmaya çalışıyordu. Vural’dan hoşlanmamasının annesini üzmesini anlayamıyordu zaten.

“İyi tamam! Madem öyle diyorsun! Kapatıyorum ben. Herkese selam söyle. Ben düğünden önce Sultan’ı ararım. Annesiyle de konuşurum.”

“Tamam. Babamı öp benim için. Ablama da selam söyle. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp masaya geri yanaştı. Selda da o sırada bir tepsi içinde tepeleme domates, salatahık falan getirmişti. Kızlar bu iş bölümüne alışıkta. Amerika’da aynı evde kaldıkları süre içinde pek çok kez ortak yemekler yapmışlardı. Uzanıp tertemiz yıkanmış domateslerden birisini aldı. Keskin gözüken bir bıçakla sebze tahtasında kesmeye başladı.

“Kızım! Bu adam cidden çok hoş!” dedi Selda ona fısıldayarak. Başını hafifçe yanaştırmıştı ancak mavi gözleri Vural’ın üzerindeydi. “Evli mi?”

Aysun başını iki yana salladı. “Değil!”

“Hadi ya!” Selda yeniden ilerideki adamın gri saçlarını, atletik bedenini süzdü. “Yani bu çok iyi! Hiç mi evlenmemiş?”

“Yok, birazcık evlenmiş!” dedi Aysun biraz ters bir sesle. “Saçmalama kızım ya! Hiç mi ne demek? İnsan ucundan evlenir mi mesela?”

“Gıcıklık etme! Ne demek istediğimi anladın işte! Evlenip boşanmış falan olmasın? Birkaç tane çocuk?”

“Sana ne? Çocukları nüfusuna mı alacaksın?”

Selda anlamayan gözlerle ona baktı. “Sen iyi misin?”

“Of! Bilmiyorum!” diye iç çekti Aysun. Gözleri arkadaşına çevrildi. “Yol yorgunluğu sanırım. Sinir oldum ona zaten! Adam

yol boyu benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ben konuşursam öylesine cevap verdi. Şimdi de şurada Sultan'ın babasını askerlik arkadaşımıymış gibi güldürebiliyor!”

“Hey!” dedi Selda bu sefer şaşkınlıkla. “Sakin ol kızım! Seninle neden konuşmak istemesin ki? Belki yorgun falandır!”

“Değil. Ondan hoşlanmıyorum. O da bunu biliyor!” dedi Aysun alçak sesle. “İlk gördüğüm andan beri bana biraz itici geldi.”

“İtici mi?” Bu sefer iyice şaşırmıştı Selda. “Aysun, sen adama nerenle bakıyorsun? Adamın fazlası var eksigi yok! Bir iki yanık mı seni ürküttü?”

“Ne bileyim ben? Görünce hoşlanmadım işte! Neyse! Çok önemli bir şey değil.”

“Nasıl değil? Birlikte çalışmayacak mısınız?”

“Biz avukatız! Unuttun mu? Müdürlerinden birisi olmayacağım. Onu şirkette ne kadar sık görebilirim ki?” Gülümsedi. “Ben çok sık olacağını zannetmiyorum. Zaten adam profesyonel birisi... Ben de onun gibi olacağım kesinlikle. Özel fikirlerim, birlikte uyum içinde çalışmamıza hiç engel teşkil etmez!”

“Bu doğru! Öyle olmalı. Neyse! Söyle hadi! Evlenmiş mi daha evvel? Ya da bir sevgilisi var mı?”

“Sanmam!” dedi Aysun aldırılmaz bir tonla. “Yani sevgilisi olup olmadığını sormadım. Daha önce evlenmiş mi onu da bilmiyorum. Zaten ben de onunla daha iki gün önce tanıştım. Yolda da sevgilisi ile ilgili bir şey söylemedi.”

“Zengin mi peki?”

Aysun dudak kıvrırdı. “Şimdilik pek değil... Yani pek çok kişiye göre zengin sayılır ama bizim şirkete ortak olmak için nesi var nesi yoksa satmış. Üstüne de bankadan kredi çekmiş.” Çocuksu bir şekilde kıkırdadı. “Adam koca bir şirketin yarısına sahip ama ev alacak parası yok! Gelirken kiralık ev baktık ona!”

“Kiralık ev mi? Pinti mi yoksa?” Bunu soran Sultan'dı. Üzerinde tabak ve çatalların bulunduğu bir tepsiyle evden çıkıp gelmişti. Zengin bir kız olarak o da pinti erkeklerden hoşlanmazdı.

“Bilmiyorum! Ama hayır... Sanmam!” Yüzündeki gülümseme içten bir hal aldı bir anda. Aklına sevdiği adam gelmişti. “Şirketin yüzde on hissesini sanki önemsiz bir şeymiş gibi yeğenine devretti. Yeğeni bizim şirkette müdür... Zaten Gürkan sayesinde Vural Bey’i tanıdık ve o sayede şirketimize ortak oldu.”

“Gürkan kim?” diye sordu Selda hemen. Biraz merakla gülümsüyordu. “Ondan bahsederken gözlerin ışıldadı birden!”

“Dedim ya bizim şirkette müd...”

“Hadi kızım!” diyerek onun sözünü kesti Sultan. Hatta hafifçe çimdiklemişti. “Anladık sizin şirkette müdür de, senin için kim? Seni Amerika’da ziyarete gelen şu adam mı yoksa? Hani adını sır gibi sakladığın uzun adam? Birkaç gece birlikte çıkmıştınız? O gittikten sonra bir hafta hayal dünyasında gezdin!”

“Hiç de bile gezmedim!” diye itiraz etti Aysun hemen. Elindeki bıçakla domatesi biraz kalın kesmeye başladığının farkında değildi.

“Ama ‘o’ değil mi?”

“Evet, o!”

“Eee?”

Aysun elinde olmadan güldü. Domatesi kesmeyi bıraktı. Bir an muzip muzip iki arkadaşının yüzüne baktı. “Henüz ciddi bir şey yok! Ama...” Derin bir nefes aldı. “Ama ondan çok hoşlanıyorum!”

“Bunu anlamıştık zaten!” diye yalandan homurdandı Selda. “Amerika’da ikide bir gelip bizi öpüp duruyordun. Çirkin sesinle gaklayarak şarkı söylüyordun! Aşk gözünü kör etmişti! Hoşlanma falan değil seninki! Düpedüz aşk işte!”

Aysun omuz silkti. “Neyse! Adı her ne ise, şu an hayatımda birisi var.”

“Oh! Şükür! Herkes senin duygusuz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Biz dâhil! Erkeklere olan tavrını bilmeyen yoktu!” Selda alayla mırıldanmıştı.

“Hop! Durun bakalım! Çapkın bir Amerikalının öpücüğü yerine, bir Türkün öpücüğünü tercih etmek o kadar da kötü değil!”

“Laf! Okulda bir sürü de Türk öğrenci vardı. Hepsi zengin ve... ve...” Selda’nın gözleri ileride oturan Vural’a kaydı. Cümlesini bitiremeden sustu bir süre. Sonra devam etti. “Tamam, kabul! Şu ilginç adamın yarısı kadar bile yakışıklı değillerdi, ama birazcık tecrübeden ne çıkar ki?”

“Öpüşmekten zevk aldığım tek adamın... sevdiğim adam olmasını tercih ederim!” dedi Aysun. Sesi inatçıydı. Ancak onun da gözü Vural’a kaymıştı. Bu düşüncesinin bir istisnası olmuştu elbette!

“Onun hikâyesi ne?” diye sordu Selda merakla. Gözleri genç adamın üzerinden bir an bile ayrılmamıştı.

Son domatesi de doğramaya koyulan Aysun ilgisizce mırıldandı. “Bilmiyorum. Neyi soruyorsun?”

“Yanıklarını... Nasıl olmuş?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Vücudunun her yeri mi yanık acaba?” Neşeli bir şekilde kıkırdadı. “Çalışması gereken önemli bir organına bir şey olmamıştır umarım!” dedi hiç utanmadan.

Aysun’un bıçağı domatesin üzerinde takılı kaldı. Gözleri kocaman olmuştu. “Aaa! Seni terbiyesiz!” dedi şaşkınca. Selda’nın yerine kendisi kıpkırmızı olmuştu. Ama kızarmasının asıl sebebi başkaydı. O geceyi hatırlamıştı yine! Şortunun ince kumasını zorlayıp... kasıklarına baskı yapan bir şeyi hatırlamıştı bir anda. Hiç de zarar görmüş gibi değildi o şey... Kendi bedeninde oluşturmuş olduğu ürpertiye ve zevki unutmaması zordu zaten. Hayatında ilk kez böyle bir yakınlaşma yaşamıştı.

“Şaka yaptım ya!” dedi Selda gülerek. Gözleri yana kaydı. “Şişşt! Tamam susun. Betül Teyze geliyor.”

Yemek faslı başladığında, konuşmalar genel olarak düğün üzerineydi. Vural da Aysun gibi fazla bir şey almamıştı tabağına. Ancak konuşmalara samimi bir şekilde katılıyordu. Düğüne

davet edildiğinde ne reddetti, ne de kabul etti. Sadece “İnşallah!” demekle yetinmişti. Ameliyatının ne zaman olacağı belli olmadığı gibi, ameliyattan sonra hemen yürüyüp yürüyemeyeceği bile belli değildi.

Vural tahmin edilenden de fazla kaldı orada. Yemeğin üzerine kahvesini ve hatta çayını bile içmişti. Ona çay servisini yapan Selda’ya da gayet keyifli bir gülümseme atmıştı. Bunu fark eden Aysun gözlerini kıstı. Eh! Adam haklıydı. Güzel bir kadın ilgi gösterirse, karşısındaki erkek de civıttırdı elbette!

Zaman iyice ilerleyince “Ben kalkayım artık!” dedi Vural. Gerçekten de bastonuna dayanarak ayağa kalktığı anda saat on bire gelmişti. “Geç oldu! Her şey için teşekkür ederim.”

Aysun da ayağa kalktı. Sandalyesinin arkasına astığı çantasına uzandı. Onu hangi otele götürebileceğini düşünüyordu o anda. Ankara’yı iyi kötü biraz bilirdi. Ama bir otelde hiç kalmamıştı. Neyse, nasılsa denk gelirlerdi birkaç iyi otele. Vural da erkeklerle el sıkışarak vedalaşmaya başlamıştı bile.

“Vural Bey’i ben bırakırım, Aysun!” diye hemen yanı başından birisi konuşunca, gözlerini çevirdi. Selda’ydı bu. O çantasını eline almıştı bile. “Ben zaten eve gideceğim. Sen bir daha geriye dönmek zorunda kalmazsın böylece!”

Genç kız şaşırmıştı. “Ama?..” Bakışları Vural’a kaydı. Genç adam gece bile ışıldayan gözlerini Selda’nın üzerine dikmişti. Sonra o bakışlar Aysun’a döndü.

“Evet, böylesi daha iyi,” dedi genç adam. “Gece gece sizi merak ederim sonra...”

“Benim için sorun değil!” dedi genç kız. “Ben söz verdim!”

“Ben Ankara’yı senden iyi biliyorum!” diye atıldı Selda. “Yolumun üstünde de çok güzel oteller var. Ben Vural Bey’i memnuniyetle götürürüm. Sen de dinlen.”

Genç kız çantasını yavaşça geri bıraktı. Çünkü Vural iş kesinleşmiş gibi dönmüştü. Sultan’ın annesi Betül Hanım’a her şey için yeniden teşekkür ediyordu.

Selda'nın beyaz arabası da küçük park alanındaaydı. Aysun'un ki ile yan yanaydı. Genç adam Aysun'un arabasının bagajını açıp içinden bavulunu aldı. Dengesini bozmamaya ve dizine fazla yüklenmemeye çalışarak diğer arabanın bagajına bıraktı. O sırada Selda da oradakilerle vedalaşmaya başlamıştı.

Vural bagaj kapağını kapattıktan sonra dönüp Aysun'un mesafeli yüzüne baktı. Sessizce bakıştılar bir iki saniye.

"Yolculuk için teşekkürler!" dedi genç adam gülümseyerek. Aysun başını eğmişti bir şey değil dercesine. "Benimle ev baktığınız için de teşekkürler, Aysun Hanım!" diye ekledi genç adam.

"Önemli bir şey değildi..." diye mırıldandı Aysun da.

Gözleri hâlâ birbirlerine kilitliydi. Gülen gri gözler ile mesafeli yeşil gözler... Vural ona elini uzatmadı. Yanık elini uzatıp genç kızı zora sokmak istemiyor gibiydi. Bunu Aysun da fark etti. Hâlbuki bu sefer elini uzatsa... o da onun iri avucuna elini bırakmakta zorluk çekmeyecekti. Ancak genç adam böyle bir girişimde bulunmayınca, terlemiş ellerini arkasında kavuşurdu. Gri saçlı adam başını eğerek selam vermişti sadece.

Ve dönüp gidecek gibi oldu...

Aysun kendisini bir garip hissetti. Sanki... Sanki terk edilmiş yormuş gibi!

"Hepsi... bu mu?" diye soruverdi yavaşça.

Genç adam duraklamıştı. Başını çevirip yeniden onun tertemiz yüzüne baktı. Hafif rüzgârda genç kızın saçları salınıp duruyordu. Yüzüne dökülen bir parça saç eli ile iteledi genç kız.

"Neyin hepsi?..." diye sordu genç adam.

"Öylece... gidecek misiniz?"

Vural tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ne yapmam gerekiyordu? Bir yere çıkış için izin talep dilekçesi mi vereceğim? İmza falan mı atacağım?"

Onun rahatlığı ve umursamazlığı karşısında öfkелendi genç kız. Gözleri ışıldadı bir an... "Be..belki sizi hastanede... arardım. Bir telefon bile vermeyecek misiniz?"

Vural sessizce onu süzdü. Gülümsemesi dudaklarında olmasına rağmen, bakışlarından bir şey anlamak mümkün değildi. “Telefonumu mu istiyorsunuz, Aysun Hanım?”

“Belki... gerekir diye!..”

Genç adam onu süzdü bir an. Sonra başını iki yana salladı yavaşça. “Gerekeceğini sanmam!” dedi ağır ağır. Selda diğerleri ile vedalaşmayı bitirmişti. Son olarak Aysun kaldığı için onların yanına doğru yönelmişti. Vural başını eğdi yine selamlama amacıyla. “Size iyi eğlenceler, Aysun Hanım... Bursa’da görüşürüz!”

Selda ikisi arasındaki sıkıntılı elektriği görmüştü. Ancak Aysun’un bu gri saçlı ilginç adamdan hoşlanmadığını bildiği için bir şey belli etmedi. Yüzü sinirden kızarmış olan arkadaşına yaklaştı iyice. Dudaklarını yanağına doğru uzatırken şakacı bir sesle fısıldadı. “Bana teşekkür borçlusun!”

“Neden?” diye sordu genç kız.

“Eh, seni hoşlanmadığın bir adamla birlikte olmaktan kurtarmadım mı?” dedi Selda masum masum bakarak.

“Ha! Fedakârlık ettin yani?” diye mırıldandı Aysun. Sesi istediği kadar alaycı çıkmamıştı.

“Eh, işte! Sana göre evet! Ama bana göre iyi bir fırsat doğrusu. Onu tanımak istiyorum biraz. Ben çok hoşlandım bu adamdan!”

“O halde sana baştan söyleyeyim!” O da başını arkadaşına yanaştırdı. Vural arabanın içine biniyordu. Diğerleri de ona yakındı. O yüzden konuşmalarına kimse dikkat etmiyordu. “Dikkatli ol bence! O adam sevişemeyeceği bir kadınla birlikte olacak birisi değil!”

Selda omuz silkti hafifçe. Bu uyarıya çok da aldırılmış gibi gözüküyordu. “Sorun değil!”

Aysun’un gözleri irileşti. “De..Değil mi?” Bu ne demekti şimdi? Arkadaşının birkaç erkekle çıktığını, hatta bir tanesiyle çok ciddi olduğunu biliyordu ama!.. Ama acaba?.. Ama acaba bekâretini?.. Yok artık!

“Yarın görüşürüz tatlım...” Selda ona göz kırptı. Sonra arabasının kapısını açıp içine girdi. Yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. Motoru çalıştırmadan önce gülümseyerek Vural’ın yüzüne bakmıştı.

Aysun anlayamadığı bir sıkıntıyla ürperdi. Genç adamın telefon numarasını bilerek vermediğine inanamıyordu. Alt tarafı geçmiş olsun demek için arayacaktı! Belki bir kere ameliyat öncesi de arardı. Ameliyatın nasıl ve ne zaman olacağını sorardı. Patronu olduğuna göre nezaket gereği araması gerekmez miydi ki zaten?

Aman neyse! Daha iyiydi işte! Onu merak edip koskoca hastanede bir başına ne yaptığını düşünmemiş olurdu.

Peki, niye Selda’dan gerçeği saklamıştı ki? Neden Vural’ın bir gün evlenmek istediğini, kendisine eş olacak uygun bir kadın aradığını söylememişti? Buna anlam veremiyordu. Selda bu iş için biçilmiş kaftandı. Ayrıca bu adamdan hoşlanmıştı işte! Aysun’a göre garip bir adamdı ama Selda’nın zaten her zaman böyle garip zevkleri olmuştu. Neden bu ilginç tercihlerinin içine gri saçlı iri yarı bir adamı sokmasını ki? Üstelik o çirkin yanıklarını bile önemsememişti! Aptal kızın tek düşündüğü, erkeklik organının işlevsel olup olmadığıydı!

Giden arabanın ardından öylesine bakarken sıkıntıyla iç çekti. Belki yakında fazlasıyla işlevsel olduğunu öğrenirdi! Kendisi o gece birkaç saniyede öğrenmişti aslında. Selda’nın daha da yakın bir şekilde öğrenmeye hevesli olması ise saçmalıktı!

9. BÖLÜM

-Üğün için alınacak birkaç parça şey daha kalmıştı. Hep birlikte alışverişe çıkacaklardı. O yüzden Selda öğlen gibi gelmişti. O geldiği sırada Aysun ve Sultan bahçede çay içiyorlardı. Yanlarında Betül Hanım da vardı. Erkekler işlerine gitmişlerdi doğal olarak.

Selda onları çay içerken bulunca, kendisi için de bir bardak çaya hayır demedi. Her zamanki gibi limon sarısı açık çayını eliyle doldurmuştu. Şeker atmadan boş koltuklardan birisine oturdu. Yüzü gayet keyifli olduğunu gösteriyordu. Güzelce makyaj yapmıştı.

“Ne yaptınız gece?” diye sordu Betül Hanım. Bu sorunun cevabını aslında Aysun da merak ediyordu. O yüzden gözlerini arkadaşının yüzüne dikmişti. Selda omuz silkti.

“Bir otel baktık ona. Kolayca bulduk. Gideceği hastane Kızılay'daymış. Oraya en yakın otel tıka basa doluydu. İnanılmaz ama sadece bir yer boşmuş. Mucize gibi... Vural da oraya yerleşti.”

Onun mucizelerine şaşırmamaya şartlanan Aysun, çayından tam bir yudum alacaktı ki durdu. Yeşil gözleri alayla kısıldı. “Vural mı?..” diye sordu içnelercesine? “Ben bile ona ismiyle hitap etmiyorum! Ne oldu ki? Gece yakınlaştınız mı birden?”

Selda ona aldırmadan güldü. “Doğrusunu istersen, evet... Çok tatlı ve eğlenceli bir adam. Otel işini kolayca halledince, dışarıda bir şeyler içmeye çıktık. Yürüdük biraz...”

“Topal haliyle mi?”

“Tüm gün oturduğunu söyledi. Yürümek iyi gelecekmiş. Hem o kadar topallamıyor. O koca uzun bacaklarıyla kolayca yürüdü

yanımda. Sonra Sakarya'da bir kafede oturup, serin bir şeyler içtik. Zaman nasıl geçti anlamadım. Bir baktım saat gece iki olmuş!"

Aysun çayından yudumunu aldı. Bardağını geri bıraktı. "Demek gerçekten iyi vakit geçirmişsin... Geceleri ona dikkat etmek lazım!" diye homurdandı. Yine aklına öpüşmeleri gelmişti. Zaten neredeyse hiç çıkmıyordu ki! Bu vicdan azabından nasıl kurtulacaktı?

Herkes ona garip bir şekilde bakınca gülümsemeye çalıştı. Ağzından öylesine çıkıveren o sözcüklerin anlamını açıklamak için zaman kazanmaya çalıştı. Nasıl açıklayacaktı ki? Onlara söylese miydi o delice öpüşmeyi? Tabii ki söyleyemezdi!

"Niye?" diye açıkça sordu Sultan.

"Hiç! Öylesine söyledim. Gürkan, amcasının çok çapkın olduğunu söylemişti. Tabii yüzü öyle yanık olmadan önce... Sanırım sen de ne kadar itici olduğunun farkındasındır?"

Selda şaşkınlıkla ona baktı. "İtici mi? Yanığı mı?" Gerçek bir kahkaha attı. "Tatlım! Minicik bir yanık! Hem ona çok değişik bir hava veriyor. Gözlerine ise bayıldım! Gri desen gri değil! Mavi desen hiç değil!"

"Amma incelemişsin adamı!" diye alay etti Aysun. Neyse ki arkadaşları henüz Gürkan'ı görmemişlerdi. Eğer görmüş olsalardı, en yakın arkadaşlarını kıskanmak ve hatta saçlarını yolmak gibi bir durumla karşılaşabilirdi.

"Bakılmayacak gibi değil ki! Ama ilginç bir özelliği daha var!"

"Neymiş o?"

"Konuşkan, esprili birisi ama kendisinden hiç bahsetmiyor. Kendisi hakkında tam bir sır küpü! Dikkat ettin mi sen de? Başkası olsa karşısındaki kadını etkilemek için her şeyi anlatırdı."

"Yani?"

Selda omuz silkti. Güzel yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Yani hep ben anlatmış oldum! Amerika hakkında sorular sordu. Haberim olsun, sizin şirkette avukat olarak çalışmaya başlayabiliyim! Senin iyi bir yardımcıya ihtiyacın olacağını söyledim!"

Aysun'un gözleri içtenlikle parladı bu sefer. Her şey bir yana, Selda ile çalışmayı çok isterdi. O en iyi arkadaşıydı. "Gerçekten mi?" diye sordu ciddi bir sevinçle.

"Vallahi!" Selda omuzlarına kadar ancak inen kısa bal rengi saçlarını eliyle şımarıkça savurdu. "Şansım değişiyor mu ne? Şirket düzene girince bu konuyu değerlendireceğini söyledi."

Aysun gülümseyerek onayladı. "Güzel! Ben ona hatırlatırım sık sık! Keşke gelsen! Çok güzel olur gerçekten!" Hafifçe bir nefes aldı. "Ayrıca bir şey daha var bilmen gereken..." diye başladı ama cümlesinin sonunu getirmedi.

Betül Hanım ve Sultan gibi, Selda da merakla genç kıza baktı. "Nedir o?" diye sordu.

Aysun dün gece söylemesi mümkünken nedense söylemediği şeyi düşündü. Neden söylemediğini bilmiyordu. En iyisi şimdi söylemekti. Of! Çok karışık olmuştu! "Madem ondan hoşlandın..." diye mırıldandı. "Sana iyi haberi vereyim! O da..." Söylese miydi? En iyisi bunu önemsiz bir habermiş gibi sunmaktı. Şimdilik arkadaşını boşuna heveslendirmek istemezdi. "O da sanırım yakın bir zamanda evlenmeyi düşünüyormuş!" dedi şakacı bir tonla.

"Evlenmeyi mi?" diye sordu Selda irileşmiş gözlerle.

"Evet... Öyle bir mevzu olmuştu geçen gün. Ülkeye dönme sebeplerinden biri de, artık bir aile sahibi olmak istemesiymiş sanırım!"

"Ya!" dedi Selda hevesle.

"Şanslı kızsın!" dedi Sultan da. Annesi ise genç kızların konuşmalarını keyifli bir olgunlukla seyrediyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Selda merakla sordu. "Ülkeye nereden dönmüş ki? Yurtdışında mıydı?"

Aysun gülümsedi. Başını iki yana sallayınca, saçları yanaklarına sürünmüştü. "İnanamıyorum sana! Siz iki saat boyunca ne yaptınız onunla?"

“Konuştuk bir şeyler ama...” Selda sıkıntılı bir şekilde dudak büktü. “Dedim ya, pek bir şey bahsetmedi kendisinden!”

“İyi...”

“Değil! Anlatsana onun hakkında bildiklerini. Sabahtan beri aklımda bir sürü soru vardı. Şimdi sayende yenileri eklendi. Gerçekten evlenmek istiyorsa, bir kız var mı kafasında?”

Evet! Ben!.. diye geçirdi içinden esefle.

Sonra ürperdi. Aslında bir an önce Selda ile Vural'ın arasını yapsa iyi olurdu. İçinde kötü hisler geliyordu. “Şimdilik yokmuş...” diye mırıldandı. Gülümsemesini devam ettirmeye çalışıyordu. “Yaşı biraz büyük ama... madem hoşlandın... olmayacak şey değil!”

“Yaşında ne var ki? Kır saçlarına rağmen bile ne kadar genç olduğu belli! Peki, söylesene nereden geldi?”

“Gezmediği ülke kalmamış. Çoğu Afrika'da... Çin'de... Son birkaç yıldır da Almanya'daymış.”

Selda adeta yutkunmuştu. Genç kız arkadaşının mavi gözlemindeki ışığı iyi tanırdı. Şimdi avcı bir kedi gibi olmuştu. Yakalamak istediği bir av vardı karşısında artık.

“Kızlar! Muhabbetinizi bölmek istemem ama artık kalksak mı?” dedi Sultan. “Bugün artık alışveriş işini bitirmek istiyorum. Yarın tüm gün terzide olacağız. Sonra ev kalabalıklaşır, kimse-den bağımsız bir yere gidemeyiz.”

Ona itiraz etmemişlerdi. On dakika sonra Sultan'ın çağırdığı taksi ile Kızılay'a doğru gidiyorlardı. Arabayı park etme derdi olmadan gezinmek iyi olacaktı. Taksiden indiklerinde hava çok güzeldi. Güneş yeniden tepedeydi ama önceki gün yağan yağmurun etkisi ile çok yakıcı bir sıcak yoktu.

Bir sürü şey aldılar. Aysun düğün için giyeceği kıyafeti zaten Ankara'dan almaya karar vermişti. Vücuduna iyi oturan tek parça, beyaz bir elbise satın almıştı. Omuzları saydam bir tül ile açıkta bırakılmış olan elbisenin dekoltesinde, göğsünün seksi kıvrımlarını gizleyen bir döküm vardı. Oradan yere kadar uzanan

kumaş, parlak ve yaz için oldukça uygundu. Gerçekten serin tutuyordu. Kalça kısmının biraz üstüne, yine dantelden fiyonklu bir kemer motifi iliştirilmişti. Böylece genç kızın ince uzun bedeninin kıvrımları bir nebze de olsa dikkatlerden uzaklaştırılmış oluyordu. Onun altına ise çok uygun beyaz bir ayakkabı seçmişti. Bilekten bağcıkları olan ve o incecik bileklerini seksi bir şekilde meydana çıkaran yüksek topuklu bir ayakkabıydı.

Gelin adayı için de bir sürü şey almışlardı. O gün gerçekten çok keyifliydi. Akşama kadar gezmekten üç genç kızın ayaklarına kara sular inmişti ama tüm yorgunluklarına değmişti doğrusu. Elleri kolları dolu olarak eve geri dönmüşlerdi. O kadar çok şey almışlardı ki, taksi şoförü bile arabadan inip taşımalarına yardım etmişti.

Selda akşam yemeğine kalamayacağını söyleyince, iki kız da hiç şaşırmadı aslında. Çünkü ikisi de onun alışveriş sırasında bir ara Vural ile telefonda konuştuğunu fark etmişlerdi. Arkadaşının neşeli yüzüne bakan Aysun, aslında o kır saçlı herife daha da sinir olmuştu! Beyefendi telefon numarasını ona vermeye gerek görmemişti ama belli ki Selda için durum aynı değildi.

“Buluşacak mısınız?” diye sordu çantaların arasından kendisine bir yol açmaya çalışırken. Sultan’ın odasındaydılar. Her yer alışveriş çantaları ve içindeki düğün malzemeleri ile doluydu. Yatağın üstü bile...

“Ufukta ciddi bir aşk mı belirliyor yoksa?” dedi Sultan gülerek.

“Kim bilir?..” dedi Selda da muzip bir sesle. Gözleri parlıyordu. “Aslında ben kendimi zorla davet ettirdim. Yarın sabah ameliyat olacakmış. Bu geceyi değerlendirelim dedim. Yalnız kalmasına gönlüm razı olmadı.”

“Sabah mı ameliyat olacakmış?” diye tekrarladı Aysun.

“Evet... Bugün tüm tahlilleri yaptırmış. Gece hastaneye yatışı olacakmış. Sabah erkenden de ameliyat... Ben de giderim sanırım.”

“Nereye?”

“Ameliyata tabii... Koca şehirde kimsesi yok zavallı adamın.”

Aysun gülümsedi. Vural Bey kendisine eş bulmakta pek zorlanmayacak gibiydi. Aslında Selda ona yakışırdı. Aralarındaki en hayat dolu kız oydu. Onun moralini kolay kolay hiçbir şey bozmazdı. Fiziği de güzeldi. Bir erkeğin istediği her şeye sahipti. Paraya bile...

“Adam Afrika’da bile tek başına ayakta kalmayı başarmış. Ona zavallı demek biraz saçma olur,” dedi gülümseyerek. “Ama inşallah bu zavallı adam kalbini kırmaz. Ben çözemedim onu henüz. Her zaman düşündüklerimin dışında bir şey yapıyor.”

“Çok ilginç birisi gibi geliyor bana da...” dedi Selda mutlu bir şekilde. “Evlilik konusundaki fikrimi biliyorsunuz. Henüz evlenmek falan istemiyorum. Ama duruma bağlı tabii... Onu biraz tanımak güzel olacak. Korkmayın! Hemen âşık olmayacağım bu sefer.”

“Bu iyi!” dedi Sultan. Gözleri minik bir alayla ışıldamıştı. “Sen âşık olunca biz de çok yoruluyoruz!”

Selda orada yarım saat daha kalıp alınanları toplamalarına yardım etti. Betül Hanım elinde bir tepsi limonata ile yanlarına gelmişti. Yanında da kremalı bisküvi ve çıtır çıtır gofret getirmişti. Atıştırmaları bitip de alman eşyalar toplandıktan sonra Selda arabasına binip gitti.

Aysun sıkıntılıydı nedense... Vural’ın hangi hastanede yatacağını sormayı çok istemişti. Ancak gururundan dolayı vazgeçmişti. Adamın tavrını haklı buluyordu aslında. Onun yaralarından tiksinimişti. Öpücüğünü sevmiş olsa bile, sonrasında bu tiksintisini ona belli etmişti. Yanık bir adamı kim öpmek isterdi ki?

Selda’dan başka!..

Bu gece uzun ve ateşli bir öpücüğü Selda da alabilir miydi? Muhtemelen! Onun yanıklardan ürmediği, rahatsız olmadığı belliydi. Acaba sorun kendisinde miydi? Vural’da onun görmediği ama annesinin ve Selda’nın görmüş olduğu ne olabilirdi ki? Hatta ablası Ayça’nın... Ayça bile çok hoşlanmıştı adamdan!

Galiba erkekler ile ilgili yelpazesi dar olmasındandı. Çok erkek tanınmamıştı. O her zaman ciddi görünen, ciddi bakan, bakımlı erkekleri sevmişti. Tıpkı Gürkan gibi... Vural'ın uzunca saçları, pervasız bakışları, hep gülümseyen şımarık dudakları genç kıza itici geliyordu. Evet! Sadece yanık işi değildi bu! Vural ona itici geliyordu! Sevmiyordu o adamı!

Akşam yemeğinden hemen sonra telefonu çalınca şaşırdı. Sultan'ın nişanlısı yoktu o gece. İki kız yan yana oturmuşlar dizi izliyorlardı. Yavaş yavaş ülkedeki dizileri tanımaya başlamışlardı. Telefonu açtığında karşısında Gürkan'ı bulunca, biraz soğuk bir sesle mırıldandı.

"Alo?"

"Selam!" dedi genç adam karşıdan. Sesi bir şey olmamış gibi doğaldı. "Nasılsın?"

"İyiyim!" dedi genç kız da. Yerinden kalkıp bahçenin rahat bir köşesine gitti. Sultan onun ardından öylesine baktıktan sonra, annesi gibi yine televizyona çevirmişti gözlerini.

Aslında Aysun epey kızgındı. Gürkan onu bir kere bile aramamıştı. Yolda başına bir şey gelip gelmediğini merak bile etmemişti demek ki!

"Sen nasılsın?" diye sordu biraz soğuk bir sesle.

"Yoğun!" dedi genç adam da kısaca. "Daha önce arayacaktım ama olmadı. Siz amcamla gittikten sonra biraz çalıştık babanla. Son kontrolleri ve toparlamaları yaptık. Hatta Ayça da bizimleydi."

"Ayça beni aradı!" dedi Aysun yavaşça. "Sağ salim varıp varmadığınızı merak etmiş."

"Biliyorum. O aradığında ben de yanıdaydım. Bugün de çok yoğundu inan ki. Daha yeni vakit buldum. Yapılacak bir sürü resmi iş vardı. Amcam vekâleti bana yolladı sabah. O gelinceye kadar ben ilgileniyorum."

"Amcanla konuştun mu?"

"Evet... Ama o aradı beni."

“Yine de beni arayacak kısa bir an bulabilirdin!” dedi Aysun biraz küs bir sesle. Buna rağmen genç adama karşı hafifçe yumuşamıştı. Babasının da hep onun yanında olduğunu düşünecek olursa, gerçekten de sıkı çalışıyor olduğunu kabullenebilirdi. Fakat kadını yanı bu ilgisizliği kabullenemiyordu. Hiç mi yemek yemiyordu? Tuvalet de mi gitmiyordu?

“Kafam o kadar meşguldü ki, gerçekten de aklıma geldiğinde çok geç olmuş oluyordu. Şimdi bile sigara içme bahanesi ile kaçtım babanın yanından. Bu saat olmuş hâlâ çalışıyoruz.”

Genç kız sonunda yelkenleri suya indirdi. Aşkla dolu kalbi Gürkan’a kızgın kalmasına izin vermiyordu. “Peki, tamam. Anladım. Ama üzuldüm doğrusu...”

“Üzülme!” dedi genç adam da gülümseyen bir sesle. “İyi olduğunuzu öğrendiğim için içim rahattı. Amcam seni sıklamadı değil mi?”

Genç kız içindeki minik bir intikam dürtüsüyle mırıldandı. “Hayır! Hiç sıklamadı! Aslında... sandığımdan da...” Ne diyeceğini bilemedi bir an. Sustu. O güleç yüzlü huysuz adam aklına gelince, dişlerini sıktı. Daha Tirilye’den ayrılır ayrılmaz Aysun’dan kurtulmak için fırsat kollamıştı. Yolculukta da mümkün olduğu kadar az konuşmuştu. “...eğlenceli bir adammış!” diye ekledi usulca.

“Öyledir... Peki, sıkıntısız bir yolculuk yaptığınıza sevindim. Sen ne yapıyorsun şimdi? Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?”

Aysun ona tüm gün yaptıklarından kısaca bahsetti. Elleri kolları dolu dolu eve geldiklerini falan anlattı. Ama çok uzatmamıştı. Gürkan onu yine arayacağına söz verip telefonu kapattığında, keyfi biraz yerine gelmiş bir halde diğerlerinin yanına döndü. Koltuğuna oturdu. Sultan yan gözle ona bakmıştı.

“Kim?” diye sordu kısaca.

“Gürkan!” diye kısa bir cevapla geçiştirdi Aysun. Ancak güzel gözleri artık daha keyifli olduğu için, Sultan zaten bu cevabı önceden tahmin etmişti. Gülümseyerek ona baktı.

“Ne güzel!” dedi mutlu bir mırıldanmayla. “Aklıma ne geldi biliyor musun? Sen bu Gürkan’la, Selda da şu yakışıklı patronunuzla evlenirse ne ilginç olur değil mi? Art arda düğünlerimiz olur. Bebeklerimiz de birbirine yakın yaşlarda olur. Gerçi biz birkaç yıl bebek düşünmüyoruz.”

“Çok da gecikmeyin!” dedi Betül Hanım. Onaylamaz bir bakış atmıştı. “Ben torun sevmek istiyorum!”

“Anne, daha yaşımanız ne ki?” dedi Sultan. İtirazı tatlı bir gülümseme ile süslenmişti. “Zaman değişti artık. Önce hepimiz kariyerlerimizi oluşturmalıyız!”

“Anlıyorum ama bebek size sorun olmaz ki! Ben bakarım torunuma...”

“Yine de bebek varken dikkatimizi işe veremeyiz. Hem senin zaten torunun var!”

Sultan’ın ağabeyi evliydi. Fakat kendi işi yüzünden İzmir’de oturuyorlardı. Betül Hanım’m torununu görmek için ya İzmir’e gitmesi gerekiyordu, ya da onların bir tatili fırsat bilip gelmeleri.

“Onlar uzakta!” dedi Betül Hanım. Neyse ki kızı evlendiğinde Ankara’da yaşayacaktı. Bu biraz içini rahatlatıyordu.

Aysun ise gülümseyerek ikisi arasındaki konuşmayı izliyordu. Bu annelerin düşünceleri hep aynıydı demek ki! Komikti. Çocukları dizlerinin dibinden ayrılmasın istiyorlardı. Torunları da acil bekliyorlardı. Ama Gürkan ile evlendiklerinde üst katta oturmaya hiç niyeti yoktu. İllaki kendisine ait bağımsız bir evi olsun istiyordu. Araya biraz mesafe girerse daha iyi olacağına emindi.

Ertesi gün Selda onlarla biraz geç buluşmuştu. Hatta eve gelmemiş, Kızılay’da bir kafede buluşmalarını önermişti. Bir önceki gün dondurma yedikleri kafeye geldiğinde ise oldukça neşeliydi genç kız. O da hemen bir sade dondurma söyledikten sonra arkadaşlarının meraklı gözlerine bakmıştı.

“Eee?” diye sordu Sultan ona. “Nasıl gitti gece?”

“İyi!” dedi genç kız iç çekerek. “Çok tatlı bir adam! Bayıldım! Bayıldım!”

“Belli!” dedi Aysun biraz soğuk bir sesle.

“Çok eğlenceli birisi. Ama tam bir bulmaca! Yemin ederim gördüğüm en gizemli adam!”

“Gizemli mi?” diye minik bir alayla sordu Aysun. Güzel kaşları kalkmıştı. “Nasıl yani?”

“Püf!” İçine çektiği havayı geri bırakmıştı Selda. “Hakkında hâlâ doğru düzgün bir şey bilmiyorum. Ne yaşını, ne burcunu, ne de hoşlandığı rengi...”

“Sorsaydın!” dedi Aysun aynı alaycılıkla. “Senden kaçmazdı böyle şeyler!” İçinde filizlenen kızgınlığın sebebini tam bilemiyordu.

“Aslında sormaya vakit olmadı. Dolu dolu geçti zaman. Beni harika bir lokantaya götürdü. Yanımızda doktor arkadaşı ve eşi de vardı.”

“Vay!” dedi Sultan. “Demek arkadaşıyla bile tanıştırdı seni ha?”

“Evet!” Selda’nın gerçekten mutlu olduğu belliydi. Önüne getirilen dondurmasından bir kaşık alıp kırmızı dudaklarına götürdü. “Bu sabah da hastanedeydim!”

Aysun bu sefer gerçekten sinirlenmişti. Sebepsiz yere...

“Sen onun ameliyatına da mı gittin?” diye sordu kuru bir sesle. Ama dudakları gülümsemeye çalışıyordu.

“Tabii!” dedi Selda rahat bir tavırla. “Gelmemi hiç istemedi ama sabah sürpriz yaptım. Çok şaşırdı.”

“Eminim!” dedi Aysun. “Eee? Nasıl geçti ameliyatı peki?”

“İyi... Sorunsuzmuş dediklerine göre. Belden aşağısını uyuşturmuşlardı. Ameliyat epey uzun sürdü yalnız. Şimdi iyi... Sizinle buluşmayacak olsaydım daha da kalırdım yanında...”

“Sen daha şimdiden eşi gibi davranmaya başlamışsın zaten!” dedi Aysun gülümsemesini devam ettirmeye çalışarak. Geçmiş olsun diyebileceği bir telefon numarasına bile sahip değilken, Selda’nın onun yanında olması çok can sıkıcıydı. Gururundan dolayı ne babasından, ne de Gürkan’dan onun numarasını isteyebiliyordu.

Ama işin doğrusu, geçirdiği ameliyatı ve seken dizinin iyi olup olmayacağını gerçekten merak ediyordu.

“Sonuç iyi olacak mıymış peki?” diye sordu Sultan. “Öyle bir adamın topallaması insanı üzüyor!”

“Evet ya!” dedi Selda da üzgün bir iç çekişle. “Gerçekten yakışmıyor ona. Beni rahatsız etmiyordu gerçi ama... insan, onunki gibi bir fiziğe sahip olan bir adamın daha... daha mükemmel olmasını arzuluyor. İnşallah çabucak iyileşir.”

“Neden olmuş ki dizi öyle acaba?” diye sordu Sultan.

“Bilmiyorum...” dedi Aysun. Sanki soru kendisine sorulmuş gibi gelmişti.

“Bir yangında...” diye rahatça mırıldandı Selda da. Aysun şaşkınlıkla ona çevirdi gözlerini.

“Sen biliyor musun?” diye sordu hayretle.

Genç kız omuz silkti. Dondurmasından bir kaşık daha almıştı zevkle. “Çok değil. Aslında doktor arkadaşı kaçırdı ağzından. Çok kötü hasar görmüş. Vücudunda yanık dışında bir iki yırtık da olmuş anladığım kadarıyla. Yanan ahşap bir evin çatısı mı ne çökmüş...”

“Nerede?”

Hem Sultan, hem de Aysun aynı anda sormuştu bu önemli soruyu. Her ikisi de meraklı gözlerle Selda’ya bakıyorlardı. Selda koca bir kaşık dondurmayı yavaşça ağzında gezdirdi.

“Almanya’da diye anladım...” dedi düşünceli bir sesle. “Öğrendiğimin hepsi bu! Ameliyattan sonra ona sormak istedim ama gelen giden hemşireler yüzünden uzun konuşamadık.”

Aysun kaşlarını çatmıştı. Demek bir yangın olmuştu ve çatı üzerine çökmüştü ha? Merakı iyice tavan yapmıştı. Aslında onunla ilgili sorularını Gürkan’a sorabilirdi. Fakat genç adamı huzursuz etmek istemiyordu. Onun amcasını kıskanması muhtemeldi. Çünkü içindeki kadınsı bir yan bunu hissediyordu. Gürkan her ne kadar amcasını çok seviyor ve sayıyorsa olsa da... ona karşı minik bir kıskançlık hissediyor gibiydi. Belki onun iş

hayatındaki başarısını, belki dünyayı gezmiş olmasını, belki de yakışıklılığını...

Yakışıklılığı mı?

Saçmalıyordu yine. Şu anda Aysun için çok yakışıklı bir adam değildi. Belki saçları siyahken ve yüzünde o çirkin yanık yokken... yakışıklı olabilirdi! Hafifçe iç çekti. Suçluluk duygusu ile gözlerini yumdu. Tamam! Fena değildi... Gri saçlarına ve yanığına rağmen... yakışıklı sayılırdı. Burnu çok güzeldi. Öpmeyi bilen şımarık dudakları oldukça sevimli kılıyordu onu. Özellikle o iri gövdesi... çok seksiydi.

Aklı iyice karışmaya başlamıştı. Daha evvel erkeklerin seksi gözükmesi ile pek ilgilenmezdi. Tamam, Gürkan'ın da boyolu poslu olmasından, atletik vücudundan hoşlanmıştı ama onu seksi diye tanımlamak hiç aklına gelmemişti. Neden o adam? Kahretsin! Galiba yapılacak şey belliydi. Bir fırsatını bulup Gürkan ile de öyle doyasıya öpüşmeliydi. Ona sımsıkı sarılıp öyle öpüşmeliydi ki, sevdiği adamın da ne kadar seksi olduğunu iyice anlayabilmeliydi.

Alınacak son birkaç parça şeyden sonra yine taksiyle eve dönmüşlerdi. Gece keyifli ve çabuk geçmişti. Sultan düğün günü yaklaştıkça daha da heyecanlı oluyordu ama nişanlısı gayet sakindi. Hatta genç kızın heyecanını yüzünde bir gülümseme ile seyrediyordu. O gece eve Betül Hanım'ın kız kardeşi de gelmişti. Beraberinde kocası ve üniversite çağındaki iki kızı da vardı. Evin giderek kalabalıklaşacağı belli olmuştu. Bir sonraki gün akrabalarından daha da gelen olacaktı. Son gece Aysun ve Sultan aynı odada kalacaklardı. Zaten pek uyuyamayacakları için bu hiç sorun olmayacaktı.

Vural ile ilgili haberleri Selda'dan almaya alışmıştı artık. Onun ikinci gün hastaneden çıkmasını şaşkınlıkla karşılamıştı. Dizinde bir sargı ile ayrılmıştı. Otelde bir iki gün yürümeden yatacağını öğrenmişti. Ödem oluşmaması için, sık aralıklarla dizinin üzerine buz kompresi yapacaktı.

Düğün gecesi ise kiralanan düğün salonuna inanılmaz güzel-likte bir çiçek sepeti gelmişti. Üzerinde Vural'ın adı yazıyordu. Aysun bile bayılmıştı çiçeklere... Gösterişli orkideler gerçekten dikkat çekici bir şekilde sepete yerleştirilmişti. Etraflarında ge-lin çiçekleri ve orkidenin kadife gibi dokusunu meydana çıkaran güzel aksesuarlar vardı.

"Parasız bir adam için oldukça pahalı bir hediye..." diye ho-murdanmıştı Aysun. O sırada çiçeğin üzerine iliştirilmiş kart-taki yazıyı okuyan Sultan, genç kızın sözlerine dikkat etmemişti.

"Efendim?" diye sordu dağınık bir dikkatle. Sultan gerçek-ten çok güzel bir gelin olmuştu. Gelinlik hafif toplu vücudunu daha ince göstermişti sanki. Makyajı mükemmeldi. Saçları ise kuaförün dört saatini almıştı.

"Yok bir şey!" dedi Aysun. Arkadaşının güzelliğini memnun bir şekilde seyrediyordu. Farkında değildi ama aslında kendisi de çok güzeldi o gece. Uzun beyaz kıyafeti ile göz alıcıydı. Kısa saçlarını iki yandan tarakla tutturmuştu. Hem de Vural'ın hediye etmiş olduğu taraklarla... Garipti ama kısa saçlarını çok güzel bir şekilde kavramıştı taraklar. Kuaför de çok sevmişti bu gös-terişli tarakları. Saçları ile mükemmel bir uyum içindeydi. Gü-zel yüzü meydana çıkmıştı. Bir gece önce Sultan ve Selda'nın ısrarı üzerine takmak zorunda kalmıştı. Ancak kuaförde aynaya baktığında doğru bir iş yaptığını anlamıştı.

"Çok kibar bir adam!" dedi Sultan.

"Ne demezsin!" dedi genç kız azıcık ters bir sesle.

Sultan yan gözle ona baktı. "Bana baksana sen?" diye sordu biraz merakla. "Senin bu adamla ne alıp veremediğin var? Şir-ketinize ortak olduğu için mi kızgınsın? Var bir şey ama ne ol-duğunu anlayamadım! Seninkisi sadece yanıklardan dolayı itici bulma falan değil!"

"Hiç ilgisi yok!" dedi Aysun rahat olmasına çalıştığı bir sesle. "Sadece ondan hiç hoşlanmıyorum!"

“Tamam da, sebep ne? Bence çok tatlı bir adam. Bu pahalı çiçekleri yollamayabilirdi. Sana bile şu şahane egzotik tarakları hediye etmiş. Üzerindeki taşların basit bir şey olmadığını herkes anlayabilir.”

“Para verip almamış! Arkadaşı hediye etmiş ona!” diye kendisini savundu Aysun. Sultan’ın ayıplayan bakışları karşısında da başını çevirip etrafına bakındı. “Selda nerede? Kuaförden sonra ortadan kayboldu?”

“Seninkinin yanma gitti tabii!” dedi Sultan.

Aysun bu sefer gerçekten ters bir şekilde arkadaşına bakmıştı. “Benimki derken Vural’ı kastediyorsan, teessüf ederim sana!” dedi kuru bir sesle. “O benimki değil! Ümit ederim ki olmayacak da!”

“İyi, tamam! Neyse işte! Onu kastediyorum tabii. Adam küçük küçük yürümeye başlamış bile. Düğüne gelip gelemeyeceğini soracaktı!”

“Demek yürüyormuş?” Bu ilginçti işte! Daha birkaç gün olmuştu ameliyat olalı. “Ayağına kadar gideceğine telefonda soraymış ya!”

“Yüz yüze daha iyi ikna ederim dedi.” Gülümsedi. “Hem sanırım onu sık sık görmek için bahane arıyor. Âşık oldu bence!”

“Yuh ya! Daha tanıyalı kaç gün oldu ki?”

“Beş gün oldu canım. O kadar da kısa değil” Kaşlarını çatı alayla. “Ayrıca sen de iki günde *Leyla* olmuştun hatırlatırım?”

Aysun ona ters bir bakış atıp döndü. “Bunlardan konuşmasak artık!” dedi ona. Cama doğru gitti. İkinci kattaki oda penceresinden evin girişi görünüyordu. Bir süre içeriye giren çıkanı izledi. Ev iyice kalabalıktı. Herkes düğün salonuna gitmek için hazırlanıyordu. Erkekler şık, kadınlar güzeldi.

Aklında ise Vural vardı.

Düğüne gelecek kadar iyileşmiş olabilir miydi? Bu kadar çahuk mu? Bünyesi bu kadar güçlü müydü? Selda ile aralarında gelişen şey aşk mıydı?

Bir saat sonra düğün salonuna gitmişlerdi bile. Damat Bilgin gelip müstakbel karısını evden kendisi almıştı. Geldiği lüks araba çok sevimli bir şekilde süslenmişti. Ayrıca giymiş olduğu siyah parlak takım elbise ile çok da yakışıklı gözüküyordu. Hem de zayıf... Elbise onun toplu vücudunu olduğundan daha ince göstermişti. Anlaşılan o da Sultan gibi düğün gününe kadar epeyce rejim yapmıştı. Çünkü Sultan gerçekten de bir şey yememeye özen göstermişti. “Evlendikten sonra bol bol yerim nasılsa!” demişti şakayla karışık. Her zaman Selda ile Aysun’un yedikleri halde kilo almayan vücutlarına imrenirdi Sultan.

Davetlilerin çoğu gelmişti. Yuvarlak ve süslü masalar dolmuştu. Masaların üzerinde çiçekler vardı. Düğün yemekliydi. Ancak yemek öncesinde pahalı tabaklar bolca çerez, soğuk meze ve kuru pasta ile doldurulup masaların üzerlerine konulmuştu. Yaz gününe uygun olarak da çeşit çeşit alkolsüz ve soğuk içecekler garsonlar tarafından ikram ediliyordu. Boş alanlarda birkaç çocuk koşturuyordu. Orkestra ise çoktan çalmaya başlamıştı. Ancak henüz dans eden yoktu.

Düğün salonu evlenecek çiftin içeriye girmesi ile alkışlara boğulmuştu. Aysun arkadaşının arkasından gidiyordu. Evlenecek çift süslenmiş olan gelin masasına oturduklarında da bir süre yanında durdu. Sultan’ın heyecanını yenmesini bekledi. Hatta bardağına su koyarak içini ferahlatmaya çalıştı. Sultan gerçekten de fazlasıyla heyecanlı gözüküyordu.

“Allah’ım! Öleceğim heyecandan!..” diye fısıldamıştı ona.

“Pişşt! Tamam! Zor kısmı bitti. İki saat sonra her şey bitecek!”

“Öyle ama... herkes bana bakıyor!”

“Bana bakacak değil ya! Sana bakacak tabii. Gelin sensin.”

“Bu Selda da nerede kaldı?”

“Gelir birazdan... Ailesi burada ama kendisi yok hanımefendinin! Belki ikna edememiştir Vural Bey’i...” Aysun’un gözleri bir an salonda gezindi. Selda’nın ailesinin oturduğu masada henüz

o ikili gözükmiyordu. Aslında kendi yeri de o masadaydı. Pek oturabileceğini sanmıyordu ya neyse...

Gözleri kalabalık üzerinden giriş kapısına yöneldi. Zaten Selda'yı bu kalabalıkta görmesi imkânsızdı. Fakat bu salonda Vural kadar uzun ve değişik bir adam görmek de neredeyse imkânsızdı. O yüzden gözleri kapının girişinde bastonuna dayanan iri yarı bir adam görünce, onu hemen tanıdı. Topallamasına rağmen bile... herkesin içinde kesinlikle fark ediliyordu. "Geldiler işte..." diye ekledi yavaşça.

Sultan'ın bakışları da döndü kapı tarafına. Gerçekten de Selda ve Vural girişte bekleyen ailelerle birkaç kısa kelime konuştuktan sonra onlara doğru yürümeye başlamışlardı. Kalabalık salonda ikisi de birbirlerine pek yakışan bir çift gibiydi. Selda aynı Aysun gibi beyaz ve uzun bir elbise giymişti. Göğüs kesimi farklı olsa da, pek çok detayı aynı gibiydi. Zaten her ikisi de bilerek bu kıyafetleri seçmişlerdi. Vural'ın üzerinde ise siyah pantolon, siyah gömlek ve yazlık kırçillı bir ceket vardı. Kravat takmamıştı. Gerçekten giyimi çok sade ama renk uyumu ile çok dikkat çekiciydi. Topallaması ise eskisine göre daha fazlaydı. Selda hızını onun hızına göre ayarlamıştı.

Damat ve gelinin yanına gelen ikilinin yüzünde bir gülümseme vardı. Vural'ın gür saçları düzgün bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Zeki olduğunu belli eden alnı meydana çıkmıştı. Birkaç gri saç tutamı hınzırca öne kaymıştı. Bu düğün için genç adamın kendince bir çaba harcadığı belliydi. Tabii şimdi kaşını ve şakağını zedeleyen yanık daha çok belli oluyordu.

Ve sanki bunu insanların görmesini hiç umursamıyor gibiydi. Özellikle de Aysun'un...

"Tebrik ederim..." dedi genç adam gülümseyerek. Evlenecek çiftten sadece Bilgin'in elini sıkmıştı. Yanık elini bilerek veya bilmeyerek Sultan'a uzatmamış, sadece başını eğerek selam vermişti. Dik duruşu ile gerçekten de çok farklı bir görünümü vardı. Elindeki bastonun onu aciz bir insan gibi göstermesi gerekirken,

aksine daha da otorite sahibi birisi gibi gösteriyordu. Tıpkı
lerdeki toprak ve güç sahibi ağalar gibiydi.

“Gelebilenize çok sevindik!” dedi Bilgin de gülümseyerek. El sıkışırken o da ayağa kalkmıştı. “Ameliyatın iyi geçtiğin
duk. Çok sevindik.”

Genç adam gülümsedi. Başını salladı. “Şimdilik öyle
nüyor! En azından daha kötü değil. Bir ay içinde helli olur
iz?”

“Nasılsınız peki? Acımıyor mu? Rahat yürüyebiliyor musu
de-

“Biraz sızı var. Ama her gün daha da azalıyor. İki küç
lik var zaten... İlk gün bile yürüyebiliyordum.”

“Ama ödem oluşmaması için az yürüyüp üzerine buz ko
lazımmış...” dedi Selda. “O yüzden her ne kadar gelmesi iç
ikna etmişsem de, çok kalmadan otele döneceğiz.”

“Dizim çok sorun olursa ben kendim dönerim. Sen
şının düğününde kalmalısın!” dedi Vural kesin bir tonla.
konuşmuştuk!”

“Neyse, bakalım!” diye geçiştirdi Selda. Işıltılı göz
londa gezindi bir an. “Ne kadar kalabalık... Daha da gele
ural

Aysun öylece duruyor, konuşmaları izliyordu. Henüz
ile göz göze gelmemişlerdi. Genç adam onun olduğu ta
bakmamıştı. İlgisi evlenecek çift üzerindeydi. Selda bay
yağı genç adamı sahiplenme moduna girmişti. Belli ki on
çekten hoşlanıyordu. Belki de âşıktı. Çünkü gözleri ıslık
gör-

Aysun sakın olmaya çalıştı. Eğer bu adam biraz daha
mezden gelirse, diğer kaşını da şu çiçek saksısını üzeri
rek kaybedecekti!

Neyse ki Vural'ın gözleri yavaşça Aysun'a çevrilmişti
yafetinin güzelliğine baktı, ne de saçlarına farklı bir hav
olan tokalara... Salonun aydınlık ortamında iyice açık
gözleri sadece onun mesafeli gözlerine kilitlendi.

“İyi akşamlar, Aysun Hanım!” dedi gülümseyerek.

“Size de iyi akşamlar, Vural Bey!” dedi genç kız. S
den geldiği kadar kuruydu. “Geçmiş olsun! İyi görünüy
nuz”

“İyiyim, teşekkür ederim. Siz de iyi görünüyorsunuz.”

Aysun da gülümsedi.

Gıcık adam! *Güzel* değil! *İyi* demek? Bakışlarını kaçırdı. Sultan’a baktı. “Ben gidip, eksik bir şey var mı diye bir bakayım...” dedi arkadaşına.

Oradan uzaklaşmak istemişti birden. Sebebini bilmiyordu. Herhalde yine bu adamın itici elektriği olmalıydı. O yanma gelinceye kadar her şey ne kadar doğaldı hâlbuki. Keyfi yerindeydi. Bir sorun yoktu. O geldiği zaman ise keyfi kaçmıştı. Ne vardı ki düğüne gelecek? Çiçeğini bile yollamıştı işte! Ayrıca gelmesi gerekmezdi. Ah, hep bu Selda’nın yüzündendi.

Kapının girişine gitti. Hem erkek, hem de gelin tarafı gelen misafirleri karşılıyordu. Orada her şeyin normal olduğunu görünce ne yapacağını bilemeden durdu. Sonra zaman kazanmak için dışarıya çıkıp azıcık temiz hava aldı. İçeride müzik yeniden başlamıştı. Bir süre romantik müziği dinledi dışarıda. Birkaç genç adamın ona çapkın bakışlarla baktığını önce fark etmedi. Fark edince de huzursuz oldu. En iyisi içeriye geçmekti. Ankara’nın çapkınlarıyla uğraşamazdı şimdi.

Gelin ve damat pistte dans etmeye başlamıştı. Romantik müzik eşliğinde birbirlerine sarılmışken çok sevimli duruyorlardı. Garsonlar da yemek servisine başlamışlardı. Gözleri ön sıradaki masalarda gezindi. Tahmin ettiği gibi Vural kendi masalarında oturuyordu. Bir sandalye çekmiş, Selda’nın babası Bilal Bey ile konuşuyordu. Ama yanlarında Selda yoktu. Onu pistte Sultan’ın erkek kardeşi ile dans ederken gördü. Arkadaşının keyfi yerinde gibiydi. Eh, Vural’ı getirmiş olduğuna göre yerinde olması normaldi.

Yavaş yavaş yürüdü. Beyaz kıyafeti ve kendinden emin haliyle çok dikkat çekici olduğunun farkında değildi. Gözleri kır saçlı adamdaydı. Şimdi yanma gitmese, birkaç kelime konuşmasa ayıp olurdu. Neticede patronu konumundaydı. Bu dört günde aslında

gerçekten de neler olduğunu mera etmişti. Allah'tan Selda oldukça gevezeydi de, bazı şeylerde haberi olmuştu

Yanında durup bir an bekledi. /ural o sırada dans edenleri izlemeye başlamıştı. Genç kızın gidiğini hemen fark etti. Kim olduğundan ziyade, yanında birisini durduğunu hissetmişti. Başını kaldırıp Aysun'u yanında görüce şaşırdı bir an. Bu şaşkınlığı, güzel gri gözlerini kısması ilkendisini belli etti.

Genç kız gülümsedi. "Bir ihtiyacınız var mı diye sormak istedim!" dedi ona. Genç adamın gözlerinin içi ışıldadı alaycı bir şekilde.

"Öyle mi? Neden?"

Aysun ellerini önünde kavuşturmuştu. O hali ile birazcık yaramaz kızlar gibiydi.

"Soramaz mıyım?"

"Herkes soruyorsa... olabilir sanırım!"

Genç adamın yanındaki Bilal bey konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Hafifçe dürttü onu. "Bize sormadı!" Vural onun fısıldadığı kelimeleri rahatlıkla duydu Ama gözlerini Aysun'un üzerinden hiç ayırmamıştı.

Aysun da salondaki romantik nüziğe rağmen adamın dediklerini duymuştu. "Aşk olsun, Bilal Amca!" dedi yalandan bir kızgınlıkla. "Geldiğinizde sordum yı?"

Selda'nın babası Bilal Bey, çok zayıf, sık beyaz saçlı ve gözlüklerinin ardından gülen gözlerle sahip birisiydi. "Ama böyle özel olarak sormadın!" dedi keyifli bir bakışla.

"Patron olmanın avantajı sanırım!" dedi Vural da gülümseyerek. "Başka bir şey olamaz!"

Genç kız bir an piste baktı. Selda ile Semih hâlâ dans ediyorlardı. Ancak dansı bitirecek gibilerdi. Hafifçe birbirlerinden ayrılmışlardı. Bakışları yeniden Vural'a çevrildi. Selda birazdan gelecek ve yine genç adamı kendisine esir edecekti.

Ve ondan hiç beklenmeyecek bir şey yaptı.

“Belki de... patronumla dans etmek istiyorum?” dedi genç adama. Zaten bu adamla tanıştığından beri kendisinden beklenmeyecek şeyler yapmaya alışmıştı. Öpüşmüştü... Ona ev bakmakta yardım etmişti... Hoşlanmamasına rağmen birlikte yolculuk yapmalarını önermişti. Ve şimdi her nedense onunla birkaç kelime konuşmak istiyordu. Başkalarının duyabileceği bir ortamda olsun istememişti.

Vural'ın ilginç perçemleri yanık kaşına doğru düşmüştü. O kaş hafifçe havalandı. Şaşkınlık ışıkları daha da belirgin oldu. “Dans mı? Benimle mi?”

“Burada tanıdığım tek... bekâr erkek sizsiniz. Kimsenin beni dansa davet etmeye niyeti yok gibi.”

“Güzel kadınlar erkekleri korkutur!” dedi Selda'nın babası. Aysun'un bu dans teklifine pek şaşırmış gibi görünmüyordu. “Bu gece gerçekten çok güzel olmuşsun kızım! Ondandır... Kimse sana sokulacak medeni cesareti kolay kolay bulamaz!”

“Teşekkür ederim, Bilal Amca...” Ama meydan okuyan yeşil gözler yine Vural'ın kısılmış gözlerine dönmüştü. Anlamıyordu genç kız... Kendisini anlayamıyordu. Sebebini bilmesede de içindeki bir çılgın... bu adamla uğraşmak istiyordu. Ne kadar cezbedici bir dişiliğe sahip olduğunu bilmiyormuş gibi saflıkla sordu. “Siz de... benden korkuyor musunuz, Vural Bey?”

10. BÖLÜM

Genç adam ciddi ciddi düşününce... Aysun'inde olmadan kızardı. Vural'ın biçimli dudakları kıpırdandı sonra. Alaycı bir şekilde onayladı.

“Kadından korkmayan erkek aptaldır!” dedi yavaşça. Yan tarafta oturan Bilal Bey'in kahkahası genç kız'ı daha da kızarmasına sebep olmuştu.

“Ya da çok cesur!” diye ekledi Bilal Bey. Çölmesi hâlâ devam ediyordu. Onun diğer tarafında oturan karısı da konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışıyordu ama müzik tına engeldi.

“Her ne ise... Sizinle dans etmek isterdim Aysun Hanım, ama sanırım dizimin sakat olduğunu unuttunuz?”

“Unutmadım!” dedi genç kız. “Halay çekecek değiliz. Yavaşça sallanacağız. Sanırım birkaç dakika ayakta durabilirsiniz! İyi göründünüz hana!”

“Bastonsuz mu?”

“Koluma tutunabilirsiniz!”

Vural çok kısa bir duraklamanın ardından yavaşça ayağa kalktı. Neredeyse hiç zorlanmamıştı. Baston'nu almaya çabalamadı. Dik bir şekilde dururken iri elini uzatı. Yumuşakça genç kızın kolunu tuttu. Avucu ateş gibiydi. Aysun ona destek vermek için kolunu kıvırdı. Pist çok uzakta değildi zaten. Sandığından daha güçlü adımlarla ilerliyordu genç adam. Ancak sağ dizine ağırlığını verdiğinde, genç kızın kolu'daki baskı çok hafifçe artıyordu. Bilal Bey'in arkalarından gülmseyerek baktığını ve durumu karısının kulağına anlattığını fark etmediler. Pistin

kenarına gelince Aysun ona doğru döndü. Müzik hâlâ devam ediyordu. Seksenlerden kalan romantik bir parçaya geçmişlerdi.

“Demek gerçekten benden korkmuyormuşsunuz!” dedi ona gülümseyerek.

“Ne hissettiğimi bilemezsiniz!” dedi genç adam da ılık bir gülümseme ile. Kalın kolu usulca incecik beline dolanmıştı. Yalnız olmayan diğer eli de onun küçük elini tuttu.

“Ne hissediyorsunuz peki?” diye cüretkâr bir soru sordu Aysun. Bugün neden böyle salakça davranıyordu ki? İçki de içmemişti! Yemeği az yemişti ondan olabilir miydi acaba? Ama bildiği bir şey varsa, adam gerçekten çok güzel kokuyordu. Bir avucu onun kalın kolunu ve altındaki kasları kolayca hissederken, burnundan sızan erkeksi koku herhangi bir kadını bile kolayca sarhoş edebilirdi. Acaba bu koku Afrika’dan mı gelmişti? Acaba sarhoş edici bir özelliği mi vardı? İnsanı salak yapan egzotik bir sihir miydi?

“Dizlerimin titrediğine emin olabilirsiniz!” diye mırıldandı Vural. Gözlerinin içi gülüyordu her zamanki gibi. Yavaşça yerlerinde sallanmaya başlamışlardı. Biraz kenarda durmaya özen gösteriyorlardı. Herhangi bir çarpma Vural’ı düşürmezdi belki ama canını epeyce acıtabilirdi.

“Ameliyat yüzünden mi?” diye sordu Aysun.

“Ondan dolayı olsa iyi olur!”

“Komiksiniz!” Ama genç adamın bakışlarından kaçırıp gözlerini. Selda ile Semih dansı bitirmiş, yerlerine dönmüşlerdi. Selda’nın bakışları şimdi onların üzerlerine çevrilmişti. “Tek dizinizden ameliyat oldunuz değil mi?”

“Evet...”

“Çok acıdı mı?”

“Aslında hayır... İki uzun çubukla girdiler dizime. Parçalanmış kırıkdağları kesip aldılar. Ertesi gün yürüyebiliyordum.”

“Demek ki arkadaşınız işinin ehliymiş. Sakat kalabilirim demiştiniz sanki?”

"Bu konuda sayılı otoritelerden birisidir kendisi. Bir iki aya kadar eskisi gibi olacağımı söyledi."

"Güzel..." Boğazını temizledi hafifçe. Hâlâ yavaş yavaş salınlıyorlardı. "Ziyaretinize gelmek isterdim ama... sizin bunu istemediğinizi düşündüm nedense!"

"İstemezdim!" dedi genç adam gülümseyerek.

"Tabii yanınızda Selda varken... benim olmam gerektirdi!" dedi iğnelercesine. Genç adamın, gelmesini istemediğini rahatça itiraf etmesi canını sıkıyordu.

"Onun olması da gereksizdi!" dedi genç adam aldırnazca. Nezaket gereği bile olsa Aysun'un içini rahatlatmaya çalışmamıştı. "İyi bir kız o!"

"Evet..." diye mırıldandı. "İyidir gerçekten!" Sonra da önemsemiyormuş gibi ekledi. "Belki de yakında sizin de böyle olduğünüzde dans ederiz?"

"Belki de önce sizinkinde dans ederiz!"

Aysun onun neyi kastettiğini anlamıştı. "Sanmam!" dedi ümitsizce. "Yeğeninizin başına öyle bir iş açtınız ki, bana telefon açacak kadar bile vakit ayıramıyor. Çok işi var. Sizinle evlenme ihtimalim bile daha yüksek!"

Genç adam onun esprisi üzerine güldü. Aysun'u farkında olmadan biraz daha kendisine çekmişti.

"Yakında rahatlar... Haftaya her şey düzene girmiş olacak. Birbirinize daha çok vakit ayırırsınız."

"Öyle mi sizce?"

"Kesinlikle..."

"Neyse... Bakalım. Siz ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yarın kontrolüm var. Ama dikişler Bursa'da alınacak. Akşama doğru yola çıkarım sanırım."

"Ben birkaç gün daha kalacağım."

"Güzel..."

"Aslında değil..." diye itiraf etti genç kız. Parmakları kıpırdanmıştı bilinçsizce. Vural'ın kolunda gezindi hafifçe. 'Sultan

balayına gidiyor. Bir hafta yok. Geride akrabaları ile dolu kalabalık bir aile kalıyor. Selda onun yanına taşınmamı istedi ama durup durup sizden bahsedeceği için bunu hiç istemiyorum!”

“Benden niye bahsetsin ki?”

“Bilmiyorum ama öyle işte! Hep sizden bahsediyor. Sanırım sizden hoşlanıyor.”

Genç kızın gözleri onun yüzündeki yanığına takıldı. Bu bilinçli bir şey değildi. Vural bu bakışı fark etmişti tabii. Gözleri hafifçe soğudu. “Bu yanıklarına rağmen... benden hoşlanması... size garip mi geliyor?”

Aysun romantik müziğe uygun olarak değişen ortam ışıklarına minnettardı. Bolca kırmızı ışık yayan spotlar yüzünün kızarmasını gizlemiş oluyordu.

“Bana garip gelen ne söyleyeyim mi size?” dedi içine düştüğü zor durumdan kurtulmak için. “Hatırlamaktan hoşlanmıyorum ama yine de sizinle öpüştüğümüzü görmezden gelemem. Hem bu sebeple, hem de patronum olmanız sıfatıyla... benimle sizli bizli konuşmanızdan hoşlanmıyorum. Komik duruyor gerçekten!”

“Henüz patronunuz değilim, Aysun Hanım!” Vural kendisini çabuk toparlamıştı. Gülümsüyordu yine. Gri gözleri pervasızdı.

“Olabilir! Ama Selda ile benimle konuştuğunuz gibi konuşmuyorsunuz?” Yüzünde biraz meraklı, biraz muzip bir ifade belirdi. “Onu öpmediniz mi yoksa daha?” Vural cevap verince gülümsedi. “Hadi ama! Bana tavır almanızdan hoşlanmıyorum nedense!”

“Tavır alacak bir şey yok!” diye mırıldandı genç adam. Müzik susmuştu. Ortam birden doğal seslerine bürünmüştü. Çatal kaşık seslerine alçak sesli konuşmaların uğultuları karışıyordu. Genç adam bir an onun başı üzerinden orkestraya baktı. “Dönelim mi artık?”

“Kaçıyor musunuz?”

“Neden kaçayım ki?”

“Kendinizle ilgili her türlü sorudan kaçırıyorsunuz. Net cevaplardan kaçırıyorsunuz!”

“İlk kez duyuyorum...” Yeni bir romantik müzik daha başlamıştı. Aysun hareket edince Vural da mecburen dansa devam etmeye başladı. Sağ bacağındaki sekme ise biraz artmış gibiydi. Sıcak avucu onun ince belinden biraz yukarıya kaydı. Sırtının kavisine erişti.

“Peki, onunla da öpüştünüz mü?” diye

“O söylemedi mi?”

“Hayır... Garip ama nedense sizin hakkınızda birden ketum oldu. Siz mi tembihlediniz?”

“Sandığınız kadar çapkın değilim, Aysun Hanım...”

Genç kız iç çekti. “Eğer bana böyle davranmaya devam ederseniz, dizleriniz tutmayınca kadar dansa devam edeceğim. Haberiniz olsun! Artık doğru düzgün konuşun benimle! Komik oluyor.”

Vural bir iki saniye sustu. “Sen de inatçı bir kadınsın, değil mi?”

Aysun neşeli bir şekilde kıkırdadı. Birden keyfi yerine gelmişti. Onun gözlerinin içine baktı farkında olmadığı bir çekicilikle. “Tahmin bile edemezsiniz!” dedi. “Özellikle tehdit etmekte üstüme yoktur!”

“Küçük kadınların tehditlerine aldırmam aslında!” diye mırıldandı Vural. O da keyifli gözüküyordu. “Ama yeğenimin sevgilisine kötü davranmak elimden gelmiyor!”

“Güzel! Kötü olmanıza gerek yok. İkimiz içinde kötü olan benim... O yüzden bu saçma konuşma tarzınızı bırakın. Ben ikimiz adına yeterince mesafeli olurum.”

O sırada hâlâ dans eden gelin ve damat yanlarında belirmişlerdi. Bilgin gülümsemi Vural’a... Sultan ise Aysun’un gülümseyen yüzüne bakıp göz kırpmıştı gizlice. Vural’dan hiç hoşlanmadığını bildiği halde, şu an Aysun’un güzel yüzünde görmüş olduğu neşe ilginç gelmişti Sultan’a. İri yarı adamın sekerek bile olsa, onun dansına uyması ise yoğun bir çaba gerektiriyor olmalıydı.

“Misafirimizi çok yorma!” diye fısıldadı. Ameliyatlı bir adamın bu kadar ayakta durması doğru olmayabilirdi. Aysun da aslında biraz endişelenmişti. Vural’ın yüzünden belli olmuyordu gerçi ama dans etmesi zorlaşmaya başlamış gibiydi.

Bakışları adama çevrildi. “Dizinizi daha fazla yormayalım. Oturalım mı artık?”

Genç adam dansı bıraktı. Ellerini geri çekti. “İyi olur!” dedi ona. “Henüz sandığım kadar güçlü değilim galiba!”

Masaya döndüklerinde Selda’nın gözlerinde minik bir kızgınlık görmüştü Aysun. Vural, baba kızın arasındaki boş sandalyeye otururken Selda da biraz sıkıntılı bir şekilde mırıldandı. “Dizinin dans edebilecek kadar iyi olduğunu bilseydim, önce ben dans etmek isterdim!”

Genç adam uzun bacaklarından ameliyatlı olanını dinlendirmek amacıyla ileri uzattı. Selda’nın sıkıntısına dikkat etmemiş gibiydi. “O kadar da iyi değilmiş zaten!” dedi.

“Gitmek istersen... seni otele bırakayım?” diye sordu Selda.

“Hayır. Biraz oturursam yeterli... Daha takı törenine katılacağım. Sonra kalkarız.”

Selda yine hafif ters bir bakış attı Aysun’a. Genç kız onun kıskandığını hissetti kadınsı bir içgüdüyle. Belli ki Vural’ı kendince sahiplenmeye başlamıştı! *Aman, iyi! Alıp başına çalsın!* Ne vardı ki kıskanacak? O Gürkan’ı seviyordu. Onu sevdiğini hepsi de biliyordu.

Masanın çevresinde dolanıp boş sandalyelerden birisine oturdu. Masa Selda’nın akrabalarına ayrılmıştı aslında. Görünüşe göre onun evli olan kız kardeşi ile kocası henüz gelmemişlerdi. Vakit ilerlediğine göre belki de gelmezlerdi... Gözlerini çevirdiğinde Vural’ın gizemli bakışları ile karşılaştı. Ne düşündüğü belli değildi pek. Öylesine bakıyor gibiydi. Saçlarındaki tokada gezen bakışları kısa perçemlerinde, kuğu boynu gibi meydana çıkmış ince boynunda ve belli belirsiz bir çapkınlıkla göğüslerine

kaydı. Beyaz parlak kumaşı iten göğüsleri çekici bir şekilde dimdik duruyordu.

Aysun ne hissedeceğini hiç tahmin bile edemezdi! Ne oluyordu bu gece kendisine? Göğüslerinin böyle aniden tepki vermesine sebep neydi? Göğüs uçlarının kıpırdadığını hissettiğinde şaşkınlığı iyice arttı. Gri gözler yeniden kendi gözlerine dönünce de minik bir uyarı bakışı attı! Ve küçük bir dudak hareketi ile fısıldadı

"Yapma!"

Bu yaptığı şey ne kadar da ayıptı! Bu kadar kişinin içinde, bir genç kızın göğüslerine böyle alenice bakılır mıydı? İlginç ki baktığına kızmıyordu da, başkalarının dikkatini çekecek şekilde bakmış olmasına sıkılmıştı.

Vural hiç utanmamış gibi gülümsedi. Belli ki utanmıyordu da. Neyse ki yemek servisi için garsonlar yanlarına gelince ilgisi dağıldı. Dans pistindekileri izleyen Selda ne olduğunun farkında değildi. Bilal Bey ise karısı ile bir şeyler konuşuyordu.

Genç kız önündeki kavurma tabağından bir parça alıp ağzına attı. İşin doğrusu sabahtan beri bir şey yememişti. Çatalını daha ağzından indirmemişti ki yine Vural'ın gözleri ile kesişti gözleri. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Bu adam niye böyle bakıyordu ki?

"Yarın gitme konusunda kesin kararlı mısınız?" diye sordu öylesine. Ancak müziğin eşliğinde sesi biraz boğulmuştu. Buna rağmen Vural onun dudaklarının hareketinden çoğu söylediğini anlamıştı.

"Evet..." dedi kısaca.

"Ben de gideceğim!" dedi Aysun. Sesi duyulsun diye biraz öne doğru eğilmişti. "Dönmeye karar verdim. Burada yapacağım bir şey yok. İsterseniz yine birlikte gidebiliriz?"

Konuşmaya kulak misafiri olan Selda kaşlarını kaldırdı. "Hani birkaç gün daha kalacaktın?" dedi arkadaşına.

"Dönsem iyi olur. Hafta sonu dinlenirim hiç değilse. Patronum da büyük ihtimalle artık işe başlamamı ister." Gözleri Vural'a kaydı. "Öyle değil mi?"

Müzik susmuştu birkaç dakikalığına. Canlı orkestra dinlenmeye çekilecekti büyük ihtimalle. Genç adam düşünceli bir şekilde Aysun'u süzdü bir an. "Sorun değil..." dedi sonra. "Biraz geç gelebilirsiniz. Aslında şirketteki tüm idari personelle kısa bir toplantı yapmayı planlıyorum. Gürkan'a bu konuda bir hazırlık yapmasını söyledim. Ama salı veya çarşamba gününden önce olacağını sanmam. Benim de göz atmam gereken bazı işler var."

"Ben yine de sizinle geleyim..." diye mırıldandı Aysun. "Bir iki günden bir şey çıkmaz."

"Hafta sonu eğlenirdik!" dedi Selda hayal kırıklığı içinde. "Cidden ikiniz de gidecek misiniz? Keşke biraz daha kalsanız! Hem sen daha iyileşmedin Vural?"

"Artık iyi hissediyorum. Yarınki kontrolden sonra sadece di-kişlerin alınması için doktora gideceğim."

"Canım ya! Keşke biraz daha kalabilseydin..."

Öylesine içtendi ki... İkisi arasındaki bu yakınlık Aysun'un gözünden kaçmamıştı. Aslında sevinmesi gerekirdi. Sevinmesi gerekirken, neden hiç hoşlanmadığını anlayamıyordu. Arkadaşının bu adama âşık olması güzel olabilirdi. Belki de olmuştu bile! Ve Vural onunla evlenirse, hem en iyi arkadaşını daha sık görme şansı olurdu, hem de Vural'ı kendisine karşı bir tehlike olarak görmezdi. Bu gece her ne kadar çıldırmış gibi davransa da, genç adamın üzerine anlayamadığı bir yapışkanlıkla yapışsa da, içindeki bir başka his bu değişik adamdan uzak durması için kendisini uyarıp duruyordu.

Acaba beraber yolculuk yapmayı teklif ederek bir hata mı yapmıştı?

Yok canım! Gelirken hiçbir sorun olmamıştı. Hatta onun arabada olmasının iyi bir yanı olduğunu bile kabullenmişti. O kadar yolu tek başına gitmek pek çekici değildi.

"Belki sen gelirsin?.." diye gülümseyerek konuştu Vural. "Önerdiğim işi düşüneneğini söylemiştin."

“Şey...” İç çekti. “Evet ama bir iki ay daha işe girmeyi düşünmüyorum ben. Azıcık dinlenmek istiyorum.”

“Tamam... Dinlen. Sonra konuşuruz yine!”

Aysun sessizdi. Arkadaşının kendi şirketlerinde çalışmaya ihtiyacı yoktu aslında. Onların da ailesinin durumu iyiydi. Bilal Bey orta ölçekli bir giyim atölyesi işletiyordu. Selda'nın hiçbir zaman paraya ihtiyacı olmamıştı. Çalışacaksa bile sırf bir şeylerle meşgul olmak için olabilirdi. Aslında Aysun'un da sahip olduğu hisselerle çalışmasına gerek yoktu. Ama o mesleğini mutlaka değerlendirmek niyetindeydi. Yıllarca boşuna okumuş olmak istemiyordu. Hem kendi aile şirketine çalışmaktan daha güzel ne olabilirdi ki?

Gece hızla ilerliyordu. Yemekler masalardan kaldırıldığında, pek çok kişi ortada halay çekmeye başlamıştı bile. İşin içine halay girmişse, düğünün sonuna yaklaşılmış demektir. Gerçekten de on dakika sonra çiftler takı merasimi için ortada bir yere dizilmişlerdi. Eski usulde bir takı töreni olacaktı. Hediyeler bir zarfın içinde bir sandığa atılmak yerine doğrudan çiftin üzerine ilıştırılacaktı.

Sultan'ın arkadaşı ve nedimleri olma sıfatıyla Aysun ve Selda onların yanındaydılar. Ellerinde iğnelerin olduğu bir tabak vardı. Para veya benzer bir şey takacak olan tabağın içinden bir iğne alıyordu. Takı için dizilen kuyruk bir türlü bitmiyordu. Kuyruk azaldıkça arkadan gelenler yeniden uzamasını sağlıyorlardı. Sonlara doğru Vural da bastonu ile kalkıp gelmişti. Yanında Bilal Bey vardı.

Genç adamın elinde para değil de başka bir şey gören Aysun gözlerini kıstı. Tam göremiyordu ne yazık ki. Merakla fısıldadı Selda'ya... “İnanmıyorum! Takı takacak... Para değil! Ne aldı ki?”

“Evet, güzel bir künye aldı!” dedi Selda gülümseyerek. Aysun'a olan kıskançlığı geçmişti. “Hem de inanılmaz pahalı! Birlikte aldık!”

“Tamam da nasıl? Sen onu akşam ikna etmedin mi?”

“Evet!”

“Akşam hangi kuyumcu açık olur ki?” Önündeki kadına iğne tabağını uzatırken iç çekerek fısıldadı. “Tamam! Dur bir açıklama yapma! Büyük ihtimalle yolda *‘Açık bir kuyumcu olsaydı keşke!’* gibi bir şey söyledi. Sonra siz de araba ile gelirken cadde üzerinde bir kuyumcu gördünüz! Ve yine büyük ihtimalle adam dükkânında ya sayım yapıyordu, ya da temizlik falan!”

Selda neşeyle kıkırdadı. Gülmesini bastırmak için eliyle ağzını kapattı. “Onun gibi bir şey oldu. Şanslı bir adam gerçekten. O saatte açık bir kuyumcu bulmak imkânsızdı.”

Sıra Vural’a gelmişti. Genç adam gelinin bileğine almış olduğu ışıltılı künyeyi takarken herkesin gözleri irileşmişti. Küçük pırlantalarla süslü altın künye hem zarif, hem de gösterişliydi. Aysun dişlerini sıktı farkında olmadan. Parası olmayan bir adam için iyi masraftı doğrusu. Neredeyse Sultan’ın ailesinin taktıklarından bile pahalı gibi gözüküyordu.

Gecenin sonu hızla geldi. Misafirlerin çoğu gitmişti. En yakın akrabalar son danslarını daha neşeli bir şekilde yapıyorlardı. Az önce çekilen halaydan sonra yorulmuş olan Aysun, masasına geri dönmüştü. Orada sadece Vural vardı. Selda’nın anne babası az önce gitmişlerdi. Selda ise hâlâ halayın içinde oynayıp zıplayıp duruyordu. Bir peçete ile yüzünü silen Aysun, yan gözle Vural’a baktı. O da gülümseyerek genç kızı süzüyordu. Onun pırıl pırıl yüzünde doğru düzgün bir makyaj olmadığı için peçete güzelliğine hiçbir zarar vermemişti.

“Düğünleri sever misiniz, Vural Bey?” diye sordu Aysun nefesini sakinleştirmeye çalışarak.

“Pek değil...”

“O halde buraya gelerek gerçekten büyük bir nezaket gösterdiniz? Sultan ve Bilgin gerçekten çok sevindiler. Hele o künyeden sonra... Oldukça pahalı bir künye değil mi? Parası olmayan bir adam için lüzumsuz pahalı!”

Vural omuz silkti. “Senin için...”

Genç kız önce anlamadan baktı onun gözlerinin içine. Sonra yeşil gözleri kısıldı. “Benim için mi?” Ses tonunun içindeki şaşkınlık hissediliyordu. “Benimle ne ilgisi var?”

“Senin arkadaşların...”

“Olabilir...” dedi Aysun biraz huzursuzca. “Ama siz kocam veya sevgilim değilsiniz. Sadece patronumsunuz! Beni onurlandırmanıza gerek yoktu!”

Vural gülümsedi. “Patronun olarak elli lira takmam ayıp olmaz mıydı?”

Aysun kararsızca duraklamıştı. Elindeki mendili masanın üzerine bıraktı. “Bence olmazdı...” diye mırıldandı. “En azından bu kadar değerli bir künye takmanız gerekmezdi. Daha bir eviniz bile yok!”

“Kredi kartımdan eksilen bir miktar para ile çok sorun yaşayacağımı sanmıyorum. Taksitle aldım zaten!”

“O paraya bir sürü ev eşyası alınırdı!” İç çekti kendi inadı karşısında. “Aman, tamam. Bana ne! Yine de yaptığınız müsrifliği onaylamıyorum.”

Genç adamın gülümseyen yüzü değişmemişti. Kıvrılmış dudakları ile eğleniyor gibiydi. “Benden hoşlanmayan bir kadın olarak, annem gibi koruyucu davranman çok ilginç doğrusu!”

“Sizden bazen hoşlandığımı da oluyor!”

“Mesela? Söyle ki hep öyle davranayım!”

“Böyle bir şeyi söyleyemem. Ne terbiyem müsaade eder, ne de sizi şımartmak isterim.”

“Kolay şımartmam ben. Ama sanırım beni öptüğün zamandan bahsetmiyorsun?”

Aysun biraz ters bir bakış attı. Onun bu alaycı haline alışmaya başlamıştı galiba! Sonra iç çekti hafifçe. “Çok fenasınız! Tamam! O öpüşmemizden çok hoşlandığımı kabul ediyorum. Bundan utanmıyorum artık. Hem sebeplerini de söylemiştim. Ne tecrübem müsaitti, ne de sizin kim olduğunuzu biliyordum! Sanırım bir daha öpseniz böyle bir zevk almam...”

Vural ilgisiz bakışlarını pistin ortasında oynayan az sayıda kalabalığa çevirmişti. Selda neşe içinde gülüyordu. Hemen sağındaki halay arkadaşı, gelinliği ile ter içinde kalmış olan Sultan'dı. Başından duvağını çıkarıp atmıştı. Sprey sıkılmış saçları yer yer lüleler halinde topuzundan kurtulmuştu.

“Seni yine öpmem için beni zorladığının farkında mısın bilmem?” dedi hafif bir alayla. Bakışları yine genç kıza yöneldi. Onun irkildiğini hissetmişti.

“Ben... öyle bir şey yapmadım!” dedi Aysun biraz öfkeyle. “Söz gelimi... dedim!”

“Peki... öyle olsun! Korkma hemen!”

“Korkmadım! Bana dokunmanızdan da korkmuyorum, öpmenizden de! Ama sizce de bu olmayacak bir dua değil mi?”

Genç adam başını salladı ciddi bir ifadeyle. “Kesinlikle!”

Bir süre sessizce oturdular. Onun bu özel konuyu uzatmayacak kadar centilmen olması genç kızın hoşuna gitmişti. Öfkesi geçmişti. Bir şeyler konuşmuş olmak için, “Gidince nerede kalacaksınız?” diye sordu.

“Otelde tabii ki!” diye mırıldandı genç adam doğal bir sakinlikle. Gözleri yeniden genç kıza dönmüştü. Aysun da oynayanları seyrediyordu. Selda'nın hafif kıskanç bakışlarını fark etti. Onun neden kıskançlık hissettiğini anlayamıyordu. İlâlbuki kaç kerc Vural'dan hoşlanmadığını söylemişti ona...

“Neden Gürkan'da kalmıyorsunuz?”

“Kalabilirim...” diye onayladı genç adam.

“Ama kalmayacaksınız?”

Vural gülümsedi. “Ben uyuzumdur biraz bu konularda. Otelde daha rahat ederim. Bir ev tutuncaya kadar otelde kalmak daha çok işime gelir.”

Genç kız bir iki saniye sessiz kaldı. Onun uyuzluğu konusunda hemfikirdi. Tanıdığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Yeğeni-nin kocaman bekâr evi varken, bir otelde kalmak da neydi? Dönüşte yine o emlakçı kadın ile buluşup ev bakmayı tercih edeceği

kesindi. “Ben emlakçınızı sevmedim!” dedi Aysun birden. Bunu neden söylediğini hiç bilmiyordu.

Genç adamın gülümseyişi meraklı bir hale dönüştü. “Neden?”

“Fazla güzel...” Genç adamın gülümsemesine kızdı biraz. “Siz de onun güzelliğine aldanacaksınız. Gösterdiği ilk evi tutacaksınız.”

“Cazibeli kadınların, iş hayatında çekiciliklerini çok iyi kullandıkları bilinen bir şey... Ama ben sandığın kadar da kadın delisi değilim.”

“Laf! Size açıkça göz süzüyordu. Kolayca aldanacaksınız!”

“Ne yapmam lazım sence?”

“Bence...” Biraz düşünür gibi yaptı. “Erkek bir emlakçı iyi olur. Eminim Selda da o kadını görseydi aynı şeyleri söylerdi. Neydi adı? Hah! Banu!”

“Oysa ben işini çok iyi yaptığını düşünmüştüm!” dedi genç adam gerçekten de umursamazca. “Hem Selda’nın ne ilgisi var ki?”

“Görmüyor musunuz, nasıl da kıskançlıkla bakıyor! Yıllardır arkadaşım ama beni bile kıskandığı hiç olmamıştı. Sanırım size gerçekten değer veriyor.”

“Öyle mi?”

“Evet! Anlayamıyor musunuz? Fark etmediğinize inanamıyorum! Erkekler bu kadar dikkatsiz olmalarını neye borçlu? Bence evlenmek için onu düşünebilirsiniz. O tam da evlenilecek bir kadın!”

Vural’ın bakışları Selda’ya dönmüştü. O esnada Selda da ona baktı. Halay çekerken genç adama kocaman bir gülümseme yolladı. Vural ise ekstra bir gülümsemeye gerek görmeden bakıyordu sadece.

“Onunla evlenmemi mi öneriyorsun yani?” diye sordu sonra.

Aysun yerinde kıpırdandı. Garip bir şekilde... midesi düğümlemişti sanki. “Evet! Tabii! Harika olur!” dedi elinden geldiği kadar içtenlikle. “Onu çok severim. Benden daha iyi yemek yapar.

Evdeki eşyalar konusunda çok zevklidir. Üstelik ne giyse kendisine yakıştıracak kadar güzel bir vücudu var!”

Vural'ın gözleri Selda'nın üzerinde gezinirken biraz kısılmıştı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi beyaz giysisini, onun altında kalan kıvrımları ve Aysun'dan daha dolgun olan vücudunu süzdü. Aysun onun bu inceleyen bakışını fark etmişti. Hoşlanmamıştı!..

“Bence zeki ve iyi bir kadın!” diye mırıldandı genç adam.

“Evet... O da var tabii. Ona gerçekten iş teklifi yaptınız mı?”

Genç adam başını salladı. “Evet... Senin arkadaşın olduğu için iyi anlaşırsınız diye düşündüm. Senin tüm yükü üstlenmen doğru olmaz. İki veya üç kişilik bir ekip olmanız gerektiğini düşünüyorum. Selda gelmezse bile yerine nasılsa bir avukat bulunur.”

“Eskiden avukatlık işimiz o kadar çok olmazdı!”

“Yurtdışına açılacaksak eğer... dikkatli olmamız gerekiyor. Anlaşmalardaki ufakık bir yasal hatadan dolayı çok şey kaybedebiliriz. İkinizin de iyi derecede İngilizce bilmesi çok avantajımız olacak!”

“Ama biz çok genç ve tecrübesiziz! Bize nasıl güveniyorsunuz ki?”

Vural gülümsedi. “Çabucak öğreneceğiniz konusunda hiç şüphem yok. Ama ilk birkaç işinizde gözüm hep üzerinizde olacak. Ayrıca bir süre başka bir avukatlık bürosundan daha destek alacağız. En çok bir yıl içinde senin yeterli tecrübeye erişeceğine eminim.”

Genç adamın güven verici sözleri ve bakışları Aysun'un hoşuna gitmişti. Henüz işe başlamamış olsa da, başlamak için ciddi bir heyecan duymuştu.

Daha fazla konuşamadılar. Halay durmuştu. Yorgun dansçılar gülüşerek yerlerine dağılmışlardı. Selda gülümseyerek yanlarına geldi ve kendi yerine oturdu. Hemen masanın üzerindeki su şişesine uzanmıştı.

“Of! En az üç dört kilo vermişimdir!” dedi neşeli bir sesle. “Ayda iki üç düğüne gitsem kolayca eski kiloma geri dönebilirim!”

O kana kana suyunu içerken gelin ve damat da çıkmak üzere hazırlanıyorlardı. Nedense veda etmek için önce Vural'ın masasına geldiler. Genç adam hemen nazıkçe ayağa kalkmıştı. Kalkarken sağ bacağına biraz kasmış olsa da bunu pek kimse fark etmemişti.

"Her şey için teşekkür ederiz!" demişti Bilgin elini uzatırken. "İyi ki geldiniz!"

"Zevkti!" dedi genç adam da. "Çağırdığınız için teşekkür ederim."

Vedalaşma çok uzun sürmemişti. "Benim yatağında yatabilirsin yine..." diye fısıldamıştı Sultan arkadaşına. "Nasıl bana epeyce lazım olmayacak!"

Aysun gülümsemişti. "İyi eğlenceler size... Güzel bir halayı olur inşallah. Ben de zaten yarın gidiyorum."

"Aaa?" derken kaşlarını kaldırdı Sultan. "Yarın mı? Hani kalacaktın birkaç gün?"

"Vural Bey ile birlikte dönmeye karar verdim." Gözleri Bilgin ile konuşan genç adama kaymıştı. "Bir an önce şirketteki işime başlasam iyi olur. Patronu kızdırmak istemem!"

"Ha ha!" Sultan keyifle gülmüştü. Bir yandan da künyesine bakıyordu. "Çok tatlı bir patron ama! Değerini bil kızım. Bana aldığı hediyeyi gördün mü?"

"Gördüm tabii!" diye mırıldandı Aysun. "Komisyonumu isterim!"

"Çok beklersin canım. Sen o Gürkan yakışıklısı ile evlendiğinde sana daha değerlisini takacağına eminim. Ne de olsa onun yeğeni!"

"Daha evlenme teklif etmedi!" diye söylendi Aysun. Umursamaz davranmaya çalışıyordu. "Aslında evlenmek için daha erken. Daha yaşımız ne ki?"

"Aynı yaştayız!" dedi Sultan biraz iğnelercesine. "Ayrıca da çok küçük değiliz. Hem kariyer yapıp, hem de evli olabiliriz.

Ben de senin gibi babamın işleri ile ilgileneceğim. Evli olmam buna engel değil ki?”

“Neyse, bakalım!” diye onayladı Aysun. Bilgin ona doğru yönelmişti. Çiçeği burnunda damadın elini sıkıp yanağını öptü. Tebrik etti. Birkaç dakika sonra çift, diğer masalardaki akraba ve arkadaşlara yönelmişti.

Onlar gidinceye kadar beklediler. Evli çift düğün salonundan ayrıldıktan sonra kalan misafirler de birbirlerine veda etmeye başlamıştı. Selda çantasını eline alıp ayağa kalkmıştı bile. “Seni otele bırakayım!” dedi genç adama. O da itirazsız başını sallamıştı.

“Yarın sizinle nasıl buluşacağız?” diye genç adama sordu Aysun. “Telefonunuz bende yok.”

Genç adam yanık olmayan elini uzattı. “Telefonunu alayım!” dedi otoriter bir sesle. Genç kız elinde tutmuş olduğu zarif çantasını otomatikman açtı. İçinden telefonunu alıp ona uzattı. Vural kendi telefonunu tuşladıktan sonra arama düğmesine bastı. Bir saniye sonra genç adamın ceketinin içindeki telefon çalmaya başlamıştı. “Kaydetmeyi unutma!” dedi genç adam minik bir alayla.

“Bu numara öyle değerli ki hiç unutmam!” dedi Aysun da alaycı bir mırıldanma ile. Bir an karşılıklı bakiştılar. Genç kız o cıva grisi gözlerdeki sıcakık ısıyı algıladı. Ve... Ve elini ona doğru düşünmeksizin uzattı. “İyi geceler, Vural Bey...” dedi tatlı bir gülümseme ile. Genç adamın yanık elini tutacağını biliyordu ve garip ki... hiç umurunda değildi.

11. BÖLÜM

Vural bir saniye için o küçük ele bakmıştı.

Gece yatağında yatarken, onun duraksamasını düşünüyordu Aysun. Gözleri tavandaydı. Sultan'ın odasında, onun yatağında tek başına yatarken her âşık kız gibi sevdiği adamı değil de, Vural'ı düşünüyor olması garipti aslında. Öylesine yorgun ve uykusuzdu ki, belki de beyni ona oyun oynuyordu. Yatağına yat-tığında Gürkan'ı düşünmüştü ilk birkaç saniye. Sonra birden Vural'a doğru kaymıştı düşünceleri...

Onun iri ve yanık eli kendi eline doğru uzandığında... aslında Aysun da ne hissedeceğini bilmiyordu. Fakat iğrenç olan hiçbir şey hissetmemişti. Parmak uçları zaten yanıklarına değmemişti bile. Kendi eli onun iri avucunun içinde kaybolmuştu.

Gülümsedi... Evet, o yanık ele dokunmak hiç de düşündüğü gibi bir şey olmamıştı. En azından iğrenmemişti. Ve evet, aslında Vural da sandığı gibi bir adam değildi. Nedense onun gülümseyişinden de hoşlanmaya başlamıştı. Belki... ileride dost olabilirlerdi. Belki zamanla o öpüşme de unutulurdu. Unutulmak zorundaydı. Gürkan da öyle güzel bir şekilde onu öptüğünde unutulacağı kesindi!

Aklına Sultan gelmişti o anda. O ne yapıyordu acaba? Saat epey ilerlemişti. Muzur bir şekilde gülümsedi. Elbette sevişiyor olmalılardı. İlk tecrübesinde arkadaşının mutlu olmasını diledi. Onun ilk erkeğinin Bilgin olacağını biliyordu. Konuşmuşlardı daha önce. Birbirini seven bu çiftin, ilk birlikteliklerini güzel bir olaya dönüştüreceklerine emindi. İç çekti. İnşallah o da Gürkan ile birlikte ilk tecrübesini keyifli bir şekilde yaşardı.

Ya Selda?

Kaşları çatıldı hafifçe. Onun birkaç sevgilisi olmuştu Amerika'da... Hem de oldukça ciddi şeylerdi. Bakire olup olmadığı konusunda emin değildi. Hatta geçen gün söylediklerine bakılırsa olmadığı bile düşünülebilirdi. Acaba?.. Acaba o da Vural ile birlikte?..

Yok artık! Yerinde kıpırdandı. Olabilir miydi? Bu son gecelerinde Vural'ı otele bıraktıktan sonra geceyi onun yanında geçirmiş olabilir miydi?

Sanmıyordu... Annesi vardı! Babası vardı! Kızlarının sebep-siz yere eve gelmemesine çok kızabilirlerdi. Aysun'un ailesi olsa kesin kızardı. Aysun izinsiz, bir gece bile dışarıda kalamazdı.

Ama bu gece düğün gecesiydi? Selda anne babasına geceyi dışarıda, Aysun ile birlikte geçireceğini söylemiş olabilirdi. Çünkü Vural olmasaydı gerçekten de plan buydu. Düğün gecesi sabaha kadar uyumayacaklar, Sultan'ın kendilerine mesaj atmasını şımarıkça bir merakla bekleyeceklerdi.

Elini telefonuna attı. Hemen yanındaki komodinin üzerindeydi zaten. Bir düğmesine basıp üzerinde beliren dijital saate baktı. Sabahın üçü olmuştu. Vakit epeyce ilerlemişti. Şu anda Selda'yı aramak saçma olacaktı. Hem ona ne diyecekti ki?

Şu anda Vural Bey ile sevişiyor musunuz acaba?

Başını salladı kendi kendisine kızarak. Telefonu yine yanına bıraktı. Uyusa iyi olurdu. Adamın ve arkadaşının cinsel hayatından ona neydi ki?

Ertesi gün öğlene doğru aradı patronunu... Aysun zaten çoktan hazırlanmıştı ve ev halkına veda etmeye hazırды. Valizi bile arabaya konmuştu.

"Geleyim mi? Hazırım..." dedi ona.

"Ben de hazırım..." demişti Vural.

Bunun üzerine herkesle tek tek vedalaştı genç kız. Sultan'ın anne ve babası biraz daha kalması konusunda ısrar etmişlerdi

ama genç kızın iş konusundaki kararını bildikleri için mecburen boyun eğmişlerdi.

Otelde Selda'yı görmek nedense Aysun'u hiç şaşırtmadı. Vedalaşmak için aramadığına göre Vural'ı almaya gideceği zamanı beklemiş olmalıydı.

"Dikkatli gidin!" dedi Selda. Keyfi kaçmış gibiydi biraz. Vural'dan ayrılacak olmak onu üzüyor olmalıydı.

"Dikkatli olurum. Merak etme!" dedi arkadaşına genç kız. Yanaklardan öpüştüler dostça. "Sen de beni aramayı ihmal etme. Bursa'ya gelmeye karar verirsen önceden haberim olsun."

"Tamam... Babamla konuştum aslında bu konuyu. Bu şehirden ve onlardan bir daha uzaklaşmamı pek istemiyor. Yine de düşüneneğim!" Gözleri Vural'a kaymıştı. "Daha çok onun için düşüneneğim..." diye ekledi.

Valizini arabanın bagajına koyan otel görevlisine para veren Vural, bu sözlerin hiçbirisini duymamıştı. Sonra bastonuna dayanarak ikisine yaklaştı. Hazırım der gibilerinden baktı.

"Yine gel!" dedi Selda ona. Dudakları gülümsüyor gibiydi. Ancak gözlerinin içindeki üzüntüyü sadece bir kadın bakışı fark edebilirdi.

"Mecburen gelip gideceğim zaten..." dedi Vural da. "Müsait olursam ve sen de müsait olursan görüşürüz. İş teklifimizi yine düşünmeyi unutma."

"Unutmam!" dedi. Sonra uzanıp genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Dudağına çok yakındı. "Babamı kandırmaya çalışacağım!" diye fısıldadı. "Söz."

Geri dönüş yolunda bir süre konuşmadan yol aldılar. Aysun'un aklında Selda'nın üzgün gözleri vardı. Yan gözle genç adama baktı. O ne düşünüyordu acaba? Dalgın dalgın etrafını seyrediyordu. Acaba o da Selda'yı mı düşünüyordu? Acaba o da ayrıldıkları için üzgün müydü?

"Selda ile... aranızda bir şey olma ihtimali... var mı acaba?" diye sordu yavaşça. Merakına daha fazla dayanamamıştı. Onun

adamın dudaklarına yakın öpmesini pek etik bulmamıştı aslında. Ayıp diye bir şey vardı. Herkesin içinde öyle öpmesi doğru muydu?

“Ne gibi?” diye sordu Vural başını ona çevirerek.

“Şey!.. Bahsettim ya! Tam da evlenilecek bir kadın.”

“Evet... Sanırım...” diye mırıldandı Vural. Sesinde özel bir ton yoktu. “Zaman içinde belli olur bazı şeyler!”

“Ama tüm hafta beraberdiniz zaten!” dedi Aysun onu zorlayarak. “Eminim... sadece dudağınızın kenarından öpmekle yetinmemiştir?”

Genç adamın gözleri keyifli bir şekilde kısıldı. Dudakları alayla kıvrılmıştı. Sözlerindeki imayı fark etmemiş gibi davrandı. “Sanırım onunla evlenirsem sen epey rahatlayacaksın, değil mi? Bu yüzden böyle ısrar ediyorsun?”

“Anlamadım?” dedi Aysun. Gerçekten de onun sözlerini anlamamış gibi davranmaya çalışıyordu. Oysa gayet iyi anlamıştı.

“Şu her istediğimin olduğuyla ilgili saçma sapan söylenti yüzünden korkuyorsun,” dedi genç adam alayla. Aysun cevap vermeden bir an yan gözle ona bakmıştı. “Kendini emniyette hissetmek için benim hemen evlenmem sana mantıklı geliyor sanırım?”

“Ne ilgisi var? Ben sadece... Selda ile yakınlaşmanıza bakarak... bir sonuç çıkartmaya çalışıyorum!”

“Senin evlenmeyi istemediğin... eli yüzü yanık bir hilkat garibesiyse o niye evlenmek istesin ki?”

O kadar rahat bir tonla sormuştu ki bu soruyu, genç kız yan gözle bir daha ona baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Acaba mutfaktaki konuşmayı duymuş muydu? Yoksa böyle konuşması sadece bir rastlantı mıydı? Sonra... dürüst olmaya karar verdi. Yavaşça mırıldandı. “Belli ki o... benim kadar...” cümlesinin sonunu getirememişti. Ne diyebilirdi ki? Tam bunu düşünürken Vural ekledi onun yerine.

“Senin kadar iğrenç, mide bulandırıcı bulmuyor mudur?” Güldü... Rahattı. En azından öyle gözüküyordu. Yan camdan dışarıya dönen gözlerinde hiç de keyifli pırıltılar olmadığını Aysun

göremezdi. “Meraklanmayın Aysun Hanım!” dedi genç adam sonra. “Şu anda ne sizinle, ne de bir başkasıyla evlenmek gibi bir planım var. Öncelikle buradaki hayatımı düzene sokmam lazım. Belki seneye olabilir. Bu sürede zaten sen ve Gürkan da kendinize bir rota çizmiş olursunuz. Belki evlenmiş bile olursunuz.”

“Onunla aramızda... henüz... ciddi bir şey yok!” dedi Aysun üzgünce. Nedense onu üzdüğünü hissetmişti.

“Ne olursa olsun sorun değil. Rahat ol! Başkasına âşık bir kadınla evlenecek kadar aptal değilim! Böyle bir şeyi istemem bile. Hele ki öz yeğenimin sevgilisini hiç ayartmam!”

Aysun ona baktı. Adamın sesinin tonu gayet rahat gibiydi. İleriye dönen bakışlarında da aldırmazlık vardı... Sözlerinde ciddi olduğu, ses tonundaki kesinlikten belliydi. O anda... onun karşısında çırlıçıplak bile olsa... Vural’ın ona asla dokunmayacağını hissetti. Sesi o kadar kesindi. İç çekti yavaşça...

“Ben...” Ne diyeceğini bilemiyordu aslında. Bu bir hafta içinde ona alışmaya başlamıştı galiba. “Ben özür dilerim!” dedi yavaşça. “Gerçekten!”

“Neden?”

Genç adamın bakışları yumuşaktı. Gülümseyişi pek tatlı olmasa da gülümsüyordu en azından. Ama sorusu hiç de yumuşak değildi.

“Öyle işte...” dedi sıkıntılı bir tonla. “Gelin sizinle bir anlaşma yapalım. Dost olmaya ne dersiniz?”

Genç adam güldü. Kalın sesi ahenkli bir şekilde yankılanmıştı arabanın içinde. “Anlaşma bu mu? Benim için zor bir şey değil!”

Genç kız hafif sinirli bir şekilde baktı bu sefer. “Suçu bana atmaya çok meraklısınız, değil mi?” diye sordu. “Şu garip saçlarınızla, insanın içine işleyen değişik renk gözlerinizle ve yanıklarınızla normal bir erkek mi sanıyorsunuz kendinizi? Sizce ben her gün sizin gibi birisiyle karşılaşma şansına sahip miyim? Daha kaç yaşındayım ki? Bana da biraz zaman vermelisiniz!”

Genç adam yine güldü. Başını sallıyordu iki yana. “Sana niye zaman vereyim ki? Yani bunda benim ne çıkarım var? İkimiz de birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz.”

“Ama... sevdiğim adamın amcası ile... iyi anlaşmak istiyorum belki?”

Vural omuz silkti. “Hiç gerek yok bence...”

“Of!” diye yanaklarını şişirerek sıkıntısını belli etti Aysun. “Siz gerçekten zor bir adamsınız, değil mi?”

“Değilim... Aksine çok kolay biriymdir. O yüzden benden hoşlanıyormuşsun veya ilgileniyormuşsun gibi yapmana gerek yok.” Bir saniye sustu. Sonra umursamaz bir soğuklukla mırıldandı. “Ben aldırmam buna.”

“Ben aldırırım...” Önceki arabayı sollarken sıkıntısından gaza biraz daha fazla bastı. Arabası seri bir şekilde ivmelendi. Kilo metre ibresi epey ilerilere kadar fırladı. Ancak Aysun bunun farkında değil gibiydi. “Peki... nasıl oldu?” diye sordu bir iki dakika sonra.

“Ne nasıl oldu?”

“Yanıklarınız?”

“Pek konuşmayı sevdiğim bir konu değil!” dedi genç adam aldırılmazca.

“Ya dizleriniz? O nasıl oldu?”

“O da yanıkların olduğu gün oldu. Biraz zorladım dizlerimi.”

“Anlatsanız ne olur sanki? Ölüp müsünüz?” dedi Aysun küs bir dudak bükmeyle. “Daha kaç saat yolumuz var. Sıkıntıdan ölelim mi? Konuşabiliriz işte! Nasılsa Gürkan’dan öğrenirim.”

Genç adam keyifli bir şekilde güldü. “Ha ha! Benimle yeterince ilgilenseydin merak edip ona sorardın zaten!” dedi.

“Sordum aslında... Ama pek bahsetmek istemedi.”

“Boş ver sen beni de... hızını kes biraz. Yoksa ikimiz de bir hastanede gözümüzü açacağız!”

“Yol boş zaten!” dedi genç kız biraz sinirle. Onun kendisi hakkındaki bu ketumluğu canını sıkıyordu. Yoksa onunla bir şeyler

konuşmaya değer bulmuyor muydu? Ama gerginlikle gerçekten de hızlı gittiğini fark etmişti. Ayağını gazdan çekti. Araba yine otoyolda makul bir hıza düşmüştü.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Radyodan gelen müziğin dışında bir şey yoktu. Yine yol üstünde bir lokantada durdular. Bu sefer her ikisi de mangalda pırzola istemişti. Genç kız mangalda pişmiş etin tadına bayılmıştı. Pırzolayı kibarca keserken genç adamın etini eline aldığını ve rahatça ısırıldığını görünce güldü. Gözlerindeki alayı fark etmişti.

“Beni çok mu havalı buluyorsunuz?” diye sordu ona.

“Fazlasıyla... Koca lokantada bizden başka kimse yok!” dedi Vural. “Ve eti çatal bıçakla yiyorsun! Bence böyle yemek daha zevkli!” Sesi keyifliydi.

“Garsonların bizim için görgüsüz demesine aldırıyor musunuz?”

Genç adam omuz silkti. Elindeki eti kemiğinden sıyrarak ısırmıştı ve onun bu hali Aysun’un ıyice hoşuna gitti. “Bir daha hiç görmeyeceğim insanların benim hakkımda ne düşündükleri o kadar önemli değil,” dedi genç adam.

Genç kız bir an ileride bekleyen iki garsona baktı. Yol kenarındaki bu ıssız lokantada gerçekten de o anda fazla kimse yoktu. Üstelik oldukça içte ve havadar bir yerde oturuyorlardı.

Elindeki çatalını ve bıçağını masaya geri bıraktı. İnce parmakları uzandı. Önündeki pırzolalardan bir tanesinin sapını yakaladı. Zaten her birinin ucunu alüminyum folyo ile sarmışlardı. Genç adamın gülümseyen gözlerinin içine bakarak bir parça ısırıldı.

“Sen yapınca daha da kibar gözüktüğünü kabul etmeliyim!” dedi Vural gülümseyerek. “Bence sana her şey yakışır.”

Aysun kıkırdadı. “Beni kötü etkilediğinizi de ben kabul etmeliyim. Bu iltifatlarla kandırmayın beni...”

Yemekleri sakın ve huzurlu geçti. Çevrelerindeki çam ağaçlarında delicesine öten ağustos böcekleri hile biraz ara vermiş gibiydi. Yemekten sonra yine yola koyuldular. Bursa’ya fazla yolları

kalmamıştı. Yoldayken genç kızın telefonu çaldı. Gözünü yoldan ayırmadan telefonuna uzandı.

“Alo?”

“Aysun? Kızım? Ne yaptınız?”

Annesinin güzel sesini hemen tanıdı genç kız. Sabah da konuşmuşlardı. Vural ile birlikte yola çıkacaklarını söylemişti ona. Erken dönmesine şaşırılmışsa da bir şey dememişti annesi.

“Yoldayız anne!” dedi ona. “Bir sorun yok!”

“İyi hadi! Sevindim.”

“Bir iki saate kadar Bursa’da oluruz. Siz yazlıkta mısınız?”

“Evet. Siz de geleceksiniz değil mi? Vural Bey’i de al...”

Yan gözle genç adama baktı Aysun. Onun konuşmaları duyup duymadığını bilemiyordu. Sessizce oturuyordu genç adam. “Vural Bey’in ev bakması lazımmiş. Yarın emlakçı ile görüşecekmiş. Sorarım yine de...”

“Ee, nerede kalacak peki?”

“Otele bırakacağım onu!”

“Saçmalama kızım! Ne oteli? Yeğeninde kalmayacak mı?”

“Hayır! Otelde daha rahat ederim diyor!”

“İlginç! Ya sen?”

“Ben de gelemem artık anne. E yapacak bir iki işim var. Malum ertesi gün de iş başlıyor...”

“Yarın erken dönerdin. Özledim seni.”

“Olmaz maalesef. Birkaç da kıyafet almam lazım. Sanırım Vural Bey kotla işe gitmemi pek onaylamaz! Sen ne yapacaksın peki? Yarın babamla sen de gelsene... Biz hepimiz buradayız. Haftayı orada tek başına geçirme.”

“Eh! Öyle yaparım artık,” dedi kadın çaresizce. “Tek başıma ne yapayım burada...”

“Tamam... Böylesi daha iyi. Yarın görüşürüz o halde.”

“Görüşürüz. Selam söyle Vural’a...”

Telefonu kapattıktan sonra genç adama baktı yine. “Selamı var. Yazlığa davet etti. Gitmek ister miydiniz?”

“Hayır! Ev bakmam lazım gerçekten!”

“Bu sakat dizinizle mi?”

“Gittikçe iyi oluyor. Başımın çaresine bakarım.”

“Kuşkusuz!” dedi Aysun kendisinin de anlamadığı bir terslikle. “Kendinize pek acımıyorsunuz değil mi?”

Genç adam gülümsedi. “Ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Hep gülümsemenize rağmen çok inatçısınız! Sanırım zorlu kişiliğinizi böyle gizliyorsunuz! Pervasız ve neşeli görünerek içinizdeki sertleşmiş adamı kolayca gizliyorsunuz!”

“Sence öyle mi?” Sesi gerçekten neşeliydi. “Ben sert miyim?”

“Ah! Kesinlikle öyle! Ve kindarsınız!”

“Daha neler!”

“Beni öptüğünüz gece size söylediklerim yüzünden bana hâlâ kızgınsınız ve belli etmeseniz de ben bunu hissediyorum!”

“Sen öptün beni!” dedi genç adam iğnelercesine.

“Üf! Yine aynı konuya geldik! Her ne ise! Kızgınsınız değil mi?”

“Değilim!”

“Ama iyi bir yalancı değilsiniz! Ben avukatım unuttunuz mu? Yalanları tanıyabilirim artık!”

“Daha hayatı yeterince yaşamadın küçük hanım!” dedi genç adam gülümseyerek. “Henüz insanları tanıman için çok erken. Hele benim gibi adamları tanıyabilmen için çok çok erken! Çok daha fazla tecrübe geçirmen gerekir. Hayatım boyunca o kadar kötü olay yaşadım ki, senin bana söylediklerin beni hiç üzmez! Ne yanırlarımdan iğrenmen, ne de beni herhangi bir sebeple itici bulman beni kızdırmaz.”

“Hâlâ yalan söylediğinizi düşünüyorum! Neyse! Can sizin canınızdır. Ev hakmaya devam edeceğim diyorsanız siz bilirsiniz. Sakat kalabilecek olan sizsiniz.”

Telefonu yine çalınca uzanıp aldı. Merakla ekrandaki isme baktı. Hayretle kaşları kalktı. Gürkan'ın aramasını beklemiyordu. Genç adam genelde akşamları arardı.

“Alo?” dedi biraz heyecanla.

“Selam!” dedi genç adam. Sesi tatlıydı. “N’aber?”

“İyidir... Sen nasılsın?” Yanında onun amcası varken konuşmak biraz zordu. Vural kiminle konuştuğunu anlamış olmalıydı. Başını yan tarafa çevirerek manzarayı izliyormuş gibi yapmıştı.

“Fena değil. Dönüyormuşsunuz diye duydum. Sabah amcam ile konuşmuştum.”

“Evet... Dönüyoruz.”

“Hımm. Güzel... Yazlığa gidecek misin?”

“Hayır!”

“Bu daha güzel... Ne dersin? Bu akşam buluşalım mı? Yemeğe çıkarız!”

“Yemeğe mi?” Kalbi hızlanmıştı. Gürkan ile baş başa yemek mi? Bu çok güzel olurdu.

“Annenle baban yok nasılsa... Daha rahat oluruz. Ne dersin?”

“Şey! Olur tabii!”

Ama? Ama Vural da vardı? O ne olacaktı? Fakat sanki Gürkan onun çekincesini anlamış gibiydi.

“Amcam için endişeleniyorsan merak etme. Bende kalmak istemiyormuş. Bir otele yerleşeceğini söyledi. Tüm ısrarlarıma rağmen kabul etmedi. Onu otelde ziyaret ettikten sonra gelir seni alırım.”

“Peki, tamam...”

Telefon kapanınca da genç adama baktı. “Gürkan’dı... Beni yemeğe davet etti.”

“Güzel...” dedi genç adam rahat bir sesle. Gülümsedi sonra. “Otelde kalmam sizin için de iyi olur. Onun evinde kalsaydım geceleri buluşmanız zor olurdu!”

“Geceleri çok sık dışarıya çıkmam zaten!” dedi Aysun umursamadan. “Çıksam bile bir erkeğin bekâr evine gideceğimi sanmıyorum! Daha önce hiç gitmedim.”

Bu detayı önemsiz bulmuş gibiydi genç adam. “Her şeyin bir ilki vardır. Bugün olmasa yarın gidersin. Nişanlanınca...”

Aysun iç çekti. “Doğru! Giderim belki de!” dedi ona inat. “On sekiz yaşından büyüğüm.”

“Büyüksün...”

“Belki siz de aynı sebepten onun evinde kalmak istemiyorsunuz?”

“Hangi sebepten?”

“Belki bir kadın ile rahatça yalnız kalamazsınız diye!”

Genç adam güldü. Gözleri ışıldamıştı. “Bu da bir ihtimal tabii... Benim düşünmediğim bir konuydu esasen. Her şart altında otelde kalmam hepimiz için daha iyi olur.”

“Siz ne yapacaksınız peki bu gece?”

Genç adam omuz silkti. “Dinlenirim... Televizyon seyredirim. Birkaç telefon görüşmesi de yapmam lazım!”

“O emlakçı kadını aramayın sakın!” dedi genç kız aniden. “Banu’yu! O kadın güzelliğini kullanarak sizi etkileyecek... İstemediğiniz bir evi kiralayacaksınız!”

“Ne yapmamı öneriyorsun?” Genç adam onun korumacılığı karşısında gülümseyerek sormuştu.

Aysun ne diyeceğini bilemeden sustu. Sonra isteksizce ona yardım teklifi önerdi. İsteksizdi ama yine de önermeden yapmıyordu. Vicdanı buna elvermiyordu. “İsterseniz... yarın sizinle buluşabiliriz!” dedi ona. “Yine birlikte ev bakarız! Tanıdık bir emlakçımız da var.”

“Gerek yok!” diye nazıkçe kestirip attı Vural.

“Ama neden? Benim için hiç sorun olmaz!”

Genç adam başını dışarıya çevirdi. Şu anda bu güzel kızdan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu. Şu anda ve daha sonra da... Aysun’un iyi niyetinin ve dostça davranmaya çalıştığının farkındaydı ama bu doğru bir şey değildi. Doğrusu birbirlerinden uzak durmalarıydı. En azından Vural ondan uzak durması gerektiğini biliyordu.

“Sorun olmayacağına eminim!” dedi rahat bir ses tonuyla. “Yine de gerekmez. Zamanını çalmak istemem. Hem sen daha

kendin için alışverişe çıkacaksın. Kadınların alışveriş yaparken koca bir günü az bulduklarını bilirim.”

Aysun sesini çıkarmadı. Aman ona neydi ki? Madem gelmesini istemiyordu, gitmezdi o da. *Kendi başına topal ayağıyla ev arayıp dursun işte!* diye geçirdi içinden.

Bursa'ya varmaları ile trafiğin artması bir olmuştu. Hafta sonunun güzel olması, insanları sokaklara dökmüştü. Genç kız dikkatini akan trafiğe verdi. Özlemişti doğup büyüdüğü bu şehri. Amerika'da yaşarken de özlerdi. Ankara'da geçirdiği birkaç günden sonra da özlemişti. Gözleri parladı. Ve artık bu şehirde gerçekten yeni bir yaşamı olacaktı. Pazartesiden itibaren yeni bir hayatı ve yeni umutları olacaktı. Özellikle Gürkan ile ilgili umutları...

Vural'ı şehrin tam ortasındaki bir otele götürdü. Bursa'da epeyce fazla sayıda beş yıldızlı otel vardı. Hilton bunlardan sadece bir tanesiydi. Çok uzaktan bile yüksek yapısı görülebilirdi. Genç adam için bir oda bulmaları sorun olmamıştı. Aysun onunla içeriye kadar girmiş, kayıt yaptırmasını beklemişti. Ayrılık vakti gelince dönüp genç adama baktı.

“Peki,” dedi Vural gülümseyen bir ifadeyle. “Yolculuk için teşekkürler.”

“Önemli değil! Nasılsa geliyordum!” dedi genç kız.

“Olsun. Akşam için ikinize iyi eğlenceler dilerim.” Yine elini uzatmaya yeltenmemişti. Aysun ellerini arkasında kilitlemişti zaten. Bilerek yapmamıştı bunu. Sadece nedense oradan hiç gidesi yoktu. Sebebini bilmiyordu. Bu garip adamı sanki bir başına bırakıyor gibi hissediyordu ve azıcık da vicdan azabı çekiyordu.

“Siz de bizimle gelebilirsiniz isterseniz?” dedi ona birden. Gürkan ile yalnız kalabileceği değerli zamanda onu çağırdığına inanamayacaktı sonra. Ama o anda bu fikir çok mantıklı gelmişti.

“Teşekkür ederim. İstemem...” dedi genç adam gülümseyerek. “İki genci yalnız bırakmak en doğrusu!”

“Bizden çok yaşlıymışsınız gibi konuşmayın!” dedi genç kız. “Gelmek istemediğinize emin misiniz? Eminim Gürkan da sevinir.”

“Yok. Dinlensem iyi olur. Hem aranızda işim ne? Pazartesi görüşürüz.”

Aysun onun ne kadar inatçı bir adam olduğunu fark etmişti artık. İnadı inat birisiydi. Dediğim dedik bir keçi-ydi. Bu hel-liydi. Şu ana kadar onu herhangi bir konuda ikna edememişti. O gülümseyen gözleri, keyifli erkeksi dudakları, arkada kesinlikle meçhul bir erkek saklıyordu.

Ve Aysun onu gittikçe daha çok merak ediyordu.

Otelden çıkıp doğruca kendi evlerine gitti. Dobruca’da çok güzel müstakil bir evde oturuyorlardı. Bulundukları muhitte böyle epeyce bahçeli villa vardı. Önceden şehir merkezinde otururlarken, babası zamanında almış olduğu arazi üzerine bu evi yaptırtmıştı. Son beş yıldır çevreleri kendilerinininkine benzer pek çok evle dolmuştu. Temiz havası ve Bursa’nın bir kısmını gö-ren manzarası ile gerçekten tercih edilen bir muhitti. En çok da sakinliğini seviyordu Aysun. Çevrelerinde doğru düzgün korna sesi bile duyulmazdı.

Anne ve babası alt katta, kocaman bir odada kalıyorlardı. Kendi odası ise evin ikinci katındaydı. Her genç kızın-ki gibi renkli ve çocuksuydu. Artık bazı eşyalarını değıştirme zamanı geldiğinin farkındaydı. Çocuk değildi artık. Mesela şu duvardaki tanınmış şarkıcı posterlerini çıkarabilirdi. Şeker kız desenli halısını değıştirebilirdi. Üzeri çıkartmalarla dolu dolabı da biraz eskimişti. Eşyalarını almazdı artık.

Hava kararmaya başladığı zaman Gürkan telefon açmıştı yeniden. “Yoldayım...” demişti ona. “Beş dakika sürmez orada olurum”

“Tamam... iniyorum!”

Aynada son kez üstünü başını kontrol etti. Daracık ama esnek bir kot giymişti. Buz mavisi rengindeydi. Çok rahattı. Kalçaları göz alıcı bir şekilde meydana çıkmıştı. Üzerine de biraz bolca sarı bir bluz geçirmişti. Ancak ince fiziğini bu bluz bile gizleyemiyordu. Kısa saçlarının da güzel göründüğüne karar verip çantasını aldı. İnşallah Gürkan da beğenirdi...

Kesinlikle beğenmişti genç adam. Gözlerinin parlamasından, dudaklarının kıvrılmasından belliydi. Ve hatta onu özlemiş gibiydi. En azından Aysun bu bakışların öyle bir şey ifade ettiğini düşünüyordu.

“Çok güzelsin!” dedi Gürkan. Arabadan inmişti. Evlerinin otomatik bahçe kapısının önündeydi.

Aysun çocuksu bir sevinç duydu. Sevdigi adamın onu beğenmesi kadar güzel ne olabilirdi ki? Gülümseyerek o da ona iltifat etti. “Sen de çok yakışıklı olmuştun!” dedi. Gerçi genç adam hep öyleydi. Atletik fiziğini gösteren pastel yeşili bir gömlek ile siyah keten bir pantolon giymişti. Böyle bakınca gerçekten çekici bir erkekti. En az amcası kadar...

Aptal adam! Ne yapıyordu ki şimdi acaba?

Aklındaki sorunun cevabını Gürkan vermişti. Lüks bir lokantaya götürmüştü onu genç adam. Yemeklerini beklerken konu amcasının otelde kalmasına gelmişti.

“İnanabiliyor musun?” demişti başını iki yana sallarken. “Kendisine bir kadın arkadaş bulmuş bile!”

Aysun elinde olmadan irkildi. “Anlamadım?”

“Sana gelmeden önce onu aradım. Fikrini değiştirmeye çalışıyorum bende kalsın diye. Ama çok inatçı... Gelmek istemiyor. Otelde daha rahat olacaktı. Yemek için otelin lokantasına gitğinde bir kadınla tanışmış. Beraber yiyeceklerdi.”

Aysun buna gerçekten şaşırmıştı. “İnanılmaz birisi gerçekten...” dedi soğuk bir sesle.

Şımarık küstah! Ne kadar da hızlıydı böyle!

“Öyledir...” dedi genç adam onun sesindeki ifadeyi fark etmeden. “Ben de çok ısrar etmedim. Eğlensin biraz...”

“Ne demezsin! Eğlensin tabii!” dedi Aysun açık bir terslikle. “Zaten Ankara’da epeyce eğlendi! En yakın arkadaşım ile kırıstırıp durdu! Hem de her gün!”

Gürkan açıkça gülmüştü. “Yapmıştır eminim...”

“Hem topal, hem çapkın!” dedi yine ters ters.

“Arkadaşının da payı vardır eminim!” dedi Gürkan amcasını korumak için. Sesi sıcaktı. Gülümsedi. “Bakıyorum da hâlâ ondan hoşlanmıyorsun? Amcamla ne alıp veremediğin var, anlamıyorum!”

“Yok ya! Eskisi gibi gıcık kapmıyorum. Ama hâlâ hoşlanmadığımı pek çok özelliği var!”

“O kadar saat yolculuk yaptınız birlikte... Ne yaptınız ki o arada?”

“Ne olacak? Susup oturduk. Amcan pek sırlı birisi... Ya konuşmayı pek sevmiyor, ya da benimle konuşmayı pek sevmiyor!”

Gürkan güldü yine. “Demek ki karşılıklı birbirinizden hoşlanmıyorsunuz!” diye masum bir durum tespiti yaptı. “Çok geveze değildir ama isterse çok hoşsohbet olur!”

Aysun’un gözleri kısıldı. Gürkan’ın yüzüne baktı biraz kızgınca. “Sana benden hoşlanmadığını mı söyledi?” diye sordu.

“Yok canım! Söylemez öyle bir şey. Dediğin gibi! Amcam sıır küpüdür bazı konularda. Hiç bahsetmez böyle şeylerden.”

“Doğru söyle?” Sonra ısrarının sebebini açıklamak zorunda hissetti. “Bundan sonra onunla birlikte çalışacağımıza göre bazı şeyleri bilsem iyi olur!”

“Üzgünüm,” dedi Gürkan. “Kendin sorarsın!” Gülümsüyordu.

“Sen de en az onun kadar gıcıksın!” dedi genç kız. Ama uzatacak bir şey de yoktu.

Yemekleri gayet keyifli geçti. Genç kız ona Ankara’da olanlardan ve düğünden bahsetti. Ama nedense amcası ile dans ettiklerini atlamıştı. Anlatmak istememişti. Şimdi Gürkan’dan sakladığı iki sırrı olmuştı.

Gece eve geri döndüklerinde genç kız ne yapacağını bilemiyordu. Evde kimse yoktu. Onu eve davet edip etmemek arasında kararsızdı. Bir erkekle koca bir evde yalnız kalma düşüncesi biraz içini ürpertmişti. O sevdiği erkekti belki ama yine de biraz çekinmişti işte. Neyse ki Gürkan onun yerine karar verdi. İki katlı büyük villanın önünde durduktan sonra dönüp ona bakmıştı.

“Aslında bir kahveye hayır demezdim ama... bir işim var. Bitirmem gereken bir rapor. Pazartesiye yetiştirmeliyim,” dedi yavaşça. “Yoksa yalnız kalabildiğimiz bu özel fırsatı hiç kaçırmazdım.”

Genç kız biraz üzüntüyle sordu. “Yarın da mı çalışacaksın?”

“Maalesef!” Parmak uçları genç kızın saçlarının kenarında gezindi. “Zaten yarın annenle baban da dönecek. Görüşemezdik.”

“Onlar bana karışmazdı. Neden bu kadar korkuyorsun, anlamıyorum!”

Genç adamın parmakları gezinmesine devam ediyordu. Kulağının kenarından ince boynuna kaydı. Gözleri de aynı yolu izliyordu. “Korkmak değil bu! Sadece zamanı değil. Daha erken.”

“Ne için erken?” Yine hafif sinirlendiği için onun dokunuşlarından hiçbir şey hissetmiyordu.

“Bu yeni konumuma ailenin de, benim de alışmamız lazım. Yeterince para kazanınca, kendime daha fazla güvenim olacak!”

“Senin kendine güvenin yeterince var zaten!” diye itiraz etti Aysun. “Ailemdeki herkes de seni seviyor. İki kızı olan babam bile sana güveniyor.”

“Evet, mesele de bu işte!” dedi genç adam ciddi bir sesle. “Bana güveniyor. Babanın bana güveniyor olması ayrı bir yük. Onun kızını ayartmam doğru değil!”

“Ayartman doğru değil mi? Daha ne doğrusu kalmış ki? Ben... Ben seni...” Sustu. Onu sevdiğini açıklayamazdı. O açıklamadan olmazdı. Gözlerini kaçırdı. “Peki, tamam!” dedi ona. Sonra elini kapının koluna attı. “Bunu konuşarak bu geceyi bozmayalım. Çok güzel bir geceydi. Teşekkür ederim!”

“Kahve hakkım yerine bir öpücük alabilir miyim?” Genç adamın sesi sevimliydi. Aysun bir an ona baktı. Sonra gülümsedi. Bu adam da aynı amcası gibi sevimliydi. Uzanıp körpe dudaklarını onun yanağına dokundurdu.

“Bu sana yeter!” dedi sonra muzip bir sesle. “Zamanı gelip de babamın kızını ayartmaya karar verdiğinde, belki daha iyisini alırsın!”

“Sen gerçekten de inatçı bir kızsın, değil mi?”

Bu cümlelerin aynısını Vural da söylemişti. Aysun gülümseyerek arabadan dışarıya çıktı. Cevap vermeden önce ona baktı. “Hem de çok...” dedi genç adama. Tatlı bir şekilde gözlerini süzmüştü. “Benim inadıyla tanışmak istemezsin!”

Ve kapıyı yumuşakça kapattı.

12. BÖLÜM

Uzun masanın başında oturanlar kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Genel olarak hafif bir heyecan, bir belirsizlik vardı yüzlerde. Şirket yönetiminde ve üretiminde önemli bir değişiklik olacaktı. Özellikle çok bahsedilen gri saçlı adam ile ilgili tam bir belirsizlik vardı. Günlerden çarşamba olmasına rağmen onu yakından görebilen çok az kişi olmuştu. Haftanın ilk iki günü genç adam pek ortalarda gözükmemişti. Onun sıkı bir şekilde çalıştığını duymuştu Aysun. Tabii babası ve Gürkan da öyle... Genç kız ise bu iki gün boyunca erken gelmiş ve yapacak bir şey olmayınca ablasına takılarak şirketlerinin işleyişi hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı. Neyse ki Ayça'nın da fazla işi yoktu ve kardeşi ile hasret gidererek, keyifli sohbetler yapmışlardı.

Toplantı günü ve saati kesinleştğinde, onlar da diğerleri kadar meraklıydı aslında. Babaları hain bir sevimlilikle onlara bir açıklama yapmamıştı. Memnun ruh haline bakılırsa, Vural ile çalışmanın keyifli olduğu düşünülebilirdi. Sadece ipucu olarak kızlarına yeni iş bölümü olacağını söylemişti ve onların bundan memnun olacaklarını umduğunu belirtmişti. Yeniden yapılanan şirketin bu ilk toplantısında pek çok taş yerine oturacaktı.

Herkes birbirini rahatsız etmemek için kısık sesle konuşurken, kapıda bir hareketlenme oldu. Meraklı bakışlar o tarafa çevrildi. Ağır ahşap kapı kolayca açılmıştı. Önden Servet Bey girdi içeriye. Biraz gerisinde de elbette gri saçlı adam vardı. Onlar odaya girince masanın çevresinde oturan tam on bir kişi saygı gereği ayağa kalkmıştı. Servet Bey yaşma göre çok dinamik

birkaç adımda masanın başına yönelmişti. Vural hafif topallayarak onun sağından yürüdü. Bastonu yoktu.

Onu öylesine süzen Aysun, takım elbise içindeki iri bedeninin daha esnek görüldüğüne dikkat etti. Demek dizi için artık bastona ihtiyaç duymuyordu? Yürürken yüzünü ekşitmediğine göre, canı da yanmıyor olmalıydı. Hoş, Ankara'da düğün gecesi de acısını pek belli etmemişti. Acı direnci yüksek insanlar olduğunu duymuştu. Vural da onlardan birisiydi belli ki... Sinek-kaydı tıraşlı esmer yüzünde doğal bir rahatlık vardı.

Genç adam Servet Bey'in masa başındaki deri koltuğu işaret etmesini eliyle reddetmişti. Artık şirketin en üst yöneticisi konumunda olmasına rağmen, Servet Bey'in sağındaki koltuğu geçti. Bu önemli bir saygı belirtisiydi. Aysun elinde olmadan hoşlandı bundan. Kabul etmeliydi ki, bu adamda kibrin zerresi yoktu. Sandalyesini çektikten sonra da herkesi başıyla genel olarak selamladı.

"Buyurun oturun arkadaşlar..." dedi Servet Bey. Ciddi gözleri masanın çevresinde yerleşenlerde gezinmişti. Sol tarafında Gürkan oturuyordu. Onun yanında Aysun vardı. Ayça masanın diğer başındaydı. Şirkette aktif görevde bulunan diğer yönetici personel de boş koltuklara yerleşmişti. Toplantı odası rahat bir çalışma için yeterince serin ve aydınlıktı. Masanın üzerinde meyve suları ve su şişeleri dizilmişti. Herkesin önünde toplantının içeriğini anlatan dosyalar mevcuttu. Her şey yolunda görünüyordu.

Vural da yerine oturunca Servet Bey hafif bir nefes aldı. "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz," dedi kendinden emin bir patron edasıyla. "Ben sözlerimi çok uzatmayacağım... Sizleri neden topladığımızı sanırım çoğunuz biliyorsunuz. Öncelikle ben size şirketimizin yeni ortağı Vural Çağlayan'ı tanıştırmak istiyorum. Bir süredir yaptığımız ayrıntılı görüşmeler sonucunda kendisi ile ortak olmaya karar verdik. Artık bu şirketin yeni Yönetim Kurulu Başkanı ve büyük ortağı odur. Ben de şu andan itibaren emekli olduğumu sizlere memnuniyetle bildiriyorum." Bu önemli kararın etkisi ile sert yüzü biraz yumuşamıştı. Şaşkınlık dolu hafif

mırıldanmaları duymazdan geldi. “Elbette birkaç ay daha Vural Bey’e yardımcı olacağım. Sizlerin de her konuda büyük özveri ile ona yardımcı olacağınıza inanıyorum. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Teşekkür ederim...” Bakışları Vural’a kaymıştı. “Sanırım siz bir konuşma yapmak istiyorsunuz?” dedi ona. İş ahlakı çerçevesinde resmi konuşmuştu.

Vural gözlerini masanın çevresinde oturanlarda gezdiriyordu o sırada. Dikkatli bakışları kadınlı erkekli bu küçük topluluğu hızla hafızasına kazımişti. Aysun ve Ayça’dan başka isimlerini bildiği ama henüz tanıştırılmadığı üç kadın daha vardı. Orada olan herkes şirket içinde küçük büyük sorumluluklara sahipti. İki tane de daha önce yönetimde hiç görev almamış erkek personel çağırtmıştı. Buraya gelmeden önce değerlendirebileceği herkesin dosyasını okumuş, özgeçmişlerini ve iş başarılarını değerlendirmişti. Yeni yönetimde başarılı olacağını düşündüğü o iki isme de yer vermek istiyordu.

Çok zorlanmadan ayağa kalktı. Servet Bey de onun konuşmasını dinlemek üzere yerine oturmuştu.

Genç adamın uzun boyu ile bir an ayakta dikilmesi herkesi meraklı bir bekleyişe sürüklemişti. Değişik görünümü ile zaten merakla izleniyordu. Böyle bir adamı filmlerde bile görmek zordu.

“Teşekkür ederim...” dedi o da kalın ve ahenkli sesi ile. Etkileyici gözleri yine hızla herkesin üzerinde gezinmişti. Aysun’un üzerinde diğerlerinden uzun kalmamıştı. Ancak onun siyah pantolon ve gülkurusu bluzu içindeki narin bedenini ve çok güzel olmasa bile değişik bir çekiciliği olan duru yüzünü hemen görmüştü. Çok kısa bir anlığına yeşil gözlerle bakışları kesişti.

Bakışlarını kaçırdı hemen... Aysun’a olan ilgisinin zaman içinde azalacağını umuyordu. Tıpkı şarkıdaki gibiydi! O *başkasının* aşkıydı! Hem de kendi öz yeğeninin... Yan yana oturmuş olduklarını görmemek mümkün değildi.

“Servet Bey’e zaman konusunda katılıyorum. Ben de çok ızdırtıp değerli zamanınızı almak istemiyorum,” dedi genç adam. Her

zamanki gibi gülümsüyordu. “Yapacak çok işlerimiz var. Bugünden itibaren daha büyük bir şirket olduğumuzun bilincine varmalıyız. Gittikçe büyüyeceğimize de emin olabilirsiniz. Yakında bu toplantı odasındaki kadro daha da genişleyecek, daha da kalabalık olacak. Tıpkı işçi sayımız gibi... Şirketimizin büyümesi ile ek binaya veya binalara ihtiyaç duymamız kaçınılmaz olacak. Daha fazla istihdam gerçekleşirken, maalesef hepimizin sorumlulukları artacak. Büyümenin iyi yanı olarak sorumlu olduğunuz alanlar daralıp sadece kendi uzmanlık alanınızda çalışmanız mümkün olacak. Her birinize yeni görevler verildi. Bu alanlarda uzman olmasanız bile hepinizin kısa sürede uzmanlaşacağına inanıyorum.”

Genç adam yeğenine bir işaret yaptı. Onun işareti ile Gürkan önündeki laptopun düğmesine basmış ve projeksiyona bir görüntü yollamıştı. İlk görüntü şirket yönetimi ile ilgili basit bir şemaydı.

“Biraz yeni iş bölümünden bahsetmek istiyorum. Mevcut organizasyon bu şekildeydi...” dedi genç adam. “Aktif yükün çoğunu Ayça Hanım almıştı. Oldukça yorucu bir temposu vardı. Kendi işinin haricinde pek çok iş için koşturduğunu da fark ettim. Tabii mevcut düzene göre şirketteki sorumlu müdürlükler de yeterli görünüyordu. Birden fazla alanla uğraşan müdürler vardı. Bu şirket henüz küçükken, birden fazla görevi özveriyle yüklenmiş arkadaşlar olmuş. Zaman içinde büyürken bu ağır görevlerini de eksiksiz yerine getiren değerli arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ancak artık yükünüzü paylaştırmamanın zamanı geldi. Şu anda buna gücümüz de var, imkânımız da... Bu sebeple birkaç şeyi sizin daha verimli olmanız adına değiştirdik...”

Bir hareketi ile Gürkan ekrandaki sayfayı değiştirmişti. Artık çok daha kapsamlı bir şirket organizasyon şeması vardı beyaz duvarda.

“Yeni yapılanmamız bu şekilde olacak. En üstte Genel Müdür olarak ben varım!” dedi Vural. “Benim altımda ise sağ kolum ve yardımcım olarak Ayça Hanım bulunacak. Genel Koordinatör adı

altında sorumlulukları daha fazla olan ama eskiye oranla daha az yorucu bir işi olacak. Her konuda önce ona, sonra bana sorumlu olacaksınız. Ayça Hanım'a bağlı olarak şimdilik altı ana müdürlük belirlendi. Önlerinizdeki dosyalarda kimlere ne görev verildiği ve kendisinden neler beklendiği, sorumlulukları ayrıntılı bir şekilde yazıyor. Örneğin Serhat Bey, Pazarlama Müdürü oldu..."

Şaşılacak bir isabetle adını zikrettiği adamın gözlerine bakmıştı. Kırk beş yaşlarında kısa boylu ve sevimli yüzlü bir adamdı. Daha önce tanışmamış olmalarına rağmen, genç adamın herkesin hakkında biraz bilgisi olduğu belliydi. Dosyalarını incelediği anlaşıyordu.

"Siz önceden sadece Satış Sorumlusu'ydunuz, Serhat Bey. Şimdi ise Satış, Reklam ve Pazarlama adlı üç ayrı yeni departmanın başı oldunuz. Oraya atanan müdürler size karşı sorumlular. Siz de Ayça Hanım'a... Bu görevi başarıyla yapabileceğinize inanıyorum. Özellikle işimizde reklamın da çok önemli olduğunu unutmamalıyız. "

Gözleri masadakilerin üzerinde gezindi. Herkes dikkatle dinliyordu.

"Siz Satın Alma Müdürü oldunuz, Bülent Bey. İşçilerin yiyecek içeceklerinden tutun da, şirkete ait her türlü ihtiyaç sizin tarafınızdan karşılanacak. Üretimde kullanılacak malzemeler için Malzeme Tedariki Müdürlüğü de size bağlı oldu. Kaan Bey, siz Ar-Ge Müdürlüğüne atandınız. Plan-Proje Müdürü olarak Sinem Hanım, Tasarım Müdürü olarak Berrin Hanım sizinle çalışacak. Açık kalan Kontrol Müdürlüğü için bugün ilan verdik. Gürkan Bey'in de pozisyonu değişti. Finansman Müdürü olarak Gürkan Bey görevlendirildi. Muhasebe, Bütçeleme ve Yatırım Planlama Müdürlüklerinden sorumlu oldu. Sadece İnsan Kaynakları Müdürü olarak Ahmet Bey yerinde kaldı. Personel alımından eğitime kadar her şey sizden sorulacak. Bilgi İşlem Müdürlüğü'nü de ayırdık. Bu masada bulunan iki yeni arkadaşımızdan Ergin Bey bu görevi üstlenirken, Mahmut Bey de Kalite Yönetimi ve

Güvenlik Uzmanlığı alanında çalışacak. Özellikle periyodik olarak işçi eğitimleri ve saha uygulamaları, güvenlik tathikatları yapmanızı istiyorum. Bir işçimizin bile tırnağına zarar gelmemeli.”

Bir an sustu. Gözleri Aysun’a çevrildi. “Şirketimizin hukuksal işlemlerinden sorumlu kişisi de Aysun Hanım oldu tabii ki. O da kendi ekibini kuracak. Hukuksal destek aldığımız avukatlık bürosu aşamalarla ellerindeki işlerimizi bize devredecekler.”

Bakışları genç kızın üzerinde fazla takılı kalmamıştı. Yine herkesin üzerinde gezindi.

“İlerideki gelişmelere göre birkaç departmana daha ihtiyaç duyabiliriz. Bunu vakti gelince düşünüyoruz. Merak edenler için söyleyeyim ki, maaşlarınızda da önemli oranda iyileştirme yapıldı. Bu tüm işçilerimizi de kapsayan bir iyileştirme oldu. Ayrıca, şu an çalışanlar için bir şey demiyorum ama artık Meslek Lisesi mezunu kalifiye elemanlara yöneleceğiz. Personel alımında özellikle buna dikkat edilmesini istiyorum. Engelli kadrosu ve eski hükümlü kadrolarının da titizlikle doldurulması gerekiyor. Biz sorumluluklarımızı doğru bir şekilde yerine getirirsek, işçilerimizin de daha verimli olacağına inanıyorum. Bunu daha evvelden test ettiğimi söyleyebilirim.”

Bir süre durakladı. Söylemediği bir şey kaldı mı diye düşünür gibiydi. Sonra minik bir ekleme yaptı. “Bursa şehir merkezinde bir binada son iki katı kiraladık. Kendi binamızı yapıncaya kadar bir süre oradayız. Sizlerin pek çoğu, idari personel olarak artık orada çalışacak. Fabrikada bulunmanıza gerek yok. Daha sessiz ve daha elit bir ortamda, daha yakın çalışacağız. Ben de orada bulunacağım. Sadece bazı alt müdürlükler fabrikalarda kalacak. Fabrikalar dedim, şaşırmayın. Plastik işlerimizi kendimizin yapabileceği bir plastik enjeksiyon fabrikasını kendi bünyemize katmaya çalışıyoruz. Küçük ama verimli bir fabrika... Bir yıl içinde yüzde altmış daha ucuza elektronik malzeme ve kablo üretebileceğiz.”

Konuya o kadar hâkim görünüyordu ki, doğrusu herkes gibi Aysun da etkilenmişti. Bu kadar işi ne zaman yapmıştı ki? Belli ki onu görmediği süre içinde bolca çalışmıştı. Gerçekten de birlikte yolculuk yaptıkları o günden sonra onu bir daha görmemişti.

“Söyleyeceklerim şimdilik bu kadar. Boş kalan yönetici kadrolarını en kısa sürede tamamlayacağız. Gazeteye bugün itibari ile ilan verdik. Diğer bütün ayrıntılar dosyalarınızda var. Bana sorusu olan var mı acaba?” Herkes sessizce ona bakıyordu. Kimsenin bir şey söylemeyeceği belli olunca Vural konuşmayı bitirdi. “Teşekkür ederim. Yine görüşmek üzere...” dedi.

Servet Bey de ayağa kalkmıştı. Onlar odadan çıkınca diğerleri de birer ikişer odadan ayrıldılar. Ellerindeki dosyalara bakarak toplantı salonunu boşalttılar. Aysun da ayağa kalkmıştı. Ayça onun yanına gelmişti. Gürkan ise laptopunu kapatıyordu. Gülümseyerek Ayça ve Aysun’a baktı.

“Amcam çok hızlı başladı!” dedi keyifli bir tonla.

“Sen bunları biliyordun tabii! Değil mi?” diye sordu Aysun.

“Tabii ki!” dedi genç adam. “En azından bir kısmını.”

“Bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar radikal kararlar alabildi ki?”

“Doğrusu Servet Bey ile ikisi birlikte aldılar bu kararları. Benim hiç etkim olmadı. Size söyleme şansım da yoktu, çünkü bu sabaha kadar her şey değişkendi. Neler olacağını ben de tam bilmiyordum. Önemli şeyler olacağını biliyordum ama şu yeni plastik fabrikasından benim bile haberim yoktu. Bizim için harika bir fırsat.”

Kapıya doğru yöneldiler. “İdari büroların şehir merkezine taşınması da harika bir karar!” dedi Ayça gülümseyerek. “Sana yiye gelip gitmeyi sevmiyordum. Trafik sürekli sıkışık oluyordu.”

“Gürültü ve sıcak da olmayacak...” dedi Gürkan. “Herkesin kendi odası olacak. Basit bir iş için çarşıya kadar kilometrelerce yol gidip gelmek zorunda kalmayacağız.”

O günün tamamında yine Vural ortalarda görünmemişti. Ancak fabrika içindeki değişim gözle görülür bir biçimde hissediliyordu. Maaşlarında iyileşme olacağını duyan personelin gözlerinde mutluluk ışıkları uçuşuyordu. Fabrika içindeki asma kattan çalışanları izleyen Aysun gülümsedi. Adeta bir bayram havası vardı. Canla başla çalışıyorlar, birbirlerine keyifle yardım ediyorlardı.

Vural'ın bu tekdüze hayata bir renk getirdiği kesindi. Moral unsurunu çok iyi kullandığını hissetmişti. Sıfırdan bu kadar yükselebilmesinin pek çok sırrı olmalıydı. Bir tanesi de kesinlikle insan kontrolüydü. Toplantı esnasında gayet ciddi ama olumlu bir etki verecek kadar da samimiydi. Onda insanları iten o erişilmez patron edası yoktu.

Akşam Gürkan onları evden alıp yeni büroların bulunduğu binaya götürdü. Zafer Meydanı'na yakın, çok katlı bir binaydı. Kapıdaki güvenliği geçip asansörle beşinci kata çıktılar.

“Her katta dört ayrı daire bulunuyor,” dedi Gürkan. “Her dairede de beş oda vardı. Önceden aile yerleşimi için düşünülmüş. Sonradan değiştirilmiş. Amcam da aradaki duvarların yıkılarak her katın tek parça haline getirilmesini istedi.”

İçerisi gerçekten de oldukça geniş ve aydınlıktı. Binanın dört tarafından da ışık geldiği için bu normaldi. Geniş alanda hareketli bir çalışma görünüyordu. Sağda solda bir sürü işçi uğraş veriyordu. Bir kısmı yerlere granit karolar döküyordu. Bitişik odaların bazılarının duvarları camdı. İki tabelacı kapıların üzerine isimleri yapıştırmakla meşguldü. Ustabaşı görünümlü birisi de gerekli müdahaleleri yaparak çalışanları kontrol altında tutuyordu. Gürkan'ı tanıyor olmalıydı ki yanlarına gelip selam vermiş ve çalışmaları özetlemişti.

“Vural Bey de burada...” dedi ustabaşı en son. Gürkan'ın kaşları kalktı.

“Öyle mi? Nerede?”

“Üst katta...” dedi adam.

Ustanın yanından ayrılıp granit merdivenleri kullanarak üst kata çıktılar. Orası daha derli topluydu. Hemen hemen bitmiş gibiydi. Mobilyacı oldukları belli olan kalabalık bir ekip, odalara dolapları ve masaları kuruyorlardı. Poşetlerinden sıyrılmış kaliteli deri koltukların bazıları çalışma masalarının arkalarındaki yerlerini almışlardı bile.

Vural oradaydı. Çalışanlardan birisi ile konuşuyordu. Onları fark etmemişti. Ceketi yine üzerindeydi. Sonra başını çevirdi ve kendine doğru gelen yeğenini ve kızları fark etti. Sözlerini bitirip tamamen onlara döndü.

“Selam!” dedi Gürkan. “Ayça ve Aysun’a yeni büroları göstermek istedim de...”

“İyi etmişsin,” dedi Vural gülümseyerek. “Şu anda bir şey anlamak zor tabii... Pazar gününe kadar bitecek dediler.”

“Ama çok güzel olacak gibi. Benim odam neresi Vural Bey?” diye sordu Ayça. “Belli mi acaba?”

“Sizin ve benim odam yan yana...” Eliyle sol tarafı işaret etti. “Şu bölümde. Henüz mobilyaları yok.” Gözleri Aysun’a kaydı. “Sizin odanız da alt katta...” Usulca ekledi. “Gürkan’ınki ile bitişik odalar.”

Aysun hafifçe yutkundu. Bu ayarlama acaba Vural tarafından mı yapılmıştı? Gürkan ile yan yana olmalarını özellikle mi sağlamıştı? Gözlerini kaçırdı. Etrafını süzüyormuş gibi yaptı.

“Güzel olacak gibi...” dedi o da. “Başlamak için sabırsızlanıyorum. Sıkıntıdan patladım.”

“Zaten yarın birkaç kişi ile görüşmeniz gerekiyor. İki avukat yardımcı almanız iyi olur diye düşündüm. İhtiyaç olursa daha da alırız. Şimdiden epey müracaat var. Benim kimseyle görüşecek vaktim olmadı. Şirketin hukuk işlerini bir an önce kısım kısım devralalım istiyorum. Böylece her konuda kendimizden emin ve rahat oluruz.”

“Anladım... Fabrikaya mı gelecekler?”

“Evet. Mülakatı siz yapar, uygun olanı alırsınız.”

“Ben bu konuda çok tecrübeli değilim! Ablam da yanımda bulunabilir mi?”

“Tabii...”

Gürkan saatine bakmıştı. “Vakit epeyce geç oldu. Sen yemek yedin mi amca?” diye sordu. “Hep birlikte bir şeyler yiyebiliriz.”

Vural gözlerini Aysun’un gözlerinden kaçırdı. Onlarla birlikte yemeğe gidebilirdi. Öğle yemeği yiyemediği için karnı da gerçekten acıkmıştı. Fakat Aysun’dan uzak durması gerektiğini bildiği için başını iki yana sallayarak reddetti. “Gelemem ben... Daha kendime bir daire bulamadım. Emlakçı ile buluşacağım,” dedi doğal bir sesle.

Aysun gözlerini genç adamın yanık yüzüne çevirmişti. Kalın gri teller yanığın bir kısmını gizliyordu. Onun neden reddettiğinden ise adı gibi emindi. Bu adam ondan uzak durmaya çalışıyordu! Bunu hissediyordu. “Banu Hanım ile mi?” diye sordu kuru bir sakinlikle.

“Evet...” dedi genç adam da aynı rahatlıkla. “Buraya çok yakın bir daire varmış. Yeni boşalmış.” Bu yalan değildi. Fakat buluşma yarın için planlanmıştı.

“Kaç metre kare?” diye sordu Ayça.

“Tam bilmiyorum. Benim için önemli değil.”

“Bir yer buluncaya kadar neden bizim evdeki boş odalardan birinde kalmıyorsunuz?” Bunu söyleyen Ayça’ydı. “Baham size bunu önerdiğini söyledi. Üstte en az üç tane boş odamız var. Altta da iki oda var sanırım.” Bunu duyan Aysun biraz şaşkınca ablasına bakmıştı.

“Evet...” diye onayladı Vural. “Servet Bey bunu bana önerdi ama kabul edemem. Kalsam Gürkan’ın evinde kalırdım zaten. Otelde daha rahat ederim ben. Geceleri çalışacağım büyük ihtimale. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum.”

“Ev kocaman zaten... Odanızda çalışırdınız.”

Ayça’nın içtenlikle böyle bir şey teklif ettiği belliydi. Aysun’un üst katta tek başına kaldığını unutmuş olmalıydı. Ya da

önemsememişti. Ev gerçekten büyüktü. Ama... Ama bu olamazdı! Eğer böyle bir şey olursa onunla her gün karşılaşacaktı. Bu... Bu hiç iyi değildi! Hatta felaket!

Vural bir an için Aysun'a baktı. O kadar kısa bir bakıştı ki, içindeki dikkatli sorgulamayı kimse görmedi. Genç kızın yüzündeki minik şaşkınlığı ve ardından gelen memnuniyetsizliği fark etmişti.

“Teşekkürler ama...” diye başladı genç adam.

“Ne olacak ki?” diyerek onun sözlerini kesti Ayça. “Kendinize daha uygun bir ev buluncaya kadar çok ideal bence... Hem arabanız da yok. İşe Aysun ile birlikte gidip gelebilirsiniz. İyi şofördür.”

Aysun çıldırmak üzereydi. Ablasına açık bir uyarıyla baktı. Gözlerinin içi alev almıştı.

“Bunu biliyorum!” dedi genç adam. “Ama şimdilik düşündüğüm bir konu değil. Kimseye rahatsızlık vermek istemem. Nasılsa sonunda kendime uygun bir daire bulurum.” Gülümsemişti. Fakat bu muhabbetin uzamasını kesen bir gülümseyişti bu. Ayça mecburen ısrar etmekten vazgeçti.

“Peki, aklınızda olsun da...” Gözleri şimdi etrafında gezinmeye başlamıştı. “Manzara nasıl acaba?” Yavaşça ilerideki pencerelere doğru yürüdü.

Gürkan da Aysun'un öfkelenişini hissetmişti. Onun amcasına karşı olan tavrını onaylamasa da elinden bir şey gelmiyordu. “Sen de bakmak ister misin?” diye sordu genç kıza.

“Evet...” dedi Aysun. “İsterim!” Sesi sıkıntılıydı. Gözleri etrafında gezindi. “Ama önce bir yudum su içsem fena olmaz. İçim yandı.”

“Ben getireyim!” Sıcakta çalışan işçiler için önceden odanın bir tarafına soğuk su sebili kurulmuştu. Vural hemen diğer uçtaki bu sebile yöneldi. Gürkan'ın uyaran bakışlarına aldırmayan Aysun da onun arkasından ağır ağır yürüdü. Çaresiz kalan Gürkan kısa bir kararsızlıktan sonra manzara seyreden Ayça'ya

doğru gitti. Aysun'un ehlileştirilemeyecek bir yanı vardı ve bu zaman zaman genç adamın aklını meşgul ediyordu.

Temiz plastik bardaklardan birisine su koyan Vural dönüp de Aysun'u arkasında görünce, gülümseyerek bardağı ona uzattı. "Buyur al."

Genç kız bardağı onun yaralı eline dokunmadan aldı. "Teşekkür ederim." Birkaç yudum içerken gözleri genç adamın gülümseyen yüzündeydi. O cıva grisi gözlerdeki neşeyi fark etmişti.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu alçak sesle.

"Yok bir şey..."

"Benim zorda kalmam hoşunuza gidiyor, değil mi?"

"Zorda mı kaldın?" diye soran genç adamın yaralı kaşı hafifçe kalkmıştı.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz!" diye mırıldandı Aysun. "Neden bana habamın üst katta kalmanızı önerdiğini söylemediniz?"

Genç adam omuz silkti. "Biliyorsundur diye düşündüm. Bir daha seninle görüşemedik..." Gülen gözleri kısıldı. "Özellikle telefon açıp söylemem mi lazımdı yoksa?"

Aysun yutkundu. "Ben... ne bileyim! Bilmem gerek diye düşündüm."

"Neden?"

"Kahretsin! Öyle işte!"

"Rahatsız olmanı gerektiren bir şey yok!" dedi genç adam gülümseyerek. "Kabul etmedim zaten. Bence boşuna huzursuz oluyorsun. İşte bile sık görüşeceğimizi sanmıyorum."

"Öyle diyorsunuz ama şimdi görüştük işte!" diye homurdandı genç kız. "Sizi bu akşam burada göreceğimi ummuyordum. Büyük patronun bu işlerle bile ilgileneneğini tahmin edemedim."

Vural ellerini cebine sokup sessiz kaldı. Onun suskunluğu üzerine genç kız bardağındaki suyu bir yudumda bitirdi. Yerde duran boş boya kovaşından bozma çöp kovaşına attı. Gözleri genç

adamın gözlerine çevrildi. Vural onun başının üzerinden arkadaki çiftte bakıyordu. Onunla ilgilenmiyor görünüyordu.

“Yine de bizimle yemeğe gelmenizde bir sakınca görmüyorum!” dedi memnuniyetsiz bir sesle. “Yani benim yüzümden reddettiyseniz eğer?..”

Adamın bakışları onun yüzüne indi. “Teşekkür ederim ama gelmesem daha iyi...”

“Ben teklif edeyim de günah benden gitsin. Ablam gayet memnun olur gelmenizden. Hem o Banu denen kadın size hâlâ ev bulamadıysa işini iyi yapamıyor demektir. Onunla gerçekten buluşacak mısınız?”

“Evet.”

“Boşa zaman kaybı...”

“Bence onun ilk gösterdiği evlerden birisini seçebilirdik...”

“Beğenmedim ben o evleri. Hiç güzel değildi.”

“Sen lüks içinde büyüyen cici bir kızsın. Benim gibi her yerde yatmaya alışık bekâr bir adam için fazla bile!”

“Evleneceksiniz ama! Öyle değil mi? Belki benim gibi *cici bir kızla* evlenirsiniz! Sonra sorun olur.”

Vural güldü hafifçe. “Adaylar konusunda sıkıntı yaşıyorum. O yüzden evlilik için acele etmiyorum.”

Aysun bakışlarını kaçırdı. Selda’nın ona sıkıntı verdiğini sanmıyordu. Bahsettiği kişi kendisi miydi acaba? Ablası ve Gürkan pencereden ayrılmışlar onlara doğru geliyorlardı. Yanlarına vardıklarında Gürkan merakla kaşlarını kaldırdı.

“Evet, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu. “Yemeğe çıkıyor muyuz?”

“Size afiyet olsun,” dedi Vural. Gülümseyen yüzünde hiçbir terslik yoktu.

“Sen gelmek istemediğine emin misin amca?”

“Gerçekten gelseniz güzel olurdu!” dedi Ayça da. Güzel yeşil gözleri adamın yüzündeydi. O gün ablasının çok güzel olduğunu fark etmişti Aysun. Uzun koyu saçları beline kadar iniyordu.

Beyaz tonlarında giyinmişti. Yazlık bluzu ve beyaz keten pantolonu çekici bedenini meydana çıkarmıştı.

Vural başını salladı kesin bir şekilde. "Gelemem... Burada biraz daha işim var. Oradan da ev bakmaya gideceğim. Siz keyfinize bakın."

"Bence bizim evi kesin olarak düşünmelisiniz. Size çok uygun..."

Vural gülümsedi ama cevap vermedi. Onları kapıya kadar geçirip, Gürkan'ın elini sıktı. Kızları sadece başı ile selamlamakla yetindi.

Binadan ayrıldıklarında sıcak bir hava karşılamıştı onları. Binanın önünde ve altında özel otopark alanı vardı. Vural'ın bunu bile düşünmüş olduğunu hissetti Aysun. Büyük şehirlerde ve özellikle de böyle merkezî bir yerde araç park etmek ciddi bir sorun olabiliyordu.

O akşam yemekte ablası da olduğu için Gürkan'la fazla yakınlaşmamışlardı. O da aynı amcası gibi genç kıza mesafeli davranıyordu. Bir şey belli etmemeye çalışıyordu. Ama Ayça'nın neşesi yerindeydi. Şirketteki yükünün azalmasına çok memnun olmuştu. Sorumluluğu artacak olmasına rağmen, hiç değilse daha az koşturup duracak, gereksiz işlerle bile uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Ertesi gün öğlene doğru işe almak için tam altı avukat ile görüştü Aysun. Yanında ablası da vardı elbette. Uzmanlıklarına ihtiyaç duyacakları ama çok da yaşlı olmayan iki kişi arıyorlardı. Akşam evde de müracaatları dikkatle tetkik etmişlerdi. Sonunda, Almanya'da eğitimini ve stajını tamamlamış Gülcan isimli genç bir kız ile Kıbrıs'ta okumuş Murat isimli genç bir erkekte karar kılmışlardı. Gülcan sıcacık, sevimli bir şeydi. Orta boyluydu. Bal rengi gözleri ıslıl ışıldı. Fakat zekâsı o gözlerden rahatlıkla belli oluyordu. Çok iyi derecede Almanca bilmesi de elbette önemli bir tercih sebebiydi. İşlerinin önemli bir kısmı Almanya'ya olacaktı. Murat ise sessiz, az konuşan birisi gibiydi. Evliydi ve bir

yaşında bir kız çocuğuna sahipti. Bursa'ya eşinin doğumu esnasında taşınmışlardı. Bir büro kurmuş ama fazla çevresi olmadığı için işleri yolunda gitmemişti. O da şansını maaşı belli olan bir işte kullanmayı tercih etmişti.

Cuma günü kararını açıklamak için Vural'ın odasına gitti. Kapıdaki masasında oturan, babasının eski, Vural'ın yeni sekreteri olan Sevim Hanım onu gülümseyerek karşılamıştı. Genç adamın cuma namazına gittiğini öğrenince şaşırılmıştı. Demek Gürkan'ın dedikleri doğrudu! Oruç tutup cuma namazlarına mutlaka gittiğini söylemişti. Anlamadığı bir şekilde bundan hoşlandı.

Mecburen yemekhaneye inip işçilerle birlikte yemek yedi. Gürkan ve Ayça da oradaydı. Onun varlığına ahşan işçiler eskisi kadar dikkatle incelemiyorlardı artık. Amerika'da okumuş zengin kıza olan eleştirel ilgi azalmaya başlamıştı.

Henüz bir odası olmayan Aysun, ablası ile aynı odadaydı. Bir işi olmadığı için oturduğu rahat koltukta televizyon izliyordu. Ablasının masasındaki telefon çalmış ve o da birisiyle konuşmaya başlamıştı. Sonunda ahizeyi yerine koyan Ayça gelip karşısında durdu.

“Vural'dı...” dedi ona.

“Beni mi bekliyor?”

“Hayır. Oraya gitmene gerek yokmuş. Sen beğenmişsen ve ben de onaylarsam onun için bir sorun yokmuş. Maaşları da bizim belirlememizi istedi. Çok düşük olmamasını, memnun edecek ve şirkete bağlayacak iyi bir rakam olmasını istedi.”

Aysun'un yüzü asılmıştı. “Aptal adam...” diye homurdandı elinde olmadan.

Ayça gülümsemişti. “Neden?”

“Öyle işte!”

“Hâlbuki ben çok zeki olduğumu düşünüyorum. Şirkete ortak olalı kısa bir zaman geçmesine rağmen, pek çok işi halletti. Şirket tamamen değişti neredeyse... Çok becerikli bir adam.”

“Becerikli mi? Daha kendine bir daire bile bulamadı!” dedi Aysun ters ters.

Ayça hafifçe gözlerini kıstı. “Bana bak! Sen neden bu adamdan hoşlanmıyorsun? Sana ne yaptı ki?”

Genç kız dudak kıvırdı. “Bir şey yapmasına gerek yok. İtici bir adam! Farkında değil misin?”

Ablası bu sefer açıkça güldü. “Kızım! Sen şaşkın mısın? İtici bir adam falan değil. Tamam! Biraz değişik...”

“Biraz mı?”

“Biraz... Saçları çok seksi bence. Gülüşü inanılmaz. Fiziğine laf bile edemem. Sen birkaç yanıktan mı ürküyorsun?”

“Biraz yanık mı? Görmüyor musun onu? Sımsıkı giyiniyor. Hem de bu sıcakta! Vücudunun çoğu yeri yanık olmalı.”

Ayça yine küçük bir kahkaha attı. “Sana ne kızım? Onunla yatacak değilsin ya! Kiminle sevişiyorsa o düşünsün artık!”

“Püf! Onunla kim sevişir ki?”

Sevişmek... iğrenç olabilirdi helki ama... öpüşmek... öyle değildi. Bakışlarını kaçırdı. Daha Gürkan’la bile öyle öpüşmemiştii. Galiba hayatı boyunca yanık yüzlü, yanık vücutlu bir adamı inanılmaz bir zevkle öptüğünü unutamayacaktı. Bu onun cezası olacaktı. Aldığı zevkin karşılığı, bu berbat cezaydı. İleride çocukları olduğunda bile onun öpüşünü unutabileceğini sanmıyordu. O ilk öpücüğüydü. İlk gerçek tutkulu öpücüğü...

Kahretsin! Neden o öpücüğün sahibi Gürkan olmamıştı ki?

“Şu emlakçı mesela!” dedi Ayça rahat bir tonla. “Belki de uygun bir ev göstermemesinin sebebi başka bir şeydir. Belki de Vural’dan hoşlanıyordur. Hem işin gerçeğini söyleyeyim mi? O yanıklar bana hiç itici gelmiyor.”

“Her zaman zevksiz olmuşsundur!” diye rahatsızlığını belli etti Aysun. “Neyse! Bu konuyu kapatalım. Şimdi benimle konuşmak istemiyor mu yani?”

“Seninle niye konuşmak istemesin ki?” diye şaşkınlığını yine belli etti Ayça. “Sorumluluğu bize bıraktı işte! Sana güvendiğini gösterir bu!”

Genç kız aynı fikirde değildi ama sesini çıkarmadı. Onu yeniden görmeyecek olmak içini rahatlatmıştı.

Galiba...

13. BÖLÜM

Zaman hızla akıp geçiyordu. Şehir merkezindeki yeni büroları gerçekten muhteşem olmuştu. O iki kat sanki komple yenisinden inşa edilmişti. Aradaki çirkin duvarların yerine buzlu veya desenli camlar olunca çok ferah, geniş bir çalışma alanı ortaya çıkmıştı. Kimse kimseyi tam olarak görmüyordu. İstenirse jalezilerle odalar tamamen görünmez hale getirilebiliyordu. Büyük büroların duvar olan kısımlarında ise kaliteli resimler ve müdürlere ait kişisel eşyalar asılıydı. Büyük patron çalışma alanının ferah olması için elinden geleni yapmıştı. Küçük detayların büyük keyif vereceğini ve çalışma verimliliğini arttıracığını düşünüyormalıydı.

Onu kaç gündür görmemişti. Üst kattaki odasında çalışıyor olmalıydı. Aysun ise alt kattaki geniş odasında çok mutluydu. Ona bitişik olan odada yeni alınan diğer iki avukat vardı. Duvar boydan boya resmî klasörleri taşıyacak ahşap bir dolapla kaplanmıştı. Ama o kadar ince düşünülmüş bir dolaptı ki, klasörlerin hiçbirisi görünmüyordu. Son derece modern ve kaliteliydi.

Çalışma odasına bitişik diğer oda ise Gürkan'ındı. Buzlu cam yüzünden onu tam göremiyordu ama odasında olduğu zamanlar uzun fiziğinin gölgesi hissediliyordu. Bunu bilmek bile mutlu ediyordu genç kıızı. Gürkan bazen bir mola vermek için onun yanına geliyordu. Birlikte çay ya da kahve içerlerken, yüreği sevgiyle taşıyordu. Onu çok sık gördüğü söylenemezdi elbette. Bu ilk günler herkesin çok çalışması gerekiyordu. Aysun da çalışıyordu. Koskoca bir şirketin hukuki sorumluluğunu taşımak kolay değildi. Önemli şirket dosyaları birer birer önlerine geliyordu.

Şimdilik Murat ve Gülcan ile çalışmaları da çok uyumluydu. Her ikisi de tahmin ettiği gibi zeki ve çalışkandı. Verdikleri elektrik pozitifti. Murat'ın nispeten daha fazla tecrübesi olması, her iki genç kız için de bir avantajdı. Zaten çok takıldıkları yerlerde şirketin eski hukuksal işlerini yapan büroya başvuruyorlardı. Daha ilk haftadan bile önlerine ciddi iki anlaşma metni sunulmuştu ve incelenmesi istenmişti.

Cuma akşama doğru kapısının dışında bir hareket hissedince önündeki dosyadan başını kaldırdı. Cam kapının ardında iki uzun adam vardı. Birisi Gürkan'dı. Günlük kıyafet olarak kısa kollu beyaz bir gömlekle bej rengi yazlık bir pantolon giymişti. Yanındaki kişi ise Vural'dı. Ceketi yoktu. Gürkan'ın aksine kravat takmıştı. Siyah bir pantolon ile açık pembe bir gömlek vardı üzerinde. Kollarını sıvamış olduğunu ilk kez görüyordu.

İki erkek kapı önünde birkaç saniye konuştuktan sonra genç kızın odasına girdiler. Aysun da ayağa kalkarak karşıladı onları.

“Kolay gelsin,” dedi Vural. Uzun adımlarla masaya yaklaşmıştı. Genç kızın elini sıkmaya yeltenmedi. Kendisini selamlayan Aysun'un gözlerinin içine bakarak elindeki kırmızı klasörü uzattı. “Buna bakabilir misiniz?” dedi Aysun'a. “Almak istediğimiz plastik fabrikası ile ilgili son bilgiler ve anlaşmanın koşulları burada var. Prensipite anlaştık. Sizin bu metni iyice inceleyip, varsa sorunları tespit etmenizi istiyorum. Her şey yolundaysa pazartesi günü öğlene kadar, gerekli evrakları hazırlayıp noter onaylı bir anlaşma metni hazırlayabilirsiniz.”

“Ama... artık yetişmez ki!” dedi Aysun biraz sıkıntıyla. “Saat beşi geçti. Gece mi çalışalım? Hem Gülcan ailesini görmeye İzmir'e gidecekti. Murat'ın da çocuğunun yaş günüyümüş.”

“Zaten bu gece yemeğe davetliyiz amca...” dedi Gürkan, Aysun'a destek olarak. “Filiz Hanım özellikle seni de davet etti biliyorsun.”

Yemek mi?

Genç kızın bundan hiç haberi yoktu. Annesi bu gece Vural'ı yemeğe mi çağırmıştı? Neyse. Hiç değilse işin iyi yanı Gürkan'ın da gelecek olmasıydı. Yoksa genç adamla gerçekten de bu ara hiç görüşemiyorlardı.

Vural başını salladı tereddütsüz. "Evet, biliyorum. Zaten bu gece çalışmanızı istemedim Aysun Hanım. Ama yarın çalışabilirsiniz sevinirim. Hafta sonu bir planınız var mıydı?"

"Şey... Yok ama..."

"Güzel!" dedi adam çabucak. "Gülcan Hanım'a ve Murat Bey'e ihtiyacınız yok. Onlar pazartesi günü yazışmalarda yardım ederler size. Aslında ben yarın için Gürkan'ın eşlik etmesini düşünmüştüm. Fabrika hakkında oldukça detaylı bilgiye sahip o." Sesinde hiçbir kurnazlık belirtisi yoksa da, gözleri biraz ışıldamıştı sanki.

Ah! Bu harika bir haberdir işte. Aysun'un asılmaya yüz tutmuş suratı yavaşça değişti. Hafta sonu Gürkan'la birlikte mi olacaktı? Kaç gündür onunla yalnız kalamamıştı. Bu koca büroda tek başlarına olmak güzel olacaktı. Ve heyecanlı...

Gürkan bu çalışma emrine karşı çıkmamıştı. Aysun'un karşı çıkması da beklenemezdi zaten! Başını eğdi yalancı bir zorunlulukla. "Peki! Ne yapalım. Madem acil, gelir çalışırız biz de!"

"Teşekkür ederim!" dedi Vural gülümseyerek. Sonra döndü. "Görüşürüz..." derken uzun adımlarla kapıya yönelmişti bile... Onun arkasından dikkatle bakan Aysun neredeyse hiç topallamadığını fark etmişti. Sağ elindeki yanık ise tahmin ettiği gibi bileğinden, katlanmış olan gömlek koluna doğru uzanıyordu.

Amcası gidince Gürkan ona doğru biraz sokuldu. Uzun boyuyla tepesine dikilmişti. Yakışıklı yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Ne adam şu amcam..." dedi yavaşça.

Aysun anlamamış gibi yaptı. "Neden?" diye sordu.

"Bilerek yaptığını anlamadın mı?"

"Neyi?"

Gürkan güldü. Bu gülüşü ona yakışıyordu. “Amcam uzun zamandır deli gibi çalıştığımızın farkında. Yarın için baban bana bir iş vermişti ama amcam iptal etti. Bu işle ilgilenmemi istedi. Sanırım aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyor.”

Genç kız yutkundu hafifçe. Şüphelenmekten de öte, biliyordu. Gürkan’ın bile haberi yoktu onu sevdiğinden. Ama o yanık suratlı adamın bilmesini engelleyememişti.

“Aramızda bir şeyler var mı ki?” diye sordu Aysun biraz masumca.

Gürkan bir an için etrafına bakındı. Kimse onlarla ilgilenmiyor gibiydi. Biraz daha sokuldu genç kıza. Eli hafifçe kalktı. Onun kolunun kenarına dokundu. Okşarcasına gezdirdi teninin üzerinde.

“Senin daha fazlasını istediğini biliyorum. Senin cesaretine ve özgüvenine sahip olmadığımı da biliyorum. Sen gerçekten de insanın aklını karıştıran, şaşırtan bir kadınsın!”

“Normal bir kadınım ben!” dedi Aysun yavaşça.

“Sen asla normal bir kadın olamazsın. Bunu tüm erkeklik içgüdülerimle hissediyorum. Bazen beni korkutuyorsun bile!”

O anda genç kızın aklına Vural’ın söylediği bir şey gelmişti. Gülümsedi. “*Kadından korkmayan erkek aptaldır!*” dedi ağır ağır.

“Kesinlikle! Ama sen çoğu kadından daha korkutucusun.” Elini geriye çekti. “Yine de yarını sabırsızlıkla bekliyorum. Seni kollarıma alıp rahatça öpebileceğim sonunda.”

“Korkunu yenebilecek misin?” diye minik bir alayla sordu Aysun.

“Umarım...”

“Güzel. İyi bir öpücüğe hayır demem doğrusu.” O kadar iyi olmalıydı ki, Vural denen adamı unutabilmeliydi.

“En iyilerini vereceğim sana...” dedi Gürkan. Kendinden emin sesi bakışlarındaki isteğe karışmıştı. “Şimdi gitmeliyim. Bankada işim var. Beni bekliyorlar.”

Aysun gülümsedi. Onun ilgisi üzerine gözleri parlamıştı. Genç adamın odadan çıkışını izledi. Sonra gülümseyerek masasına oturdu. Bir iki saniye sevdiği adamı düşündükten sonra dikkatini topladı. Vural'ın getirmiş olduğu kırmızı dosyaya uzandı. Çok kalm sayılmazdı.

Gülcan ve Murat ona veda edip gittiğinde, saat tam beş buçuktu. Büro hemen hemen boşalmıştı. İçeride sadece onun gibi çalışmakta olan birkaç müdür kalmıştı. Aysun bir süre dosyayı incelemeye devam etti. En sonunda büroda çalışan diğerleri de ona veda ederek gittiğinde tek başına kaldı. Aslında birkaç sayfayı daha incelemek istiyordu. Ama zamanın ilerlediği de bir gerçektir. Eğer akşam evde misafir varsa, acele etse iyi olurdu. Bir duş alıp kendisine gelmesi ve hazırlanması en az bir saat sürerdi.

Eve gittiğinde annesi ve babasını mutfakta buldu. Annesi yine en sevdiği işi yapıyordu. Yani yemek... Onun gibi yemek yapmayı seviyordu aslında. Ancak onun kadar becerikli olduğu söylenemezdi. Özellikle et yemeklerinde açık bir beceriksizliği vardı. Neyse ki bu evde yemek becerilerine pek ihtiyaç duyulmuyordu.

“Kolay gelsin!” dedi havayı koklayarak. “İmm... Nefis kokuyor. Bu ne anne?”

“Rosto yapıyorum,” dedi kadın ona yan gözle bakarak.

“Ben de püresini hazırlıyorum!” dedi babası keyifle. Ciddi habasının son günlerde gerçekten mutlu olduğu görünüyordu. Üzerine pembe renkli kadınsı bir önlük geçirmesine rağmen hiç de rahatsız durmuyordu. Çukur bir kaba koyduğu haşlanmış patateslerin içine çırpıcıyı daldırmak üzereydi.

“Misafir mi var?” diye sordu bilmiyormuş gibi.

“Misafir sayılmazlar. Vural ve Gürkan gelecekler. Özel bir şey yapmıyoruz. Sen niye geç kaldın?”

“Çalıştım biraz. Vural Bey önüme bir anlaşma dosyası dayadı.”

“Plastik fabrikası mı?..” diye sordu babası.

“Evet...”

“Çok iyi bir iş olacak o iş... Vural akıllı adam. Sütü versene kızım dolaptan.”

Genç kız dolabı açıp sütü babasına uzattı. Babası hemen püre yapmaya girişmişti. Biraz ezmiş olduğu patatesin üzerine damla damla süt dökmeye başladı. Bir yandan da diğer elindeki mikser ile çırpmaya girişmişti.

“Ben bir duş alıp geleyim!” dedi annesine. “Sonra sana yardım ederim.”

“Yardımlık bir iş yok,” dedi kadın gülümseyerek. “Ama acele etsen iyi olur. Fazla vaktin kalmadı. Gelirler birazdan.”

“Tamam...” Annesinin yanağına sıcak bir öpücük kondurup doğruca üst kattaki odasına gitti. Bu katta kendi odasındaki dâhil üç tane banyo vardı. Bir tanesi ortak kullanım içindi. Fakat o çok daha genişti. Jakuzisi bile vardı. Keyif çatmak istediği zaman o banyoyu kullanırdı. Ama şimdi acelesi vardı. Odasındaki banyo işini görürdü. Serin bir duş alması çok uzun sürmemişti. Beyaz zambak kokulu duş jelinin ferahlığını içine çekerek vücudunu sabunladı. Kurulandıktan sonra da üzerine basit bir kot ile beyaz bir bluz geçirdi. Fazla sade olmuştu ama madem o ikisi artık misafirden sayılmıyorlardı özel bir hazırlık yapmasına gerek yoktu.

Saçlarını hızlı hızlı saç kurutma makinesi ile kuruttu. Makinenin gürültüsü arasında dış kapının çaldığını ve misafirlerin geldiğini duymamıştı. Banyodan çıkıp odasına geçerken de bir şeyin farkında değildi. Çok hafif bir makyaj yaptı. Kıyafetine çok özenmemesine rağmen yüzünün biraz daha güzel görünmesi önemliydi. Gürkan’a güzel görünmek istiyordu doğal olarak. Ablası kadar güzel olmaması onu zaman zaman üzse de buna alışmıştı artık. Hiç değilse şu göğüsleri daha iri, kalçaları daha dolgun olsaydı ya!

Hazırlanması tamamlandııkça, gariptir ki kalbi her zamankinden daha hızlı atmaya başlamıştı. Mesele sadece Gürkan’ın gelmesi değildi. O cıva grisi gözlere sahip adamın da gelmesi ayrı

bir olaydı. O gözler onu inceleyecekti belki... Onun da beğenmesini istediğinin farkındaydı ne yazık ki! Dişlerini sıktı bilmeden. Zaman zaman aklına onun sözleri geliyordu.

‘Benden korkmana gerek yok. Benim ilgimi çekecek bir kadın değilsin.’

Sersem adam! Çirkin pislik! Aslında bu hiç umurunda değildi. Ama kadınsı tarafı isyan ediyordu işte.

Sonunda aynadaki görüntüsünden memnun bir şekilde odasından çıktı. Uzun küpeleri ve Vural’ın hediyesi olan taraklarla tutturulmuş bakır ısıltılı saçları, onu çok daha genç gösteriyordu. Dudaklarına sürmüş olduğu hafif ruj, saçlarının rengine çok yakışmıştı.

Misafirlerin geldiğinden haberi olmadığı için merdivenlerden inip doğruca mutfığa yönelmişti. Ama misafir odasından çıkan ablasını görünce gözleri irileşti. “Geldin mi?” diye sordu gülümseyerek. “Duymadım.”

“Oo! Kızım! Sen geç kalmışsın. Hepimiz geldik! On beş dakika oldu. Ben tabii daha önce geldim.”

“Vural Bey de geldi mi yani?”

Ablası başını salladı. “Geldi. Şimdi Gürkan ve babamla beraber balkondalar. Sen git hoş geldin de, ben de gidip anneme yarım edeyim. Masayı hazırlamaya başladık biz.”

“Tamam, gelirim şimdi,” dedi genç kız.

Bölgedeki eğimden dolayı altta yarım bir daire daha vardı aslında. Orada ıvır zıvır eşyalar depolanmıştı. Kendi küçüklük bisikletleri bile oradaydı henüz. Kalorifer dairesi de oradaydı. O yüzden balkonları yerden yeterince yüksekti. Hem gece, hem de gündüz çok güzel bir Bursa manzarasına sahipti. Babası inşaat esnasında özellikle geniş olarak yapılmasını istediği için, orada yemek yemek ve çay içerken etrafı seyretmek bir zevkti.

Yanlarına gittiğinde üç erkeğin de sohbet ettiklerini gördü. “Hoş geldiniz!” dedi kapının ağzında durarak. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bakışları Vural’ın sakın yüzünden Gürkan’ın

yakışıklı yüzüne kaydı. Genç adam o gece hakikaten yakışıklı görünüyordu. Atletik vücuduna yapışan siyah bir tişört ile beyaz bir pantolon giymişti.

“Hoş bulduk!” dedi Gürkan. Genç kızın görünümünü karşısında gözlerinin içi ışıltılamıştı. Aysun belki ablası kadar güzel değildi ama garip bir şekilde daha çekiciydi. Aysun’da tarif edilemeyen bir şey vardı. Bunun ne olduğunu henüz çözememişti. Onu Amerika’da gördüğü günden beri de bunun merakı içindeydi.

“Hoş bulduk,” dedi Vural da yeğeni gibi. O ise griler içindeydi. Gri yazlık pantolonu ve gri gömleği ile farklı bir görünümü vardı. Saçları ve gözleri ile tıpatıp uymuştu giyinişi. O anda kurşundan bir askeri andırıyordu.

“İçecek bir şeyler ister misiniz?” diye sordu.

“Yemekten önce almayalım. Teşekkürler!” dedi grili adam.

Kimse bir şey istemeyince, genç kız oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra ablasına yardım ediyordu. Masa çoktan hazırlanmıştı zaten. Annesinin özel günlerde kullandığı kaliteli porselenler masaya dizilmişti. Pırıl pırıl çatal bıçaklar da... Onlara sadece soğuk mezeleri ve salatayı uygun şekilde yerleştirmek düşmüştü. Sonunda yuvarlak masa hazır olmuştu.

Yemek minik sohbetlerle geçti. Vural genellikle konuşkandı. Bu sefer ağırlıklı konuşmalar devlet ve politika üzerineydi. Ülke dışından gelmesine rağmen genç adamın Türkiye’deki politik faaliyetleri takip ettiği belli oluyordu. Politikayı pek sevmeyen Aysun dinlemeyi tercih ediyordu. Zaten sevdiği adamın yanında olmak bile ona yettiği için, Gürkan’ı konuşurken dinlemek hoşuna gidiyordu. O politik konularda amcasından ve babasından daha ateşliydi. Ülkede yapılmış olan iyi ve kötü şeyleri hararetle tartışabiliyordu.

Sonunda konu şirkete, yedikleri yemeğin güzelliğine ve de yaz tatili planlarına gelmişti. Bu yaz boyunca kimsenin doğru düzgün bir tatile çıkmayacağı açık gibiydi. Vural ekim ayı gibi biraz rahatlayabileceklerini söyledi. Yaz boyunca bir iki yurtdışı

gezisi olacağını ve bu gezilerin içindeki saatlerin bir kısmını tatil olarak kullanmanın mümkün olabileceğini de eklemişti.

O konuşurken Aysun genç adamı incelediğini fark etmişti şaşkınca. Gri ve uzun kollu gömleği kravatsızdı. Kulağının yan tarafından gömleğin yakasına doğru inen yanıkları, çok fazla değildi aslında. Yani boynu o kadar da kötü yanmamıştı.

Yine merakla o yanıkların nasıl olduğunu düşündü. Ne olmuştu da bütün vücudu böylesine kötü yanmıştı? Hem neden babası ona *kahraman* demişti ki? Bu yaralar hangi tür bir kahramanlığın nişanesi olabilirdi?

Ve garipti ki, o gece genç adamın bir kere bile Aysun'la doğrudan konuşması olmamıştı. Bunu yemekten sonra kirlileri makinenin içine yerleştirirken fark etmişti. Yanlış mı hatırlıyordu? İlk karşılaşmaları hariç onunla hiç konuşmuş muydu? Yok... Hayır! Vural onunla bire bir tek kelime konuşmamıştı. Bu yaptığı neydi şimdi? Hâlâ mı ona karşı tavır alıyordu?

Kahveleri içerlerken tatlı bir rüzgâr çıkmıştı. Balkonda oturmak gerçekten çok keyifli bir hale dönüşmüştü. Kendi kahvesini de alan Aysun elindeki tepsiyi kenardaki küçük sehpanın üzerine bıraktı. Kahveleri o yapmıştı. Bu konuda iddialı sayılırdı. Üşenmeden cezveyi kullanarak yaptığı kahveyi babası çok severdi. Her akşam özellikle Aysun'un yapmasını isterdi.

“Ev işini ne yaptınız, Vural Bey?” diye sordu yerine otururken. Madem o kendisi ile konuşmuyordu, genç kız onun dikkatini çekmeyi bilirdi.

Vural'ın bakışları ona doğru döndü. Yüzünde gezinen gece gölgeleri keskin yüz hatlarını daha gizemli yapmıştı. Ancak o gri gözler hâlâ fosforlu gibi parlıyordu.

“Pek gelişme yok...” dedi gülümseyerek.

“Size inanamıyorum!” diye mırıldandı Aysun hafif bir alayla. “Koca bir şirketi bir iki haftada baştan aşağıya değiştirdiniz ama kendinize hâlâ bir daire bile bulamadınız mı?”

“Öyle...” dedi genç adam onun iğnelemesine aldırmadan.

“Emlakçı Banu Hanım sizinle pek ilgilenmiyor galiba?”

“Aslında... birkaç defa görüştük ama... ev bakacak çok zaman bulamadık!”

“Ya ne yaptınız?” Bunu sormak istememişti aslında.

“Aysun!” dedi annesi uyarırcasına. Ama genç kız bu yumuşak seslenişi duymazdan geldi.

Vural ise sadece bir saniye duraklamıştı. “Arada sırada benim de yemek yemem lazım,” dedi genç adam. “Güzel bir hanımla ev ev gezmektense, yemeğe gitmek daha cazip geliyor.”

“Özel hayatınızda biraz tembelsiniz galiba?” Onun bu alaycı sorusu veya iğneleyici tespiti üzerine anne ve babasının uyarıcı bakışları yine genç kızın üzerine yöneldi.

Vural ise gözlerini hafifçe kısmıştı. “Uzun yıllar boyunca özen göstereceğim bir hayatım olmadı,” dedi sonra yavaşça.

“Ya şimdi?”

“Sanırım bir süre daha olamayacak...”

“Banu Hanım bunu biliyor mu peki?” Gülümsedi. Sözlerinden dolayı kendisini mazur göstermeye çalıştı. “İnanın kötü niyetle sormuyorum. Bence birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

“Bu bizi ilgilendirmez kızım!” dedi babası biraz tatlı sertlikle. Hoşnutsuzluğu bir yudumda içtiği kahve fincanını masaya bırakmasından anlaşılıyordu.

Vural ve Aysun göz göze bakıştılar bir an. Genç kız masumca gülümsedi. “Sizi sıkıyor muyum? Veya kızdırıyor muyum? Artık birbirimize çok yakın olduğumuzu düşündüğüm için böyle konuştum. Biz artık bu şirket vasıtasıyla bir aile sayılırız. Öyle değil mi? Samimiyetim bundan dolayı.”

Genç adam bakışlarını onun neşeli, hınzır pırıltılı gözlerinden alamıyordu. Bu kızla ne yapacağını bilemiyordu. Kaç gündür ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Buna rağmen Aysun’un onunla neden uğraştığını bir türlü anlayamıyordu. Sanki genç kız bundan özel bir zevk alıyordu.

“Sorun değil...” dedi olgun bir tavırla. Küçük bir kızla konuşur gibiydi. “Evet, bence de biz bir aile sayılırız. Bu ailede olmak, masanızda yemek yemek ve şu kahveyi içmek benim için tarif edilebilecek bir şey değil. Gerçekten çok mutluyum. O yüzden bazı özel şeylerimizi paylaşmamız normal sanırım.”

“Teşekkür ederim böyle düşündüğünüz için.” Sustu bir an. Güzel kavisli kaşlarını hafifçe kaldırdı sonra. Bekliyordu. Onun Banu ile ilgili sorusuna cevap vermesini bekliyordu. Ancak genç adamın bu konuda konuşmaya niyeti yok gibiydi. Sessizce ve gülümseyerek genç kıza bakıyordu.

“Çaya bir baksana kızım sen...” dedi annesi kuru bir sesle. “Demlenmişse alıp gel...” Onun sesindeki uyarıyı sadece onu iyi tanıyanlar anlayabilirdi. Aysun mecburen yerinden kalktı. Yarım kalan kahvesini masanın üzerine bırakmıştı.

“Peki...” dedi uysal bir sesle. Mutfığa geçtiğinde içindeki merak tatmin edilemediği için aslında canı biraz sıkılmıştı. Üstüne üstlük annesi de onu neredeyse kovalamıştı balkondan. Dağ gibi bir adamı bu kadar korumaya ne gerek vardı ki?

Birkaç dakika sonra annesi geldi yanına. Aysun çay bardaklarını hazırlamıştı. Çayları içlerine doldurmak üzereydi. Annesi karşısına geçince başına gelecekleri anlayıp gülümsedi.

“Ne oldu?” diye sordu annesine. Kadın ellerini beline dayamış, ayıplarçasına ona bakmaya devam ediyordu.

“Şu adamla uğraşmayı kesecek misin artık sen?” diye sordu Filiz Hanım. Sesi biraz sertti.

“Ben onunla uğraşmıyorum ki!”

“Uğraşıyorsun! Neden bu kadar taktın bu adama?”

“Aman anne! Adamla kaç saat yolculuk yaptık. Bırak artık bazı şeyleri konuşabileyim onunla!”

“Kızım! Bu tip özel şeyleri konuşman doğru mu sence? Sana ne adamın çıktığı kadınlardan? O Banu mudur nedir, bizi ne ilgilendirir emlakçı kadın? Hem bekâr bir erkek... Çıktığı her kadınla ciddi olacak diye bir kural yok ki!”

“Tamam da, takan ben değilim ki! Asıl o kadın taktı adama! Buna eminim.” Dudak kıvrırmıştı aldırmadan. “Beni ilgilendirmez gerçi ama inan bana senin düşündüğün gibi değil. Ben ona takmış falan değilim. Aslında Vural Bey’in iyiliğini istiyorum... İnan ki! O yaralarından dolayı sanırım ona biraz kaba davrandım ve kalbini kırdım. Kendimi affettirmek istiyorum. Ama adam benden kaçıp duruyor. Dikkatini çekmedi mi? Benimle doğru düzgün konuşmadı bile bu gece.”

“Ne konuşsun ki seninle? Özel bir şey mi bekliyorsun?”

“Hayır! Ama ablamla konuştu! Seninle de konuştu... Özel bir şey değil, normal bir muhabbetten bile kaçınıyor bence.”

“Sanırım abartıyorsun.”

“Umarım öyledir. Ondan pek hoşlanmıyor olmam, iki medeni insan gibi konuşamayacağımız anlamına gelmez.”

Kadın bir an düşünceli düşünceli kızını süzdü. Sonra omuz silkti. “Vural Bey olgun biri... Neyse ki senin saçma sapan sorularına o kadar takılmadı. Sen böyle saçmalarsan, aranızın düzeleceğini hiç sanmam. Şahsen ben ondan hoşlanıyorum. Konuşmasını bilen hoş biri.”

“İyi iyi, tamam... Ona karşı daha nazik olacağım.”

“İyi edersin. Hadi dönelim.”

Geniş balkona döndüklerinde erkeklerin kendi aralarında muhabbete daldıklarını gördüler. Ayça da keyifli bir şekilde konuşmaları dinliyordu. Çaylar masanın üzerine servis yapıldı. Yanında Vural’ın gelirken getirdiği yaş pasta ve Filiz Hanım’ın evde yapmış olduğu üzümlü kek ikram edildi. Genç kız Gürkan’ın yanındaki boş sandalyeye oturmuştu hemen.

Genellikle şirketin yeni hali, yapılması düşünülenler ve gelecek planları ile ilgili konuşulmuştu sonraki saatlerde. Aslında bir çeşit şirket toplantısı gibi olmuştu sona doğru. Vural herkesin fikrini dikkatle dinlemişti. Hatta birkaç kelime ile konuşmaya katılan Filiz Hanım’ı bile dikkatle dinlemişti. Dikkatle

dinlerken bile genç adamın gözleri ışıltılıydı. Biçimli dudaklarının kenarları kıvrıktı.

Gece hızla ilerledi. Yenilen taze meyvelerden sonra Vural izin istemişti. Zaten saat gece yarısını geçmişti. Gürkan ile yan yana olmaktan memnun olan Aysun zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Arada sırada genç adam ile bakışmışlar, gizlice birbirlerine gülümsemişler, bazen kendi aralarında kısaca konuşmuşlardı. Genç kız ertesi gün onunla geçireceği saatleri düşününce iyice heyecanlanmıştı.

Amcası kalkınca Gürkan da kalkmıştı tabii. Onu arabası ile otele bırakacaktı. Koskoca genel müdürün bir arabası bile olmaması garipti. Şirketin kendi arabaları vardı ama Vural istemiyordu. Dizinin henüz araba sürmek için sıkıntılı olduğunu, uygun zamanda kendisine bir araba almaya niyetli olduğunu söylüyordu.

İki erkek iyi geceler dileyip ayrıldıktan sonra ev bir anda sessizliğe bürünmüştü sanki. Ortalığın toparlanmasına yardım eden Ayça da bir süre sonra kendi evine gitmek üzere arabasıyla yola çıkmıştı. Sonunda evde üçü yalnız kalmıştı.

“Ben de yatayım...” dedi genç kız annesi ile babasına. “Yarın şirkete gideceğim yine. İş var...”

“İyi geceler kızım...” dedi babası keyifli bir tonla. Balkondaki televizyonu açmış bir belgesel izlemeye başlamıştı. Tatlı bir şekilde sırıttı. “Oh be! Bu emeklilik de hoş şeymiş. Herkes çalışsın ben oturayım!”

“Kilo alacaksın bence!” dedi Aysun şakayla.

Adam elini karnına götürdü. “Püf! Olsun! Biraz keyfini çıkarayım şu tembelliğin!”

Annesi de gülümsüyordu. “Eritirim ben onun göbeğini!” dedi. “Yıllardır geciktirdiğimiz, yapamadığımız çok şey var!”

“Bir erkek çocuk mesela!” dedi adam hiç utanmadan. Gözleri ışıldamıştı.

“Saçmalama, Servet!” dedi Filiz Hanım biraz şaşkınca. “Bu yaşta ne çocuğu? Artık erkek evlat deyince aklına damatların

gelsin. Aslan gibi iki erkek damadın olur, sen de mutlu olursun. Kızlar evlenme çağına geldi de geçiyor bile!”

Servet Bey’in gülümsemesi azaldı biraz. Gözleri kızına doğru kaydı. “Yoksa benim bilmediğim bir şeyler mi var?” diye sordu ansızın. “Bir erkek arkadaşın mı var kızım?”

Tam sırasıydı. Aslında babasına şimdi Gürkan’dan hoşlandığını söylese ne olurdu ki? Babası o kadar da çağ dışı, anlayışsız bir adam değildi. Gürkan’ın korkuları boşunaydı. Ancak bunu söylemeye cesaret edemedi. Genç adam ile arasının bozulmasını hiç istemezdi. Şimdilik onun istediği gibi davranacaktı.

“Bir erkek arkadaşım olursa... önce sana söyleyeceğim baba! Söz!” dedi genç kız içtenlikle. Eğilip babasının gergin cildini öptü. “Şimdilik yok.”

“Emin misin?”

“Evet...”

Yalan da değildi. Gürkan daha ona çıkma teklifi hile etmemişti ki! Öpüşmüş olmaları sevgili olmalarını henüz sağlamamıştı. Hem Vural ile de öpüşmüştü. Öyle olsa, o yanık yüzlü adamla da sevgili olmuş olurdu!

Bu salakça mantık onu gülümsetmişti. Yatağında yatarken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra doğruca işe gitti. Koca bina oldukça sakindi. Müdürlerden hiç kimse gelmemişti. Kendi özel şifresi ile büroya girdi. Odasına geçip Vural’ın verdiği dosyayı yeniden incelemeye başladı. Gürkan ne zaman gelirdi acaba?

Tam onu aramayı düşündüğü sırada telefonu çaldı. Genç adamın araması ilginçti. “Selam!” dedi telefonu açtığında. “Kalp kalbe karşımış! Ben de tam seni aramayı düşünüyordum.”

“Ya?” dedi Gürkan yumuşak bir sesle.

“Evet. Ne zaman geliyorsun? Ben bürodayım?”

“Gelemeyeceğim Aysun...” dedi genç adam. “Toparlanıyorum. Ablan ile birlikte bu akşam Almanya’ya gidiyoruz. Amcamın

ilgilendiği büyük bir iş vardı. Adamlar gelin görüşelim demişler. Biz de gidip ön görüşme yapacağız.”

“Almanya mı?” Genç kız öyle büyük bir hayal kırıklığı duymuştu ki, bu sesine de yansımıştı.

“Evet. Bu çok önemli ve çok büyük bir iş... Bir hafta kadar sürecek.”

“Bir hafta ha?” Üzüntüyle inlemişti adeta. Bu çok uzun bir süreydi. Onu büroda her gün görmek güzel oluyordu.

“Üzgünüm... Normalde amcam gidecekti ama Ankara’da bir ihale işi varmış. Ona hazırlanacak sanırım. Üzülme... Kaybettiğimiz zamanı sonra telafi ederiz tatlım. Tamam mı?”

“Tamam...” diye fısıldadı Aysun isteksizce. Hafif bir nefes aldı. “Ne zaman gideceksiniz peki? Gelip yolcu edeyim sizi.”

“Gelmek istersen sen bilirsin. Gerek yok aslında. Ablan ve başka iki müdür daha olacağı için doğru düzgün vedalaşamayacağız bile. Millet bir şey kurmasın aklında.”

Aysun sessizce başını eğdi. Yüreği oraya gitmesini söylüyordu ama gitmesinin sıkıntı yaratacağı kesindi. “Anladım...” dedi üzgünce. Sonra hafif bir nefes aldı. “Peki... Sana iyi yolculuklar. Varınca beni ara, tamam mı?”

“Tamam... Ararım söz!” dedi genç adam yumuşak bir sesle.

Telefon kapandığında bir süre durgun bir şekilde önüne baktı. Dosyasındaki yazıları görmüyordu bile. Bugün ne büyük hayallerle işe gelmişti. Onunla daha da yakınlaşacaktı. Öpüşecek, kokusunu içine çekecekti. Genç adamın sigarayı azalttığıнын farkındaydı. Eskisi kadar tütün kokmuyordu. Neden sanki bu iş bugüne denk gelmişti ki? Yarın gitseler ne olurdu?

Kapısında bir tıkırtı olunca başını kaldırdı.

Yalnız olduğunu düşündüğü için şaşırmıştı. Kapısının ağzında Vural’ı görünce yüzü iyice asıldı. Bir an orada gördüğü iri vücudun Gürkan’a ait olduğunu düşünmüştü. O an için çılgınca bir düşünceyle sevdiği adamın ona şaka yaptığını sanmıştı.

“Gelebilir miyim?” diye sordu gri saçlı adam.

“Gelmişsiniz ya!” diye homurdandı genç kız hafifçe. Canının sıkkın olduğunu ondan gizlemeye çalışmadı bile. Neticede bu işin sorumlusu Vural’dı. Gürkan’ı yollayan o olduğuna göre elbette oydu.

Genç adam tembel adımlarla onun masasına doğru yanaştı. Artık neredeyse hiç topallamıyordu. Gülen gözleri ciddiydi biraz. Bir an genç kızın asık suratında gezindi bakışları.

“Anladığım kadarıyla yeğenimle konuşmuşsunuz...” dedi hafif bir alayla.

“Konuştuk!”

“Üzgünüm gerçekten,” dedi genç adam. “Fakat çok acil bir işti. Hemen gitmeleri gerekiyordu. Yarın pazar olmasına rağmen görüşmek istedi şirket. Onların acil olarak bizim üretimimize ihtiyaçları var. Bizim de acil büyümemizi sağlayacak işlere...”

“Bana bir şey açıklamana gerek yok!” diye mırıldandı Aysun. Ama biraz öfkeyle önündeki dosyaya uzanmıştı. Eline kalem alıp temize çekeceği kısımları işaretlemeye hazırlandı.

“Bu durumda dosya üzerinde beraber çalışmak zorundayız...” dedi genç adam. “Bu iş gerçekten önemli ve pazartesi gününe yetişmesi lazım... Senin için sorun olur mu?”

Aysun elinde kalem öylece kalakalmıştı. Sonra narin omuzlarını silkti. Aldırmıyormuş gibi görünmek en iyisiydi. Eliyle bluzunun yakasını düzeltti. Göğüslerinin bu uzun adam tarafından görünmesini istemiyordu. Bol kesimli askılı bir bluz ile neredeyse mini bir etek giymişti. Tabii aklında sevdiği adama karşı seksi görünmek vardı. Bu hilkat garibesine değil...

Genç adam bir sandalye çekerek ona doğru yanaştı. Aysun da otomatikman biraz yana kayarak geniş masada yer açtı. Bu hareketi ile ona çok yakın olmak istemediğini de belirtmişti aslında. Vural da bunu kolaylıkla anlamıştı. Sesini çıkarmadan gözlerini dosyaya çevirdi. O dakikadan itibaren bir kere bile genç kıza bakmadı. İkisi birden dosyanın üzerine eğilmişlerdi. Vural ilk önce onun incelediği ve işaretlediği kısımları görmek istedi.

Sonra da devamını okuyarak fikir alışverişinde bulunmaya başladılar. Zaman ilerledikçe dosyanın sonlarına gelmeleri zor olmadı. Bir sürü işaretlenmiş yer vardı. En nihayetinde son sayfa da bitti.

Aysun elindeki fosforlu kalemi masaya bırakırken, Vural da arkasına yaslandı. Aysun'a dokunmamak için harcadığı çabadan ve öne eğilmekten biraz sırtı ağrımişti. Parmakları masanın üzerinde tıngırdadı bir iki saniye.

"Tamam..." dedi sonra. "Bu kadar yeterli. Atladığımız bir şey yok sanırım. Pazartesi kaçta elimde olur acaba?"

Aysun yan gözle ona bakıyordu zaten. Uyuz adam! Çalışmaları boyunca bir kere bile iş haricinde konuşmamışlardı. Genç adam ne onun eteği sıyrılmış ince uzun bacaklarına, ne de öne eğilince görünen gerdanına bakmıştı. Tamamen patron gibi davranıyordu. Mesafeli ve yeterince ciddi. Gülümsemeye hazır dudakları çalışırken daha ciddi olmuştu. Galiba kendisine olan ilgisi çabucak sönmüştü. Belki de şu Banu yüzündendi!

"Öğleden önce olur sanırım..." dedi aldırılmaz bir sesle.

Vural ayağa kalktı. Sırtının ağrısını geçirmek için hafifçe gerginleştirdi vücudunu. İnce beyaz gömleği altındaki kasları belirginleştirdi bir an için. "Güzel..." dedi sonra. "Birisıyla yollarsın bana."

Genç kız o kaslardan zorlukla ayırdı gözlerini. "Ben getiririm," dedi o da mesafeli olmaya çalışarak.

"Senin getirmene gerek yok. Yorulma yukarıya kadar. Son kez okuyacağım zaten. Bir aksilik olursa geri yollarım."

"Siz bilirsiniz."

"Tamam. Görüşürüz."

Genç adam kapıya yönelince Aysun ne diyeceğini bilemeden durdu bir an. Hepsisi bu muydu? Her zaman yaptığı gibi, geldiği gibi çabucak gidecek miydi?

Görünüşe göre öyle yapacaktı.

O geldiği gibi hızlı bir şekilde gidince, arkasına yaslandı. Dosyanın kapağını öfkeyle kapatmıştı. Saate bakınca şaşkınlıkla gözleri irileşti. Vakit ne çabuk geçmişti böyle? Hava kararmak

üzereydi neredeyse! Kabul etmeliydi ki, Vural'la çalıştıkları saatler çok zevkli geçmişti.

Yerinden kalkıp dosyayı çekmecesine kilitledi. Pazar günü gelen temizlikçilerin onu kurcalamasını istemezdi. Etrafına bakındı unuttuğu bir şey var mı diye. Sonra bürodan ayrıldı. Binadan çıkarken güvenlik görevlisine selam verdi.

Akşamı Gürkan'la geçirme planı suya düştüğüne göre, en iyisi eve gitmekti. Ama eve gidip ne yapacaktı ki? Annesine geç geleceğini de söylemişti. Kahretsin! Her şey karışmıştı.

Aniden fikir değiştirerek sinemaya gitmeye karar verdi. Öncesinde sinemanın bulunduğ büyük alışveriş merkezinde tek başına yemek yedi. Yemek esnasında annesi ile konuşmuştu ve onu da haberdar etmişti. Seyrettiği üç boyutlu film fena değildi. Böyle bol bilgisayar animasyonlu filmleri pek sevmezdi aslında. Vurdulu kırdılı filmi anlamak için epey çaba sarf etti. Akıllı Gürkan'la meşguldü çünkü. Ne yapmıştı acaba? Uçağa binmişti büyük ihtimalle. Aramadığına göre daha otele varmamış olmalıydı.

Filmin bitmesi gece yarısını bulmuştu. Ve hâlâ aramamıştı genç adam. Sonunda tam arabasına binerken cep telefonuna bir mesaj geldi.

'Geç olduğu için aramadım. Biz otele geldik. Görüşürüz...'

Ne kadar da ruhsuz, mesafeli bir mesajdı!

Bazen hu adama o kadar kızılıyordu ki! Tam öfke ile onun numarasını çevirecekti ki vazgeçti. Madem o ruhsuz onu aramamıştı, kendisi hiç aramayacaktı.

O hafta başı ancak aramıştı Gürkan. Pazartesi günü öğlene doğruydı. Aysun anlaşmayı temize çekirmiş ve Gülcan ile Vural'a yollamaya hazırlanıyordu. Telefonu çalınca açmıştı. Heyecanlanmıştı ama bunu ona belli etmek istemiyordu.

"Alo?"

"Selam. Nasılsın Aysun?"

"İyiyim..." dedi genç kız biraz soğuk bir sesle. "Sen nasılsın?"

“Çok yoğun inan ki...” dedi genç adam içten bir sesle. “Dün tüm gün çalıştık. Seni aramadım çünkü ailenin yanındasındır diye düşündüm.”

“Çalıştığınızı biliyorum...” dedi Aysun. Onu affetmeye hazır kalbine söz geçirmeye çalışıyordu. “Ablam aradı bir ara. Yoğunmuşsunuz.”

“Öyle. Kızmadığına sevindim. Şimdi de çay molası verdik. Burada saat oraya göre daha erken biliyorsun.”

“Evet...”

“Sen ne yaptın? Anlaşmayı inceledin mi?”

“Evet...” dedi Aysun yavaşça. Sonra içinden gelen bir hainlikle mırıldandı. “Amcan geldi. Onunla çalıştık. Çok verimli bir çalışma oldu.”

“İyi, güzel...” Genç adam hiç de kıskanmış gibi değildi. “Bitirebildiniz mi bari?”

“Hayır, bitiremedik! Sen olmayınca onunla oynadım. Bol bol öpüştük!” Öfkeli sesi açıkça belli oluyordu. Karşıdan genç adamın güldüğünü duydu. O kızginken Gürkan’ın gülmesi daha da sinir bozucuydu. “Ne gülüyorsun? İnanmadın mı?”

“İnanmadım tabii!” dedi genç adam gülüşüne ara verirken. “Ondan hiç hoşlanmadığımı biliyorum. Hem amcam da bunu biliyor. Sen onun üstüne atlamadıysan eğer, o asla sana elini bile sürmez.”

Aysun donup kalmıştı bir an. Gerçekten de dün masada yana otururken genç adamın ne dizini, ne de kolu ona değmişti. Mümkün olduğu kadar mesafeli davranmıştı gri saçlı adam.

“Ondan hoşlanmıyor falan değilim...” dedi biraz küs bir sesle.

“Bence onu tanımaya çalışsan, ne kadar harika birisi olduğunu anlarsın. Ön yargılarından kurtulmalısın tatlım. O yanıklarını görmezden gelmeyi öğren ve dost olmaya çalış.”

Yanık mı?

Aysun dün onunla olduğu süre içinde bir kere bile yanıklarını düşünmemişti. Elindeki yanıklara dikkat bile etmemişti. Acaba

genç adam elini gizlemiş miydi? Yok! Hiç sanmıyordu. Birkaç kere dosya üzerindeki bir noktayı işaretlemişti sağ eliyle. Galiba yavaş yavaş o yanıkları kanıksamaya başlamıştı.

Püf! Aslında ondan hoşlanmak, yakınlığına alışmak istemi-yordu. Nedense ürküyordu o adamdan! Uzak kalmak en iyisiydi.

“Dost olmaya çalışıyorum zaten!” dedi doğal olmasına çalış-tığı bir sesle. “Bugün öğlen onunla yemeğe çıkacağız. Eğlene-ceğime eminim!” diye yalan attı.

“Yemek ha? Sadece ikiniz mi?”

“Evet... Bir sorun mu var?” Onun biraz kıskanmış olmasını umdu. Genç adamı amcası ile kıskandırmak hiç hoş bir davranış değildi ama elinden başka bir şey de gelmiyordu.

“Olmaz... Niye olsun?” dedi Gürkan aldırmazca. “Beni hiç bo-şuna kıskandırmaya uğraşma, tatlım. Karnını güzelce doyur ve keyfine bak. Amcamdan başka erkeklere bakma yeter.”

“Aman, bu ne büyük bir özgüven?” diye homurdandı Aysun. Genç adam gülmüştü karşı taraftan. “Amcanın da bir erkek ol-duğunu unutuyor musun?”

“Neyse ki senin hoşlanacağın tipte bir erkek değil. Buna se-viniyorum.”

“Hıh! Uzatmayacağım bu konuyu... Siz ne zaman dönecek-siniz?”

“Hafta sonuna doğru...” Genç adam susmuştu bir an. “Ka-patmam lazım!” dedi sonra. “Toplantı başlayacak. Görüşürüz... Ararım yine.”

Telefon kapanınca Aysun ne yapacağını bilemedi. Siniri hâlâ üzerindeydi. Sonra masanın üzerindeki dosyayı aldı. Sinirli bir şekilde odadan çıktı. Doğruca üst kata çıkan granit merdivene yöneldi. Bir kat için asansör bekleyemeyecekti şimdi.

Sevim Hanım onu gülümseyerek karşıladı. “Hoş geldin Ay-sun!” dedi samimi bir şekilde. “Vural Bey’i mi görmek istedin?”

“Hoş bulduk Sevim Abla. Evet, odasında mı?”

Buzlu camın ardından içerisi tam seçilemiyordu. Gri saçlı adamın orada olup olmadığı belli değildi. Ama tecrübeli sekreter gülümseyerek başını salladı. “Evet, kendisi içeride. Yanında kimse yok. Girebilirsin.”

“Teşekkürler...” Kapıyı tıklatıp kolayca ittirdi. Onun odasına ilk girişiydi bu. Kendi odasından çok büyük değildi. Ama hayret verici şekilde aydınlık, sıcak bir odaydı. Sanki adamın neşesini almıştı. Mobilyalar beyaz ve krem ağırlıklıydı. Duvardaki tablolar çok canlı ve el yapımıydı.

Vural kocaman ahşap masasının ardındaydı. Önündeki bir dosyayı inceliyordu. Masasının üzeri başka şirketler için yapılmış veya yapılması planlanan örnek araba parçalarıyla doluydu. Bir kısmı küçücüktü. Bunların benzerini daha küçükken babasının masasında da gördüğü için şaşırmadı. Numuneler hiç eksik olmazdı o masanın üzerinden.

Başını kaldıran genç adam onun görünce şaşırmış gibi gözlemini kıstı. Sonra gülümsedi. Elindeki kalem masaya bırakıp arkasına yaslandı. Gözleri onun elindeki sözleşme dosyasına kaydı. “Sen mi getirdin? Hani birisiyle yollayacaktın?” diye sordu yumuşak bir sesle. Genç kız omuz silkti.

“Kendim getirmek istedim... Belki de övgü almak istiyorum! Ne de olsa ilk ciddi işim.”

“Övgü istiyorsan övebilirim tabii... Ama bunun için gelmediğine eminim. Hayırdır? Canın mı sıkkın?”

“Ne ilgisi var?”

“Gözlerinden belli! Birisi bana bulaşsa da dilini burnundan çıkarsam der gibi bakıyorsun.”

“Öyle bakmıyorum. Keyfim de gayet yerinde. İş vaktinde bitirdim ve bunun karşılığını almak istiyorum!”

Onun sinirli sözleri üzerine genç adamın yanık kaşı alayla kalktı. “Daha şimdiden maaşına zam mı istiyorsun? Hem de kendisine ev bile alamamış bir adamdan!”

“Ev sizin sorunuz. Benim sorunum başka... Karnım aç. Umarım cebinizde bana öğle yemeği ısmarlayacak kadar paranız vardır? Ödülüm bu olmalı benim.”

“Öğle yemeği mi?” Genç adam bu sefer kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Güldü açıkça. “Böyle bir ayrıcalığı bana bahşetmenin sebebini öğrenebilir miyim?”

“Bu binadaki en genç adam sizsiniz...” dedi genç kız umursamazca. Dosyayı masanın üzerine bıraktı. “En azından bizim şirkette. Yemek ısmarlayacak mısınız?”

Genç adam isteksiz bir şekilde onayladı. “Peki... Olur.” Ayağa kalkıp upuzun boyuyla önünde dikildi. Gözleri neşeli bir şekilde kısılmıştı. “Yanık yüzlü hilkat garibesine böyle bir teklif yaptığına göre... birisi canını epey sıkmış olmalı.”

Aysun yutkundu. Bu sefer emindi. Yazlıktaki mutfakta onun için söylemiş olduğu sözleri duyduğu helliydi işte. Kahretsin! Bu arsız dilini tutmayı ne zaman öğrenecekti? “Ne ilgisi var?” dedi burnunu gururlu bir şekilde havaya kaldırarak. “İstemiyorsanız siz bilirsiniz tabii ki! Kendi başıma da gidebilirim.”

“Gürkan mı?”

“Efendim?”

“O mu canını sıkı?”

“İstemiyor musunuz?”

“Demek o?”

“Berbat bir yeğeniniz var! Tek diyeceğim bu.”

“Ona kıskandırmaya mı çalışıyorsun?”

Aysun’un gözleri irileşti. Bu tespit iyi olmamıştı. Yine de kızgınlıkla homurdandı. “Sizinle yatsam bile onun kıskanacağını sanmıyorum. Ruhsuz bir öküz o... Size güveni sonsuz.”

“Belki de beni rakip olarak görmüyordur?”

“Belki de ona öpüştüğümüzü söylemeliyim?” dedi Aysun dudak kıvrarak. “Kalçalarımı tuttuğunuzu ve okşadığınızı da söylersem, eminim sizi ciddi bir rakip olarak görür. Ne dersiniz?”

14. BÖLÜM

Vural gözlerini hafifçe kısmıştı. Ancak içinde hâlâ eğlenceli pırıltılar oynayıyordu. “İyi olmaz derim. Tek yeğenimle beni karşı karşıya getirmezsın değil mi?” Sesinde hafif bir iğneleme vardı.

“Merak etmeyin efendim. Dediğim gibi... Aldıracağını sanmıyorum. Hem bir yemekten ne çıkar ki?”

Genç adam düşünür gibi yaptı bir an. Uzun kirpikli gözleriyle genç kızı süzüyordu. “Tamam! Yemeğe gidelim. Ama fazla oyalanamayız. Bu anlaşmayı götürmem lazım.”

“Çabuk doyarım söz!”

On dakika sonra binanın kapısından dışarıya çıkıyorlardı. Dışarıda olağan değişken Bursa havası vardı. Gökyüzü yine bulutlarla doluydu ve güneş onların ardında kaybolmuştu. Böylece bu sıcak günün biraz daha çekilir olmasını sağlıyorlardı. Öğlen güneşi parlamayınca, hava daha ılık olmuştu.

Genç kız hafif rüzgârda yüzüne savrulan saçlarını yana çekti. Gözleri Vural'daydı. “Yürüyelim mi? Zafer Meydanı'nda yeriz...”

“Olur,” diye onayladı genç adam. “Ben pek bilmem. Sen götür.”

“Yürürsek diziniz sorun çıkarır mı?”

“Sanmam,” dedi genç adam. “Her gece uzun uzun yürüyorum.”

“Neden?”

“Geceleri kurban arıyorum kendime...”

“Hiç komik değil. Yürümenizi anladım da, neden *uzun uzun* onu anlamadım. Dizinizi bu kadar yormanız doğru mu?”

“Yürümeyi seviyorum!” dedi genç adam aldırmadan. “Yapacak bir iş olmayınca veya işten çok bunalınca yürümek âdetimdir. Özellikle yağmurda yürümeyi çok severim. Sinirli veya

üzgün olduğumda tek başıma yürümekten hoşlanırım. Hele bir de rüzgâr varsa değme keyfime...”

“Rüzgâr sizi özgür mü hissettiriyor?”

“Aynen öyle!” Tatlı bir şekilde gülümsedi genç adam. “Sen sevmeyiz misin?”

“Saçlarım karışmadığı sürece sorun yok.” Eliyle yine yüzüne doğru uçuşan saçlarını düzeltmeye çalışmıştı. “Beni takip edin o halde. Zaman kaybetmeyelim.”

Büroların bulunduğu binadan uzaklaşıp Zafer Meydanı’na doğru yürümeye başladılar. Artık öğle arası olduğu için etraf birazcık daha hareketliydi. Zafer Plaza birkaç dakika sonra karşılarına çıktı. Camdan piramit şeklindeki plazanın çevresi her zamanki gibi kalabalıktı. Onun bitişiğinde ünlü bir markanın üç katlı mağazası vardı. O mağazanın içinden geçilerek, çevreye tepeden bakan bir çatı katına çıkılıyordu. Burada menüsünde değişik isimli yemekler bulunan elit bir lokanta bulunuyordu. Onları hafif tombul bir adam karşıladı. Aysun’un isteği üzerine kenarda bir masaya yönlendirdi. Oturdıkları yerden yemyeşil dağ manzarası ve aşağıdaki hareketli koşuşturmaca rahatlıkla görülüyordu.

Genç adam etrafını süzerken, Aysun menüye gerek olmadan bakışlarını ayakta bekleyen garsona çevirdi. “Ben o özel soslu makarnanızdan istiyorum. Bir de sade gazoz lütfen...”

“Tabii efendim.” Garsonun bakışları Vural’a döndü. “Siz ne istersiniz?”

Genç adam da başını salladı. “Ben de aynısını alayım. Gazoz yerine su lütfen!” Garson gidince Vural merakla Aysun’u süzdü. “Makarna severim. Güzel mi bari?”

“Ben de severim. İçinde mantar, tavuk ve güzel birkaç şey daha var. Lezzetlidir. Tabii damak tadınıza göre değişir. Kurbağa ve kaplumbağa yiyen bir adama eminim lezzetli gelecektir.”

“Sen beğenirsen ben de beğenirim...” diye öylesine mırıldandı Vural. Sonra gözleri aşağıda gezinen insanlara döndü. Fakat bu cümle nedense Aysun’un çok hoşuna gitmişti. Bu körü körüne

bir bağılılığı, güveni, sadakati temsil ediyordu. Bu güzel bir şeydi. İçinde minik kıpırtılar oluşturan tatlı bir iltifattı.

Bakışları adamın alnına dökülen gri saçlarında, dümdüz burunda, köşeli çenesinde ve öpmeyi çok iyi bilen keskin biçimli erkeksi dudaklarında gezindi. Nedense kaşının üzerindeki o yanık, artık ona itici geliyordu.

“Banu Hanım ile aranız nasıl?” diye soruverdi birden. Neden bunu sorduğunu bilmiyordu. Galiba o kadından hoşlanmaması bunun ilk sebebiydi. İkinci sebebi ise şimdilik sırdı. Kendisi bile tam bilmiyordu.

Vural gözlerini aşağıdaki manzaradan ayırmadı. “Bunu iki gün önce de sormuştun sanırım? Sizin evde?”

“O iki gün önce değil, üç gün önceydi. Üç günde insanlar evleniyor da boşanıyorlar bile. Hayat çok hızlı. Bir bakmışsın üç saat içinde âşık olmuşsun!”

Vural bakışlarını ona çevirdi. Bir iki saniye genç kızın gülümseyen, tazecik yüzünü süzdü. “Evet...” dedi sonra gizemli bir yavaşlıkla. “Bazen üç saniye bile fazladır...”

Aysun güldü. “Ne için? Âşık olmak için mi?”

“Hayatta beklenmeyecek güzel şeylerle karşılaşmak için...”

Genç kız oturduğu yerde hafifçe öne kaykıldı. Kollarını masaya yaslamıştı. “Siz...” dedi yavaşça. “Siz böyle beklenmedik güzel bir şeyle karşılaştınız mı?”

Aysun’un tertemiz yüzü, saf bir içtenlikle ona bakıyordu. Yeşil gözleri ıslı ıslıldı. Genç adamın cevabını beklediği çok belliydi. Vural, “Evet...” dedi ciddi bir tebessümle.

“Gerçekten mi?” Scsi minik bir şaşkınlık yaşadığını gösteriyordu.

“Evet,” diye tekrarladı genç adam.

Aysun bir an durup düşündü. Gözleri eskiyi hatırlamak ister gibi kısılmıştı. Gürkan’a olan ilk hislerini gözden geçirdi. Onu ilk gördüğünde hissettiklerini hatırlamaya çalıştı. Tam hatırlamıyordu. Ona ne zaman âşık olduğunu da tam hatırlamıyordu.

aslında. O ilk öpücükten sonra, onu sık sık düşünmeye başlamıştı. Belki de gerçekten onu görür görmez âşık olmuştu da bunu anlayamamıştı. Aşk ile ilgili hiçbir tecrübesi yoktu ki!

“Peki, hiç âşık oldunuz mu siz?” diye sordu merakla.

Genç adam omuz silkti. “Bir iki kere olmuşum sanırım.”

“Aaa? Ne oldu sonra?”

“Hâlâ yalnızım!” derken sırıtmıştı genç adam.

“Çok yazık. İnsan âşık olduğunda sevdiği kişiye kavuşabil-meli bence. Hayatın buna izin vermemesi çok acı.”

“İstediklerimizi her zaman elde edemeyiz...” diye mırıldandı Vural. “Tecrübeyle sabit.”

“Siz sevdiğiniz kadına kavuşamadınız diye, hep böyle olaca-ğın sanmıyorum. Bu bir kural değil ki! İstedığımız bir şey varsa mücadele etmeliyiz bence.”

“Sen mücadele ediyor musun? Gürkan için? Yoksa sana deli gibi âşık olduğu için çantada keklik mi?”

“Ben de mücadele ediyorum tabii ki! Doğruyu söylemek ge-rekirse, yeğeniniz çok zor bir adam. Yani hiç de çantada keklik değil. Daha beni sevdiğini bile söylemedi.”

“Duygularını kolayca açıklayamaz o,” diye mırıldandı Vural.

“Evet, biliyorum. Ama bazen bu hali sinirime dokunuyor.” Gürkan’ın mesafeli hali aklına geldiği için biraz öfkeyle sandal-yesinde geriye yaslanmıştı.

Vural’ın parmakları masanın üzerinde tıngırdıyordu. Düşün-celi gözlerle genç kızı süzüyordu. “Yani henüz evlilikle ilgili bir planınız yok mu?” diye sordu sonra.

“Henüz yok... Sizin yüzünüzden onunla bir araya gelemiy-o-ruz ki! Sürekli çalışıyor. Hiç boş vakti yok.”

“Üzgünüm... Eğer Almanya işi olursa, bu sefer seni de yolla-yacağım. Hem iş yaparsın, hem de onunla birlikte vakit geçir-miş olursun.”

Aysun’un öfkelenmeye hazır gözleri parlamıştı bir anda. Ama bu sefer sevinçten... “Gerçekten mi?” diye sordu hevesle.

Genç adam başını salladı. “Evet. Sana söz...”

Aysun iyice gülümsedi. Tatlı dudakları kıvrılmıştı. “Sanırım sizden hoşlanmaya başlayacağım artık,” dedi yavaş yavaş. “Kötü başlamamıza rağmen belki iyi devam ettirebiliriz. İyi bir dost olabiliriz.”

Vural dudak kıvrıdı. Gözleri yanlarına yaklaşan garsona dönmüştü. Adamın elinde çok derin ve büyük tabaklar vardı. İçinde de değişik sebzelerle süslenmiş makarnaları duruyordu.

“Kadın dostlarım olmasına alışık değilim!” dedi alaycı bir sesle. “Başa dert olurlar. Sen yine beni hilkat garibesi olarak görmeye devam edersen sevinirim.”

Servis işi tamamlanıp da garson gidince, Aysun küs bir bakış attı genç adama. “Çok kötüsünüz! Neden ikide bir yüzüme vuruyorsunuz benim sözlerimi? Bu konuda anlaşmıştık sanıyorum?”

Vural çatalı ile tabağın içindekileri kurcaladı bir iki saniye... “Peki, kavga etmeden yemeğimizi yiyelim bence,” dedi ona bakmadan. Sonra yemeğinden bir parça ağzına attı. Başını salladı ardından. “Güzelmış...”

“Güzeldir. Daha önce de yemiştım.”

“Arkadaşın Sultan nasıl? Onunla konuşuyor musunuz? Evlilikten memnun mu?”

Aysun da yemeğini yemeye başlamıştı. Onun sorusu üzerine başını salladı. “Konuştum birkaç kere. Şimdilik Bilgin ile çok mutlular. Sizce evlilik aşkı öldürür mü?”

Genç adam sırtıttı. “Hiç tecrübesi olmayan birisine soruyorsun.”

“Çevrenizde yok mu örneği?”

“Şimdilik yok... Belki ilk örneği siz olursunuz.”

“Ben annemle babamı örnek verebilirim mesela... Birbirlerini kırdıklarını hiç görmedim. Eminim ilk günküden fazla seviyorlardır birbirlerini.”

“Görünüşe göre öyle. Allah daha da mesut etsin.”

“Ama tek örnek onlar şimdilik.”

“İyi bir evlilik için âşık olmaya gerek yok ki.”

“Sizin için öyle olabilir. Ama ben âşık olduğum kişi ile evlenmek isterim.”

Vural’ın kıvrık dudakları daha da kıvrıldı. “Genç kızlık hayalleri bunlar. Şanslısın ki âşıksın. Sevdiğin adamla evleneceksin büyük ihtimalle. Ama sevmediği halde evlenip mutlu olan oldukça fazla çift var.”

“Belki çok kaldığınız Afrika’da öyledir.”

“Oralarda evlenmek bile bir şans. Pek çok kadın tecavüze uğradığı için, doğan çocukların çoğu babalarını hiç bilmez.” Genç adamın sesi çok yalındı. Aysun bir an onu süzdü dikkatle. Belli ki onun kalbi bu tip olaylara karşı katılaşmıştı. Pek çok kötü olayla karşılaşmış gibiydi.

“Ya siz, sevmediğiniz bir kadınla mı evleneceksiniz?”

Vural çatalındaki makarnayı ağzına atmadan önce bir an durakladı. Yüzünün ifadesi pek değişmemişti. “Öyle görünüyor...” dedi yavaşça.

“Ama âşık olmak için şansınız var. Bu güzel duyguyu yaşamak için biraz beklemelisiniz. Çok da yaşlı ve ümitsiz değilsiniz.”

Genç adam çatalındakini ağzına attı. Yavaşça çiğnemeye başladı. Gözleri aşağıda gezinen kalabalıktaydı. Onun sözlerine bir karşılık vermedi önce. Sonra bakışları genç kıza döndü.

“Ben âşık olsam bile... bu yanıklarım... beni sevebilecek bir kadın bulmam mümkün mü sence?” diye sordu hafif gülümseyerek.

Aysun yutkunmamak için kendisini zor tuttu. Bu soruya onu kırmadan cevap vermek zordu. “Selda... sizi çok beğeniyor,” dedi doğal olmaya çalışarak. “Ve şu emlakçı kadın... Onunla aranızın çok iyi olduğunu tahmin ediyorum. Her gün görüşüyor musunuz?”

“Hayır. İşlerim çok yoğun bu ara. Kimseye zaman ayıramıyorum.”

“Âşık olmak için zaman yok demek? Ama aşk sizin zaman bulmanızı beklemez.”

“Öyle mi? Sen kaç kere âşık oldun?” Genç adam alayla gülümsemişti. “Eminim ki sadece bir kere... O da Gürkan, değil mi? Şimdi de aşk konusunda kendini uzman sanıyorsun.”

“Bu uzmanlık gerektiren bir şey değil ki. Ben âşık olmak için bir çaba harcamadım. Bir de baktım ki yeğeniniz kalbime girivermiş. Sizin de eminim öyle olacaktır.”

Genç adam başını salladı. “Umarım...” dedi sadece. Ondan sonrasında da sessizce yemeklerini yediler. Üzerine dondurma aldı Aysun. Vural istememişti. Arkasına yaslanmış, genç kızın dondurmasını keyifle kaşıklamasını izliyordu. Aysun seyredildiğinin farkında olsa da çok umursamadı. Garip bir şekilde onun bakışlarından rahatsız olmuyordu artık. Hem bu adam onu pırzolayı elle yerken bile görmüştü. Bu komikti. Onun yanında gayet doğal olabiliyordu.

İş yerine tam da vaktinde döndüler. Yavaş yavaş yürümüşlerdi. Hava hâlâ kapalıydı. Tam kapıdan içeriye gireceklerdi ki, Aysun yan taraftan iki adamın uzun adımlarla kendilerine yaklaştığını gördü. Vural da fark etmişti o iki adamı. Birisi kendi boyundaydı. Diğeri birkaç santim daha kısaydı. Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti ikisi de.

“Vural Bey?” diye sordu öndeki daha kısa olan. Atletik, iri bir adamdı. Yüzü oldukça ciddiye. Otuz yaşlarında gibiydi. Güneş gözlüğünü kaldırıp, gür kumral saçlarının arasına sıkıştırmıştı. Kahverengi gözleri donuk bakıyordu.

Vural farkında olmadığı erkekçe bir içgüdü ile gerildi. Duruşu dikleşti. Gözleri hafifçe kısıldı. “Evet?” dedi sakın bir tonla.

“İyi günler...” dedi adam sert bir baş işareti ile. “Sizi önemli bir konu için rahatsız ettik.”

“Hangi konu?”

“Şu milli savunma alanında kullanılacak telsizlerle ilgili konu... Sahip olduğunuz şirketin de bu ihaleye gireceğini duyduk. Bizler ihaleye girmenizin yanlış olacağını düşünüyoruz.”

Aysun da gerildi. İlk anda anlamamıştı ama bu iki adamın tavrı pek de dostça değildi. Vural ise rahat bir tavırla güldü. “Düşünüyor musunuz? Siz kimsiniz?” diye sordu alayla. Onun bu iki iri adamdan hiç korkmadığı hem sesinin tonundan, hem de bakışlarından anlaşıyordu. Ancak Aysun onun kadar rahat değildi. Kalp atışları delice hızlanmıştı. Bu adamlar da kimdi? Hangi ihaleden bahsediyorlardı?

“Kim olduğumuz önemli değil...” dedi adam sertçe. “İhale-den çekilmenizi istiyoruz. Ankara size dar gelir. İhaleye girmeniz pek çok yönden herkes için iyi olacaktır.”

Vural bir adım öne çıktı. Karşısındaki adama tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Neredeyse göğüs göğüse duruyorlardı. “O herkese söyle, iyi olmak istiyorlarsa, adil bir şekilde yarışsınlar,” dedi ağır ağır. Gözleri gülümsüyordu. Dudakları da her zamanki gibi kıvrıktı. Ancak ses tonu sadece bir rakibin anlayabileceği kadar uyarı doluydu. Köşeye sıkışmış bir kedinin çaresizliği yerine, tutulduğu kafesi dar gelen bir aslanın gerginliği vardı. “Eğer ben rahatsız olursam, herkes de benimle birlikte rahatsız olur...” diye ekledi yavaşça.

Aysun nefesini tutmuş onları izliyordu. Ürkmüştü elbette. Erkekler birbirlerine bu kadar yakınken, ortamın ısısı yüz derece kadar artmış gibi gelmişti. Gri saçlı, yanık yüzlü adamın atletik yapısı, karşısındakilerden hiç geri kalmasa da, onların iki kişi olması durumu parlak olmaktan çıkarıyordu.

Vural’ın karşısındaki adam hiç konuşmadan sessizce duruyordu. Gözleri birkaç kısa saniye boyunca gri gözlere kilitlenmişti. O griliklerin içinde zerre kadar korku ve endişe görme-yince, başını eğdi. “Son sözünüz bu mu?” diye sordu uyarırcasına.

“Şimdilik bu! Üç ay sonra ne olur bilemem. İhale koşullarını sağlayamayabiliriz de. Ama teminatımın yanmaması için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Kim adına konuşuyorsan onlara başarılar dilediğimi söyle. Ama bu şekilde beni korkutamazsınız.”

“Aptallık ediyorsunuz!”

Vural güldü. “Çok sık yaptığım bir şey. Canını sıkma...”

İki adam sessizce uzaklaştılar oradan. Onların ardından kısa bir an bakan Vural, döndü ve binadan içeriye girmeye hazırlandı. O sırada gözü yerinde donup kalmış olan Aysun’a takıldı. Gözleri hafif bir alayla kısıldı.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu genç kız şaşkınca.

Vural güldü. Kalın sesi ile ahenkli ve keyifli bir gülüştü. “Sanırım sen ilk tehdit olayını yaşadın...” dedi alayla. “Korktun mu yoksa?”

“Şimdi bunlar cidden sizi tehdit mi ettiler?”

“Beni değil... Şirketimizi...”

“Sizi!” diye inat etti genç kız. “Adamlar... Adamlar çok ciddi.”

Vural ona binanın girişini işaret etti. “Gidelim mi? Yapılacak çok iş var öğleden sonra...” Ve beklemeden kapıya uzandı.

Aysun şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Onun peşinden binaya girdi. Daha hızlı adımlarla ona yetişti ve kolundan tuttu. Gözleri adamın gözlerine kilitlendi.

“Ya bir dakika! Hiçbir şey olmamış gibi öylece gidecek misiniz? Polise falan haber vermeyecek misiniz?”

“Ne polisi?”

“E sizi tehdit ettiler ya?” diye isyanla inat etti.

“Bunlar olabilecek şeyler. Benim için ilk değil. Bazıları sadece tehdit ederler. Çok azı aktif olarak uygulamaya döker.”

“Yani?” Kaşları kalkmıştı. “Ne yaparlar?”

Genç adam geniş omuzlarını silkti. “Birkaç adam daha bulup beni müsait bir yerde benzetmeye çalışırlar en iyi ihtimalle. Dizlerime kurşun da sıkabilirler!” dedi alayla.

“Ciddi mi? Bu korkunç!” diye kocaman olmuş gözlerle sesini yükseltti Aysun. Sesi binanın sessiz girişinde yankılandı bir an.

“Endişe edecek bir şey yok. Dizlerim zaten sakat!” dedi genç adam onun ne demek istediğini anlamamış gibi.

“Çok komik!” dedi Aysun ters bir bakışla.

“Bana bir şey olsa bile şirket ihaleye yine girer!”

“Ya! Saçmalamayın! Bu ihale önemli mi o kadar? Neden sizi tehdit ediyorlar?”

Genç adam hafif bir nefes aldı. Sonra ona durumu dikkatle açıkladı. “Bu ihale bizim için önemli... Eğer üç ay sonra bu işi alabilirsek, önümüzdeki sene başka hiçbir iş için endişelenmemize gerek kalmaz. Devamlılığı olan bir iş... Üstelik oldukça da kârlı...”

“O yüzden mi bizim şirketin çekilmesini istiyorlar?”

“Evet.”

“Korkmadınız mı gerçekten?”

Genç adam başını salladı. Gözleri ışıldıyordu alayla. “Ufaktan tırsmadım değil! İkisi de epey iriydi. En son kavga ettiğimden bu yana iki sene geçti!”

Aysun’un gözleri yine irileşmişti. Onun şaka yaptığını anlamasına rağmen, son cümlesinin her kelimesinin doğru olduğunu hissedebiliyordu. Bu yumuşak görünümlü adamın aslında görüldüğü gibi birisi olmadığını tüm içgüdüleri bağırıp duruyordu. Üstelik Gürkan bile ondan çekiniyordu. Bu yanıkların, bu gri saçların her birisinin ürkütücü hikâyeleri olduğunu hissettiği gibi, onun da tehlikeli birisi olduğunu hissediyordu.

Aklına Gürkan gelince, endişesi farklı bir boyut aldı.

“Ya... Ya size değil de... bize... Gürkan’a bir kötülük yapmaya kalkarlarsa?”

Vural’ın yüzündeki gülümseme soldu yavaşça. Gözleri yine hafif mesafeli bir hal aldı. Dudakları belirsiz bir alayla kıvrıldı. “Merak etmeyin, Aysun Hanım. Ben de yeğenimi düşünürüm. Bu mafya bozuntularının şirketin kararlarına fazla etkisi olmayacak birisi ile uğraşacaklarını sanmıyorum. Tecrübelerle sabittir ki, genel olarak benimle uğraşacaklardır. Tabii göründükleri kadar kararlıysalar...” Bir kaşı hafifçe kalktı. “İçin rahatladı mı şimdi?”

“Evet ama...” Ne diyeceğini bilemeden sustu. Gürkan’ın tehdit altında olmadığını bilmek güzeldi. “Ya yeğeniniz diye ona bir fenalık yaparlarsa? Ya onu kullanarak sizi tehdit etmek isterlerse?”

“İşte o zaman... can sıkıcı şeyler olabilir!..” dedi genç adam hiç duraksamadan. “Şimdi bu konuyu konuşmanın anlamı yok. Yakında yine karşıma çıkacaklardır. O zaman ciddi olup olmadıklarını anlarız!”

“Ve polise gideriz!” dedi aceleyle Aysun. İri yeşil gözleri onun onaylaması için adeta yalvarıyordu. “Değil mi?”

Genç adam asansörün düğmesine bastı. Asansör katta olduğu için kapısı hemen açıldı. “Evet, gideriz...” dedi yumuşakça. “Endişelenme! Ama şimdilik kimseye bir şey söyleme. Kimsenin boş yere endişelenmesine gerek yok.”

O öğleden sonra odasında sessizce çalışan genç kızın endişelenmemesi pek mümkün değildi. Bu konuyu içinde saklı tutmak zor olacaktı. Görünüşe göre Vural gerçekten korkmamıştı! Ne rahat adamdı bu ya! O iri adamlara doğru tehditkâr yürüyüşü de pek gereksizdi! Ya suratına bir yumruk yeseydi?

Zaman hızla akıp geçiyordu. Hafta sonuna doğru Aysun’un endişeleri zamana yenik düşmeye başlamıştı. Zaten genç patronu bir daha da görmemişti. Bir kere uzaktan görmüştü. O da eve gitmek için arabasına bindiği sıradaydı. Yanında İnsan Kaynakları Müdürü vardı ve bir şeyler konuşuyorlardı. Yürüyerek binaya girdiklerine göre daha işleri hitmemiş olmalıydı.

Gürkan ile de sadece iki kere konuşabilmişti. Orada işlerin yoğun olduğunu ama hafta sonu döneceklerini öğrenmişti. Tabii hafta sonu yaklaştıkça heyecanlanmaya da başlamıştı. Şirketin işleri böyle yoğun olmaya devam ederse, sevdiği adamın yüzünü unutmaya başlayabilirdi! Buna hemen bir çare bulmalıydı. Şu evlilik işini onunla konuşsa iyi olurdu. Kısa süren bir nişanlılıktan sonra evlenmeleri gayet mümkündü. Gürkan’m kendi hissesi ile gelecek korkusu da olmayacağına göre, daha uzun beklemelerine gerek kalmazdı.

Pazar akşamı Almanya'dan dönen ablası ve Gürkan doğruca onların evlerine gelmişlerdi. Ayça kendi evine gitmeden önce, özlediği ailesini görmek istemişti. Gürkan da İstanbul'daki havaa-lanından beri sürdüğü arabayı doğruca eve yönlendirmişti. Tabii ki o da Ayça gibi aç ve yorgundu ve Filiz Hanım'ın ısrarına dayanamayarak eve girmişti.

Onların ardından kapıyı kapatan Aysun, gözlerini genç adama çevirdi belli etmeden. Gürkan hafifçe gülümsemişti. Fakat o da diğerlerine bir şey belli etmeyecek şekilde mesafeliydi. Tıpkı iki dost gibi Aysun'un elini sıkmıştı hatta.

Gürkan'da bir sorun olduğunu ilk on dakika anlayamamıştı Aysun. Her şey normal gibiydi. Fakat dakikalar ilerledikçe, babası ile konuşan genç adamdaki farklılığı hissetmeye başlamıştı. Almanya'da başarılı bir iş yaptıklarını anlatıyordu. Her şeyin güzel geliştiğinden, işi aldıklarından ve amcasının bu şirketle eski çalışmışlığının çok faydası olduğundan bahsediyordu. Ancak gözleri bir kere bile Aysun'a kaymamıştı. Daha öncekilerden farklı olarak kaçamak bakışlar yoktu.

Ayça da normalden daha keyifli gibiydi. Almanya gelişmelerini anlatan Gürkan'ı dinlerken gözleri ıslıl ıslıldı. Arada minik müdahalelerle işi nasıl aldıklarını, kendi lehlerine hangi önemli iş koşullarını kabul ettirdiklerini anlatmıştı. İşin büyüklüğü açısından şirket için gerçekten önemli bir başarıydı.

"Şimdi sıra size geldi..." dedi Ayça kardeşine. "Sanırım önümüzdeki hafta oraya gidip onların avukatları ile bir görüşme yapacaksınız. Son dokunuşları gerçekleştirip işi sonlandıracaksınız. Belki ben veya Gürkan da yine geleceğiz. Vural Bey öyle söyledi." Gözleri babasına döndü. "Vallahi baba, adam süper adam... Her gün arayıp görüşmelerin ayrıntıları ile ilgilendi. Ufak tefek pürüzleri ta oradan telefonla halletti."

"Amcamın çevresi geniştir!" dedi Gürkan gülümseyerek. Bir an için Aysun'a bakmıştı. Genç kız ise iyi haberlere sevinmesine rağmen, yeterince ilgi görmediği için biraz huzursuzdu.

“Geniş ve saygı duyulan birisi...” diye onayladı Ayça. “Almanya’da onu tanıyan kim varsa adını duyduğunda bakışları birden değişti. Önemli birisi oralarda...”

“O kahramanlığını duymayan kalmamıştır tabii...” diye mırıldandı Servet Bey.

Aysun ilk kez içinde bulunduğu bulanık durumdan su yüzüne çıktı. Gözleri babasına döndü. “Ne kahramanlığı bu?” diye sordu merakla. “Yanıklarıyla mı alakalı?”

“Sen bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum baba! Gürkan’a sordum ama o da anlatmadı!”

“Amcamın konuşmayı çok sevdiği bir konu değil!” dedi genç adam sıkıntıyla.

“O sevmeyebilir ama sen anlatabilirsin bana!” Genç kızın sesi biraz donuktu. “Kendisine sor deme çünkü ona da sordum. Anlatmadı. Anlatmak istemedi. Sanırım bana karşı biraz mesafeli...”

“Adama karşı başından beri taraflıydın...” diye homurdandı Filiz Hanım hafifçe.

“Ama artık değilim. İlk anda tipi yüzünden bana garip geldiğini kabul ediyorum. Fakat ondan özür diledim. Artık dostuz... Hatta onunla yemeğe bile çıktık!” Bu son sözü nedense biraz vurgulayarak söylemişti. Gözleri Gürkan’ın sakın yüzüne kaydı. “Çok eğlendik!” diye ekledi.

Hem bu yalan değildi ki! O öğle yemeğinde gerçekten de eğlenmişti.

Gürkan sesini çıkarmadı. Ne memnun olduğu, ne de memnuniyetsizliği belli oluyordu. Aysun onun bu mesafeli tavrından hiç hoşlanmıyordu. Neden böyle duygusuzdu bu adam? Neden amcası gibi sıcak değildi?

“Evet, şimdi bu yanık olayını bana birinci ağızdan anlatır mısın?” dedi Gürkan’a doğrudan.

Genç adam başını eğdi. “Anlatayım... Ama ben de fazla ayrıntı bilmiyorum. Hiçbir zaman bana anlatmadı. İster yaptığı

kahramanlıktan dolayı utangaçlık de, ister yaptığı aptallıktan dolayı pişmanlık de... Konu hakkında konuşmayı sevmiyor.”

“Anladım... Merak etme, senin anlattığını söylemem.”

Genç adam hafif bir nefes alıp aklında söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. “İki sene kadar öncesiydi sanırım. Ben sizin şirkette işe yeni başlamıştım. Berlin’de fabrikasından eve gidiyor-muş amcam. Arabayı kendisi kullanıyormuş. Yanında sekreteri ve müdürlerden birisi varmış. Onları yol üstünde bırakacakmış. Sekreter kenar semtlerden birisinde oturuyormuş. Türk aileleri-nin az olduğu semte girdiklerinde, ücra sokaklardan birisinde beklenmedik bir şey görmüşler. Eski ahşap evlerden birisi kundaklanıyormuş. Beş altı kişi oldukları söyleniyor. Adamlar önce evin önündeki arabalara molotof kokteyli atarak kundaklamış-lar. Beyzbol sopalarıyla çevredeki arabalara da hasar veriyorlar-mış. Sonra da yanan iki şişeyi ahşap eve atmışlar. Çevrede fazla araç trafiği yokmuş. Tek tük olan arabaların içindekiler de olaya karışmaya çekinmişler.”

Aysun nedense bundan sonrasını hisseder gibi olmuştu. O öğlen Vural’ın iki adama doğru yaklaşmasını hatırladı. Meydan okuyan iki adama karşı, daha da dik bir duruşla meydan oku-muştu. Üstelik de alay etmişti. Onun o gece arabasından koşar-rak fırladığını hayal etmek hiç zor olmamıştı.

“Amcam bu tabii!..” dedi Gürkan gülümseyerek. “Evin alev aldığını görünce arabasından deli gibi fırlamış. Koşarak kalaba-lığın içine dalmış. İlk yumruk attığı dazlak Almanın on gün yo-ğun bakımda kaldığı söyleniyor. Çenesi ve burnu kırılmış. Birisi-nin de elindeki sopayı tuttuğu gibi çekip almış. Bacağına vurunca adamın kalçası çatlamış. Diğerleri şaşırılmışlar tabii. Amcamın ko-şarak atılması ve iki kişiyi can acıları içinde yere sermesi onları korkutmuş olmalı. Çevredeki evlerin camları da açılınca iyice ür-küp kaçmışlar. Zaten iki katlı eski ev büyük bir hızla yanmaya başlamış. İçeride o sırada olaylardan habersiz olarak uyuyan iki çocuklu bir aile varmış.”

“Ne feci!” diye iç çekti Filiz Hanım.

“Bu kadar ayrıntıyı biz de bilmiyorduk!” dedi Servet Bey.

“Ben de sekreterinden öğrendim. Amcam hastanede yatarken telefonla aramıştım onu. Sanırım gürültüler olunca camdan dışarı bakan Türk baba, yangını görmüş. Alevler alttan yukarıya doğru hızla yayılıyormuş. Üst katta oturduklarından dolayı aşağıya inmeleri imkânsız gibiymiş. O sırada birileri evin kapısını açmaya çalışmış ama hem kilitliymiş, hem de alev almış. Amcam içerideki çocukların sesini duyunca babalarına bağırarak, onları camdan aşağıya sarkıtmasını söylemiş. Ailenin bulunduğu katı bile sarmış alevler. Adam iki küçük çocuğu da kollarından aşağıya sarkıtarak amcamın kollarına bırakmış. Neyse ki amcam onları yere düşmeden yakalamış.”

“Çok şükür...” diye mırıldandı Ayça. Sonra güzel kaşları daha da çatıldı. “Vicdansızlar...” diye ekledi.

“Evet, öyle... Adam karısını da sarkıtmış aşağıya. Alevler iyice yayılmış o sırada... Sekreter ve müdür de olay yerine koşmuş. Çevreden gelen birkaç kişi ile birlikte anneyi de yakalamışlar yere düşmeden. Dehşetle ağlıyormuş kadın. Bunların hepsi dakikalar içinde olmuş.”

“Ya baba?” diye sordu Filiz Hanım.

“O da pencereden atlamak istemiş. Ama daha vücudunu pencereden çıkaramadan bir patlama olmuş. Doğalgaz patlaması diyorlar. Babanın bulunduğu kat aşağıya çökmüş. Alevler daha da artmış...”

“Ve amcan çöken hinanın içine dalıp adamı yaralı olarak kurtarmış...” dedi Servet Bey farkında olmadan. “Ben bunu duymuştum.”

“Evet... Ev parça parça yıkılmaya başlayınca önce ne yapacağını bilemeden durmuş. İtfaiye ve ambulans sesleri henüz çok uzaktan geliyormuş. İki katlı evin çoğu tek kat moloz ve tahta yığımına dönüşmüş. Amcam onların üzerine tırmanmış. Sanırım alevlerin içinde baygın haldeki babayı görmüş. Göğsünün

üzerinde kalm, ahşap kalaslardan birisi varmış ve alev alev yanıyormuş. Neyse ki kalas düşerken bir yerlere dayandığı için onu tam olarak ezmemiş. Ama kımıldamasını da engelliyormuş. Kalası saran alevler de yerdeki molozların etkisiyle babaya erişmek üzereymiş. Amcam hiç tereddüt etmeden içeriye dalmış. Olayı izleyen sekreterin demesine göre, baygın adamın üzerindeki kalası nispeten az yanan yerlerinden tutup kaldırmaya çalışmış. Kaldıramayınca da altına girip omzu ile destek almış. İnsanüstü bir güçle yan tarafa atmış. İşte vücudundaki yanıklar o sırada olmuş. Gömleği de alev almış anında. Kalasa destek verdiği kısımlar alevlerden etkilenmiş. Gömleğini çıkarırken sanırım eli yanmış. Üstelik o halde adamı kaldırıp, omzunda o varken moloz yığınları üzerinden aşağıya atlamış. Dizlerindeki yırtılmanın sebebi de bu. İlk anda fark etmemişler ama zaman geçtikçe bu yırtıkları büyümüş ve topallamasına sebep olmuş.”

Genç adamın gözleri Aysun'daydı.

“Aptalca...” dedi genç kız yavaşça. Gözleri dolmak üzereydi. Böyle bir olayı gazetelerde okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Dudağının kenarını ısırđı. “Kahramanlıkla ilgisi yok! Tamamen aptalca...” diye fısıldadı çaresizce. İr nılmaz üzölmüştü hâlbuki. Kalbinin sızısı adeta çenesine vurmuştu. Zorlukla konuşuyordu. Bu nasıl bir adamdı?

“Uzun süre gazetelerde ondan bahsedildi,” dedi Gürkan. “Yanık tedavisi gördü ama bazı yerleri iyileşmeyecek kadar yanımişti.”

“Her yeri mi?”

“Kalasa değen pek çok yeri... Alevler elbiscisini sarmasaydı belki birkaç alev ısırması ile kurtulabilirdi.”

“O yüzden mi hep uzun kollu giyiyor?”

Genç adam dudak büktü. “Bilemiyorum. Ben de yanıklarını tam görmedim. Ondandır büyük ihtimalle!”

“Zavallı adam!” diye iç çekti Ayça. “Gerçekten de aptallık ama aynı zamanda büyük bir kahramanlık...”

“Tabii ki! Eğer vaktinde davranmasa o patlamada çocuklar ve anne de zarar görebilirdi. Bir iki küçük morlukla atlattılar. Kurtardığı bahanın ise birkaç hafif yanığı ve bir kol kırığı vardı sadece...”

“Yani en büyük zararı o gördü, öyle mi?” diye sordu Ayça.

“Öyle... Zaman zaman kendisiyle ve yaptığıyla alay ederek pişmanlığını vurgular ama eminim yine öyle bir olay olsa, yine aynı şeyi yapar. Çok inatçıdır.”

“Aptal bence!” diye yine tekrar etti Aysun. “Bu konuda kesin kararlıyım. Yangının içine dalıyor. Afrika’da bir köpekbalığı için kavga edebiliyor. Kim bilir başından daha neler geçti?..” Önlemini kesen o iki adamdan bahsetmemek için dilini ısırды. “İş hayatında zeki ve yetenekli olabilir ama bence özel hayatında biraz aptal. Hâlâ kendisine bir daire bulamadı. Araba bile almadı... Şirketin eski arabasını bile kullanmıyor. Yürüyerek gelip gidiyor. Bazen de taksi ile... Taksiye verdiği para ile kendisine taklitli bir araba alabilirdi.”

“Adamın hiç zamanı yok...” dedi babası. “Pek çok gece iş yerinde tek başına çalıştığı bilinen bir şey. Ben de onu uyardım ama çok yakında her şeyin düzene gireceğini söyleyip beni kibarca başından attı.”

“Koskoca genel müdür o... Özel hayatında biraz daha elit olması gerekmez mi?”

“Amcamın elitlikle işi olmaz. O olduğu gibi görünen bir adamdır,” dedi Gürkan. “Buralara çok zorlu yollardan geldi.”

Genç kız burun kıvırdı. Bu Gürkan’ın amcasına olan hayranlığı da bazen canını sıkıyordu. “Ama artık o günler geride kaldı. Yakında herkes onunla alay etmeye başlar. Pinti olduğu için yürüyerek gidip geldiği dedikodusunu yapmaya başlarlar.”

“Amcam pinti değildir! Sadece dizi yüzünden acele etmiyor.”

“Bunu biliyorum. Arkadaşım Sultan’ın düğününde gidip de çok pahalı bir hediye almasına ben bile şaşırmıştım. Ama insanlar böyle işte. Kalkar onun ardından konuşurlar.”

“Belki de bu konuda onu sen uyarmalısın,” dedi Ayça gülümseyerek. “Madem aranız bu kadar iyi!..”

“İyi mi?”

“Evet. Yemeğe çıkmışsınız ya?”

“Ah! Çıktık da, bazı konularda inatçının teki! Beni tek kulağı ile dinleyeceğini hile sanmıyorum.”

Anneleri Filiz Hanım yerinden kalktı. “Madem karnınız tok, size çay koyayım,” dedi. “Aysun, sen de öğlen yaptığımız üzümlü kurabiyeleri servis yapiver kızım.”

Ana kız mutfağa girdikten bir dakika sonra Ayça da arkalarından geldi. Güzel yeşil gözleri ışıldıyordu. Bir haftayı geçen bu iş gezisinin onu epeyce motive ettiği anlaşılıyordu. Aysun biraz alayla onu süzdü. Lezzetli görünen kurabiyeleri beyaz servis tabaklarına yerleştirmeyi bıraktı. “Hayırdır ablaların güzeli?..” diye sordu yavaşça. “Seni pek bir dinamik ve mutlu gördük. Gezide bilmediğimiz bir şeyler mi oldu yoksa? Telefonla da çok konuşamadık. Yoksa bir adamla mı tanıştın?”

Ayça keyifle kıkırdadı. Gözleri daha da ışıldamıştı. Ellerini arkasında kavuşturdu. “Evet, sayılır...” dedi gizemli bir sesle.

Annesi hemen başını ona çevirmişti. Biraz merakla, biraz da bir annenin baskıcı tavrıyla sordu. “Bir erkekten mi bahsediyorsunuz siz? Şu bildiğimiz erkeklerden mi?”

Aysun da aslında ablasının bu sözlerine şaşırmıştı. Şakasına sorduğu sorunun doğru çıkması onu şaşırtmıştı.

“Anne! Dur ya! Kızı korkutup kaçıracaksın şimdi!” diye müdahale etti hemen. Sonra gözlerini yeniden ablasına çevirdi. “Abla? Gerçekten doğru mu? Gerçekten böyle mutlu görünmenin sebebi bir erkek mi?”

Ayça iç çekti. Cevap vermeden önce onları gıcık etmek adına birkaç saniye sustu. Sonra onayladı yumuşakça. “Evet!”

Aysun gülümsedi içten bir şekilde. “İnanamıyorum! İşkolk ablamın kalbini çalan bir erkek mi var şimdi yani?”

“Ya! Kalp çalma demeyelim de... hoşlanma diyelim. Henüz bir şey olmadı.”

“Almanya’da mı oldu? Bu kadar kısacık sürede?”

“Evet...”

“Seni gidi cadı seni! Biz de sen oralarda aç sefil bir halde çalışıyorsun sanıyorduk. Demek iş aralarında göz süzdüğün bir yakışıklı oldu ha?” Sonra merakla gözleri kısıldı. “Alman mı yoksa?”

Ablası küçük bir kahkaha attı. “Daha neler! Türk tabii ki!”

Annesi kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzü değişmişti bir an. “Oh! Korktum ben de. Hiç değilse bu iyi!” dedi. O da işkolik kızının özel hayatının biraz durgun olduğunun farkındaydı. Onlara karşı bir anne olmanın dışında, çoğu zaman bir arkadaş gibi davranmaya çalışmıştı. Kolayca açılacakları bir dost olmuştu. Fakat konu erkeklere gelince, elbette ki sorumluluk sahibi her anne gibi tüyleri diken diken oluyordu.

“Ne demek hiç değilse?” diye sordu Ayça alaycı bir neşeyle. “Anne! Bu gidişle evde kalacağım. Yaşım yirmi sekiz! Çocuk değilim artık!”

“Kaç yaşında olursan ol canım! Erkekler işin içine girince bizler için hâlâ çocuksunuz. Son erkek arkadaşın seni epey üzmüştü.”

“Girmeyelim yine bu muhabbete!”

“İyi, tamam! Şimdi doğru düzgün anlat bakalım. Sen bu adamla Almanya’da mı tanıştın?”

“Hayır! Daha evvelden tanıyordum. Ama... ona çok dikkat etmemiştim sanırım.”

“E ne oldu peki? Gizemli adam birden karşına mı çıktı?”

Ayça güldü yine. “Evet! Öyle sayılır. Birdenbire bir şeyler oldu.”

Annesi duruşunu biraz daha dikleştirirken, Aysun heyecanlı bir şekilde başını eğdi. “Abla? Ne oldu birdenbire?”

“Ya! Öyle ciddi bir şey değil.”

“Hadi hadi! Kıvırma! Bir şey olmuş! Ne oldu?”

Ayça yan gözle annesine baktı. Sonra onun gözlerindeki garip ifadeyi görünce iç çekti. “Anne, aklına saçma sapan şeyler

gelmesin sakın! Hiç önemli bir şey olmadı. Ama sanırım bir erkekle öpüşecek kadar da büyüdüm artık!”

Öpüşme deyince Aysun’un aklına hemen bir başka erkek gelmişti. Elbette ki ikisi de bir erkek tarafından öpülecek kadar büyümüşlerdi. Annesi sıkıntısını hafif bir kıpırdanma ile belli etmişse de, Aysun bunu doğal buluyordu. Şu ana kadar hayatında iki erkek öpmüştü onu. Ablasını da bir iki erkeğin öpmüş olmasından daha doğal ne olabilirdi ki?

“Öpüşme kısmını hızlı geçebilir miyiz?” diye mırıldandı Filiz Hanım. “Madem bir adam var, önemli olan bu adamın kim olduğu... Kaç yaşında olduğu... Ve ne iş yaptığı... Bunun gibi basit yüzlerce soru var. Sırayla sorayım mı?”

“Peki, sen hepsini sormadan kısaca açıklayayım o zaman...” dedi Ayça gülümseyerek. “Benden çok büyük değil... Geleceği parlak bir işadamı... Uzun boylu ve çok yakışıklı. Biraz fazla ciddi ama ben onun bu halinden hoşlanıyorum.”

“Madem bu kadar göz alıcı bir adamdı, neden daha önce fark etmedin ki?” diye sordu Aysun heyecanla. “Aptal mısın kızım sen? Kör müsün yoksa?”

“Valla onun gibi bir şey! İşler çok vaktimi alıyordu. Sağ olsun Vural Bey sayesinde biraz nefeslendim de, etrafıma bakma imkânım oldu. Meğerse beyaz atlı prens tam da yanımdaymış...” Keyifli gözlerle annesine baktı. Onun kızmayacağını biliyordu ama yine de çocuksu bir endişe hissediyordu işte.

“Meraklanmaya başladım iyice...” diye mırıldandı annesi. “Kızım! Uzatma da söyle! Kimmiş bu beyaz atlı prens! Atının nalı mı çıkmış ki sana gelmekte bu kadar gecikmiş?”

“Onu bilmem... Ama ben bu son bir haftada hayatımda çok önemli bir değişiklik olduğunu hissettim!”

“Âşık mı oldun yoksa?” diye hayretle sordu Aysun. “Yani sadece hoşlanma değil? Öyle mi?”

“Şey... Bilemiyorum ki! Sanırım hoşlanmadan öte bir şey...”

“Öte mi?”

“Galiba... Böyle kalbim değişik atıyor sanki. Ona bakmak hoşuma gidiyor. Yanımda olmayınca gözlerim onu arıyor. Sesini duymak bile heyecanlanmama sebep oluyor.”

Kısa bir sessizlik oldu. Aysun kararsızdı. “Onu görmek için sık sık Almanya’ya mı gideceksin yani?”

“Yok canım! Daha neler. Almanya’da değil ki. Burada, hemen burnumuzun dibinde!”

“Burada mı?”

“Evet...”

Annesi kaşlarını çatı. “Kim bu?” diye sordu tereddütle. “Yoksa... Yoksa?..”

Ayça mutlulukla bir nefes aldı. “Evet... Sanırım doğru tahmin ettin!” Gözleri kardeşine kaymıştı. Aysun’un hafif beyazladığına dikkat etmedi. Kalbini kaptırdığı erkeği açıklarken, Aysun’dan çok daha cesur olduğu bir gerçektir. “O erkek Gürkan’dan başkası değil anne! Biz bu gezide Gürkan ile farkında olmadan yakınlaştık...”

15. BÖLÜM

Gürkan mı?

Aysun o anda arkasındaki tezgâha dayanmıyor olsaydı, kolaylıkla dengesini kaybedip yere düşebilirdi. Vücudu kasılmıştı. Daha da beyazladı.

“Gürkan mı?” diye genç kızın aklındaki soruyu annesi açık bir dille sordu. Onun da çok şaşırılmış olduğu belliydi. Aslında bu uzun boylu genç adamla kızlarından birisi arasında böyle bir yakınlaşmayı beklediği yalan değildi. Bunu kocasıyla bile yüzey-sel bir şekilde konuşmuşlardı. Ama bu yakınlaşmayı beklediği kişi kesinlikle Ayça değildi. İki sene boyunca Ayça ve Gürkan birlikte çalıştıkları halde, böyle bir elektriği ikisi arasında hissetmemişlerdi. Ta ki küçük kızları yıllarca kaldığı Amerika’dan dönünceye kadar... Aysun belli etmemeye çalışsa da, onun Gürkan’dan hoşlandığı belliydi... İşte şimdi işler arapsaçına dönmüştü!

Gözü kızına kaydı. Aysun’un beyazladığını ve durumu anlamaya çalışırcasına gözlerini kırıştırdığını görmüştü.

“Evet! Gürkan!” dedi Ayça bir şeyin farkında olmadan. “Birden oldu! Aniden! Nasıl olduğunu ikimiz de anlayamadık. Akşam olmuştu ve çok yorulmuştuk. Yemekten sonra biraz hava almak istedik. Çok güzel parklar var orada. Bir parkta oturduk biraz. Herkes parklara dökülmüştü zaten... Sonra... Sonra nasıl olduysa yakınlaştık işte!”

Aysun başını eğdi. Gözlerini kaçırdı. Ablasının sözleri onda kaynar su etkisi bırakmıştı. Arkasına bakmadan oradan kaçmak istiyordu ama bunu yapamazdı. Kalbi sanki iri bir el tarafından

sımsıkı tutulmuştu. Üstelik bacaklarında da kıpırdayacak bir güç yoktu.

O sırada mutfağa babası girdi. Elinde bir telefon tutuyordu. Bir avucuyla da mikrofon kısmını kapatıyordu. Onu doğruca Ayça'ya uzattı. "Vural arıyor seni..." dedi. "Ben açtım mecburen..."

Ayça telefonu alınca, Aysun da hemen sırtını onlara döndü. Annesinin üzgün gözlerini fark etmemişti. Kendi gözleri yanmaya başlamıştı. Göz pınarlarını dolduran gözyaşlarını engellemek için elinden geleni yaptı. Dişleri kenetlenmişti. Son servis tabağına da kurabiyeleri koyduktan sonra döndü. Ablası, Vural ile konuşuyordu.

"Tamam... Olur. Sabahki toplantıyı iptal edebiliriz. Ben de biraz geç giderim işe o zaman. Siz ne zaman müsait olursanız bana telefon açarsınız." Telefonu kapatınca gözleri ailesine döndü. "Almanya ile ilgili bir değerlendirme toplantısı yapacaktık. Öğleden sonraya kaldı. Bir iş görüşmesi çıkmış. Bu adamın enerjisine hayranım. Bu işleri nereden bulup çıkarıyor bilmiyorum." Telefonunu dar beyaz pantolonunun cebine atıp kardeşinin yanına yöneldi. "Dur sana yardım edeyim..."

Az sonra önlerinde taze kurabiyelerle ve demlenmiş mis gibi çaylarıyla yine balkonda oturuyorlardı. Aysun sessizdi. Kurabiyesinden bir ısırık alıp bıraktı. Hiç canı istemiyordu aslında. Sadece kimse bir şey anlamasın diye ısırılmıştı. Çayının sıcak olmasına aldırmadan yudumladı. Gürkan'a bakmak istiyordu ama kendisine engel oluyordu. Demek bu yüzden geldiğinden beri değişik davranıyordu adam! Demek bu yüzden gözlerini kaçırıyordu! Bir terslik olduğunu anlamıştı ama böylesine bir terslik olacağını tahmin etmemişti.

"Şu askerî telsiz işi de olursa harika olacak!" dedi babası durumdan habersiz bir şekilde. "Uzun yıllar gelecek kaygısı duymayız böylece. Bizim işimizin dışında bir sektör ama Vural yapabileceğimize inanıyor. Sanırım telsizin tüm tasarım ve üretimini biz yapacağız. Alacağımız plastik fabrikası çok işimize yarayacak."

“Batmayalım da...” diye homurdandı Aysun. İçindeki sıkıntıdan dolayı patlama noktasındaydı. Bir anda Vural’a karşı öfke dolmuştu. Sebebi belliydi tabii. Almanya’daki toplantıya ablası ve Gürkan’ı yollayan oydu. Aslında Almanya’ya kendisi gitmesi gerekirken yeğenini göndermişti. O gitseydi belki de şu anda bu saçma duruma düşmezlerdi. Ne olacaktı şimdi? Gürkan ne yapmaya çalışıyordu?

Onunla konuşmalıydı hemen... Ablasına bir ümit verdiğinin farkında mıydı? O öpücüğün onun için hiçbir önemi olmasa bile, belli ki ablası için çok fazla bir şey ifade ediyordu.

Gürkan yine sıkıntılı bir bakış attı ona. Ancak bir şey demedi. “Niye batalım ki kızım?” diyerek Vural’ı savunan bu sefer babası olmuştu. “Beceremeyeceğimiz bir şey değil. Bizdeki elektronik tecrübesi ülkede çoğu fabrikada yoktur.”

Bundan sonraki konuşmalar genel konular üzerineydi. Yorgun oldukları için Gürkan ve Ayça çok oturmadan kalktılar. Uğurlama esnasında Aysun’un donuk bakışları Gürkan’a kaydı. Ve genç adam bu bakışları gördü. Huzursuzca gözlerini kaçırdı. Bu zaten Aysun için yeterli bir tepkiydi. Demek gerçekten de ablasını öpmüştü! Hep önemsiz bir şey olduğunu düşünmeye çalışmıştı ama öyle basit bir öpücük olmadığı belliydi.

O gece uyuması neredeyse mümkün olmadı... Düşüncelerine engel olamıyordu. Ayça’nın sözleri ve Gürkan’ın huzursuz tavrı aklına geldikçe içini bir ateş basıyordu. Sonunda uyuyabildiğinde sabaha çok az bir süre kalmıştı. Alarm çalmadan uyanmıştı üstelik. Asık bir yüzle hazırlanıp işe gittiğinde, herkeste pazartesi sendromu var gibiydi. Mesai henüz başlamadığı için, uyuşmuş bir şekilde masalarının başlarında oturmuş, bir şeylerle oyalanıyorlardı. Çok az kişiye selam verdi. Doğruca odasına gitti. Gülcan’ın selamını da sessizce aldı. Öğlene kadar da asık bir yüzle önündeki işlerle ilgilendi. Şirketin bir sürü hukuksal işi vardı. Bu gidişle yeni bir avukat daha almaları gerekecekti.

Öğleden önce Vural'ın sekreteri Sevim Hanım tarafından arandı. Saat ikide bir toplantı olacağını haber verdi kadın. Toplantıya gittiğinde hâlâ yüzü gülmüyordu. Tam kapının ağzında Vural ile karşılaştı. Genç adam yine takım elbise içindeydi. İri fiziği ile genç kıza ezici bir baskıyla yaklaştı.

“Selam...” dedi keyifli bir sesle.

Genç kız ters bir bakışla ona baktı. Önce cevap vermeyecekti ama sonra siniri belli olmasını diye kısaca “Selam,” dedi o da. Ancak Vural pek çok konuda olduğu gibi insanlar konusunda da tecrübeliydi. Onun sıkıntısını hemen hissetmişti. Bir şeyden haberi olmadığı için yanık kaşını hafifçe kaldırdı.

“Hayırdır? Canın mı sıkkın?” diye sordu neşeli bir sesle.

“Hayır!” dedi Aysun donukça.

“Emin misin? Yoksa pazartesi sendromu mu?” Tam karşısına gelmişti ve keyifli gözlerinde büyük bir dikkatle onu süzüyordu.

“Komik olmayın lütfen! Bu saatte sendrom mu kalır?”

“E nedir peki? Canın sıkkın senin belli!”

“Lütfen! Sizi ilgilendirecek bir şey değil!”

“Hey!” dedi adam masumca. “Arkadaş olalım diyen sen değil miydin? Arkadaşlar her şeylerini paylaşmazlar mı? Hem bugün çok daha keyifli olman gerekir!” Gözü toplantı odasına kayd. İçeriden hafif konuşma mırıltıları geliyordu. “Gürkan da geldiğine göre!”

Aysun öfkesinden yutkundu. Eğer şimdi burada herkesin içinde olmasalardı, ona bayağı yüksek sesle bir fırça atabilirdi. “Şu anda Gürkan ile ilgili bir şey konuşmak istemiyorum sizinle. Şimdi izin verirseniz toplantı odasına girmek istiyorum. Bugün yapılacak çok işim var ve zaman kaybediyoruz.”

“Daha gelir gelmez kavga mı ettiniz yoksa?”

“Kavga mı? Bugün onu hiç görmedim. Sadece dün akşam yarım saat kadar bize uğradı.”

“Hımm. Anladım. Onu göremediğin için mi canın sıkkın?”

“Ya! Lütfen! Neyin peşindesiniz? Canım sıkkın falan değil işte!”

“Öyle diyorsan eğer...” Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. Eliyle odayı işaret etti. “Geçelim o zaman...”

İçeride sadece yönetici sınıfında olanlar vardı. Aysun, Gürkan ve Ayça’nın yan yana oturacağını sanmıştı ama masanın karşılıklı iki tarafındaydılar. Bir an içinde minik bir ümit doğdu. Belki de sandığı gibi bir şey yoktu aralarında! Belki de gerçekten Gürkan için önemsiz, küçük bir öpücüktü! Belki de Ayça kendi kendisine hevesleniyordu!

O da boşta kalan uzak köşeye gidip oturdu. Vural toplantıyı başlatmıştı. İlk birkaç dakikadan sonra genç kızın gözleri birbirlerine karşı mesafeli gibi görünen ablası ile Gürkan’a kaydı. Elbette böylesine resmî ve ciddi bir ortamda gülücükler saçmayacaklardı. Aralarında bir şeyler olup olmadığı belli olmuyordu. Kahretsin! Gürkan’ın yaptığı şeyi önemsizmiş gibi düşünmek zordu. Ne demeye bu adam ablasını öpmüştü ki? Ne kadar çeşitli alternatif düşünse bile sonuç değişmiyordu işte! Ortada bir öpücük vardı. Sevdiği adamın, öz ablasını öpmüş olması içini burkup duruyordu.

Gözü Vural’a kaydı. Sonra da onun keskin dudaklarına... Genç adam ilgi ile yeğeninin Almanya raporunu dinliyordu. Evet, Aysun da sevdiği adamın öz amcası ile öpüşmüştü. Evet, bundan büyük bir keyif almıştı. Ama aralarında önemli bir fark vardı. O öpücük kendi isteğiyle olmamıştı. Yani isteyerek amcasını öpmemişti. Öptüğü kişinin Gürkan olduğunu sanmıştı.

Toplantı sonunda Vural hemen hızla iş bölümü yaptı. Tüm birimlere Almanya ile ilgili görevleri dağıttı. Aysun’a da yine önemli görevler düşmüştü. Sonunda toplantı bitti ve herkes ayağa kalktı. Aysun gözünün ucu ile baktığında, ablasının mutlu bir şekilde Gürkan’a gülümsediğini gördü. Kısa ve gizli bir gülümsemediydi ama genç kız o gülümsemeye eşlik eden bakışların içindeki sevgi ışıklarını görmüştü.

Odasına giderken biraz oyalandı. Gürkan’ın kendi odasına geçmesini umuyordu. Normal şartlarda genç adamın alt kata

inerken onu beklemesi gerekirdi. Fakat Gürkan sanki konuşmak istemiyormuş gibi ona görünmeden ortadan kaybolmuştu. Genç adamın odasının önünden geçerken de onu içeride göremeyince huzursuzluğu iyice arttı. Bu konuyu onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Genç adamla konuşmalıydı ve durumu bir kesinliğe bağlamalıydı. Eğer ablası ile yaptığı geçici bir şeyse bunu Ayça'ya anlatması gerekirdi. Yok eğer değilse!..

Yüreği iyice karardı. Ya eğer değilse?

Tüm merak ettiği Gürkan'ın gerçek hisleriydi. Gürkan, ablası konusunda ciddi ise, elinden bir şey gelmezdi. Sevgisini kalbine gömüp ablasının mutlu olması için dua etmekten başka bir şey yapamazdı. Bir şeylerde inat edip ikisi arasına giremezdi. Ablasının önüne bir engel olarak çıkamazdı.

Akşam mesaisinin bitimine doğru kapısının ağzında bir hareket hissedince başını çalıştığı dosyadan kaldırdı. Gülcan ve Murat'a bir iş vermişti. İkisi de dışarıda o işle uğraşıyorlardı. İlk anda onlardan birisinin geldiğini sanmıştı. Fakat karşısında uzun boylu, iri yarı bir adamı görünce çalışmayı bıraktı. Öncelikle heyecandan deli gibi atmaya başlayan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. İlk birkaç saniyeden sonra kalbi bu sefer de öfkeyle sızlamaya başlamıştı. Sessiz ama soran bakışlarla Gürkan'ı süzdü.

Genç adam yavaş yavaş içeriye girdi. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Sanki ilk kez bu odayı görüyormuş gibi gözlerini etrafında gezdirdi. Sonra gelip masanın önünde durdu.

Aysun koltuğunda geriye yaslanmıştı. Bir şey belli etmemek için elinden gelen çabayı harcıyordu. Her ne kadar tüm gün onunla konuşmak için fırsat kollamış olsa da, şimdi dilindeki kelimelerle sanki kilitlenip kalmıştı. En iyisi önce onun konuşmasını beklemektir.

"Ayça..." diye başladı genç adam. Kararsızlığı hâlâ sürüp duruyordu. "Ayça sana durumu anlattı mı?"

"Neyi?" diye sordu genç kız. Kavisli kaşları hafifçe havalanmıştı. Ama o sakin haliyle bile gerçeği bildiği anlaşılabilirdi.

“Anlatmış belli ki!” diye mırıldandı genç adam. “Çok üzgünüm. Her şey... birdenbire oldu...”

“Öyle mi?”

“Evet!”

“Yani?”

Genç adam eliyle rahat koltuklardan birisini işaret etti. “Oturabilir miyim?”

“Tabii. Ama kısa olsun lütfen. Gerçekten çok işim var.”

“Böyle davranma Aysun!” dedi genç adam ciddi bir sesle. Yavaşça koltuğun ucuna çökmüştü. “Ben seni kırmayı hiç istemedim. En başından beri seni üzecek bir şey yapmamaya çalıştım. Amerika’da seninle yakınlaşmamız ise... hiç beklemediğim bir şeydi.”

“Anlıyorum...” dedi genç kız donuk bir sesle.

“Anlamıyorsun...”

“Yok! Aslında anlıyorum. Benimle oynadığını anlıyorum.”

“Ne seninle oynadım, ne de ablanla! Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben...” Derin bir nefes aldı. Genç adamın mavi gözleri süzüldü bir an. “Ben aslında... hep ablandan hoşlandım. Onu ilk gördüğümünden beri beğeniyordum. O benim farkımda bile değildi. Zaten çok görüşemiyorduk. Çok çalışıyorduk ikimiz de...”

“Sizin için üzuldüm!” dedi Aysun kuru bir sesle.

“Seninle ilgili hiçbir art niyetim olmadı. Amerika’ya gelişime kadar seninle hiçbir özel görüşmemiz yoktu hatırlarsan? Yani yalnız başımıza! Orada da nasıl olduysa... seninle biraz yakınlaştık işte.”

Genç kızın kaşları soru sorarcasına kalktı. Yüzü asıktı. “Biraz mı? Şu kelimeden nefret ediyorum. Yani beni biraz mı öptün? Bana biraz mı sarıldın?”

“Aysun...”

“Bana doğruyu söyle! Ablamı mı seviyorsun?” Yerinden öfkeyle ayağa fırlamıştı. “Sakın yalan söyleme çünkü anlarım. Artık anlarım! Gözüm açıldı. Onunla oyun oynamıyorsun değil mi?”

“Ben öyle birisi miyim?” diye sordu genç adam üzgün bir sesle. “Ben kötü birisi olsaydım... senden faydalanmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdım!”

“Ne?”

“Doğru söylediğimi biliyorsun! Senin bana âşık olacağını akıl edemedim. Bu zaafından faydalanabilirdim. İsteseydim bana sunduklarını değerlendirirdim. Kabul et ki yakınlaşmaya, öpüşmeye benden fazla istekliydin!”

Aysun yutkundu. Bu yalan değildi. Dişleri sıkıldı istemeden. Damarlarındaki kan en koyu öfkeyle akıyordu artık. “İğrençsin!” dedi dişlerinin arasından. “Bunu yapmanı isterken... senin de benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyorum...” diye iç çekti Gürkan. O da ayağa kalkarak genç kıza yaklaştı. Uzun boyu ile tepesine dikilerek gözlerini içine baktı. “Allah şahidimdir ki, senden hâlâ çok hoşlanıyorum Aysun!”

“Ama sevmiyorsun?” Genç kız bir adım gerilememek için kendisini zor tutmuştu.

“Sen... Sen cidden kafamı... çok karıştırdın!” diye itiraf etti genç adam. Aysun’un bal benekleri oynaşan yeşil gözlerindeki öfkeye karışmış acıyı görebiliyordu. “Ben... ablandan ümidimi tamamen kestiğim bir dönemde... hemen karşımdaydın. Senden hoşlanmamak zaten o kadar zor ki! Hayat dolusun! Çok iyisin! Neşelisin...”

“Ama ablam kadar güzel değilim!..” diye söylendi genç kız tatsız bir sesle.

“Üzgünüm... Bu bir güzellik yarışması değil. İnsanlar hiç beklemedikleri insanları sevebilirler.”

Aysun ondan uzaklaşıp pencereye doğru gitti. Bir an için dışarıdaki hareketliliği seyretti. Sonra başını çevirip genç adamın yüzüne baktı. Gürkan gerçekten de üzgün görünüyordu. Ama tabii ki Aysun kadar olamazdı.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu yavaşça.

Genç adam geniş omuzlarını silkti yorgunca. “Hiç bilmiyorum. Seninle...”

“Soru, seninle benim aramda olacaklarla ilgili değildi!” diyerek onun sözlerini kesti Aysun öfkeyle. “Soru, senin ve ablam arasında olacaklarla ilgili. Onun hakkında tam olarak ne düşünüyorsun? Ona karşı neler hissediyorsun? Ona âşık mısın?”

“Ondan çok hoşlanıyorum!” dedi genç adam.

“Hoşlanıyor musun? Sadece bu mu?”

Genç adam ellerini cebine soktu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Bak! Seninle aramızda olanlar yüzünden kendimi sana borçlu hissediyorum. O yüzden gelip durumu sana açıklamak istedim. Sen gerçekten harika bir kızsın. Seni kırmak... yapmak isteyeceğim son şey olur.” Duruşu dikleşti biraz. “Şu an ablanla da aramda bir şey yok. Sadece küçük bir öpüşme oldu!”

“Ama ablam için küçük bir öpüşmenin ötesinde bir şey olmalı. Çünkü bunu anlatırken çok mutluydu.” Sesi kızgındı. “Hem de annemin yanında anlattı! Ne kadar ciddiye aldığını anla artık! Ben seni herkesten gizlerken, ablam senden o kadar emin olmuş ki, hemen ailesine anlattı!”

Gürkan şaşırılmış gibi bir ifadeyle baktı bir an. Bunu beklemiyordu. “Yine de... kesin bir şey yok,” dedi yavaş yavaş. “Zamanla neler olacağını göreğiz...”

Aysun cesur bir ifadeyle ellerini göğsünde kavuşturdu. Gözlerini kısmıştı. “Aslında buraya geliş amacın... aramızdan çekil demekti değil mi?”

“Hayır! Sana... Sana garip gelecek ama inan ki senden de çok hoşlanıyorum. Sen hayatıma önemli bir renk getirdin. Seninle olmak zevkli... Tehlikeli bir kızsın. Heyecan dolusun. İnsanı yakacak kadar... ateşlisin. Seninle hiçbir an monoton olamaz.”

“Saçmalıyorsun!”

“Biliyorum! Ama yalan söyleyemem!”

“Ne yani? Aynı anda iki kız kardeşi de idare edebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Aysun sinirden iyice kurumuş bir

sesle. “Peki, ablama da böyle mi diyeceksin? Hem benimle, hem de onunla flört etmek istediğini mi söyleyeceksin?”

“Aysun...”

Genç kız ona doğru birkaç adım attı ve gözlerinin içine dikti öfkeli gözlerini. “Böyle bir şeyi ne ben kabul ederim, ne de ablam! Ablam ikimizin arasında bir şey olduğunu duysa, hemen aradan çekilir. İkimizi bir araya getirmeye çalışır. O harika birisidir. Ve ben de onu üzmeyi hiç istemem. Kararını vermelisin Gürkan! Ya ben, ya o! İkimiz aynı anda asla olmaz!”

Karşılıklı bakıştılar bir an. Genç adam onun gözlerindeki öfkeyi, kırılmışlığı ve dahası, kararlılığı görebiliyordu. Öfkelenince yüzü farklı bir şekilde çekici olmuştu. Evet, belki ablası kadar güzel değildi ama inanılmaz bir çekiciliği olduğunu kabul ediyordu. Ablasından daha seksi, daha ateş parçasıydı. Şu öfkeyle büzülmüş dolgun dudaklarının tadını unutmak imkânsızdı. Bu iki güzel kadın arasında karar vermek ise gerçekten çok zordu. Hayatı boyunca böyle bir kararsızlık yaşamamış, böyle bir durumun içine düşmemişti. Elbette ki hepsi kendi aptallığındandı.

Kapıda bir hareket hissedince ikisi birden başlarını oraya çevirdiler.

Vural elindeki bir belgeyi vermek için yeğeninin odasına gidiyordu. Onu Aysun’un odasında görünce duraklamıştı ve açık kapıya doğru yönelmişti. Bir an ikisini süzdü. Yüzlerine bakılırsa ciddi bir şey konuşuyorlardı.

“Rahatsız etmiyorum ya?” diye sordu kapının ağzından.

Aysun hemen toparlanmıştı. “Hayır... Buyurun Vural Bey?”

“Aslında Gürkan’a bakmıştım.” Birkaç adım ortaya doğru yürüyüp elindeki iki üç parça kâğıdı ona uzattı. “Bu belgeyi istemiştin benden. Çıkarken vereyim dedim.”

Gürkan onun uzattığı kâğıtları alıp bir göz attı. Sonra başını salladı. “Tamam... Sağ ol amca! Bu gece bunlar üzerinde çalışacağım. Yarın hepsi bitmiş olur. Bir sorun olursa yanına gelirim.”

Vural'ın gözleri Aysun'a kaydı. Onun bir şeylere kızmış olduğu belliydi. Güzel yeşil gözlerinin içi tutmaya çalıştığı şimşeklerle doluydu.

“Gelme. Ben bu akşam erken çıkacağım...” dedi sonra yeğenine. “Bir daire varmış. Onu görmem gerek. Bir sorun çıkarsa telefon açarsın artık.”

“Olur...”

“Tamam... Görüşürüz!”

Genç adam geldiği gibi hızla odadan ayrıldı. Aysun ile Gürkan bakıştılar bir an.

Genç adam hafif bir nefes aldı. “Sanırım... ben de gitsem iyi olur,” diye mırıldandı. Genç kız sessizce bakıyordu. Gürkan bir adım yaklaştı ona doğru. “Küs müyüz?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Narin omuzlar hafifçe havalandı. “Niye küs olalım?”

“Öyle hissediyorum. Gerçekten üzgünüm. İstersen özür dilerim. Seninle oynamışım gibi bakma lütfen bana.”

Aysun başını eğdi. Gözleri yerdeki bir noktaya takıldı. Gürkan onunla oynamış mıydı gerçekten? Şimdi düşününce o bir iki öpücüğün dışında genç adamın ona fazla bir ümit vermediğini anlayabiliyordu. Genç kız onun üstüne gittikçe, o kendisini geriye çekmişti. Zaten ne sevdiğini söylemişti, ne de bunu belli edecek farklı bir tavır takınmıştı. Beğendiğini belli etmişti ama hepsi o kadar! Evlilik ile ilgili bir mevzu açıldığında da hep sessiz kalmıştı. Yani zaten ortada ne bir aşk vardı, ne de bir evlilik planı! Aşk varsa eğer, o da Aysun'un ona duymuş olduğu aşktı. Can acıtıcı, tek taraflı ve kolayca görmezden gelinecek bir aşk...

“Özür dileme!” dedi yavaşça. Başını kaldırıp duruşunu dikleştirdi. Öfkesi geçmişti. “Buna gerek yok!”

Genç adam buruk bir şekilde gülümsedi. Gözleri canlanmıştı hafifçe. Gerçekten de Aysun'u üzmeyi hiç istemiyordu. “Arkadaş mıyız yine?” diye sordu dostça çıkmasına çalıştığı bir sesle.

“Evet... Evet, tabii ki!” diye cevap verdi genç kız aceleyle.
“Arkadaşız...”

“Kalbini kırdığım için gerçekten üzgünüm!”

“Özür dileme dedim ya! Toparlanırım.” Gözleri kısıldı birazcık. “Ama ablama da umut verip, onu üzersen eğer...” diye başladı. Sustu. Ne yapabilirdi ki? Her ikisi de kocaman insanlardı. Ablasını uyarsa mıydı? Hayır! Bu hiç adil olmazdı. Adil olmadığı gibi adilik bile sayılırdı. Onların arasında yeşeren bu şeyi kıskanmış durumuna düşebilirdi...

Evet, kıskanıyordu ama... ablası için... aşkını kalbine gömebilirdi. Onu sevmeyen bir adam için ablası ile bir rekabete giremezdi. O kadar gurursuz birisi değildi.

Kapı tarafında yeniden bir hareketlenme olunca başları yine o yöne döndü. Bu sefer eşikte Ayça duruyordu. Güzel yüzünde bir gülümseme vardı. Tatlı yeşil gözleri ikisi arasında gezindi. Sonra Gürkan'ın elindeki kâğıtlara kayd. Onların iş konuştuklarını zannetti.

“Pişt! Çocuklar! Yeter artık çalıştığınız. Birazdan mesai sona erecek,” dedi içeriye girerken.

Aysun hafifçe gülümsedi ablasına. “Bitmişti zaten.”

“Güzel! Hadi hazırlanın çıkalım. Bu akşam Mudanya'ya gidip balık yiyelim. Ne dersiniz?”

Aysun bir an için Gürkan'a baktı. Sonra başını iki yana salladı. “Ben gelemem. Siz gidin. İşim var.”

“Ya! Neden?”

“İşim var dedim ya.”

“Ne işin var ki?”

“Aslında... ben de gelemem!” diye araya girdi Gürkan. “Çalışmam gereken bir parça iş kaldı. Son rötüşları yapıp amcama vereceğim.”

“Öf! Çok kötüsünüz.” Genç kızın sesi gerçekten çocuksu bir küskünlükle çıkmıştı. Sonra da kadınsı bir cilveyle genç adama göz süzdü. “Yarın sabah yaparsın. Sen reddetme beni bari! Bu

gece keyfim yerinde ve geçen haftanın başarısını kutlamak istiyorum. Vural Bey eminim huna bir şey demez. Zaten az önce kendisini gördüm ve onu da davet ettim. Fakat ev bakacakmış. Gelemezmiş. Bize iyi eğlenceler bile diledi.”

Gürkan ne diyeceğini bilemez gibiydi. İki çekici kızın arasında olmak başkaydı, kendisinden hoşlanan iki çekici kızın arasında olmak çok daha başkaydı. Hiç de eğlenceli olacağını sanmıyordu.

“Siz gidin...” dedi Aysun yeniden. Gülümseyerek ablasının içini rahatlatmaya çalıştı. Gülümsemek zordu ama imkânsız değildi. “Güzelce eğlenin...”

Ayça’nın gözleri Gürkan’a kaydı. “Gidiyor muyuz?”

Genç adam başını eğdi. O da bir şey belli etmeden gülümsemeye çalışmıştı. “Peki! Gidelim. Gece dönüşte çalışırım. Ama yemekler senden!”

“Pinti!”

Onlar gittiğinde Aysun yorgunca masasına döndü. Sandalyesine adeta çökmüştü. Bir süre boş bakışlarla önündeki dosyasına baktı. Etrafındaki insanların çekildiğine ve ortamı bir sessizliğin sardığına dikkat etmedi. Koca kat boşalmıştı.

Telefonu çalınca eline alıp baktı. Gülcan arıyordu. “Biz işimizi bitirdik. Şirkete dönmemize gerek var mı?” diye soruyordu.

Aysun’un gözü duvardaki saate gitti. “Noterden kâğıdı aldınız mı?”

“Evet...”

“Tamam. Eve gidin o halde. Yarın getirirsiniz.”

Telefonu kapattıktan sonra parmakları bir süre masanın üzerinde tıngırdadı. Vakit henüz çok geç değildi. Cep telefonunun rehberine girip aradığı kişinin ismini buldu. Bir saniye kadar kararsız kaldı. Sonra da arama yapabilmek için üzerine dokundu.

Telefon kısa birkaç çalıştan sonra açıldı. Karşıdan hep gülümseyen bir adamın keyifli sesi geldi. “Efendim Aysun?”

“Çıktınız mı?”

“Hayır. Çıkacağım birazdan. Ne oldu?”

“Hiç... Sizinle gelebilir miyim?”

Kısa bir sessizlik oldu. Vural'ın şaşkınlığı belirgindi. “Benimle mi? Sen Mudanya'ya balık yemeye gitmiyor musun?”

“Hayır! Gürkan'la ablam ikisi gidiyor. Ben biraz işim olduğunu söyledim.”

“İşin mi var gerçekten? Eğer öyle ise ben izin veriyorum. Acil ne işin varsa bırakıp gidebilirsin. Paydos oldu zaten.”

Genç kız hafif bir nefes aldı. Ne aptal bir adamdı bu! Ama iyi birisi olduğu da kesindi. Tahminine göre Gürkan ile bir arada olabilmesi için böyle davranıyordu. “Gidemem... Ama sizinle gelmek isterim.”

Vural'ın duraksaması artık çok belirgindi. Şaşkınlığını hiç gizlemeden sordu. “Benimle mi?”

“Evet... Ev bakmaya.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet. Sonra da bana yemek ısmarlarsınız.”

“İsterdim ama böyle davranmanın sebebi akşamki durumunuz ise, yanlış yapıyorsun derim. Sorun her neyse halledersiniz nasılsa.”

“Akşam ne varmış durumumuzda? Konuşuyorduk öylesine... Hem benim sizden istediğim ölümcül bir şey değil ki! Sadece bu gece Gürkan ile birlikte olmak istemedim. Ve ondan başka tanıdığım tek yakışıklı bekâr erkek de sizsiniz.”

“Saçmalama, Aysun! Toparla eşyalarını ve onlarla birlikte balık yemeğe git.”

“Hayır! Sizinle gelmek istiyorum. Yok eğer benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanmıyorsanız o başka tabii! O zaman kendi başıma bir sinemaya falan giderim. Belki bir sevgili bile bulabilirim!”

Vural'ın durakladığını hissetti yine. Hatta adam sıkıntılı bir nefes almıştı. “Saçmalama! Sen öyle bir kız değilsin!”

“Öyleyimdir belki! Ateşli olduğum söyleniyor...” Gürkan'ın sözleri aklına geldiği için sesi soğuklaşmıştı. Ama sonra hemen

ikna edici bir yumuşaklığa büründü. “Tabii ne kadar ateşli olduğumu en iyi bilenlerden birisiniz. Beni bu riske atmak istemezsiniz değil mi? İt var kopuk var... Ben insanları o kadar iyi tanımıyorum.”

“Aysun...”

Vural kararsız gibiydi. Genç kız onun hâlâ kendisi ile birlikte olmaktan kaçındığını, birlikte zaman geçirmek istemediğini anladı. Şu berbat yanıkları ile ilgili ona biraz yakın davransa iyi olurdu.

“Çıkayım mı lobiye?” diye tatlı bir şekilde ısrar etti.

Sonunda genç adam durumu kabullendi. “Peki... Sen in aşığıya. Ben de bir dakika içinde inerim,” dedi ona. Sonra da telefonu kapattı.

Aysun elinde olmadan gülümsedi. Bu inatçı kahramana karşı aldığı zaferden memnundu. Gariptir ki içindeki sıkıntıyı ve üzüntüyü sadece onun yanında azaltabileceğini düşünüyordu. Ne anesi, ne de babası ile paylaşabilirdi aşkının almış olduğu darbeyi. Bir kız arkadaşı bile yoktu derdini anlatabileceği.

Vural binanın lobisine indiğinde Aysun’un kendisini beklediğini gördü. İnce uzun fiziği bu mesafeden bile çok çekici görünüyordu. Beyaz bir etek ile gülkurusu hoş bir bluz vardı üzerinde. Sabahtan akşama kadar geçen sürede genç kız, taze ve bakımlı görünümünden hiçbir şey kaybetmemişti. Asansörden çıkan genç adam uzun adımlarla onun yanına yürüdü. Duvardaki yağlı boya bir tabloyu inceleyen Aysun, onun geldiğini hissetmişti. Başını çevirip Vural’a baktı.

“Sizce bu resim neyi anlatıyor?” diye sordu ansızın.

Bakışlarını resme çeviren genç adam, kısa bir an üzerindeki şekilleri inceledi. Resimde birbirlerine sarılmış halde bir kadın ve bir adam vardı. Çok belirgin olmayan çizgilerle hayat bulmuştu. Yumuşak bir şekilde dudakları birleşmişti. Adamın iri elleri, kollarındaki kızın incecik beline sevgiyle dolanmıştı. Narin bedeni bir yay gibi kavislenmiş olan genç kız ise, bu güçlü

tutuşun güvenini hissediyor gibiydi. Uzun saçları geriye dökülmüş, özgürce dalgalanıp duruyordu. İnce parmaklı küçük elleri ise müşfikçe adamın ensesindeki saçlara gömülmüştü.

Etrafları koyu bir karanlıkla dolu olmasına rağmen ressam o ikisi üzerine o kadar ustaca bir ışık vurdurmuştu ki, iç bunaltıcı olmaktan uzak, romantik bir poz çıkmıştı ortaya.

Ama resmin en önemli özelliği siyah beyaz tonlarında olmasıydı...

Aysun da resmi inceliyordu. Bakışları resimdeki adamın kaslı kollarında, uzun bedeninde, gri saçlarında gezindi. Hayret! Ne kadar da Vural'a benziyordu!

"Ne anlatması gerekiyor?" diye sordu genç adam.

"Anlayamadınız mı?"

"Cahilliğimi ortaya dökmek için susma hakkımı kullanmak istiyorum!" diye mırıldandı genç adam. "Bu konularda çok iyi değilim!"

"Hadi ama! Söyleyin bir şeyler. Görür görmez ne hissettiniz?" Bakışlarını yeniden genç adamın ışıldayan cıva grisi gözlerine dikti.

Vural'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. Arkalarındaki güvenlik görevlilerinin merakla ikisini izlediğini fark etmiyorlardı. "Ben... sevginin... bu kısıtlı renklerle bile çok iyi ifade edilebileceğini anladım."

"Gayet güzel... Başka?"

"Sanırım ressamın diğer renkleri alacak parası yokmuş!" dedi genç adam keyifle.

Aysun iç çekti. "Yapmayın ya! Ara sıra ciddi olsanız çok sevineceğim. Görmüyor musunuz ne kadar açık bir mesajı var?"

Genç adam dudak büktü hafif bir alayla. "Erkekler genellikle bu mesajın sonu ile ilgilenirler!"

"Üf! Cidden gıcıkısınız. Seks sizin için ne kadar da önemli! Hâlbuki biz kadınlar için, onu gerçekleştirecek duygular önemli... Hissetmediğimiz bir şeyi yapmayı sevmeyiz."

“Çok ulvi bir mevzu ama ben hâlâ resmin neyi ifade ettiğini yakalayamadım. Sanat tarihi okumadığım için olabilir...”

“Ne ilgisi var? Ressam bunu sanat okuyanlar için mi yapmış sanki? Normal insanlar için yapmış!” Genç kızın sesi, küçük bir çocuğu azarlar gibi alaycıydı. Hatta ayıplayan bir tonda...

“Eh! Sen söyle o zaman neyi ifade ettiğini...”

Genç adamın pes etmesi üzerine Aysun bir iki saniye daha resmi süzdü. Gerçekten güzel resimdi. Gerçekten ressam ifade etmek istediği şeyi iyi başarmıştı. Bunu genç kız o kadar açık bir şekilde görebiliyordu ki! Gözünün önünden bir perde kalkmış kadar rahat görüyordu.

Belki de içindeki sıkıntı yüzünden böyle hissediyordu. Belki de Gürkan’ın ihanetinin verdiği yoğun karamsarlıkla çok iyi uymuştu bu resim... Başka ne olabilirdi ki? Yoksa kendisi de bu konuda doktora yapmış falan değildi!

Hafif bir nefesle iç çekti.

“Aşkın... iki renk olduğunu...” diye fısıldadı yavaşça.

16. BÖLÜM

Vural tatlı bir sesle güldü. “Bu çok saçma!” dedi. “Aşkın rengi mi olurmuş?” Gözleri yine de siyah ve beyazın tonlarından oluşan resimdeydi.

“Bundan bir süre önce... aşkın tek renk olduğunu düşünürdüm!” dedi Aysun üzgün bir sesle.

Vural ilgilenmişti. Yan gözle genç kıza baktı. “Öyle mi? Dur, sen söyleme! Ben tahmin edeyim. Kırmızı değil mi?”

Aysun’un gözleri irileşti biraz. Sonra hemen normal hale döndü. Bu adamın zeki olduğunu unutmamalıydı. Onun yanında dikkatli olmalıydı. “Evet!” dedi sakın bir tonla. “Ama tahmin edilemeyecek bir şey değildi! Şıarmayın hemen. Kırmızının aşkı simgelediğini herkes bilir.”

“E peki şimdi niye iki renk oldu?”

“Çünkü...” Gözleri resimden genç adamın gülümseyen yüzüne kaydı. “Çünkü her şey gibi aşkın da dereceleri var. Ara tonları var. Sizin en koyu renkle sevdiğiniz birisi, sizi aynı yoğun tonlarda sevmeyebilir.”

“Niye iki renk peki?”

“Bilgisayardan anlar mısınız?”

“Biraz...”

“Bilgisayardaki grafiklerde üç veya dört ana rengin olduğunu biliyorsunuzdur o zaman?”

“Şu yazıcılarda kullanılan mürekkep renkleri değil mi bunlar? Sarı, Kırmızı, Mavi ve...”

“Siyah...” diye ekledi genç kız. “Ama bir grafik programı ile bakarsanız, her rengin en açık tonunun beyaz ve en koyu tonunun siyah olduğunu görürsünüz.”

“Tabiat gibi...”

“Aynen... Dolayısıyla her rengin özü siyah ve beyazdır. Aşkın rengi de öyle sanırım... Bu resimde ressam en karamsar tonlarda bile aşkın hissedilebileceğini göstermek istemiş...”

Vural’ın gözleri resmin üzerindeydi. Gerçekten de öpüşmeleri çok yumuşak görünse bile, birbirlerine sarılmalarındaki tutku ve sevgi hemen hissedilebiliyordu.

“Anladım... Bu durumda bu değerli ders için iyi bir yemeği hak ettiniz küçük hanım. Ama önce gidip daireye bakmam lazımdır. Gelmek istediğine emin misin?”

Genç kız çantasını omzunda çekiştirerek başını salladı. “Hazırım... Hem sanırım bu gidişle sizinle evleneceğim. Her şey ters gidiyor. Hiç değilse evi kendim seçsem daha iyi değil mi?”

Vural güldü rahat bir tavırla. Onun ince koluna dokunmadan kapıya doğru yönlendirdi. “Gidelim hadi. Ufacık bir kavgada hemen ayrılık çılgınlıkları atmanız doğru değil. Sevgi için biraz emek harcamanız gerek. Ayrıca ters işlerin içinde bir seçenek olmak hoşuma gitmedi.”

Kapıdan çıkarken Aysun ona biraz ters ters baktı. “Ufacık bir kavga mı? Biz kavga etmedik ki!”

“O halde?” Gözleri etrafındaydı. Park alanı boşalmıştı. Genç kızın kırmızı arabası orada tek başına duruyordu. Birlikte arabaya doğru yürüdüler.

“Bunu şimdilik konuşmak istemiyorum!” dedi Aysun. Anaharı genç adama uzattı. “Siz sürer misiniz? Diziniz kısa bir sürüşe hayır demez umarım. Moralistim bu saatteki trafiği kaldıracak durumda değil. Sonra inip iki üç kişiyi pataklamayayım!”

Vural o kadar uzun güldü ki, arabaya bindiğinde gülüşü hâlâ devam ediyordu. Konuşmadan gittikleri yolu iyi biliyor gibiydi. Trafik onu hiç kasmamıştı. Zaten şansı o kadar yardım ediyordu

ki, tek bir kırmızı ışığa bile yakalanmadı. Kükürtlü Mahallesi'nin yüksek sokaklarından birisine girdi.

"Burayı dün gazete ilanında gördüm. Sahibinden kiralık veya satılıkmış. Adamı aradım. Beş yıllık bir binaymış. İçinde iki senedir oturulmuyormuş. İlk kiraladığı kişi biraz ağzını yakmış adamın. Paraya ihtiyaç olunca da yeniden kiralamaya karar vermiş. Eğer anlaşabilirsek satın da alabilirim."

"Beğenirseniz satın alın bence!" dedi Aysun arabadan inerken. Arabanın durduğu kaldırımın biraz ilerisinde temiz giyimli bir adam onları bekliyordu. Elli yaşlarında, gür kır saçları vardı. Boyu neredeyse Aysun'dan bile kısaydı. Ancak onları süzen yüzü gayet cana yakındı.

"Sedat Bey?" diye sordu genç adam. Elini uzatmıştı bir yandan da.

"Evet... Benim. Hoş geldiniz, Vural Bey!"

Genç kız etrafını süzüyordu. Çok sakın bir sokaktı. Bahçe duvarından görebildiği kadarıyla, geniş bahçe üzerinde değişik yüksekliklere inşa edilmiş dört bina vardı. Ortada arabalar için bir park alanı bile bulunuyordu. Park ettikleri yerin biraz ilerisindeki bir demir kapıdan en yüksekteki binaya giriş yapılabiliyordu. Her biri beş katlı olan binalar görünüm olarak gayet bakımlı görünüyorlardı.

O da ev sahibi adamı selamladı. Onun ardından üç yumuşak basamakla bahçeye indiler. On metre kadar olan yürüme alanının sağ ve solu bakımlı çimlerden oluşmuştu. Tek tük de olsa, gül fideleri vardı. Bahçedeki ağaçlar oldukça sık yapraklı, yüksek çınarlardı. İnşaat esnasında çınarlara dokunulmamaya özen gösterildiği belliydi. Hepsinin de gölgesi bahçeye tatlı bir serinlik vermişti. Çimlerde böcek aranan birkaç karga merakla onları süzdü. Ama kaçmaya yeltenmediler bile.

Asansörle en üst kata çıktılar. Hızlı hareket eden dört kişilik bir asansördü. Bakım talimatlarına harfiyen uyulduğu, bir duvarındaki bakım levhasından anlaşılabilirdi. İki erkeğe de

dokunmamak için çaba harcayan Aysun bu levhayı okuyormuş gibi göründü. Neyse ki Sedat isimli adam ufak tefekti. Eğer onun yerinde Gürkan olsaydı, amcası ile bu asansöre sığabileceklerini sanmıyordu.

Çelik kapılı daireye girdiklerinde, Aysun hemen mutfak kısmına yöneldi. Peşinden Vural gelmişti. Ev sahibi ise birkaç metre arkalarındaydı. Genç kız kocaman mutfakta gezdirdi gözlerini. Apaydınlık bir mutfaktı. Hoşlanmıştı buradan. Dolaplar gayet kaliteli, balkon kapısı ve camları ses geçirmezdi.

“Şuraya bir buzdolabı olur, şuraya da bir masa ve sandalyeler...” diye mırıldandı. Eliyle de nereye ne konacağını gösteriyordu.

Vural sessizce izliyordu etrafını. Onu da dikkatle dinliyordu aynı zamanda. Aysun mutfaktan çıkıp banyoya gitti. Her taraf kaliteli fayanslarla döşenmişti. Küvet yoktu. Köşede büyükçe bir duş kabini vardı. Uzun zamandır kullanılmamış olmasına bağlı olarak hafif bir havasızlık hâkimdi. Ama bir iki gün içinde mis gibi kokardı.

“Güzel...” dedi kendi kendisine konuşur gibi. Sonra odaları gezdi. Ev sahibi peşlerinden geliyordu ama pek karışmıyordu onlara. Biraz uzakta duruyordu. Genç kız etrafını dikkatle inceliyordu. Her oda normalden geniş gibiydi. Üç odası vardı. “Burası yatak odası sanırım...” diye mırıldandı Vural’a. Odadaki bir kapıdan geniş bir ebeveyn banyosuna geçiliyordu. “Kaç metre-kareymiş bu ev?”

“İki yüz on dedi sanırım. Biraz büyük değil mi?”

Genç kız gülümseyerek ona baktı. “Bursa şartlarında gerçekten büyük bir ev. Çoğu insan bunun yarısında oturuyor. Ama siz de yakında evleneceksiniz. İleride çocuklar olunca rahat edersiniz.”

“Evlenmeye daha çok var. Bu kadar büyük evde ne yapacağım ben?”

Aysun salona geçmişti. Çok aydınlık bir salondü. Gün ışığından tamamen faydalanıyordu. Kuzeye baktığı için de güneş doğrudan içeriye girmiyordu. Salonun bir tarafındaki balkona yürüdü.

Pimapen kapısını açtı. Salonun cephesi boydan boya balkon olarak düşünülmüştü. Ve balkona çıkınca nefesini tuttu...

Bursa ayakları altındaydı...

İçinde bulundukları bina çevredeki diğer binalardan çok daha yüksek bir temel üzerindeydi. O yüzden sağındaki ve solundaki binalar görüşü hiç engellemediği gibi, balkonlar da birbirini pek görmüyordu. Bahçe içindeki çınarların üstünden, yeşil Bursa manzarası göz alıcı bir şekilde uzanıyordu.

Sürekli estiği belli olan serin rüzgâr saçlarını havalandırdı. Gözlerini aşağıya çevirdi. Binaların ortasındaki yeşil alanda pek çok araç kendisine ayrılmış bölümde park halindeydi. Yeşilliklere kurulmuş plastik salıncakta ve kaydırakta oynayan mutlu çocuklar bile vardı. Etrafta hâkim olan tek ses de bu çocukların keyifli kıkırdamaları ve mutlu kuş sesleriydi.

Döndü... Vural hemen arkasındaydı. Ev sahibi ise içeride telefonla konuşuyordu.

“Bayıldım!” dedi gözleri parlamış bir halde.

Vural’ın bir kaşı hafifçe havalandı. “Öyle mi?”

Genç kız ona doğru sokuldu. “Evet. Gerçekten çok güzel... Hem ev güzel, hem de çevre... Şuna baksanıza! Tek bir araç sesi gelmiyor. Huzur dolu! Bu balkonda çay içildiğini düşünün bir... Ne muhteşem olur. Bu sıcakta bile ne kadar serin.”

“Benim çay içecek vaktim olacağını sanmıyorum,” dedi genç adam aldırılmazca.

“Öyle demeyin. Ben gelir yaparım size bazen. Her şey bir yana, evin her tarafı çok güzel. Geniş ve aydınlık... Banyo, mutfak çok konforlu... Odalar geniş... Isınma sorunu da yok. Tam istediğiniz gibi bir ev bence!”

Vural gülümsedi. “Bence tam senin istediğin gibi bir ev!” Göz kırpmıştı şakadan. “Tek yapacağın benimle evlenmek...”

“Eğer sizinle evlenecek olsaydım, gerçekten bu ev olsun isterdim.” İç çekti. “Neden bilmiyorum ama... çok sevdim burayı.”

“Büyük değil mi gerçekten?”

“Hayır! Geniş işte! Daha ne olsun? Birkaç ufak tadilatla daha mükemmel olur. Lütfen burası olsun! Lütfen!” Son kelimeleri tatlı bir yumuşaklıkta söylemişti.

“Ha ha! İstersen bu evi sana tatalım?”

“Ben ablam gibi cesur değilim. Annemle habamı tek başlarına bırakamam.”

“Nasıl da bir gün evlenip onlardan ayrılmayacak mısınız?”

“O başka! Şimdilik yalnız kalsınlar istemiyorum. Başka anem babam yok. Sonuna kadar tadını çıkarmak istiyorum.”

Genç adam gülümsedi. Aysun’un bu sıcak ve içten hali ona çok özel geliyordu. O alışık olduğu diğer kadınlar gibi değildi. Genelde içi dışı birdi. Sıcaktı. Dürüsttü. Belli etmese de çok insancıldı. Gözleri güzel dudaklarına kaydı.

Ve dudakları çok güzeldi! Kahretsin!

Aysun onun bakışlarını fark etmişti. Kadınsı içgüdüleri bu bakışlardaki arzuyu görmüştü. Gözlerini kaçırdı hemen. Onun yanından geçip boş salona geri döndü. Telefonla konuşan ev sahibini bekledi birkaç saniye. Adam işini bitirince de doğrudan sordu.

“Bu eve kaç para istiyorsunuz?”

“Beğendiniz mi?” diye sordu adam nazikçe gülümseyerek.

Aysun başını salladı çok da hevesli görünmeden. “Evet! Fena değil.”

“Komşular da çok iyidirler. Karşı komşunuz tekstilci sanırım. Alt komşuların birisi genel müdür, diğeri de pastane zinciri sahibi. Apartmandaki herkesin gelir düzeyi yüksek ama hepsi de alçak gönüllü insanlar. Anlaşamayacağınız kimse yoktur. Aylık aidatlar da çok uygundur.”

“Anladım... Fiyat olarak ne diyorsunuz siz şimdi?” Genç kız sabırlı olmaya çalışıyordu. Ama içi kıpır kıpırdı. Evi sanki kendisi alacakmış gibi heyecanlanmıştı.

“Kocanıza kirasının...” diye başladı adam ama Aysun onun sözünü nazikçe kesti.

“Hayır... Hayır! Kira olarak değil. Satabileceğinizi de söylemişsiniz sanırım. Satmak isterseniz ne kadar olur bize?”

Adam gözlerini kıstı. Bir an düşünür gibi yaptı. “Bu çevrede evler...”

“Sedat Bey!” diye yine onun sözünü kesti genç kız. “Çevredeki fiyatlara bakmaya gerek yok. Daha ucuza veya daha pahalıya evler bulmak da mümkün olur. Eviniz çok yeni değil. Epey tadilat gerekiyor. Bize öyle bir fiyat verin ki, biz de boşa zaman harcamamış olalım. Siz gönlünüzden geçeni söyleyin, onun üzerinde konuşalım olur mu?”

Adam başını eğdi onun kesin kararlılığı üzerine. Biraz düşündü yeniden. Vural merakla ikisi arasındaki diyalogu izliyordu. Aysun’un her kadında olan pazarlık yapma yeteneğinin öne çıkması ilgisini çekmişti. Genç adama kalsa doğru düzgün bir pazarlık yapmadan ev sahibinin isteklerini kabul eder veya reddederdi.

Ev sahibi Sedat Bey, sonunda kararını vermiş gibi başını kaldırdı.

“Peki. Sizin gibi hoş bir çifte... üç yüz yirmi olur.”

Vural bir adım öne çıktı. Bu parayı ödemesi şimdilik imkânsızdı. Ancak Aysun başını çevirip gözlerinin içine bakınca durakladı. Genç kız onun karışmamasını ister gibiydi.

“Bu paraya... sıfır bir daire de bulabiliriz!” dedi genç kız.

Adamın bakışları yan tarafta sessizce duran uzun boylu adama gidip geldi. Pazarlığa pek karışmayacakmış gibi duruyordu. Kendisine sakın bir yüzle bakan yeşil gözlü çekici genç kadın ise kolay ikna edilecek gibi değildi.

“Ama bu kadar büyüğünü bulamazsınız? Ve bu kadar ferahını da!”

“Zaten o yüzden sizinle pazarlık yapmaya devam ediyoruz.” Gülümsemişti birden. Ve bir kadının olabileceği en cazip hale bürünüvermişti. Bunun çok farkında değildi ama karşı tarafı fazlasıyla etkilemişti.

“Çok yüksek bir rakam değil! Bu çevrede bu fiyata böyle bir ev bulamazsınız.”

“En son iki yüz yetmiş!”

Adam da güldü. “İmkânsız...”

“Bir gün içinde paranızı alırsınız...”

Vural elini uzattı. Genç kızın koluna dokunup onu uyaracak-ken eli havada kaldı. Dokunmaktan vazgeçti. Belki dokunmasın-
dan hoşlanmazdı. “Bu parayı bile ödeyemem ben...” diye mırıl-
dandı alçak sesle. Aysun onu duymuştu. Yan gözle genç adama
bir an için baktı ama sesini çıkarmadı.

“Hanımefendi... Bu para cidden imkânsız!” diye tekrar etti
Sedat Bey.

“Peki. Son olarak... on bin daha ekleyebiliriz. Ama inanın bu
son rakam. Bunu ödemekte bile zorlanacağız.”

Adam yine Vural’a baktı. Uzun boylu adamın takım elbise
içindeki hali gerçekten etkileyiciydi. Görünüm olarak onun me-
mur olabileceğini düşündü. Yüzünden de bu pazarlıktan vazgeç-
meye hazır olduğu belli oluyordu. Kadın da iyi giyimliydi. Belki
o da memurdu. Belki de öğretmen...

“Bilemiyorum...” diye son bir kez daha itiraz etti.

“Bakın, biz henüz evli değiliz. Ama evlendiğimde bu evde
oturmayı cidden isterim. O yüzden sizinle pazarlık yapıyorum.
Evden hoşlanmasaydım kesinlikle bu fiyatı vermezdim. Siz de
biraz toleranslı olabilirsiniz diye düşünüyorum.”

Adam hafif bir nefes aldı. Birkaç saniye düşündü. Sonra gül-
lümseyerek elini uzattı. “Peki! Hayırlı olsun o halde. İnşallah iyi
bir düğün hediyesi olur size...”

Aysun rahatladığını belli etmeden gülümsedi. O da elini uza-
tıp adamın avucuna bıraktı. “Teşekkür ederiz...” dedi tatlı bir
sesle. “Siz de paranızın hayrını görün.”

Yarım saat sonra yine Aysun’un arabası ile yola çıkmışlardı.
Direksiyonda oturan Vural ilk bir iki dakika sessizdi. Dikka-
tini yola vermişti. O sırada Aysun da annesini arayıp gece geç

geleceğini söylemişti. Vural ile birlikte olduğunu söylediğinde ise annesinin şaşırdığını hissetmişti. Aslında bu açıklamaya Vural bile şaşırmıştı.

Telefonu kapatan genç kız parlak gözlerle gri saçlı adamı süzdü. Eğlenmişti bugün. Durduk yere bir daire için pazarlık yapmak ve satın almak eğlenceli olmuştu. Vural onun keyifli bakışını fark edip alaycı bir dudak bükmeyle mırıldandı.

“Benim böyle bir param olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu dalga geçen bir tavırla.

“Hayır, bilmiyorum!” Yine de keyifle gülümsemeye devam etmişti. Uzun kirpiklerinin gölgesi altından genç adamı mutlu bir şekilde süzmeye devam ediyordu. Niye bu kadar mutlu olduğunu ise anlayamıyordu. Sanki gerçekten Vural ile evlenecek ve bu evde kendisi oturacaktı. Sanki gerçekten böyle bir eve yerleşecek ve burada çocuklarını büyütecekti. Gürkan ile olan sıkıntısı, bu son saatin keyfi ile beyninin ücra köşelerine itelenmişti.

“O zaman? Neden adama evi satın alacağımızı söyledin?”

“Çünkü benim o kadar param var!” diye açıkladı masumca.

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Anladım! Sen evi kendine almak için istedin. Baştan söyleseydin ya!”

“Saçmalamayın lütfen, sayın patronum. Ben böyle bir terbiyesizlik yapar mıyım hiç? Ev yine sizin. Asla evinize göz koymam.”

Genç adam önündeki arabayı sollarken, karşıdan karşıya geçmek için kendini yola atan bir yayaya da çarpmamaya çalışıyordu.

“Bu nasıl olacak?”

“Size borç vereceğim tabii... Nasılsa geri almam garanti!”

“Ben hayatımda hiç borç almadım!” dedi genç adam gülererek. “Hele bir kadından...”

“Maço erkek olduğunuzu bilmiyordum.”

“Hiç ilgisi yok. Alışkanlıklarla ilgili bir şey. Hayatımda ilk kez borçlandım, o da bir bankaya. İkincisini istemiyorum.”

“Neyse! Artık itiraz etmek için geç kaldınız. Adamla anlaştık. Yarın parayı tapuda vereceğiz ve iş bitecek. Paramı da bir sene içinde geri ödersiniz. Ne zaman isterseniz...”

Genç adam gözlerini kısmıştı. “Sen ciddisin değil mi?”

“Ev çok güzel...” dedi genç kız rahatça. “Kesinlikle kaçırılmazdık.”

“Ciddisin...” diye tekrarladı genç adam.

Aysun kıkırdadı. Güzel gözleri ışıldamıştı. “Tabii ki! Arada sırada ciddi işler yapmak lazım!”

Vural bir an durup düşündü. “Annene benimle çıktığını niye söyledin?” diye sordu sonra.

“Söylemese miydim?” diye masumca sordu genç kız.

“Ne bileyim! Biraz yanlış anlaşılma olabilir. Ev için benimle geldiğini açıklasaydın keşke.”

Aysun omuz silkti. “Açıklarım gidince. Hem sadece ev için gelmedim ki sizinle. Yemek yemeyecek miyiz?”

“Evet...”

“Gördünüz mü? Yalan söylemeye gerek yok. Ama iki dost olarak birlikte vakit geçirdiğimizi ona açıklarım gidince.”

“Peki, dost olarak bana bir ev aldığını da söyleyecek misin?”

“Gerek yok... O para benim şahsi param. Amerika’daki birikimim. Ayrıca babam yıllarca hesabımıza para yatırdı. On sekiz yaşımızı doldurduğumuzdan beri özgürce kullanabiliyoruz. Sorun yok yani.” Aklındaki diğer şeyi de hemen ekledi. “Yarın da gidip size araba bakacağız. İtiraz etmeyin hiç. Koskoca genel müdürün arabasının olmaması çok ayıp...”

“Ben iyiyim böyle!”

“Olmaz! Siz aldırmasanız da ben aldırırım. Ortağımızın adının pintiye çıkmasını istemem. Diziniz de iyileşti nasılsa! Sizin paranız yok mu hiç gerçekten? Sıfır bir araba alırız...”

“Bir miktar var. Evin ancak yarısı kadar çıkar ama! Acil durumlar için saklamıştım. Daha doğrusu bir daire kiralarsam içine birkaç parça eşya alabilmek için.”

“Güzel işte. Ev için kullanmanıza gerek kalmadı. Eşyalarınızı alırsınız. Ayrıca taksitle çok güzel sıfır arabalar satıyorlar. Yarın akşam birlikte bakarız olur mu? Bugün için geç oldu. Çok acıktım ben. Öğlen sinirden bir şey yiyemedim.”

“Neden? Gürkan’la ne oldu aranızda?”

“Hiç... Konuşulacak önemli bir şey değil.” Aldırmaz görünmeye çalıştı. Gürkan aklına gelince kalbi yeniden sızlamıştı. O ne yapıyordu acaba şimdi? Ablası ile eğleniyor muydu?

“Önemli olmalı... Bunu hissedebiliyorum.”

Genç kız gözlerini dışarıdaki hareketlilikte tuttu inatla. “Konuşmak istemiyorum gerçekten!” dedi sonra.

“Sana yardımcı olabileceğim bir şeydir belki...”

“Olamazsınız...” diye mırıldandı. “Biz ikimiz bu konuyu kendi aramızda halledebiliriz.” Konuyu kapatmak istediğini anlatan bir kesinlikle genç adama çevirdi başını. “Nereye gidiyoruz yemeğe?”

“Senin istediğin özel bir yer var mı?”

“Sinemaya da gidebilir miyiz?”

“Olabilir...”

“O halde Korupark’a gidelim. Biraz mağazaları gezeriz. Yemek yer, sinemaya gideriz. Ne dersiniz?”

Genç adam gülümseyerek onaylamıştı. Korupark denen devasa alışveriş merkezini biliyordu. Araba ile alışveriş merkezi kadar büyük olan yeraltı garajına girmeleri on dakikalarını almamıştı. Güvenliği geçip, yürüyen merdivenlerle zemin kata çıktılar.

Aysun onu kolundan tutup çekti hafifçe. “Bu taraftan gidelim. Önce yemek yiyelim mi? Ciddeden acıkmışım ben. Fil var mıdır acaba? Bir fili bile yiyebilirim!”

Ama elini hemen geriye çekmişti. Bir üst kata çıkan yürüyen merdivenlere gelmişlerdi. Yemek yenilecek restoranlar en üst katıydı. Genç adamın önündeki basamakta dururken yüzünü ona döndü. Burnunu kıvırdı memnuniyetsiz bir şekilde.

“Çok uzunsunuz. Boyumuz yine de aynı olmadı. Ben mi kısıyım yoksa?” Gözleri aynı hizada olsun diye parmak uçlarında

hafif yükseldi. “Sizin yanınızda daha uzun topuklu ayakkabı giymem lazım. Bunu unutmayayım.”

Yüzleri birbirine çok yakındı. Genç adam konuşmadan ama gülümseyen bir yüzle onu süzüyordu. Genç kız elinde olmadan onu inceledi. Ne kadar güzel bir burnu olduğunu biliyor muydu acaba? Üstü düz ve kemerliydi. Hiç de kırılmış gibi değildi. Burun kanatları oldukça uyumlu büyüklükteydi. Elmacık kemikleri sert biçimliydi. Yanık kaşına rağmen cıva grisi gözleri ile kalın kaşları harika bir uyum sergiliyordu. Bu kaşlar siyahtı. Saçları gibi gri değildi. Güneş yanığı teni doğal bir sağlıkla ışıldıyordu. Köşeli çenesi inatçı bir yüz ifadesi veriyordu genç adama. Aynı inat, sürekli gülümseyen dudaklarında da vardı. Kalın dudakları keskin çizgilerle donatılmıştı. Bakışlarını onlardan kaçırdı hemen.

Aklı karmakarışık. Eğer iş sadece tek bir öpücükle sınırlı olsaydı, kendisi de çok masum sayılmazdı. O da bilerek veya bil-meyerek başkasını öpmüştü. Bu sebeple belki Gürkan’a bir şans daha verebilirdi. Belki basit bir öpücük olsaydı, anlık bir şey olsaydı kabullenebilirdi. Ancak sorun tek bir öpücükten daha öteydi. Ablasının mutlu yüz ifadesini unutamazdı. Ve Gürkan da ablasından hoşlandığını açık bir dille söylemişti. Demek kendisinden önce ablasına ilgi duymuştu genç adam. Demek o yüzden Aysun’a yeterince içten sokulmamıştı. Demek o yüzden genç kızın bütün aşk dolu manevralarını boşa çıkarmıştı.

En üst kata çıktıklarında ikisi de bir an ayakta durup yan yana dizilmiş yemek büfelerini süzdü. Çoğu self servisti. Aysun yan gözle adama baktı.

“Fil yok galiba...” diye mırıldandı Vural.

“Şans işte! Siz ne yiyeceksiniz?”

“Tavuklu bir şey...” Gözleri küçüklü büyüklü yiyecek büfelerinin cephelerine asılmış iştah kabartıcı büyük afişlerde geziniyordu. Birlikte yürüyüp önlerine geldiler. Genç adam başıyla işaret etti “Bu olabilir...”

Aysun onun baktığı tarafa baktı. Tavuk Dünyası isimli bir yerdi. İçerideki duvara bir sürü iştah açıcı ürün afişleri asılmıştı. Resimlerdeki yiyecekler gayet lezzetli görünüyordu. Kayık şeklinde bir tabağın ortasına soslu makarna bırakılmıştı. Makarnanın bir tarafı iştah açıcı salata ile kaplıydı. Diğer tarafı ise soslu tavuk etleriyle donatılmıştı. Resimlerin hepsinde tasarım aynı gibi olmakla birlikte, tavukların sosları farklı olmalıydı ki isimleri de farklıydı.

“Hımm! Güzel... Ben yemiştım daha önce burada,” dedi genç kız.

“Beğendin mi peki?”

“Evet. Siz yemediniz mi hiç?”

“Hayır!”

“Ah! Tabii!” dedi genç kız hafif bir alayla. “Milyoner Vural Bey’in böyle halka açık bir yerde yemesi pek beklenemez...” O sırada gözleri yanlarından geçen iki seksi genç kıza kayd. Kızlar açıkça Vural’ı süzmüşlerdi. Aysun dudak kıvırdı. “Hem gelirsiniz belki böyle seksi piliçlerle de tanışabilirsiniz!”

Genç adam başını çevirip kızların ardından bakmadı bile. Hiç ilgisini çekmemişti. “Ben milyoner değilim!” diye mırıldandı sadece.

“Saçma! Paranız sadece çoğalmayı bekliyor. Toprağa gömdüğünüz bir buğday tanesi gibi yılsonunda size bire yirmi verecek. Ayrıca Genel Müdür olarak çok yüksek bir maaş alıyorsunuz diye biliyorum. Benim kaç katım kim bilir!”

“Banka kredilerinden haberin yok galiba!”

“Neyse işte! Neticede zenginsiniz. Biraz daha ağlarsanız bu yemeği ben ısmarlayacağım diye korkuyorum. Pıntilik yapmanın hadi.”

“Yemek konusunda sıkıntı yok. Ama ev işi benim kabul edebileceğim bir şey değil!”

“Saçmalamayın! O para bir borç. Ödersiniz çok yakında. Hem siz istemediniz, ben önerdim. Sıkılıp utanacağınız bir şey değil. Utanacaksanız beni öptüğünüz için utanın.”

Genç adam gülen gözlerini ona çevirdi. Hiç de utanırmış gibi bir hali yoktu. “Bu konu artık seni pek üzmüyor sanırım?”

“Üzmüyor. Alışım sanırım...” dedi genç kız sakince. “Utanmıyorum da artık. Sizi üzüyor mu?”

“Neden üzsün ki?”

“Ne bileyim... Benden uzak duruyorsunuz sanki. Özellikle öyle davrandığınızı hissediyorum! Öyle değil mi?”

Genç adam güldü. Başını ona doğru eğdi. Gözlerinin içine dikti etkileyici gözlerini. “Öylesine geçiştireyim mi... doğru cevabı mı istiyorsun?” diye sordu yavaşça.

Sanki etraflarında kimse yoktu. Ayakta dikilmişler birbirlerine bakıyorlardı. Oysa pek çok kişi merakla bu çifti izliyordu. Özellikle Vural'ın aşırı dikkat çektiğinin farkındaydı Aysun. Eh! Bu fizikte ve bu görünümde bir adamı kendisi de ilk kez görse, o da bakardı herhâlde!

“Doğru cevap... beni rahatsız edecek mi?” diye nefesini tutarak sordu genç kız.

Genç adam başını iki yana salladı ağır ağır. “Hayır!” Sustu bir an. “Belki korkutacak...”

Aysun yutkundu. Gözlerini kaçırdı. İki kişilik boş bir masaya doğru yöneldi. Masa küçüktü. Dar bir alana mümkün olduğunca fazla masa sıkıştırmaya çalışmışlar gibiydi. Sandalyelerden birisine oturdu. Vural da bir sandalyeye yerleşirken, erkek bir garson yanlarına yaklaştı. Boş zamanlarında çalışan genç bir üniversiteli gibi görünüyordu. Elinde uzun biçimli iki menü vardı. Onlerine bırakıp bir başka masaya yöneldi. Yarım dakika kadar seçmeleri için zaman tanıdıktan sonra geri gelmişti.

Gözlerini menüden ayıran Aysun bakışlarını temiz yüzlü garsona çevirdi.

“Ben dağ kekikli olandan istiyorum. Yanında içecek olarak Uludağ gazoz olsun.”

Garson başını eğerek onaylarken Vural da siparişini verdi. “Ben barbekü soslu alayım. Yanında su olsun yeterli. Ortaya da şu özel soslu patatesinizden alalım. Ayrıca birer dilim de mozaik pasta!”

Garson delikanlı uzaklaşırken Aysun iç çekti. “Rejime başlammam gerekebilir sayenizde. Soslu patatese bayılırım. Ama mozaik pastanın hepsini yiyemem ki...”

“Yiyebildiğin kadar artık!” dedi genç adam aldırmadan.

Gözleri bir an genç kızın ince vücudunda gezinmişti. Bakışlarını zorlukla küçük sivri tepeciklerden ayırdı. Aysun cılız değildi ama belki birkaç kilo ona daha da yakışırdı. Dar kalçaları ve uzun ince bacakları ile Gürkan fiziğindeki bir adam için çok narin görünüyordu. Veya kendi fiziğindeki birisi için...

Onun Gürkan’la ilgili ne sorunu olduğunu merak etmeden yapamıyordu. Aralarının bozulmasını istemezdi. Görünüşe göre minik bir sıkıntı vardı. Belki miniklikten de öte... Belki açıklardı zaman içinde.

Aysun dirseklerini masaya yaslarken yüzünü de avuçlarına dayamıştı. Meraklı bir edayla o da adamı süzüyordu.

“Peki, söyleyin hadi...” dedi sonra dayanamayarak. Vural anlamadan bakınca da kısaca açıkladı. “Şu cevap! Beni korkutacak olan cevap...”

“Merak mı ediyorsun?”

“Etmesem... sorar mıyım?”

Genç adam omuz silkti. “Boş ver!”

“Hadi ama ya!” diye çocuksu bir sesle itiraz etti Aysun. “Bugün zaten canım sıkkın ve belki bir iki güzel söz moralimi düzeltmeme yardımcı olabilir!” Vural sessizce ona bakmaya devam ediyordu. Griliklerin arkası bilinmeyenlerle doluydu. “Hadi, bu gece birbirimize açık olalım. Utanmadan, sıkılmadan! Şimdi söyleyin bana... Neden benden uzak durmaya çalışıyorsunuz?”

İşyerinde bile neredeyse yüzüme bakmıyorsunuz. Dost olmayacak mıydık?”

“Kadın dostlarım olmasına alışık olmadığımı söylemiştim!” dedi genç adam gülümseyerek.

“Ha! Evet! Başa dert olurlardı değil mi? Tıpkı şu anda benim yaptığım gibi!” O da şakacı olmaya çalışmıştı. “Şu anda benimle eğlenmiyor musunuz? Sıkıcı mıyım?”

“Şu anda... eğleniyorum ama...” Genç adam ne diyeceğini bilemezmiş gibiydi. Kararsızca gözlerini etrafında gezdirdi. Yan masalarda yemek yiyenleri görmeyen gözlerle süzdü.

“Ama?..” diye tekrarladı Aysun. “Tek sorun kadın olmam mı?”

“Tek sorun karşımdaki kadının ‘sen’ olması...” dedi genç adam aniden.

Aysun’un kaşları havalandı hafifçe. Biraz şaşırmış gibi sordu. “Ben mi?.. Neden?”

“İnatçısın değil mi? Öğrenmeden rahat etmeyeceksin?”

Aysun gülümsedi tatlı bir şekilde. “Etmeyeceğim tabii! Lütfen ya! Söz veriyorum buradaki konuşmalarımızı ileride size karşı silah olarak kullanmayacağım. Bu gece samimi ve güzel şeyler duymak istiyorum sadece. Ablam kadar güzel değilim. Bunu biliyorum. Buna rağmen bir erkeğin beni beğeniyor olmasını duymak istiyorum belki.”

Vural arkasına yaslandı. Uzun bacakları alttan genç kıza değmesin diye çaba harcamıştı. Parmakları masanın üzerinde tıngırdadı bir iki saniye. “Gürkan ile aranızda ne geçti?” diye sordu birden.

“Bunu konuşmak istemediğimi söylemiştim. Bu gece değil en azından!”

“Anlatırsan belki rahatlarsın? Dostlar böyle işler için değil midir?”

“Konuyu değiştirmeyin lütfen! Neden şimdi Gürkan’ı aklıma getirerek beni huzursuz ediyorsunuz?”

“Âşık olduğun adam aklına gelince huzursuz mu oluyorsun?”

“Şu anda evet...” diye istemeden itiraf etti Aysun. “Lütfen! Ondan bahsetmeyelim. Size sürekli diğer kadın arkadaşlarınızdan bahsetseydim hoşunuza gider miydi? Mesela Banu’dan?.. Mesela Selda’dan?..”

Genç adam burun kıvırdı önemsizce. “Bizim bahsettiğimiz şeyin bunla ilgisi yok. Söz konusu kişi benim yeğenim ve karşımdaki kişi de onun sevgilisi...”

Aysun alaycı bir şekilde güldü. “Sevgilisi mi?” O da geriye doğru yaslandı. “Biz onunla hiç sevgili olmadık ki! İlişkimizin henüz başlarındaydık. Doğruyu söylemek gerekirse yeğeniniz fena korkak! Bahamdan ödü kopuyor. Siz de ortaya çıkınca işler iyice bozuldu. Sayenizde onunla görüşemez olduk.”

“Sevgili olmadık derken?..”

Aysun omuz silkti. “Bir iki küçük öpücük...” Hafif bir nefes aldı. “Olmadık işte! Emin olun... sizinle bile... daha ciddi öpüştük!”

“Sevişmediniz mi?” diye dobraca sordu genç adam. Onun itirafına aldırmamış gibiydi. Gözleri biraz kısılmıştı.

Aysun güldü açıkça. “Sevişmek mi?” Başını iki yana salladı inanmazca. “Vural Bey! Amerika’da okudum diye beni o rahat kızlardan mı sanıyorsunuz? Ya da Avrupa’da çok gezdiniz de, ülkemizdeki kızları oradaki kızlarla mı kıyaslıyorsunuz? Ben ne Gürkan’la, ne de başkasıyla sevişmedim.”

“Bakiresin yani?..”

“Şey! Bu çok özel değil mi?” Onun tepkisiz durması üzerine yavaşça başını salladı. “Peki! Bu gece birbirimize açık olacağız diyen benim. Madem öyle, sorunuza cevap verebilirim. Evet, öyleyim. Yeğeninizle o anlamda hiç yakınlaşmadık.”

Vural sessizce onu izlemeye devam etti. Aslında onu öptüğü ilk andan itibaren tecrübesizliğini hissetmişti ama cinsel deneyimler zamanla edinildiği için kesin karar vermekte zorlanmıştı. Garson elinde iki kayık tabakla yanlarına geldi o sırada. Tabanın görüntüsü kesinlikle menüdeki resimlerden geri kalmazdı.

Kokusu ise fazlasıyla cezbediciydi. Ardından soslu patatesleri ve içecekleri getirildi.

Aysun hemen güzel görünümlü tavuğundan bir parça alıp ağzına attı. Kekğin lezzetini hissetti damağında. İç çekerken bir gurme edasıyla mırıldandı. “İmmm! Harika...”

Ve soslu patatesler de nefisti. Bir iki dakika konuşmadan yemeklerini yediler. Aysun midesinin yaşadığı bayrama engel olmak istememişti. Makarna da güzeldi. Açlıktan hissettiği kazınma biraz durulunca, gözleri yeniden genç adama döndü. Gazozundan bir yudum alırken ısrarına devam etti.

“Evet! Sıra sizde!” dedi ona. “Ben utanmazca en özel sorunuza cevap verdim. Şimdi siz cevaplayın... Neden benden uzak duruyorsunuz?”

“Sebebini bildiğin şeyi niye soruyorsun?”

Yutkundu hafifçe. “Sadece cinsel ilgi mi? Bana sadece cinsel ilgi mi duyuyorsunuz?”

“Onu da nereden çıkardın?”

“Yani sebep sizin dikkatinizi çeken kadın olmam mı? Pek çok erkek için karşısındakinin kadın olması yeterli sanırım! Beni öptünüz... Vücudumu okşadınız! Ben de size karşılık verdim. O yüzden mi ilginizi çekiyorum?”

“Bunları konuşursak, yarın nasıl yüz yüze bakacağız? Nasıl dost olacağız?” dedi Vural sakın bir tonla. Ona öğüt verir gibiydi. “Ama şu kadarını söyleyeyim, Gürkan olmasaydı... hayatında... ben olmak isterdim!”

Aysun güldü. “Bu çok saçma!”

Genç adamın yüzündeki minik gülümseme pek değişmedi. Belki çok az... “İsterdim dedim...” diye mırıldandı. “Senin... yakınları olan bir adamı sevebileceğini söylemedim!”

Aysun’un son yuttuğu lezzetli tavuk gırtlığına takılıp kalmıştı. Bakışlarını kaçırıp gazozundan bir yudum aldı. “Ben onu kastetmemiştim!” diye cansız bir sesle itiraz etti “Çok hızlı karar verdiğinizizi söylemek istemişim. İnsanı şaşırtan birisiniz.

Şirketteki hızlı kararlarınız herkesi şok etti. Ama herkes hayatından çok memnun... Fabrika iyi durumda... Gelecek de iyi görünüyor. Gürkan sizin ne kadar zeki olduğunuzu ve hızlı kararlar verdiğinizizi söylemişti de inanmamıştım. Ama şimdi inanıyorum. O yüzden öyle dedim. Yanıklarınızdan..." Durakladı bir an. Biraz yalan söylemekten zarar gelmezdi. "Yanıklarınızdan artık o kadar rahatsız değilim. Bunu söylemiştim. Beni ilgilendiren bir şey de değil. Tamam, biraz dikkat çekiyor ama... eğer ben sizi seviyor olsaydım... yanıklarınızı umursamazdım sanırım."

Ve yanık suratlı adam ona inanmadan güldü. Çatalını tavuğuna batırdı biraz sertçe. "Yemeğini ye hadi," dedi otoriter bir sesle. "Çirkin bir konudan bahsedip iştahımızı kapatmayalım!"

Aysun da onunla hemfikirdi. Bakışları, genç adamın kaşından kulağına doğru kayan yanıktan ayrıldı. Ona baktıkça onun yakışıklı bir adam olduğunu fark ediyordu. Gerçekten şu yanıkları ve bu ilginç gri saçları olmasa, görünüm olarak oldukça yakışıklı sayılırdı. Hatta... bir erkek için güzel bile denilebilirdi. Yazık olmuştu. Bir tarafı hasar görmüş şahane bir yağlı boya tablo gibiydi. Değerinden epey kaybeden ilginç bir eser...

Kahretsin! Şu yandaki şıllığın ise bu yanıkla o kadar ilgilenmediği açıktı. Neredeyse on dakikadır genç adamı süzüp duruyordu. Üstelik de yanında sevgilisi gibi duran orta boylu hafif toplu bir adam varken...

Kadına biraz tersçe baktığını fark etmedi. Kendi yeşil gözlerinin içindeki tehdidi görse, kendisi bile inanmazdı. Ve çatalını biraz öfkeyle tavuğuna batırırken, gözleri hâlâ utanarak başını çevirmiş olan kadındaydı.

Gözlerini kadından ayırdı. Yemeğini yiyen adam hiçbir şeyin farkında değildi. "Peki! Madem birbirimize karşı açığız devam edelim!" dedi bir süre sonra. "Sizi yanıklarınızla bile beğenenler var. Bunu görmezden gelemem. Mesela Banu... Sizden hoşlandığı çok açıktı. Kaç kere buluştunuz zaten. Şimdi söyleyin bana... Onunla birlikte oldunuz mu?"

Vural çatalına güzelce sardığı bir parça makarnayı ağzına atacakken durakladı. “Anlamadım?” dedi soruya inanmıyormuş gibi.

“Anlamayacak ne var?” Doğal olmaya çalışıyordu. İçindeki kadının bunu ne kadar merak ettiğini hem ona, hem de kendisine belli etmemeye çalışıyordu... “Açık olacaktık hani? Onunla seviştiniz mi?”

“Bu fazla özel değil mi?”

“Erkek korumacılığını bırakın şimdi! Kalkıp herkese duyuracak değilim ya? Ben size bakire olduğumu söyledim! Utandım mı hiç?”

“Bu durumun utanılacak bir şey değil...” dedi genç adam. Onun masum olmasının nasıl hoşuna gittiğini, kendi erkeksi içgüdülerini nasıl rahatlattığını Aysun’a ifade edemezdi. Bu genç kıza hiçbir zaman sahip olamayacak olsa hile, şimdilik hâlâ bir ilişkisi olmaması yüreğini ferahlatıyordu. Ondan böyle bir şey beklemeye hakkı olmadığını bile bile hem de...

“Ama siz çok kadın tanıdınız değil mi?” diye sordu Aysun. “Gürkan sizin çapkın olduğunuzdan da söz etmişti. Avrupa’nın kızları da çok güzel...”

“Eski sevgililerinden bahsetmek bir erkeğe yakışmaz!” diye kestirip attı genç adam.

“Ya Afrikalı kadınlar nasıl? Hiç onlarla bir ilişkiniz oldu mu? Epey uzun kalmışsınız orada...”

“Gerçekten çok soru soruyorsun!”

“Siz de gizemli olmaya mı çalışıyorsunuz?”

“İlgisi yok.”

“Yan çiziyorsunuz. Sözde bu gece birbirimize karşı açık olacaktık.”

Genç adam hafif bir nefes aldı. Onun makineli tüfek gibi soruları ve meraklı tavrı ile biraz bunalmıştı. “Ben kendi payıma açık oldum...” dedi. Sonra öne doğru biraz eğildi. Kalın sesi sadece Aysun’un duyabileceği kadar alçaktı. Konuştuğunda biraz

tehdit eder gibi olsa da ifadesi çok yalındı. “Eminim daha açık olmamı istemezsin!” dedi yavaşça.

Genç kız ağzındaki lokmayı zor yuttu. Gözlerini kırptırdı. Kalp atışları sebepsiz yere hızlanmıştı. “İs..İsterim belki!” dedi alçak bir sesle. Ne oluyordu kendisine böyle? İçine şeytan kaçmış olabilirdi.

“İstemeyeceğine eminim!” Genç adamın bakışları onun dolgun dudaklarına kaydı. “Şu şımarık dudaklarını yine öpmek için nasıl çaba harcadığımı, kalçalarını okşamamak için ne kadar uğraştığımı duymak istemezsin! Veya... şu gösterişli küçük göğüslerine dokunmamak için harcadığım enerjiyi bilmek bile istemezsin! Eminim bunları söylersem... çok korkarsın!”

Aysun öylece kalakalmıştı! Gözleri irileşmişti şaşkınlıkla. Bu sözleri beklemiyordu. Bu kadar açık olmasını beklemiyordu! Belki de... bekliyordu! Ne düşüneceğini şaşırılmıştı. Ve inanılmazdı ama... tüm bedeni duyduklarının etkisiyle, kadınca bir hazla dolmuştu! Onun öylesine pervasızca bahsettiği göğüsleri utanmazca gerginleşmişti! Uçlarının böylesine sertleşmesi artık alıştığı bir tepki olmuştu. Bir adam sözleri ile bile vücudunda nasıl olur da böyle bir tepki oluşturabilirdi?

Hissettiği çaresizlikle yutkundu!

Bu... Bu öylesine bir adam değildi! Bu adam tehlikeliydi!

17. BÖLÜM

"Ko..Korkmadım!" dedi biraz kekeleyerek. "Ama... biraz fazla dürüst oldu gerçekten..." dedi yavaşça. Yeniden yutkundu. "Ben bir adım geri çekilsem iyi olacak."

Gülümsemeye çalıştı. Vural da gülümsemişti. Konu kapanınca Aysun bedeninin normale dönmesini bekledi. Kendi bedenindeki bu tepkileri anlayamıyordu. İyi ki Gürkan ile böyle şeyler hissetmiyordu. Onunla beraberken her şey soft'tu. Her şey ılık ılık ve tehlikesizdi. Ama bu adam ne yapıyorsa, içindeki ilkel kadını bir şekilde dürtüyordu.

Yemeklerini sessizce yediler. Genç adam hesabı ödedikten sonra da kalktılar. Bir süre alışveriş merkezinin içinde gezindiler. Birlikte gitmek istedikleri film için henüz bir saat vakitleri vardı. Genç kız bir mağazadan kendisine pantolon aldı. Aslında iç çamaşırına da ihtiyacı vardı ama bu adamın yanında onları almaya utanırdı. Özellikle göğüslerinden böyle pervasızca bahsetmişken... Onları bir erkek okşayınca ne hisseceğini hiç bilemiyordu. Daha evvel hiç olmadığı için bu konuda bir fikri yoktu. Ama herhâlde erkekler yapmaktan hoşlanıyorsa, bunun kadınlar için de bir keyfi olmalıydı.

Sonunda sinemaya girip koltuklarına oturdular. Elindeki pantolon poşetini yanındaki boş koltuğa bıraktı genç kız. Sinema için vakit geç sayılırdı. O yüzden salonda epey boş yer vardı. Elini genç adamın uzatmış olduğu mısır kutusuna daldırdı. Ortak yemek için aldıkları mısırlardan birkaç tane ağzına attı.

"İyi... Sakinmiş!" diye mırıldandı. "Kimsecikler yok!"

Vural yine eski mesafeli haline dönmüştü. Gülümseyen bir yüz ifadesine sahipti. Yan yana oturlurken bir kere bile omuzları değmemişti. Bu kadar geniş omuzlu bir adamla bu imkânsızdı aslında. Ancak genç adamın diğer tarafa doğru yaslandığını ve rahatça bacak bacak üstüne attığını görebiliyordu. Film boyunca paylaştıkları mısırı yerken de bir temas olmamıştı. Zaten Vural'ın görevi mısır kutusunu tutmak gibi bir şeydi. Fazla yemediği için ellerinin kutu içinde çarpışması imkânsızdı.

Filmden sonra alışveriş merkezinin garajına indiler. Koca Korumak şimdi korku filmlerindeki gibiydi. Her yer boş, her dükân kapalıydı. Ortalıkta sadece bir iki güvenlik görevlisi geziniyordu. Kendileri gibi otoparka inen sadece bir çift vardı. Devasa büyüklükteki alanda neredeyse hiç araç kalmamıştı. Ama Aysun bu ürpertici tenhalık içinde hiç ürpermedi. Yanındaki iri adamın verdiği güveni hissetti tüm yüreğinde...

Dönüş yolunda camını indirmişti. Serinleyen gece havasını ciğerlerine çekti. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Her zaman işlek olan anayol da epey sakindi. Sağda solda hareket halinde birkaç araç ve devriye gezen polisler hariç pek kimse yoktu. Şehre bir sessizlik çökmüştü kısmen.

"Önce sizi otele bırakalım!" dedi Aysun. Otel zaten yollarının üstünde sayılırdı.

"Olmaz!" diye kestirip attı Vural. "Sonra aklım sende kalır. Ben bir taksiyle dönerim. Evinizin köşesinde taksi durağı vardı yanlış hatırlamıyorsam."

"Saçmalamayın ya! Kocaman kadını ben! Dönerim kendim."

"Olmaz dedim!"

Araba çoktan Dobruca yoluna yönelmişti bile. Burada sessizlik çevreye daha çok hâkimdi. Hareket halinde neredeyse tek bir araç bile yoktu. Evin önüne geldiklerinde ikisi de arabadan çıktılar. Çevredeki tek gürültü, köşedeki taksi durağında sigara içeren muhabbet eden iki taksicinin hafif mırıltılarıydı.

Aysun onun uzattığı araba anahtarını aldı. Ne diyeceğini bilemeden durdu bir an.

“İyi geceler,” diye mırıldandı genç adam.

“İyi geceler,” diye karşılık verdi genç kız. “Bu gece için teşekkür ederim. Film çok güzel değildi ama benim hatırıma katlandığınız için de teşekkür ederim.”

“Sıkılmadım o kadar...”

“Şey!” Kararsızca durdu bir an. “Yarın... Yarın bu kadar açıldığımız için birbirimize... kötü gözle bakmayacağız değil mi?”

Vural’ın yarı karanlıkta kalan yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu pek. “Ne gibi?”

“Yani... beni çok rahat bir kız sanmayın. Sizinle çok güzel sohbet ettik. Ben... şu benimle ilgili sözlerinizden biraz ürksam de... hoşlandığımı gizleyecek değilim. Moralimi biraz olsun yerine getirdiniz. Belki de sırf bunun için öyle konuştunuz.”

“Kendini gerçekten çirkin mi görüyorsun?”

“Çirkin olmadığımı biliyorum. Ama ne annem kadar, ne de ablam kadar güzelim...”

Genç adam gülümsedi. “Bu hangi kişinin gözüyle baktığınla alakalı bir şey...” dedi duru bir tonla. “Ben ablanın da güzel olduğunu görebiliyorum. Ancak hanginizi daha çekici buluyorum diye sorarsan... açık farkla ‘seni’ derim!”

Aysun huzursuzca gülümsedi. Genç adamın, sözlerinde ne kadar içten olduğu belliydi. O kolayca yalan söyleyecek veya bir kadının ruhunu okşayarak sevimli görünmeye çalışacak bir adam değildi. “Teşekkür ederim...” dedi yavaşça. “Gerçekten! Ama artık bu kadar açık olmayalım olur mu? Siz... bir erkeksiniz ve ben... hiçbir şekilde...” Sustu. Ne diyeceğini düşünür gibiydi.

Vural gülümseyerek başını eğdi. “Hiçbir şekilde ümit vermek istemiyorsun. Öyle değil mi?”

“Böyle düşünmenizi istemiyorum. Sizi kırmayı cidden istemiyorum.”

“Öyle düşünmüyorum zaten. Öyle düşünseydim eğer, şu anda ayakta böyle ilkokul çocukları gibi duracağıma... seni öpüyor olurdum.”

Aysun ellerinin terlediğini hissetti. Dudakları da kurumuştu. Dilini hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi. Sokak lambasının soluk ışığında o anda olduğundan daha da güzel görüldüğünün farkında değildi. Söylemeye niyetlendiği şey yüzünden yanakları hafifçe kızarmıştı.

“Belki... dudaktan değil ama... yanaktan öpmenize engel bir şey olmayabilir!” dedi usulca. “Arkadaşlar arasında böyle şeyler olur.”

Vural belli etmeden ciğerlerine güçlü bir nefes çekti. Ama duruşu daha da dikleşmiş, ceketinin altındaki geniş göğsü dikkat çekecek bir şekilde belirginleşmişti. Bastonu da olmayınca iri yarı atletik bedeni daha güçlü görünüyordu artık.

“Bu iyi bir fikir değil...” dedi genç adam. Aklında genç kızın sözleri geziniyordu böyle söylerken. O gece onu öptüğünde söylemiş olduğu sözler güçlü hafızasına bir bir kazınmıştı.

‘Sizin ağzınızda güzel bir tat bırakmış olabilir ama şu anda benim ağzımda hissettiğim tek şey... iğrenme! Yanık yüzlü kötü bir adamın beni öpmesine nasıl katlanacağımı bilmiyorum! Hele o yanık elinizle kalçalarımı okşadığınızı hatırladıkça... Umarım yıllar içinde unuturum!’

Aysun şaşırmıştı. Onun bu küçük öpücük anlaşmasına memnun olacağını düşünmüştü aslında. İtiraz etmesini beklemiyordu.

“Neden?” diye sordu elinde olmadan.

“Bir gören olabilir!” dedi genç adam bahane üreterek. “Hakkımı saklı tutabilir miyim? Belki çok ileride bir gün isterim.”

Soru sorar gibiydi ama hunun bir geçiştirme taktiği olduğunu ikisi de biliyordu. Aysun içinde hissettiği garip kırgınlığı belli etmemeye çalıştı. “Peki, siz bilirsiniz!” diyebildi aldırılmazca.

Vural “İyi geceler...” dedi ona.

“İyi geceler,” diye karşılık verdi genç kız. Sonra dönüp evin aydınlatılmış bahçesine girdi. Çelik kapısını anahtarla açıncaya

kadar da Vural dışarıda bekledi. Onun emniyetli bir şekilde içeriye girmesini beklediği anlaşılıyordu. Kapıyı kapatmadan önce dönüp ona baktı Aysun. Genç adam gülümsedi ve döndü. Taksi durağına doğru yönelmişti. Artık hiç topallamadan yürüyordu.

Kapıyı kapatıp da geri döndüğünde annesi ile karşılaşınca ürkütü bir an. "Ah! Anne! Ödümü kopardın!" dedi heyecanlanmış bir sesle. Elindeki alışveriş poşetini bir kenara bırakıp terliklerini giydi. "Hayırdır? Neden yatmadın? Beni mi bekledin?" diye soruyordu bir yandan.

"Hayır!" dedi kadın gülümseyerek. "Baban yattı. Benim de uykum gelmeyince çay içmeye karar verdim. Gelişini özellikle beklemedim ama biraz geç kalınca... merak da etmedim değil doğrusu. Neyse ki tek başına değildin."

"Değildim tabii! Dağ gibi bir adam vardı yanımda!" Gidip annesine sarılmıştı. Yanaklarından öperken "Süper bir kahraman hem de..." dedi keyifle.

"Hımm! İyi. Vural Bey'le aranızın düzelmesi güzel. Endişeleniyordum doğrusu. Yine bir sıkıntı yaratırsın diye korktum!"

"Aşk olsun anne! Ben o kadar geçimsiz bir kız mıyım?"

"Değilsin ama... ne bileyim işte! Adamla yıldızınız bir türlü barışmadı!"

"Barıştı, barıştı, merak etme sen!" dedi genç kız onu ikna edercesine. "Samanyolu kurduk hem de!"

"Yani artık iyi mi anlaşıyorsunuz?"

"Evet, hiçbir sorun yok aramızda. İlk günler biraz itici bulduğumu kabul ediyorum ama artık öyle gelmiyor!"

"İyi. Sevindim. Çay içer misin?"

"Yok! Yatmalıyım. Yarın sabah erkenden işim var. Saat bir olmuş bile."

"Eee? Eğlendin mi bari? Sıkıntılıydın dün geceden beri..."

"Eğlendim gerçekten..." Bu yalan değildi. Bir kadın ve bir erkek olarak bazı özel konularda açık olmaları, geceye değişik bir hava katmıştı. Vural gibi bir adam tarafından istenmek, hangi

kadın olsa gururunu okşardı. Öyle basit bir erkek olmadığını kabulleniyordu zaten.

“Ablanla aran nasıl?”

Genç kız onun merak ettiği şeyi iyi biliyordu ama bu konuda şimdilik bir şey söyleyecek değildi. “Ablamla aramda ne olabilir ki? Her şey normal!” dedi aldırılmazmış gibi.

“O da Gürkan ile yemeğe gitmiş. Beni aradı.”

“Hı! Biliyorum. Beni de çağırdılar ama gitmedim.”

“Ablana kızma sakın!”

Aysun gülümsemeye çalıştı. “Anne!” dedi içtenlikle. “Ablama neden kızayım? Gürkan’dan bahsediyorsan eğer..”

“Evet, ondan bahsediyorum. Senin Gürkan’dan hoşlandığını biliyorum!”

Hoşlanmaktan da öteydi aslında. Böyle gülümseyerek önemsemiyormuş gibi yapmak genç kızın kalbini parçalıyordu. Âşık olduğu erkeğin, hayatının tek renginin, bir başka kadınla başlayan ilişkisini sadece seyredebiliyordu.

Belki artık hayatına ikinci bir rengi sokmalıydı! Kırmızı aşk olduğu kadar, acıyı ve üzüntüyü de gösteren sıcak bir renkti. Onu eskisi gibi sevmemeye başlamıştı. Bugün o tabloda gördüğü çifti düşündü. O karanlık grilikler içinde ışıltı ışıllardı. Mutlulardı...

Gürkan’a inat değişik bir erkek mi bulmalıydı? Onun kıskanacağı, sevdiği kişinin Aysun olduğunu aklına getirecek bir erkek bulmak çok zordu. Onunla hangi erkek yarışabilirdi ki?..

“Evet, Gürkan’dan hoşlanıyorum ama bu demek değil ki ablam da hoşlanmayacak? Gürkan ile aramızda bir şey yoktu. Belki ben biraz ümitlenmiş olabilirim. Ama için rahat etsin anne! O ikisine kızgın veya kırgın değilim. Hele ablama hiç değilim. Dünya bir yana, o bir yana! Bunu biliyorsun!”

Kadın düşünceli gözlerle kızını süzüyordu. Aysun’un, ablası Ayça’yı ne kadar sevdiğini bilirdi. Aralarındaki iki yaş farka rağmen Ayça küçük kardeşini hep beklenmeyecek bir olgunlukla korumuştu. Küçüklüğünden beri Aysun’un yaramazlıklarını, deli

dolu hatalarını gizlemeye çalışmıştı. Ödevlerine yardım etmiş, sıksa kız kardeşini ağlatan oğlan çocuklarını dövmekten çekinmemişti. Ve galiba fedakârlık sırası şimdi de küçük kız kardeşteydi... Kızının yeşil gözlerindeki neşeli ışık, belki başkasını kandırabilirdi ama annesini değil! O beneklerin arkasında hissettiği yalnızlık ve acı, anne yüreğinden kaçmıyordu.

“Biliyorum...” dedi yavaşça.

“Aklından geçeni anlıyorum anne! Ayça ve Gürkan’a inat, Vural Bey’le yakınlaştığımı sanıyorsun. Hiç üzülme... Yok öyle bir şey. Adam bana karşı çok nazik ve mesafeli... Ben de ona karşı bir şey hissetmiyorum. Hem kaç yaşında adam! Benden sekiz yaş büyük.”

“Onunla yakınlaşırsan üzüleceğimi de nereden çıkardın?”

Aysun bir an kalakalmıştı. Gözleri anlamadan annesine bakıyordu. “Anne! O... O benden büyük ve... ve Gürkan’ın amcası!”

“Çekici bir adam...” diye mırıldandı kadın ilgisizce.

“Bizim ortağımız!”

“Gürkan da öyle!”

“Kızını... yüzü ve vücudu yanık bir adama mı layık görüyorsun?”

“Öyle bir şey demedim. Sadece... sen kendini ona layık görürsen... bunun için üzülmeceğimi söylemek istedim. Fiziksel görünüm her şey demek değildir.”

Aysun hafif bir nefes aldı. “Sizin yaşınızda öyle olmayabilir. Ama ben... bu konuda... o kadar da emin değilim.”

Onunla kim olduğunu bilmeden öpüşmek başka bir şeydi. Gerçi artık el sıkışırken de tiksiniyordu yanıklardan. Tüm gece yüzüne bakarken sağ yanındaki yanık hiç ciddi anlamda dikkatini çekmemişti. Ama ya daha fazlası? Öyle biri ile sevişebilir miydi? Ürperdi hafifçe... Sertleşmiş göğüs uçlarında onun yanık göğsünün baskısını hayal bile edemiyordu. Böyle bir şeyden hangi kadın hoşlanabilirdi ki?

18. BÖLÜM

Telefonu çalınca, Vural elindeki kalemi çalıştığı dosyanın arasına bıraktı. Uzanıp cep telefonunu aldı. Ekrandaki ismi okudu. Arkadaşı arıyordu. Aramayı açmak için dokunmatik ekrana dokundu.

“Alo?” dedi biraz meraklı bir sesle. Aslında sabahtan beri bu arkadaşıyla ikinci kez konuşuyordu. Yaklaşık üç saat önce aramıştı onu.

“Tamamdır!” dedi karşısındaki ses. Kalm, etkileyici bir sese sahipti. “Hallettim... Para hesabına yatırıldı.”

Vural gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bu kadar acele ettirdiğim için üzgünüm.”

O sırada cam kapıda bir hareket hisseden genç adam bakışlarını o yöne çevirdi. Aysun’u kapıda görünce şaşırdı. Genç kız bir bahar gibiydi adeta. Dizine kadar inen kot bir etek giymişti. Üzerine ise onunla çok uygun, canlı mavi, spor bir bluz vardı. Dar bluz göğüslerinin güzelliğini, dümdüz göbeğini, incecik belini ortaya çıkarmıştı. Bir erkek olarak bu manzaranın güzelliğini görmemesi mümkün değildi. Görmekten öte, o incecik bele sarılıp, o narin bedeni kendisinininkine yaslamak için o anda sahip olduğu her şeyi verebilirdi.

Bakışlarını kendisine inanılmaz çekici gelen vücutundan zorlukla ayırıp gencecik yüzüne kaydırdı. Çok hafif bir makyaj yapmıştı. Omuz hizasına gelen kısa saçlarını da kıyafetine uygun spor bir şekilde ensesinde atkuyruğu yaparak ince uzun boynu meydana çıkarmıştı.

Eliyle gelmesi için işaret etti. Genç kız ağır cam kapıyı kolayca ittirerek açmıştı. O sırada karşıdaki arkadaşı konuşmasına devam ediyordu.

“Acele olması önemli değil. İşin görülsün yeter. Ama keşke hisselerini satmasaydın. Benim o hisselerle hiç ihtiyacım yok. Ben sana istediğin bu parayı zaten verirdim.”

“Biliyorum ama böyle olması daha iyi... Hisselerimi aldığın için teşekkürler. Senin alman daha iyi oldu, Selim. Bu arada küçücük payım da epey değerlenmiş.”

“Sana söylemiştim. O sıkıcı makine parçalarıyla ömrünü harca-
yacağına mücevher işine girecektin. Şimdiye üç misli zengindin.”

“Hiç uğraşamam. Ben artık bu tip stresli işlerle ilgilenmiyorum. Kara ve sen iyi dayanıyorsunuz. Hırsız var, rüşvetçisi var, gerillası var... Sizin gibi stres kaldırabilecek bir adam değilim. Seviyorum demiri pası...”

“Biliyorum sevdiğini... Afrika’da tamir işlerini hep sen yapardın.”

“Öyle...” Bir an durakladı. Sonra merakla sordu. “Kara nasıl? Toparladı mı kendisini biraz?”

“Eh işte”

“Başına gelen felaketten sonra ayakta durabilmesi bile bir mucize.”

“Evet, öyle ama o güçlü bir adamdır. Alışacaktır zamanla. Yakında Türkiye’ye geliyor zaten. Burada İzmir’de bir işadamının evinde kalacak bir süre.”

“Afrika’yı bırakacak mı? Hiç inanmam!”

“Doğru söylüyorum. O da yoruldu artık. Bağlarını tamamen koparmayacak ama Sierra Leone onun evi olmayacak artık.”

“En iyisi. Çektiği acılar yeter. Ailesinin yanına niye gitmiyor?”

“Henüz erken diyor. Belki bir iki ay sonra gidermiş. Neyse... Bunları seninle haftaya konuşuruz. Parayı yolladım ama devir işlemleri için birkaç güne ihtiyaç var. Ben de düşündüm ki, bizzat

kendim gelirsem seninle biraz hasret gideririz. Bu hafta olmaz ama önümüzdeki haftadan sonra gelebilirim sanırım.”

Vural gülümsedi. Bu güzel bir haberdirdi. “Harika olur. Bekliyorum Selim,” dedi keyifli bir sesle. “Para için yeniden teşekkürler!”

“Senin paran dostum! Senin paran!”

Aysun onun yanında durmuş, merakla bu konuşmayı dinliyordu. Dinlemiyormuş gibi yapmıştı başta ama doğrusu konuşmalar ilgisini çekmişti.

“Ne parası bu?” diye sordu genç adam telefonunu kapatıp masanın üzerine bırakırken.

Vural arkasına yaslanmıştı. Gözleri yine genç kızın çekici fiziği üzerinde gezindi hızla. “Evin parası...” dedi sonra yavaşça.

“Bunu anladım zaten. Benden para almamak için bir başkasından borç mu aldınız?” Sesi biraz öfkeliydi. “Size inanamıyorum. Bu kadar maço musunuz?”

“Maço falan değilim. Ama senden bu parayı alamazdım. O yüzden zor günlerde hayatımın garantisi olsun diye tuttuğum bir miktar hisseyi satmaya karar verdim.”

“Hisse mi?”

“Evet. Küçük bir paydı. Arkadaşım Selim ve Kara’nın ısrarı ile mücevher işine girmiştım yıllar evvel. Unutmuştum neredeyse. Zaman içinde çok iyi prim yapmış.”

“Ne kadar?”

“Yedi yüz bin lira kadar...”

Aysun’un kaşları hafifçe kalktı. “Üf! İyi paraymış!” dedi sonra. “O kadar da küçük bir hisse değilmiş.”

“Diğerlerinin payları yanında çok küçük aslında. Ben elmas işini hiçbir zaman sevmedim. Üzerinde çok kan var. Az kazanyım ama temiz ve risksiz bir işim olsun istedim. Bir avuç elması yanında taşımamanın ne kadar riskli olduğunu tahmin bile edemezsin. Teslim edeceğin yere kadar olan on kilometrelik yolda, belki on tane ölümcül tuzak kurabilirler hırsızlar.”

Genç kız ürperir gibi yaptı. “Bırr! Hiç istemem. Öyle bir belgesel seyretmiştim. Topraktan çıkardıkları elmasın sadece bir tanesini çalmak için uğraşan zavallı işçiler, onları engellemekle görevli korumalar vardı. Kimisi yutuyordu, kimisi vücudunda saklıyordu...”

Vural gülümseyerek başını salladı. “Uzun zaman böyle bir işte çalıştım. Afrika’da. Gençtim. İlk yıllarımdı. Beni Afrika’ya götüren firma dolandırıcı çıkmıştı. Hayatta kalabilmek için bir sürü iş yaptım.”

Genç kız onu süzdü birkaç saniye. Bu adam gerçekten de ne zorlu bir hayat yaşamıştı. “Bir gün... hayatınızı uzun uzun dinlemek isterim!” dedi ona yavaşça. “Gerçekten de ilginç bir adamsınız.”

“O kadar değil!” dedi genç adam rahatça.

“Yok öylesiniz. Ama o zor zamanlar için ayırdığınız hissele-rinizi satmanıza hiç gerek yoktu. Nasılsa bir yıla kalmaz bana geri öderdiniz. Ben de size ne yapacağımızı sormaya gelmiş-tim. Bankaya parayı hazırlamaları için talimat vermiştim bile.”

“Gerek kalmadı. Gerçekten teşekkür ederim. Öğleden sonra da tapu işlerini hallederiz. Gülcan veya Murat’a söyle, birisi benim yerime ilgilensin. Nasılsa sizde vekâletim var. Ben parayı ev sahibinin söyleyeceği hesaba havale ettiririm.”

“Peki...” dedi genç kız.

“Ama senden başka bir şey rica edeceğim.”

“Neymiş?”

“Bu evin içini benim tek başıma zevkli bir şekilde doldur-mam mümkün değil. Bir şeyler sırtacaktır mutlaka. Gerekli ta-dilatlardan sonra, bana eşya almakta yardımcı olabilir misin? Ya-kından tanıdığım tek kadın sensin şu an.”

Aysun gülümsedi. “Bir kadına böyle bir şey teklif etmenin ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısınız siz?”

“Hangi açıdan?”

“Konu alışverişi olunca biz kadınların yemeyi içmeyi unut-tuğunu bilmiyor musunuz? Neyse... Para limitimiz olacak mı?”

Genç adam güldü. “Sanmıyorum. Kaliteli ve şık şeyler olsun. Nasılsa artık ömür boyu burada oturacağım.”

“Ve evleneceğiniz kadın da beğenmeli!” diye önemli bir noktayı vurguladı Aysun.

Genç adam başını salladı. “Evet...”

“Bu durumda emin olun... sanki kendim sizinle evleniyordum gibi yardımcı olacağım. Sonra evlendiğiniz kadından fırça yemek istemem.”

“Gürkan bir şey der mi peki?” Bakışları merakla genç kızın üzerinde takılmıştı. Yeğenini sabah görmüştü ama Aysun ile aralarında ne olduğunu sormaya çekinmişti. Bu tip tartışmaların başında insanları sıkacak soruların iyi olmadığını biliyordu. Onların bir iki gün içinde kendi sorunlarını halletmeleri muhtemeldi. Eğer iki üç güne kadar barışmamış olurlarsa, neler olduğunu sorup barışmalarına yardımcı olabilirdi belki.

“Gürkan ne desin ki?” diye rahat bir şekilde karşılık verdi Aysun. “Endişe etmeyin. Ortada sıkıntı olacak bir durum yok.”

Vural biraz rahatladı. Bu ikisi arasında sorun yaratacak bir üçüncü kişi olmayı istemiyordu. Yeğeninin kendisine güvendiğinden emindi. Kahretsin ki bu güveni ihlal ediyordu. Önce onu öperek ihlal etmişti... Sonra da dün geceki gibi, Aysun’a düşüncelerini açarak!..

Onu korkutmuştu dün gece. Ama elinde olmadan çıkmıştı ağzından o sözcükler. Daha önce hiçbir kadından etkilenmediği kadar şu çıtı pıtı kızdan etkileniyor olması, kaderin ne büyük bir talihsizliğiydi! Eğer ortada Gürkan olmasaydı... yanıklarına bile aldırmadan Aysun’u elde etmek için her şeyi yapardı. Hatta istemediği halde yanıkları için deri ameliyatına bile girebilirdi.

Ama ne yazık ki Aysun... kendi öz yeğenine aitti. Henüz be-
deniyle olmasa bile, tüm kalbiye Gürkan’a aitti! Bu düşünce genç adamın yüreğini burkuyordu. Ömrü boyunca bu kadar çaresiz kaldığı hiçbir olay olmamıştı.

“Peki!” dedi ona. “Bu durumda hemen başlayabilirsin.”

“Siz de gelecek misiniz?”

“Kaç gün sürer ki?”

“Birkaç günde hallederim ben. İzinli sayılacak mıyım?”

“Maalesef...” dedi genç adam alayla. “Bu yardım isteği me-sai dışı özel bir istek!”

“Öf! Gıcıkısınız! Peki, tamam! Ne yapalım, öyle olsun. Ama o zaman siz de benimle gelirsiniz. Düşünecek ve karar verecek fazla vaktim olmayacak. Özellikle elektronik eşyalarda fena halde yanılabiliyim.”

“Anlaştık. Fırsat buldukça gelmeye çalışırım.”

“Her akşam!”

“Fırsatım oldukça!” diye belirtti genç adam. Genç kızdan uzak durmaya çalıştıkça ona yaklaşıyor olması hiç mantıklı değildi. Bir gün ellerini ondan uzak tutamayacak ve kollarına alıverecekti. Uzun uzun dudaklarından öpecekti! Sonra da ya sıkı bir tokatla ödüllendirilecekti ya da Aysun’un arkadaşlığını kaybetmekle... Tokada razıydı gerçi. O lezzetli dudaklar için tokat yemek genç adamı hiç rahatsız etmezdi. Ancak arkadaşlığını ve şu gözlerindeki gördüğü ışığı kaybetmeyi hiç istemezdi. “Hem her akşam senin de bununla uğraşmana gerek yok. Gürkan ile çıkacağınız akşamlar olabilir. Onunla olmadığınız akşamlarda bana bir iki saat yeter.”

“Siz deli misiniz?” dedi Aysun küçük bir kahkaha atarak. Genç adamı ayıplarmış gibi başını salladı. “Bir iki saatte ev eşyası mı alınır mı? Her odaya ayrı ayrı renklerde modern eşyalar alınacak. Kumaşının kalitesinden tutun, kullanım rahatlığına kadar hepsi test edilecek. Sonra halılar ve perdeler var. Mobilyalarla renkleri uygun olmalı... Sırıtmamalı. Duvarlara sıcacık tablolar da alacağız tabii. Mutfak başlı başına bir olay. Ne tür masa alacağımızdan kaç sandalyesi olacağına kadar, tencerelerden çatal kaşığa kadar bir sürü işi var. Geçen hafta annemle bir fritöz almak için bile iki gün gezdik. Babam ktır patates kızartmasını çok sever de!..”

Vural ona inanamıyordu. Aysun'un bir solukta saydıkları genç adamı gerçekten korkutmuştu. Bomboş bir eve alınacak eşyaları hayal edince gerçekten de zorlu bir işe girdiğini kabulleniyordu. "Otelde kalmaya devam mı etsem acaba?" dedi elinde olmadan. Orada her şey kolaydı. Telefon açınca istediği her şey geliyordu. Ne banyo sorunu vardı, ne mutfak.

"Banyo da var..." dedi genç kız. "Orası da elden geçecek. Armatürlerden tutun, duş kabinine kadar her şey değişecek. Düşündüm de, size bir tane jakuzi yaptırmaya karar verdim. Yatak odasının banyosu çok büyük. Bir sürü boş alan var. İşten yorgun geldiğinizde suyu doldurup dinlenirsiniz. Ya da karınızla..." Sustu bir an. "Neyse işte! Tek başınıza veya başkasıyla kullanırsınız."

"Şimdilik bu kadar ayrıntıya gerek var mı?" diye mırıldandı genç adam. İş gitgide gözünde büyüyordu. "Bir kısmını zaman içinde yapsak?"

"Olmaz. Bu tip işler bir anda yapılırsa daha iyi olur. Evin içine elli kere inşaat ustası girmemiş olur. Evin de her yeri ikide bir batmamış olur böylece..." Durup düşündü bir an. "Sanırım balkonun fayanslarını da değiştirmek lazım. Araları açılmıştı. Boya ve badanaya gerek yok neyse ki..."

Vural gerçek bir iç çekti. Bu işlerle uğraşacak zamanı nasıl bulacaktı? Her şeyi bu kızın üstüne atmak olmazdı. İşlerin en hareketli olduğu zamanda, bu ev işi ekstra bir yorgunluk olacaktı.

Aysun'un neşeli bir şekilde gülümsemesine baktı. Anlaşılan onun için bunlar hiç de büyük bir sıkıntı değildi. E tabii, o henüz çok gençti. Onun böyle şeyler için yeterli enerjisi ve sabrı vardı.

"Takmayın o kadar ya! Hepsi bir anda biter emin olun. Öncelikle evin içindeki tadilata bakalım. Ne yapacağımıza karar verelim. Akşam yine buluşuyor muyuz? Hem size araba da bakacaktık daha!"

"Araba mı?"

"Artık peşin fiyata araba alacak paranız da var..."

"Onu hafta sonu halletsek?"

“Olmaz! Bu akşam halledelim. İstanbul yolu üzerinde ikinci el lüks arabalar satan yerler de var. Size Mercedes alabiliriz.”

“Sevmiyorum o arabayı...”

“Audi?”

“Sen hep bu kadar heyecanlı ve hızlı mısın?”

Aysun kollarını çekici göğüsleri üzerinde kavuştururken kendisini beğenmiş bir tavırla burnunu kaldırdı. “Tabii ki! İstedğim bir şey olursa hep hızlı davranırım.”

Masanın üzerindeki büro telefonu çalınca konuşmaları bölündü. Genç adam zaten bir şey söyleyecek değildi. Olsa olsa onun bu enerjisini hayranlıkla süzmeye devam ederdi. Koltuğunda öne doğru uzandı. Konuşma düğmesine bastı. “Efendim ?..”

“Bir beyefendi geldi, efendim...” dedi hoparlörden Sevim Hanım. “Sertan Danışmanlık Şirketi’nden geliyormuş. Sizinle görüşmesi gerekiyormuş. Telsiz ihalesinde size yardımcı olabileceklerini düşünüyorlarmış...”

Vural’ın bir kaşı hafifçe kalktı. Danışmanlık şirketi mi? Genç adamın böyle bir şirketle görüşmesi olmamıştı hiç. Kim olabilirdi ki? Yoksa yine o adamlar mı gelmişti? Eğer onlardan birisi ise kötü olurdu doğrusu. Aysun’un yine yanında olması kötü bir tesadüftü. Onun korkmasını istemiyordu.

“Gönder...” dedi yavaşça. Gözleri cam kapının ardında bekleyen uzun boylu adamdan Aysun’a kaydı. O da meraklanmış gibiydi. Duruşunu değiştirmiş, kapıya çevirmişti başını.

Cam kapı açıldı.

İçeriye giren adam otuz yaşlarında gibiydi. Uzunca saçları vardı. Hatta ensesinde atkuyruğu yapmıştı ama kesinlikle erkeksiliğinden bir şey kaybetmemişti. Gür kumral saçları geriye doğru taranınca geniş alnı zekâsını gösterircesine ortaya çıkmıştı. Elmacık kemikleri biçimliydi. Ciddi yüz hatları, kahverengi gözlerle süslenmişti.

Vural ayağa kalkıp karşılamıştı misafirini.

Adam gülümsemeye bile gerek görmeden elini uzattı. “İyi günler Vural Bey. Ben Ayhan...”

Genç adam sakince onun elini sıktı. Endişelenmemiştir. Karşısındaki adam o mafya tiplerine benzemiyordu. Giydiği rahat kot ve kaslı göğsünü gizlemeyen bordo renkli tişörtü ile sıkı çalısan bir sporcuyla andırıyordu daha çok. Kendi boyuna yakın birisiydi. Biraz daha zayıftı sadece. Ancak el sıkışı atletik bedeninin gücünü ispatlıyordu.

“Sıkıcı bir işi olan birisine pek benzemiyorsunuz, Ayhan Bey?” dedi genç adam. “Sertan Danışmanlık Şirketi’nin adını hiç duymadığım gibi, böyle bir talebimiz de yok aslında.”

Ayhan isimli ilginç adamın gözleri bir an Aysun’a kaydı. Kadının olduğu için değil de, odada bir başkası olmasını istemediğini belirtir gibi bakmıştı. “Yalnız konuşabilir miyiz acaba?” diye sordu nazik bir sesle.

Genç adam ona aldırmadı. “Aysun Hanım şirketimizin avukatıdır. Bence burada olmasında bir sakınca yok. Faydası bile olabilir.”

“Anladım...” dedi adam genç kıızı başı ile selamlayarak. “Ko-nuştuklarımız burada kalacaksa sorun yok.”

“Endişeniz olmasın,” dedi Vural. Eliyle koltuğu işaret etmişti. “Oturmaz mısınız? İçecek ne alırsınız?”

“Teşekkür ederim. Almayayım...” dedi genç adam koltuklardan birisine otururken. Görünümü rahat ve kendinden emindi. “Fazla vaktim yok. Ankara’ya dönmeliyim.”

“Öyle bir danışmanlık şirketi yok değil mi?” Genç adam gülümseyerek bakıyordu. Aysun ise endişelenmişti gerçekten de. Vural’ın sorusu ile huzursuz olmuştu. Zeki gri gözlerdeki açık tehdidi kendisi bile hissetmişti. Ayhan isimli bu uzun adamın hissetmemesi mümkün değildi.

“Evet, yok...” dedi adam kısa bir duraklamadan sonra. “Bir arkadaşımın soyadı bu... Sekreteriniz için öyle söylemek zorunda kaldım. Emniyetten olduğum bilinsin istemiyorum.”

Vural'ın duruşu değişti. Masasının kenarına otururken kollarını rahat bir tavırla göğsünde kavuşturdu. Kaşları hafifçe kalkmıştı. “Demek emniyettensiniz? Polise de pek benzemiyorsunuz!”

“Tam olarak polis değilim. Asker kökenliyim ama özel kuvvetlerde farklı işler yapıyorum.

“Özel kuvvetler mi?”

“Evet. Tam adım Ayhan Özdemir. Binbaşım...” Cebinden cüzdanını çıkarmıştı. İçinden kırmızı tonların ağır bastığı küçük bir kimlik aldı. Vural'a uzattı. “Ben devlet için çalışıyorum. Bağlı olduğum birim, tüm ulusal güvenlikle ilgili çalışıyor.”

“Mit mi?” Vural kimliği almıştı. Hızlıca incelemişti. Ortadaki fotoğraf biraz eski olsa da Ayhan Binbaşı'ya benziyordu. Sadece saçları daha kısaydı.

“Hayır. Tamamen özel ve... daha gizli bir birim. Her ülkede aynı nitelikte ve aynı isimde bir özel kuvvetler birimi var. Hep birlikte ortak bir protokol ile çalışıyoruz. Asıl amaç uluslararası terörü engellemek. Kendi ülkemizi ilgilendiren konularda da çalışıyoruz elbette. Birimin bünyesinde benim gibi asker kökenli çok az kişi var. Daha çok, dikkat çekmeyecek sivillerden oluşuyor.”

“Sivil mi?”

Ayhan isimli binbaşı ilk kez gülümsedi. “Evet, iyi eğitim almış siviller.”

“Eğitim derken?”

“Sizin gibiler...” diye kestirmeden açıkladı adam. “Becerikli iş adamları, gizli işler için çok uygun. Dikkati çekmeden seyahat edebiliyorlar. Siz yakın dövüş uzmanısınız. Afrika'ya gitmeden önceki okul döneminizde bir sürü madalya kazanmışsınız. Fazlasıyla cesur ve gözü karasınız. Aynı zamanda milliyetçisiniz. Silahlar konusunda epey bilginiz var. Sanırım Afrika size epey faydalı olmuş. İlk yardım konusunda da ders almışsınız. Bir kadına doğum yaptırdığınız ve mayına basan bir çocuğun parçalanmış bacağına kesip yarayı diktığınız doğru mu?”

Vural sessizdi. Aysun ise duydukları karşısında şaşkınlıkla genç adama bakmıştı. Bu adam hakkında daha kaç kere şaşıracaktı acaba? Genç adamın gülümseyen gözleri ise karşısındaki adamın üzerine kilitlenmişti. Suskun kalması sorunun cevabının doğru olduğunu gösteriyordu. Sonra erkeksi dudakları kıpırdandı.

“Hakkımda araştırma mı yaptınız?”

“Almanya’daki yangından çok önce bile takip ediliyordunuz, Vural Bey. Sizi özel kuvvetlere almak istediklerini de biliyorum. Ama sanırım siz emir komuta zincirine pek inanmıyorsunuz?”

“Emir komuta zincirine inanmasam, bir şirketi yönetemezdim. Ancak kendimi hiç asker olarak düşünmedim. Ben, ölümüm ile üzülmeyecek, güncel politikaya göre kendisine kolayca bir yol haritası çizecek kaypak üstlerden hiç hoşlanmadım.”

“Zaman zaman bu tip insanlar hayatımıza giriyor...” diye onayladı Ayhan Binbaşı. Onu anlıyor gibiydi. “Ben de sadece bu sebepten dolayı orduyu bırakıp, özel birliğe geçmeyi kabul ettim. Her üye birbirine kardeş kadar yakındır.”

“Ama yine de nihayetinde bir amiriniz vardır!” dedi Vural. “İkiyüzlü bir milletvekili, iki taraflı çalışan bir bakan, başarı-nızı kıskanan bir rütbeli bile olabilir.”

“Her kurumda olabileceği gibi...” diye onayladı Ayhan.

“Neyse! Ben sizin için ne yapabilirim peki? Bu yaştan sonra o birime girmemi istemezsiniz sanırım?” Sesi her zamanki gibi alaycıydı.

“Şahsen böyle bir öneriyi hak ettiğinizi düşünsem de... hayır! Geliş sebebim bu değil. Sizden sadece kısa bir süre için ve bir seferlik yardım istiyoruz.”

“Nasıl bir yardım?”

“Geçen gün iki kişinin sizi ziyarete geldiğini biliyoruz. Sizden ileri teknoloji ürünü telsiz ihalesinden çekilmenizi istediler değil mi?”

“Evet...”

“Onları tanıyor musunuz?”

“Hayır. Ama rakip firmaları şöyle bir araştırdım. Üç büyük şirket var. Hangisi adına geldiklerini bilmiyorum. Her ihalede böyle tipler çıkar. Almanya’da da olmuştu.”

“Evet, ama bu sefer farklı. Takipte olduğumuz şirketin adı, Teleporte. On yıldır ülkemizde faaliyet gösteriyor. Merkezi İstanbul. Sermayesinde büyük oranda yabancı payı var. Ağırlıklı olarak askerî ihalelere giriyorlar. Bir sene önceye kadar onlardan şüphelenmiyorduk. Her şey normaldi. Ama birkaç küçük rastlantı, askerî ürünlerde zaman içinde küçük değişiklikler yaptıklarını gösterdi.”

Sustu bir an. Sözlerinin her ikisi tarafından da dikkatle dinlendiği belli oluyordu. Konuyu daha açık hale getirmeye karar verdi.

“Mesela başbakanın korumalarının kullandığı kulaklık tarzı bazı telsizlerde minicik bir çip tespit edildi. Ne işe yaradığı tam belli değil ama GPS tarzı bir yer bildirici olduğu tahmin ediliyor. Üzerinde çalışılıyor. Bu kulaklıkların tedarikini de, bakım ve onarımını da Teleporte Holding yapıyordu. O telsizlerin bir benzerini biz bile gizli operasyonlar sırasında diğer arkadaşlarımızla iletişim için kullanıyoruz.”

“Bu ciddi bir açık...” diye mırıldandı Vural.

“Evet! Hem de çok ciddi. Bazı operasyonlardan elimiz hep boş döndük. Yeri kesin belli olan birkaç önemli suçluyu gittiğimiz yerde bulamadık. Sanki önceden geldiğimizi öğrenmiş gibiydiler. Ya da baskına giderken baskına uğrayan biz olduk. İlk çip tespit edilince tüm cihazlar ayrı bir laboratuvar da kontrol edildi. Hepsinin içinde tasarım planlarında görünmeyen minicik bir verici olduğu tespit edildi. Tabii ki Teleporte bu vericinin kendilerine ait olduğunu reddetti. Suç bir teknisyenin üzerinde patladı. Adam da sözde intihar etti. Bolca hap ve üzerine alkol içerek... Olay kapanmış göründü ama birkaç savaş helikopterinin dağlardaki teröristler tarafından füzelerle düşürülmesi, dikkatleri yine Teleporte’ye çevirdi.”

“Yerleri mi tespit ediliyordu?”

“Öyle düşünüyoruz. Kolay hedef oldular. Operasyon alanına giderlerken pusuya düşürüldüler.”

“Tamamen rastlantı da olabilir,” dedi Vural dikkatli bir yorumla. “Anladığım kadarıyla elinizde kesin bir delil yok.”

“Henüz yok. Şirket yöneticilerini bir şeyle suçlayamıyoruz. Sizin girdiğiniz ihale ise son zamanların en dikkat çekici ihalesi. Biz onların amaçlarının devleti içine sızmak olduğunu düşünüyoruz. Askerî operasyonları önceden öğrenmek için iyi bir yöntem. Operasyon anında birebir konuşmaları takip edebilirler. Belki de acil durumda iletişimi engellemek bile mümkün olabilir. O yüzden bu telsiz ihalesini almak istediklerini düşünüyoruz.”

“Telsizler kriptolu olacak...” diye hatırlattı Vural. “Yazılımını da biz değil, devletin kendisi yapacak. Biz sadece ortak çalışma ile mekanik ve elektronik aksamını yapacağız.”

“Mesele de burada zaten. Eğer kendileri üretime katılırlarsa her türlü teknolojik hileyi ekleyebilirler bu cihazlara. Bundan faydalanmak isteyen pek çok uluslararası müşteri de bulabilirler. Maalesef dış düşmanlarımız çok. Devletin içindeki her şeyden haberdar olmak istiyorlar. Hükümetin zayıf olmasını isteyenler var. Teröre karşı güçsüz olmasını bekleyenler var.”

“Her zaman istenen şeyler!” diye garip bir sakinlikle onayladı Vural.

“Evet, öyle. Birileri yapmaya çalışıyor, birileri engellemeye... Biz sizin engellemeye çalışan tarafta olmanızı bekliyoruz.”

Vural kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaşları çatılmıştı. Gözleri daha ciddi bakıyordu artık. “Onu anladım da, hâlâ benden ne istediğinizi anlamadım. Siz de mi ihaleden çekilmemizi istiyorsunuz? Cihaz üzerinde değişiklik yaparken suçüstü mü yapacaksınız onlara?”

“Hayır, aksine ihaleye katılmanızı istiyoruz. Her şey normal seyrinde ilerlemeli. Sizden beklediğimiz şey, sandığınız kadar zor veya tehlikeli değil. Sadece en ufak bir bilgiyi, en ufak bir gelişmeyi bile öğrenmek istiyoruz. Sizinle iletişim kurarlarsa

haberimiz olsun istiyoruz. Biz zaten karşımızdaki kişileri yurt dışı bağlantıları ile birlikte takip ediyoruz. Fakat maalesef siyasi destekçileri de var. O yüzden en ufak bir delil bile bizim işimize yarayabilir. Hem buradaki destekçilerini, hem de yurtdışındaki destekçilerini uzun yıllar içeriye tıkmayı umuyoruz.” Binbaşının bir kaşı seksi bir biçimde kalktı. “Anlatabildim mi acaba?”

“Casusluk mu yapacağım?”

“Sizinle kurdukları her türlü iletişimi bize bildireceksiniz. Belki sizin de bu sisteme katılmanızı isteyebilirler.”

Vural bir an düşünür gibi durdu. Parmakları masasının üzerinde tıngırdıyordu. Sonra yavaşça başını salladı. “Peki... Sanırım bunu yapabilirim.”

Aysun daha fazla dayanamadı. İçini garip bir huzursuzluk sarmıştı. Gözleri binbaşının üzerinden Vural’a kaydı. “Vural Bey! Bunun tehlikeli bir şey olduğunu ben bile anlayabiliyorum. O adamların size ziyaretini devlet nasıl öğrenmişse, eminim binbaşının ziyaretini de onlar öğrenecektir.”

Binbaşı genç kıza çevirdi sakın kahverengi gözlerini. “Beni bilmelerine pek imkân yok. Çok medyatik veya çok ortada görünen bir insan değilim. Ömrümün üçte biri dağlarda geçti. Kapıdaki güvenlik ve sekreteriniz ise benim danışmanlık şirketinden geldiğimi sanıyor. Siz de soranlara öyle dersiniz sevinirim. Böylece arada sırada görüşmemiz dikkati çekmez.”

Vural sakın bir sesle mırıldandı. “Sorun değil... Eğer bu kişiler bahsettiğiniz gibi birileriye, zaten böyle bir temasın olacağını tahmin etmişlerdir.” Aldırmaz gibi konuşuyordu. “Bunun onların cesaretini kaybettireceğini sanmıyorum.”

“Ben sizin açınızdan bir tehlike olacağını düşünmüyorum. Ama elbette yine de dikkatli olmalısınız.”

“Nasıl yok?” dedi Aysun oturduğu yerde biraz dikleşerek. “Nasıl yok? O iki adam sizi tehdit ettiği sırada ben de oradaydım! Çok ciddilerdi. Ya sizi ihaleden çekertirmek için güç kullanırlarsa? Ya bir kötülük yapmaya kalkarlarsa?” Bir an o gün

konuştuklarını düşündü. “Sizi dizlerinizden vurabileceklerini bile söylemişsiniz...” dedi isyanla.

Vural güldü. Genç kızın neden bu kadar tepkili olduğunu anlayamıyordu. Belki de hâlâ Gürkan için endişeleniyordu. Böyle büyük bir ihalede geri püskürtme çabaları olarak tüm şirket bireylerine ve hatta aile bireylerine baskı yapılabileceğini bilmiyor değildi. Bu konuda yeğenini biraz uyarsa iyi olacaktı. Gürkan’ın tırnağı bile kırılrsa, bu sevimli kadının birdenbire bir cadıya dönüşeceğini hissediyordu.

“Dizlerim henüz yeni iyileşti, Aysun Hanım. Emin olun çok dikkatli olacağım bu konuda...”

“Böyle bir konuda böyle pervasız olmanız ve dalga geçmeniz çok kötü!”

“Üzgünüm ama henüz ortada ciddi bir durum yok. Endişelenme... Kimseye bir şey olmayacak. Buna izin vermem.”

Binbaşı onların konuşmasını böldü merakla. “Bu durumda size güvenebilir miyiz, Vural Bey?”

“Evet...” dedi genç adam rahatça. “Elimden geleni yaparım. Zor bir iş gibi görünmüyor.”

Binbaşı memnun bir ifadeyle ayağa kalktı. “O halde izninizle ben gideyim. Dikkati çekmesek iyi olur. Siz de biraz daha dikkatli olun. Gerçi son haftalara kadar size ciddi bir baskı olacağını sanmıyorum. Arzu ederseniz sivil bir polis ekibi sizi sürekli koruma altında tutabilir?”

“Teşekkür ederim ama istemem...” Her dakika onu takip eden birini istemezdi çevresinde. Kendi kendisini koruyabilirdi.

“Eğer ruhsatlı bir silah almak isterseniz bu konuda her türlü yardımı yapabilirim. Alış işlemini hızlandırabilirim!” dedi Binbaşı Ayhan. “Silahlara yabancı değilsiniz. Tabii ki kendinizi koruma adına bile olsa kimseyi öldürmezsiniz, değil mi?”

“Benim ruhsatlı silahım var,” dedi genç adam. O da ayağa kalkmıştı. “Ama lazım olacağını sanmıyorum.”

“Peki... Buyurun, bu da telefon numaram. Önemli bir şey olursa arayabilirsiniz.” Uzanıp masanın üzerindeki küçük not kâğıtlarından birisine telefon numarasını yazdı. “Sizinki bende var!” dedi doğal bir tavırla. Kâğıdı ona uzattı.

Vural not kâğıdını alıp diğer eliyle onun uzattığı eli sıktı. Sonra Aysun’u selamlayan binbaşyı kapıya kadar geçirdi. O gince döndü. Gözleri Aysun’a kaydı. Genç kız hâlâ inanmazca ona bakıyordu. Hatta bunu hemen sözlerine bile dökmekten çekinmemişti.

“Size inanamıyorum!” dedi hayretle. “Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Dizilerde, filmlerde neler olabileceğini görüyoruz. Bu lanet ihale ne kadar kârlı olursa olsun, ölmeye değmez. Çekilelim gitsin ihaleden! Olmaz mı?”

“Olmaz!” dedi genç adam kararlı bir sesle. “Bak! Sıkıntı olabileceğini biliyorum. Ama daha önce de dediğim gibi, ne Gürkan’a, ne de sizden birine zarar gelmesine izin veririm.”

“Ne yapabilirsiniz ki?”

“Korkma. Onların bir mesajı olacaksa doğrudan bana olur!”

Aysun dudak büktü. “Ha! Tabii... Mesaj olarak da belki benim bir parmağımı falan yollarlar!”

Vural ona yaklaşmıştı. Gülümseyerek uzandı. Onun bir elini tuttu usulca. Kalın parmakları incecik parmaklar üzerinde gezindi bir iki saniye... Genç kız elini geri çekememişti. Fakat genç adamın yanık olmayan elini kullandığını fark etmişti. Bunu bilecek yapıyorsa eğer, Aysun artık gerçekten üzülmeye başlamıştı.

“İmkânsız!” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Ben bu parmakları seviyorum... Bir şey olmasına izin vermem.”

“İyi! Ben de seviyorum!” diye tersledi onu Aysun. “Gönderdikleri mesajın içinde yer almak istemiyorum. Siz şimdi ciddi ciddi casusluk mu yapacaksınız?”

Genç adam onun elini bıraktı. Masasına döndü. “Gerçekten de büyütülecek bir şey değil. Zamanı gelince ne yapacağımızı düşünürüz.”

Onun konuyu kapatmak istediği belliydi. Aysun istemeye istemeye ayağa kalktı. "Peki, madem... Ben de gideyim, sizin şu ev işiyle ilgileneyim. Akşama çıkıyor muyuz?"

"Alışverişe mi?"

"Tabii ki! Araba bakacağız. Eşya bakacağız. Ve bana acırsanız belki yemek de ısmarlarsınız?"

"Sen bu konuda gerçekten ciddisin, değil mi?" Vural koltuğuna geri oturmuştu ve meraklı bakışlarla Aysun'un temiz, inatçı yüzünü süzüyordu. Bu kız onun bugüne kadar karşılaştığı kadınlara hiç benzemiyordu.

"Hem de çok," dedi Aysun. Kapıya doğru yürüdü. "Ama bu sefer lüks bir lokantaya gidelim. Sakin bir ortam olsun. Madem paranız var, pahalı bir yer olmasında sakınca yok."

"Eskiden de yoktu!"

"Öyle olsun. Akşam beş gibi odamda bekliyorum sizi..."

"Altıdan önce gelemem. Çok işim var."

Kapıyı açan Aysun gülümsedi. "Sayın Vural Bey... Saat beş iyidir. Bizim de sizinle çok işimiz var. Hem daha size yakın dövüş tekniklerinizi ve ruhsatlı silahınızı soracağım. Hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum."

Genç adam aldırılmazca mırıldandı. "Öğrensen ne değişecek ki?" Gözleri ışıldamıştı bir an. "Ben basit bir adamım..."

Genç kız başını iki yana salladı yavaşça. Aslında o anda, o masanın ardında duran adam gerçekten de basit bir görünüme sahipti. Çok basit... Çok yalın... Tıpkı o öğlen binanın lobisinde gördükleri siyah beyaz tablo gibi... Üzerindeki kıyafetler bile siyah beyazdı. "Hayır," dedi yavaşça. "Siz iki renksiniz... Siz hayatın tüm gizemlerini içinde barındıran iki renkli bir görüntüsünüz. Ardınızdan hangi rengin çıkacağı belli olmayan tehlikeli bir adamsınız. Şık bir beyefendi iken, eli silahlı bir adama dönüşebileceğinizi bilmek korkutucu..."

Vural sessizce onu süzdü. Aysun'un sözlerinden ne anlam çıkaracağını bilemiyordu. Çoğu kadının kavgacı, belalı adamları

sevmediğini biliyordu. Ancak gerçek hayatın bir erkeğe tanıdığı seçenekler sınırlı olabiliyordu. Afrika'da silahsız olmak, bazen bir karınca sürüsü içinde çıplak yatmak kadar tehlikeli sayılabiliirdi. Hele ki kendisinin ve arkadaşlarının yaşadıkları o medeniyetten uzak bölgelerde...

“Size bir soru...” dedi Aysun merakla. Kapının dışındaki sekreterin konuşmalarını duyması imkânsızdı. “Bugüne kadar hiç... bir insan... öldürdünüz mü?” Bu soru çok saçmaydı aslında. Onun hızlı bir şekilde ‘Hayır’ demesi gerekiyordu. Afrika'da bile olsa, kim kimi kolayca öldürebilirdi ki? Hangi çağda yaşıyorlardı?

Vural'ın sessizce durması tüm tüylerini diken diken etti.

19. BÖLÜM

“Bu akşam bu dosya üzerinde biraz çalışabilir miyiz?”

Genç kız uzun kirpiklerinin arasından karşısındaki genç adamı süzdü. Onun yakışıklı yüzündeki hafif sıkıntıyı görebiliyordu. Belli ki nasıl davranacağı konusunda kararsızdı. Onun elindeki dosyanın ne olduğunu biliyordu. Yeni bir şartnameydi.

“Üzgünüm...” dedi ona. “Bu akşam biraz işim var.”

Gürkan masaya doğru yaklaşmıştı. Gözleri genç kızın yüzündeydi. “Çok sürmez,” dedi. “Bir saatte hallederiz.”

“Üzgünüm... Gerçekten işim var. Yarın sabah halledelim.”

Gürkan’ın biçimli kaşları çatıldı hafifçe. “Buna nedense inanmakta zorlanıyorum. Aramızda olanları iş ortamına taşımayacak kadar profesyonel olduğunu sanıyordum.”

Aysun güldü. Tatlı, kendisinden emin bir gülüştü. “Aramızda olanlardan sonra mı?” Onun da biçimli kaşları alayla kalktı. “Aramızda ne oldu ki?”

“Böyle davranma Aysun! Kısa bir süre için sevgili olduk. Gerçek hayatta da insanlar sevgili olup, sonra dostça ayrılabilirler. Hatta cvlenip boşanabilirler.”

Onun bu egosu genç kızı biraz rahatsız etti. Onu seviyor olabilirdi ama kusurlarını görmeyecek kadar da aptal değildi. “Ben sana bir sıkıntı mı çıkardım ki?” diye sordu masumca. “Sana yapışmaya mı çalışıyorum? Ayrılmak istedin ve ayrıldık... Hepsi bu. Karşı koydum mu? Engel olmaya çalıştım mı? Bundan daha dostça ne olabilir?”

“Yani bilerek zorluk çıkarmıyorsun, öyle mi?” diye bencilce bir gururla sordu Gürkan.

Bu sefer Aysun sesli bir şekilde gülmüştü. Genç adamın bu kendisini beğenmiş hali hiç çekici değildi. “Daha neler!” dedi sonra biraz soğuk bir sesle. Gülüşündeki sıcaklık sesine hiç yansımamıştı. Bal rengi beneklerin ışıldadığı yeşil gözlerinde de pek sıcaklık yoktu. “Merak etme, Gürkan. İşim ile özel hayatımı ayırabilirim. Çocuk değilim ben. Sen terk ettin diye de ağlayacak zırlayacak değilim. Ama gerçekten bu akşam işim var.”

“Ne işin var?” diye ısrar etti genç adam biraz ukalaca. Ona hâlâ inanmakta zorlandığı belliydi.

Aysun hafif bir nefes aldı. Sonra gayet doğal bir şekilde durumu açıkladı. “Amcanla çıkacağız...”

Gürkan bir iki saniye sessiz kaldı. “Amcamla mı?” diye sordu sonra. Gözleri kısılmıştı. “Buna inanayım mı?”

“Hangi açıdan soruyorsun?”

“Sen amcamdan hoşlanmıyorsun bir kere!”

Aysun ona meydan okurcasına burnunu kaldırdı. Biraz sinirlenmeye başlamıştı. “Vural...” dedi ağır ağır. Sonra sustu. Bilerek sadece adını söylemişti. Gürkan’ın amcasını hem çok sevdiğini, hem de kıskandığını biliyordu. Bu genç kız için iyi bir silah olabilirdi. “Vural hiç de sandığım gibi birisi değilmiş,” dedi sonra. “İlk başlarda görünümü yüzünden biraz itici bulduğum olmuştu. Ama senin de dediğin gibi, aslında çok hoş, eğlenceli bir adam.”

“Eğlenceli mi? Bunu nasıl anladın? Ankara yolunda pek eğlenmediğinizi sanmıştım?” Şüpheli sesi hâlâ ona inanmakta zorlandığını gösteriyordu. Aysun’un sinir tellerinden birisi daha hafifçe gerildi.

“Onunla sürekli görüştüğümüzü unutuyorsun? Aynı binadayız üstelik.”

“Hayır! Doğru düzgün görüşmüyorsunuz bile!”

“Öyle mi? Seni inandırmak için ne yapsam acaba? Aslında buna ihtiyacım yok ama belli ki senin kendini rahatlatmaya ihtiyacın var! Beni terk ettiğini düşünüp huzursuz oluyorsun sanırım. Üzüntüden kahrolacağımı sanıp, vicdan azabı mı çekiyorsun?”

“Saçmalama! Vicdan azabı çekmiyorum ama... senin için gerçekten üzülüyorum.”

“Üzülüyor musun?” Aysun oturduğu koltuğunda dikildi. Gözleri yanmaya başlamıştı. “Benim için üzülüyor musun? Neden?”

Gürkan omuz silkti. “Biliyorsun işte!”

“Bilmiyorum! Sen söyle.”

“Sana... Sana ümit vermiş gibi oldum. Bunun için üzgünüm. Belki daha en başından bu ilişkiye izin vermemeliydim ama sen... sen gerçekten çok tatlıydın. İstemesem de beni etkiledin!”

“Bundan gurur duydum işte!” dedi genç kız alayla. Ama sesindeki kızgınlık titreşimleri belirgindi. “Sana bir şey söyleyeyim o halde! Belki vicdanını rahatlatmış olurum. Biz dün gece de Vural’la dışarıya çıktık. Birlikte yemek yedik. Hatta sinemaya bile gittik. Çok eğlendim... Hatta o kadar eğlendim ki, beni öpmesine izin bile verdim.”

Gürkan irkilmmişti. Sanki kalın bir sopa yemişti sırtına. Elindeki dosyayı biraz daha sıkıdığı için parmaklarının boğum yerleri beyazlamıştı.

“Seni... öptü mü?” diye sordu durgun bir sesle.

Aysun onu daha da sıkıntıya sokabilirdi ama dürüst yüreği buna izin vermiyordu. Yalan söyleyemezdi. İç çekti buna üzgünmüşçesine. “Hayır! Maalesef öpmedi. Amcan ikimiz arasında bir şeyler olduğunu biliyor. O yüzden ben izin vermeme rağmen, o dostça bir öpücükten bile kaçındı. Sandığımdan daha mert birisi...”

Gürkan biraz rahatlamış gibiydi. Gözle görülebiliyordu bu. Ayça’ya fena halde tutkunken, hâlâ Aysun’a ilgi duyuyor olması saçmaydı ama elinden bir şey gelmiyordu.

“Bizi sevgili mi sanıyor?” diye mırıldandı genç adam.

Aslında onu sevdiğini bile biliyordu gri saçlı adam. Ama bunu Gürkan’a söyleyecek değildi. “Sevgili olmadığımızı anlar zamanla...” dedi genç kız. “Ablamla sizi bir arada görünce buna ikna olacaktır.”

“İkna olmasını mı istiyorsun?”

Aysun omuz silkti. “Hayat devam ediyor. O, senden sonra gördüğüm en yakışıklı erkek!”

“Ondan hoşlanıyor musun gerçekten?” diye biraz sinirli bir sesle sordu Gürkan.

“Hoşlanıyorum... Sana yalan borcum mu var? Amcanla yakınlaşıyor olmamız senin canını sıkar mı?”

“Böyle bir şeye... karışamam...” dedi Gürkan sıkıntısını belli etmemeye çalışarak. “Ama... yakınlaşmayacağınızı umuyorum.”

Genç kız gülümsedi. Sesi keskindi. “Neden? Eski sevgilini amcana yakıştıramıyor musun?”

“Öyle olmadığını biliyorsun! Ama o benim amcam! Herhâlde benim en yakınım olan kişiyle birlikte olmazsın!”

Aysun sustu birkaç saniye. Yüzü asılmıştı yavaşça. Sonra buz gibi bir sesle cevapladı. “Bunu söylemene inanamıyorum. Sen benim en yakınım ile sevgili oluyorsun ve ben... buna bir şey diyor muyum?”

Gürkan buna cevap veremedi. Karşılıklı bakıştılar birkaç saniye. Sonunda genç adam pes etti. “Peki, artık konuşmayalım bu konuyu. Nasılsa aramızdaki her şey bitti. İkimizin de kendi hayatı var.”

“Doğru! Bitti!..” diye tekrarladı genç kız.

“Bu akşam işin var madem, yarın sabah geleyim mi?” diye sordu Gürkan konuyu değiştirerek. “Öğleden önce halletmemiz lazım.”

“Elbette... Sabah bir işim yok.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Gürkan uzun adımlarla odadan çıktı. Kendi odasına doğru giderken, Aysun ince hedenini yorgunca koltuğuna geri bıraktı. Gergin durmaktan yorulmuştu. Kahretsin! Gürkan’ı her görüşünde böyle gerilecek miydi? Aynı iş yerinde sık sık karşılaşacaklarına göre öyle olacağı kesindi.

Saat beşi biraz geçerken Vural kapısında göründü. Aysun çoktan hazırlanmıştı. Sadece çantasını alıp odadan çıkması yeterli olacaktı. Siyah pantolon ve beyaz gömlek içindeki Vural'ın iri bedeni odaya girince, oturduğu koltuğundan kalktı.

“Hazır mısın?” diye sordu genç adam.

“Evet. Her zaman,” dedi sakın bir sesle. “Sen hazır mısın? Çok yorulacağını garanti edebilirim.”

Genç adam gülümsedi. Gözleri ışıldamıştı. Gülüşündeki enerjiyi gözlerine kadar yansıtabilen ender insanlardandı. “Korkutma beni...” dedi keyifli bir sesle. “Dizimin yeni iyileşmeye başladığını da unutma!”

“Unutmam. Yorulunca ayaklarınızı uzatıp, başınızı göğsüme yaslayabilirsiniz...” Vural'ın gülümseyişinde bir şey değişmedi ama bariz suskunluğu üzerine Aysun kızarak açıklamak zorunda kaldı. “Şey! Şakaydı!” dedi onun yanına gelerek. “Siz yine de yorulunca söylersiniz. Bir yerlerde otururuz.”

“Tamam.”

Genç kız elindeki dosyayı ona uzattı. “Bu tapunuz. Hayırlı uğurlu olsun. Artık kocaman bir daireniz var. Mutlu musunuz?”

“Mutluyum sanırım...”

“Sanır mısınız? Neden?”

“Kocaman bir evde yalnız başıma ne yapayım ki? Yine yemekleri dışarıda yiyeceğim. Sadece yatmak için geleceğim büyük bir evin benim için bir anlamı yok.”

“Merak etmeyin efendim...” dedi Aysun onun yalnızlığı için üzülerken. Gerçekten de içi sızlamıştı. Gülümsemeye çalıştı. “Ben evinizin bir yuva gibi olması için elimden geleni yapacağım. En güzel eşyaları seçeceğim. Bundan emin olabilirsiniz.”

Bürodan çıkarlarken Gürkan'ın odasının önünden de geçmişlerdi. Genç adam içeride yoktu. Binadan ayrıldıktan sonra otoparka yürüdüler. Arabayı bu sefer Aysun kullanıyordu. Vural'ın itiraz etmemesi veya kıvırmaması için öyle yapmıştı. Çünkü ilk

durakları bir araba galerisiydi. Babasının yakın dostu olan Akif Bey'in ithal lüks arabalar satan bir galerisi vardı.

Vural'ın hızla kararlar veren birisi olduğunu yine anlamıştı. Çünkü daha yarım saat olmadan galeriden araba sahibi olarak çıkmışlardı bile. Gözüne kestirmiş olduğu BMW yüz bin liranın üstündeydi. Ancak almışken ek donanımlar da olsun istediği için bir hafta kadar daha beklemesi gerekecekti. Arabası ona sonra teslim edilecekti.

Ardından genç kız onu bir mobilyacıya götürdü. İlk iş bir yatak odası ve oturma odası almaktı. Geri kalanlar zamanla tamamlanabilirdi. Gittikleri mobilyacı İnegöl'ün en kaliteli mobilyalarını getiren ve satan çok büyük bir mağazaydı. Fiyatı bir miktar pahalıydı ama Aysun buna aldırmadı. Evin satın alınmasından sonra bile genç adamın elinde epey bir para kalmıştı.

Beğendiği yatak odasının mobilyası kahve ve krem tonlarındaydı. Yanlar ahşap olduğunu belli ederken, ön ve baş kısmı krem rengi bir deriyle kaplanmıştı. Çok geniş baş kısmının iki yanına monte edilmiş gayet estetik lambalar vardı. Ayrıca aynı renklerde iki yan komodinin yatağı süslüyordu. Yatak tam da genç adamın boyuna uygun gibi gelmişti. Yanlara doğru epey büyüktü. Satıcı piyasadaki en büyük yatak olduğunu özellikle vurgulamıştı.

Yatağın takımı olan gardırobun kapıları ise sürgülüydü. Bir kapı komple ayna ile kaplanmışken, diğerinin üzeri modern desenli oymalarla işlenmişti. Görüntüsü çok estetikti. Ayrıca içinde kravatlar ve daha farklı eşyalar için estetik bir şekilde yerleştirilmiş bir sürü ek bölüm vardı. Gizli bölümleri bile düşünülmüştü.

Makyaj masasına da bayılmıştı Aysun. Gözleri parlıyordu teSHirdeki yatak odasını incelerken.

"Eşiniz çok zevkli..." demişti saçları dökük olan şişman satıcı. Vural o sırada Aysun'un gözlerindeki keyif pırıltısını izliyordu. Onun bu mobilyaları seçerken mutlu olduğu çok açıktı.

"Evet... Öyledir!" dedi yavaşça. Ellerini cebine sokup bakışlarını genç kızdan kaçırdı. Adamın gözlüğünün ardındaki küçük

siyah gözlerine baktı. “Bu dolaba ek yaptırabilir miyiz? Duvarda açık kısım kalabilir. Duvardan duvara olmasını istiyorum.”

“Tabii efendim. Eşiniz beğensin, biz evinizden ölçü alır genişletiriz. Hiç sorun olmaz.” Satıcı yağlı müşterisinin ilgisinden memnundu. En pahalı takımını satacağı kesin gibi bir şeydi.

Aysun yatak odasında son kararı Vural’a bırakmıştı. Ancak genç adamın itirazsız onun beğendiği takımını onaylaması yüreğini kuş gibi çırpındırmıştı. Mutlu bir şekilde yerinde zıplayacaktı neredeyse.

Oturma odasına ise post modern bir şey seçmişti. Köşe takımını şeklindeydi. İki de tek kişilik koltuğu vardı. Köşe koltuğunun her iki yanındaki kol dayama yerleri, yandan bakınca sekiz biçiminde tasarlanmıştı. Bu kollukların bazı yerleri oyma, bazı yerleri deriydi. Oturma yerleri ise çok kaliteli bir kumaştan üretilmişti. Renkleri ise yine krem ve kahverengi tonlarındaydı. Üzerine oturduğunda öyle rahat gelmişti ki, memnuniyet dolu bakışları hemen Vural’a dönmüştü.

“Sevdin mi?” diye sordu genç adam. Gelip onun yanına oturdu. Ağır bedenine rağmen koltuğun kaliteli süngerine gömülmemişti.

“Bayıldım!” dedi genç kız. Sanki gerçekten de kendi evine bir eşya alıyordu.

“Alabiliriz o zaman...”

“Başka yer gezmeyelim mi?”

“Beğendiysen gezmeye gerek yok.”

Aysun ellerini kumaş üzerinde gezdirdi. Eğer evli olsaydı, kocası bu koltuğun köşe kısmına otururdu. Ayaklarını uzatırdı. Koltuğun altına gizlenmiş ve çekince çıkan ayak pufuna, ayaklarını dayardı. Kendisi de başını kocasının kucağına yaslayıp uzanırdı. Her ikisi de televizyon izleyebiliyorlardı bu pozisyonda.

Güzel hayaldi. Gülümsedi.

“Beğendim...”

“İyi. Aldık o halde.”

“Ama bunlar oturma odanızı tam doldurmaz...” dedi sonra. “Oturma odası çok büyük. Ek olarak iki tekli koltuk daha alabiliriz. Nasıl olur?”

“Güzel olur... Sorarız satıcıya.”

Mağaza müdürü telefonla konuşmaya başladığı için biraz ilerideydi. Vural bakışlarını koltuğun tasarımında gezdirdi. Sırt kısmında bir farklılık görünce elini uzattı. Aynı arabalardaki gibi gizli bir kısım vardı. Üstten çekince aralarına bir sehpa çıkıverdi.

“Şimdi biraz çekirdek ve bir hardak çay iyi olurdu!” dedi genç adam.

“Çekirdek sever misiniz?”

“Hayır! Ama aklıma o geldi birden. Ben çocukken tek eğlencemizdi. Çoğu ailenin tek eğlencesiydi. Şimdi bolluk zamanı. Marketlerde her şey fazlasıyla var.”

Mağaza müdürü yanlarına geri dönmüştü. Aysun yerinden kalktı. Onunla biraz pazarlık etmek iyi olacaktı. Kadın yanı buna hazırdı.

Kırk dakika sonra mobilya işi tamamıdı. En azından önemli olanları. Ardından elektronik eşya satışıyla ünlü büyük bir markete girmişlerdi. Devasa büyüklükteki elektronik mağazasının içinde ihtiyaçları olan her şey vardı. Kocaman bir buzdolabı, misafir odası ve oturma odası için birer led televizyon, bulaşık makinesi, çamaşır makinesi ve hatta fritöz bile... Bunların seçilmesi ve alınması ise iki saatlerini almıştı. O kadar çok çeşit vardı ki, seçmek zor olmuştu. Özellikle elektronikten çok anlamayan Aysun için epey zordu. Fakat yanındaki uzun adamın da yardımıyla en iyilerini seçtiklerinden emin olmuştu.

Ödemeler, genç adamın hesabına yatmış olan paradan kart çekilerek yapıldı. Arabaya geri bindiklerinde ise vakit epey geç olmuştu.

“Çok acıktım ben!” dedi genç kız. “Geri kalanını yarın hallederiz artık.”

“Ne kaldı ki?”

“Ohoo!” dedi Aysun onunla alay edercesine. “Daha tabak çanaklar, halılar, havlular, duvar resimleri var.”

“Onları ben hallederim sanırım...”

Aysun motoru çalıştırmıştı. Vitesi atmadan önce durakladı. Sonra biraz küskün bir sesle mırıldandı. “Ne yani? Benim yardım etmemi istemiyor musunuz?”

“Öyle bir şey demedim. Ama hem aceleye gerek yok, hem de seni yormak istemiyorum.”

“Hiç yorulmadım ki ben!” diye itiraz etti genç kız. Gerçekten de fiziksel anlamda çok yorulmamıştı. Üstelik de akıllı bir şeylerle meşgul olduğu için Gürkan’ı düşünmesine gerek kalmıyordu. Bu iyi bir şeydi. “Ama yardım etmemi istemiyorsanız eğer?..”

Genç adam yan dönmüş, onun küs gözlerine bakıyordu. Sonra başını inanmazca iki yana salladı. “Senin gibi bir kadınla karşılaşmadım ben!” dedi dürüstçe. “Neden bana bu kadar yardım ediyorsun? Ev aramalar, eşya bakmalar... Gürkan’la olman gerekirken neden benimlesin?”

“Sizi sıkıyor muyum?”

“Öyle olmadığını biliyorsun! Ama... Ama yerin benim yanımda değil ki!”

“Belki de sizin yanınızdır...” dedi Aysun sıkıntılı bir sesle.

“Söyle bana!” diye sordu genç adam dikkatli bakışlarla. “Gürkan’la aranızda ciddi bir sıkıntı mı var? Neden onunla olacağına burada benimle sıkıcı vakitler geçiriyorsun?”

“Yanınızda sıkılmıyorum!” dedi Aysun içtenlikle. Bu doğruydum. Saat dokuza gelmişti ve zaman öyle güzel geçmişti ki. Sıkılacak bir dakikası olmamıştı.

“Ama Gürkan’la aranızda ciddi bir sıkıntı var değil mi?”

Aysun yutkundu hafifçe. Sonra omuz silkti. Onun gerçekleri öğrenmesi an meselesiydi nasılsa. “Onunla ayrıldık!” dedi yavaşça

“Ayrıldınız mı?”

“Evet...”

“Neden?” diye kısılmış gözlerle sordu genç adam.

“Bitti işte!” dedi genç kız. “O... başkasından hoşlandığına karar verdi.”

Vural sessizce durdu bir an. Durumu çözümlemeye çalışıyormuş gibiydi. “Başka bir kadından mı hoşlanıyormuş?”

“Başka bir erkek olacak değildi ya!” Sonra esprisinin hiç de komik olmadığını fark etmiş gibi cılız gülümsemesi dudaklarında dondu. Bir iki saniye sonra usulca ekledi. “Ablam!..”

“Ne?”

“Meğer uzun süredir ablamdan hoşlanıyormuş. Benden önce yani...” Genç adamın sessiz ama inanmayan bakışları karşısında alaycı olmaya çalıştı. “Komik değil mi? Ve sizin onları gönderdiğiniz Almanya’da, ablam da ondan hoşlandığına karar vermiş!”

Vural ne diyeceğini bilemez gibiydi.

Genç kız arabayı hareketlendirdi. Kararmış havaya rağmen ıslıl ıslıl caddeler hâlâ işlekti. Bir süre sessizce yol aldılar. Aysun zaten dikkatini akıcı trafiğe vermişti. Gittikleri lokanta Bursa’nın en lüks lokantalarından birisiydi. Lükslüğü hizmet kalitesi ve yemekleri ile daha belirgindi. Fiyatları ise Amerika’da olduğu gibi uçuk değildi. Kendisini biraz zorlayan orta gelirli bir aile bile burada ayda bir iki kere yemek yiyebilirdi.

Arabayı lokantanın park alanına bıraktıktan sonra içeriye girdiler. Cam kenarında Bursa manzaralı bir yer buldular. Başgarson onları kapıda karşılamıştı ve masalarına kadar bizzat refakat etmişti. Davranışlarından Aysun’u tanıdığı belliydi.

“Nasılsınız, Aysun Hanım? Uzun zaman oldu!” dedi ona. “Amerika’daymışsınız sanırım.”

Genç kız adama karşı hiç triplere girmeden gülümsedi. “Döndüm artık Levent Bey. Bursa’ya yerleştim yeniden.”

“Sevindim. Anneniz babanız nasıl?”

“İyiler. Teşekkürler. Sizi Vural Bey’le tanıştırayım. Aynı zamanda şirketimizin ortağıdır kendisi.”

Uzun boylu orta yaşlı adam başını salladı. Zeki yeşil gözlemlerden Vural’ı tanıdığı belliydi. “Evet!” dedi. “Gazetelerden takip

ettik bu birleşmeyi. Hayırlı olsun. Babanız emekli olmaktan söz ediyordu zaten.” Elini uzatmıştı Vural’a. “Nasılsınız, Vural Bey. Size de hayırlı olsun.”

“Teşekkür ederim!” dedi genç adam sıcak bir gülümsemeyle. Şu bir gerçektir ki, onda yeğeninde olmayan etkileyici bir taraf vardı.

“Ben menüleri getireyim...” diyen başgarson oradan uzaklaştı. Aysun da önce etrafına bakındı. Saat ilerlemiş olduğu için pek kalabalık değildi. İpek masa örtülerinin üzerine dirseklerini yaslayan genç kız gözlerini genç adama çevirdi.

“Burası bizim çocukluğumuzdan beri geldiğimiz bir yerdir. Babam bayılır buranın yemeklerine. Ayça’yla ben de severiz. Siz daha önce gelmiş miydiniz?”

“Hayır!” dedi genç adam. “İşten geç çıktığım için kendi otelimde bir şeyler atıştırmakla yetiniyordum genelde.”

“Banu ile de mi gelmediniz? Ya da babamla?..” Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. “Gerçi gelmiş olsaydınız, Levent Bey sizi hatırlardı. Çok güçlü bir hafızası vardır.”

“Gelmedik...” dedi Vural sakince.

“Peki Banu ile görüşüyor musunuz hâlâ?”

“Bazen...”

“Ben aranızda bir şeye engel olmuyorum değil mi? Yani...” Gözleri masumca irileşti. “Yani belki evinizi onunla dekore etmek istersiniz?”

Vural keyifli bir şekilde güldü. Arkasına yaslanmıştı. “Doğrusunu söylemek gerekirse... sizin eşya zevkinizden çok memnunum, Aysun Hanım. Sizi yormayacaksa yardımınız bana keyif verir. Şimdiden eve bayıldım. Ayrıca garip gelecek ama ben evime ciddi olmadığımı kadınları asla sokmam!”

Aysun olduğu yerde kalakaldı. Bu itiraf birden çok anlam ifade ediyordu. Başgarson Levent yeniden masalarına yanaşınca mecburen arkasına yaslandı. Onun uzattığı menüyü alıp içini öylesine inceledi. Vural da gözlerini menüde gezdiriyordu ama öncelikle onun sipariş vermesini bekliyordu.

“Ben önden çok az mercimek çorbası alayım. Sonra her zamanki gibi marine biftek istiyorum,” dedi genç kız. Fazla bir şey söylemeye gerek yoktu bu lokantada. Biftek tahağının bitiremeyeceği kadar çok çeşitte lezzetli mezelerle süsleneceğini biliyordu. “Ve her zamanki gibi az pişmiş olsun lütfen!” diye ekledi ardından. Levent Bey bunu unutmadığını belli edercesine başını sallamıştı. Vural ise belli etmese de gülümsemişti. Hangi kadın az pişmiş eti severdi ki?

“Ben de karışık ızgara alayım...” dedi genç adam. “Ama önden domates çorbası güzel olur.”

Sıcak çorbaları getirilmeden önce başka garsonlar tarafından masaları bir sürü mezeyle donatılmıştı. Dolma, barbunya, soğuk ciğer, Rus salatası ve koca bir tabakta iri iri bırakılmış bol yeşillik. Aysun salataya istediği kadar nar ekşisi ve zeytinyağı da eklemişti. Sonra çorbasına ilk kaşığını daldırıp tadına baktı. Nefisti. Biraz limon ve az acıyla daha da güzel olmuştu.

Gözleri karşısındaki genç patrona kaydı. Gri saçlardan bir perçem hoş bir şekilde alnına dökülmüştü. O da sessizce çorbasını içiyordu.

“Son söylediğinizde ciddi misiniz?” diye sordu ansızın.

“Hangisi?”

“Şu ciddi olmadığınız kadınları evinize sokmadığınız konusunda?..” Sorusu bitince hafifçe yutkunmuştu. Onunla böyle konuları konuşmak istememesine rağmen, sanki içine şeytan kaçmış gibi, bir şey sürekli onu zorluyordu.

“Evet...” dedi genç adam aldırmadan. Çorbasından bir kaşık daha aldı.

“Yani Banu ile ciddi değilsiniz?”

“Değilim...”

Sıradaki soru en zoruydu. Belirgin bir şekilde nefesini tuttu.

“Benimle... ciddi misiniz peki?”

Vural başını kaldırdı. Gözlerini ona dikti. Soruya cevap vermeden önce birkaç saniye sessizce onu süzdü. Sonra gülümsedi. “Rahat ol... Senin bana yardım için uğraştığını biliyorum.”

“Evet ama sorumun cevabı bu değil. Hâlâ benimle evlenmek istiyor musunuz?”

“Bu bir evlilik teklifi mi?” derken alayla kaşlarını kaldırmıştı Vural.

“Ciddi olun lütfen ya!” Azarlar gibi adama bakıyordu.

“Olamam çünkü bu ciddi bir konu değil. Senin benimle evlenmekten korktuğunu biliyorum. Evlenmek istemeyeceğini de biliyorum. Hiçbir zaman olmayacak duaya amin demedim.”

Aysun kaşığını çorbasına daldırdı. Ama sadece karıştırmakla yetinmişti. “Şey... Sizden korktuğumu söylemek yanlış olur. Korkulmayacak kadar tatlı bir adamsınız. Hep gülümsüyorsunuz. Çok pozitifsiniz. Sanırım sizi sevmeyen pek kimse yoktur.”

“Öyle mi?”

“Öyle... Aklınızdaki soruyu biliyorum. Ben de sizden hoşlanıyorum. Hoşlanmasam... inanın size yardım etmezdim. Bu hoşlanma sadece arkadaşlık manasında tabii ki. Ama... Ama bana ürkütücü gelen bir başka yanınızın da olduğunu söylemeliyim.”

“Geçmişim mi?”

“Hayır! O değil. O geçmiş sizi siz yapan bir şey. Beni ürküten şeyin ne olduğunu ise tam bilmiyorum. Bazen... Bazen öyle bir bakıyorsunuz ki, işte o zaman huzursuz oluyorum.”

“Neden?”

“Ben... kendimi... farklı hissediyorum. Yani öyle baktığınızda içim bir garip oluyor! Başka erkekler de bakıyor ama sizin bakışlarınız farklı.”

Genç adam merakla gözlerini kısmıştı. Onun ne demek istediğini tam anlamamıştı. “Seni rahatsız mı ediyorum?”

Genç kız gözlerini çorbasına çevirdi. Sıkıntılıydı. Derdini tam anlatamadığının farkındaydı. “Bunu açıklamakta zorlanacağımı biliyordum. Düşündüğünüz manada rahatsız değilim. Yani çok

beyefendisiniz. Beni incitecek bir söz veya davranışta bulunmuyorsunuz. Öpüşmemizle ilgili tiksindirici tek bir ima bile yapmıyorsunuz. Ama ben... yine de sizi öptüğümü biliyorum ve... ve siz bana öyle bakınca... içimi bir ürperti alıyor. Dudaklarıma veya... göğüslerime baktığınızda... rahatsız olmam gerekirken... olmamam çok garip değil mi?"

Bu önemli bir itiraftı. Ama iyi mi kötü mü olduğuna ikisi de karar veremedi.

"Ne yapmalıyım peki?" diye sordu Vural yavaşça.

"Yapabileceğiniz bir şey yok. Bakmanıza engel olamam. Zaten çoğu zaman öyle ateşle, şehvetle de bakmıyorsunuz. Sanırım bu bedenimin verdiği bir tepki." Gülümsemeye çalıştı. Gerçekten de zor bir durumdaydı. Kendi diliyle düşmüştü bu tuzağa. Ama ona karşı dürüst olmak zorunda hissediyordu kendisini. Bakışlarını onun tatlı gözlerine dikti. "Sizce bu... normal mi?"

"Ne normal mi?"

Genç kız iç çekti. "Bir saattir anlatmaya çalışıyorum ya işte! Bakışlarınızdan farklı bir anlam çıkarmam normal mi? Öpüşmemizi... Öpüşmemizi bir türlü unutamamam?.."

Vural gülümsedi. Durumu önemsemiyor olduğu çok belliydi. "Bence aklında kuruyorsun bunları..."

'Acaba ilk kez olduğu için olabilir mi?' Çorbasını kurcalamaya devam ediyordu.

"İlk kez olan ne?"

"Kimseyle daha önce öyle öpüşmemiştim!"

Vural sıkıntıyla göğsünü şişirdi. Gülümsemesi yok olmuştu. "İlk olamaz!" diye homurdandı. Gözlerini genç kızın dolgun dudaklarına kaydırmıştı. Bilinçli yaptığı bir şey değildi bu. Ama Aysun'un tüyleri ürpermişti hemen!

"Gördünüz mü?" diye mırıldandı genç kız. "Bakın işte! Siz farkında değilsiniz ama dudaklarıma bakıyorsunuz ve bu... beni ürkütüyor! Gözlerime baktığınızda bile aklım yaptıklarımıza kayıyor..."

“Buna bir çare bulmak zor. Sadece gözlerine bakarak konuşmam imkânsız. Sen bir bütünsün. Dudaklarınla, seksi kısa saçlarınla, ince vücudunla! Sana bakmak bir erkek için zevk olur sadece... Bir sürü erkek senin çekiciliğine kapılıp böyle süzüyordur eminim. Benim için niye farklı olsun ki?”

“Başkasında böyle hissetmiyorum ama! Gürkan’da bile!”

Genç adam ne diyeceğini bilemiyordu. “Çorbanı iç hadi!” diye emretti sonra yumuşakça. “Soğutacaksınız!”

Aysun çorbasından bir kaşık aldı. Ama dudaklarına götürmeden önce durakladı. İnatçı bakışları adamın yüzüne kilitlenmişti. Gülümsedi. Konuyu o da önemsiz hale getirmeye çalışıyordu. Merak ettiği konular da vardı aslında. “Tabii sizin için öpüşmemiz önemsiz olabilir. Bunu anlarım. Siz kim bilir kaç kadınla öyle ateşli öpüşmüşsünüzdür? Peki, siz ateşle öptüğünüz ilk kadını hatırlıyor musunuz?”

“Çorbanı iç...” diye mırıldandı Vural.

“İlk seviştığınız kadını hatırlıyor musunuz peki?”

Vural biraz şaşkınca, biraz da kızgınca kaşığını tabağının kenarına bıraktı. Arkasına yaslanıp dikkatli bakışlarla genç kızın merak dolu yüzünü süzdü. “Sence bunlar ikimizin konuşabileceği konular mı?” diye sordu.

“Hatırlamıyorsunuz değil mi?” diye sordu Aysun ona aldırmadan.

“Hepsini hatırlıyorum. Ve gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum. Sana verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim ama elimden bir şey gelmez. Kumandanın düğmesine basarak kapatabileceğin bir şey değil bu. Gözlerine veya dudaklarına bakmaktan hoşlanıyorum. Göğüslerine de öyle! Bakmayacağım diye söz veremem. Ama çok rahatsız oluyorsan eğer... bu yemeği burada kesip gidebiliriz?”

Aysun onun ciddi olduğunun farkındaydı. İç çekti sıkıntısını belli edercesine. “Saçmalamayın lütfen ya! Her ne kadar bu durumdan şikâyetçi gibi gözükmüş olsam da şikâyetçi falan değilim.

Sadece üzerimde oluşturmuş olduğunuz etkiyi dürüstçe söyledim. Tıpkı sizin benden hoşlandığınızı dürüstçe söylediğiniz gibi.”

“Bu bir şey değiştirmiyor değil mi?”

“Değiştirmesini mi istiyorsunuz?”

“Şu anda hayır... Bazen istediğimizi almak için, istemekten çok daha fazla şeye ihtiyaç duyarız.”

“Ne gibi?”

Vural gülümsedi. Aklında, onu öptüğü o karanlık, güzel gece canlanmıştı. “Şans... Karanlık... Yanık olmayan bir surat mela...” dedi yavaşça.

O esnada yanlarında bir hareket oldu. Birileri gelip hemen yanlarında durmuştu. İkisi birden başlarını kaldırdı. Gelenler garsonlar değildi.

Genç kızın ablası Ayça, ıslıl ıslıl gözlerle ona bakıyordu. Hemen yanında ise Gürkan vardı elbette. Ayça’nın güzel yüzü mutlu bir ifadeyle aydınlanmıştı. Yerinde zıpladı adeta.

“İnanmıyorum!” dedi heyecanla. “Siz de mi buradasınız?”

Aysun şaşırmıştı. Gözleri bir an Gürkan’a kaydı. Genç adam sessizdi. O da Aysun’a bakıyordu. Bakışlarını amcasına çevirdi sonra.

“İyi akşamlar, amca,” dedi yavaşça.

“İyi akşamlar, Vural Bey...” dedi Ayça da. “Ne güzel bir tesadüf burada olmanız. Burası benim ve Aysun’un en sevdiği mekânlardan birisidir. Küçükken bahçesinde oynardık.”

Vural centilmen bir tavırla ayağa kalkmıştı. Yeğenin elini sıkarken, Ayça’nın selamına da karşılık vermişti. “İyi akşamlar. Güzel tesadüf gerçekten. Bizimle oturmaz mısınız?”

“Tabii ki! Ayrı oturacak değiliz ya?” Hemen Aysun’un yanındaki boş sandalyeye oturdu. Gözleri ikisi arasında gidip geldi bir an. “Siz de yeni mi geldiniz? Çorbalarınız duruyor daha?”

“Öyle sayılır...” dedi Vural.

“Ay, ben de çorba içeceğim. Bu saate kadar Gürkan’la çalıştık. Verdiğiniz iş tamam. Ama çok acıktım. Yemekler sizden mi?”

Vural gülümseyerek onayladı. “Benden tabii. Dosyadaki teknik detaylarda sorun çıkmadı değil mi?”

Gürkan da amcasının yanına oturmuştu. “Şimdilik çıkmadı. Yakında İngiltere yolu görünüyor bize.”

Başgarson hemen arkalarındaydı. Onların da siparişlerini alıp uzaklaştı. Yemekleri gelinceye kadar iş konuştular. Zaten yemeğin geneli iş üzerineydi. Ama sonlarına doğru Aysun’un beklemediği bir şey oldu. Ayça iç çekerek onlara beklemedikleri bir şeyi açıklayıverdi.

“Size çok önemli bir şey söyleyeceğim. Daha fazla içimde sır olarak tutamayacağım,” dedi önce Vural’a bakarak. Sonra gözlerini kardeşine çevirdi. Belli ki onun da çok mutlu olacağını düşündüğü bir şeyi söylemeye hazırlanıyordu.

Aysun yüreğini iri bir elin sıktığını hissetti.

Onun ne söyleyeceğini hissetmişti.

Ayça parlayan gözlerle durumu açıkladı. “Biz... Gürkan ile... evlenmeye karar verdik!”

20. BÖLÜM

Aysun nasıl olup da gülümsediğini, ablasının yüzüne bakarken elindeki çatalı düşürmediğini sonra çok merak edecekti.

Ayça parlayan gözlerle Vural'a baktı. "Tabii amcası olarak, bunu ilk sizin öğrenmenizi istedik. Daha ailemize bile söylemedik."

"Anlaşılan bu akşam sadece iş çalışmamışsınız..." dedi Vural gülümseyen bir edayla. Gözü bir an için Aysun'un beyazlamış yüzüne kaysa da yine Ayça'ya çevrilmişti. "Tebrik ederiz sizi bu durumda..." diye ekledi.

"Teşekkürler..." Ayça heyecanla yerinde dönmüş, kız kardeşine bakmıştı. Belli ki ondan da coşkulu bir tepki bekliyordu.

Aysun elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. Gürkan'a bakmamak için de yoğun bir çaba harcıyordu. Yüz ifadesindeki şoku belli etmemek için ablasına yanağını uzattı. "Tebrik ederim hayatım. Gerçekten... şaşırttınız bizi!"

Onu öpen Ayça mutluluktan parlayan gözlerle Gürkan'a baktı. Genç adam hafif gülümser gibiydi. Onun ciddi haline artık alıştıkları için bu tavrında bir anormallik görmedi. "Şaşıracığınızı biliyorduk. Gürkan'la konuştuk bunu. Aslında biz de şaşırdık. Yani işlerin böyle hızlı ilerlemesine biz de hiç hazır değildik. Bir anda oldu işte."

"Seni de tebrik ederim... Gürkan!" dedi Aysun. Gülümsemesi sahteydi ve bunu masadaki diğer iki erkeğin anlaması zor olmamıştı. Kardeşine değil de müstakbel kocasına bakan Ayça ise, kendi mutluluğu içinde hiçbir şeyin farkında değildi.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı genç adam.

“İnşallah... ablamı üzmez... onu mutlu edersin?” diye birazcık tehdit içeren bir sesle mırıldandı Aysun.

Ayça sevgiyle kardeşine sarıldı. “Ay canım benim ya! Ablasını nasıl da korurmuş! Tatlım benim,” dedi. Güzel dudakları kardeşinin yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurmuştu.

Gürkan başını eğdi hafifçe. “Edeceğimden emin olabilirsiniz!” dedi yavaşça. “Elimden geleni yapacağım.”

“Umarım...”

Yemeğin geri kalanı çabucak geçmişti. Aysun yemeyi bırakmıştı zaten. Servisler temizlendikten sonra tatlı istemedi. Abblası lokantaya özel kestaneli tatlıyı yerken, o acı bir kahve içmeyi tercih etti.

“Siz ne yapıyordunuz?” diye sordu Ayça. Birdenbire onların da baş başa yemek yemeye gelmiş oldukları aklına dank etmişti. Muzip bir şekilde gözleri parladı. “Annem dün gece beraber dışarıya çıktığınızı söylemişti!” dedi heyecanla. “Sabah onu aramıştım. Yoksa bizim bilmediğimiz bir şeyler mi var?”

Aysun gülümsedi ama bir şey demedi. Vural koltuğuna rahatça yaslanmıştı. Rahatını bozmadan kahvesinden bir yudum aldı. “Ne gibi?” diye alaycı bir sesle sordu sonra.

“Siz... çıkıyor musunuz yoksa?” Merakla ikisine birden baktı. “Hadi ama! Biz size hemen sürprizi açıkladık. Eğer sizin aranızda da böyle bir şey varsa... bilmek bizim hakkımız!”

Gürkan biraz donuk bir sesle onayladı. “Doğru...” Meraklı gözleri amcasından ziyade Aysun’un üzerindeydi. Genç kız onun bu bakışlarındaki inanmamazlık üzerine gururlu bir şekilde burununu kaldırdı.

“Henüz... ciddi bir şey yok!” dedi duru bir sesle. Sonra sırf Gürkan’a inat gülümsedi. “Ama birlikte olmaktan hoşlanıyoruz. Şimdilik bu keyfi değerlendirmek istiyoruz.” Kaşları hafifçe kalktı. “Öyle değil mi... Vural?”

Vural az kalsın kahvesinin son yudumunu ağzından dışarıya püskürtecekti. Önündeki su bardağına uzanıp aceleyle birkaç yudum almadan önce onayladı. “Evet, öyle!”

“Yani... çıkıyorsunuz?” diye ısrar etti Ayça.

Aysun onun gözlerinde bir gram bile hainlik göremedi. Sevgili ablası bu muhtemel ilişki karşısında gerçekten de sevinmeye hazırды. Genç kızın aksine, o kardeşi için mutlu olabiliyordu. Aysun kendisini gerçekten kötü hissetti. Ne kadar da bencildi. Onun mutluluğu karşısında yeterince sevinemiyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Sevdığı adamı kız kardeşine kaptırmayı hangi kadın isterdi? Komikti. Bu tip şeylerin sadece romanlarda veya filmlerde olabileceğini sanıyordu.

Vural’ın alaycı yüzüne baktı. Genç adam bir kaşını hafifçe kaldırdı. Onun hafif hafif bu durumdan eğlenmeye başladığı anlaşılıyordu.

“Bilmiyorum! Çıkıyor muyuz Aysun?” diye sordu kalın sesiyle.

Genç kız yerinde huzursuzca kıpırdandı. Ne diyecekti ki? Ama bu mendeher Gürkan’a bakılırsa amcası ile arasında bir ilişki olması imkânsızdı. O kadar kendini beğenmişti ki, Aysun’un aşkından ölmesini bekliyordu belki de!

“Böyle düşününce... evet, çıkıyoruz sanırım!” dedi gülümseyerek. Yeşil gözleri kardeşine döndü. “Ama yine de ciddi olmak için çok erken. Sizin kadar hızlı değiliz biz.”

“Biz de değiliz. Gürkan ile iki senedir tanıştığımız düşünülürse özellikle...”

“Ama bu evlilik işi... yine de hızlı olmadı mı? Daha Almanya’dan döneli ne kadar oldu ki?”

“Bekleyecek bir şey yok. Yaşımız otuza dayandı. Oyalanmak için çok geç... Uzun bir nişanlılık dönemi geçirmek istemiyoruz. En kısa zamanda evlenmek istiyoruz.”

“Öyle mi?” Yutkundu. “Yakında mı... düşünüyorsunuz?”

“Evet... Annem bundan hiç memnun olmayacak biliyorum ama beni anlayacaktır. Babam zaten Gürkan’ı çok seviyor. Bir şey demez.”

“Peki canım...” dedi Aysun. Elinden geldiğince sıcak olmaya çalışmıştı. “Hayırlısı olsun diyelim o zaman! İnşallah ömür boyu mutlu olursunuz. Biz... her zaman arkanızdayız. Anneme karşı seni destekleyeceğime emin olabilirsin.”

Ayça onun bu içten görünümü karşısında iç çekti. Gözleri hafifçe sulanmıştı. “Teşekkür ederim. Gerçekten teşekkür ederim.”

Vural hesabı isteyip ödemeyi yaptıktan sonra, herkes ayağa kalktı. Lokantanın otoparkındaki arabaları arasında epey mesafe vardı.

“Yarın daha ayrıntılı konuşuruz...” dedi Ayça. “Ama bu gece annemle babama bir şey söyleme. Ben akşam yemeğine gelip durumumu açıklayacağım.”

“Anladım. Merak etme, bir şey söylemem.”

“Güzel. Annemin yanaklarından öp benim için.”

“Öperim...” Gürkan’a başı ile selam veren genç kız iki erkeğin tokalaşmasını bekledi. Sonra Vural’la birlikte kendi arabasına doğru yöneldi. Anahtarı ona uzattı. O anda hiç de araba sürececek durumda değildi. Evin önüne gelinceye kadar da konuşmadılar. Genç adam arabayı kapının biraz ilerisinde park etti. Burası nispeten daha karanlıktı. Kontağı kapatan genç adam arkasına yaslanırken gözlerini ona çevirdi.

Aysun kıpırdamadan duruyordu. Bakışları ön camın ilerisindeydi. Caddenin köşesindeki taksi durağının lambası yine yanıyordu. Ama bu sefer dışarıda muhabbet eden kimse yoktu. Aynı Aysun’un kalbi gibi bomboştu etraf.

“Üzgünüm...” dedi Vural yavaşça.

“Üzülme...” Başını eğdi. Ağlamayacaktı. Gürkan için ağlamayacaktı. O ağlamaya değmezdi. Başkasına âşık bir adamı sevmek ne büyük bir talihsizlikti. Elini kapının koluna attı. “Ben gideyim. Annem merak eder. Belki camdan bakıyordur bize.”

O çıkınca Vural da çıktı. Genç kıza evin bahçesine kadar eşlik etti. Üstteki sık süs güllerinin loşluğu altında birbirlerinin yüzüne baktılar. Genç adam ona arabasının anahtarını uzattı.

“Siz arabayla gidebilirsiniz. Ben yarın kendim gelirim.”

“Olmaz. Ben şimdi bir taksi ile giderim.”

Aysun iç çekti. “Peki. Israr etsem bile nasılsa kabul etmeyeceksiniz.” Anahtarını aldı. Gözlerini kaldırıp onun yakışıklı yüzüne baktı. “Bu gece için... teşekkür ederim.”

Üzgün olduğu genç adam tarafından hemen fark edilmişti. Gri gözler biraz kısıldı. Öne doğru bir adım attı Vural. Uzanıp onun yüzüne dökülen bir tutam saç i tekledi. Parmak uçları üzgün yüzünün sevimli hatlarında kaldı. Pürüzsüz tenini hissedebiliyordu. Yanık eliyle yaptığını ikisi de fark etmemişti.

“Üzme kendini bu kadar. Belki de böylesi daha iyi oldu. Ya Gürkan, ablanı sevdiğini siz evlendikten sonra fark etseydi? Ya bir bebeğiniz olduktan sonra her şey bozulsaydı? Hayatınız cehennem gibi olurdu belki. Birbirinizi yer dururdunuz. Belki de boşanırdınız.”

Aysun sessizdi. Başını salladı sadece. Konuşacak hali yoktu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bir yumru boğazını tıkamıştı adeta.

Genç adam parmak uçlarını geri çekti. Hafifçe gülümsedi.

“Fakat... şunu fark ettim ki sen... gerçekten çok güçlü bir kadınsın.” Sesi çok içtendi. Gözleri de bunu belli edencesine bakıyordu. “Başka kim senin gibi öyle sessiz kalabilir, öyle cesurca gülümseyebilirdi ki? Kim ablasını üzmemek için böylesine güzel rol yapabilirdi?”

“Ayça... benim için çok önemli!” diye fısıldadı Aysun.

“Anlamak zor değil... Yaptığın şeyi herkes yapamazdı.”

“Çok acı vericiydi...”

“Ama yaptın yine de... İnan bana yine sevebileceğin bir erkek çıkacak karşına! Yine âşık olacaksın! Kalbin yine onun için heyecanla atacak! Onu görmediğin her dakika daha da özlediğini

fark edeceksin. Sadece yanında olmak bile seni mutlu edecek. Onun üzüntüsü seni üzecek, sevinci... mutlu edecek. Yeniden filiz vereceksin. Belki daha güçlü bir filiz olacak bu... Daha güzel bir çiçek olarak başkaldıracaksın. O adama vereceğin yeni sürgünlerle... belki sonsuza kadar mutlu olacaksın.”

Vural sustu. Sesi alaycı değildi. Aksine çok içtendi. Sözleri çok akıcıydı. Düşünceleri çok ferahlatıcıydı...

Aysun şaşkıındı. Bu yumuşak görünümlü adamın aslında ne kadar sert tabiatlı olduğunu çoktan keşfetmişti. İnataçı olduğunu, hedeflerinden vazgeçmediğini, ölüm dâhil pek bir şeyden korkmadığını çoktan anlamıştı. Ama onun bu kadar şairane sözleri inanılmaz bir durulukla, kalpten gelen bir saflıkla ve böyle büyük bir içtenlikle söyleyebileceği aklına bile gelmezdi.

“O erkek... zaten Gürkan’dı!” dedi acı ile. “Bir daha âşık olmam ben!”

Vural başını iki yana salladı. “Belli olmaz! Hayatın insana neler getireceği bilinmez. Aldığı şeyler gibi verdiği şeyler de olur.”

“Yani... yine âşık olur muyum?”

Vural gülümsemeye çalışarak onayladı. “Kime sorsan herkesin ‘evet’ diyeceği bir soru bu...”

“Ama ben size soruyorum!” İri gözleri kırıştı biraz. Hâlâ ağlamamak için çırpınıyordu. “Ben sizin fikirlerinize değer veriyorum.”

“Teşekkür ederim...” dedi genç adam hafif sıkıntılı bir sesle.

“Ciddiyim! Fark ettim ki... yanında rahat olabildiğim tek erkek... sizsiniz!”

Vural dişlerini sıktı hafifçe. Bu iyi değildi. “Kanka yani ha?”

“Saçmalamayın! O manada değil. Biz kanka olamayız artık. Beni öptüğünüz o gece şansımızı kaybettik.”

“Ya ne?”

“Bilmiyorum. Ama inanın ki bu gece... yanımda olduğunuz için çok mutluyum. Bu zor gecemde sizden başkasının yanımda olmasını istemezdim. Siz iyi bir dostsunuz.”

Vural geriye doğru bir adım attı. “Anladım...” dedi yavaşça. “Böyle düşündüğün için... ben de mutluyum. Sanırım şimdi gitsem iyi olacak. Epey geç oldu.”

Aysun sessiz kaldı. Onun sesinde hissettiği sıkıntı konuşmasını engellemişti. Sonra genç adamın eve girmesi için beklediğini hissetti. Aysun eve girmeden o da gidemeyecekti. Sonra... Sonra kendisinin de hiç beklemediği bir şey yaptı.

İçinden gelen bir dürtüyle uzandı ve onun yanağını öptü. Duduğuna epey yakındı. Mis gibi kokusu burnuna doldu.

“Teşekkür ederim...” dedi yavaşça. “İyi geceler.”

Vural başını eğdi. Konuşmadı... Gülümsemedi... Sadece genç kızın geriye çekilmesini ve evin kapısını açmasını bekledi. O içeriye girince de döndü.

Uzun ve yalnız adımlarla uzaklaştı...

Aysun içeriye girdikten sonra sırtını kapıya yasladı. Annesinin ortada olmamasına memnundu. Vural ile çıkmadan önce telefon açmış ve beklememesini özellikle tembihlemişti. Küçük bir kız gibi beklenmek hoşuna gitmiyordu. Ama onun bir anne olduğunun ve illaki endişeleneceğinin farkındaydı. Şu anda ortada görünmemesinin sebebi her ne ise, yine de müteşekkirdi.

Yoksa artık tutamadığı gözyaşlarının yanaklarından süzülürken günü görüp kızı için endişelenecekti. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu. Yarın büyük kızının âşık olduğunu, evleneceğini öğrenecekti ve o da mutlu olacaktı. Küçük kızının da aynı adama âşık olup acılar içinde kıvrandığını bilmesine gerek yoktu.

Soyunup yatağına yattığında, gözyaşları dinmişti artık. Sandığı kadar çok ağlamamıştı. Ağlayamamıştı... Hâlbuki sabaha kadar hüngür hüngür ağlayacağını ve hiç uyuyamayacağını sanmıştı.

Uyumadan önce aklındaki son erkek ise kesinlikle Gürkan değildi.

Vural'ın gülümseyen keyifli yüzünü, onun moral veren inanılmaz sözlerini düşündü.

Of! İyi ki hu adam vardı... İyi ki girmişti hayatına! Eğer onun desteği olmasaydı bu gece hiç bitmezdi. Yüreğine bir ferahlık verdiği kesindi.

Sabah kahvaltısında annesi ile havadan sudan konuştular. Kadın gece hakkında bir şey sormamıştı. Ama Aysun ona ablası ile lokantada karşılaştıklarını söyledi. Dördünün birlikte yemek yediklerini de ekledi. Elbette ki ablasının evlenme kararından bahsetmedi. Gecedен bahsederken çok rahat olmaya çalışmıştı. Gürkan'a olan ilgisini annesinden kesinlikle gizleyecekti. Sırf ondan değil, herkesten gizleyecekti. Hatta Gürkan'dan bile!

Vural ile çıktıklarını söylediğinde, Gürkan'ın yüzündeki değişmeyi görmüştü. Belli ki genç adam hâlâ Aysun'u kendisine ait görüyor ve başka bir erkeğin olmasını hazmedemiyordu. Bu ne çirkin bir yaklaşımdı! Üstelik o erkek amcasıydı. Acaba amcası olması mı onu rahatsız etmişti? Acaba Vural yerine başka bir erkek olsa bu kadar rahatsız olmaz mıydı?

Arabası ile işe giderken ışıklarda durmuştu. Yanında siyah lüks bir cip durdu. Farkında olmadan başını çevirdi. Cipun içindeki esmer adam da ona bakıyordu. Hatta gülümsemeye hazır bir hali vardı. Genç kız başını yine önüne çevirdi. Şimdi şu adama bir gülücük atsa, akşama genç bir sevgilisi olmuş olurdu. Bu kesindi. Ama kalbi bunu istemiyordu. Yüreğinde kocaman bir boşluk vardı sanki. Şu anda bir sevgiliye ihtiyacı yoktu.

Sabah saat on gibi ablası odasına geldi. Çok heyecanlı görünüyordu. "Çayın var mı kardeşim?" dedi sevgiyle.

Aysun ona bakarken anladı ki, aşkından ölse bile onun bu mutluluğuna engel olamazdı. Eliyle işaret etti. "Gel bakalım. Hallederiz..."

İki dakika sonra çaycı kadının getirmiş olduğu limonlu açık renk çaylarını yudumluyorlardı.

"Anneme bir şey söylemedin değil mi?"

“Dilimin ucuna kadar geldi ama onu öldürme keyfini sana bıraktım,” dedi Aysun. “Biliyorsun çok şaşırarak, çok telaş edecek ve seni çok fırçalayacak!”

Ablası tatlı bir şekilde güldü. “Evet, biliyorum.”

“Evlilik tarihi belirlediniz mi?”

“Gürkan acele etmemizi istemiyor. Biraz ağır bu konularda...”

Bilmez miyim!

Aklındakini söylemedi elbette. Daha sakın bir sesle mırıldandı. “Konuşmadınız yani?”

“Ben konuştum o dinledi.” Gülerек çayından bir yudum aldı. “İki ay içinde olsun istiyorum. Yazın sonunda güzel bir tatile de çıkabiliriz.”

Aysun’un kaşları kalktı. Bu çok erkendi! “İki ay mı?”

“Sezon sonu güzel olur.”

“Kışın gidilecek yerler de var. Uçakla iki saat mesafede...”

“Yurtdışı istemiyorum ya! Çok gezdim zaten. Kendi ülkemi bu kadar bilmiyorum. Balayına burada çıkalım istiyorum. Şöyle Saklıkent, Sedir Adası’nı falan gezmek istiyorum. Marmaris’in, Kaş’ın gizemli yerlerini keşfetmek istiyorum. Gürkan da dalabiliyormuş. Bir tekne kiralayabiliriz istersek, dedi.”

Aysun da sessizce çayını yudumladı. İki ay ha? Gerçekten kısa bir süreydi. İki ay sonra hem ablasını, hem de sevdiği adamı mı kaybedecekti?

“Annemi hemen ikna etseniz bile... iki ayda her şey yetişir mi?” diye mırıldandı.

“Yetişir tabii. İkimizin de kendi eşyaları var. Alınacak pek bir şey yok. Benim evim daha büyük. Onunkisi zaten kira. Nikâh işlemlerini bitirmek birkaç günü geçmez sanırım. Güzel bir düğün salonu bulmak da sorun olmaz. Şimdiden bakarsak iki ay sonrası için kolayca bir yer ayarlayabiliriz.”

“Her şeyi düşünmüşsün!”

“Evet...” dedi Ayça mutlu bir şekilde. “Düşündüm tabii. Gürkan’a kalsa iki üç sene sonra ancak evlenirdik. Beni istemeye

sanırım annesi de gelir. Ama beni bir büyük erkek olarak Vural Bey ister diye düşünüyorum.”

Aysun’un kaşları kalktı. “Yok artık! Bir de kız isteme merasimi mi olacak? Hangi devirdeyiz kızım?”

Ayça kıkırdadı. “Gerek olmadığını biliyorum ama annemle babam öyle olsun isterler. Onlar hâlâ eski kafada insanlar.”

“Haklısın sanırım...”

“Vural kabul eder mi sence?”

“Bilmem. Eder bence...” dedi yavaşça.

“İnşallah! Ondan rica etmeyi düşünüyorum zaten. Eğer sorun çıkarırsa senden yardım alırım. Eminim sevgilisinin ricasını hiç kırmaz.”

Aysun çayının boğazında kalmaması için epey çaba harcadı. Bardağını önündeki sehpa koydu. “Sevgili değiliz henüz...”

“Bana öyle gelmedi ama!..” dedi ablası biraz bilmiş bir gülüşle.

“Vallahi değiliz ya!”

“Yemin etme kızım! Adama bakışlarını gördüm. Onun da sana bakışlarını! İki insan birbirinin gözünün içine öyle bakıyorsa vardır bir şeyler.”

“İki kere çıktık diye böyle konuşma! Bu kadarcıkla ne olacak ki aramızda?”

Ayça da çay bardağını sehpa bıraktı. Öne doğru kaykıldı biraz. “Bana doğruyu söyle! Onun gibi bir adam, yeğeninden daha pasif olacak değildir. Seni öpmemi mi hiç?”

“Sadece iki kere çıktık dedim...” diye homurdandı Aysun.

“Ankara’ya da birlikte gidip geldiniz.”

“Bana karşı çok mesafeliydi.”

“Belli ki bu mesafeyi aşmışsın. Sana çok özel bir kadınmışsın gibi bakıyordu.”

“Abla ya!” dedi Aysun ciddi bir itirazla. Bir şeylerle meşgul olmak için uzanıp çay bardağını geri aldı. “Konu nereden bize geldi ki?” Biraz sinirli bir şekilde kocaman bir yudum çekti. “Konu biz değiliz!”

“Keşke siz de evlenmeye karar verseniz!”

Ve Aysun ağzındaki çayın yerdeki halıya püskürmesine engel olamadı. Sonra çenesinden akan sıvıları çay bardakları ile gelmiş peçetelerden birisi ile sildi. İnanmazca ablasına bakıyordu.

“Ne?” diye sordu yine de.

“Bu çok güzel olmaz mıydı? İki kardeş birlikte düğün yaptık. Hem de amca yeğenle!” Neşeli bir şekilde kıkırdadı. “Şirket evliliğinin farklı bir anlamı olurdu. Manşetlere çıkardık.”

“Sonra da annemle babamı mezarlarında ziyarete giderdik.”

“Daha neler! Annemle konuştum az önce. Dün gece size rastladığınızı söyledim. O da biliyormuş zaten. Bu arada sürprizi açıklamadığın için teşekkür ederim. Neyse işte! Senin Vural ile iki gecedir birlikte çıkmanıza o da biraz şaşırmış. Maalesef ben ağzımda bakla tutmakta senin kadar başarılı değilim. Sizin birlikte olduğunuzu itiraf ettim! Hiç de sandığın kadar şaşırmadı.”

“Abla! Yapamazsın bunu!” diye hayretle itiraz etti Aysun.

“Yalan mı? Siz itiraf ettiniz...”

“Akşama babam da duymuş olur!” diye iç çekti Aysun. “İnanmıyorum sana ya!”

Aklı tıklar tıklar çalışmaya başlamıştı. En kısa zamanda bunu yalanlamalıydı. Annesinin kızması ayrı bir dertti, kızmaması ayrı bir dertti. Babasının nasıl bir tepki vereceğini ise hiç düşünemiyordu.

“Ne var ki bunda? Kocaman kadınlar olduk. Ailemizden bir şey gizleyip, korkmayacak kadar büyüdük.”

“Sen onu bir de anneme anlat!” dedi Aysun kızgın bir sesle. “Eminim senin yaşının onun için ulvi bir anlamı yoktur! Abla! Keşke bunu söylemeseydin ya! Ben daha söylemeye hazır değilim. Biz sadece... sadece deniyorduk. Vural benden çok büyük... Belki de babam çok kızacak. Belki adamcağızla olan iyi ilişkisi bozulacak. Ortağı kızına göz diktiği için rahatsız olacak!”

Ayça onun kızgınlığına aldırmamış gibiydi. Kavisli kaşları kalktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet...”

“Bir kere Vural o kadar yaşlı değil. Korkmana gerek yok. İkincisi, bence babam onun gibi hoş bir adamla çıkıyor olmandan ve hatta ciddi bir ilişki kurmandan memnun olur. Tek sıkıntısı, senin hisselerin onunkilerle birleşince, karı koca şirkette tek söz sahibi olacak olmanız olabilir.” Son cümleyi şaka olarak söylemişti ama Aysun’un hiç gülecek hali yoktu.

“Ben... henüz evlenmeyi düşünmüyorum!” dedi kararlı bir sesle. “Ne Vural’la, ne de başka birisiyle!”

“Emin misin?”

“Şimdilik evet...” Sustu bir an. Gözünün önünde Vural’ın yüzü gezindi. Sonra dürüstçe itiraf etti. “Tamam, onunla konuşmaktan hoşlanıyorum. Bir şeyler yapmaktan, keyifli varlığından da hoşlanıyorum. Hatta... beni öpüşünden de çok hoşlandım.”

Ayça’nın kaşları kalkmıştı hafifçe. “Vay uyanık! Demek seni öptü ve benden gizliyorsun ha?” dedi azarlayan bir şaşkınlıkla.

“Gizlemiyorum ama... hemen koşarak söylenecek bir şey de değil!” dedi Aysun biraz utanarak. “İşin doğrusu, ondan çok hoşlanıyorum ama... ama hâlâ onun yanıklarıyla baş edebileceğimi düşünemiyorum. Düşünsene! Vücudunun bazı yerleri yanık... Belki... Belki erkekliği bile yoktur!”

“Yok artık! Saçmaladın şimdi! Gürkan sadece gömleğinin alev aldığını söyledi!”

Zaten Aysun daha son cümleyi söyler söylemez, gerçeğin öyle olmadığını hatırlayıvermişti. Kasıklarındaki sert baskıyı unutmaması imkânsızdı. Bu konudaki ilk tecrübesiydi ve kabul etmese de özeldi. Tüm acemiliğine rağmen, heyecanlanmış bir erkeği içgüdüsel olarak fark edebilirdi.

“Öyle olmasa bile...” Yutkundu. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Vücudu yanık bir erkekle sevişmekten zevk alabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Ayça sessizce çayını yudumladı. Son yudumunu almıştı zaten. Soğumuştü çoktan... Bardağını masaya geri bıraktı. “Başka

bir erkekle... özel bir ilişki yaşayıp yaşamadığını, açık olmak gerekirse, sevişip sevişmediğini sormayacağım bile. Beni ilgilen-dirmez. Ama kalbim bana şunu diyor ki, sevdiğim erkeğin bir kolu, hatta iki bacağı olmasa bile ben onu yine koynuma alırdım. Yanıklar önemli şeyler değil. Önemli olan o derinin altında sak-lanmış olan vicdanı, yüreği, delikanlılığı...”

Aysun iç çekti. Bunlar belki doğrudu ama şu anda bir an-lam ifade etmiyordu. “Senin için olabilir. Sen Gürkan’a âşıksın. Onda öyle bir kusur yok. Vural’a âşık olsaydın acaba böyle ko-nuşabilecek miydin? Gürkan’a da dış görünüşü sayesinde âşık olmadın mı?”

İki kadın da sustu birkaç saniye. Ayça ne cevap vereceğini iyi biliyordu ama şimdi bunu uzatıp kardeşinde filizlenmeye baş-lamış olan Vural ilgisini öldürmenin anlamı yoktu. İnatçı olan kardeşinin birden zıtllaşıp Vural’a karşı tavır alması mümkündü.

“Peki... Bu konuyu şimdilik kapatalım. Ama içimden bir ses sizin ilişkinizin de ciddileşeceğini söylüyor. Umarım ikiniz için de iyi olur. Hakkınızda en güzeli ne ise o olsun.”

Bunlar iyi niyetli sözlerdi. Ablası gittiğinde bile onun sözle-rini düşünüyordu Aysun. Vural ile bir evlilik hiç mantıklı değildi.

Garipti ki öğle yemeğinde Vural yemekhanede görmek heye-canlanmasına sebep olmuştu. Bunun nedenini bilmiyordu. Belki de genç adamın pek sık aşağıdaki yemekhaneye inmediğini bil-diği içindi. Öğlenleri bile yemek yemeyi unutup çalıştığını bi-liyordu. Sekreteri Sevim Hanım bu konudan epey şikâyetçiydi.

Genç adamın oturduğu masa öylesine bir yerdi. Genelde mü-dürler belli bir masada yemeyi tercih ederlerdi. Bu şart değildi tabii ki ama zamanla alışkanlık olmuştu. Vural ise ortalarda bir masaya yerleşmişti. Belli ki keyfi yerindeydi. Sol yanındaki sa-ramın kadınla konuşuyordu. Onu tanıyordu Aysun. İnsan Kay-nakları Müdürü’nün yardımcılarında birisiydi. Karşı tarafında kadın müdürlerden birisi otururken, sağında ise kendi yardım-cısı Murat oturuyordu. O da konuşmayı ilgiyle dinliyor gibiydi.

Aysun onun bakışlarının bir an kendi üzerine döndüğünü gördü. Boş bir masaya giderken ona hafifçe selam verdi. Gri gözler sadece ışıldamıştı.

Yemeğini yerken onu izliyordu. Arkadan görebiliyordu tabii. Acele etmediğine göre işleri azalmıştı. İnce lacivert çizgili beyaz bir gömlek giymişti. İnce beli ve geniş omuzları daha da vurgulanmıştı. Ensesini kaplayan gür gri saçları yakasının üzerine taşmıştı. Yavaş yavaş bu saçlara alışıyordu galiba. Hem gayet de ilginçti. Dünya üzerinde boya kullanmadan saçları bu renk olan kaç kişi olabilirdi ki? Belki de hiç...

Vural yemeğini bitirdi ve ayağa kalktı. Sarışın kadın da onunla birlikte kalkmıştı. Aysun'un yanından geçerken her ikisi de afiyet olsun dediler. Ama durmayıp uzaklaştılar. Yemeğini tek başına yiyen Aysun onların ardından bakmamak için kendisini zorladı.

Akşam olduğunda doğruca Vural'ın odasına gitti. Genç adam önündeki bir dosyayı inceliyordu. Yanında Satın Alma Müdürü Bülent Bey vardı. Kısacık saçlı ve top sakallı bir adamdı. Hafif topluydu. Hele Vural'ın atletik yapısı yanında daha kısa ve daha tombul gözüküyordu.

Vural onun geldiğini gördü. Bir şey demedi. Müdürün anlattıklarını dinliyordu. Sonra başını salladı. "Tamam... Sizce de uygunsu bence sorun yok. Satın alabilirsiniz." Elini kalemine uzatıp dosyanın altını imzaladı.

Müdür giderken Aysun'a gülümsemişti. Gün içinde bu adamla zaten birkaç kere görüşüyorlardı. Genç kız Vural'ın masasına yaklaştı.

"İşler iyi galiba?" diye sordu.

"Evet... Daha şimdiden elli personele ihtiyaç duyuyoruz. Yarın ilan vereceğiz. Ek makine alımı var. Birkaç CNC makinesi alımı için imza attım az önce."

"Seri üretime geçtik sonunda demek?"

"Başka şansımız yok. Düşük maliyet için iyi makinelere sahip olmalıyız. İyi işçilerimiz olmalı..."

“Ama maaşları ikiye katladınız?”

Vural sırıttı. Gözleri yine ışıldamıştı. Bu adama gülmek yakışıyor. “Evet... Sanırım bu sene hepimiz az kazanacağız.”

“Öyle olmayacağını biliyorum. Siz bu konuda bir dehasınız. Sadece ben düşünmüyorum böyle. Herkes çok memnun... İşçilerden müdürlere... Çaycıdan kapıdaki bekçiye... Yalan söyleyecek değilim. Şirkette sizin gelişinizle oluşan bahar havasının uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm önceleri. Fakat yanıldığımı itiraf ediyorum. Bu kısa zamanda bile büyük ataklar yaptınız. İşçilerin maaşlarındaki yüzde yüze varan artış maliyetleri arttırırken, kârı azaltması gerekirdi ama öyle olmadığını biliyorum. Bu ayki tahmini büyümemiz gerçekten yüzde on beş mi?”

“Bir avukat için ekonomiyle fazla ilgilisin!” dedi genç adam gülümseyerek.

“Böyle dar bir ortamda çalışınca, ben de bir şeyler duyuyorum elbette. Şirketin ortağı olarak pek bilgilendirilmemek de sağdan soldan bunları duyuyoruz. Fabrika tam kapasite ile çalışıyor. Maaşlarla birlikte işçilerin verimi de neredeyse üç kat artmış. Anladığım kadarıyla daha fazla ürün çıkarken, daha az arızalı ürün banttan ayrılıyordu.”

Vural biraz ciddi bir tebessümle başını salladı. “Memnuniyet her şeydir!” dedi bir atasözü söyler gibi. “Bir insanı memnun edersen, bir aileyi, bir şirketi, bir ülkeyi memnun etmiş olursun.”

Aysun biraz garip bir ifadeyle genç adamı süzüyordu. Sert hatlarla süslü yüzü çok sevimli duruyordu. Yakınlarında hep gülümseyen birisinin olması güzel bir şeydi.

“Sizin gerçekten de parayla pulla işiniz yok değil mi?”

“Anlamadım?”

“Siz çalışmayı seviyorsunuz. Bir şeyler yapmayı, aklınızdaki hedefi gerçekleştirip bir sonraki adıma geçmeyi seviyorsunuz. Para değil, başarı önemli. Başarı derken, yükselme arzusu değil... Aklınızdaki hedefi gerçekleştirebilme dürtüsü ile dolusunuz. Amaçlarınızı gerçekleştirdince mutlu oluyorsunuz.”

Genç adam omuz silkti. “Bu kadar ayrıntılı düşünmedim. Ama hedeflerim olduğu ve onu gerçekleştirmek için çok çalıştığım doğru.”

“Ve bu yolda yılmıyorsunuz. O yüzden o telsiz ihalesi sizin için önemli. Bu yüzden o adamlar sizi hiç korkutmadı. Korkarsanız hedeflerinizden sapmış olursunuz. Mutsuz olursunuz.”

Vural keyifli bir gülüşle yerinden kalktı. Ona yaklaştı. O kadar iriydi ki, Aysun geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Topallamayınca ve bastonu olmayınca heybetli bedeninden enerji fışkırıyordu. Kim sabahın köründen akşamın beşine kadar bu denli enerjik görünebilirdi ki?

“Bizim avukatımız aynı zamanda hem ekonomi, hem de psikoloji eğitimi almış sanırım?” dedi keyifle.

Aysun iri gözleri ile ona bakıyordu. Bu kadar yakın olunca... garip bir şekilde ürpermişti. İnşallah dokunmazdı. Dün geceki gibi yüzünü okşamasa iyi olurdu.

Tabii ki Vural ona dokunmadı. Sadece karşısında durup gözlerinin içine bakmıştı.

“Ben... hissettiklerimi söyledim!” dedi yavaşça adama.

“Tamam... Ama senin düşündüğün kadar inatçı bir adam olmayabilirim. Eğer öyle olsaydım, yeğenimden ayrıldığını duyduğum anda sana sahip olmak için elimden geleni yapardım.

Gülümsüyordu ama... ama?.. Ciddi miydi acaba?

Yutkundu. “Neden.. yapmıyorsunuz?”

“İster miydin?”

Sadece iki saniye düşündü Aysun. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı bu düşünce ile. Vural tarafından kovalanmak, sahiplenilmeye çalışılmak ürperticiydi. “Ha..Hayır! Biz dostuz,” dedi biraz kekeleyerek.

“İşte bu yüzden...” diye mırıldandı genç adam.

“Evet...”

“Evet...”

Dayanamadı yine de... “Sa..Sadece bu mu?”

Genç adam durdu bir an. Sonra geniş göğsünü birazcık şişirecek hafif bir nefes çekti. “Sadece bu değil.”

“Ya ne?”

“Hâlâ Gürkan’ın sana dönmesini beklediğine eminim. Bir şekilde onun fikrini değiştireceğini düşünüyorsun. Pişman olacağını, ablanı değil de seni sevdiğini anlayacağını düşünüyorsun!”

Aysun’un yüzü asıldı biraz. Kaşlarını çatı. “Şimdi de siz mi psikolog oldunuz?” diye homurdandı.

“Yalan mı?”

“Yalan... Dost olsak da, bana bu şekilde ithamlarda bulunmanızdan hoşlanmadım.”

“Kaçıyorsun...”

“Sizi ilgilendiren bir şey değil ayrıca. Kaba olmak istemiyorum ama düşüncelerinizi kendinize saklarsanız sevinirim.”

“Sen sordun,” dedi genç adam aldırmadan.

“Yine de böyle şeyler söylemeniz gerekmezdi. Ben Gürkan’ı unutmaya çalışıyorum. Geri dönmesini beklemiyorum. O artık ablama ait. Ablam da ona... Tercihlerini yaptılar. Gürkan benim için hayatımdan tamamen silindi artık. Sadece bir iş arkadaşı ve... ve belki zaman içinde eniştem olarak kalacak.”

Vural ona bir adım sokuldu. O anda cam kapıdan birilerinin içeriye girebileceğini umursamıyor gibiydi.

“Bu ne demek şimdi peki?” diye sordu alayla. Sonra... biraz daha sokuldu. Genç kızın göğüsleri neredeyse ona dokunacaktı. Başını eğmişti genç adam. “Yani bana izin mi veriyorsun? Şansımı denemeli miyim?”

Aysun gözlerini kırptırdı. Ondan yayılan bu güzel kokuya bayılıyordu. Adam baştan aşağı temizlik kokuyordu. Ter kokan erkeklerden nefret ederdi. Nefesi tertemizdi. Dün gece lokantada karşılıklı oturmalarına rağmen bile Gürkan’ın üzerine sinmiş olan sigara kokusunu rahatlıkla algılamıştı. Oysa Vural’da saatler boyu böyle bir şey hissetmemişti.

“İzin falan vermiyorum!” dedi zorlukla. Sesini kızgın çıkartmaya çalışmıştı. “Herhangi bir şey denemeyin. Zaten şu anda hayatımda bir erkek istemiyorum.”

“Böyle şeyler planlı bir isteklilikle olmaz!”

“Ya nasıl olur?”

Vural’ın gözleri aşağıya kaydı. Kendi göğsüne değmek üzere olan dik göğüslerine takıldı. O gün genç kız sarı bir düğmeli bluz giymişti. Üstteki iki düğme, yeterince seksi görünecek şekilde açıktı. Üçüncü düğme ise biçimli çıkıntılar yüzünden gerilmişti. Üstten bakınca sütyenin dantel kenarları kolayca görölüyordu.

“Kendiliğinden olur,” diye mırıldandı genç adam.

Aysun elini yakasına götürdü. Bu bakışlar yine anlamadığı bir şekilde onu hiç rahatsız hissettirmemişti. Sadece o anda içeriye birilerinin girebileceği aklına gelince huzursuz olmuştu. Göğsünün oluşunu kapatıp bir iki adım geri çekildi.

“Neyse... Göz ziyafetiniz bittiyse gidebilir miyiz?”

Vural’ın bir kaşı havalandı. “Gitmek mi?”

“Evet.”

“Nereye?”

“Evinize daha bir sürü şey bakacağız. Tabak çanak, yemek servis takımı, halı, perde...”

“Sen ciddi misin?” diye sordu genç adam biraz şaşkınca.

“Tabii! Niye ki?” Aysun gayet doğal bir ifadeyle genç adamın yüzüne bakıyordu. “Tabii önce evinize gitmemiz ve birkaç şeyi halletmemiz lazım. Patron olarak bana izin verseydiniz, bugün öğlen ben gider her şeyi hallederdim. Saat altı için bir inşaat ustasına haber verdim. Bizim eve de gelir gider. Kemal Usta babamın eski tanıdıklarından... Bir sürü kişiyi de tanır. Beraberinde diğer ustaları da getirecek. Perdecî dâhil. Evinizin her yerini granit kaplattıracağım. Şahane modeller çıkmış şimdi. Doğal taşlardan yapılanı bile var. Çeşme armatürleri de eski moda. Daha modernleri ile değiştirelim. Ne dersiniz?..”

Vural ona gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Sonra gülümsemi. “Şimdiden yorulдум...” diye mırıldandı.

“Numara yapmayın. Siz zindelikte yirmilik delikanlılara taş çıkartırsınız. Tamam mı? Gidiyor muyuz? Tabii karşılığında yine yemek isterim.”

“Hepsi bu mu? Hepsi bir yemek için mi?”

Genç kız neşeyle kıkırdadı. Az önceki öfkesi çoktan yok olmuştu. Zaten bu keyifli adama kızgın kalmak mümkün değildi pek.

“Biraz ucuz geldim galiba size?”

“Öyle gibi... Neden bana bu kadar yardım ettiğini hâlâ anlamıyorum.”

Aysun eliyle *Boş ver!* der gibi bir hareket yaptı. “Ben de anlamıyorum zaten. Nedense size karşı anlayamadığım bir zaafım var.” Kaşlarını çattı. Sonra onu uyarır gibi işaret parmağını salladı. “Aman sakın yanlış anlayıp havalara girmeyin! Çok küçük bir zaaf çünkü...”

“Çok mu küçük?”

“Minicik...”

Vural gülümseyerek döndü. Sandalyesinin arkasında asılı duran ceketini aldı. Üzerine geçirdi. Telefonunu da alıp unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakındı. Sonra birlikte odadan çıktılar. Onların gidişi, o katta son dakikalarını hâlâ çalışmakla geçiren personelin dikkatini çektiyse de çok önemsenmediler. Sadece sekreter Sevim Hanım arkalarından bilmiş bir şekilde gülümsemişti.

Satın alınan eve gittiklerinde, Aysun yine hayran bir şekilde evi gezmişti. Akıllı tıkr tıkr çalışıyordu. Yatak odasını ve oturma odasını nasıl dizayn edeceğini bulmuştu bile. Onlar oradayken inşaat ustası gelmişti. Yanında üç kişi daha vardı. Birisi tesisatçıydı. Evin tüm sıhhi tesisatına bakmıştı. Diğer elektrikçiydi. Evin elektrikle ilgili nesi eksikse onu yapacaktı. Tüm hatları kontrol etmişti. Yeni avizeler ve yeni prizler almak gerekecekti.

Diğer adam ise anahtarcıydı. Öncelikle dıştaki kalitesiz çelik kapının değişeceğini söyledi. Parmak iziyle açılan bir kapı

önerdi. O kabul edilince içerideki tüm odaları gezdi. Oda kapıları da çok kaliteli değildi. Onların Amerikan kapı ile değiştirilmesine karar verildi.

O sırada üçüncü adam perdeler için odalarda ölçü alıyordu. Aysun daha çok o adamın yanında oyalanmış, aldığı ölçülerin doğru olup olmadığını kontrol etmişti. Kimi perdenin pencere kadar değil de, duvardan duvara olmasını istemişti. Ayrıca yatak odasına güneş geçirmeyen özel bir stor perdenin yapılmasına karar vermişti.

Vural sadece onaylıyordu. Aysun'un istediği hiçbir şeye hayır dememişti. Genç kızın bu işten keyif aldığı çok açıktı.

Sonunda tüm ölçümler ve planlamalar bitti. Aysun evin bir anahtarını Kemal Usta'ya verdi. Adam üç dört gün içinde her şeyi bitirmeye söz vermişti. Ardından Zafer Meydanı'na gittiler. Arabayı alt kattaki parka bırakıp, binanın dışına çıktılar. Perdeciler ölçülerini aldıktan sonra onlardan önce dükkânına dönmüştü. Adamın dükkânına gidip perde modeli seçeceklerdi. Cumhuriyet Caddesi'nde çok büyük bir dükkândı. Aynı zamanda halı satan da satıyordu. Adam onları kapıda karşıladı. Bir saat geçmeden perdeler seçilmişti. Halılardan ise ihtiyaç olanın bir kısmını almışlardı. Henüz misafir odası eşyaları alınmadığı için oraya uygun halıyı almak istememişti genç kız.

Aynı caddede bulunan çok büyük bir mağazadan da ev için tabak çanak ve lazım olabilecek her şeyi seçerlerken genç kızın telefonu çaldı. Küçük çantasından çıkarıp ekranına baktı. Arayan ablasıydı.

"Efendim abla?"

"Aysun? Bu gece evde misin?"

"Değilim. Neden?"

"Şey... Gürkan ile gelelim demiştik. Sen de Vural Bey'i çağırırdın. Oturmaya... Hem ben de durumu anneme çitlatırdım. O da babamı hazırlardı."

“Bu akşam... olmaz abla. Yarın olsa? Ya da siz yine de birlikte gidin...”

“Sensiz olmaz! Lütfen! Lütfen!” diye yalvardı ablası. Sesi çok tatlıydı. Heyecanlı görünüyordu. “Sen de yanımda ol. İnan ki çatlayacağım. Anneme söylemem lazım. Telefonla söyleyemem. Yanımda olursan daha rahat olurum. Senin ne işin var peki?”

Kahretsin! Böyle bir saçmalık olabilir miydi? Sevdığı adamı zaten elinden kaçırmıştı, şimdi de ablasına yardım mı edecekti? Yüreği sıkıntıyla büzülmüşken, nasıl bir şey olmamış gibi davranabilecekti? Onların mutluluğu kesin kendisinin boğulmasına sebep olacaktı.

“Bir dakika abla...” dedi isteksiz bir sesle. Yan gözle yanındaki uzun adama baktı. Vural onun bakışını hissetmiş gibi başını çevirmiş ve gözlerini Aysun’a dikmişti. “Abla... Ben seni birkaç dakika sonra arayayım, tamam mı?”

“Tamam... Bekliyorum bak!”

Genç kız telefonunu kapatıp Vural’a durumu açıkladı. “Ayça bu gece bizde buluşalım diyor. Gürkan ile olan evlilik kararlarını önce anneme söylemek istiyormuş. Yanlarında olmamı istiyor”

Genç adam başarıyla onayladı. “İşin varsa git tabii. Geri kalanı sonra hallederiz.”

“Tahmin edersiniz ki pek istemiyorum aslında...” İstemediği sesine ve bakışlarına da yansımıştı zaten. Vural karşılık olarak alayla gülümsedi.

“Ama bundan kaçış olamayacağını da tahmin edebiliyorum. Yarın olsa ne değişecek ki? Bu gece hallet gitsin.”

“Siz de Gürkan’dan bir an önce kurtulmam için acele ediyorsunuz sanki?” diye ters bir sesle konuştu Aysun. Vural onun iğnelemesine hiç aldırmadı. Geniş omuzlarını silkti.

“Bunun bana yararı yok ki!”

“Ya varsa?”

“Ne yararı olacak ki?” Gerçekten ne olduğunu anlamamış gibi sormuştu. Aysun onun saflığına kızdı biraz.

“Çünkü sizi de çağırmamı istiyor,” dedi biraz kızgınca.

“Niye ki?”

“Anlamadınız mı? Dün gece yemekte aptal gibi sizinle çıktığımızı söyledim ya!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Onun doğru olmadığını açıklamadın mı ablana sonra?”

“Bugün kahve içmeye geldi ama bir türlü inanmak istemedi. Aklında başka şeyler kuruyor.”

“Ne mesela?”

Aysun dudak kıvırdı. “Evlenmek mesela! İki kardeş olarak tek düğünde birlikte evlenebileceğimizi düşünüyor. Bu harika bir şey olurmuş! Amca yeğen, iki kız kardeşle evleniyor...”

Vural başını eğdi. Durup düşündü bir iki saniye... Sonra yavaşça onayladı. “Bence de harika bir şey olur. Neden evlenmiyoruz?”

21. BÖLÜM

“Tabii! Olur!” dedi Aysun minik bir terslikle. “Şaka yapmanın sırası mı?”

“Şaka olduğunu nereden çıkardın?” Ses tonu pek şaka gibi değildi.

Aysun gözlerini kıstı. “Değil miydi?”

Vural gülümsedi aniden. İşte o anda şaka yaptığı ortaya çıkmıştı. “Şakaydı tabii. Korkma, bu gece durumu açıklarız olur biter. Çıkmadığımızı ben söylerim ablana.”

Aysun düşünceliydi. Gözlerini etrafında gezdirdi. Görmeyen gözlerle kaliteli çelik tavalara, pırıl pırıl yemek takımlarına baktı. Sonra derin bir nefes alıp yeniden genç adama baktı.

“Şey... Ashında...” Kararsızdı. Dudağının kenarını ısırdığının farkında bile değildi. Sonra ani bir kararla konuşmaya başladı. “Hayır! Söylemeyin lütfen. Ablam bir süre daha ikimiz arasında bir şeyler var olduğunu düşünsün. Bir şekilde Gürkan ve benimle ilgili şüphe duymasını istemiyorum. Ve ayrıca... Gürkan’ın da bilmesini istemiyorum.”

Genç adam ellerini cebine soktu. “Neden? Onu kıskandırmak için mi?” Sesi soğumuştur azıcık.

Aysun yutkundu. “Hayır!” dedi acele ile. Onun böyle bir şekilde kullanılmaktan hoşlanmayacağını hissetmişti. Hangi erkek hoşlanırdı ki? Veya hangi kadın? “Gürkan... Gürkan sizinle... ilgilenmeyeceğimi düşünüyor hâlâ. Yani ilk günlerdeki hislerim yüzünden...” Vural bir şey anlamamış gibi bakıyordu. “Yani o zamanlar sizden hoşlanmadığımı söylemiştim...” diye açıklamaya çalıştı. Kahretsin! Konuştukça batıyordu. “Tabii bu o zamanlardı.

O da şimdi ikimiz arasında bir ilişki olabileceğine inanmıyor. O da sizin gibi düşünüyor. Onu kıskandırmak veya rahatsız etmek için sizinle ilgilendiğimi sanıyor.”

“Öyle zaten?”

“Değil... Yani onun kıskanması veya rahatsız olması açıkçası hoşuma gider. Kusura bakmayın ama yeğeniniz o kadar hencil ki, onu sevdiğim için ondan başkasıyla ilgilenemeyeceğimi sanıyor!”

Vural yine eski alaycı haline dönmüştü. “Bu yalan değil ki? Sen kendin söyledin ondan başkasını sevmeyeceğini!”

Aysun dişlerini sıktı. “Öf! Evet bunu söyledim ama sadece size! Onun bilmesi gerekmiyor ki!”

Vural başını soru sorarcasına yana eğdi. “Kusura bakma ama ben ne yapacağımı hiç anlamadım. Şimdi aramızda hiçbir şey olmadığı halde, sanki bir şeyler varmış gibi mi davranacağız?”

“Böyle bir şey rica etsem... sizin için zor olur mu?” Sonra hemen ekledi. “Ama sadece Gürkan ve ablam hilecek. Annem ve babamın hilmesini istemiyorum. Boş hayaller kurmasınlar.”

“Ben de tabii, değil mi?” derken alayla gülümsüyordu Vural.

“Bu size bir mesaj değildi. Alınan olmaya gerek yok. Sizden istediğim küçük bir yardım. Sizin için zor da olmaz. Siz her zamanki gibi davranın. Abartılı bir harekette bulunmayın yeter.”

“Nasıl mesela?”

“Şey... Her zamanki gibi davranın işte. Zaten ‘aşkım, balım, sevgilim’ falan demezsiniz sanırım? Öyle değil mi?”

Bu sefer Vural içtenlikle gülümsüştü. “Hiçbir kadına demediğim şeyler. Sanırım sana da demem!”

Aysun ilgilenmişti bu sözlerle. “Ya!” dedi farkında olmadan. Garipti ama bu dağ gibi adamın kendisiyle ilgileniyor olması artık kadınlık gururunu okşuyordu. Ve yine garipti ki, onun başka bir kadına bu tip şeyler söylememiş olması hoşuna gitmişti.

“Evet...” dedi adam.

“Evlensek de mi demezsiniz?” Sesi şakacı çıkmıştı.

“Demem...”

Genç kız sırtıttı. Sonra elindeki telefonunu kaldırdı. Ablasını aradı. Birkaç çalıştan sonra açmıştı Ayça. “Tamam abla. Biz Vural...” Neredeyse sonuna Bey ekleyecekti. “...ile birlikte geleceğiz. Annemleri arayıp sen haber ver.”

Ablasının çok mutlu olduğu belli olmuştu. “Tamam hayatım!” dedi neşeyle. “Çok sağ ol. Bir gün ben de sana yardım ederim.”

“Aşk olsun! Bunlar karşılıklı mı? Yalnız senden bir ricam var!” Yan gözle adama baktı. “Vural şimdilik ilişkimizin duyulmasını istemiyor! Bu konuda... hassas olabilir misin?”

“Bak sen! Bunlar amca yeğen aynı kafadalar galiba?”

“Kesin!” dedi Aysun. İlk zamanlar Gürkan’ın nasıl huzursuz olduğunu hatırlıyordu. Üzerinden henüz çok zaman geçmemişti. “Olur, değil mi?”

“Tamam hayatım. Hiç merak etme. Siz ne zaman hazır olursanız o zaman açıklarsınız.”

“Tamam. Teşekkürler... Biz saat dokuz olmadan evde oluruz.”

“Anlaştık.”

Ablası ile konuşması bitince Aysun kendinden memnun bakışlarla adama baktı. “Gördünüz mü? Bu sorun da halloldu. Bana aşkım demenize gerek kalmadı.”

“Bu iyi... Ne yapıyoruz şimdi?”

Aysun etrafına bakındı. “Daha vaktimiz var. Şu tabak çanak işini halledelim de!”

Genç kız mutfak için gerekli olabilecek her şeyi almaya çalışmıştı. Ödeme yapıldıktan sonra alman şeylerin birkaç gün sonra verdiği adrese gönderilmesini söyledi. Eksik kalan şeyler de zamanla tamamlanırdı artık.

“Ne yiyeceğiz?” diye sordu Vural.

“Yukarıda çok güzel bir kebabçı var ama o kadar vaktimiz kalmadı,” dedi genç kız. “Şu küçük lokantalardan birisine oturalım bari. Pideli köfte yiyelim.”

Oturdıkları lokanta Zafer Meydanı’na çok yakındı. Küçük, sade bir yerdi. Ama yedikleri yemeğin lezzeti gerçekten güzeldi.

Her ikisi de lüks olmasa bile yedikleri yemekten, geçirdikleri vaktten zevk almışlardı.

Eve vardıklarında saat dokuzu biraz geçiyordu. Kapıyı anahatarı ile açıp içeriye girdi. Vural'ın girmesi için yana çekildi. Mutfak tarafından sesler geliyordu.

Oraya doğru yönelirken, "Biz geldik!" diye seslendi. Sesini elinden geldiğince neşeli, doğal çıkarmaya çalışmıştı. Ayça ve Gürkan gelmişlerdi bile. Mutfak kapısında Ayça karşıladı onları. Ardından annesi Filiz Hanım görünmüştü.

"Tam vaktinde geldiniz. Biz de kahve yapıyorduk," dedi ikisine birden. "Hoş geldiniz, Vural Bey. Erkekler balkonda. Siz de oraya geçebilirsiniz... Kahveniz nasıl olsun?"

"Hoş bulduk. Orta olsun lütfen..." dedi genç adam.

Sonra kadınları yalnız bırakarak balkona doğru yürüdü. Bu evde kendisini bir yabancı gibi hissetmiyordu. Yeğeni ve Servet Bey karşılıklı konuşuyorlardı. Onu görünce ayağa kalktılar. Vural ikisi ile de selamlaşıp ellerini sıktı. Sonra boş bir sandalyeye oturup muhabbetlerine ortak oldu. Kahvelerin geç gelmesinden kızların anneleri ile özel konularda konuştuklarını tahmin ediyordu.

Gözleri yeğenine kaydı. Onun biraz durgun olduğunun farkındaydı. Acaba kendisine mi öyle geliyordu? Belki de bu gece için endişe duyuyordu? Fakat gözlemlerine dayanarak Servet Bey'in, büyük kızı ile Gürkan arasında gelişen aşka karşı çıkmayacağını tahmin ediyordu. Evliliklerine de karşı çıkmazdı. Zaten Gürkan'ın sahip olduğu hisse ile çok iyi yerlere geleceği şimdiden belliydi. O artık bir çalışandan öte bir konuma sahipti.

Hiçbir şeyden habersiz sandıkları Servet Bey ise aslında pek çok şeyden haberdardı. Karısı ona Ayça ile Gürkan'ın Almanya'da yakınlaştıklarını elbette ki söylemişti. Almanya dönüşü Ayça'nın mutluluğunu o da fark etmişti. Karısına sorunca, o da anlatmak zorunda kalmıştı. Bu yakınlaşmaya gerçekten de karşı değildi. Gürkan'ı seviyordu. Çalışkan, ciddi bir adamdı. Geleceği

parlaktı. Arkasında ise dağ gibi amcası vardı. Ticaret hayatı için bir hazine olan Vural'ın referansı yeterdi Gürkan için...

Asıl şaşırdığı şey, küçük kızı ile Vural arasındaki yakınlaşmaydı. Evet, bundan da haberi vardı. Onun iki üç akşam üst üste Vural ile çıkması dikkatini tabii ki çekmişti. Biraz sıkıştırınca Filiz Hanım, o ikisi arasında da bir şeylerin başlamış olabileceğini, Ayça'dan böyle bir duyum aldığını söylemişti. Şaşırmıştı gerçekten. Aysun her zaman ablasından daha deli dolu olmuştu. Pek çok konuda tepkileri beklenmedik olurdu. Onun hayata bakış açısı hep farklıydı. Fakat onun Gürkan'dan hoşlandığını babasal duygularla hissettiği bir zamanda, Vural'la çıkmaya başlamış olmaları çok ilginçti. Vural ortaya çıkınca onun etkisinde kalmış olması normaldi ancak ilk tepkisinin hoşlanmama olduğunun herkes gibi o da farkındaydı.

Gözleri Vural'ın üzerinde gezindi. Yakışıklılıkta yeğeninden hiç geri kalmazdı. Hatta dikkat çekicilikte onu fersah fersah geçirdi. Aysun'un tecrübesiz kalbinin bu adama olan hislerini bu kadar çabuk keşfetmesi ilginçti. Tecrübesiz kızının önündeki seçeneklerinin çoğalmasa, Servet Bey'e göre iyi bir şeydi. En azından kıyas yapabilecekti. Amerika'da geçirdiği süre içinde bir erkek arkadaşının olmaması hem canını sıkırmış, hem de bir baba olarak hoşuna gitmişti. Kızlarının seçici olmaları güzeldi.

Yerinde memnun bir şekilde kıpırdandı.

Bu demek oluyordu ki, böyle giderse iki kızı da olabilecek en iyi damat adaylarını karşısına getirecekti.

O sırada içeride anne ve kızları konuşmalarını tamamlamak üzerelerdi. Tabii ki Filiz Hanım büyük kızını epey sorguya çekmişti. Özellikle hislerinden emin olup olmadığı konusunda. Sonunda ikna olmuştu.

"İnşallah hakkınızda hayırlısı olur kızım!" diyerek sarılmıştı Ayça'ya. "Kocaman kadın oldun. Madem sen karar verdin, bize bir şey söylemek düşmez. Yine de iznimizi istediğin için teşekkür ederim"

Gözleri sulanan sadece o ikisi değildi. Ablasına olan sevgisi yüzünden aşkını kalbine gömen Aysun'un da gözleri sulanmıştı. Ne olursa olsun, ablasının mutlu olması onu da mutlu ederdi. Abası onun rakibi değildi. Seçimi yapan Gürkan'dı. Ayça arada olmasaydı bile, demek ki Gürkan onu hiçbir zaman tam olarak sevmemiş olacaktı. Vural'ın da dediği gibi, bu tek taraflı sevgi bir evliliği nereye kadar götürebilirdi ki?

Kahveleri balkona götürdüklerinde erkekleri koyu bir sohbetin ortasında buldular. Tabii ki mesele ağırlıklı olarak işti. Aysun babasını öpüp yanına oturdu. Onun iri elini de avucu arasına alarak sevgiyle sıktı. Eh! Şimdilik tek aşkı bu adamdı. Ona zarar vermeyecek, iyiliğini isteyecek, karşılıksız sevecek olan tek erkekti.

Gözleri gri saçlı adama kaydı...

Belki... bir de bu adam!

Bakışlarını kaçırdı hemen. O sırada Gürkan'ın sorgulayan bakışları ile karşılaştı. Genç adamın mavi gözleri Aysun'dan sonra amcasına çevrilmişti. Belli ki ikisi arasındaki ilişkinin niteliğini tam olarak anlamaya çalışıyordu.

Ona neydi ki? Artık hayatından çıkmamış mıydı?

Gecenin sonunda Vural'ı otele Gürkan ve Ayça bıraktı. Genç kız ortalığı toparlarken babası ile annesi balkonda konuşuyorlardı. Belli ki Filiz Hanım kocasına Ayça'nın evlilik kararını aktarıyordu. Genç kız aslında çok merak etmiyordu. Babasının sert görünümüne rağmen sevgi dolu bir kalbi vardı. Özellikle kızlarına karşı. Ayça sokaktan bir hamal getirirse, babasının yine çok bir şeye itiraz edeceğini sanmıyordu.

Sabah işe giderken babası da yürüyüşe hazırlanıyordu. Her sabah annesi ile yürümeyi alışkanlık edinmişlerdi. Kahvaltılarını ise döndükten sonra yapıyorlardı. Babasının daha genç ve daha neşeli görüldüğü Aysun'un dikkatinden kaçmıyordu elbette. Adamın karısına bakan bakışlarındaki ifade bile değişmişti. Bu aslında azıcık utandırıyorlardı genç kızı. Onların hayatlarında hâlâ cinsellik olduğu açıktı. Daha o kadar yaşlı değillerdi. Ama

babasının annesini hâlâ yirmilik genç kız gibi gördüğü o kadar açıktı ki! Üstelik de birkaç kere annesini açıkça dudağından öpmüştü. Aysun başını nereye çevireceğini şaşırmıştı.

Galiba bu evden ayrılma zamanı gelmişti!

Bunlar yapabilseler, bebek bile isterlerdi! Aman Allah'ım! Acaba Vural'ın evine mi taşınıyordu? Fazladan bir odası vardı!

Aklına gelen bu saçma düşünce yol boyu gülümsetti onu. Fena fikir değildi aslında. Nasılsa evine sadece uyumak için gidiyordu. Bir kadınla özel bir işi olsa bile evine getirmediğini söylemişti. O koca ev niye boş kalacaktı ki?

Saçmalıyordu elbette! Öncelikle babası vururdu onu. Sonra da Vural'ı... Bilmezlerdi ki uslu uslu oturuyorlar! Babasından kurtulsa, annesi çıkardı meydana! Er meydanındaki bir Kırkpınar güreşçisi gibi evire çevire, hatta saçını başını yola yola evden dışarı atardı.

Ama hâlâ gülümsüyordu. Bazen böyle saçma şeyler düşünmek iyi oluyordu.

Günler hızla geçiyordu sanki. Sıcaklarla birlikte nem de bastırmıştı. Hafta sonu tek başına Vural'ın evine gitti. Ustalar arı gibi çalışıyordu. Banyolar komple yenilenmişti. Çok egzotik bir tasarıma sahipti. Siyah tonlarındaki mermer ve granit karışımı tasarım hiç de iç karartıcı değildi. Sadece yatak odasındaki banyoda fazladan bir jakuzi vardı. Banyo kullanılmaya hazırdı. Havlu peçete bile takılmıştı. Eşyaların bir kısmı da gelmişti. Yatak odasının pek bir işi kalmamıştı. O yüzden yatak odasını, takımı getiren adamlara kurdurttu. İnanılmaz güzel olmuştu. Yatak, odanın tam ortasındaydı. Duvarlardan ikisi komple sürgülü dolaptı. Pencere tarafında makyaj masası olarak kullanılabilecek bir masa vardı. Yere serilen kocaman halı, renkleriyle ortama çok yakışmıştı. Sadece perdelerin gelmesi kalmıştı. O da akşama getirilecekti. Perdeciler önceden gelip tüm kornişleri yenilemişti.

Akşam olduğunda hâlâ evde dolaşan ustalar vardı. O sırada açık kapıdan içeriye Vural ve Gürkan girdi. İşlerini yeni bitirmişlerdi.

İkisi de gözlerini etraflarında gezdirdi. Misafir odasında henüz bir gelişme yoktu. Eşyalar getirilmemişti daha. Ancak yatak odasında her şey bambaşka olmuştu.

Gözlerini yatak odasında hızla gezdiren Vural, sonra hemen önünde duran Aysun'a çevirdi bakışlarını...

Genç kız onların geldiğini fark etmemişti. Fark etmişse bile diğer ustalardan birileri sandığı belliydi. Elleri belinde, yeni gelmiş gibi görünen perdecinin perdeleri asmasını izliyordu. Onun kendi eviymişçesine burasıyla ilgilenmesi Vural'ın da hoşuna gidiyordu. Elinde olmadan bakışları ince beline, dar ama gözüne çok seksi görünen kalçalarına kaydı. Yuvarlacık kalçalarını uzun bacaklar süslüyordu. Giymiş olduğu kot pantolon ve yazlık mavi bluzu ile sokaktaki herhangi bir genç kızdan hiç farkı yoktu. Onun şımarık olmaması, zenginliği ile kibirlenmemesi ise genç adamın hoşuna giden bir başka olaydı.

"Kolay gelsin!" dedi yavaşça.

Onun kalın sesini duyan Aysun başını çevirdi. Önce Vural'ı gördü. Sonra onun yanında duran diğer uzun adamı...

Gürkan sakın mavi gözleri ile kendisini süzüyordu. O da her zamanki tavrı ile "Kolay gelsin!" dedi.

Genç kız sevdiği adamın gelişiyse heyecanlandığını belli etmemek için hemen yüz ifadesini değiştirdi. "Teşekkürler!" dedi doğal bir tonla. "Hoş geldiniz. Ayakkabınızla girmeyin sakın. Burası bitti."

Onlara doğru yürüyüp odanın dışına çıktı. Topuklu ayakkabılarını giydiğinde kendisini daha emniyette hissetti. Başını kaldırıp gülümseyerek Vural'a baktı. "Nasıl olmuş?"

Genç adam kapının ağzından gözlerini içeride gezdiriyordu hâlâ. Başını salladı. "Çok güzel olmuş. Çok zevkli olduğunu söylemeliyim."

"Teşekkürler!" dedi genç kız gerçek bir memnuniyetle. Gürkan'ın orada olmasının keyfini kaçırmamasına izin vermeyecekti. "Ben de çok sevdim."

“Evlendiğinizde... sorun olmayacak o halde!” dedi Gürkan gülümseyerek. Aysun ona baktı. Genç adamın bakışlarında bir farklılık olmasa da, sesinde sadece Aysun’un hissettiği bir tını vardı. Neydi bu? Kıskançlık mı? Kızgınlık mı? Aldırmazlık mı?”

“Sanırım olmaz!” dedi o da meydan okuyan bir inatla. “Her eşyayı kendi zevkime göre seçtim.”

“Çok şanslısın amca!” dedi Gürkan. “Hem harika bir eş buldun, hem de harika bir eve kavuştun.”

Vural yan gözle yeğenine baktı. Sonra da Aysun’a... “Evlenmeyi kabul etseydi sanırım haklı olurdun... Ben de çok şanslı bir adam olurdum. Ama henüz kabul etmedi. O yüzden şimdilik evin güzelliği ile yetineceğim.”

Vural oradan ayrılıp balkon fayansları ile uğraşan ustaların yanına gittiğinde, Gürkan ve Aysun yalnız kalmışlardı. Gürkan bir iki saniye sustu. Sonra amcasının bulunduğu tarafı kontrol ederek mırıldandı. “Evlilik teklifini kabul etmedin mi?”

“Henüz değil...” dedi genç kız.

“Neden?”

“Belki o da bana olan hevesini kaybeder diye korkuyorum!” dedi genç kız biraz alayla. “Malum! Onun çapkın olduğunu söylemiştin. Belki o da başka bir kadın bulur.”

Gürkan ellerini keten pantolonunun cebine soktu. Amcasının aksine o spor giyinmişti. “Bana böyle davranmana gerek yok Aysun!” dedi yavaşça. “Zaten bu duruma sebep olduğum için üzülüyorum. Seni Amerika’da hiç öpmemeliydim. Sana ümit vermemeliydim!”

“Ha şunu bileydin...” İç çekti hafifçe. “Ama üzülme! Çocuk değilim ben. Bundan sandığın kadar yara almadım. Hayatıma devam ediyorum.”

“Belli!” Genç adamın sesi biraz sertleşti. “Hemen amcam ile bir ilişki kurduğuna göre?”

“Şimdi de beni mi suçluyorsun?”

"Amcamı üzmeni istemiyorum, Aysun. Bana inat onunla oluyorsan eğer, lütfen bir daha düşün."

"Komik olma!" dedi genç kız biraz öfkeyle. "Kendini fazla beğeniyorsun! Neden sana inat yapayım ki?"

"Beni kıskandırmaya çalışıyorsun gibi geliyor."

"Kıskandırmak mı? Şimdi gerçekten saçmaladın işte." Uzun adımlarla oradan uzaklaştı. Evin arka tarafındaki odaya gitti. Orada da bir elektrikçi tavan lambası ve prizlerle uğraşıyordu. Gürkan da ardından gelmişti.

"Amcamdan gerçekten hoşlanıyor musun?"

Aysun durdu. Biraz öfkeyle, biraz da şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu sormaya hakkın var mı?" diye fısıldadı alçak sesle. İçerideki adamın onları duyması biraz zordu ama emin olamazdı.

"Senin adına olmasa bile amcam adına var." Gürkan elini onun koluna atıp odadan dışarıya çekmişti. "Aysun... Lütfen iyi düşün. Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Bana inat bu kadar ileriye gitmene gerek yok. Amcamı tanıımıyorsun. Onu kandırdığını anlarsa... seni asla affetmez. Çok inatçıdır."

"Hiç korkmadım!" dedi Aysun rahat bir ses tonuyla. "Neden biliyor musun? Çünkü onu aldatmıyorum. Ona evlilik konusunda kesin bir cevap vermedim henüz ama olumlu cevap vermeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Sanırım çok yakışıklı kaypak bir erkektense, tutarlı bir adamla evlenmek daha mantıklı."

"Aysun!"

"Ciddiyim ben! Onunla evlenip bu güzel evde yaşamak harika olacak."

"Bunu yapamazsın!"

"Yaparım!"

"Bana inat yaptığını anlamıyor muyum sanıyorsun?"

"Öyle bile olsa seni ilgilendirmez. Şimdi izin verir misin?" Yanından geçip evin ön tarafına yürüdü. Vural oradaydı. Kemal Usta ile konuşuyordu. Salon tarafında da her şey bitmiş gibi görünüyordu.

“Salı günü teslim ederiz artık...” diyordu Kemal Usta.

“Tamam. Acelesi yok...” Yan gözle yeğeni ile Aysun’a baktı. İkisinin de yüzü biraz asıktı. Ancak Aysun ona gülümseyerek yanaşınca yanlışı gördüğünü düşündü.

“Bence bu gece bile evde kalabilirsin!” dedi genç kız samimi bir şekilde. Gürkan’a o kadar trip attıktan sonra şimdi onunla *sizli bizli* konuşamazdı. “Yatak odan tamam nasılsa... Tüm yapacağın eşyalarını otelden alıp gelmek.”

“Salıyı bekleyeceğim...” dedi genç adam. Onun samimi konuşması karşısında bir şey belli etmemiştir. “Her şey bittikten sonra geçmek daha iyi.”

Evde yaklaşık yarım saat daha kalan işçiler birer ikişer git-tiler. Gürkan da Aysun’a uyarı bir bakış attıktan sonra amcasına veda edip gitmişti. Şimdi koca evde ikisi bir başlarına kalmışlardı. Aysun ona göz attı.

“Eee?” diye sordu alaycı bir sesle. “Yemeği hak ettim mi?”

Genç adam gülümsedi. “Hak ettin mi?”

“Ettim tabii!” diye tatlı bir sesle isyan etti Aysun. “Siz gezinirken, ben kaç saattir buradaydım. Bu kadar işi organize edip, adamların başında durmak kolay mı? Maaşıma zam da isterim...”

Vural güldü. “İlk fırsatta düşünceğim...”

Aysun çocuksu bir şekilde yerinde zıpladı. “Neysel! Siz düşününceye kadar benim bir yere gitmem lazım. Kaç saattir deyince fena sıkıştığımı anladım! On dakika sürer herhâlde... O kadar yani!”

Koşarak yatak odasına gitti. Ayakkabılarını fırlatıp içeriye zor dalmıştı. Genç adam gülümseyerek evde yeniden gezindi. Fazla bir iş kalmamıştı gerçekten. Evin her duvarına ince alçıpanlar yapııştırılmış, sızdırmazlık sağlanmıştı. Ayrıca üzerleri sıvanıp yeniden boyanmıştı.

Yatak odasına geri döndüğünde Aysun da banyodan yeni çıkıyordu. İlk andaki cesur tavrı, rahatlayınca utangaçlığa dönüşmüştü.

Biraz kızarak gülümsedi. “Banyonuzu ilk kullanan ben oldum. Kızmazsınız değil mi? Bazıları böyle takıntılı olur da!”

Genç adam da ayakkabısını çıkararak büyük halıya ayak bastı. Ceketini de çıkarıp odadaki tek kişilik iki koltuktan birisine bıraktı. Sonra ona doğru yaklaştı. “Hımm! Kızmam... Ama bir şartla!”

“Neymiş o?” Aklına gelen bir düşünceyle ürperdi. Ya öpücük derse? Yok artık! Böyle bir ceza olmazdı ki! Koca evde yalnız olduklarını da hatırlayıvermişti birden.

“Artık benimle öyle konuşma!” dedi genç adam.

“Nasıl?”

“Gürkan’ın yanında konuştuğun gibi konuş. Resmî olmaya gerek var mı?”

“Yok mu?”

“Yok... Onunla ne konuştunuz? Biraz canınız sıkkın gibiydi.”

Genç adamın dikkati elbette ki Aysun’u şaşırtmadı. Dikkatsiz bir adam olsaydı, belki de Afrika’da çoktan ölüp gitmişti. Hâlâ onun orada yaşadığı maceraları merak ediyordu. Özellikle şu gri saçların tam oluşma şeklini...

“Benim... seni kandırdığımı düşünüyor,” diye dürüstçe itiraf etti. Öpüşme konusu aklına gelince neden heyecanlandığını anlayamıyordu.

“Hangi konuda?”

Genç kız yutkundu. Eliyle kısa saçlarını düzeltti. Hâlbuki az önce banyoda düzeltmişti. Yatağa doğru gidip kendisini üzerine attı. Kaliteli sert yatakta sadece bir kere zıplayabildi. “Sevgili olmamız konusunda...” dedi aldırılmaz gibi. Sonra kendisini sırtüstü yatağa bırakırken “Ve evlenmemiz konusunda...” diye mırıldandı.

Vural gözlerini kıstı. Son söylediği cümleyi duyamamıştı. Yatağa doğru yaklaştı. “Anlayamadım?..” diye sordu.

Genç kız ellerini de başının üstüne atmıştı. Bu konu hakkında canı hiç de konuşmak istemiyordu. Vural’ın yanına oturduğunu hissetti. Yatak ağır bedeni altında hafifçe kıpırdanmıştı. Başını

ona çevirdi. Artık loşlaşmaya başlayan ortamda gri gözleri parlıyordu. O gözler merakla kendisine bakıyordu.

“Ona... sizinle... evlenmeyi düşündüğümüzü söyledim!” dedi biraz yorgunca. “Üf! Hayatım çok karışık oldu ya! Yeğeniniz ondan intikam almak için uğraştığımı sanıyor. Sizinle evlenerek ona nispet yapacağımı sanıyor. Sizin ilginizi kullanarak sizi kandırdığımı düşünüyor.”

Genç adam sessizce onu süzmeye devam ediyordu. Bakışları bir an için gerilmiş göğüslerine kaymışsa da, içindeki şeytanı uyandırmamak için hemen gözlerini o yuvarlaklardan kaçırmıştı.

Ancak Aysun göğüslerine değen ateşi, kadınca bir dürtüyle hissetmişti. Biraz seksi bir biçimde yattığı aklıma dank edince doğruldu. Bunu yapınca Vural ile neredeyse burun buruna gelmişti. Onun kendisini süzdüğünü bilerek elini yatağın ipeksi kumaşında gezdirdi.

“Şey... yatağınız çok rahatmış!” dedi bir şeyler demiş olmak için. “Pazartesi çarşaf almak lazım. Yastık ve yastık kılıfı da...”

“Aysun?..”

“Daha pek çok eksisiniz var...”

“Benimle böyle resmî konuşmasan artık?”

Onun neden bahsettiğini anlamıştı. “Konuşmayayım mı?”

“Madem sevgili sanılıyorz... Konuşmamalısın bence.”

“Ama sevgili değiliz...”

“Konuşma yine de...” Gözleri genç kızın dudaklarına takılmıştı. Aysun gözlerini kaçırıyordu. Yerinden kıpırdıyamıyordu da...

“Sizinle... samimi olmak... istemiyorum!” diye çaresizce itiraf etti.

“Neden?” Gülümsemişti. “Korkuyor musun?”

“Korksam... sizinle yalnız olduğumuz... aklıma gelirdi ve... beni öpme ihtimalinize karşı... koşarak buradan kaçardım!”

Saçmamıştı elbette.

Ama yanılmamıştı da...

Vural daha fazla dayanamıyormuş gibi iri elini onun incecik beline usulca atıverdi. Hafif bir güç kullanarak kendi bedenine çekti. Yüzleri birbirine çok yakındı. Kararmaya başlamış ortamda genç adamın yanıkları pek dikkat çekmiyordu. Ve istekli dudakları onunkilere doğru uzandığında... genç kız hiç karşı koyamadı. Önce onun tertemiz nefesini algıladı. Hâlbuki kendisi nefesini tutmuştu. Boğulmazsa iyiydi. İri gözleri ne istediğini bilemeden genç adamın gözlerine bakıyordu. Fakat Vural'ın ne istediği çok belliydi. Kararlı bir adamın bakışı vardı onda...

Büyülenmiş gibiydi. Kıpırdamıyordu. Aslında ona engel olmalıydı. Bunun farkındaydı. Dudaklarına usulca dokunan dudaklardan kaçmalıydı. Fakat... Fakat bir yandan da çok merak ediyordu! Onunla öpüşmekten yine zevk alacak mıydı? Yoksa o geceki güzel öpüşme, karanlık gecenin ve başka bir erkeği öptüğünü düşünmenin yaşattığı bir sihir miydi?

Genç adamın ilk dokunuşu, korkutmak istemiyormuş gibi hafifti... Dudakları onun dudaklarının üzerinde neredeyse temas etmeden gezindi önce. Üst dudağında ve alt dudağında... Sonra baskı arttı hafifçe... Dudakları birbirine temas etti. Aysun kıpırdamamaya çalışıyordu. Ancak baskı arttıkça dudakları kendiliğinden aralanmıştı. Üst dudağı üzerinde biraz oyalanan genç adam aşağıya kaydı. Dolgun alt dudağının hâkimiyeti onun kontrolüne geçtiğinde, Aysun'un içi delice ürpermeye başlamıştı. Elinde olmadan kıpırdandı. Milyonlarca sinir hücresine sahip dudakları bu dokunuşun lezzetini çoktan algılamıştı.

Genç adam isteksizce geri çekildi. Aysun kendisinden sadece birkaç santim uzaktaki gözlere baktı. Sonra da erkeksi dudaklara...

"Neden koşarak kaçmıyorsun?" diye alçak sesle sordu Vural. Sesi hafif uyarır gibiydi. "Çünkü kendimi zor tutuyorum ve... kaçmazsan eğer... seni daha başka şekilde öpeceğimden korkuyorum."

Aysun yutkunmaya bile cesaret edemiyordu. Gözleri yeniden dudaklara takıldı. Öpüşmekten ne çıkardı ki? Güzeldi... Kabul etmeliydi, onunla öpüşmek çok güzeldi.

Tecrübeli bir erkek için bu yeterli bir cevaptı.

Ve onu daha sıkıca kendisine çekerek dudaklarına uzandı...

Yanlamasına oturarak öpmüşmek biraz zordu. Genç kız ne zaman yatağa uzandığını, ne zaman genç adamın vücudu üzerinde hâkimiyet kurduğunu hatırlamıyordu. Sadece geriye iteklendiğinde hiç karşı koymadığının farkındaydı. Dilinin karıştığı bir öpüşme ise beklediği bir şey değildi. Kendi dilini adamın ağzına ittiğini, onun dudakları ve dili tarafından yakalandığını, keyifli dokunuşlarla karşılıklı zevk verildiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Vural biraz daha güçlü bir baskıyla öpmeye başlayınca, elleri kendiliğinden kalktı. Genç adamın kalın koluna dokundu önce... Avucu altındaki kasları hissetti. Ne kadar da kalın, güç doluydu! Dudakları iyice aralanarak genç adamın sinsi dilini özgürce karşıladı. Bu kadar ateşli öpüşecekleri aklına bile gelmezdi. Bu öpüşme o gecekinden bile güzeldi. Uzun, lezzetli, bitmesi istenmeyen...

Bluzunun sıyrıldığını hissettiğinde önce duraklar gibi oldu. Genç adamın iri eli alttan içeriye girmiş, göbeğine dokunmuştu. Çıplak teninde hissettiği parmakları pürüzsüzdü. Bir bebeği okşar gibi nazikçe okşamıştı göbek çevresini... Sonra ilk endişesi kayboldu. Dokunulmak hoşuna gitmişti. Kasıklarında gittikçe artan kıpırtılar ise ona daha fazla endişe veriyordu. Elinde olmadan belini kıvırdı. Bacaklarını aralama ve kasıklarını bir yere yaslama ihtiyacı hissediyordu. Genç adamın sakın eli bluzundan çıkarak aşağıya kaydı. Pantolonunun fermuarı üzerinde gezinerek bu ihtiyacı karşılamak ister gibiydi. Ve iri avucu kot kumaşın üzerinden bacaklarının arasına kapandı. Yaptığı o kısacık baskı bile genç kızın içindeki kıpırtılara bir nebze çare olurken, gözlerinin şaşkınca açılmasına sebep olmuştu.

"Vural..." dedi çaresizce. Dudakları hafifçe uzaklaşmıştı birbirinden. Bu yaptığı şey çok cesurca değil miydi?

Genç adamın eli acele etmeden uzun bacaklarına kaydı. Okşadı usul usul. Sonra yeniden kasıklarına... Öylesine doğru bir yere baskı yaptı ki, Aysun gözlerini zevkle kısıtı.

Genç adamın dudakları yine öpmeye başlamıştı. Bu sefer ince uzun boynuna kaymıştı. Kokusunu içine çekerek öpmesi çok güzeldi. Aysun şaşkındı... İnanılmaz bir zevk alıyordu... Göğüslerinin oluğuna giren dudaklara izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Pantolonunun düğmesinin çözülmesine ve fermuarının indirilmesine de izin vermemeliydi. Onun hiçbir erkeğin yapmadığı şeyi yapmasına nasıl izin verdiğini bilmiyordu. Genç adamın araştıran eli göbeğinin ipeksi teninde kolayca ilerlemiş, iç çamaşırının içine kaymıştı.

Bacaklarını kapatmaya çalıştı.

“Her şeyi... mahvediyoruz!” dedi inlercesine. Direnecek gücü hiç yoktu. Bluzunun üstteki düğmeleri kendiliğinden açılmıştı. Ateşli dudaklar sütyenine eriştiğinde nefesini tuttu. Göğüs uçları deli gibi sertleşmişti. Hayatı boyunca bu kadar çılgınca bir şey hissetmemiş, bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştı.

Vural da aslında kendisine engel olmak istiyordu. Aysun’un söylediği gibi, her şey mahvolabilirdi. Ancak bir erkek olarak bunu yapması o kadar zordu ki. Onun dudaklarından aldığı lezzet inanılmazdı. Boynunu öperken almış olduğu dayanılmaz kokusu da akıl karıştırıcıydı. Bu kadın için her şeyi göze almaya değerdi. İncecik sütyeni altında sertleşmiş göğüs uçlarını dudaklarıyla hissedebiliyordu. Ve ısrarcı parmaklarının baskısına dayanamayan bacaklarının usul usul aralanması, geri dönüşünü imkânsız hale getiriyordu. Dar kot pantolonunun müsaade ettiği kadarıyla parmaklarını aşağıya kaydırdı. Tek bir tüy bile olmayan tazecik kıvrımları hissetti. Ve Aysun’un inlediğini duydu.

Avucu ve parmakları oradaki her bir ayrıntıyı tanımaya çalışırken, diğer eliyle de sütyeni aşağıya çekerek göğüslerini meydana bıraktı. Gözleri ışıldamıştı. Hayal ettiğinden bile güzeldi. Küçükçük bir halenin ortasındaki minicik göğüs uçları, onun öpüşünü bekler gibi sertleşmişti. Bu itiraz edemeyeceği bir davetti. Önce dilini dokundurdu bir göğsünün ucuna... Dokusunu, tadını hissetti. Mis gibi de kokuyorlardı. Aysun’un itiraza benzer bir

şeyler mırıldandığını duydu. Ama aldıracak halde değildi. Minik öpüşlerle, minik ısırmalarla göğsünün tadını çıkardı. Günlerdir, haftalardır yapmak istediği şeyi yaptığına inanamıyordu. O yüzden hiç acelesi yoktu.

Aysun vücudunun hâkimiyet altında kalmış olmasından dolayı çaresizdi. Başını yana çevirmişti. Hem bacak arasındaki arzulu baskı, hem de göğüs uçlarındaki yakıcı öpüşler dayanılacak gibi değildi. Genç adamın sık saçlarına kayan eli, küçük hareketlerle kıpırdıyordu. Bir şeye dokunma, bir şeye tutunma ihtiyacı vardı.

Sonra... Sonra parmak uçları bir farklılık hissetti.

Genç adamın yanıklarının algılamıştı. Boynunun yanındaki daha sert deri, o yanıkların gömleğinin altına doğru gittiğini gösteriyordu.

Birden her şey değişti... Aklı başına geldi. Kahretsin! Ne yapıyordu böyle? Öpüştüğü, en hassas yerlerini okşamasına izin verdiği bu adam Gürkan değildi ki! Başta da söylediği gibi, o bir hilkat garibesiydi!

Ve Vural da onun irkildiğini hissetti...

Genç kızın parmaklarının, kendi boynunun yanık dokusunu hissettiğinde korkuyla çekildiğini, vücudunun gerildiğini hemen fark etmişti. Aysun sonunda kiminle öpüştüğünü anlamış olmalıydı. Yanık vücutlu bir adamla!

Dudaklarını göğsünden geri çekti. Kendini toparlamaya çalışarak Aysun'un yüzüne baktı. Onun yüzünde gördüğü şey neyse ki tam olarak iğrenme değildi.

Genç kız ne diyeceğini bilemiyordu. Verdiği istem dışı tepkiyi Vural'ın anladığını fark etmesi ise biraz utanmasına sebep olmuştu. Keşke öyle aniden gerginleşmeseydi. Genç adamın eli de bacaklarının arasından uzaklaşınca, utançla gözlerini yumdu. Pantolonunun fermuarını çekip düğmesini ilikledi. Sonra da sütyenini düzelterip göğüslerini örttü. Bluzunun düğmelerini ilikledi. Hepsini kapalı gözlerle, el kararı yapmıştı.

“Üzgünüm...” dedi genç adam. Onun yaşadığı karmaşa da Vural’ı sarsmıştı. Genç kızın bu loş ortamda kısa bir an için yakınlıklarını unuttuğu belliydi.

“Ben... Ben de üzgünüm!” dedi Aysun çaresizlikle. Garipti ki vücudu hâlâ ürperiyordu. Kasıklarındaki sızı hâlâ devam ediyordu. “Hata... yaptım!” dedi fısıltı gibi.

“Neden?” diye yavaşça sordu Vural. Sonra gözleri kısılırken içleri minik bir öfkeyle ışıldadı. Sesi hafifçe sertleşti. “Yoksa... beni yine Gürkan’la mı karıştırdın?” diye sordu acımasızca.

22. BÖLÜM

Aysun yataktan doğrularak ayağa kalktı. Oda lambasının ışığını yakarak ona döndü. Genç adam asık bir yüzle duruyordu.

“Kendinizi bu kadar da küçümsemeyin, Vural Bey!” dedi kızgınlıkla. “Beni kimin öptüğünü ve okşadığını biliyordum bu sefer!”

“Niye hata yaptığınızı söyledin peki?”

“Çünkü hata yaptım!” diye isyanla iç çekti Aysun. “Beni öpeceğinizi biliyordum ve buna izin verdim! Vermemeliydim! Hem siz nerelerimi okşadınız öyle! Bir daha nasıl yüzünüze bakacağım? Aynı iş yerinde çalışıyoruz biz. Her gün birkaç defa karşılaşıyoruz. Siz hatırlamasanız bile, ben yüzünüze her bakışımda bu yaptıklarınızı hatırlayacağım! Öpüşmemizin etkilerini bile yeni atlatıyordum zaten!”

Genç adam da ayağa kalktı. Gözlerini kısmıştı. “Bu utanılacak bir şey değil!”

“Sizin için olmayabilir. Ama ben utanırım. Bilginiz olsun diye söylüyorum, yaptığınız her şey ilk defa oldu. Beni kolay bir kız sanmayın. Sadece kocamın yapabileceği şeyleri yaptığınız için böbürlenebilirsiniz.”

“Saçmalama! Ve artık sizli bizli konuşma! Bana en azından bunu borçlusun!”

“Borç mu?” diye hayretle ve öfkeyle sordu Aysun. “İki dakika keyif aldım diye, borcum mu var bir de? Siz delirmişsiniz!”

Vural engellenemez bir şekilde onu kollarından tuttu. Bir bez bebeği çeker gibi kendi iri bedenine çekti. Sonra kollarıyla sıkıca sardı. Yüzü yüzüne doğru tehditkârca eğilmişti.

“Üzgünüm...” dedi genç adam. Onun yaşadığı karmaşa da Vural’ı sarsmıştı. Genç kızın bu loş ortamda kısa bir an için yakınlığını unuttuğu belliydi.

“Ben... Ben de üzgünüm!” dedi Aysun çaresizlikle. Garipti ki vücudu hâlâ ürperiyordu. Kasıklarındaki sızı hâlâ devam ediyordu. “Hata... yaptım!” dedi fısıltı gibi.

“Neden?” diye yavaşça sordu Vural. Sonra gözleri kısılırken içleri minik bir öfkeyle ısıldadı. Sesi hafifçe sertleşti. “Yoksa... beni yine Gürkan’la mı karıştırdın?” diye sordu acımasızca.

22. BÖLÜM

Aysun yataktan doğrularak ayağa kalktı. Oda lambasının ışığını yakarak ona döndü. Genç adam asık bir yüzle duruyordu.

“Kendinizi bu kadar da küçümsemeyin, Vural Bey!” dedi kızgınlıkla. “Beni kimin öptüğünü ve okşadığını biliyordum bu sefer!”

“Niye hata yaptığını söyledin peki?”

“Çünkü hata yaptım!” diye isyanla iç çekti Aysun. “Beni öpeceğinizi biliyordum ve buna izin verdim! Vermemeliydim! Hem siz nerelerimi okşadınız öyle! Bir daha nasıl yüzünüze bakacağım? Aynı iş yerinde çalışıyoruz biz. Her gün birkaç defa karşılaşıyoruz. Siz hatırlamasanız bile, ben yüzünüze her bakışımda bu yaptıklarınızı hatırlayacağım! Öpüşmemizin etkilerini bile yeni atlatıyordum zaten!”

Genç adam da ayağa kalktı. Gözlerini kısmıştı. “Bu utanılacak bir şey değil!”

“Sizin için olmayabilir. Ama ben utanırım. Bilginiz olsun diye söylüyorum, yaptığınız her şey ilk defa oldu. Beni kolay bir kız sanmayın. Sadece kocamın yapabileceği şeyleri yaptığınız için böbürlenebilirsiniz.”

“Saçmalama! Ve artık sizli bizli konuşma! Bana en azından bunu borçlusun!”

“Borç mu?” diye hayretle ve öfkeyle sordu Aysun. “İki dakika keyif aldım diye, borcum mu var bir de? Siz delirmişsiniz!”

Vural engellenemez bir şekilde onu kollarından tuttu. Bir bez hebeği çeker gibi kendi iri bedenine çekti. Sonra kollarıyla sıkıca sardı. Yüzü yüzüne doğru tehditkârca eğilmişti.

“Böyle davranmaya devam edersen... bu yanık yüzlü adam seni yine öpecek!” dedi kesinlikle korkutucu bir sesle. “Ve bundan senin aksine, çok zevk alacak!”

Aysun yutkundu. “Ben de... zevk aldım!” dedi istemediği bir dürüstlikle. “Kahretsin! Yaptığın her şey hoşuma gitti. Tecrübelisin ve ne yapacağını biliyorsun. Ama ben... ben... daha fazlasını yapabileceğimi... sanmıyorum.”

“Yanıklarım yüzünden mi?” diye sordu sertçe. Genç kızın elinin yanıklarına değdiği zaman irkilişini hatırlamıştı.

Aysun onun kollarından kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu hissetti. Evet, onun yanıkları aklına gelince pek hoş şeyler düşünmüyordu. Aslında ne düşündüğünü kendisi de bilmiyordu. Gerçekten de vücudunun her yeri yanıkta... ona dokunabilir miydi? Midesi kalkmadan sevişebilir miydi?

Gözleri boynunun kenarında birazcık görünen yanığa gitti. Gömleğin altındaki cildi... bir ölününki gibi de olabilirdi! Bu korkunçtu. Ve... Ve yüreği genç adam için anlayamadığı kadar büyük bir acıyla doldu. Onun çektiği acıya denk bir acıydı bu. Bu kadar iyi, bu kadar hayat dolu bir adama, hayatın kendisi neden bu kadar acımasız davranmıştı?

Onun bakışlarındaki anlam Vural için yeterliydi. Genç kızı birden serbest bıraktı. Bir adım geri çekildi.

“Peki...” dedi yavaşça. “Ben anlayacağımı anladım.”

Aysun onun sesindeki gizli acıyı da hissetmişti. Kalbi iyice sızladı. Bu adama karşı neden bu kadar farklı hisler yaşadığını anlayamıyordu. Ona farklı bir zaafı olduğu kesindi.

“Mesele... sadece yanıkların değil!” dedi Aysun çaresizce. “Onlara... zamanla alışabilirim. Mesele... benim başka bir erkeği seviyor olmam. Hem de senin yeğenini! Özür dilerim ama... biraz zamana ihtiyacım var. Onun yokluğunu ve senin yanıklarını unutmak için...”

Vural dönüp ceketine uzandı. Artık yüzü gülmüyordu. “Seni eve bırakayım!” dedi sakın bir sesle. “Hava karardı.”

Eve mi? Oysaki Aysun şimdi eve gitmek istemiyordu. Onunla beraber olmaktan hoşlanıyordu. Eve gitse bile ablasını ve Gürkan'ı düşünüp kendisine eziyet edecekti.

“Yemek... yemeyecek miydik?”

“Bu gece yemeyelim bence... Annenle baban da aramızda ciddi bir şeyler var sanacaklar.”

“Beni... başından atıyor musun?” Sesi küskündü. İri gözleri küskündü...

“Aysun...”

“Ben seni kırmak istemedim...”

“Biliyorum. Ama bu gece... gerçekten yalnız kalsam iyi olur.”

Onun sesinin kararlılığı ile çaresizce başını eğdi genç kız. Keşke eli yanığına değdiğinde o kadar keskin bir tepki vermeseydi. Keşke onu yavaşça kendinden uzaklaştırsaydı.

On dakika sonra arabanın başındaydılar. Aysun onunla yeniden resmî olmaya karar vermişti. Ayrıca genç adamın ondan uzak durmaya çalışması, kabul etmese de sinirini bozmuştu. “Sizi otele bırakayım mı?” dedi mesafeli bir sesle. “Eve davet ederdim ama nasılsa gelmek istemeyeceksiniz...”

“Evet... İstemem. Otele kendim giderim. Zaten biraz yürümek istiyorum. Sen şimdi evine git.”

Aysun araba ile uzaklaşırken aynadan ona bir göz atmıştı. Arkasından kısa bir an bakan genç adam çoktan dönüp aksi yöne yürümeye başlamıştı bile. Ceketini elindeydi.

Pazar günü de aksi gibi istediği kadar uyuyamadı. Erkenden kalktı. Tüm gece zaten genç adamı düşünmüş, verdiği tepki yüzünden kendi kendine kızmıştı. O anda onun neler yaptığını merak etmişti. Belki de Banu ile buluşmuştu? Bu olası bir ihtimaldi. Avunmayı başka bir kadının kollarında araması mümkündü. İçinde isyan eden bir şeyler vardı. O parmaklar kendi vücudunda gezinmiş, en hassas yerini, bacaklarının arasını utanmazca okşamıştı. Şimdi de gidip bir başka kadınınkine dokunuyor olabilir miydi?

Dikkatini dağıtmak için anne ve babasıyla birlikte sabah yürüyüşüne katılmıştı. Babası dönüşte onlara bir çorbacıda işkembe çorbası ısmarlamıştı. O kadar yürüdükten sonra bu çorba iyi gelmişti doğrusu.

Duş alıp hazırlandıktan sonra annesiyle birlikte çarşıya çıkmıştı. Alışverişin ardından anne kız, Koza Han'da oturmuş neskafe içiyorlardı. Vural'ın evine o kadar yakınlardı ki... Taksiyle beş dakika sürmezdi. İçinde deli gibi bir istekle oraya gitmeyi arzulamasına rağmen kendine engel oldu.

"Vural Bey'in evine gidelim mi?" diye soran annesi sanki onun aklından geçenleri okumuştı.

"Boş ver anne!" dedi aldırılmazca. "Her yer şantiye gibi zaten. Bitince gideriz."

"Gidip adama bir kolay gelsin deseydik kızım? Ayıp olmasın sonra?"

"Ben dün tüm gün oradaydım zaten. Demeye gerek yok. Hem o da her zaman orada olmuyor."

"Bugün pazar. Orada değil midir?"

"Sanmam..."

Kadın kızına doğru şüpheli bir bakış atmıştı. Yeşil gözleri kızının güzel yüzünde gezinirken, bir annenin süper filtresi ile onun iç dünyasını süzmeye çalışmıştı. "Bana bak! Yoksa yine aranız mı bozuldu?" diye soruverdi.

"Aramız mı?" Gülümsemeye çalıştı. "Yok canım. Gayet iyi iki dostuz."

"Dost mu?"

Aysun dudaklarını ısırdı. Dünkü olaydan sonra nasıl dost kalacakları da şüpheliydi zaten. Utanmadan onun yüzüne nasıl bakabilecekti? Bu sabah göğsünün kenarında küçük bir kızarıklık görmüştü. Büyük ihtimalle genç adam oburca göğüs ucunu öperken olmuştu. Belki de ısırılmıştı... Farkında değildi ki!

"Ona kalsa... dost olmak istemiyor ama..." diye itiraf etti yavaşça. "...ben kararsızım."

“Gürkan yüzünden mi?”

Aysun’un gözleri irileşti biraz. Ablası ile Gürkan arasındaki kara kedi olamazdı. Annesinin böyle hissetmesine de izin vermezdi.

“Anne!” dedi elinden geldiğince dürüst görünmeye çalışarak. “Başlangıçta... Gürkan’dan hoşlandığımı itiraf ediyorum ama... ablamla durumları ortaya çıkınca bitti gitti.”

“Emin misin?” diye sordu kadın şüpheyle. “Yani ikinizin de aynı erkekten hoşlanıyor olmanız... hatta sevmeniz... çok korkunç olurdu!”

Aysun neşeli bir şekilde güldü. Bunu nasıl başardığını kendisi de bilmiyordu. “Ha ha! Çok komiksin anne ya! Ne sevmesi? Kaç kere gördüm ki Gürkan’ı? Hem dürüst olmam gerekirse... ben amcasından daha çok hoşlanıyorum!”

“Doğruyu söylüyorsun değil mi? Bana bugüne kadar hiç yalan söylemedin!” Kadının sesindeki şüphe hâlâ devam ediyordu.

“Yine söylemiyorum. Gürkan’dan kısa bir süre için hoşlandım ama... Vural ortaya çıkınca... hislerim değişti. Ablamın Gürkan’ı sevmesine ve evlenmek istemelerine gerçekten çok sevindim.”

“Sen de Vural’dan mı hoşlanıyorsun şimdi?”

“Evet...” dedi. Bu yalan değildi. O adamın pek çok özelliğinden hoşlanıyordu. Sakinleştirici varlığından, enerji dolu cüssesinden ve hatta... insanı kendinden geçiren öpüşlerinden...

“Ama sevmiyorsun?”

Genç kız hafif bir nefes aldı. “Sevmiyorum...” dedi dürüstçe. “O sevillecek bir adam. Bunu biliyorum. Belki zamanla severim de... Ama şimdilik hoşlanıyorum. Hem daha tanışalı ne kadar oldu ki? Her şeyi zamana bırakmak en iyisi değil mi?”

Annesi bir şey demeden neskafesini yudumlamıştı. O konuşma da orada kapanmıştı.

Pazartesi günü öğlene kadar çok işi vardı. Ama aklı sürekli Vural’a kayıyordu. Yemekte de onu göremeyince sıkıntısı arttı. Gerçi öğle yemeğine geldiği enderdi. Yemek sırasında ablası ve Gürkan gelmişti yanına. Bir bu eksikti. Yediği yemek boğazından

zor geçmeye başlamıştı. Ayça çok heyecanlıydı. Sonunda birkaç lokmadan sonra kardeşine açıldı.

“Annem bir saat kadar önce beni aradı!” diye fısıldadı heyecanlı. “Babama yürüyüş sırasında konuyu açmış. Babam da Gürkan ile evliliğimize izin vermiş.”

“Aksini düşünmedim bile!” diye gülümsemeye çalıştı Aysun. Gürkan’ın keskin bakışları altında daha da güçlü rol yapması gerektiğini biliyordu.

“Gürkan’ın annesi gelecek bu hafta sonu... Eski usul bir kız isteme olayı olmasa da, babam gelmesinin iyi olacağını düşünüyor,” dedi ablası.

“Annem de gelmek ister zaten!” diye ekledi Gürkan.

“Sizin adınıza çok sevindim!” dedi Aysun. Kalbi burulmuştu. Elinde değildi. Neşeli olmaya çalışarak ablasının yanağını öptü. “Hadi gözün aydın ablam benim!” dedi.

“Sağ ol, hayatım. İnşallah sen de mutlu olacağın birisini bulursun!”

“Bulmuş zaten!” dedi Gürkan biraz kuru bir sesle. “Sana söyledim ya Ayça? Amcam ile evlenmeye karar vermişler onlar da...”

Ayça’nın gözleri irileşti. Hayretle genç adama baktı. “Hayır! Söylemedin!” dedi kesin bir tonla. Sonra kardeşine baktı. “Gerçekten mi Aysun? Cidden Vural ile evlenmeye karar mı verdiniz?”

Genç kızın gözleri biraz öfkeyle Gürkan’a çevrildi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kapana kısıldığını hissetti. “Böyle pat diye söylemene gerek yoktu!” dedi Gürkan’a biraz kızgınca.

“Sen kendin söylemedin mi hana?” diye mırıldandı genç adam kısılmış gözlerle. Yanak kasları oynadı bir an. “Yoksa doğru değil miydi?”

Aysun sessiz kaldı birkaç saniye. Gürkan’ın bu tavrından hiç hoşlanmıyordu. Hâlâ amcasıyla olabilecek bir evliliğe inanmadığı çok açıktı. Aysun yüreğindeki öfke yüzünden ona inat davranmaya karar verdi. Gürkan’ın tavrı, kendisini ortada bırakılmış zavallı bir kadın gibi hissetmesine sebep oluyordu. O bir zavallı

değildi. Aşk için küçülecek bir kadın hiç değildi. Gururu her şeyden önce gelirdi.

“Evet...” dedi kararlı bir sesle. “Vural ile evleneceğim. Sana doğruyu söyledim.”

“İnanamıyorum!” dedi Ayça heyecanla. “Bu doğru mu gerçekten? Siz de ilişkinizi evlilikle sonuçlandırmaya mı karar verdiniz?”

Aysun dudaklarını ısırarak elinden geleni yaptı. “Evet. Ama sizin kadar acelemiz yok...” diye biraz kıvırdı.

“O yüzden mi onun eviyle bu kadar ilgileniyordun? Yani kendi evin olacağı için? Sen ne pislik cadısın!” dedi Ayça. Kardeşinin evlilik olayına ondan daha fazla sevinmesi Aysun’u huzursuz etmişti. Gülümsedi...

“Tabii ki onandı!” dedi. Ah bu ablası, ne tatlı bir kadındı! Onun tertemiz, çok güzel bir yüreği vardı. Gözleri Gürkan’a salliselerle ölçülebilecek bir hızda kayıp uzaklaştı. Ama o kısa zamanda bile genç adamın gözlerinin inanmazca kısıldığını görmüştü. Tahmininden çok daha keyifli bir sesle konuşmaya devam etti. “Neticede orası evlenince oturacağım ev, değil mi?.. Ben evi görür görmez âşık olmuştum. Balkon, manzarası, sessizliği, muhiti, her şeyi çok güzeldi. Çok da genişti. O yüzden her şeyiyle ben ilgilendim.”

“Ne güzel! Kötü kız! Bana ne zaman söyleyecektin peki bu güzel haberi?” Ayça’nın azarlaması pek de inandırıcı değildi.

“Dediğim gibi... pek acelemiz yok.”

“Vural da hiçbir şey belli etmedi. Sana bir şey söyledi mi Gürkan? Ne de olsa yeğenisin?”

“Son halini hayır!” dedi genç adam. “Aslında sordum ama şimdilik böyle bir şey olmadığını söylemişti bana.”

“Ben... hemen söylemeyelim diye rica ettim ondan...” diye açıklamaya çalıştı Aysun. Sesini titretmemeye çalışıyordu. Yalan söylemek ne kadar zordu! “Önce büyük olarak senin evlenmen en doğrusu! Biz de bir ara bakarız. Bahara olabilir.”

“Bahara mı?” Ayça hayretle tekrar etmişti. “Saçmalama kızım! Bahara daha bir yıl var neredeyse. Yaz bile henüz bitmedi!”

“Ancak hazırlanınız!” dedi Aysun gülümseyerek.

“Valla ben o kadar bekleyemem!” dedi Ayça doğal bir açık yüreklilikle. “Böyle sefil oluyoruz zaten. Birkaç ay içinde evleniriz. Siz de bizimle birlikte evlenseniz keşke! Anneme iki iş birden olmazdı.”

Aysun gülümsedi ama cevap vermedi. Gürkan’ın yüzüne de bakmadı. Birkaç lokmadan sonra doyduğunu bahane edip masadan kalktı. İkisine de afiyet olsun deyip uzaklaştı.

Akşama doğru merakı da tavan yapmaya başlamıştı. Vural’dan hiç ses seda yoktu. Sonunda dayanamayıp yerinden kalktı. Saat beş olmak üzereydi. O aptalın evine alınacak bir sürü şey vardı. Öncelikle çarşafarla, örtülerle ilgilenmeliydi. Bunları Vural’ın kendi başına alması zor görünüyordu. Evdeki eksikliklerin tamamlanması Vural’ın hızıyla yıllar sürerdi!

Eğer onunla evlenecekse, bu kadar da beklemek saçma olurdu elbette!

Üst katın merdivenlerini kullanmayı tercih ederken elinde olmadan gülümsemişti. Başı fena halde dertteydi. Galiba eninde sonunda bu yanık vücutlu ama sevimli hilkat garibesiyile evlenmek zorunda kalacaktı!

Hepsi bu Gürkan’ın yüzündendi! Şimdi durumu ablası da öğrendiğine göre annesinin öğrenmesi an meselesiydi. Zaten tahmin ediyor gibi bir şeydi. Ardından babası da öğrenirdi. Bu zincirleme reaksiyon içinde evlilikten kaçınmaları imkânsız gibi olacaktı. Ucuz kurtulmanın yolları olabilirdi. Ama önce Vural ile konuşmalıydı.

Onun odasının önüne geldiğinde kapıda Sevim Hanım karşıladı her zamanki gibi. Aysun’u görünce yüzünde güller açmıştı kadının.

“Merhaba, Sevim Abla. Vural Bey içeride mi?” diye sordu ona.

“Evet, içeride. Yeni geldiler.”

“Geldiler mi?” Kaşlarını kaldırdı. Yanındaki kim olabilirdi ki? Ama o sormadan önce tombul kadın cevapladı.

“Bir arkadaşı geldi öğlen... Ben tanımıyorum. Birlikte yemeğe çıktılar. Ama epey yoksular ortalıkta. Hatta bir toplantısını iptal etti Vural Bey.”

“O arkadaşıyla mı beraber şimdi?”

“Evet ama sanırım görüşmenize engel bir şey yok. Az önce kahve götürdüğümde gülüşüyorlardı.”

Aysun’un aklına birden önceki hafta onun odasına girdiğinde kulak misafiri olduğu konuşma geldi. Genç adamın telefonla konuştuğu ve hissesini çok iyi bir paraya sattığı o adamın adı neydi? Hah! Tamam! Selim!

“İçerideki adamın adı Selim mi?” diye sordu.

“Evet! Doğru!” dedi kadın çok düşünmeden. “Benimle tanıştırdı. Sen daha evvel tanıyor muydun Selim Bey’i?”

“Yok... tanımıyordum. Sadece adını duymuştum.”

Kadın güldü. “Ha ha! O zaman şok olmaya hazır ol. Fena bir parça!” Aysun’un ayıplayan bakışlarını görünce bile geri adım atmadı kadın. “Ne yapayım! Öyle ama! Hayatım boyunca iki tane karizmatik adam gördüm ben! Bir tanesi bu Selim denen beyefendi... Bayıldım adama ya! Keşke siz yaşlarda bir kızım olsaydı! Aralarını yapmak için elimden geleni yapardım.”

Aysun gözlerini cam kapıya çevirdi. İçerisinin bir kısmı görünüyordu. Vural ve bir adam karşılıklı olarak masanın önündeki rahat koltuklara oturmuşlardı. Adamın sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordu.

“Diğeri kim peki?” diye sordu elinde olmadan. İkinci karizmatik adamı merak ediyordu.

“Vural Bey tabii ki!” dedi kadın adeta onu tersleyerek. “Onun yeri bambaşka bende! O hem patron olarak mükemmel birisi, hem de insan olarak. Ben onun gibi birisini görmedim.”

“Senin maaşını o kadar da arttırmadı. Hâlâ mı öyle düşünüyorsun?” dedi birazcık alayla.

“Ben hak ettiğimden fazla alıyorum. Hatta ciddi ciddi bir ev bile almayı düşünüyoruz kocamla. Pinti baban yüzünden alamadık yıllarca!”

Aysun içtenlikle güldü. Ona göz kırptı. “Bunu babama söylemeyeceğim. Şimdi izin verirsen içeriye gireyim. Vural ile konuşmam gereken bir şeyler var.”

“Vardır eminim.” Kadın bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Söylemedi deme ama... yakında hakkınızda dedikodu çıkarsa hiç şaşırman.”

“İşten atarız kim çıkartırsa!”

“Ya dedikodu doğru ise?”

Aysun omuz silkti. “O zaman dedikodu olmazdı değil mi?”

Kapının önüne gelip elini cama tıklattı. Vural gelmesi için bir işaret yapmıştı hemen. Selim isimli adam da başını çevirmiş ve ilgisizce gelen kişiye bakmıştı. Genç kız daha içeriye girerken iki erkek birden nazikçe ayağa kalktı.

Aysun ne beklediğini tam olarak bilemiyordu ama kesinlikle böyle birisi değildi. Sevim Hanım az bile söylemişti. Bu adam... gerçekten çok farklı birisiydi.

Vural onları tanıştıırken başını alabildiğine geriye atmış, karışındaki uzun boylu, gri gözlü adama bakıyordu. Hayır, baktığı kişi Vural değildi. Baktığı kişi Selim isimli adamdı.

“Sizi tanıştırayım,” dedi Vural gülümseyerek. “Bu benim en yakın arkadaşlarımdan birisi... Selim Demirkan.”

Adamın boyu Vural kadar vardı. Cildi daha esmerdi. İyi kesimli dalgalı saçları geriye doğru taranmıştı. Dümdüz burnu ve kemikli yüz hatları ile korkutucu birisi gibi duruyordu ilk anda. Belki böyle tatlı gülümsemese korkutucu olabilirdi de... Gri gözleri Vural'ınkilerden farklıydı. Daha alaycıydı. Vural'ın cıva grisi gözleri her zaman ıslıl ıslıl olmasına rağmen kontrollüydü. Bu adamınkiler ise daha koyu gri ve daha pervasızdı. Vural'da hissettiği o acı dolu yansımalar yoktu.

Adam gülümseyerek elini uzattı. Kısa kollu bordo bir gömlek giymişti. Gömlek sıırım gibi vücudunu ve kas dolu kalın kollarını gizleyemiyordu. İlk anda Amerika'da bir kere seyretmeye gittiği o Amerikan güreşçilerini hatırlatıyordu.

"Aysun Meriç..." demişti Vural onların el sıkışmalarını izlerken. Sonra kısaca açıkladı. "Aysun, şirketimizin avukatı. Ortağımın da küçük kızı."

Aysun elini tutan ırı avucun sertliğini ve gücünü hissetti. Oysaki adam çok yumuşakça tutuyordu. O da aynı nezaketle Selim'e gülümsedi.

"Ve sözlüsü!.." diye ekleyiverdi Vural'ın cümlesinin sonuna.

Selim'in bir kaşı kalkarken, Vural sadece Aysun'un fark edebileceği bir şekilde irkilmişti.

"Sözlüsü mü?" diye sordu Selim inanmazca.

İkisi birden başlarını Vural'a çevirmişlerdi. Genç adamın ışıltılı gözleri ise Aysun'un üzerindeydi.

"Aaa? Sözlendiğimizi Selim Bey'e söylemedin mi sen?" diye doğal bir tavırla sordu genç kız. Dudakları tatlı bir şekilde büzüştü. "Yoksa vakit mi olmadı?"

Genç adamın yüz hatlarının, bazen bir kumarbaz gibi düşüncelerini saklayabilmesi çok iyiydi. Gözlerini hafifçe kısmıştı sadece.

Aysun yeniden Selim'e döndü. Elini geriye çekmişti.

"Siz ona bakmayın Selim Bey... Bu ara işleri çok. Unutkan biraz. Zaten yeni sözlendik sayılır. Kendi aramızda... İki gün oldu."

"Evet, unutmuş olmalı!" dedi Selim keskin bakışlarla. "Tüm öğleden sonra beraberdik. Gerçi biraz işimiz vardı ama yemekte de söyleyebilirdi. İhtiyarlıyor musun yoksa dostum?" Birden gülümsemişti. "Senin hiçbir şeyi unutmadığını sanırdım."

Vural da gülümsedi. "Söyleyecek uygun zaman olmadı. Tanışmanızı istiyordum zaten."

Vural'ın işaret etmesi ile yeniden ortadaki rahat koltuklara oturdular. Aysun, Vural'ın yanına, Selim'in karşısına geçmişti. Gözleri bir an bu gülen yüzlü ama tehlikeli görünümlü adamın

üzerinde gezindi. Parmağında yüzük yoktu. Evli veya nişanlı olmadığı anlaşıyordu. Tabii yüzük takmama huyu olan bir çapkınsa o başkaydı.

“Demek sen de evleniyorsun ha?” diye sordu Selim keyifle. “Sevindim gerçekten...”

“Siz evli misiniz, Selim Bey?”

“Maalesef hayır. Annem çok kızıyor ama doğru kadını bulmak konusunda herkes Vural kadar şanslı değil. Bir gün bulaçağımı ümit ediyorum.”

“İnşallah bulursunuz,” dedi Aysun gülümseyerek. “Tabii ben onun için doğru kadın olup olmadığını bilmiyorum. Vural da sizin gibi düşünüyordur inşallah!”

Genç adama bakan bakışları biraz muzipti. Vural onun saldırıları karşısında iyice şaşkın olmasına rağmen bunu belli etmeme konusunda oldukça başarılıydı. “Kesinlikle şanslı olduğumu düşünüyorum!” dedi gülümseyerek. Uzanıp genç kızın elini tuttu. Sahte bile olsa adeta sevgiyle tutmuştu ve yumuşakça sıkıyordu. Aysun da hafifçe sıktı o iri eli. Genç adama bakışları âşık bir kadınıninkilerden hiç farklı değildi.

“Düğünü ne zaman düşünüyorsunuz peki?” diye sordu Selim.

Vural’ın alaycı bakışları genç kıza çevrildi. “Ne zaman olacağı belli değil henüz. Bu konuda anlaşılmadı. Ben çok beklemek istemiyorum. Senin aklındaki tarih kesinleşti mi tatlım?”

Tatlım mı?

Aysun bu küçük sevgi sözcüğünden o kadar etkilenmişti ki, kendisi de şaşırdı. Aslında o kadar da özel bir kelime değildi. Ancak Vural söyleyince, bir garip olmuştu. Onun o keskin dudaklarına ne güzel yakışmıştı.

“Henüz kesinleşmedi... Uygun zamanı düşünüyorum...” dedi yavaşça. Sonra Selim’e çevirdi bakışlarını. “Ama size mutlaka haber veririz, Selim Bey! Davetiyenizi yollarız.”

“Sevinirim. Düğünüze gelmek benim için bir zevk olacak. Kara da gelir büyük ihtimalle...”

Kara isimli adam nasıl birisiydi acaba? Onun adını o köpek-balığı macerasını dinlerken de duymuştu. Büyük beyaz avında, Kara ile birlikte diğer adamlara karşı kavga ettiklerini anlatmıştı. O da bu ikisi gibi değişik bir adam olmalıydı. Ondan bahsederken sesleri sevgi dolu sıcak bir tona bürünüyordu. Hatta saygı! Telefonda duyduğu kadarıyla, o adamın başından iyi şeyler geçmemişti. Acaba Vural'dan daha kötü şeyler mi yaşamıştı? Pek sanmıyordu ama neyse...

“Onu da davet ederiz o zaman, ” diye ekledi. “Tabii ki tarihi kesinleştirtince...”

“Geliriz mutlaka.”

Aysun gözlerini yeni sözlüsüne çevirdi. Aslında onunla bu işi konuşmalıydılar ama yanında arkadaşı varken zor olacak gibiydi. “Siz bu gece birlikte vakit geçirirsiniz sanırım?” dedi ona. “Konuşacağınız çok şey vardır. Ben de *evimize* gidip duruma bir bakayım. Kemal Bey arayıp çoğu işin bittiğini söyledi. Mobilyacı tüm eşyaları göndermiş. Halılar ve mutfak malzemeleri de gelmiş.”

Vural'ın gri bakışları durumu kavramaya çalışır gibiydi.

“Yemeği birlikte yeseydik?” diye sordu Selim. “Yarın da buradayım ben. Yarın akşam Kara'yı karşılamaya havaalanına gideceğiz. Vural'la konuşacak çok vaktimiz olacak. Benim yüzümden ayrı kalmayın.”

“Sorun değil gerçekten. Ben eve gitmek zorundayım. Yapılanları kontrol etmek lazım.”

“Ben de geleyim...” dedi Selim tatlı bir ısrarla. “Hem evinizi görürüm.”

Genç kız bir an için Vural'a baktı. Genç adam sessizdi. Kararı ona bırakmış gibiydi. Sonunda Aysun gülümsedi. “Peki!” dedi yavaşça. “Eğer rahatsız etmeyeceksem... ben de size takılırım.”

“Böyle bir şey söz konusu değil...”

“O halde ben gidip toparlanayım...” dedi genç kız. “Siz çıkarken beni alırsınız.”

Yerinden kalkıp odayı terk etmeye hazırlandı. Vural da arkadaşından izin isteyip peşinden cam kapıya kadar gelmişti. Kibar bir şekilde kapıyı açtı. Sonra onunla birlikte dışarıya çıktı. Gülümseyen yüzü biraz ciddileşmişti. Sekreterinin duymayacağı bir noktaya kadar onunla yürüdü.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu sonra ciddi bir sesle.

“Ne gibi?” Güzel yeşil gözleri masumca açılmıştı.

“Anlamamış gibi yapma! Ortalamanın çok üzerinde bir zekân olduğunu biliyorum. Bu ‘sözüm’ de ne demek oluyor? ‘Evimiz’ falan...”

Aysun gülümsedi. “Aaa? Sen benimle evlenmek istemiyor muydun?”

“Aysun! Bu ciddi bir konu! Oyun oynama benimle!..”

Genç kız gülümsemeye devam ediyordu. “Ben de ciddiyim, Vural Bey! Sana bir şans vermeye karar verdim. İçinde bulunduğum saçma durumdan kurtulmak için sana ihtiyacım var. Debelendikçe daha da batıyorum. Annem dâhil herkes seninle bir ilişkim olduğunu ve evleneceğimizi sanıyor. Babamın öğrenmesi ise an meselesi... Aksi gibi geri de dönemiyorum! O yüzden sana durumu açıklamaya gelmiştim. Galiba biz evlenmek zorundayız!”

Vural ifadesiz bir yüzle, hiç tepki vermeden öylece duruyordu. Aysun gülen gözlerini kıstı hafifçe. Acaba söylediklerini anlamamış mıydı? Özellikle son cümlesini...

“Evlenmek mi?” diye mırıldandı genç adam sonra.

Aysun başını salladı. “Evet... Ama ‘zorundayız’ diye bir ek var sonunda... Hâlâ benimle evlenmek istiyorsan eğer... ben de ‘olur’ diyorum.”

“Zorunluluk olarak?..” Vural’ın yanık kaşı hafif havaya kalkmıştı.

“Evet...”

Genç adam duruşunu dikleştirdi. “Benim öyle bir zorunluluğum yok!” dedi kuru bir sesle. Ve Aysun’un hiç beklemediği bir şey söyledi. “Kendinize başka bir koca aday bulun Aysun Hanım!”

23. BÖLÜM

Aysun gözlerini kırpmadan Vural'ın yüzüne bakıyordu. İşte bu onun gerçekten hiç beklemediği bir cümleydi. Tamam, biraz sıkıntı olabileceğini tahmin etmişti ama genç adamın böyle kesin bir tavırla onu reddedeceğini düşünmemişti.

“Başka bir aday mı?” diye tekrarladı biraz sıkıntıyla. “Vural! Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Başka bir aday yok. Tek aday sensin! Tek ve en uygun aday!”

“Gururum okşandı doğrusu...” dedi genç adam biraz donuk bir sesle.

Aysun hafif bir nefes aldı. Sonra aklındaki her şeyi bir makineli tüfek hızıyla söylemeye başladı.

“Böyle davranma lütfen! Biliyorum pat diye söyleyince hiç cazip bir evlilik teklifi olmadı ama aslında bu teklifi senin yapmanı bekliyorum. Müsait bir zamanda yaparsan ve benim kabul etmemi beklersen harika olacak. Bu arada anne ve babama da evlenmek istediğimizi ve senin çok romantik bir evlilik teklifi yaptığını söyleyebilirim. Sonra da bir süre nişanlı kalırız. Bu süre içinde aramızda bir yakınlaşma doğarsa da gerçekten evleniriz. Ne de olsa cinsel olarak beni uyatabiliyorsun. Nişanlılığımız süresince sen de biraz emek verip kendini bana sevdirmeye çalışabilirsin. Kalbimin artık boş olduğunu unutma! Madem bana ilgi duyuyorsun, al sana bir fırsat işte!”

Yaşasın avukatlık becerileri... Hem hata yapmadan konuşmuştu, hem de her şeyi bir çırpıda söylemişti. Karşısında bir hâkim olsaydı onu alkışlardı.

Gülümsedi...

Vural asık bir yüzle onu süzüyordu. Sonra genç kıza inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bu konuyu burada tartışacak değilim. Ama hiç hoşuma gitmediğini bilmeni istiyorum.”

“Tamam, biliyorum işte!” dedi Aysun cesurca. Yeşil gözleri özgüvenle doluydu. “Peki, ne zaman evlilik teklif edeceksin?”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Allah’ım! Sen gerçekten de değişik bir kadınsın!”

Aysun gülümsemeye, gülen gözlerle adamın sıkıntılı yüzüne bakmaya devam ediyordu. Sonra ona doğru biraz yaklaştı. Parmak uçlarında yükseldi. Yüzünün yanık tarafına bir öpücük kondurdu. Hiç mi hiç tiksiniemişti. Zaten bu yakışıklı yüzdeki basit yaralardan tiksinecek aşamayı çoktan geçmişti.

“Öyleyim... Çok güzel değilim ama iyi birisiyim. Vücudum berbat ama öğretirsen iyi sevişebileceğimi hissediyorum!”

Vural iyice şaşırmış gibi gerildi. Aysun bu sefer neşeli bir kahkaha attı.

“Evlilik teklifinizi bekliyorum, Vural Bey... Özel bir şey olsun.”

Vc genç adamı öylece bırakıp döndü. Keyifli bir halde kendi odasına gitti. Gariptir ki içi rahatlamıştı. Kendisini anlamadığı bir şekilde özgür hissediyordu. Sanki Gürkan’ın hükümdarlığından kurtulmuş gibiydi. Kalbinin önemli bir kısmı özgür kalmıştı. Peki, başka bir erkeğin egemenliğine mi girmişti? Hayır! Elbette ki girmemişti. Vural ile her şey başkaydı. Bir kere... onu sevmiyordu. Ona bağımlı değildi. Ama ondan hoşlanıyordu. Bunu itiraf etmesi zor değildi. Yanıklarına rağmen ondan hoşlanıyordu.

Aklındaki fikir ise çok farklıydı.

Uzuuun bir nişanlılık döneminden sonra... ayrılmak... iyi bir fikir gibiydi. Hem Gürkan’a karşı gururunu korumuş olacaktı, hem de içinde bulunduğu çukurdan çıkmış olacaktı. Bu esnada Vural’ın birkaç güzel öpücüğüne karşılık vermekten ne çıkardı ki? Belki de okşamasına...

Göğüs uçları gerginleşince, aceleyle son düşüncelerini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Masasının üzerini toplamaya başladı.

Vücudunun bu tepkilerine alışmaya başlamıştı. Büyüyor muydu artık? Ama bu saçmaydı! Yirmi altı yaşında kocaman bir kadındı!

Beş dakika sürmemişti ki Vural ve Selim kapısında göründü. Selim inceleyen gözlerle onun ferah bürosunu süzmüştü. Genç kız biblo gibi birkaç küçük ayrıntı ile odasını daha kadınsı yapmıştı.

“Çok güzel bir büronuz varmış!” dedi genç adam.

“Teşekkürler...”

Bürodan çıktıklarında dışarıdaki trafik yeni hareketlenmeye başlamıştı. Selim kendi arabası ile gelmişti Bursa’ya. Büyük, güzel bir Audi’ydi. Aysun’un arabasına bu iki uzun adamın sığması imkânsız gibi görüldüğü için onun arabasına binmişlerdi. Selim arkadaşının arabası olmaması ile dalga geçmişti hemen.

“Hâlâ araba konusunda sıkıntılısın anlaşılan! Senin gibi araba parçaları üreten bir adam için normal değilsin. Afrika’da da ata binmeyi daha çok severdin.”

Aysun arkada oturuyordu. Gözlerini Vural’a çevirdi. Demek genç adamın araba konusundaki tembelliği, araba sürmeyi pek sevmemesine dayanıyordu?

Selim aynadan Aysun’un yüzüne baktı. “Afrika’da Vural’ın kullandığı bir kamyonetin freni boşalmış. Tam da bir yokuşa kurulmuş olan yöresel pazar yerinin yakınında. Vural da arabayı durduramayınca insanlara çarpmamak için yokuşun kenarındaki uçuruma sürmüş. Şansına iki metre aşağıdaki bir ağaca çarpmış kamyonet. Birkaç saniye sonra da kamyonet ağacın kökleriyle birlikte uçuruma yuvarlanmış. Neyse ki kamyonetten o anda atlamayı başarmış Vural... Dizindeki ilk darbe o zaman oluşmuş sanırım. Bir de kaburgasında bir çatlak varmış... Belki de bu hikâyeyi biliyorsunuzdur? Anlatmış olabilir.”

Genç kız iç çekti. “Anlatmamıştı...” Anlatılanları gözünün önünde canlandırınca kalbi sızlamıştı. Bakışları Vural’a kaydı. “Senin hiç normal bir maceran olmayacak mı acaba?” diye biraz üzgünce azarladı.

Vural sırtı aldırılmazca. “O zaman macera olmazdı.”

“Hayatımda bir şeyden korkmayan iki insan tanıdım ben!” dedi Selim de gülümseyerek. “Biri Kara’dır... Diğeri de Vural... Onları deli cesareti.”

“Sen sanki çok mülayimsin!” dedi Vural ters ters.

“Ben akıllıyım. Ben sizin gibi değilim. Kara’nın ölmek için uğraştığının farkındayım. On yıldır uğraşıyor ölmeye... Ama belli ki Allah’ın onun için farklı planları var! Buna eminim.”

Aysun ürpermişti. “Bu Kara isimli arkadaşınız... neden ölmek için böyle hevesli peki? Paranoyak falan olmasın? Psikolojik bir sorunu?..”

Selim güldü. Vural da gülmüştü. “Karahan’ın sorunları psikoloji biliminin aklını alır,” dedi genç adam. “Neyse! Sanırım tanışırsınız yakında. Ama kötü birisi olmadığını bilmeni isterim. Katı görünüşünün altında altın gibi bir kalbe sahiptir.”

Vural’ın tarifi ile evin önüne kadar geldiler. Asansörle yukarıya çıktıklarında, hâlâ hararetli bir çalışma olduğunu gördüler. Vural arkadaşına evi gezdirirken, Aysun da Kemal Usta ile konuşuyordu. Gelen eşyaların çoğunluğu artık işi bitmiş olan salonun ortasına güzelce istiflenmişti. Bunların yerleştirilmesi çok vakit almazdı. Zaten bir sürü eksik şey vardı. Yarın tüm iş bitmiş olacaktı. Bir temizlik şirketi gelip son bir temizlik yapacaktı. Yatak odasına dokunmalarına gerek yoktu zaten.

Evdeki gelişme Vural’ı da memnun etmişti. Şüphesiz ki bunda Aysun’un büyük payı vardı. Akıllı bir saat önceki konuşmalarında ve genç kızın ani tavır değişikliğinde olsa da, bu ev için yaptığı fedakârlığı görmezden gelemezdi.

Sonrasında araba ile Mudanya’ya gittiler. Selim orayı hiç görmediğini söylemişti. Genç kız annesini arayıp Vural ile birlikte olduğunu ve yemeğe gelemeyeceğini haber verdi. Annesi hiç şaşırılmamıştı tabii ki. Hatta sesinde minik bir memnuniyet bile sezmişti Aysun. Gülümsedi... Keşke Gürkan yerine Vural’ı sevmiş olsaydı! Keşke önce Vural’la tanışmış olsaydı. Her şey gerçekten çok daha güzel, çok daha keyifli olabilirdi.

Peki, içindeki bu rahatlığın adı keyif değilse neydi? Aldığı karardan zerre kadar pişmanlık duymamasının gerçek adı neydi?

Mudanya'da denize sıfır lokantalardan birisinde yedikleri mütevazı balık yemeği gayet lezzetliydi. İki erkeğin de lüks takıntısı olmadığı çok açıktı. İşin ilginç yanı, yemek esnasında konuştukları şeyler genel konulardı. Kendi özel hayatlarından, Afrika'daki maceralarından uzak konuşmalardı. Her iki erkek de bir aradayken çok eğlenceli bir ikili oluşturmuştu. Komi klık yapmadan konuşmalarına rağmen, pozitif görünüşleri ve sürekli gülümseyen yüzleriyle çok eğlenceliydiler.

Gecenin sonunda önce Aysun'u eve bıraktılar Arabası olmadığı için ertesi gün mecburen taksi ile işe gidecekti genç kız. Selim'in kaldığı otel Vural'ınki ile aynıydı. Gecenin henüz onlar için bitmediği çok belirgindi. Daha konuşacakları pek çok özel anı olmalıydı.

Ertesi gün Vural hiç gözükmeydi. Bunu tahmin etmişti. Arkadaşları Kara'yı karşılamaya İstanbul'a, havaalanına gideceklerdi. Fakat gitmeden önce ona telefon açmıştı genç adam.

"Alo!" demişti sakın sesiyle. "Aysun..."

"Efendim."

"Bugün yokum ben..." dedi genç adam.

"Anladım! Evlilik teklifini sonra yapacaksın yani?" Genç kızın sesi muzipti.

"Öyle bir şey yapmayacağım!" diye homurdandı genç adam. "Ev için sana yardım edemeyeceğim demek istemiştin."

"Sorun değil. Ben ilgilenirim. Ne de olsa kendi evim olacak. Ay! İyi ki ben seçmişim eşyaları. Çok güzel bir evimiz olacak!"

"Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Biraz... Ama birazcık da ciddiym. Olur da beni ikna edersen ve evlenirsek, doğrusu yeni evimde çok rahat edeceğim."

"Evlenmemize gerek yok! Evi sana bırakabilirim!"

"Olmaz! Sana ihtiyacım var. Beni yalvarmak mı istiyorsun? Sana ihtiyacım var işte! Bu açık değil mi? Bir süre gerçekten

evlenecekmişiz gibi davransan ne olur? Evlenmesek bile sana bir laf gelmez ki? Olan bana olur.”

“Saçmalama! Sen ortağımın kızıydın!”

“Hayır, sadece ortağının kızı değilim. Ben aynı zamanda senin ortağınım. Kocaman kadını. Ayrılacak bile babam sana bir şey diyemez... Demez... Seni çok seviyor. Olsa olsa, seni elimde tutamayacak kadar beceriksiz bir kadın olduğumu düşünürler. Eh, bu yüzle ve bu fizikle ablam kadar şanslı değilim elbette! Ama hem ablamın bir sahibi var, hem de sen bu kuru vücudumdan hoşlanıyorsun değil mi?”

Genç adam karşıda sessiz kalmıştı. Cevap vermeden öylece durmuştu birkaç saniye...

“Bu konuyu sonra konuşuruz!” dedi sonra ağır ağır. “Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil!”

“Tamam...” dedi genç kız aldırılmazca. “Sorun değil efendim. Yalnız lütfen çiçek olsun!”

“Ne çiçeği?”

“Aşk olsun! Evlilik teklif ederken romantik olması için... Ömrüm boyunca hatırlayacağım bir an olması gerekmez mi?”

“Allah’ım!” diye fısıldamıştı Vural. Genç kız gülümsedi. Onun gibi keyifli bir adamı bile öfkeliendirebildiğine göre, bazı konularda başarılıydı. Aslında bu ısrarcı, şımarık tavırlarında tamamıyla Vural’ın ilgisine güveniyordu.

O gün Vural’ın yokluğunda işten biraz erken çıkmıştı. Önce bir ev tekstil ürünleri satılan yere gitti. Kendi parası ile fazla fazla çarşaf, yorgan, yorgan kılıfı falan aldı. Özellikle insanın içini ısıtan kırmızılı örtülere bayılmıştı. Bir tane de en büyüğünden bornoz aldı genç adama... Bunların hepsi ona hediye olacaktı. Dükânın içinde görmüş olduğu ve lazım olacağını düşündüğü her şeyi satıcıya parmağıyla gösteriyordu. Sonunda alışveriş bitmişti. Eşyaların bir saate kadar eve teslim edilmesini istedi. Bu kadar şeyi taşıması imkânsızdı. Fazladan bir elli lira verince zaten gerisi hiç sorun olmadı.

Eve gittiğinde temizliğin de bitmiş olduğunu gördü. Kemal Usta salon takımını onun tarif ettiği şekilde yerleştirmişti. Televizyon geniş duvara montajlanmış, uydu bağlantısı yapılmıştı. Aynı televizyondan yatak odasında da vardı. Vural yatakta yatarken televizyon seyredebilecekti. Belki kendisiyle... belki de başka bir kadınla!

Başka kadın düşüncesi onu rahatsız etmişti. Şimdi bu kadar severek aldığı bu eşyaları başka bir kadın mı kullanacaktı? Bu hiç hoş değildi!

Kemal Usta'ya teşekkür edip, onu da evden uğurladı. Ödemenin yarın hesabına yatacağını söyledi. Sonra evin içinde tekrar gezindi. Tüm perdeler asılmış, yerlere halılar serilmişti. Tam istediği gibi olmayanları sonra Vural'ın yardımıyla düzeltebilirdi. Şimdilik böyle kalması sorun olmazdı.

Mutfağa almış olduğu tabak çanaklar da güzelce yerleştirilmişti. Temizlikçi kadınlar iyi iş yapmışlardı. Mutfak çok ferah olmuştu gerçekten... Bir küçük televizyon burada da duvara ilştirilmişti. Televizyonun sağma ve soluna yeni almış olduğu o kabartma resimleri asarsa içerisi daha da sıcak olabilirdi.

O sırada almış olduğu çarşaflar ve diğer eşyalar geldi. Hepsini girişe kocaman üç koli olarak koymuşlardı. Aysun önce kırmızılı çarşafları buldu. Onları götürüp yatağa serdi. Yastıklara ve ince yorganına kılıflarını geçirdi. Geri çekilip baktığında, odaya hâkim olan ahşapla o kadar iyi uyduğunu gördü ki, elinde olmadan kendi zevkiyle gurur duydu. Gidip kendisini yatağın üzerine attı. Gözlerini yumdu öylesine...

Aklına bu yatakta Vural'ın yaptıkları gelmişti.

Onun yanıklarına dokunmamış olsa ne olurdu acaba? Çünkü o akşam garip bir şekilde genç adamın arzularına teslim olmuştu. Hatta kendi arzularına... Bunu itiraf ediyordu. O göğsünü öperken, eli de heyecanını kat kat arttırırken, devamını beklercesine teslim olmuştu. Ya devam etseydi? Bekâretini kaybedecek kadar

tutkuyla kendisini kaybedebilir miydi? Yanıklarını önemsemeyecek kadar sevişmeyi isteyebilir miydi?

İçinden bir ses, buna ramak kaldığını söylüyordu. Korkutucuydu ama... sevişmek çok hoşuna gitmişti. Ön sevişme böyleyse, devamı mutlaka daha güzel bir şey olmalıydı.

Bu konularda ne kadar da cahildi! Vural olmasa, öpüşmeyi bile büyük bir olay sayacaktı. Onun yaşına gelmiş bir kadının henüz çıplak bir erkek vücudu görmemiş olması da bu devirde enteresandı.

Eve gittiğinde annesi ile babasını televizyonun karşısında buldu. Yemek için genç kızı bekliyorlardı. Aysun'un gelişi ile anne kız mutfığa geçtiler. Annesinin yapmış olduğu sulu köfte nefis kokuyordu. Pilavın ise dumanları hâlâ üzerinde tütüyordu.

"Vural Bey nasıl?" diye sordu annesi öylesine... Öylesine sormuştu ama bakışları aslında gerçekten merak ettiğini gösteriyordu. Nasıl olduğunu değil tabii ki... Kızı ile gri saçlı adam arasındaki gelişmeleri merak ediyordu.

"Bilmem! İyidir herhâlde..." dedi genç kız. "Bugün görmedim hiç. Bir arkadaşları geliyordu Afrika'dan. İsmi garipti. Hah! Kara! Adı Kara'ydı. Adam Türkiye'ye yerleşecekmiş. Selim Bey ile birlikte İstanbul'a onu karşılamaya gittiler. Sanırım oradan da İzmir'e geçecekler."

"Selim Bey zengin mi?"

"Sanırım..."

"Yakışıklı mı?"

"Fena halde... Gri gözlü ve siyah saçlı... Kaslı maslı bir şey. Her kadının yüreğini hoplatabilir."

"Seninkini hoplatmadı mı?" Kadın biraz bilmişçesine sormuştu. Her anne kızı ile böyle özel meseleleri konuşmayı severdi.

Aysun gülümsedi. Garipti ama hoplatmamıştı. Annesinin tuzağına düştü isteyerek. "Benim hoplatmadı. Ben zaten gri gözlü birisinden hoşlanıyorum..."

"Başka bir gri gözlü mü?"

“İşıl işıl parlayan, cıva grisi gözleri olan birisi...”

“Bu tarife uyan fazla kişi tanımıyorum.” Dolap çekmecesini açıp pırıl pırıl kaşık ve çatalardan aldı. Köfte tepsisini de eline alıp durakladı bir an. “Vural Bey ile sık görüşüyorsunuz gerçekten... Bu görüşmelerin... sadece onun evi için olmaması güzel.”

Genç kız da salata tabağını almıştı eline. Yemek servisini balkonda yapacaklardı. Annesi o gelmeden önce balkon masasına her şeyi hazırlamıştı bile. Diğer eline pilav tabağını almadan önce o da durakladı.

“Güzel mi gerçekten?”

“Evet... O iyi bir adam.”

“Biliyorum anne! İyi birisi olduğunu biliyorum ama evlenmek için iyi birisi olması yetmez bence.”

“Âşık olmadığını mı söyleyeceksin yine...”

“Değilim...” diye mırıldandı Aysun. “Ama evlilik için aşkın da yeterli olmadığını düşünüyorum. Ben hep sizin gibi bir evlilik istedim. Bazen arkadaş, bazen dost, bazen sırdaş, bazen de...” Sustu. Öpüşmeleri, okşamaları aklına gelmişti. “Anlarsın işte!” diye ekledi. Yanakları kızarmıştı biraz...

Gariptir ki annesinin de yanakları kızarmıştı. Acele ile sırtını döndü. “Neyse... Umarım her şey gönlünce olur kızım. kocaman kadınsın. Sana akıl verecek değilim,” dedi balkona doğru yürürken.

“Anne!” diye seslendi genç kız onun ardından. Filiz Hanım durup ona baktı. Aysun gülümsedi. “Ona âşık değilim ama... sanırım onunla evleneceğim. Evlenme teklif ederse tabii!”

“Ederse mi? Kızım! Onun sana evlenme teklif edeceğini hiç sanmam. Daha baştan adamı püskürttün. Sırf görünüşü yüzünden onu itici buldun. Erkekler böyle şeyleri unutmazlar. Sen istediğin kadar evi için ona yardım et, o yine de bazı şeylerden emin olamayacaktır. Onunla açık açık konuşmazsan, evlenme teklif etmek aklının en uzak köşesinde imkânsız bir düşünce olarak kalacaktır.”

“Merak etme anne!” dedi Aysun kendinden emin bir tavırla. “Evlenme teklif edecek...”

Kadının gözleri kısıldı merakla. “O kadar eminsin yani?”

“Eminim...”

Kadın yutkundu bir an. “Bana bak! Hamile falan... değilsin? Değil mi?”

Aysun bu sefer küçük bir kahkaha attı. Gözleri ışıldamıştı. “Aman anne ya! Bu ne büyük bir hayal gücüdür böyle? Hamile değilim tabii!”

“Oh! Aman!” Annesi açıkça rahatlamıştı. Omuzları gevşedi. “Bunu babana anlatamazdık işte!”

“Korkma! Her şey yolunda. Tamam, Vural dediğin gibi biraz inatçılık ediyor ama sonunda bana evlenme teklif edecek.”

“Niye? Yoksa... Yoksa sana âşık mı?”

Aysun düşünür gibi dudaklarını büzdü. Sonra hafifçe başını salladı. “Olabilir! Tam emin değilim. Ama o adam senin bu cı-lız kızından hoşlanıyor işte. Bundan eminim. Hem de benim ondan hoşlandığımdan çok daha fazla hoşlanıyor. Garip! Değil mi?”

“Hiç de garip değil! Sen çok güzel bir genç kızsın. Senin güzelliğin ablanınkinden farklı. Ayrıca senin bu cı-lız vücuduna sahip olmak isteyebilecek bir sürü manken vardı benim zamanımda! Ben dâhil! Eminim hâlâ da vardır.”

“Kalçalarım dar, göğüslerim küçük!”

“Sen erkeklerin bir kadına hangi bakış açısıyla baktıklarını bilemezsin!” dedi Filiz Hanım bilmiş bir tavırla.

Aysun kıkırdadı. Aklına Vural’ın söyledikleri gelmişti. O da buna benzer bir şey söylemişti. “Biliyor musun? Haklısın sanırım! Bu Vural yakışıklısının ablamdan değil de benden hoşlanmasının mutlaka bir sebebi olmalı!”

“Belki de sevmesinin?..” dedi annesi.

“Belki de sevmesinin...” diye onayladı Aysun. Vural onu seviyor olabilir miydi? Bunu nasıl anlayabilirdi ki? İş yerinde çok da

farklı davranmıyordu. Hatta Aysun'dan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu.

“Gidelim hadi! Baban merak edecek...” diye balkonu işaret etti Filiz Hanım. “Ama Vural Bey ile aranızda gelişecek her güzel şey, eminim babanı da çok memnun edecektir. O yüzden emin olmadan ona bir şey söylemeyelim. Vural Bey gerçekten evlenme teklif ederse, o zaman açıklama yaparsın.”

“Tamam.”

Konuşma orada kapanmıştı. Yemek üç kişi arasında ufak tefek mevzularla geçti.

Ertesi gün Aysun yine Vural'ı göremedi. Ama bu görememe diğerlerinden farklıydı. Önceden onu görmediği günlerde bile binada olduğunu bilirdi. Fakat şimdi hiç olmadığını biliyordu. Demek ki hâlâ arkadaşları ile birlikteydi.

Vural'ın evine her gidişinde bir şeylerin eksik olduğunu görüyordu elbette. Önceki gün gördüğü eksikleri almak için o akşam çarşıda epey zaman harcadı. Annesine telefon açarak Vural'ın evine gittiğini söyledi. Arabasının bagajı tıka basa dolmuştu. Allah'tan evin önüne geldiğinde apartmanın kapıcısı yeşil çimenleri suluyordu. Genç kız onu görünce yardım istedi. Hiç ikiletmeden geldi genç kapıcı. Ama bagajdaki ıvır zıvırı çıkarmak iki kerede mümkün olmuştu. Birkaç parça çantayı alıp önden çıkan Aysun ise hemen su sebine koşmuştu. Fena sıcaktı hava... Kapıcı gelinceye kadar balkon kapılarını açıp havalanmasını sağladı. Evin diğer tarafındaki camı da açınca ferah bir hava akımı dolmuştu içeriye.

Evet, bu evi sevmişti. Balkondan manzarayı izledi. Bursa Ovası göz alabildiğine görünüyordu. Akşam güneşinin tatlı kıızıllığı vurmuştu bazı binalara...

Kapıcı gelince dönüp ona yardım etti. Sonra da teşekkür etti. O gidince aldığı her şeyi yerleştirmeye başladı. Duvar saati ve pil bile vardı. Resimleri kendisi asamazdı. Vural gelince yardım isterdi artık. Biraz da marketten yiyecek bir şeyler almıştı. Onları

bomboş buzdolabına doldurdu. Vural Bey'in o gösterişli cüssesinden bir şey kaybetmesini istemezdi elbette. Sabahları kahvaltı ediyor muydu acaba bu adam?

Sıcak ve çalışma birleşince, birden yorulduğunu hissetti. Elinin tersi ile alnını sildi. Perçemleri terden ıslanmıştı hafifçe. İş de bitmişti. Bir duş alsa mıydı acaba? Kimse yokken bir sorun olmazdı.

Buna güvenerek Vural'ın yatak odasında soyundu. Çırılçıplak banyoya geçti. Sıcak su hemen akmaya başlamıştı. Yeni alınmış olan şampuanı kullanarak saçlarını sabunladı. Sandal ağacı duş jeli de harikaydı doğrusu. Bu kokuyu zaman zaman Vural'da algılamıştı. Kadınca bir hisle genç adamın ne kullandığını tahmin etmişti. Tabii doğru tahmin için bir sürü duş jelini koklamıştı. Sonunda bulmuştu.

Serin duş gerçekten iyi geldi. Yepyeni misafir havlularından birisini kullanarak banyodan çıktı. Genç adamın bornozunu kullanmak da arsızlığın önde gideni olurdu. Vural anlardı da büyük ihtimalle...

Havluyu kuruması için tekli koltuklardan birisinin arkasına serdi. Nasılsa çabucak kururdu bu sıcakta... Giderken de kirliye atardı.

Tam giyinmeden iç çamaşırları ile evin içinde gezinmeye başladı. Nasılsa onu böyle görecekti kimse yoktu. Gözleri bir duvarı boydan boya kaplayan aynalı büyük dolaba takıldı. Sürgülü rafı hafif aralıktı. Merakla açıp içine baktı.

Hayret! Birkaç tane takım elbise vardı içinde. Sonra yan tarafında da birkaç gömlek vardı. Ara raflardan birisinde iç çamaşırı ve spor kıyafetler bile vardı. Dolabın dibindeki bavulu görünce onu tanıdı. Vural'ın bavuluydu. Demek adam gün içinde gelip bir kısım eşyasını bırakmıştı. Hepsi olamazdı. Otelde hâlâ eşyaları olmalıydı. Parça parça taşındığını düşündü. Acaba şu anda ne yapıyordu genç adam? İzmir'de iki arkadaşı ile birlikte gününü gün ediyor olabilirdi. Üçü de bekâr olduklarına göre,

belki de birer kadın bulmuşlardı! Belki de Vural şimdi bir kadının üzerinde... onunla...

Aklına gelen ve gözünün önünde canlanan bu manzaradan hoşlanmayınca sürgüyü çekip dolabın kapısını kapadı. Döndü. Acıkmıştı galiba... Hem malzemeleri denemek için, hem de açlığını bir nebze olsun bastırmak için mutfığa geçti. Kendisine sahanda iki yumurta hazırladı. Dilimlenmiş dayanıklı ekmekten de iki parça yiyerek yumurtasını bitirdi. Karnı doyunca iyice rahatlamıştı.

Yatak odasının cazibesine dayanamıyordu. Dönüp yine oraya gitti. Açık camdan dolayı içerisi epey serindi. Klimaya gerek yoktu. Perdelerin arasından dışarıdaki büyük çınar ağaçlarının serinliği hafif rüzgârla birlikte klima gibi içeriye vuruyordu. Kendisini kırmızı örtülere bıraktı. Televizyonun kumandası ile televizyonu açtı. Bu evde şimdilik bir işi kalmamıştı. Yediklerini azıcık hazmedinceye kadar oturabilirdi. Biraz haber izleyip gitmeye niyetliydi...

On dakika sonra uydunun kırmızılı kumandası elinden kaymıştı. Başı da yana düşmüştü. Uykusu hafifçe bölününce biraz kaykıldı. Oturur pozisyondan yatar pozisyona geçtiğine pek dikkat etmedi. Sadece daha rahat olabileceği bir pozisyon aranıyordu.

Yeniden uyandığında zamanın ne kadar ilerlemiş olduğunu kestiremedi. Duvarda Kemal Usta'nın asmış olduğu büyük fosforlu bir saat vardı. Gövdesinde gemi motifi olan saati görünce gözlerini ovuşturarak doğruldu. Yanlış mı görüyordu?

Saat gerçekten de bir miydi?

Hemen telefonunu arandı. Sonra onu pantolonunun cebinde bıraktığı aklına geldi. Pantolonu da kapıya yakın olan tekli koltuğun üzerindeydi. Esneyerek yerinden kalktı. Pantolonunun cebinden telefonunu aldı. Korktuğu gibi ışıkları yanıyordu. Birileri aramıştı. Büyük ihtimalle annesiydi. Telefonun sesi pantolon cebinde boğulmuştu. Yorgunca uyuduğu için de duyulması zorlaşan çalma sesi onu uyandıramamıştı.

Ekranına baktığında yanılmadığını anladı. Arayanlardan birisi elbette ki annesiydi. Diğeri de Vural'dı...

Neyse ki annesi onu sadece beş dakika önce aramıştı. Belki de uyanmasına sebep olan şey, telefonunun çalmış olmasıydı. Hemen geri arama tuşuna bastı. Az sonra annesinin sakın sesi ile karşılaştı.

“Aysun? Telefonunu niye açmadın kızım? Vural’la beraber misin?”

Annesinin normalde onu merak edeceğini biliyordu genç kız. Demek Vural ile birlikte olduğunu sanıyordu. O yüzden sesi çok meraklı değildi. Büyük ihtimalle sadece minik bir kontrol için aramıştı.

“Hayır anne!” diyerek doğruyu söyledi. “Onu bugün hiç görmedim. Sanırım arkadaşları ile beraber.”

“E niye eve gelmedin ki kızım? Neredesin bu saatte?”

“Vural’ın evinde tabii... Yemeği de burada yedim. Sonra televizyon izlerken uyuyakalmışım.”

“Gerçekten mi?”

“İnan ki! Daha yeni uyandım. Salak gibi hissediyorum kendimi şu anda... Dikkatimi toplayamıyorum. Anne, bu gece burada kalayım ben. Bu saatte araba sürmeyeyim. Nasılsa ev de müsait.”

Kadın bir an duraklamıştı. “Vural yok mu şimdi?”

“Yemin ederim yok. Tek başıma kalıyorum...”

“Eh! İyi madem. Gerçekten de bu saatte tek başına gelmeni ben de istemem. Bu gece orada kalabilirsin.”

“Tamam. Hadi iyi geceler annem benim.”

“İyi geceler kızım.”

Telefonunu kapattıktan sonra esneyerek yatağa uzandı. Başucundaki düğmeden odanın lambasını kapattı. Yanlardaki gece lambalarından birisini açık bıraktı. Gözleri yeniden açık televizyona kaydı. Gecenin bu saatinde bir yemek programı oynatıyorlardı. Bu saatte kim yemek programı izlerdi ki?

Eline telefonunu aldı. Vural'ı da arasa mıydı? O aşağı yukarı iki saat önce aramıştı. Şu saatte yatmış olmalıydı. Hem yatmamış olsa bile, tüm gün kendisini aramamış bir adamı niye geri arayacaktı? İnsan azıcık merak ederdi! Gerçi henüz sözlü bile değillerdi ama yine de merak etmesi gerektiğini düşünüyordu. Öyle olmasını umuyordu...

Televizyonu kapatıp olduğu yerde biraz daha kaykıldı. Gerçekten yatak odası cazip bir şekilde serindi. İnce yorganın altına süzüldü. Ve ne rahattı bu yatak! Ne güzeldi bu yatakta uyumak! Kocamandı... Bulunduğu yerde birkaç kere yuvarlanabilirdi.

Farkında olmadan yeniden uyumuştı. Serin odada huzurlu bir uykuydu. Gayet derindi... O yüzden dış kapının açıldığını, içeriye uzun bir adamın girdiğini fark etmedi. Çoktan karışık rüyalar denizine dalmıştı.

Vural İzmir'den epey geç gelmişti. Önceki gece Kara ve Selim ile İzmir'e kadar gitmişti. Bugün ise epey geç bir saatte arkadaşlarından ayrılmıştı. Bursa'ya Selim'in ayarladığı bir şoför getirmişti onu. Otele gideceğine eve uğramak istemişti. Bir duş alıp kendi evinde ilk kez güzelce uyumak istiyordu. Ama doğrusu evde bir misafir beklemiyordu. Hele böyle melek gibi uyan bir güzeli hiç beklemiyordu.

Evde birinin varlığını kapının kenarındaki ayakkabılıktan fark etmişti önce... Gayet şık bir kadın ayakkabısı en üstte duruyordu. Sonra yatak odasındaki ışığın yanık olduğuna dikkat etmişti. Bir hırsız olmayacağı kesindi. Yatak odasının girişine geldiğinde ise donup kalmıştı.

Aysun incecik vücuduyla kocaman yatakta daha da narin görünüyordu. Neredeyse çıplaktı... İç çamaşırları varla yok arası bir şeydi. Küçük seksi göğüslerini saran dantel sütyeni epey davetkârdı. Aralık camdan gelen serinliğe rağmen üzerini açmıştı. İnce bir yorgan bacaklarına dolanmıştı. Bembeyaz, uzun bacakları göz alıcıydı. Gece lambasının ışığında, kırmızı çarşaflar

içinde olağanüstü güzel, olağanüstü çekici görünüyordu. Kızıl ısıltılı kahverengi saçları yastığa dağılmıştı.

Koltuğun arkasına serilmiş olan havluyu da fark etmişti. Gü-lümsedi elinde olmadan. Küçük şımarık kadın! Onun banyosunu kullandığı yetmiyormuş gibi bir de onun yatağını, onun yastığını kullanıyordu. Bu ne rahatlıktı? Belli ki evde bu gece yalnız olacağını düşünmüştü. Peki, neden kendi evine gitmemiştir de burada yatıyordu? Sadece yatak rahat olduğu için olamazdı... Belki de her akşam yaptığı gibi gelip evin içinde biraz daha çalışmış, sonra yorulup terleyince duş almak istemiştir. Duştan sonra da biraz uzanmak istemiş ve uyuyup kalmıştır. En mantıklısı buydu.

Doğrusu şimdi buna kafa patlatamayacaktı. O da bir duş almak istiyordu.

Aysun o kadar derin uyuyordu ki, onun soyunduğunu, çırpıl-çıplak banyoya gittiğini fark bile etmedi. Banyodaki suyun sesini duymadı. Zaten kaliteli kapı kapalıyken bir şey duymak im-kânsızdı.

Vural duştan çıktığında, en az Aysun kadar kendisini yorgun hissediyordu. Onun almış olduğu bornozunu giymiştir. Bedenine tam olmuştu. Yatak odasına geri döndüğünde gözleri yine yatak-taki genç kıza takıldı. Bu manzaradan hoşlanmıştı. Konsept, evli adam ve güzel eşi fikrine uyuyordu...

Dolabı açıp çekmecedan kendisine iç çamaşırı aldı. Siyah boxer ve siyah spor atlet... Başka da giyebileceği bir şey yoktu. Hayatı boyunca pijama gibi bir şey giymemiştir. Alışık değildi. Afrika sıcağında gerekmiyordu zaten. Ama arazide uyuması gerektiğinde herkes gibi giysileriyle uyuduğu çok olmuştu. Şimdi yatağında bu küçük hanım varken, ne yapabileceği konusunda kararsızdı.

Dönüp misafir odasına gitti. Oradaki kanepeye baktı. Kendi boyunda ve iriliğindeki bir adam için hiç rahat görünmüyordu. Daha rahatsız yerlerde yatmıştı ama bugün bu yorgunlukla böyle bir yerde yatmayı cam hiç istemiyordu.

Geri döndü. Yatak odasına girdi. Aysun kocaman yatakta hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Yatağın bir tarafında yeterince yer vardı. Bu şımarık cadıya ders de olurdu hem...

Acele etmeden yatağa uzandı. Ona dokunmamaya çalışıyordu. Yan yatıp biraz yüzünü süzdü. Evet, belki ablası kadar güzel değildi. Ancak genç adam onun yüzüne bakarken inanılmaz bir ısı alıyordu. Bu sivri burnu, dolgun dudakları ve ince elmacık kemiklerini seviyordu. Kaşlarının kavisini tam da öpmeyi isteyeceği gibiydi. Gözlerinin çukuru da öyle... Pürüzsüz göz kapakları sımsıkı kapalıydı. Öylesine uzun kirpikleri vardı ki, insanda gerçekliğini kontrol etme hissi uyandırıyordu.

Aysun kırırdanıp bir kolunu başının üstüne attı. Genç adamın gözleri tertemiz koltuk altına, oradan da aşağıya doğru kaydı. Sütüyeninin kenarından görünen göğüs kıvrımları fazla çekiciydi. Onları öptüğünü hatırlayınca sıkıntıyla bir nefes çekti içine... Sağlıklı bir erkek olmanın dezavantajını hemen hissetmişti. Kasıklarında başlayan kısırtı tehlikeli sınırlara erişmeden bu düşüncelerden kurtulmalıydı. Başını çevirip gözlerini tavana dikti.

Uyusa iyi olurdu...

Aysun'un yanık derili bir adamla sevişmek istemediği kolayca anlayabildiği bir şeydi. Hak veriyordu genç kıza... Sevimli yanıkları değildi bunlar. Bu yanıklarını önemsemeyen, hatta üzüntüyle, sevgiyle dokunan kadınlar olmuştu ama bu kız, Aysun... istemiyordu işte. Tiksiniyordu... Ürküyordu!

Vural da sonunda uyumuştı. Tabii tilki uykusuyla! Aysun birkaç kere olduğu yerde dönmüştü. Genç adam onun kendi bedene dokunmaması için elinden geleni yapmıştı. Neyse ki ince bedeniyle yatağın içinde yuvarlanma huyu yoktu. Olduğu yerde dönüyordu. Sabaha karşı hava iyice serinleyince de örtüye koza gibi sarınmıştı. Vural güçlü bedeni ile o kadar üşümüyordu. O yüzden üzeri çıplak yatmak ona pek dokunmamıştı. Fakat Aysun'un üşüdüğünü hissedince kalkıp pencereyi kapatmıştı.

Sabah olduğunda Aysun yeniden ısınmıştı. Gecenin serinliği azalmış, pencere de kapalı olduğu için yatak odası ısınmıştı. Üzerindeki örtüyü farkında olmadan ayakları ile ittirdi. Gözlerini açmadan soluna doğru döndü. Gerçekten yatak tüm sertliğine rağmen çok rahattı. Mışıl mışıl uyumuştı.

Gözleri usulca aralandı... Bakındı öylesine. Sonra birkaç dakika daha yatak keyfi yapmaya karar verdi. Gözlerini kapadı. Gülümsedi... Bu yatağa alışabilirdi... Yanında bu adamla beraber uyanmaya alışabilirdi.

Bu adam mı?..

Gözleri kocaman açıldı. İnanamıyordu! Hızla doğruldu. Bakışları yatağın üzerindeydi. Vural yatağın bir tarafında sakince yatıyordu. O da yan dönmüştü. Uyuyordu sessizce. Nefes alıştı bile hissedilmiyordu. Sakallı olarak ilk kez görüyordu onu. Saçlarının aksine sakalları gri değildi. Göğsündeki çekici tüyler de siyahtı. Nefesini tuttu. Ama... Ama o neredeyse çıplaktı!

Onun aniden doğruluğu üzerine, Vural'ın gözleri aralandı. İyi uyuyamadığı için yorgun bakışlarla genç kıza baktı. Onun şaşkınlığını gördüğünde birazcık kendisine geldi. Pozisyonunu değiştirmeden yavaşça fısıldadı.

“Günaydın!”

Aysun yutkundü. Genç adam çıplakken daha da heybetliydi. Yanık olan tarafına yattığı için fazla bir deformasyon görünmüyordu vücudunda. Zaten giymiş olduğu atlet omuz köşelerine kadar uzanan spor bir modeldi. Ama giymiş olduğu daracık siyah boxer'ı, altında sakladıklarını cömertçe göz önüne sermişti. Yan yattığı için hem biçimli kalçalarının profilini, hem de... hem de...

Gözlerini kaçırmış olsa bile bu kadar yakından pek çok ayrıntıyı görebiliyordu. Uykusu iyice açılmıştı. Gözleri kocaman oldu.

“Günaydın mı?” diye sordu öfkeyle. Gözlerini yeniden kapatmış olan genç adamın yüzüne bakıyordu. “Sen ne arıyorsun burada?”

“Benim evim...” diye homurdandı genç adam. Gözlerini açmamıştı bile.

“Yatakta... Benim yanımda diye soruyorum!” Onun aptallığı için öfkeyle bir nefes almıştı. Belli ki Vural da onun için aynıı düşünüyordu. Yine gözlerini açmadan mırıldandı.

“Benim yatağım...”

Aysun dizleri üzerinde hayretle ona bakıyordu! Ne kadar da rahat bir adamdı. Tamam, biraz haklıydı ama... yine de böyle davranması gerekmezdi.

“Çıplak olman normal yani diyorsun?”

Uzun erkeksi kirpikler aralandı. Gri gözler önce genç kızın yüzüne, sonra da fazla seksi görünen göğüslerine kaydı. Yanak kasları oynadı hafifçe. “Sen de çıplaksın!”

Aysun bunun farkında değildi neredeyse. Utançla örtüye uzandı. Genç adam yan döndüğünde bir kısmı altında kaldığı için üzerine tam çekemedi de... Sadece bacaklarını gizleyecek şekilde düz göbeğine kadar çekebilmişti.

Vural alayla gülümseyince iyice kızdı ama onu mutlu etmek de istemiyordu. En iyisi aldırmazmış gibi durmaktı.

“Sen bazı yerlerimi görmüş olsan da, ben daha evvel hiç çıplak erkek görmedim! Bu yaptığın ayıp değil mi? Kocaman adam-sın! Madem evine geldin, üzerine bir şey giyebilirdin. Ayrı yatakta yatabilirdin!”

“Tüm eşyalarımı getirmediğim buraya henüz...” Vural gözlerini kapatmıştı yeniden. Çünkü genç kıza bakarken, onun görmekten hoşlanmayacağı bazı kıpırtılar alt tarafta kendini göstermeye başlamıştı. Sabahın köründe bu kadar çekici olmak zorunda mıydı bu kadın! “Ayrıca çıplak değilim... Ve ayrıca ben hiç pijama giyemem! Bu evde başka yatak olmadığını ise biliyor olmalısın! Kusura bakma ama kanepede yatacak halim yoktu herhâlde.”

“Yanımda yatmak için iyi bahaneler...”

“Sana dokunmadım hile!” dedi genç adam aldırmazca.

“Seyretmedin mi?” diye sordu genç kız inanmadan.

“Hayır!”

Aysun nedense... bundan rahatsız olmuştu. Seyredilmeyecek kadar özelliksiz bir vücudu mu vardı? Hâlbuki... şu atletik bedeni seyretmek... bir kadın için... gerçekten çok zevkliydi. Göğüs kasları siyah atletinden bile belliydi. Hele o kalın kolları!

Dudakları kurumuştur bir anda... Bu normal miydi? Kalp atışlarının hızlanması? Gözlerinin bu gösterişli vücutta gezinmesi?.. Bir kadın elini neden o tüylere dokundurmak isterdi ki? Elini sıkı kalçalarına atmayı hayal ederdi?

Başını iki yana salladı inanmazca. Neyse ki Vural bunun hiç farkında değildi. Gözleri kapalıydı.

“Zaten çok geç geldim,” diye mırıldandı genç adam. “Duş aldıktan sonra yattım. Seni huzursuz edecek hiçbir şey olmadı. Ne bana sarıldın, ne de iğrenç yaralarım dokundun...”

Aysun bu sefer gerçekten yutkunmuştu. Gözleri görülebilen esmer teninde gezindi. Yanık kısımlar yatak tarafındaydı. O anda vücudu tamamen normal görünüyordu. Eğer üzerine yatmış olduğu kolunda bir yanık varsa bile dış tarafta olmalıydı. Çünkü iç tarafında minicik önemsiz bir yanıktan başka bir şey yoktu. Bacaklarında da görünmüyordu. Ameliyat olduğu dizinde ikişer küçük delik vardı sadece. Belki... atletinin altında ciddi yarıklar olabilirdi.

“Beni iğnelemeden yapamıyorsun, değil mi?” diye sordu biraz kızgınca.

“Bence, ben gözlerimi açmadan kalkıp giyinsen iyi olur...”

“Açsan ne olur ki?” Yanık görmeye odaklanmış gözleri kolundaki kaslarda birkaç çizik görünce şaşırdı. Bunları yeni fark etmişti. Güneşte yandığı için ten rengindeydi. Hafif ışık oynaşmaları olmasa fark edilmezdi bile. Sol omzunda da vardı bir çizik.

“Sana bakmaktan fazlasını yapabilirim...”

Aysun ona aldırmiyordu. Dikkati yaralardaydı. Elini uzattı. Omzundaki yaraya dokundu. Bu diğerlerinden farklı, daha derindi. “Bu ne?” diye sordu merakla.

Onun dokunuşu ile genç adam irkilmışti. Gözleri açıldı. Önce genç kızın yüzüne, sonra kendi omzundaki bahsettiği yaraya baktı. “Bıçak kesdiği...” dedi kuru bir sesle.

“Neden? Ekmek keserken mi oldu?” Üzüntüsünü kötü bir espriyle gizlemişti.

“Sayılır...” Gözleri elinde olmadan genç kızın göğüslerine kaymışti. “Kalkmayacak mısın?”

“Senin kadar ketum bir adam görmedim!” diye iç çekti Aysun. Örtüyü biraz daha çekti. Ancak pek bir faydası yoktu. Onun yüz kilodan ağır olduğu belliydi. “Neden kendinle ilgili bir şeyden bahsetmekten hoşlanmıyorsun?”

Vural gülümsedi. “Çok renkli birisi değilim ben!”

“Ya! Evet!” dedi Aysun da alayla. “İki renk adamsın sen!”

“Aynen öyle!”

Ama hiç de silik bir *iki renk* değildi... Tüm tonları içinde barındıran bir *iki renk*’ti. Genç kızın gözleri yeniden onun kalçalarına kayd. Sonra da ön tarafa... Merak uyandırıcı kabarıklığa... Bu iç çamaşırlarını neden bu kadar seksi üretiyorlardı ki?

Kalp atışları hızlanınca kendini yataktan zor attı. “Ben banyoya gidiyorum! Oraya da gelmezsin umarım?”

Vural gözlerini açmışti yeniden. “İzin verirsen gelirim...”

Aysun hızla ve yalınayak banyoya yönelmişti. Gri gözlerin yakıcı bakışlarını kalçalarında hissedebiliyordu. “Asla!” dedi kesin bir sesle. Elini uzatıp koltuğun arkasından havlusunu da alıvermişti. Ama banyodan içeriye girerken dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti. Ne değişik bir adamdı şu Vural! Ne yani? Şimdi hayatında ilk kez bir erkekle mi uyumuştı? Aynı yatakta? Yarı çıplak?

Gerçi birçok ilki onunla yapmışti. Birçok özel şeyi ilk onunla yaşamışti. Neden şaşıırıyordu ki?

24. BÖLÜM

Mutfaktan mis gibi kokular geliyordu. Vural mutfığa girdiğinde Aysun'un masayı hazırladığını, omlet pişirmiş olduğunu gördü. Kızarmış ekmekler tereyağlıydı. Mis gibi de kokuyordu.

“Bunları ne zaman aldın?” diye sordu genç kıza.

Aysun bakışlarını ona çevirdi. Genç adamın da duş aldığını anlamıştı. Saçları nemliydi ve geriye doğru taranmıştı. Geniş alnı meydana çıkmıştı. Üzerinde açık renk yazlık bir takım elbise vardı. O böyle temiz kıyafetlerle karşısında dururken, kendisinin bir önceki gün giymiş olduğu kıyafetle duruyor olması Aysun'u azıcık huzursuz etti.

“Dün aldım. Siz yokken, ben evinizle ilgilendim Vural Bey! Ödülüm büyük olmalı...”

“Ne gibi?”

“Büyük işte!” Bakışlarını ondan kaçırdı. Elindeki son kızarmış ekmek dilimine de tereyağı sürmeye devam etti. “Anneme bizi söyledim...” dedi sonra yavaşça.

“Bizi mi?”

“Evet... Senden hoşlandığımı ve bana evlilik teklif edeceğini umduğumu söyledim!”

“Niye kadını kandırıyorsun?” Genç adamın sesi kuruydu. “Ben böyle bir oyuna girmem.”

Aysun ekmeği diğerlerinin üzerine bırakıp, genç adama döndü. “Bu bir oyun değil ki! Baktık anlaşıyoruz... gerçekten evleniriz.”

“On sene sonra mı?” Genç adamın sesi alaycı bir sertliğe sahipti.

“Söz veriyorum o kadar beklemem. En geç... En geç iki sene sonra sana kesin cevabımı veririm.”

Vural ona inanmıyormuşçasına başını iki yana salladı. Hatta inanmıyormuş gibi... “Üzgünüm tatlım. Ben o kadar bekleyebileceğim. Hiçbir erkek bekleyemez. Ya seni başka bir kadınla aldatmak zorunda kalırım, ya da sen buna bir çare bulursun!”

Aysun’un gözleri irileşmişti. Sonra dişleri sıkıldı hafifçe. “Neden cinsellik sizin için bu kadar önemli?” diye homurdandı.

“Bilmiyorum... Bunu bizleri böyle var edene soracaksın. Ama cevap vereceğini sanmıyorum.”

“Ne yani? Şimdi siz... siz erkekler bir kadınla birlikte olmadan... yapamaz mısınız?”

“Uzun süre yapamayız... En azından ben!” dedi Vural kesin bir tavırla.

“Bence beni kandırmaya çalışıyorsun. Bu yöntemle, evlenmeden önce seninle sevişmemi sağlayacağını sanıyorsan yanılıyorsun.” Duruşunu değiştirdi kararsızlık içinde. Onunla elbette ki sevişemezdi. Yani belki imkânsız değildi ama... nasıl yapabildi ki? Yetiştiriliş tarzı böyle bir şeyi kabul etmiyordu. Ayça birisiyle sevişmiş miydi acaba? Veya sadece Gürkan’la?..

“Neyse...” dedi genç adam. “Zaten olacak bir şey değil.” Uzun adımlarla masaya yürümüştü. Bir sandalye çekip etrafına keyifle bakarken Aysun telaşlandı.

“Hayır! Hayır! Lütfen! Beni ortada bırakamazsın!” dedi heyecanla.

Vural’ın bir kaşı hafifçe oynadı. “Ortada bırakmak mı?” Sonra güldü keyifle. “Bunu elbette yapmam. Ama bence seni ortada bırakacağım bir durum yok. Sözlüm diyerek saçmaladığını bir tek Selim biliyor. Onu kolayca ikna ederim ben. Annene de sen durumu anlatırsın!”

Genç kız kızarmış ekmek tabağını masaya bıraktı biraz sertçe. Sonra ellerini yumruk yaparak onun karşısına geçti. “Hayır! Durum bu kadar da basit değil! Öyle olmadığını biliyorsun. Gürkan’a

da söyledim evlenmeyi düşündüğümüzü. Beni ona karşı mahcup edemezsin.”

“Niye mahcup olacakmışsın ki?” diye inatla karşı koydu genç adam. “Terk edilen tek kadın sen değilsin.”

“Belki... Ama yeğenin bana acıyor. Onun ukala tavırlarına, kendini beğenmişliğine izin veremem!”

“Bu gerçekten saçma bir düşünce işte! Sırf yeğenime bir ders vermek için sevmediğin, hatta...” Sustu bir an. “Hatta yaralarından tiksindiğin bir adamla mı evleneceksin?”

Aysun dudağının kenarını ısırdı. “Şey... Şimdilik evleniyormuş gibi yapabiliriz...” diye ısrar etti.

Vural güldü bu sefer. Rahat, keyifli bir kahkahaydı. Uzanıp üzeri yağlanmış ekmeklerden bir tane aldı. Isırıp ağır ağır çiğnedi. Aysun’un karşısında durduğunun farkında değilmiş gibiydi.

Genç kız ne yapacağını bilemeden onu izliyordu. Niye susuyordu bu uyuz adam?

“Vural?..” diye mırıldandı.

Genç adam onu duymamış gibiydi. Lokmasını bitirdikten sonra gözlerini genç kıza dikti. “Kendine başka bir koca adayı bul...” dedi sonra yavaşça.

“Kimi?” diye isyanla inledi Aysun. “Kahretsin! Sevdığım adam, burnumun dibinde kardeşimle kırıstırıyor. Onunla yarışabilecek tek erkek ise sensin!”

“Kıskanacağı tek erkek mi demek istedin?”

Aysun nefes almadan sustu bir an. Gözleri birbirinin içine kilitlenmişti. “Onu... kıskandırmaya uğraşmıyorum!” dedi sonra yavaşça. “Ama bana acıması hiç hoşuma gitmedi. Hele senin gibi birisiyle birlikte olamayacağımı düşünmesi, yalan söylediğimi ima etmesi çok gücüme gitti.”

“Yalan söyledin...” diye kısaca açıkladı genç adam.

“Evet... Ama bunu onun bilmesine gerek yok ki! Bütün yapacağın bir süre... bir süre benimle nişanlıymışsın gibi davranman. Benden... Benden hoşlandığını sanıyordum.”

Vural arkasına yaslanmıştı. Gözleri hâlâ gülümseyerek bakıyordu. Genç kızı yalanlamadı. “Hoşlanıyorum...” dedi kısaca.

“E tamam işte!”

“Bundan benim çıkarım ne olacak? Onu anlamadım?”

“Çı..Çıkarın mı?” diye kekeledi Aysun.

Genç adam başını eğdi onaylarcasına. “Evet... Çıkarım?..”

“Şey... Sürekli... görüşebileceğiz işte!” diye açıklamaya çalıştı Aysun.

“İşyerinde görüşüyoruz zaten!” diye umursamadan omuz silkti genç adam.

“Başka... ne yapabilirim ki?” Yutkundü. Ah bu adam! Ne vicdansız, ne acımasızdı! Biliyordu zaten böyle birisi olduğunu. O gülümseyen surat sadece bir kamuflejdı!

“Aklına bir şey gelmiyor mu? Bu nişanlılığın benim için keyifli olması gerekmez mi sence?”

Aysun kızardı. Neyi kastettiğini tam anlamamıştı. Sadece tahmin edebiliyordu. “Sevişemeyeceğimizi söyledim sana...” diye hatırlattı. Kararsız bir şekilde dudaklarını ısırılmıştı. Vural’ın o güzel dudaklara olan bakışı da hiç normal değildi zaten. “Ama...” diye başladı.

“Ama?..” diye tekrar etti Vural acımasızca.

“Ama... beni... ara sıra öpmene bir şey demem! Şey... Herkesin önünde değil tabii. Yalnız kaldığımız bazı anlarda... öpüşmemiz... sorun olmaz!”

Bunu nasıl olup teklif edebildiğine kendisi de inanamıyordu. Vural’ın gülümsemesi fazla değişmedi. Genç kızın yüzünü süzerken yavaşça yerinden kalktı. Aralarında zaten fazla mesafe yoktu. Onun önüne geldi bir adımda. Tembel bir kaplan gibiydi. Avıyla oynayan, onu inceleyen bir yırtıcı tavrıyla bakıyordu.

“Hepsi bu mu?..” dedi sonra.

“Ye..Yetmez mi? Ba..Başka ne istiyorsun ki?” Elinde olmadan nefes alışları hızlanmıştı. Bu kadar yakınındayken, genç adamın

dayanılmaz bir etkisi vardı. Bunun cinsellik mi, güç mü, ürkütücülük mü olduğuna karar veremiyordu.

Genç adam gözlerini onun çaresiz yüzünden boynuna, oradan da pembe bluzunun oluşuna kaydırdı. Bembeyaz teni göz alıcıydı. Sonra... genç adamın iri eli kalktı. Parmak ucu omzunun yuvarlak köşesini yakarak aşağıya indi. Çıldırıcı bir yavaşlıkla bir göğsünün profilinde gezindi. Genç kız onun dokunuşunu tüm bedeninde hissedebiliyordu. Kıpırdamadan durmak için elinden geleni yaptı. Ama göğüs uçları kıpırdanmak için her türlü bahaneye atlıyordu!..

“Bunu... yapabilecek miyim mesela?” diye mırıldandı Vural. Gözleri parmağının gezindiği yerden ayrılıp onun yeşil gözlerine dikildi. O gözler isyan edecekmiş gibi durmasına rağmen, genç kız sessizdi. Sonuna kadar sabır göstermeye niyetli gibiydi. Vural bu sefer avucunu açtı. İçini o diri sertliklerden birisiyle doldurdu. Hafifçe sıkarken başparmağı şaşmaz bir ustalıklarla göğsünün ucuna konumlanmıştı. “Ya bunu?” diye ekledi yavaşça.

Son hamle ile Aysun’un gözleri irileşmişti biraz. Garipti... Göğsünü o avuca bastırma duygusuyla geriye çekilme içgüdüğü arasında savaşıp duruyordu. Başını eğdi. Vural’ın kocaman avucu ustaca, acele etmeden okşuyordu göğsünü. Kumaşın üzerinden bile olsa... tüm etkisi hissediliyordu. Yakıcı, cazip, engellenmesi gereken bir dokunuştu bu...

O da elini kaldırdı ve genç adamın elini tuttu. Nazik olmasına çalıştığı bir hareketle göğsünden çekti.

Oh! Bedeni rahatlamıştı biraz. Böyle daha iyiydi! Çok daha iyi!

“Bu... biraz fazla olmaz mı?” diye fısıldadı yaşadığı etkiyi göz ardı etmeye çalışarak. Akıllı fıldır fıldır çalışıyordu. Genç adamın böyle şeyler yapmasına müsaade etmek tehlikeli olabilirdi.

Vural gülümsedi. “O halde bu iş olmaz!” dedi kesin bir sesle.

“Ama neden? Bana dokunabilmek o kadar önemli mi?”

“Evet, önemli!”

“Çok kötüsün gerçekten! Yalvarmamı mı istiyorsun?” diye söylendi Aysun ne yapacağını bilemeden. “O halde sen beni sevmiyorsun. Sadece cinsel yönüm hoşuna gidiyor!” dedi suçlarcasına.

Vural’ın kaşları havalandı. Gülümsemesi azaldı biraz. “Sevdiğimi söylemedim zaten!” dedi kuru bir sesle. “Hoşlanıyorum dedim...”

“Biraz uyumlu olsan ne olur ki?”

“Uyumluyum ben... Hem de çok.”

“Sadece nişanlanacağız. Evlenecekmiş gibi yapacağız. Hatta belki... belki evleneceğiz bile! Bana böyle mi yardımcı oluyorsun? Elindeki fırsatı böyle mi değerlendiriyorsun?”

Genç adam hafif bir nefes aldı. Artık ciddiydi. “Sana doğruyu mu söyleyeyim? Peki... Eğer senin yakınında çok bulunursam, dayanamayıp seni öpmek isteyeceğim...”

“E buna izin verdim zaten!” diye onun sözünü kesti Aysun onu anlamıyormuş gibi.

“Bir erkek olarak sadece öpücüklerle yetinmemin zor olduğu zamanlar olacaktır. Öperken ellerime hâkim olmamın imkânsız olduğu anlar...”

“Ben... Ben bunu anlayamıyorum!”

Genç adam dikkatle ona bakıyordu. “Anlayamadığının farkındayım. O yüzden... bu iş olmaz! Sen yanımdayken sana sadece bakamam ben. Ya da küçük bir iki öpücükle idare edemem. Sadece dostça öpebileceğim, dokunamayacağım bir dişi türü isteseydim, kedi alırdım kendime.”

Tam dönüp gitmeye hazırlanıyordu ki Aysun uzandı. Onun yanık elini tuttu. “Vural...” dedi aceleyle. Genç adam durup gözlerini kıstı.

Dudaklarının kuruması karşısında nasıl düzgün konuşabileceğini bilmiyordu genç kız. Ama başka çaresi yok gibiydi. Bu kötü adam, biraz ahlaksız olabilirdi. Biraz fazla şey istiyor olabilirdi. Ama... ama Aysun onun yardımına mahkûmdu! Şimdilik! Bu okşama işine izin verse ne olurdu ki? Hem okşamadığı

daha neresi kalmıştı? O gece Tirilye’de kalçalarını okşamıştı. Geçen akşam göğüslerini ve... ve... sonra da en mahrem yerini!

“Dur...” diye fısıldadı. Genç adam hâlâ merakla ona bakıyordu. Aysun hafifçe yutkundu. Kalp atışları deli gibi hızlanmıştı. Gözleri onun gözlerindeyken genç adamın elini çekti. Hafifçe kaldırdı. Az önce serbest bıraktığı göğsünün üzerine götürdü. Usulca üzerine yasladı. Kocaman avuç fazla direnmemişti. Aysun’un çaresizlik ve öfke pırıltılarıyla dolu gözleri hafifçe sulanmıştı. “Oldu mu?” diye fısıldadı yine. “İstediyin bu muydu?”

Genç adam bir an durakladı. Sonra elini geriye çekti. “Sanırım...” dedi kuru bir sesle.

“O halde... anlaştık. Sen bana dokunabileceksin! Ben de herkese evleneceğimizi söyleyebileceğim...”

Vural onun gözlerindeki doluluk yüzünden huzursuz olmuştu. Onu zorlamak istediği doğrudu! Hatta ona yakın olup da doku namamakla ilgili söyledikleri de doğrudu. Böyle bir kadına yakın olup da öpmemek, öperken incecik vücuduna sarılamamak, ellerini gezdirememek tam bir işkence olurdu. Şu çıtı pıtı vücudun cinsel olarak onu bu kadar tetiklemesi ise gerçekten anlaşılması zor bir şeydi.

“Evet...” dedi sakince. “Söyleyebilirsin.”

Aysun onun gözlerinde takılı kalmıştı. Gözlerindeki masum gözyaşı damlaları aslında üzüldüğü için değil, çaresiz kaldığı içindi. Bir erkeğin gücü altında kalmak, ona boyun eğmek, Aysun gibi vahşi bir kadın için zor bir şeydi. Ancak istediğini elde edince içi rahatlamıştı. İşte! Sonunda kabul etmişti! Epey fedakârlık yapmıştı ama kabul etmeliydi ki... Vural’ınki de büyük fedakârlıktı. Kim sahip olamayacağı bir kadının böyle bir oyununa ortak olabilirdi ki? Hangi erkek özgürlüğünü sahte bir evlilik oyununa feda edebilirdi?

Gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim...” dedi yavaşça.

Genç adam bir şey demedi. Yine dönüp sandalyesine gitmeye hazırlandı. Ama Aysun hemen uzandı. Eli genç adamın yanık elini ikinci kere yakaladı.

“Vural!..” dedi. Genç adam şaşırılmış gibiydi. Önce kendi elini tutan küçük ele baktı. Sonra onun yüzüne. Aysun elini geri çekti. İki eli çocuksu bir tavırla arkada birleşti. Bu sefer daha rahatça gülümsedi... “Bekliyorum!” dedi ona.

Genç adamın bir kaşı kalkmıştı her zamanki gibi. “Neyi bekliyorsun?” diye sordu merakla.

“Bana evlenme teklif etmeni...”

Vural’ın kısılmış gözlerinin içine yavaş yavaş bir ışık yerleşti. Eskisi gibi parladı. “Sen ciddi misin?”

“Tabii ki!” dedi Aysun. Bir şeyi başarmış olmanın verdiği mutlulukla dolmuştu şimdi yüreği. Özellikle de böyle bir adama sahip olmanın verdiği acayip bir zafer duygusu sarmıştı her tarafını. Garipti ama bu çok güçlü bir duyguydu. Gürkan’da böyle hissetmemişti. Çünkü onunla evlilik fikrini bir türlü gerçeğe dökememişlerdi. Gürkan sürekli kaçmıştı. Elbette ki kaçışının sebebi belli olmuştu.

“Böyle bir şey yapmam!” dedi genç adam gülümseyerek. Ancak kararlı gibiydi. “Beni ikna eden sensin!”

“Lütfen Vural ya! İleride çocuklarıma bugünleri anlatırken kendim teklif ettim mi diyeceğim?”

“Çocuklar benden mi olacak ki?”

“Kimden olursa olsun!” Bir an durakladı. “Senden olma ihtimalleri de var biliyorsun?..”

“Küçük bir ihtimal... İşin bitince kıcıma tekmeyi vuracaksın!”

“Bunu yapabilmem için... senden daha özellikli... daha güçlü bir adam bulmalıyım. Sen çıtayı yükseltiyorsun maalesef!” Yerinde heyecanla kıpırdandı. Parmak uçlarında yükselmışti sabırsızca. “Hadi lütfen! Bana evlenme teklif et. Çiçeğimi de akşama kadar büroma getirirsin.”

“Bu çok saçma!” diye itiraz etti genç adam.

“Değil! Anneme yalan söylemek istemiyorum.”

Vural’ın gülümseyişi kayboldu. Biraz ciddileşti. Ne diyeceğini düşünür gibiydi. Sonra... Aysun’un beklemediği bir şey yaptı. Bir adım yaklaştı ona. Artık yüz yüze duruyorlardı neredeyse. İki eli birden yavaşça uzandı. Genç kızın ellerini yakaladı. Gözleri gözlerini hapsedti. Aysun nefes bile alamıyordu. Nefesinin bu kadar sık kesilmesi normal miydi? Kalbinin sürekli böyle deli gibi atması sağlığına zararlı değil miydi?

“Peki...” dedi genç adam.

“Evet...” dedi genç kız. Gülümsüyordu. Bekliyordu...

“Aysun...” diye başladı genç adam. Kalın sesi gerçekten de ahenkliydi. Ona yakışıyordu. “Senden hoşlanan bir adama ömür boyu bağlanabilir misin?” Sustu. Sözlerini henüz bitirmediği belliydi. Genç kız heyecan içindeydi. Ellerini tutan kalm parmaklar titrediğini hissediyor muydu acaba? “Senin için pek çok şey feda edebilecek bir adama... sahip olmayı ister misin?” diye devam etti genç adam. “Seni sevecek, seni kendinden bile koruyacak, mutluluğun için her şeyi yapabilecek, belki çocuklarının babası olabilecek bir adama... *evet* demek ister misin? Eksik yarısını tamamlayabileceğin bir adamla, yani benimle evlenmeyi... kabul eder misin?”

Aysun şaşkındı. İnanılmaz hoşuna gitmişti bu evlilik teklifi. Gözleri ışıldadı mutlulukla. Güzel dudakları kıvrıldı.

“Evet...” dedi yavaşça. “Evet, seninle evlenmeyi kabul ederim.” Sessizce bakiştılar bir iki saniye. Aysun muzip bir şekilde gülümsedi. “Eee? Öpmeyecek misin beni?”

Vural ilk kararsızlıktan sonra ona doğru sokuldu iyice. Aysun da sokulmuştu. Başını geriye atmıştı bir bekleyişle. Onun bu kadar uzun ve iri olması içine güven dolduruyordu. Erkeksi dudaklarının baskısını kendi dudaklarında hissettiğinde gözlerini yumdu. Küçük bir öpücük bekliyordu. Belki de öyle olacaktı. Ancak Aysun’un istekli tavrı üzerine genç adamın öpüşü uzamıştı.

Bir eli usulca kalçasına kayıp narin bedenini çekiştirdi. Diğer eli de beline dolanmıştı.

Ve tıpkı o siyah beyaz tablodaki gibi güzel, yumuşacık bir öpüşle perçinlediler evlilik kararlarını... Aysun'un beli kıvrıldı. Onun güçlü kollarına bıraktı kendisini. İnce kolları hareketlenerek genç adamın boynuna dolandı. Her ne kadar bu evlilik kararları bir oyun gibi görünse de, belli ki beraberlikleri çok sıkıcı geçmeyecekti.

25. BÖLÜM

Aysun masasının üzerindeki çiçeklere bakıyordu. O kadar çok çiçek gelmişti ki... Masanın kenarında, yerde de vardı. Vural işi biraz abartmıştı. Bir servet dökmüş olmalıydı bunlara. Gülümsemi... Çılgın dev! Korkusuz kahraman! Yanık yüzlü güzel adam...

Onu hatırladıkça kalbi tarif edemeyeceği bir heyecanla doluyordu. Galiba bu evlilik oyununa onun da onay vermesi kendisini rahatlatmıştı. Artık başı dik gezebilirdi. Gürkan'ın acımasına ihtiyacı yoktu. Üstelik Gürkan'ın kıskanabileceği tek adama sahip olmuştu. Bu güzel bir duyguydu.

Ne güzel de evlilik teklifi yapmıştı pis adam!

Sanki sürekli evlilik teklifi yapıyormuş gibi rahat ve güzel konuşmuştu. Gülümsemesi devam ediyordu. Dosyaların üzerinden uzanıp gül demetlerinden birisini aldı. Burnuna götürüp kokladı. Komikti. Daha haftalar önce bir gülü kokladığında aklına Gürkan geliyordu. Şimdi yanık yüzlü zorba bir adam, Gürkan'ın tahtını istiyordu. Hem de büyük bir cesaretle...

Vural'ı sevebilir miydi, bilmiyordu. Yaralarını görmezden gelebilir miydi, hiç bilmiyordu. Ancak ondan hoşlandığını söylerken gerçeği söylemişti. O kocaman gövdenin içinde aslında iyi bir yüreğin atıldığını anlamamak imkânsızdı. Başkası için canını tehlikeye atan, arabasını uçuruma süren, alevlere kapılıp yanan kaç kötü yürek olabilirdi ki?

Tam gül paketini geri bırakmıştı ki içeriye uzun boylu biri girdi. Hayır, bu gelen Vural değildi.

Gürkan gözlerini çiçeklerde gezdirdi bir an. Sonra bakışları Aysun'un gülümseyen yüzüne kaydı. Birkaç adımda yanına geldi. Elindeki dosyayı masanın üzerine bıraktı yavaşça.

"Ödemeyi yapmayan Serkan Kablo firmasının dosyası..." dedi küçük bir açıklama ile. Aysun da zaten o dosyayı bekliyordu. Ama Gürkan'ın getireceğini düşünmemişti. Genç adamın gözleri yeniden çiçeklere kaydı. "Bunlar ne? Yaş günün olmadığını biliyorum. Yeni kutladık. Bir hayranın mı var yoksa?"

Aysun gülümsedi ona meydan okuyan bir bakışla. "Sayılır..." Mahsustan çok açıklama yapmamıştı.

"Kim peki?"

"Amcan..." Gözleri sevdiği adamın bozulan yüzündeydi. Bundan hoşlandı. Ona müstahaktı. "Bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim!"

"Ciddi olamazsın!" dedi Gürkan şaşkınca. Onun ciddi olduğunu görünce de sinirle dişlerini sıktı. "Beni kızdırmak için söylemiyorsun sanırım? Gerçekten evlenmeye mi karar verdiniz?..."

"Evet, gerçekten evlenmeye karar verdik."

"Aysun! Bu konuda amcamı bilemem ama sen gerçekten de ciddi misin?"

"Elbette ciddiyim..." Sonra omuz silkti. "Tabii, ilerideki günlerde ne olur bilemem. Belki o da senin gibi beni terk eder. Belki kabahat bendedir. Belki de hiç evlenmeyiz. Ama şu anda bu evliliği çok istiyorum."

"Yanıklarına rağmen mi?" diye sordu Gürkan acımasızca.

Aysun hafif bir nefes aldı. Genç adamın sesindeki titreşimler kıskançlık mıydı? Öfke miydi?

"Yanıklarına rağmen!.." diye tekrarladı Aysun.

"Sana dokunduğu her andan nefret edeceksin! Bunu biliyorsun!" diye sinirli bir tonla homurdandı Gürkan.

"İşte hunda yanıyorsun!" dedi Aysun içten bir sesle. "Şimdi lütfen bu konudaki düşüncelerini kendine saklar mısın? Eminim amcan duysa çok üzülür."

“Gidip ona anlatır mısın?”

“Saçmalama!”

“Belki de ben gidip anlatmalıyım! Onunla oyun oynadığını, sırf beni üzme veya kıskandırmak için kendisiyle ilgilendiğini, yanıklarından öğrendiğini, hâlâ beni sevdiğini...”

Aysun şok olmuş gibiydi. Oturduğu koltuktan kalktı. Yüzü asılmıştı. Bu güzel günün böyle bitmesi kötü olmuştu. “Belki de söylemelisin!” dedi soğuk bir sesle. “Hiç umurumda değil. Onu üzme istiyorsan buyur söyle...”

Gürkan sinirli bir şekilde gömlek cebindeki paketten bir sigara çıkardı. Genç kızın bakışları altında yaktı. Derin bir nefes aldı.

“Burada sigara içemezsin!” dedi Aysun. “İşin bittiyse çıkar mısın lütfen artık? Benim daha yapacak işlerim var!”

Genç adam dumanların arasından onu süzüyordu. Sonra öksürdü birkaç kere... Dumanı genzine kaçmış olmalıydı. Sigarasının ucunu öfkeli parmaklarıyla söndürdü. Tadını alamamış gibi yüzü de ekşimişti zaten. Sönmüş sigarasını elinde tutup genç kızın yüzünü süzdü bir an.

Sonra dönüp öfkeli adımlarla uzaklaştı oradan. Odadan çıkarırken elindeki sigarayı köşedeki küçük krom sepete fırlatmıştı. Sigara gideceği yere isabet etmedi. Kenara çarpıp yere düştü. Aysun sinirli gözlerle bir süre açık kapının ardından baktı. Gürkan'ın bu kendini beğenmişliği ve haklılığı canını sıkıyordu.

O gün bir daha Vural'ı görmedi. Fabrikaya gittiğini duymuştu. Akşam eve gittiğinde annesine mutlu haberi mutfakta verdi. Gerçi Gürkan'm yüzünden mutluluğu bir nebze azalmıştı ama annesine belli etmedi bunu.

“Çok güzel bir evlilik teklifi yaptı...” dedi gülümseyerek.

“Gerçekten mi?”

“Evet... Bana göre çok romantikti. Hiç böyle bir teklif beklemiyordum.”

“Ne dedi peki?”

Aysun düşündü bir saniye kadar. Gözlerinden birisi kısılmıştı hafifçe. “En önemli cümlesi, eksik yarısını tamamlamayla ilgiliydi hence!” dedi sonra. Gülümsüyordu. “O yarıyı tamamlamak isteyip istemediğimi sordu. Beni sevip, beni kendinden bile koruyacakmış... Mutluğum için her şeyi yapabilecek bir adamla evlenip evlenemeyeceğimi sordu. Çok tatlıydı. Böyle sahiplenilmek hem korkutucu, hem de güzel...”

Filiz Hanım’ın gözleri biraz şüpheyle kısıldı. “Bu romantik sözcükleri sana... işyerinde mi söyledi?” diye sordu.

Aysun bu sorunun geleceğini biliyordu. Bununla ilgili Vural’a da sıkı bir tembih yapmıştı. Annesi geceyi aynı yatakta geçirdiklerini öğrenmekten mutlu olmayacaktı.

“Öğle molasında... kendi odasında söyledi,” diye yalan attı mecburen.

“E ne olacak şimdi?”

“Babama söyleyeceğiz tabii. Sence babam ne der?”

Kadın omuz silkti. “Biraz üzülecek, biraz da sevinecek tabii. Buna eminim. İki göz bebeğinin yuvadan uçuyor olması onu üzecek. Ancak hiç değilse değer verdiği iki erkeğe gidiyor olmanız onu rahatlatacak.”

“Yuvadan hemen uçmuyorum ki!” dedi Aysun. “Ablamdan sonra evlenmeyi düşünüyorum. Acelemiz yok daha. Vural’ın daha toparlayacağı çok işi var. Ben de azıcık hazırlık yapmalıyım.”

“Ne için?”

“Ne bileyim! Çeyiz falan!”

“Güldürme beni. Çeyiz mi kaldı artık?” Kadın başıyla tabakları işaret etti. “Hadi şunları al da gidelim. Baban öğle yemeğini az yedi. Şimdiye açlıktan ölmüştür. Karnını doyurduktan sonra da ona ikinizi açıklarız.”

Gerçekten de babası acıkmıştı. Annesinin özenle yapmış olduğu et yemeğini suyuna banarak yedi. Yedikleri kanına karışmaya başladıkça yüzü rahatlamaya, keyfi yerine gelmeye başladı. Ancak yemeğin sonunda kızına işlerin nasıl olduğunu sormuştu.

“Baba... Sana bir şey söylemeliyim!” dedi Aysun birkaç kelime konuştuktan sonra. “Bu... işten önemli.”

Adam gözlerini ona çevirdi. Çatalı havada kalmıştı. Kızının yüzünü süzdü bir an. “Kötü bir şey mi?” diye sordu sonra yavaşça. Aysun’un ciddiyeti onu korkutmuştu. “Korkacağım bir şey mi?”

Genç kız gülümsedi. “Duruma göre değişir...”

Adamın kaşları çatılmıştı. Fakat kızının gülümsemesi bir nebze olsun rahatlamasını da sağlamıştı. “Ne oldu ki?”

Genç kız annesine baktı. Filiz Hanım başını sallamıştı. En uygun zamandı söylemek için.

“Baba! Ben... Ben evlenmek için... birine söz verdim...” deyiverdi birden.

Adamın gözleri de kısılmıştı iyice. “Evlenme sözü mü?”

“Evet...”

“Kime?”

Aysun dudaklarının içini ısırdı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı yine. Kalbini böyle çırpındıran sadece iki erkek vardı. “Vural’a...” dedi yavaşça. “Tabii, sen de izin verirsen?”

Servet Bey sessizce ona bakıyordu. Gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sonra gülümsedi. Çok değil... Azıcık ama gülümsemeydi işte. “Sana evlenme mi teklif etti?” diye sordu.

“Evet...”

“Sen bunu istiyor musun peki?”

Aysun hafifçe kızardı. Bunlar bir kızın babasıyla konuşabileceği konular değildi pek. “Evet...” dedi fısıltıyla. “Ben ondan... çok hoşlanıyorum.”

Babasının gülümsemesi azaldı. Kaşları yeniden çatıldı. “Hoşlanıyor musun? Sevmiyorsun yani?”

“Baba! Kaç yaşında kadınıym. Âşık olmak genç kızlara göredir.”

“Ama ablan âşık! O Gürkan’ı seviyor?”

Aysun dudağını bu sefer acıtacak şekilde dişledi. Zaten her şey bu yüzden olmamış mıydı? “Ama âşık olduklarını anlamaları... iki senelerini aldı!” dedi yavaşça. “Belki ben de... Vural’ı severim.”

Adam sandalyesinin arkasına yaslandı düşünceli bir şekilde. Çatalını tabağına geri bırakmıştı. “Ya sevmezsen?”

“Baba! Ben bu konuda çok hayalperest değilim. Vural’ın iyi bir eş, iyi bir baba olabileceğini düşünüyorum. O gerçekten de tanıdığım en özel insan. Birisini bir şekilde sevmek için âşık olmak şart değil ki! İnsan karşısındakini başka şekillerde de sevebilir.”

“Mutlu olacağına inanıyor musun peki?” Sesi ciddiye.

Aysun da ciddiye. “Evet...” dedi yavaşça. “Şu anda bile mutluyum.” Belki de iki sene sonunda onunla ayrılmaktan vazgeçerdi. Ona denk bir adam bulamazsa neden ayrılacaktı ki? Yanıklarının da önemsemiyordu şu an. Gece karanlıkta fark edilmiyor olacaktı nasılsa... İnsanlar hangi sıklıkla sevişirdi acaba? Ayda bir mi? Haftada bir mi? Haftada bir sık sayılırdı ama dayanabilirdi herhâlde... Vural’ın işini çabucak bitirmesini beklerdi. Sonra da mışıl mışıl uyurdu.

Babası iç çekti. Düşünceli görünüyordu. Bakışları karısına kaydı. Filiz Hanım bu sefer ona başını sallamıştı. Karısı da onayladığına göre yapacak fazla bir şey yoktu.

“Peki, kızım...” dedi. “Madem sen böyle mutlusun... bizim için de sorun yok demektir. Vural gerçekten iyi bir adam. Seni mutlu edeceğine eminim.”

Aysun bu işi de halletmiş olmaktan dolayı mutluydu. Gözleri parladı. Yerinden kalkıp sevgiyle babasına sarıldı. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim babacığım... Tabii, hiçbir erkeği seni sevdiğimiz gibi seveyiz biz. Senin gibi bir babamız olduğu için çok şanslıyız...”

Kocaman adamın gözleri sulanmıştı. Gizlemek için başını çevirdi. “İyi, tamam!” diye homurdandı. “Çok da abartmayın. Hafta sonu Gürkan’ın annesi gelecek Ayça’yı istemeye. Seni de ister, ikinizi aradan çıkarırız. İkinci kere aynı strese giremem ben!”

Bu fikir çok mantıklıydı. Kız isteme işini hiç düşünmemişti.

Ertesi gün işyerinde odasına giderken gördüğü herkesin tebriklerini kabul etti. Anlaşılan haber çabucak yayılmıştı. Gülümseyerek teşekkür etti karşılaştığı tüm müdür ve personele... Gürkan'ın odasının önünden geçerken onun masasının başında çalıştığını gördü. Anlaşılan genç adam mesaiye erken başlamıştı.

"Günaydın!" dedi başını içeri sokarak. "Kolay gelsin..." Ona artık eskisi gibi aldırmadığını, hayatını yaşamaya devam ettiğini göstermek istiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Gürkan başını kaldırdı. "Günaydın..." dedi ifadesiz bir sesle. Genç kızın gülümseyişine karşılık vermemişti. "Sana da kolay gelsin."

"Teşekkürler. Görüşürüz..." dedi gülümseyerek. Sonra kendi odasına gitti. Gittiği zaman da kendi kendisini tebrik etti. Bu güzel bir duygu idi. Artık başka bir adamın kadını olarak başını gayet dik tutabilmişti. Gürkan'ın acımasına gerek kalmamıştı artık.

Çalışmaya başladıktan on dakika sonra elindeki kalemi masaya bıraktı. Aklı Vural'daydı. Ne yapıyordu acaba şimdi? Eline telefonunu aldı. Muzip bir tavırla genç adamın telefonunu bulup, ona kısa bir mesaj yazdı.

'Alışkanlıklarınızı değiştirmelisiniz, Vural Bey! Artık nişanlı sayılırsınız!'

Gönder düğmesine basıp heklemeye başladı. On saniye geçmemişti ki telefonu çaldı. Tahmin ettiği kişiydi elbette. Gülümseyerek açtı. Genç adam çok uzatmadan konuya hemen girmişti.

"Ne demek bu şimdi?"

"Nişanlını merak etmiyor musun hiç?" diye sordu o da karşılık olarak. "Neden beni aramıyorsun?"

"Aramam mı lazım?"

"Ooo!" dedi Aysun uzatarak. "Size bazı şeyleri öğretmek lazım efendim. Bana sıklıkla telefon açmalısınız ki, ben biraz bunalabileyim. Sağa sola şikâyet edebileyim. Millet de bizim ciddi

bir ilişkimiz olduğuna inansın. Yoksa nişanlılığımızın numara olduğu ortaya çıkar...”

“Nişanlandık mı ki biz?”

“Daha değil tabii ama bu hafta sonu nişanlanacağız. Yengen sanırım beni de isteyecek babamdan. Aynı anda iki kardeşi alacaksınız kendi ailenize... Güzel değil mi?”

“Annenle konuştun mu?”

“Babamla bile konuştum. Sen vazgeçmeden durumdan faydalanayım dedim.” Uzanıp kocaman vazolardan birisini önüne çekti. Tüm çiçekler temizlenip toparlanmış, dört koca vazo içine zorlukla sığmıştı. Burnunu sarı renkli bir güle dokundurdu. Mis gibi kokuyordu. “Ayrıca, lütfen bir daha sarı renkli gül yollama! Anlamı ayrılık derler bilirsin.”

Genç adam güldü. “Bu konularda çok uzman olduğumu söyleyemem.”

“Neden? Sevgililerine çiçek almıyor muydun hiç?”

“Pek değil... Kadınlar genelde mücevher tercih ederler. Ben de zaten gül göndermeyi çok kılıbıklık bulurum!”

Aysun kıkırdadı. “Ay, bu harika! Ben de mücevher isterim o halde! Saklayabileceğim bir şey olması daha iyi...” Aklına gelen bir fikirle gonca halindeki bir beyaz gülü çekip aldı. Çekmece-sini açıp içinden notlarını tuttuğu defterini buldu. Bu gülü hatıra olarak saklayacaktı. Arasına koyup kapattı. “Ayrıca sizi hiç kılıbık olarak düşünemiyorum, Vural Bey. Hatta maço olduğundan eminim. Her iki modeli de sevmem aslında. İşin zor.”

“Ne için zor?”

“Benimle evlenebilmek için zor... İlk adımı atmış olabilirsin ama evlenmek için biraz daha çaba bekliyorum.”

Vural durdu bir an. “Sen sabah sabah ne içtin?” diye sordu sonra.

Genç kız kıkırdadı yine. “Zafer sarhoşuyum sanırım. Az önce Gürkan’ın yüzünü görecektin. Bir karış suratı vardı. Herkes gibi o da bana evlenme teklif ettiğini duymuş. E tabii sen

odamı amazon ormanına çevirince hemen anlaşılmıştır. Neyse işte... Onun aşkıyla ölmediğimi böylece anlamış oldu.”

Karşıda bir an kısa bir sessizlik oldu. “Ölmüyor musun?”

“İyileşeceğim sanırım. Ama daha çok ilgi görmeliyim.”

“İlgi derken?”

“Aklındaki gibi şeyler değil! Şimdi aklından geçenleri duyabiliyorum ahizeden. Öpüşüp okşamanın dışında şeyler de olmalı. Beni sıklıkla aramalısın. Ciddiyim. Sonra benimle akşam buluşmaları ayarlamalısın. Yemek ısmarlamalısın. Hoşuma giden şeyler almalısın. Tek taş falan... Hayır demem!” Arkasına yaslanmıştı ve keyifli bir şekilde gülümsüyordu.

“Bunları unutmamaya çalışacağım...” diye mırıldandı genç adam.

“Güzel. Mesela şimdi büroma gelip bir çay içebilirsin. Böylece büyük patronu odamda gören herkesin aklındaki şüphe tohumları da kurumuş olur.”

“Yeğenimle aramızı bozacaksın gibi geliyor.”

“Sen altından kalkarsın... Hem Gürkan sana o kadar bağlı ki, hiçbir şekilde sana bir şey diyemez.”

“Ben aranızdaki karaçalı olmak istemem. O yüzden bence sen de iyi düşün taşın. Bu saçma nişanlılık oyunun herkese pahalıya patlamasın.”

“Korkma! Her şeyi düşündüm ben. Hepimizin canı asgari düzeyde acıyacak.”

“Peki, benim canım niye acıyacak ki?” diye masumca itiraz etti Vural.

Aysun gülümsedi. “Ama ödülünüz büyük Vural Bey! Sopa gibi bir vücudun tadını çıkaracaksınız. Öpücüklerim de fena değil, kabul edin.”

“Bu bir teşvik mi?”

“Sanırım... Eee? Geliyor musun çay içmeye? Öpücük yok ama!”

Genç adam iç çekmişti karşıdan. “Gelemem... Şu büromu ziyaret eden Ayhan Binbaşı ile buluşacağım. Beni davet etti. Birkaç önemli bilgi verecekmiş.”

Aysun'un yüzündeki gülümseme yok olmuştu yavaşça. O konuyu unutmuştu. "Hâlâ yardım etme konusunda kararlı mısın?" diye sordu düşünceli bir sesle. "Tehlikeye atıyorsun kendini boş yere..."

"Önümüzdeki hafta, ihale ile ilgili ön çalışma için Ankara'ya gideceğim. Ayça da gelecek. Birkaç gün kalacağız."

"Neee? Ablamı da mı tehlikeye atıyorsun?"

"Henüz ortada bir tehlike yok... Ablana çok dikkat edeceğime emin olabilirsin."

"Hımm!" Aysun durup düşünmüştü bir an. Sonra iç çekti. "Peki... Tamam. Ama çok da dikkat etme istersen! Senin de ablama âşık olmanı kaldıramam gerçekten!"

Vural'ın güldüğünü duydu. Oysaki Aysun ciddiydi. Kaşları çatılmıştı.

"Şimdilik gözüm senden başkasını görmüyor küçük hanım..." dedi genç adam. "Sopa gibi bir vücudun olmasına ve herkesten farklı çalışan aklına rağmen, sanırım epeyce ilgimi çekiyorsun. Tabii bu konuda senin de biraz çaba harcaman lazım. Daha sıcak ve yakın olmalısın."

"Bak sen!" Aysun'un keyfi yeniden yerine gelmişti. "Gerçekten de fırsatçı bir adamsın sen değil mi?"

"Sence?"

"Bence öyle! Ve pazarlık yapmayı iyi bildiğini de kesin olarak söyleyebilirim." Kızardığını onun görmemesi iyiydi. Vücudunu okşayabileceği konusunda ona izin verdiğine inanamıyordu. Neyse ki şu ana kadar bunun için önemli bir çaba harcamamıştı.

Belli ki Vural da onun neyi kastettiğini anlamıştı. "O sopa gibi vücudun bana cazip geldiği için sevinmelisin. Yoksa yeğenimi bile karşıma alarak, seninle nişanlı görünmeyi istemezdim."

"Hey! Sadece ben kendi kendimle dalga geçebilirim. Vücudum sana şahane gözükmeli!.." diye yalandan bir kızgınlıkla azarladı onu Aysun.

Vural ciddi bir kahkaha atmıştı. “Öyle zaten...” dedi. “Şimdi kapamalıyım. Akşama birlikte olalım mı?”

“E herhâlde yani!” dedi Aysun hayretle. “Şunun şurasında evlenmeye karar vereli daha yirmi dört saat oldu. Azıcık ilgi görmeliyim diyorum sana. Annemle babamı boş ver de, diğerlerini şüphelendirmemeliyiz.”

“Anladım... Bu akşam ne yapalım?”

“Senin evine gidelim. Seviyorum evini... Birlikte yemek yapalım. Hem evliliğe hazırlık olur!”

“İki sene sürecektir bir hazırlık mı?”

“O kadar uzun zaman değil ki! Göz açıp kapayınca kadar geçiverir...” dedi genç kız gülererek. “Hem o kadar umutsuz olma. Ben çabuk karar veririm. Belli mi olur... Bir bakmışsın, beş altı ay sonra kocam oluvermişsin...”

“Bakalım... Sabırsızlıkla bekleyeceğim. O halde akşama seni alırım.”

“Tamam. Bekleyeceğim...”

O telefonu kapatınca, Aysun gülümseyerek bir süre ekrana baktı. Ancak ekran karardığında elindeki telefonu masaya bırakmak aklına gelmişti. O sırada kapıda bir hareket oldu. Başını kaldırdı.

“Hey! Bu ne biçim surat?” diyordu Ayça.

Genç kızın kaşları kalktı. “Ne varmış suratımda?”

“Fena halde güzel ve mutlu görünüyorsun...” dedi Ayça gülererek. “Buradaki mutlu gelin ben değil miyim? Sen kiminle konuşuyordun öyle? Yoksa duyduklarım doğru mu?”

Aysun keyifli bir şekilde dudak kıvrıdı. Ablasının mutluluğunu bozmadan bu işi güzelce bağladığı için memnundu. “Ne duyduğuna bağlı?”

“Sen ve Vural?..”

“Bu senin için yeni bir şey değil ki?”

“Evet ama... daha da ciddileşmiş sanırım. Herkes odayı dolduran çiçeklerden bahsediyor.”

“Evet... Biraz abartmış. Şımarık bir adam.”

“Gerçekten de evlilik teklifini kabul ettin mi?” Ayça onun masasına yaklaşmıştı. Gözleri masanın üzerindeki vazolara doludurulmuş çiçeklerdeydi.

“Ettim...” dedi Aysun. “İsrarına dayanamadım...”

Ayça gülümseyerek uzandı ve onun yanağını öptü. “Tebrik ederim hayatın,” dedi. “Keşke Gürkan da amcası gibi biraz girişken olsaydı. Akıllı fikri işte... Kendisini kanıtlamak istiyor sanırım.”

Bilmez miyim!

Aysun sessiz kalmıştı tabii. Düşüncesini söylememişti. Abılası ile biraz daha sohbet ettiler. Annesine ve babasına da söylediğinden bahsetti Aysun. Hafta sonu ikisi için de kız istemeye geleceklerini söyleyince çocuksu bir şekilde güldüler. Gerçekten de gazetelere iyi malzeme olacaklardı.

Akşam olduğunda Aysun’un kapısında bu sefer Vural göründü. Uzun kollu beyaz bir gömlek ile siyah pantolon giymişti. Kravatı olmasına rağmen ceketi yoktu. Aysun elinde olmadan onun geniş göğsünü, gömleğini dolduran düzgün kaslarını süzdü.

“Hazır mısın?” diye soruyordu genç adam.

Genç kız bakışlarını kaçırdı. Dosyalarını çekmecesine koyup kilitledi. Ayağa kalktı. “Evet, hazırım...”

Ne oluyordu böyle kendisine? Normalde erkeklerin fiziksel özelliklerine çok dikkat etmezdi. Kendi boyundan biraz uzun olsun, çok da cılız olmasın yeter diye düşünürdü. Şimdi ise Vural’a bakmaktan sebepsiz yere hoşlanıyordu. Adama giydiği her şey yakışıyordu. O giydiği siyah atlet ve boxer ile daha da heybetli ve... seksi olmuştu üstelik. İriydi ama kesinlikle hantal değildi. Genç adamda garip bir estetik görünüş vardı. Şu yanıkları olmasa tam da seyirlik bir adam olacağı kesindi.

Binanın dışına çıktıklarında Vural onun koluna dokundu. “Bu yandan!” dedi. “Senin araban kalsın...”

Aysun hemen ne olduğunu anlamıştı. Onun yönlendirdiği tarafa yürüdü. Gözleri gölgede park halinde duran beyaz lüks

arabadaydı. BMW'nin en yeni modeliydi. Genç adam ona kapısını açtı. Aysun memnun bir şekilde ön koltuğa oturdu. Gözleri hemen arabanın iç tasarımında gezinmişti. Her şey pırıl pırıl ve modern görünüyordu. Yanına oturan Vural'a baktı.

"Ne zaman geldi?"

"Öğleden sonra galeriden aradılar. Dönüşte aldım geldim..."

"Çok güzel gerçekten... Güle güle kullan. Tam istediğin gibi mi?"

"Evet... Güzel araba gerçekten."

"Eh! Bu fiyata da bu olsun yani! Ama büyük patrona da böyle bir araba yakışır mı gerçi!"

Genç adam alayla dudak kıvrırdı. Kendisini hâlâ büyük bir iş adamı olarak görmüdüğü çok belliydi. O gerçekten doğal, yapmacıksız, olabildiğince sade olmayı seven birisiydi. "Nazardan gitmezsem iyi..." dedi yavaşça.

"Ne ilgisi var? Haram para değil ki! Alınanın teri... Şirkette seni sevmeyen bir Allah'ın kulu yok. Eminim herkes senden fazla mutlu olacaktır bu arabayı aldığına. İçin rahat olsun. Hem ben nişanlımın en iyi şeylere sahip olmasını isterim."

Bir düğmeye basarak motoru çalıştıran Vural yan gözle ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Ben sana bugüne kadar hep dürüst olmadım mı?" Kaşları biraz havalanmıştı. "Yanıkların konusunda bile..."

"Öyle sanırım..."

"Ve Gürkan konusunda..."

"Evet..."

"Ve onu sevdiğim halde seninle öpüşmekten zevk almam konusunda..."

"Karanlıktı!..."

Aysun gülümsedi. Arkasına yaslanıp emniyet kemerini taktı. "Evet... Ben de bu bahaneyi seviyorum. Gidelim mi? Ama senin evine olmaz artık. Mudanya'ya gidelim. Balık yeriz, arabayı kutlarız."

Genç adam gülümseyip arabayı park alanından çıkardı. Aysun, Vural'la olacağını annesine haber vermişti. O yüzden rahattı. Zaten hiç garipsememişti kadın. Vural'a fazlaca güvencikleri ve sevdikleri belliydi. Tabii ki genç kıza da güveniyorlardı.

Mudanya'nın girişinde bir otoparka bıraktılar arabayı. Gerçekten de deli gibi güçlü, sessiz, konforlu bir arabaydı. Kapıları açmadan önce Aysun uzandı.

"Dur! Şu kravatı da çıkaralım..." dedi yavaşça. Elleri genç adamın boynuna kaymıştı. Kravatını gevşetip çekip aldı. Elinde çözülürmüş gibi zaten... Sonra parmak uçları ile üstteki iki düğmeyi de çözdü. Onun yanık tenine de dokunmuştu hafifçe. Vural biraz irkildiyse de Aysun hiç rahatsız olmadı. "Evet... Böyle güzel. Güneş henüz batmadı ve hava çok sıcak. Gömleğinin kollarını da kıvırsana..."

"Kalsın. Alışkınım ben!" dedi genç adam umursamazca.

"Saçmalama!" dedi Aysun da inatla. Elini onun kol düğmelerine doğru uzattı ama Vural hemen elini geri çekmişti. Aysun iç çekti. "Yanıklarına alışmamı istiyorsan... onları benden gizlememelisin."

"Senden gizlediğim falan yok. Sadece alışkanlık." Vural'ın sesi biraz kuruydu.

"Nasıl bir alışkanlık bu?"

"Afrika'da yanmamak için genelde uzun kollu giyinirsin. Bol ve rahat şeyler her zaman iyidir."

"Burası Afrika değil..." Bakışları onun yüzünden boynuna kaydı. Gömleğinin yakası açılınca, omzuna doğru inen çirkin yanık daha görünür olmuştu. Şah damarının hasar görmemiş olması iyiydi.

Onun bakışı üzerine genç adam açılmış yakasını biraz toparlayıp arabanın kapısını açtı. "İnelim hadi..."

Öf! Ne inatçı bir adamdı bu!

Otoparktan çıkıp Bursa Deniz Otobüsü'nün, İstanbul Kaba-taş'a kalkış yaptığı limana doğru yürüdüler. Kısa adıyla Budo'nun

yan tarafından, deniz kenarındaki yürüme yoluna çıktılar. Yolun sağı denizdi. Birkaç metresi dev dalgakıran kayalarla doludurulmuştu. Tabii o akşam hava da, deniz de çok sakindi. Tatlı bir rüzgâr esiyordu. Yürüme yolunun sol tarafında ise her çeşit dükkân vardı. Çay bahçeleri, dondurmacılar, ilerilere doğru içkili içkisiz balık lokantaları sahile dizilmişlerdi. En yükseği iki katlı olduğu için sahil dokusunda çirkin sırtıma yoktu.

Yürüdükleri yol da çok kalabalıktı. Çoluğunu çocuğunu alan Mudanya'ya gezmeye gelmişti. Akşam serinliğinin tadını çıkarmak istedikleri belliydi. Epey de yerli turist vardı. Aysun bu kalabalığın güneş battıktan sonra daha da artacağını biliyordu. Genç adama doğru sokuldu. Onun iri gövdesinin güvenli yakınlığına sığındı. Elini de kalın koluna atmıştı.

Henüz el ele tutuşmak için erkendi.

Aysun'un yakınlığı, elini koluna atmış olması, Vural'ın dikkatini çekmişse de aldırınmamış gibi davrandı. Genç kızın bu yakın tavırları hem hoşuna gidiyor, hem de kendini rahatsız hissetmesine sebep oluyordu. Ona kendini daha fazla kaptırmaktan korkuyordu. Aysun'un bir gün '*BİTTİ!*' diyeceği anın geleceğini düşünüp, huzursuz oluyordu.

Bu evlilik oyununda hiç bulunmamalıydı! Belki de hayatında yapmış olduğu en büyük hata olduğunun farkındaydı. Ama nedense... içindeki erkek... ona yakın olma fırsatını kaçırmasını istememişti.

Aysun onu denize doğru yönlendirip "Kıpırdama!" dedi. "Bir fotoğrafını çekeyim..."

Hafif rüzgâr genç adamın beyaz gömleğini, çekici şekillerle dolu vücuduna yapıştırıyordu zaman zaman. Bir mankenden hiç de farkı olmayacak doğal bir pozla telefonun kamerasına baktı Vural. Gri saçları göz alıcı bir biçimde dalgalanıyordu. Ve sonra acılarla yoğrulmuş, neşeli ışıklarla maskelenen gözleri genç kızın gülümseyen yüzüne kaydı.

Ve farkında olmadan... Aysun'a olan ilgisi en açık haliyle kameraya yansdı.

Durumun farkında olmayan genç kız, yanlarından geçen bir çiftte doğru döndü. "Bizim fotoğrafımızı çeker misiniz?" diye sordu. Erkek olanı hemen cep telefonuna uzanmıştı. Aysun arkalarına denizi alarak Vural'a sokuldu. İleride ondan ayrılırsa... ve bir başka erkekle evlenirse... bu fotoğrafların başına dert olabileceğini biliyordu. Ama nedense mutluydu ve bu mutluluğunu ölümsüzleştirmek istemişti.

Arkalarında oynayan denizin ve keyifli martıların eşliğinde birkaç fotoğraf çekildiler. Hatta ince hatlı güzel kadın ile uzun boylu grili adamın görünüşü o kadar dikkat çekiciydi ki, birkaç kişi durup onları izledi. Birbirlerine sarılıp poz vermelerini seyretti. Altmış yaşlarındaki beyaz saçlı, pamuk yüzlü bir teyze gülererek onlara bakıyordu. Fotoğraf çekilme işi bitince de, "Maşallah size!" dedi. "Allah hep böyle mutlu kılsın inşallah!"

Ve bir cevap bile beklemeden gülümseyerek uzaklaştı.

Yemek için acele etmediler. Uzun yürüme yolu boyunca yan yana ilerlediler. Aysun yeniden onun koluna girmişti. Teyzenin verdiği gazla genç adama biraz daha sokulmuştu. Ve kalabalık içinde genç kızların bile yan gözle Vural'ı süzmelerinden hiç hoşlanmamıştı.

Nişanlılık böyle bir şey miydi? Sevmediği bir adamı bile kısılanabilir miydi insan? Başka kadınların bu kadar ilgisini çekmesi hiç hoşuna gitmemişti çünkü.

Yürüme yolu bitince bir lokantaya girdiler. Güzel deniz levreği ve kıtır kalamar sofranın gözdesiydi. Tabii ki Aysun'un sevdiği midye olmasa olmazdı. Vural önden balık çorbası içmeyi tercih etmişti. Hiç acele etmeden ve fazla konuşmadan yiyorlardı. Karnı doyunca çatalını geri bıraktı Aysun.

"Kesenize bereket! Çok güzeldi gerçekten!" dedi karşısındaki adama.

“Afiyet olsun...” diye onayladı Vural. O yemeğini çoktan bitirmişti.

“Bugün Ayhan Binbaşı ile ne konuştunuz?”

“Hiç... Gelişmeleri merak etmiş. Bir daha rahatsız edilmediğimizi söyledim. Onlar da hâlâ bu konuyu takip ediyorlarmış. İpuçlarını toplamaya çalışıyorlarmış.”

“Fazla bir gelişme yok yani?”

“Yok...” Vural gülümsüyordu. “Yakında ihale ile ilgili dosyalar sana gelecek. Ayrıntılı bir çalışma yapmanızı istiyorum. İhale için teminat yatırmamız lazım. Her türlü şartları sağladığımızdan emin olmalıyız. Hazırlıklarımızı tamamlamamız için fazla bir süremiz yok. Minicik bir ayrıntı yüzünden ihale dışı kalma-yalım. Teminatımız da yanmasın.”

“Tamam... İhale konusunda kesin kararlısın yani?”

“Evet... Bu ihale önemli.”

Aysun sesini çıkarmadı. Bu ihalenin önemli olduğunu biliyordu. Ama içinde anlayamadığı bir sıkıntı da vardı.

Sahil kenarında biraz daha gezdiler. Hatta oradaki çay bahçelerinden birisine oturup çay içtiler. Dönerken Aysun pamuk şeker aldı. Dilinin kıpkırmızı olmasına aldırmadan hem yiyor, hem konuşuyordu. Amerika’da eğitim görürken başına gelen komik bir olayı anlatıyordu. Vural da gülümseyerek onu dinliyordu.

Eve döndüklerinde henüz çok geç değildi. Ancak genç adam onunla eve girmek istemedi. Oturmaya gelinmeyecek kadar geç olduğundan bahsetmişti. Eğilip Aysun’un yanağından öptü.

“Sabah gelir seni alırım!” dedi ona. “Taksiyle gitme.”

“Harika!” dedi Aysun gülümseyerek. “İşte böyle ilgi bekliyorum ben. Azıcık şımarsam ne olur ki?”

Genç adam olgun bir tavırla onaylamıştı. “Tamam... Şımar tabii.”

Eve girdikten sonra arabanın uzaklaşma sesini duydu genç kız. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Hatta mutluluğu... Sevmediği bir adamda huzuru ve mutluluğu bulacağını tahmin edemezdi. Tabii konuşmak için henüz erkendi. Vural ile yakınlaşmaları çok yeniydi.

Elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirdi ve anne ile babasının yanına uğradı. Onlar her zamanki gibi arka balkonda oturuyorlardı. Bursa'nın görülebilen kısmı ıslı ıslıldı. Vural'ın evinin manzarası buradan daha güzeldi. Anne ve babası ile oturup çay içerken aklında o eve alınacaklar vardı. Eksiklikler bir bir aklına geliyordu ve bunları Vural'ın alamayacağını veya alsa bile uzun zamana yayacağını düşünüyordu.

Kocaman bir adamla böyle kendi çocuğu gibi ilgilenmesi anlayamadığı bir dürtüydü. Hatta kendi kocası gibi ilgilenmesi...

Hafta sonu çabucak olmuştu. O pazar Gürkan'ın annesi gelmişti otobüsle. Amca yeğen karşılamışlardı Göknur Hanım'ı. Gürkan onu kendi evine götürmüştü. Aysun ve Ayça ise ancak akşama görebilmişlerdi ellili yaşlardaki kadını.

Uzun boyluydu. Boyası olmayan uzun saçlarında tek tük kırıklıklar vardı. Yaşı gereği hafif kilo almıştı. Ancak oğlununkine benzeyen mavi gözleri daha genç bakıyordu. Giyimi de etek ve bluzdan oluşan samimi, ona yakışan bir haldeydi. Kız istemeye gidiyorum diye kendini kasmamış, en doğal ve en kendi haliyle gelmişti. Her iki genç kız da hoşlanmıştı kadından. Yıllarca çektiği yokluk ve sonradan rahata ermesi onu bozmamıştı.

Filiz Hanım ve Servet Bey de bu temiz yüzlü, hem oğlu ile hem de kayını ile gurur duyduğu belli olan kadından hoşlanmışlardı. Filiz Hanım onun elini tutup yanağından samimice öpmüştü. Sonra dostça elini sırtına atıp misafir odasının yolunu göstermişti.

Erkekler daha şıktı elbette. Babaları dâhil herkes takım elbisesiydi. Ama damat adayları daha çok dikkat çekiyordu tabii ki. Hâlbuki hem Ayça, hem de Aysun, bu ikisini sürekli takım elbise içinde görüyorlardı. Bir farklılık yoktu ki! Farklılık galiba ellerinde tutmuş oldukları çiçek ve çikolata paketlerindeydi.

Kahveyi en küçük gelin adayı olarak Aysun hazırlamıştı. Daha ağır, eski model koltuklarla donatılmış misafir odasında, kız isteme törenine herkes hazır. Kahveleri odaya getirdiğinde

Ayça da yerinden kalkmıştı. Önce büyüklere kahveler dağıtıldı. Ayça tek tek tepside alıp çikolatalar eşliğinde ellerine vermişti.

Ablası o gece gerçek bir gelin gibi beyazlar giymişken, Aysun ise siyahlar içindeydi. Birbirine taban tabana zıt iki kardeş izlenimi veriyorlardı. Tepside sadece Vural'ın kahvesi kalınca, Aysun ona doğru döndü. Ama dönerken gözleri Gürkan'a takılmıştı. Gürkan kendisine neden böyle bakıyordu ki?

Onu bu gece ablasına resmî olarak kaptırmanın sıkıntısını yaşarken bakışları bu sefer Vural ile karşılaştı. Genç adamın bu bakışmayı gördüğünü anlamıştı. Gri gözler kısık, gri gözler düşüncelerini okur gibi bakıyordu.

"Efendim..." diye başladı Göknur Hanım... Kahvesinden bir iki yudum aldıktan sonra doğrudan söze girmişti. "Bu konuşmayı elbette evimizin büyük erkeği olarak Vural'ın yapması gerekirdi ama o da bu güzel kızlardan birisine talip olduğu için, iş bana düştü. Çok güzel konuşamayabilirim. Fakat mevzunun biliniyor olmasına güveniyorum." Herkes gülümseyerek onu dinliyordu. "Bu durumda Allah'ın emri Peygamberimizin kavli ile oğlum Gürkan'a kızınız Ayça'yı ve..." bir an durakladı. Gözleri gri saçlı adama çevrilmişti. "...Ve kardeşim kadar sevdiğim Vural'a kızınız Aysun'u istiyoruz efendim. İnşallah her ikisini de buna layık görür, kabul edersiniz. Kızlarınızı çok mutlu edeceklerine ben şahsen eminim."

Çok kısa bir sessizlik olmuştu. Servet Bey belli ki herkesten daha heyecanlıydı. Kahvesini önündeki sehpa bırakırken zaman kazanmak için boğazını temizledi. Filiz Hanım da gülümseyerek kocasına bakıyordu.

"Kızlarımızı... böyle yetiştirebildiğimiz için gerçekten... çok gururluyum," dedi Servet Bey sonra. Sesi titriyordu birazcık. Elini uzatıp karısının elini tutmuştu. "Bizden evlilik için izin istemeyebilirlerdi. Bu zamanda böyle şeylerin kalmadığını bilecek kadar çevremizin farkındayız. Ve seçtikleri erkekler konusunda da onlara müteşekkirimiz... Hem annesi, hem de ben! Bana sorsalardı

kızların için hangi iki erkeği seçerdin diye, hiç düşünmeden yine Vural ve Gürkan derdim. İkisinin de kızlarımı mutlu edeceklerine eminim. Bu sebeple yüreğim ferah olarak sizin talebinize ‘Evet!’ diyorum. Bizce... evlenmelerinde hiçbir mahsur yok!”

“O halde... nişan yüzüklerini takabiliriz!” dedi Göknur Hanım.

Herkesin yüzünde mutlu bir tebessüm, bir rahatlama belirmişti. Aysun ve Gürkan hariç... Gürkan gülümsemeye çalıştı durumu kurtarmak için. Fakat karışık aklı yüreğine huzursuzluk veriyordu. Ayça ile evlenmeyi elbette ki çok istiyordu. Onu sevdiğinden de emindi. O çok güzel, çok alımlı ve dahası varlıklı bir kadındı. Ancak onun hemen yanında oturan Aysun’a olan garip ilgisini de inkâr edemiyordu. Aysun’un amcası ile evlenecek olması canını ciddi anlamda sıkıyordu.

Aysun da babasının konuşması ardından gülümsemeye çalışmıştı. Nişan yüzükleri erkeklerin cebinden çıkmıştı. Aysun bu yüzüğü bir önceki akşam Vural ile kuyumcuya gidip beğenmişti. Kuyumcuda o anda bir şey hissetmemişti ama şimdi parmağına girerken içini bir sıkıntı sarmıştı. Bu yüzük ile sanki Vural’a gerçekten bağlanmıştı. Gürkan’dan kesinlikle kopmuştu. Yüzüklerin arasındaki kurdeleyi babası kesmişti. Gürkan ve Ayça arasındaki kırmızı kurdeleyi ise Göknur Hanım kesmişti.

Ayça mutluydu. Gürkan’ın eğilip onun yanağını öpmesini neşe içinde karşılamıştı. Vural ise eğilip Aysun’un yanağını öperken hafifçe fısıldadı. “Rahatla! Bu kadar üzgün durma! Her şeyi belli edeceksin!”

Onun dudakları yanağından çekildiğinde Aysun da gülümsedi. Başarabilmişti zor da olsa. Elindeki pırlantalarla işli ince yüzüğe bakarken durumu kurtarmaya çalışıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Aysun mutfakta tek başınayken yanına Gürkan geldi. Genç kız yaş pastayı herkes için dilimlemeye uğraşıyordu. Gürkan da bir sigara içme bahanesi ile diğerlerinden ayrılmıştı. Doğrudan genç kızın yanına gelmişti.

“Tebrik ederim!” dedi sert bir sesle.

Aysun anlamamış gibi ona baktı. “Efendim? Ne demek istediğini anlamadım!”

Genç adam birisinin gelmediğinden emin olmak için mutfak tarafına baktı. Sonra öfkeli gözleri Aysun’a çevrildi yine. Sesi ne kadar soğuksa, bakışları da o kadar yakıcıydı.

“Sonunda amcamı tuzağına düşürdün, değil mi?”

Aysun burnunu kaldırdı gururla. “Ne demek istediğini gerçekten anlamadım!”

“Yalan söyleme! Bu hayatta en değer verdiğim insanı bana karşı kullanarak ne yapmaya çalışıyorsun? Benden intikam almaya mı çalışıyorsun? Annemi de bu oyuna ortak ettin! Eminim ki birkaç ay sonra anlaşımadık deyip ayrılacaksın amcamdan! Sırf kendi gururunu kurtarmak için bunu yapman şart mı? Böyle bir adamı üzmen doğru mu?”

“Saçmalıyorsun Gürkan!” dedi Aysun da soğuk bir sesle.

“Saçmalamadığımı biliyorsun! Ben de biliyorum, sen de biliyorsun!”

“Hayır! Saçmalıyorsun! Bu konuyu neden amcanla konuşmuyorsun?”

“Konuşmama gerek yok! Kahretsin! Sana tutulduğunu görebiliyorum! Eğer sana sadece öylesine ilgi duysaydı, sadece evlenmek için aradığı kadın olarak görseydi, hiç durmaz konuşurdum. Başka kadın bulmasını isterdim ki, bu onun için hiç de zor olmazdı! Ama gel gelelim, o sana tutulmuş! Üzülüyorum ama öyle... Onun hislerini kullanarak herkesi kandırman ne kadar doğru?”

İkisinin de beklemediği bir şey oldu. Arkalarından kalın, ahenkli bir ses yankılandı.

“Ben ne yaptığımı biliyorum evlat! Sen buna kafanı takma!” dedi birisi. Vural’dan başkası değildi elbette sesin sahibi.

İkisi birden o yana döndüler. Aysun bembeyaz olmuştu. Gürkan da biraz bozulmuştu. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Sonra sözlerinin arkasında durmak için duruşunu dikleştirdi. Uzun boyu ile sözlerine daha güçlü anlamlar vermesi kolay oldu.

“O seni sevmiyor amca!” dedi sert bir sesle.

Kısa ama gayet anlamlı, her şeyi ortaya koyan bir açıklama olmuştu.

Vural’ın gri gözleri sakindi. Fakat çelik gibi de dirençli görünüyordu. Esmer cildindeki yanak kasları bir an için oynadı. “Bunu biliyorum!” dedi yavaşça.

“O halde neden?” diye ısrar etti Gürkan.

“Sen söyledin ya işte!” dedi genç adam sakin bir tonla. “Ona tutuldum ve gelecek için bir ümidim oldu. Benim gibi yüzü, vücudu yanık bir adamı kim koca diye ister ki?”

“O da istemiyor!” dedi Gürkan sert bir çıkışla. “O seninle oynuyor! Evleneceğiniz bile meçhul! Hiç evlenemeyebilirsiniz. Birkaç ay sonra seni bırakabilir!”

“Belki...” dedi genç adam. “Seninki de meçhul... Yarın kimin ne olacağı, kimin ne isteyeceği nereden belli olabilir? Belki birkaç hafta sonra öleceğim. O yüzden Aysun’un bana verdiği bu imkânı kullanmak istiyorum. Benimle gururunu kurtarmak için ilgileniyor olsa bile umurumda değil. Onun gururu, benim gururum artık!”

Vural’ın da sesi biraz sertleşmişti. Öyle ki itiraz edilemeyecek kadar keskindi.

Aysun ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Sevdiği adamın acımasızlığı ile sevmediği adamın koruyuculuğu birbirine ne kadar da zıttı! Gözlerine gelen gözyaşı damlalarını zorlukla geriye ittirdi.

“Amca... Üzülmeni istemiyorum!” dedi en sonunda Gürkan.

“Biliyorum...” dedi Vural da. Gri gözlerindeki ışıklar bazıları için korku, bazıları için neşe, bazıları için sevgi gibi anlamlarla dolu olabilirdi. Ama kesin olan bir şey varsa... o da ne yaptığıını biliyor olduğuydu. “O yüzden... sen de üzme beni!” dedi genç adam yavaşça.

Bu yeterli bir uyarıydı. Gürkan dik bir duruşla amcasını süzdü. Sonra uzun ve öfkeli adımlarla mutfaktan çıkıp gitti.

Vural, Aysun'un bembeyaz olmuş yüzüne çevirdi bakışlarını. Bakıştılar bir an. Genç kızın tek kelime konuşacak hali yoktu. Göz pınarları hafif doluydu. Vural yavaşça bir nefes aldı.

"Üzülme hadi!" dedi normal bir sesle. "Hepimiz ne yaptığımızı bildiğimize göre ortada bir sorun yok."

Ve o da çekip gitmişti. Aysun kendine gelmek için birkaç saniye bekledi. Tezgâha yaslanmıştı. Gerçekler böyle, Gürkan'ın sinirle söylediği gibi ortaya dökülünce cidden sarsıcı oluyordu. Vural'ı gerçekten de acımasızca kullanıyor muydu? Bu iyi adama eziyet mi ediyordu?

Elinde kesilmiş pasta dilimleri ile geri döndüğünde, geniş balkonda bir anormallik yoktu. Erkekler bir arada muhabbet ediyorlardı. Annesi ve ablası da Göknur Hanım'la muhabbeti o kadar ilerletmişlerdi ki, Aysun'a yardım için mutfığa gitmek akıllarına gelmemişti. Pastaları güzel kokulu çay eşliğinde yenirken, babası beklenmedik bir soru sordu.

"Düğün tarihi olarak ne düşünüyorsunuz? Bunu konuşmayı unuttuk!" dedi adam.

Ayça ve Aysun birbirlerine bakmışlardı. Sonra Ayça babasına kendi kararlarını açıkladı.

"Baba biz Gürkan'la çok beklemek istemiyoruz. İki ay sonra olabilir diyoruz. Havalar çok soğumadan balayına da çıkabiliriz. Ben yurtdışı istemiyorum. Çok gezdim. Gürkan da aynı fikirde, değil mi?" Gürkan başını sallamıştı yavaşça. "Balayımız ülkemizde bir yerde olsun diyoruz. Akdeniz'de hiç gezmediğim yerler var."

Babası başını sallamıştı. "Güzel. Makul..."

"Nasıl yetiştireceğiz..." diye mırıldandı anneleri. Filiz Hanım düşünceli görünüyordu. "İki ay çok az bir zaman!"

"Anne! Her şeyimiz var bizim. Bir hazırlık yapmaya gerek yok ki! Tüm yapacağımız düğün tarihini almak, bir salon tutmak, davetiyeleri ayarlayıp yollamak... Hepsi bu! Artık birkaç gün içinde bile evlenmek mümkün. İki ay iyidir..."

“Bence del!” dedi babası başını sallayarak. “Çok gecikmeleri doğru değil. Tadını kaçırmaları. Zaten birbirinizi epeydir tanıyor sunuz...” Adamın bakışları bu sefer önce Vural’a, sonra Aysun’a dönmüştü. “Ya siz?” diye sordu merakla. “Siz ne zaman düşünüyorsunuz?”

Aysun gerilmişti. Bakışları babasının yüzünden, istemese de Gürkan’a kaydı. Genç adamın bakışlarında hoşuna gitmeyen her türlü duygu vardı.

Gülümsemi birden... Gülümsemek için elinden geleni yaptı. Babasına bakarken o gözlerde acı, çaresizlik olduğunu kimse anlayamazdı.

“Bana kalsa...” diye başladı. Yutkundu hafifçe. Söyleyeceği şey çok önemliydi. Bunun ürpertisi dolaştı bedeninde. “Bana kalsa, ben bir süre daha beklemeyi isterdim ama... sanırım mantıksız olacak. Senin dediğin gibi babacığım, tadını kaçırmaya gerek yok. Vural’ın evinin de fazla bir şeye ihtiyacı kalmadı. Bu durumda biz de...” Gülümseyen bakışları Vural’ın yanık yüzüne çevrildi bu sefer. Genç adam belirgin bir tepki vermeden dinlemişti onun konuşmasını. “...düğünümüzü abla m larla birleştirebiliriz. Size iki iş çıkmasın, değil mi?”

26. BÖLÜM

Pazartesi sabahı daha ilk çayını yudumlarken kapısında bir hareket oldu. Vural birkaç adım odasına girmişti. Ceketini çıkarmıştı. Elleri kumaş pantolonunun cebinde onu süzüyordu. Kalın kaşları çatılmıştı. Dün gece kız isteme olayından sonra Aysun ile bir daha konuşamamışlardı elbette.

Aysun'un kaşları kalktı. Onun niye geldiğini biliyordu tabii ki. "Gelsene..." dedi yavaşça. Eli masanın üstündeki modern telefona gitti. "Çay söyleyeyim mi?"

"İstemem..." dedi genç adam. Yavaşça yürüyüp masasının önüne geldi. "Telsiz ihalesinin dosyası geldi mi sana? İncelemen için sana göndermelerini istemiştin."

Genç kız masasının kenarına koymuş olduğu dosyalardan birisini çekip aldı. "Evet, geldi..." dedi. Siyah renkli dosyanın kapağını açıp hızlıca ön sayfasına göz attı.

"Güzel. İçinde ihale için istenenler, yükümlülüklerimiz, özel koşullar falan var... Dikkatle incele ekibinle. Hiçbir açık olmasın. Bu tip ihalelerde minicik bir yanlışlıktan dolayı devlet bizi ödeyemeyeceğimiz tazminatlara mahkûm edebilir."

"Evet, biliyorum..."

Genç adam hafif bir nefes aldı. Aysun onun asıl konuya gireceğini anladı. "Dün gece neden öyle bir şey söyledin?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Evlenmemiz konusunda mı?"

"Evet." Onun masumca karşılığına rağmen bile genç adamın sesi sertti.

"Senin için... sorun olur mu?"

“Olur elbette. İki ay az bir zaman. Evlilikten vazgeçmek için gereksiz yalanlar söylemek istemiyorum ben!”

“Yalan mı?” Aysun biraz acı bir şekilde gülümsedi. “Sen durumu anlayamamışsın galiba!” dedi ona. “Ne gereksiz yalanlar söylememize gerek var, ne de bahaneler üretmemize.” Vural sessizce, anlamaya çalışır gibi süzüyordu onu. “Biz... gerçekten evleneceğiz!” diye tamamladı konuşmasını.

Genç adam dişlerini sıktı. “Buna bir anda mı karar verdin?”

“Aynen öyle!”

“Bana sorma gereğini duymadan mı?”

Aysun yerinden kalktı. Yanına gitti. Gözlerinin karanlık derinliklerine baktı. Her zaman gülümseyen o gözler şimdi karanlıktı. Onun ileride kendisine hiç kızmamasını diledi içinden. Vural’ın öfkesini tatmak istediğini sanmıyordu.

“Sana sormama gerek var mıydı? Dün gece mutfakta... ne istediğini açıkladın ya!” diye tatlı bir sesle fısıldadı. “Yoksa gerçek değil miydi? Sadece beni korumak için miydi?”

Vural’ın yanak kasları oynadı. Ancak delici gözleri hâlâ genç kızın gözlerinde kilitliydi.

“Şimdi benimle gerçekten evlenecek misin?” diye sordu onun sorusunu duymazdan gelerek.

Aysun başını eğdi. “Kesinlikle...”

“İki ay sonra?”

“Çabucak geçcr...”

“Gürkan’a inat, sevmediğin bir adamla evlenmeni anlamıyorum!”

“Ama hoşlanıyorum!” diye itiraz etti Aysun. “Öpüşlerinden, dokunuşlarından hoşlanıyorum. Bence yeterli. Sonra sen harika birisin. Eminim iyi bir koca... iyi bir baba olacaksın!”

“Baba mı?”

“Birkaç çocuk iyi olmaz mıydı?” Elini uzatıp kravatını düzeltti. Ona biraz daha sokulmuştu. Yan bürodaki yardımcıları Gülcan ve Murat’ın, aradaki camdan kaçamak bakışlarla onları

izlemelerine aldırılmıyordu. “İnşallah çocuklarımız gri saçlı doğmaz! Ama göz renkleri sana çekse çok sevinirim!”

“Aysun! Sen ne dediğini bilmiyorsun!”

“Biliyorum. Ciddiyim. Beyaz atlı bir prens bekleyemeyecek kadar büyüğüm ben. Sen bu tarife çok yakınsın gerçi. Beni Gürkan’dan ve acımasından kurtardın. Fakat senden bu evlilik karşılığında tek bir isteğim var!”

“Nedir o?”

“Korkma hemen! Yapamayacağın bir şey değil”

“Söyle!” diye emretti genç adam.

“Peki. Senden istediğim... evlendiğimizde bana biraz zaman vermen.”

“Ne için?”

“Ben... Ben biliyorsun ki... daha önce hiçkimseyle birlikte olmadım. Bir süre... sana alışıncaya kadar... bana dokunmadan durabilir misin?”

“Yanıklarına alışıncaya kadar yani?” diye sordu Vural kuru bir sesle.

“O da var... Özür dilerim, ama ürküme engel olamıyorum.”

Vural ciddi bakışlarında hiçbir azalma olmadan duruyordu. Genç kızın sözleri ile yüzünde fazla bir ifade değişmemişti.

“Bu imkânsız...” dedi sonra kesin bir tavırla.

“İmkânsız mı?” Sesi biraz şaşkıındı. Onun reddetmesini beklemiyordu.

“Evet!” dedi genç adam. “İlk gece buna asla izin vermem. İster lambayı kapat, ister gözlerini sımsıkı yum... İstersen bana ellerinle dokunma... Hatta istersen atletimi de çıkarmam. Ama ilk gece kocan olarak sende ne varsa isterim. Sonraki günlerde ise her türlü gelişmeyi sana bırakırım.”

Aysun yutkundu. “Vural! Sen... Sen ciddi misin?”

“Evet!”

“Bu kadar acımasız olamazsın! Senden istediğim minicik bir sabır!”

“Belki de bu minicik sabrı ilk gecemizde sen bana gösteresen daha güzel olur. Evliliğimin ilk gecesini yutkunarak geçirmeyi kesinlikle istemiyorum. Daha sonrasında ise istediğine kavuşabilirsin!” Genç adamın sesi gerçekten kuru ve ciddiydi.

Aysun yutkundu. Gözleri kararsızlıkla süzölmüştü biraz. Duğının kenarını ısırdı. Korkuyordu... Ancak Vural'ın ciddi olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Hain adam. Yakalamıştı tabii bir açığını. Geri dönemeyeceğı bir noktadaydı. Bazen yeğenin-den hiç farkı olmadığını düşünüyordu. “Pe..peki, bir sevişme... kaç dakika sürer?” diye sordu çaresizce.

“Zaman konusunda da mı pazarlık yapacağız?” diye homurdandı genç adam.

“Tamam. Yapmayalım... Sevecek miyim peki?” Endişeli sesi titremişti biraz.

“Muhtemelen...” diyen dudaklar acımasızdı.

“Bunu önceki tepkilerime bakarak mı söylüyorsun?”

“Önceki tepkilerin bana dokunmaktan öğrendiğini gösteriyor! Ama dediğim gibi, çok karanlık bir odada ellerini vücuduma sürmeden yatabilirsin!”

“Kurbanlık koyun gibi...”

“O kadar canının yanacağını sanmıyorum!”

Aysun hafif bir nefes aldı. “Bir de o var!” dedi korkan bir sesle. “Canımı çok yakmazsın değil mi?”

“Bu kabul ettiğın anlamına mı geliyor?”

Genç kız burnunu kaldırdı. Gururlu bir tavırla baktı ona. “Pazarlık konusunda senin çok iyi olduğunu söylemiştim. Sözde avukatım ama daha kendimi bile savunamıyorum!”

“Bana söz veriyor musun peki?”

“Benden söz mü istiyorsun bir de? Bana güvenmiyor musun?”

“Güveneyim mi?”

“Sanki o gece sana karşı koyabilirim de? Tek kolunla beni yatağa bağlarsın sen. Tamam... Söz veriyorum sıkıntı çıkarmayacağım. Ama... ama karanlıkta olacak. Tamam mı? Benden de çok

bir şey bekleme. Ve sonra bir daha ben ne zaman razı olursam yapacağız. Ben istemediğim sürece bana sevişmek için yaklaşmayacaksın! Anlaştık mı?”

Karşılıklı bakiştılar. Sonra Vural başını salladı. “Anlaştık...”

“Sana güveneyim mi?” diye o da aynı şekilde genç adamı zorladı. “Söz mü?”

Vural gülümsedi. Birden yumuşacık görünümlü bir adam olmuştu. “Sandığın kadar da kötü pazarlık yapmıyorsun!”

“Ne de olsa benim vücudum üzerinde konuşuyoruz. Sopa gibi de olsa vücudumu seviyorum. İlk gece hariç bana dokunmayacaksın, söz mü?”

“Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

“Elinden geleni yapmak da ne demek?”

“Seni ne kadar çekici bulduğumla veya... bulacağım la alakalı bir şey!” dedi Vural gülümseyerek.

Aysun gözlerini kıstı. “İstedğim cevap bu değildi...”

O sırada Vural'ın telefonu çaldı. Genç adam elini pantolon cebine atıp telefonunu çıkardı. Açtı. “Evet, tamam, geliyorum...” dedi biraz dinledikten sonra. Sonra kapatıp genç kıza baktı. “Gitmem lazım...”

“Ama hâlâ kesin bir söz vermedin!”

Genç adam parmak uçlarını onun pürüzsüz yanağında gezdirdi yavaşça. Sonra gülümsedi. “Verdim...” dedi gizemli bir sesle.

Sonra döndü ve uzun adımlarla odadan çıkıp gitti. Aysun arkasından öylece bakıp kalmıştı. Ne olmuştu şimdi? İlk gecede anlaşımlar mıydı? Tüh! Bir de o gece kaç kere birlikte olmak zorunda olduğunu soracaktı! Bunu konuşmamışlardı.

Demek karanlıkta onun yanık vücudunu görmeyecekti ha? Dokunmazsa da yanıklarını hissetmesi mümkün olmayacaktı! Mantıklı görünüyordu. Pek zor bir iş değil gibiydi.

Ama... Ama o gece... Vural'ın evindeyken, tüm içgüdüleriyle ona dokunmak, ona sarılmak, onu okşamak istemişti. Eğer yine benzer şeyler hissedecekse, kımıldamadan nasıl durabilecekti ki?

O hafta boyunca Gürkan'ın annesi Bursa'daydı. Aysun bu kadından hoşlanmıştı. Birkaç kere Ayça ile birlikte onu alıp dışarıya çıkmışlardı. Çünkü hem Gürkan'ın, hem de Vural'ın işi vardı. İtalyanlarla ortaklaşa yapılacak bir başka işin üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Buna rağmen iki gece de hep birlikte dışarıya çıkıp yemek yemişler, sonra evlerine dönmüşlerdi. Diğer gecelerde Aysun yalnızdı. Gündüz de Vural'ı çok gördüğü söylenemezdi. Fakat genç adam onu sürekli arıyordu. İş için aramasının dışında, öylesine aradığı da oluyordu.

Bir daha ilk gece hakkında konuşmamışlardı. Evlilik hakkında da... Aralarında en telaşlı olan Filiz Hanım'dı. Zamanın hızla aktığını söylüyordu.

Gerçekten de zaman hızla akıyordu. Aysun'un da epey işi vardı. Akıllı telsiz çalışması tamamlanmış, tüm detaylar ve riskler hesaplanmıştı. Yasal olan her ayrıntı gözden geçirilmişti. Ve son durum toplantıda ortaklara ve müdürlere sunulmuştu. Vural her pazartesi saat on gibi toplantı yapmayı alışkanlık edinmişti. Bu toplantılarda gelişmeler, planlar ve eksiklikler konuşuluyordu. Görünen oydu ki, her şey gayet iyi gidiyordu. Aysun'un sunduğu yüksek teknolojiye telsiz raporu ise yüzleri güldürmüştü. Artık kesin müracaattan başka bir işleri kalmamıştı.

Nikâh işlemleri de aradan çıkmıştı. Nikâh ile düğün aynı akşam yapılacaktı. Aysun hızla akan zamandan endişe duymaya başlamıştı. Gittikçe evli bir kadın olmaya yaklaşıyordu. O ablası kadar mutlu değildi elbette. Ayça çevresine mutluluk saçıyordu adeta. Onun yanındayken Aysun da mutlu görünmeye çalışıyordu. Hatta Vural'ın yanında da... Genç adamı çok gördüğü söylenemezdi. Birkaç kere yurtdışına çıkmıştı. Almanya işi hâlâ devam ediyordu ama sonuca ermek üzereydi. Bunun dışında birkaç büyük iş daha bağlamayı başarmıştı genç adam. Aysun onun temposuna hayrandı. Bir işi hem ciddi bir şekilde ele alıyor, hem de sonuna kadar kovalıyordu. Asla yarıda bırakmıyordu. Personeline güvense de aşama aşama her şeyi takip ediyordu.

Ankara'ya gidip telsiz ihalesi için müracaatta da bulunmuşlardı. Vural'la birlikte giden Ayça'dan, belirgin bir sorun olmadığını öğrenmişti. Ayça onları orada uzun boylu iki adamın karşıladığını söylemişti. Birisinin şakakları kıvrılmış, etkileyici görünümlü bir adam olduğundan bahsetmişti. Diğerinin tarifi ise Binbaşı Ayhan'a benziyordu. Ayça ne olduğunu tam anlamamıştı ama onun da içgüdüleri tehlikeli bir şeylerin olduğunu fısıldamıştı. Tabii Aysun ona hiçbir şeyden bahsetmemişti. Sadece dinlemişti.

Vural onu bazı akşamlar yemeğe çıkarıyordu. İşlerinin olmadığı akşamlar çok azdı zaten. Balayına da çıkacakları için, balayı öncesi her işi sorunsuz hale getirmeye çalışıyordu. Genç kızı bazen evden alıyordu, bazen de doğrudan iş yerinden çıkıyorlardı. Ancak mutlaka gece on veya on bir gibi evine geri getiriyordu. Verdiği öpücükler de genellikle yanaktandı.

Aysun'un Vural ve işyerindeki işlerinin dışında başka işleri de vardı doğal olarak. Annesi ve ablası ile davetli listesi hazırlamaları uzun sürmüştü. Epey tanıdıkları vardı. Bir otelin büyük düğün salonu tutulmuştu. Kalabalık davetli grubu çok sorun olmayacaktı. Yiyecekler ve içecekler de özenle seçilmişti. Ama en uzun süren şey, gelinliklerin seçilmesiydi. Modeller Bursa'nın en büyük gelinlik mağazasından seçilmişti. Kataloglardan seçilen iki gelinlik de kızların bedenlerine uygun olarak dikilmişti.

Gürkan ile uzun bir süre evlilik kararları hakkında konuşmamışlardı. Konuştukları konular genellikle iş üzerineydi. Genç adam genellikle mesafeliydi. Karşılaştıklarında hep mesafeli bir tavırla konuşmuştu onunla. Aysun da aynı şekilde davranmaya özen gösteriyordu. Kalbindeki aşkı ve sızıyı öldürmeye çalışıyordu. Gürkan'ı görmediği zamanlar bu zor olmuyordu. Ama onu merdivenlerde, yemekte veya toplantıda gördüğünde içinin burulmasına engel olamıyordu.

Düğüne bir hafta kala Gürkan onun odasına geldi. Elinde dosyaya benzer hiçbir şey yoktu... İş konusunda bir şey diyecek gibi

de durmuyordu. Elleri cebinde durması ile bir an amcasını hatırlatmıştı. Siyah saçları her zamanki gibi düzgündü. Yüzü ise sıkıntılıydı.

“Selam...” dedi yavaşça.

Aysun önündeki dosyadan başını kaldırdı. Kalemını bıraktı. “Selam...” dedi o da biraz şaşkınca.

“Neyle uğraşıyorsun?...”

“İtalya dosyası...”

“Hımm. İyi...” Yavaşça odanın ortasına geldi. Gözleri genç kızın yüzündeydi. Aysun merak etmişti. Onun bu tavrı gerçekten biraz garipti.

“Sen iyi misin?” diye sordu genç adama. “Bir şey mi söyleyeceksin?”

“Yok... Öylesine uğradım.”

Aysun’un kaşları kalktı hafifçe. “Çay ısmarlamak isterdim ama...” Eliyle dosyaları işaret etti. “İşim var gerçekten...”

Daha açık söyleyebilirdi belki ama terbiyesi buna müsaade etmiyordu. Mutfaktaki o tavrından sonra ona gerçekten kırgındı.

Gürkan da bunu düşünüyor gibiydi. “Bana... kızgın mısın hâlâ?” diye sordu yavaşça.

“Sana kızgın değilim...” Sesi sakindi.

“Anladım...” Dikkatli gözleri üzerindeydi. “Ama kırgınsın?”

Aysun hafif bir nefes aldı. “Beni yeniden üzme için mi geldin, Gürkan? Söyleyeceklerini zaten o gün mutfakta söyledin!”

“Ben...” O da hafif bir nefes almıştı. “Amacım seni kırmak değildi. Ama istemediğin bir evliliği yapmanı engellemeye çalışıyordum.”

“Beni suçlayarak mı?”

“İkinizi de korumaya çalışıyordum ben! Bu evlilik size mutsuzluk getirecek!”

Aysun gülümsedi. “Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Ben gayet mutluyum aslında. Beni seven, benimle ilgilenen bir kocaya sahip olacağım...”

“Sevmediğin bir kocaya...”

“Bunu da bilemezsin. Ona deli gibi âşık değilim... ama inan bana seviyorum!”

“Yalan bu!” Gürkan sinirle karşı çıkmıştı aniden. Sonra hemen kendisini toparladı. Başı önüne düştü. Ani öfkelenmesi nefesini kesmişti galiba... Öksürmeye başladı kuru kuru. Elini cebine atıp bir kâğıt mendil çıkardı. Ağzına tuttu hemen. O kadar güçlü birkaç öksürük çıkmıştı ki, Aysun peçetenin filmlerdeki gibi kan içinde kalacağını sanmıştı neredeyse...

“Evlenmemize bir hafta kalmışken, yine beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu adama.

Gürkan mendilini cebine attı. Gözleri onun üzerinde sustu birkaç saniye. “Evet...” dedi sonra yavaşça.

“Evet mi?” Aysun güldü. Arkasına yaslandı iyice. “Gürkan! Bu rahatlığına inanamıyorum. Nasıl böyle bir şeyi düşünebilirsin ki?”

“Çünkü... Çünkü...” Devam etmedi. Başka bir şey söylemeye niyetli gibiyken vazgeçmişti. “Amcamla evlenmemelisin Aysun...” dedi sonra. Masaya iyice yanaşmıştı. “Lütfen onunla evlenme!”

Aysun onun sesindeki ciddiyet karşısında gülümsemesine devam edemedi.

“Neden?” diye sordu elinde olmadan. Cevabı biliyordu. En azından bildiğini tahmin ediyordu. Gürkan ona doğru yanaştı iyice. Uzanıp genç kızın elini yakaladı. Hafifçe sıktı...

“Çünkü ben... ben buna... dayanamam...” diyerek onun hiç tahmin etmediği bir şey söyledi.

Genç kız cümlelerin içeriğini anlamaya çalışırken elini yamış gibi geri çekmişti. “Dayanamaz mısın?”

“Dayanamam...” dedi genç adam üzüntüyle. “Allah’ım! Sayende deliriyorum artık!”

“İnan bana, ben hiçbir şey anlamadım!” dedi Aysun şaşkın bir merakla. “Ne demek istiyorsun Gürkan?”

“Anlayamıyor musun?”

“Hayır! Daha açık olur musun?”

“Ben... Ben seni aklımdan çıkaramıyorum!”

“Saçmalıyorsun!” dedi Aysun. Yerinden kalkıp ondan birkaç adım uzaklaşmıştı. Pencerenin önüne gelip başını ona çevirdi.

“Lütfen gider misin!”

“Aysun!”

“Git lütfen! Sen ne dediğini bilmiyorsun!”

Genç adam ona yaklaştı yeniden. “Ne dediğimi biliyorum ben! Kahretsin! Kafam o kadar karışık ki! Ablanı... sevdiğimi sanıyordum ama... artık bundan da emin değilim. Senin amcamla beraber olduğun her dakikayı kıskanıyorum. Onunla evlenecek olduğunuzu düşünmek bile beni deli ediyor!”

Aysun yutkundu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Gürkan yeniden onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Gözlerinin derinliklerine baktı.

“Aysun! Beni hâlâ seviyor musun?” diye sordu yavaşça.

Genç kızın gözleri sulanmıştı. Çok az... Ama içi kan ağlıyordu. “Ne... Ne değişecek ki?” dedi biraz öfkeyle, biraz isyanla.

“Çok şey değişebilir...” Derin bir nefes aldı genç adam. “Aysun! Evlenmeyebiliriz...”

“Ne?..”

“İkimiz de onlarla evlenmeyebiliriz.”

“Delirmişsin sen!” dedi Aysun hayretle.

“Hayır! Ama delirmek üzereyim! Bu doğru! Çok düşündüm bu konuyu!.. Kaç gecedir uyuyamıyorum. Ayça çok güzel... çok tatlı bir kadın! Kaç senedir onu sevdiğimi sanıyordum. Ama bu son haftalarda... bundan hiç emin değilim artık!”

“Daha fazla konuşma artık!” dedi Aysun dişlerini sıkarak. Gözleri daha da nemlenmişti. “Sus!..”

“Aysun! Gel vazgeçelim bu evliliklerden...”

“Hayır! İmkânsız! Artık evlenmeme gibi bir şansımız yok!”

“Var... Çok geç değil henüz! Onlara evlenmeyeceğimizi söyleriz. Bir süre daha geçince... biz... evleniriz!”

Genç kız hayretler içindeydi. Kalbi ise deli gibi sızlıyordu. Ne diyordu bu adam?

“Çok geç!” dedi Aysun isyanla! “Aptal adam! Çok geç artık! Verdiğimiz sözler var! Sorumlu olduğumuz insanlar var!” Ellerini öfkeyle geriye çekmişti.

“Bizi anlayacaklardır!”

“Nasıl anlasınlar? Anlasalar bile bir daha insanların suratına nasıl bakacağız? Ben Vural’la nasıl çalışacağım? Ablamın yüzüne nasıl bakacağım?”

“Gideriz buralardan...”

Aysun şaşkınca onun gözlerinin derinliklerine baktı. “Sen... Sen ciddi misin?”

“Yemin ederim ciddiyim! Sorun amcamsa... onu tanırım. Evlenmek istememeni sakince karşılamasa bile bize engel olmayacaktır. Gururludur o... Kendisini istemeyen bir kadında inat etmez!”

Bunu Aysun da tahmin edebilirdi. Bu evlilik olayı açığa çıktığından beri Vural sanki kendisinden özellikle uzak duruyordu. Sanki iyice düşünüp taşınmasını istiyor, aklını karıştırmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Ailelerimiz ne olacak? Çekip gidince onları da mı unutacağız?”

“Zamanla bizi anlayacaklardır. Affedeceklerdir... Ayça belki onu çok daha fazla seven bir erkek bulur...”

“O zaten seni çok seviyor!” dedi öfkeyle.

“Ama ben... onu sandığımı kadar... sevmiyorum!” Sustu bir an. Sonra dudakları kıpırdadı. “Aysun... Ben... Ben seni sevdiğimi anladım!”

“Hayır!”

“Evet... Sen nadide bir tohum gibi kök saldın kalbime... Usul usul büyüdün içimde!”

“Romantizmi bırak!” Genç kız sulanmış gözlerini kaçırdı ondan. Eliyle acemice sildi. Gürkan sonunda hep istediği şeyleri söylüyordu ama artık imkânsızdı! “Bizim için çok geç artık!” dedi yavaşça.

Genç adam onu omuzlarından yakaladı. “Değil... İzin ver şimdi gidip amcamla konuşayım. Seni sevdiğimi söyleyeyim. Ayça ile konuşayım. Onu üzmeden bu işin olmayacağını söyleyeyim!”

Aysun başını iki yana salladı. “Bizim için çok geç dedim sana! Anlamıyor musun? Ben... Ben artık Vural’ı seviyorum. Ona bağlıyım! Onunla evleneceğim. Senin de beni sevdiğin falan doğru değil. Sen ablamı seviyorsun. O da seni! Evlenip mutlu olacaksınız! Hem de çok mutlu!”

Birbirlerine bakarken, kapının ağzında duran birisi onların konuşmalarının bir kısmına şahit olmuştu. Üzgün sesi odada yankılanmıştı.

“Bundan... emin değilim ben!”

İkisi de irkilerek başlarını çevirdiler. Ayça elinde kardeşine göstermek istediği düğünle ilgili bir dergiyle kapıda dikilip kalmıştı. Güzel yeşil gözleri kocaman olmuştu. Yüzü bembeyazdı. Neredeyse üzerine giymiş olduğu şık tayyörü kadar beyaz...

Aysun’un başından aşağıya sanki kaynar sular dökülmüştü. Şaşkınca ablasına baktı. Gürkan ise duruşunu dikleştirmiş, bir şey demeden Ayça’nın karmakarışık olmuş güzel yüzüne bakıyordu.

Ve Ayça döndü... Onlara hiçbir şey demeden odadan çıkıp gitti. Başı öndeydi. Üzgünden öte, duydukları ile perişan olduğu belliydi.

Aysun öfkeyle başını çevirdi. Gürkan’ın yüzüne baktı. Genç adam o kadar da üzgün durmuyordu. “Yaptığını beğendin mi?” diye sordu ona öfkeyle. “Düğüne bu kadar az zaman kala böyle saçmalaman gerekiyor muydu?”

“Aysun!..”

“Bana bir şey deme artık! Şimdi git ablamın gönlünü al! Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle! Bir şekilde ikna et onu! Kahretsin! Nasıl bu hale geldi her şey?”

“Ona tüm gerçekleri söyleyeceğim! Seni sevdiğimi ve seninle evlenmek istediğimi...” Genç adamın sesi kararlıydı.

Genç kız dişlerini sıktı. Tehditkâr bir şekilde ona sokuldu. “Dinle! İstersen onunla evlenmekten vazgeçebilirsin! İstersen her şeyi ona anlatabilirsin! Ama yemin ederim ki, ben inkâr ederim. Ablam üzülsün diye Notre Dame’ın kamburuyla bile evlenirim. Değil amcanla evlenmeyeyim!.. Anladın mı beni? Ben bir söz verdim! O adamla evleneceğim! Sen de ablamla evleneceksin! Bu insanları mutsuz etmeye hakkımız yok! Bu hakkı çoktan kaybettik biz!”

Gürkan cevap vermeden onun kararlı gözlerine bakıyordu.

Aysun sırtını döndü ona.

“Git şimdi! İster evlen, ister evlenme! Ama ablamın gönlünü almadan karşıma çıkma! Kendi kararsızlıklarının ve kendini beğenmişliklerinin bedelini bu insanlardan çıkaramazsın!”

Gürkan’ın gittiğini hissetmesi birkaç saniyesini almıştı. Sonra üzgünce döndü. Odasının kapısını kapadı. Arkasından da kilitledi. Küçük bir hareketle jaluziyi kapattı. Artık onu kimse göremez, rahatsız edemezdi.

Masasına gitti. Koltuğuna yığılır gibi oturdu. Gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı. Çantasından temiz bir mendil çıkarmaya bile vakti olmadı. Mendili eline aldığı anda birkaç deli damla çoktan çenesinden aşağıya yuvarlanmıştı bile.

Ayça’nın gelmesi ne kadar da kötü bir tesadüf olmuştu! Kahretsin! Nasıl çıkacaktı şimdi bu işin içinden? Kardeşini nasıl ikna edecekti? Gürkan’ı sevmediğine ikna etmesi şarttı. Onunla kötü olamazdı. Tatlı ablasının bir damla gözyaşına bile dayanamazdı. O hircik ablasıydı. Birazdan gidip hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşmalı ve Vural’ı sevdiğine ikna etmeliydi. Ya olay Vural’a kadar giderse? Genç adamın anında evlilikten vazgeçeceğinden adı gibi emindi. İçinden bir his öyle söylüyordu.

Garipti ama... bu evlilikten vazgeçmesini gerçekten istemiyordu!

Yarım saat sonra kendisini toparlamış, gözyaşlarını kurutmuştu. Makyajını tazeledi özenle. Gözlerinin akları biraz kızarıktı ama ablasının buna dikkat edeceğini çok sanmıyordu.

Düğüne bir hafta kala büyük bir felaketle karşı karşıyaydılar ve bunu engelleyecek sadece iki kişi vardı. İnşallah, Gürkan gidip ablasını doğru düzgün ikna etmiştir, diye düşündü. Şimdi sıra kendisindeydi.

Üst kata, ablasının odasına çıktı. Onun da kapısında bir sekreter vardı. Genç sekreter kız Aysun'u görünce gülümsedi "Hoş geldiniz Aysun Hanım..." dedi ona.

"Hoş bulduk... Ayça Hanım içeride mi?"

"Yok efendim. Birkaç dakika önce çıktı."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ne zaman döneceğini de söylemedi."

"Anladım..." Oradan uzaklaşırken elindeki telefonu ile ablasının numarasını çeviriyordu. Fakat aradığı numara hiç çalmadı bile... Ya çekmeyen bir yerdeydi, ya da bilerek... kapatmıştı.

Yönünü değiştirip Vural'ın odasına doğru gitti. Belki ablası orada olabilirdi. İçeriye girmeden onun orada olup olmadığını görmek zordu. Neyse ki kapıda Sevim Hanım yoktu o anda. Kadının bir yere gitmiş olmalıydı. Cam kapıya yanaşıp içeriyi görmeye çalıştı. Vural odasındaki çalışma masasının başında ayakta duruyordu. Yanında iki tane müdür vardı. Gürkan da oradaydı. Bir dosyaya eğilmişler, üzerinde konuşuyorlardı. Sevim Hanım da içeride, bir şeyleri not alıyordu.

Ama ablası yoktu...

Döndü, odasına geri gitti. Giderken Gürkan'm ne yaptığını düşünüyordu. Acaba ablasını ikna edebilmiş miydi? Ablasının telefonu niye kapalıydı ki? Yalnız kalmak için mi? Bir aptallık yapmasından korkuyordu. İntihar edecek kadar zayıf karakterli bir kadın değildi o ama yine de aklına bin tane ihtimal geliyordu işte!

Dayanamayıp on dakika sonra Gürkan'ı aradı. Kısa iki çalıştan sonra genç adam telefonu açmıştı.

"Alo..." dedi adam ifadesiz bir sesle.

"Ablamla konuştun mu?" diyerek doğrudan konuya girdi Aysun.

Çok kısa bir an durakladı genç adam. "Evet..." dedi sonra.

“Ne oldu? Odasına gittim yoktu.”

“Dışarıya çıktı sanırım.”

“Ne konuştunuz? Ne anlattın ona?”

“Ne anlatabilirim ki?”

“Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledin mi?”

“Çalıştım...”

“Ne oldu peki?”

“Benimle pek konuşmadı. Çantasını alıp çıktı gitti.”

“Kahretsin! Hepsi senin aptallığın yüzünden oldu. Nasıl böyle bir hata yapabildin?”

“Hata yapmadım ben Aysun!” dedi genç adam dirençli bir sesle. “Eğer bir hata yapmışsam, o da seni bırakıp ablanla evlenmeye karar vermiş olmamdır. Aslında o kararı bile ben vermedim. Biliyorsun ki ablan da senin gibi... Aklma koyduğunu hemen yapmak istiyor. Ben biraz daha beklemek istedim ama...” Sustu. Her şey için geç kalındığını anlatan bir susmaydı bu.

Aysun’un ona acıyacak hali yoktu. “Seni ararsa haberim olsun!” dedi kısaca. Sonra da telefonunu kapattı. Arkasına yaslandı. Neredeydi bu kız?

O gün boyunca ablasını birkaç kere aramıştı. Hatta Vural bile onu arayıp Ayça’ya ulaşamadığını söylemişti. Bir sorun olup olmadığını sormuştu. Genç kız hiçbir sorun olmadığı yalanını attı mecburen. Şimdilik Vural’ın bir şeyden haberi olmadığı belliydi. İnşallah da olmazdı.

Akşam eve gittiğinde bir sürprizle karşılaştı...

Ablası evdeydi...

Mutfakta annesi ile birlikte yemek yapıyorlardı. Annesinin yüzüne ve tavırlarına bakılırsa hiçbir şeyden haberi yoktu. Keyfi gayet yerindeydi. Ayça’yı evde görmüş olmaktan çok mutlu olduğu açıktı.

“Merhaba...” dedi Aysun. Gözleri annesinin gülümseyen yüzünden ablasının güzel yüzüne çevrildi. Onu evde görünce öyle

rahatlamıştı ki. Burada olabileceği hiç aklına gelmemişti. “Kolay gelsin!”

Ayça cevap vermedi. Başını eğdi sadece. Annesi ise gülümsemeye devam ediyordu. “Şanslısın. Sen gelinceye kadar biz yemeği hallettik. Ayça erken çıkmış iştten.”

“Evet... Biliyorum,” dedi genç kız. Ayça bir an için kardeşinin gözlerine bakmış, sonra bakışlarını kaçırmıştı. Aysun acı içinde kıvrandı. Ablasının böyle bakmasına alışık değildi.

O sırada mutfağa babası girdi. Üzerinde bir eşofman vardı. Artık evde ve dışarıda epey spor takılıyordu. Emekliliğe bayağı alışmıştı. O haliyle hem uzunca bir mesafe yürümüş, hem de eve ekmek almıştı.

“Selam kızlar... Kolay gelsin!” dedi çocuklarına. “Taze ekmek aldım size.”

“Sağ ol baba... Söyleseydin ben gelirken alırdım!” dedi Aysun.

“Benim için iyi oluyor. Yürüyorum... Hem belki bu gece yemeğe gelmezsin diye düşündüm. Vural’la beraber olursunuz dedim.”

“Vural’ın işi vardı. Selam söyledi.”

“Aleykümselam... Gürkan’ın da mı işi vardı kızım?” Bu soru Ayça’yaydı. Genç kız gülümsemeye çalışarak onayladı. “Evet... Bu aralar işleri çok. İtalyanlarla yapılacak anlaşmaya çalışıyorlar. Düğünden önce... bitirmeye niyetliler.”

“Doğru...” Adam keyifle güldü. “Balayınız yüzünden şirket duracak! Ha ha! Şirketin en önemli dört kişinin de aynı anda balayına gitmesi pek sık rastlanacak bir durum değil! Batıracaksınız bizi...”

Ayça belirsizce gülümserken, Aysun durumu belli etmemek adına babasına sarıldı. Ayça’nın düğünün olmayacağını söylemesini beklemişti. Söylemeyince içi rahatlamıştı. Demek Gürkan onu bir şekilde ikna etmişti. “Meraklanma baba! O kadar uzun süre ortadan kaybolmayacağız. Sadece bir hafta!”

“Sizi göremeyeceğim bir hafta!..” dedi adam gerçek bir efkârla. “Emekli olduktan sonra insan çocuklarına daha bir düşkün oluyor. Çalışırken koşturmacadan dolayı bu kadar özlemiyordum sizi.”

Genç kız onun yanağını öptü. “Bu bizim için iyi işte! Babamızın bizi özlemesi her zaman hoşumuza gider.”

Sofranın hazırlanması esnasında her nasılsa iki kardeş mutfakta yalnız kaldılar. Aysun zaten bu fırsatı kollayıp duruyordu. Annesinin masayı hazırlamak üzere balkona gitmesiyle karıştırdığı çorbanın altını kapattı. Ablasına döndü. O da babasının getirmiş olduğu ekmeği kesiyordu.

“Ayça...” dedi yavaşça. Ablası yan gözle ona baktı. “Ayça! Bugün duydukların... bir saçmalıktan başka bir şey değil.” Ablası cevap vermemişti. “Ne kadarını duydun bilmiyorum ama en azından... benim Vural’ı sevdiğimi söylediğim kısımları duymuşundur.”

Ayça ekmek kesmeyi bıraktı. Dönüp kardeşine baktı. Güzel kavisli kaşları çatıktı hafifçe. “Onu seviyor musun gerçekten?”

“Kimi?..”

“Vural’ı...”

Aysun yutkunmamak için kendini zor tuttu. “Evet... Evet seviyorum.”

“Ya Gürkan?” diye sordu Ayça biraz üzgünce.

“Abla! Yalan söyleyecek değilim!” dedi genç kız kararlı bir sesle. “Gürkan’dan bir süre için hoşlandığımı gizleyemem. Ama o zaman ortada ‘siz’ diye bir şey yoktu. O genç ve yakışıklı bir adam. Hoşlanmam normal değil mi? Tıpkı senin gibi...”

“Avukatlık yeteneklerini benim üzerimde kullanma Aysun!” dedi ablası düz bir sesle. “Ne demek istediğimi biliyorsun!”

“Siz Almanya’dan dönmenizden çok önce bile... ben Vural’dan hoşlanmaya başlamıştım.” Ona bazı gerçekleri kısmen de olsa söylemek işe yarayabilirdi. Yalan söylemeden gerçekleri biraz çarpıtsa ne olurdu ki? Ablasının mutluluğu için her şeyi yapardı.

“Vural beni ilk öptüğünde... hayatımda bu kadar güzel bir şey yaşamadığımı düşündüm ben...” diye ekledi.

“Ne zaman?”

“Hakkımda hiç iyi şeyler düşünmeyeceksin söylersem...”

“Söylemezsen düşüneneğim belki...” diye minik bir uyarı yaptı Ayça.

“Peki... O beni, Tirilye'deki yazlığımızda öptü!”

Ayça'nın kaşları kalktı. “İnanmıyorum sana! Bu mümkün değil!”

“Abla! Yemin ederim... Nasıl oldu bilmiyorum işte. Gece yarısıydı. Bahçedeki korulukta karşılaştık. Uyuyamamıştım. Sanırım o da hava almaya çıkmıştı. Biraz konuştuk ve sonra o... beni öptü! Öyle bir fırsat nasıl oluştu bilmiyorum. Ben ona nasıl öyle karşılık verdim bilmiyorum. Ama tüm bildiğim bundan çok... çok zevk almış olduğumdu.”

“Buna inanmak çok zor! Ondan hoşlanmıyor gibi davran-dın hep!”

“Tabii ki öyle davranacaktım! O öpüşmeden korkmuştum. Hoşuma gittiği için korkmuştum. İzin almadan öptüğü için kızmış-tım. Hiç tanımadığım bir adamın kokusunu içime çekerek öptü-ğüm için şaşkındım...”

“Vay ya!” dedi Ayça hâlâ inanmayan bir bakışla. “Şu bizim Vural'ın yaptığına bak! Bu kadar hızlı mıydı?”

“İnanmıyorsan yarın ona sor!”

Ayça iç çekti. “Yok, gerek yok! Peki, sana inanıyorum. Sen bana hiç yalan söylemedin!”

“Söylemedim... Söylemeyeceğim de... O gecedен sonra Gürkan ile ilgili her şey bitti. Ben... Vural'a gerçekten âşığım. O ka-dar iyi, neşeli, düşünceli, anlayışlı birisi ki! Gözleri hep üstümde. Beni mutlu etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ve ben... hâlâ öpüşlerinden hoşlandığıma göre... hissettiklerim kesinlikle ge-çici şeyler değil. Aşkımı sana tarif edemem. Ama Vural'dan ay-rılmayı istemiyorsam ve onsuz olmaktan hoşlanmayacağımı bi-liyorsam... sanırım ona gerçekten deli gibi âşığım.”

Ayça öylece onu süzüyordu. Sonra başını çevirdi. “Şanslısın...” diye fısıldadı sadece.

Genç kız da sessizce onu süzüyordu. Ablasının ne kadar üzgün olduğu narin omuzlarının çöküşünden belliydi. “Ya siz?” diye sordu yavaşça. “Abla! Gürkan seni seviyor. Buna eminim ben... Sadece aklı karışık. Evlilikten korkan ödleğin teki o... Ama seni seviyor. Sevmeseydi evlenmek istemezdi...”

Ayça bakışlarını yine ona çevirdi. Acı bir şekilde gülümsemişti. “Bu konuyu konuşmayalım artık! Henüz bir karar vermedim. Ama en azından... sen yüreğimi biraz rahatlattın. Senin de suçlu olduğunu düşünmek kalbimi fena acıtırdu. Kardeşimden nefret etmeyi hiç istemem...”

27. BÖLÜM

Son hafta Gürkan'la neredeyse hiç görüşmemiştir. Ablası ile ayrılmadıkları kesindi. Bu içini rahatlatıyordu. Ama barışmalarının derecesini bilemiyordu. Ayrıca Ayça'nın eskisi kadar neşeli ve mutlu olmadığını da görebiliyordu. Bir miktar solmuştu ablası...

Düğüne birkaç gün kala Vural ona neler olduğunu sordu. Genç adamın odasındaydılar. İtalya işi ile ilgili son düzeltmeleri çalışıyorlardı. Bürodaki herkes gitmişti. "Ablanın nesi var? Canı sık-kın gibi," dedi genç adam.

Konunun Vural'a erişmesinden korkuyordu Aysun. Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. "Düğün gerginliği sanırım!" dedi önemsemezmiş gibi görünmeye çalışarak.

Vural gülümseyerek genç kızın beline uzandı. İncecik bedenini kolayca kucağına çekmişti. "Sen de gergin misin bakalım?" diye sordu tatlı bir sesle.

Aysun onun dizlerine otururken itiraz bile edemedi. Yeşil gözleri kapıya kaydı hemen. "Birisi gelecek şimdi..." diye fısıldadı.

Genç adam gayet rahattı. "Gelsin. Müstakbel karımla oynamam kimi ilgilendirir?" İstekli dudakları boynuna kayarken, bir eli de bluzunun üstünden göğsünün yuvarlaklığına uzanmıştı. Aysun şaşırılmıştı biraz.

"Çılgınsın sen!" dedi hafifçe iç çekerek. İki ay içinde bu şekilde dokunması sadece bir kere olmuştu. Göğüslerinin okşanmasından hoşlandığı için sesini çıkarmadı. Bir süre okşamasına izin verdi. Ama emniyet olsun diye gözleri yine kapıdaydı.

“Sen de gerginsin sanırım?” dedi Vural boynuna kondurduğu birkaç öpücükten sonra. Başını geri çekmiş, inceleyen bakışlarla yüzünü süzüyordu.

“Şu anki yakalanma gerginliğimi tarif bile edemem!” dedi genç kız şakaya vurdurmaya çalışarak. “Büroda seviştiğimiz dedikodusunun çıkmasını hiç istemem.”

Vural onu serbest bıraktı gülümseyerek. “Peki, hadi kalk bakalım!”

Aysun hiç ikiletmeden onun dizlerinden kalkmıştı. Bluzunu düzeltip onun gözlerinin içine baktı. Birkaç gün sonra bu adamın koynuna gireceğini düşündükçe kalp atışları sürekli hızlanır olmuştu.

“Sen hiç gergin değilsin belli ki!” dedi alaycı olmasına çalıştığı bir sesle.

Vural başını hafifçe yana eğmişti. “Aslında... biraz gerginim!” diye itiraf etti onun alayına dikkat etmeden. Gülümsüyor olsa bile sesi ciddiye. “Çok istediğim bir şeyi elde ediyorum ve onu memnun edememe düşüncesi beni geriyor...”

Aysun böyle bir itirafı beklemiyordu. Gözleri irileşti biraz.

“Yatakta mı?..” diye sordu.

Vural biraz daha keyifle güldü bu sefer. “O ayrı bir konu... Ama benim asıl bahsettiğim, hayatımızın bundan sonraki bölümü... İyi bir koca olup olamayacağımı bilmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemiyorum.”

Aysun onun gözlerindeki ciddiyetin farkındaydı. “Sanırım bu konuda herkes biraz endişe duyar!” dedi sonra. “Belki ben iyi bir eş olamayacağım. Zaten benim senden... o kadar büyük bir beklentim yok ki!”

Aslında bunu kötü niyetle söylememişti. Amacı onu biraz rahatlatmaktı. Doğrusu onun iyi bir koca olacağını tahmin ediyordu. Belki de kendisi iyi bir eş olamayacaktı. Ancak Vural biraz farklı algılamıştı. Gülümsemesi azaldı biraz.

“Evet... Sanırım en azından bu benim için iyi bir şey. Gürkan’la yarışamayacağım bir sürü konu var. Beni onun gibi sevmeni bekleyemem.”

Aysun yutkundu. “Onunla yarışmana gerek yok ki... Sen başkasın, o başka,” dedi yavaşça. “O artık anılarımda. Kardeşimin kocası olacak. Belki bazı şeyler isteğimin dışında oldu ama... artık hayatımda sen varsın.”

“Doğru...” diye alçak sesle mırıldandı Vural. “Ben varım.”

“Evet. Birkaç gün sonra evleneceğim adam sensin!”

Genç adamın gözleri kısıldı ona bakarken. “Son şansın, biliyorsun değil mi?” diye sordu. Neyi kastettiği belliydi aslında. “Vazgeçmek için son birkaç günün. Eğer istemiyorsan bunu söylemen yeterli.”

“Söylersem eğer... sen gerçekten vazgeçecek misin?”

Vural başını eğdi. “Evet.”

Aysun bu cevaptan nedense hoşlanmamıştı. Göğsünde minik bir sancı hissetti. “Neden? Beni istediğini sanıyordum?”

“İstiyorum...”

“Öyleyse?”

“Benden kurtulabilmen için bir şans verecek kadar sana değer veriyorum çünkü.”

Genç kız gülümsemeye çalıştı. “Sanırım sen gerçekten gerginsin. Senden kurtulmayı falan istemiyorum. Hem artık çok geç. O yüzden bu konuyu kapatalım. Sana yemek ısmarlayayım mı? Belki biraz rahatlarsın?”

Genç adam bir iki saniye durakladıktan sonra gülümseyerek ayağa kalktı. Birden eskisi gibi olmuştu. “İşte bu!” dedi ceketine uzanırken. “Beni şimdi kalbimden vurdun işte. Bence sen iyi bir eş olacaksın. Hadi gidelim.”

Sessizce boş bürodan ayrılmışlardı. Ancak her ikisi de birazcık kendi dünyalarında bir şeylerle boğuşup duruyorlardı.

Ve sonunda günler akmış, düğün günü gelip çatmıştı.

Elbette Aysun'un nikâh şahidi en yakın iki arkadaşından birisi olacaktı. Sultan hamileydi ve bebeğinin düşme ihtimali olduğu için bin kere özür dileyerek nikâha gelemeyeceğini söylemişti. Ama Selda çıkıp gelmişti.

Aysun onu düğün için bilerek biraz geç aramıştı. Düğün işi kesinleştiği halde birkaç hafta beklemişti. Utanıyordu biraz. Onun Vural ile olan yakınlığını görmezden gelemiyordu. Arkadaşının Vural'a olan ilgisi basit bir ilgi değildi. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Telefon açmış ve ona bir sürprizi olduğunu, Vural ile evlenmeye karar verdiklerini söylemişti.

"Evet, biliyorum..." demişti arkadaş. Sesi biraz kuruydu.

"Biliyor musun?" Şaşkınlığını unutamıyordu.

"Biliyorum. Vural söyledi..."

Aysun elinde olmadan gerilmişti. Çenesinin kasıldığını, gözlerinin kıskançlık pırıltıları ile dolduğunu elbette fark edemezdi.

"Görüşüyor musunuz onunla?.." diye sormuştu elinde olmadan.

"Elbette! Haftada bir, bazen iki..."

Aysun o an kalbini sıkı bir baskıyla yutkunmuştu. Bunu beklemiyordu işte. "Bundan... haberim yoktu."

"Kızma canım hemen. Siz nişanlanıncaya kadardı. Sonrasında sadece birkaç kere görüştük. Biliyorsun ki... biz... Neyse, tebrik ederim. Haber vermekte neden bu kadar geciktin?"

"Sanırım seni üzmemekten çekindim..."

Karşı tarafta bir sessizlik olmuştu. Sonra Selda yavaşça onaylamıştı. "Üzülmedim diyemem... Ama hayırlısı buymuş demek ki. Allah mesut etsin demekten başka şansım yok."

"Teşekkürler..."

"Peki, hani sen Vural'dan hoşlanmıyordun?" diye sormuştu Selda telefonda biraz iğneleyerek.

"Öyle birden... oluverdi işte!" demişti Aysun da.

"Ya Gürkan? Sen onu sevmiyor muydun?"

"Hayır! Sadece hoşlanıyordum. Vural çıkıncaya kadar kalbim yeterince atmıyormuş meğerse..."

“Âşık mısın?”

“Evet... Tabii ki!”

“Şaşırmadım. O harika bir adam.” Selda’nın sesindeki titreşim Vural’ı unutamadığını gösteriyordu. “İkinizin adına da çok sevindim. Düğün ne zaman? Tam tarihini söylersen ona göre işlerimi ayarlarım.”

Ve gerçekten de düğünden iki gün önce gelmişti. Hem de anne ve babası da vardı arabasında. Genç kızın evinde kalmışlardı. Ev geniş olduğu için hiç sorun çıkmamıştı. Ayrıca o iki gün içinde de iki yakın arkadaşın arasındaki minik buzlar erimişti. Düğünden önceki son alışverişlere de yardım etmişti Selda.

Düğün akşamı gelip çatmıştı sonunda. Aysun otelin bekleme odasında, tuvalet masasının karşısında oturuyordu. Düşüncelere dalmıştı. Parmak uçları pırlantalarla işli nişan yüzüğünü çevirip duruyordu. Gözleri aynadaydı. Yanında annesi vardı. Kadıncağız hepsinden heyecanlıydı. Kızının topuzundan kurtulmuş birkaç teli yerlerine tıktırmaya çalışıyordu. Ayça ise ilerideki bir koltukta oturuyordu. Üzerinde göğüs dekoltesi olan ama dantellerle gizlenmiş, şahane bir gelinlik vardı. Gürkan onun yanındaki koltuğa oturmuştu. Herkes içeriye, düğün salonuna geçecekleri zamanı bekliyordu.

“Bütün davetliler geldi sayılır...” diyordu Filiz Hanım. Elleri titriyordu biraz. “İçerisi mahşer yeri gibi...”

Aysun gülümsedi. “Sakin ol anne! Sen değil biz evleniyoruz!”

“Uyuzluk etme! Nasıl sakın olayım? Tüm Bursa burada... Televizyonlar ve gazeteciler de cabası! Ayrıca hem kızlarımı kaybediyorum, hem de artık iyice yalnız kalacağımızı düşünüp üzülüyorum. Sen de uçtun artık evimizden...”

Aysun yerinden kalktı. O ablasının gelinliğine göre daha farklı, ince vücudunu gizleyen kapalı bir gelinlik seçmişti. Saadece narin omuzları meydandaydı. Saçları iki ayda epeyce uzamıştı. Kuaför onları tepesinde topuz yaparak toplamıştı. Hem de Vural’ın hediyesi olan, boynuzdan yapılmış egzotik taraklarla...

Birkaç da küçük tel toka kullanmıştı tabii. Aysun bu topuzu gösteren bir gelinlik tacı takıyordu. Her iki kardeşin de yüzlerini örtten bir tül falan yoktu.

Aysun annesine sarıldı ama mükemmel makyajları bozulmasın diye tatlı yanağını öpmeyi. “Anneciğim!” dedi sevgiyle. “Sen kızlarını kaybetmiyorsun ki? Herkesin dediği gibi iki erkek evlat sahibi oluyorsun!”

Gürkan’ın annesi de oradaydı. Konuşmayı duymuştu. Elindeki düzeltmeye çalıştığı gelin çiçeğini bırakıp yanaştı yanlarına. “Doğru söylüyor...” dedi yavaşça. “Ayrı evlere gidecek olsalar da, aslında azalmıyoruz. Daha da kalabalıklaştık Filiz Hanım. Umarım yakında daha da kalabalıklaşırsınız. Torunlarla dolu daha kalabalık bir aile oluruz.”

Filiz Hanım iç çekti. Yine de küçük kuzularını kaybediyormuş gibi hissediyordu. “İnşallah öyle olur...” dedi biraz sıkıntıyla. Bakışları güzelliğinin zirvesinde görünen kızının yüzündeydi. “Bizi unutmayacaksınız değil mi? Söz mü?”

“Söz tabii ki! Sizi hiç unutabilir miyiz annem? Sık sık görüşeceğiz yine. Buradayız zaten. Bak! Göknur Abla ne yapsın? O oğlundan uzakta yaşıyor.”

“Doğru!” dedi Göknur Hanım. “Benim için daha zor olacak. Şimdi hem oğlumu, hem de gelinimi özleyeceğim. Korkarım bir torun olursa pılımı pırtımı toplayıp Bursa’ya taşınırım ben de.”

“Keşke!” dedi Filiz Hanım. Göknur Hanım’ı fazlasıyla sevmişti. Beş gün önce yeniden gelen kadınla çok fazla zaman geçirmişlerdi ve gerçekten iyi anlaşmış epeyce eğlenmişlerdi. “Torun olmasını niye bekliyorsun ki? Gürkan’ın evi boş çıkıyor nasılsa?”

“O ev kira. Bakalım... Belki bana buralardan küçük bir daire satın alabiliriz. Kendi evimi satılığa çıkartmayı düşünüyorum.”

“Çok iyi olur. Hiç değilse biz sık sık görüşürüz.”

“Böyle konuşma anne ya!” dedi Aysun üzüntüyle. Zaten can sıkılıyordu. Finale az kaldığını bilmek heyecanını arttırıyordu. “Biz hep yanında olacağız dedim ya sana?.. Sen üzülme.”

İleride oturan kardeşine ve Gürkan'a bakmamaya çalışıyordu. Gürkan siyah smokini ile çok yakışıklı duruyordu. Yüzü her zamanki gibi duygularını gizliyordu.

O sırada bekleme odasının kapısı açıldı. İçeriye Vural girdi. Yanında genç kızın babası vardı. Her iki erkek de siyah smokinleri ile mükemmel görünüyorlardı. En az Gürkan kadar...

Vural'ın gülümseyen gözleri bir an yeğeni ve Ayça üzerinde gezindi. "Hazır mısınız?" diye sordu öncelikle onlara. "Herkes bizi bekliyor!"

Çift bunu onaylamak ister gibi ayağa kalkmıştı. Vural müstakbel karısına yaklaştı. Gülümseyen o gözler şimdi biraz merakla kısılmıştı. Geriye doğru taranmış gür saçları yakışıklı yüzünü meydana çıkarmıştı. Aysun hiç değilse bundan memnundu. Evet, evlenmek gibi saçma bir karar vermişti... Evet, kaçamayacağı bir noktaya gelmişti... Evet, sevmediği bir adamın karısı olacaktı!.. Ama... hiç değilse öylesine bir adamla evlenmiyordu. Hiç değilse böylesine değişik görünümlü, etkileyici bakışlı ve sevdiğini hiç söylemese de hissettirehilen bir adamla evleniyordu.

"Sen hazır mısın?" diye sordu Vural. "Midenin ağrısı geçti mi?"

Genç kız başını salladı. Geçmemişti aslında. Galiba heyecanın verdiği bir ağrıydı bu. "Evet, geçti. Daha iyiyim."

"İstersen biraz daha bekleyelim?"

"Gerek yok. Ayça da sıkıldı benim yüzümden. Hem davetliler de sabırsızlanmasın."

"Davetliler hayatlarından memnun. Yemek servisi de yapıldı. Bir şekilde meşgul oluyorlar"

"Olsun... Çıkalım."

"Tamam... Hadi o zaman."

Dışarısı inanılmaz kalabalıktı. Gelin odasından çıktıkları andan itibaren önce bir sessizlik olmuştu. Sonra inanılmaz bir alkış eşliğinde nikâh masasına doğru yürüdüler. Her iki gelin de birbirinden çekici görünüyorlardı. Her iki damat da birbirinden ihtisamlıydı. Ayça evleneceği adamın kolundaydı. Aysun da elbette

Vural'ın... Gülümseyen bir yüzle alkışları karşıladılar. O kısacık mesafe yine de çok uzun gelmişti kendilerine...

Onlar için hazırlanılan alan epey genişti. Kocaman beyazlı kırmızılı örtüyle kaplanmış nikâh masasının çevresinde birileri oturuyordu. Kendi şahidi Selda oradaydı. Ablasının şahidi ise, Figen isimli bir okul arkadaşıydı. Aysun orada duranlardan Selim'i de hemen tanıdı. Ayağa kalkmıştı. Giymiş olduğu şık smokin bile adamın tehlikeli vahşi görünümünü hiç değiştirmemişti. Bu Vural'ın arkadaşları da kendisi gibi egzotikti gerçekten. Bu kanaate diğer uzun adamı görünce varmıştı.

"Kara..." diye tanıştırdı o gürültü içinde Vural. "Kara benim, Selim de Gürkan'ın şahidi olacak."

Karahan isimli adam oldukça esmerdi. Cildi diğerlerinden daha yanıktı. Simsiyah saçları helki de öyle görünmesine sebep oluyordu. Belki de koyu renk gözleri... Çünkü Selim ve Vural'ın gri gözleri onları daha aydınlık gösteriyordu. Bu adama ise adının kısaltılmışı gerçekten şıp diye uyuyordu. Ama şu bir gerçektir ki, hangisi daha yakışıklı diye sorsalar bir cevap veremezdi. Selim ve Kara bu düğünün belli ki en gözde bekârlarıydı.

Adamın iri avucunda kaybolmuştu elleri. Sesi de kalın ve ciddiydi. "Memnun oldum!" dedi Kara. "Ve tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Hoş geldiniz."

Adam hiç gülümsemedi bile. Gözlerinin derinliklerinde kimsenin bozamayacağı bir yalnızlık, acı bir karanlık vardı. Sadece başını eğmişti.

Nikâh merasimi çok uzun sürmedi. Herkesin alkışları eşliğinde nikâhlar kıyıldı. Ve ilk danslar mutlu çiftler tarafından yapıldı. En azından öyle görünüyordlardı. Ayça'nın dudaklarında bir gülümseme olsa da, Aysun onu iyi tanırdı. Ablası mutlu değildi... Kahretsin! Keşke Gürkan o gün odasına hiç gelmeseydi!

Vural'ın kollarında dans ederken gözlerini onlardan kaçır-maya çalışıyordu sürekli. Ve dansın bir anında Vural'ın dudakları genç kızın saçlarına dokundu.

“Bu gece... çok güzelsin!” dedi içten bir sesle.

“Teşekkür ederim! Sen de çok yakışıklısın!”

“Ben ciddiym ama... Laf olsun diye söylemedim!”

Aysun onun ışıldayan gözlerine baktı. Sonra düğünün başından beri dudaklarına kondurmuş olduğu sahte gülümsemesi gerçek oldu. “Ben de ciddiym...” dedi içten bir sesle. Kara ve Selim yakışıklı olabilirlerdi... Hatta Gürkan da o ikisi ile yarışabilirdi. Ama hiç kimse Vural kadar değişik ve gösterişli olamazdı. Şimdi şu yüzündeki yanık hile genç adamı fazlasıyla karizmatik gösteriyordu. İnanılmaz bir şekilde o gri saçlara dokunmak, o erkeksi dudakları öpmek istemişti.

Deliriyordu galiba!

Âşık olduğu erkek başkaydı... arzuladığı erkek başka!

Düğün salonu o kadar kalabalıktı ki, bazıları salonun dışına taşmıştı. Gazeteci ve televizyoncuların çekimleri için sadece on dakikalık bir süre verilmişti. Nikâhın kıyılmasından ilk dansa kadar geçen süreydi. Sonra nazikçe dışarıya çıkartılmışlardı. Artık davetliler kendileri cep telefonları ile fotoğraf çekmeye başlamışlardı. Profesyonel bir kamera ve fotoğrafçı da düğünü sürekli çekip duruyordu.

Gecenin ilerlediği bir anda Kara ve Selim ile de dans etti. Afrikalı adam pek konuşmamıştı. Aysun’un bir iki sorusuna kısaca ve elinden geldiğince nazikçe cevap vermişti. Kendisinden bahsetmekten pek hoşlanmıyordu anlaşılan. Selim ise daha konuşkan gibiydi. Aynı Vural gibi keyifli birisiydi. Çok kısa aralıklarla dans ettikleri için her iki erkekle konuşmaları da havadan sudan olmuştu. Ama bir ara nasıl olduysa Gürkan’ın kollarına geçti. Ayça da aynı anda Vural’ın kollarına kaymıştı.

“Ablamla... aranız nasıl?” diye sordu Aysun alçak sesle.

“Belli olmuyor mu?”

“Sen söyle yine de...”

“Ablan bana karşı tavrılı. Sanırım ayrılacaktı ama düğünü iptal etmenin çok kötü bir sansasyon oluşturacağını söyledi. Elalemin

yüzüne bakamayacağını falan söyledi. Ailenizin de kötü etkile-
neceğinden bahsetti.”

“Yani öylesine mi evleniyor şimdi seninle? Bu zamana kadar
kalbini kazanamadın mı?”

“Umurumda değil!” dedi Gürkan biraz sert bir sesle. Gözleri
genç kızın gözlerindeydi. “Hiçbir şey umurumda değil Aysun. Gel
her şeyi bırakalım! Hemen! Şu anda! Gel birlikte kaçıp gidelim!”

“Se..Sen delisin!” diye kekeledi genç kız.

“Değilim! Bu gece amcamın sana dokunacağını düşündükçe
deli oluyorum! O seninle dans ederken bile kıskançlıktan delirdim.”

Aysun sesini çıkarmadı. Başını çevirdi. Vural gülümseyerek
Ayça’ya bir şeyler söylüyordu. Ayça da onu dinler gibi görünüy-
yordu. Bir an ablasıyla gözleri karşılaştı. O güzel gözlerde gizli
bir üzüntü vardı. Hayır! Bunu yapamazdı. Ayça’nın hâlâ Gürkan’ı
sevdiğine emindi. Kalbi kırık olabilirdi belki ama aşk her şeyin
üstesinden gelirdi. Gürkan ona aitti ve öyle kalacaktı!

“Her şey için çok geç artık!” dedi soğuk bir sesle. “Bunu
sana söyledim. Belki aklın almıyor ama şu an ben evli bir kadın-
ım. Sen de evli bir erkeksin. Hem de başka başka insanlarla...”

“Henüz hiçbir şey olmadı. Kaçabiliriz... Bir şey olmadığı için
de bir süre sonra boşanabiliriz!”

“Bunu... seni bu kadar seven amcana nasıl yapabilirsin?” diye
hayretle sordu Aysun. “Ben ablama, aileme nasıl yaparım?”

“Sevgimiz her şeyden önemli değil mi?”

Aysun cevap vermedi. Müzik susmuştu. Herkes yerine döner-
ken onlar da dinlenmek için kendilerine ayrılan masaya yöneldi.
Orkestra bir süre mola verirken, arka plana bilgisayardan verilen
hafif bir müzik hâkim olmuştu.

Takı töreni yarım saat sonraydı. Eski tarz bir tören yapılmıştı.
Bir şeyler takmak isteyen gelinlere ve damatlara yaklaşıp elbise-
lerine iliştiriyorlardı. Sonra da ellerini sıkıp birlikte fotoğraf çek-
tiriyorlardı. Kara her iki genç kıza da inanılmaz güzellikte bi-
rer yüzük takmıştı. Selim ise Ayça’ya altın bir künye takarken,

Aysun'a nefis bir broş hediye etmişti. Beyaz gelinliğine taktığı kırmızı taşlı broş gerçekten göz alıcıydı.

Ve gecenin sonuna hızla gelindi. Misafirler birer ikişer veda edip uzaklaştılar. Gelinler gelinliklerini soyunma odasında annelerinin yardımı ile çıkarıncaya kadar salon iyice boşalmıştı. Sadece birkaç gazeteci ve yakın arkadaşlar kalmıştı. Selda da ailesiyle birlikte bekliyordu. Kara ve Selim, Gürkan'ı da aralarına almışlar konuşuyorlardı. Vural ise son hazırlıkları kontrol ettikten sonra arkadaşlarının yanına gitmişti.

İki gelin, ayrı ayrı arabalarla ayrılacaktı salondan. Balayına gidecekleri yerler bile ayrıydı. Aysun ve Ayça öpüşüp birbirlerini yeniden tebrik ettiler. Vural ve Gürkan da el sıkışmışlardı.

Kara ve Selim o sırada Aysun'un yanında duruyorlardı. Az konuşan adam her nasılsa Aysun'un elini sıkarken birkaç özel cümle söyleyivermişti.

"İnşallah ömür boyu mutlu olursunuz!" demişti genç kıza. "Arkadaşım olmasından her zaman gurur duyduğum, harika bir adama sahip oldun. En berbat günlerimde bile kolumdan tutup, beni yerden kaldıran birisidir Vural. Ne dostluğunu eksik etmiş-tir, ne de desteğini... O dünyanın en harika insanlarından birisi-dir. Lütfen mutlu olun! Bizim için tıbbi verici olun..."

Aysun yutkunmuştu. Kara'dan böyle bir övgü beklemiyordu kocası adına. "Biliyorum..." diye fısıldadı. "Ama sizin için de geç değil ki? Mutlaka sizi seven birer kadın bulabilirsiniz. Şey!.. Yanlış anlamayın ama bu yakışıklılıkla bulamamanız imkânsız gibi..."

Selim güldü. "Teşekkür ederiz. Ümit verdin. Ama sanırım bizim aile kuracağımız kadınlar yakışıklılıktan başka şeyler de arıyorlar. Denk geledik henüz. Böyle idare edeceğiz artık."

Vural onların yanına gelmişti. İki arkadaşıyla el sıkışıp sarıldı, geldikleri için teşekkür etti.

En acıklısı ise iki genç kızın anneleri ile olan ayrılışlarıydı. İşte o anda gerçekten yuvadan uçtuklarını anlamışlardı. Hele annelerinin gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlayınca, onlar

da kendilerine engel olamamışlardı. Ablasına göre daha sert yaradılıştaki olan Aysun bile annesine sarılıp içli içli ağlamıştı. Tabii sadece birkaç dakika... Ve sert görünümü ile ağlamamaya çalışan babalarına sarılırlarken gözyaşları yeniden sel olmuştu. Herkes bu acıklı sahneyi gülümseyerek seyrediyordu.

Sonunda gelin arabalarına binmişlerdi. Ayça ve Gürkan limuzin tutmuştu. Vural ise yeni arabasını gelin arabası yapmıştı. Çünkü onlar uçakla Antalya'ya giderlerken, Vural ve Aysun da arabayla Kuşadası'na gideceklerdi. Orada bir yazlık ev kiralamıştı genç adam. Otel yerine tamamen baş başa kalacakları bir yer olsun istemişti. Aysun sesini çıkarmamıştı. Ama Vural onu rahatlatmıştı düğün öncesi...

"Korkma!" demişti. "Sadece sessiz bir ortamda dinlenmek istiyorum. Sana istemediğin sürece dokunmayacağım..."

Aysun onu anlamıştı. Afrika'daki gibi yalnızlığı tadabileceği bir ortamda olmayı özlemişti galiba... Yazlık evin ağaçların içinde, denize biraz uzak olduğuna adı gibi emindi.

İlk gece hariç ona dokunmayacağı konusundaki sözüne güveniyordu. Ama söylediği o cümle de çok manidardı doğrusu. 'İstemediğin sürece...' demişti. Yeniden sevişmeyi isteyebileceği anlamına mı geliyordu bu? Nasıl bir keyif alacağını bilemediği bu faaliyet içini ürpertiyordu. Sevişmeyi hem istiyor, hem de istemiyordu...

En iyisi her şeyi onun tecrübesine bırakmaktı.

Gürkan da onu tebrik edip elini sıkmıştı önce. Sonra eğilip yanağından öpmüştü. "Çok üzgünüm..." diye fısıldamıştı. "Her şey için..."

Aysun cevap vermemişti. Arabada giderken de hep onun o son cümlelerini düşünmüştü. Kendisiyle kaçmasını isteyen, üzgün olduğunu söyleyen bu adam aklından çıkmamıştı uzun süre... Ta ki yorgunluğa yenilip gözlerini kapayınca kadar...

Beyaz araba Bursa'dan İzmir'e kadar olan yolu tam üç saatte almıştı. Bir ara gözlerini aralayıp etrafına bakmıştı genç kız.

İzmir'in ışıklarını görmüştü. Virajlı bir yoldan şehre giriş yapıyorlardı. Nerede olduklarını tabelalar yazmasaydı bile hemen tahmin ederdi.

Dalgın dalgın etrafını seyretmişti. Vural'ın kendisine baktığını ama sesini çıkarmadığını fark etmemişti. Ve şehirden çıkıp otobana girerken gözleri yorgunca yeniden kapanmıştı.

Vural az uyumaya alışıktı. O yüzden çok dikkatli bir şekilde ve hiç uykusu gelmeden arabayı sürüyordu. Kuşadası'na girmeden önce telefonla birisini aradı. Villayı kiraladığı emlakçıydı aradığı kişi. Sabaha yaklaşan gecede sakinleşmiş turistik ilçenin içinde ilerledi. Emlakçı ile tam da tarif ettiği gibi terminalin karşısında buluştu. Elinden villanın bahçe kumandasını ve evin kapısının şifresi olan bir kâğıdı aldı. Her şeyin tam olup olmadığını sordu. Sonra dolgun çeki eline tutuşturdu. Adamın verdiği haritada gideceği yer işaretlenmişti. Oraya varması on dakikasını almamıştı.

Aysun'un tahmininin aksine, villa denize sıfırdı. Ama diğer tahmini tutmuştu. Arka tarafı olduğu gibi ormanlıktı. Karanlıkta ürkütücü duruyordu. En yakın villa ise emlakçının demesine göre on dakikalık bir mesafedeydi.

Arabayı durdurdu. Motoru kapatmamıştı. Gündüzler hâlâ sıcağın olmasına rağmen, ağaçlıklı bu bölgede geceler serin olabiliyordu. Uykulayan Aysun'un üşümesini hiç istemezdi. Arabadan indi. Etrafına bakındı. Girdikleri bahçe parke taşlardan yapılmıştı. İki katlı villanın bir havuzu bile vardı. Emlakçı her şeyi dört dörtlük hazırlamış gibiydi. Soluk iki ışık, güneş enerjisiyle çalışıyor gibi görünüyordu. Ama etrafı yeterince aydınlatmıştı.

Kumandaya basıp bahçeye giren demir kapıyı kapattı. Eve gidip ahşap görünümlü çelik kapısını açtı. Üzerindeki şifreli paneli kullanmıştı. Hırsızlığa karşı her türlü önlem düşünülmüştü. Tepede kameralar bile vardı.

Geri döndü. Arabanın motorunu durdurup sağ kapısına gitti. Açıp Aysun'a doğru uzandı. Genç kız uyku sersemi bir halde gözlerini açmıştı zaten.

"Geldik mi?" diye sordu çocuksu bir sesle. Uykusu sesine yansımıştı.

"Geldik..." Aysun sendeleyerek çıkmaya çalıştı. Ayağa kalkarken kocasının güçlü kollarından destek almıştı. O kadar uykusu vardı ki, yüzünü onun geniş göğsüne gömdü.

Vural gülümsedi. Sırnaşık bir kedi yavrusu gibiydi. "Gel bakalım..." dedi kulağına. Eğilip yumuşakça kollarına alıvermişti onu. Aysun'un ayakları yerden kesilince incecik kolları genç adamın boynuna dolandı. Yüzünü yanık boynuna yasladığına bile dikkat etmedi. Hatta mis gibi kokusu burun deliklerinden dolunca yüzünü iyice gömmüştü tenine...

Genç kız eve sokulduğunu, merdivenlerden çıkarıldığını ve çok geniş bir yatağa yatırıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Üzeri ince bir örtüyle örtülmüştü. Vural geri dönerken, "Nereye?" diye fısıldadı uykulu bir sesle.

"Valizlerimizi almalıyım. Sen uyu..."

Aysun yan döndü. Kıvrıldı. "Hımm..." dedi onaylar gibi. "Uyumamam lazım ama değil mi?..."

"Neden?"

"Bir şeycikler... yapmayacak mıyız?"

Genç adam duraklamıştı. Sonra sakın bir şekilde mırıldandı. "Sabah oldu zaten..."

O odadan çıkınca, genç kız uyku sersemi onun ne demek istediğini düşünüyordu. Sabah mı olmuştu? Olduysa olmuştu! Ne vardı ki? İlk gecelerinde sevişmeyecekler miydi? Ne demek istemişti bu adam?

Gözlerini yumdu. Onu beklerken birkaç dakikacık daha uyuyabilirdi...

Vural valizleri ve birkaç parça küçük eşyayı odaya getirdiğinde, Aysun çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Genç adam elindekileri

bir kenara bıraktı. Kendi valizini ve Aysun'unkini kanepenin üzerine koymuştu. Her ikisinin de kapağını açtı. Kendi valizindeki-leri alışkın bir şekilde yatak odasındaki dolaba yerleştirdi. Yaz olduğu için fazla bir şey almamıştı zaten. İncecik birkaç şey burada bir hafta yeterdi. Sonra Aysun'un valizine baktı. Onunki daha doluydu. Bir de küçük valiz getirmişti genç kız. Onunkileri yerleştirip yerleştirmeme konusunda kararsız kaldı. En iyisi yerleştirmemektir. Belki iç çamaşırları gibi birkaç özel eşyası yüzünden huzursuz olurdu.

Gün ışımaya başlamıştı. Üzerindekileri çıkarıp sessizce deniz şortunu giydi. Biraz uyumayı düşünüyordu ama öncesinde yüzmek iyi gelecekti. Bir de havlu aldı eline. Dolabın içinde bir kısma, epeyce temiz plaj havlusu stoklanmıştı. Demek kalabalık aileler düşünülmüştü.

Deniz evin ön tarafındaydı. Özel bir plaja benziyordu. Plajın bir kısmı küçük çakıllardan oluşurken, suyun içinde incecik kumlara dönüşüyordu. Havlusunu çakılların üzerine bırakıp kalçalarına kadar suyun içinde yürüdü. Deniz sabahın bu saatinde bile ılıktı.

Kendisini suyun içine bıraktı. İçindeki ateşi birazcık soğutmayı denedi. Uzun kulaçlarla açıldı derinlere... Su çok durgundu. Keşke şnorkel alsaydı yanına. Biraz dalıp derinlikleri seyrederdi. Suyun içindeki sessizlik belki yüreğindeki ve aklındaki karmaşaya iyi gelirdi.

Yeniden kıyıya döndüğünde güneş görünmeye başlamıştı artık. Havlu ile kurulanıp eve doğru yöneldi. Sessiz olmaya çaba harcayarak içeriye girdi. Merdivenleri çıkıp yatak odasına gitti. İçeriye girdiğinde Aysun'u uyur bulacağını düşünüyordu. Genç kızı yatakta oturur görünce şaşırdı.

"Uyandın mı?" diye sordu sakince. Farkında olmadan omuzlarındaki büyük havluyu azıcık çekmişti. Aydınlık odada yanıklarının gözükmesini engellemişti.

Aysun elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Hı hı!" dedi çocuksu bir tonla. Sonra mahmur gözlerini ona dikti. "Sen... neredeydin? Yüzdün mü yoksa?"

"Evet..." dedi genç adam.

Genç kız yutkundu. Bakışları pencereden vuran ışığa çevrildi. Günün aydınlandığını fark etmişti.

"Ben... uyumuşum!" dedi sıkıntılı bir sesle. Gözleri onun havludan görünen çıplak göğsüne, oradan da düz midesine kaydı. Sonra acele ile yeniden yüzüne çevirdi bakışlarını. "Özür dile-
rim..." dedi yavaşça.

"Neden?.."

Vural onun bakışlarını fark etmemişti. Yatağın karşısındaki kanepeye yönelmişti. Valizini boşaltırken içinde kendisine ait şampuan ve diş fırçasının bulunduğu fermuarlı küçük çantasını oraya bırakmıştı.

"Sana... ilk gece için... söz vermiştim."

Genç adam ona döndü gülümseyerek. "Sözünü tutmaman gibi bir şey olmadı. Geç geldik zaten..."

Aysun kıpırdandı yerinde. "Uyuduğum için kızmadın mı?" diye sordu üzgünce.

"Hayır..." Dönüp banyoya doğru yöneldi bu sefer. "Üzerindekileri çıkarıp rahat bir şeyler giy ve yine uyu hence..."

"Sen?.."

"Duş alıp, ben de uyurum belki."

"Vural?" Genç adam durdu. Başını çevirip onun güzel yüzünü süzdü bir an. Genç kız gözlerini kırpıstırdı. Ne diyeceğini, nasıl diyeceğini bilemiyordu. "Bir... Bir şey... yapmayacak mıyız?"

Genç adam başıyla pencereyi, oradan gelen aydınlığı işaret etti belirsizce. "Gün ışıdı... Geç oldu artık."

"Ne... Ne olmuş ki aydınlık olmuşsa?" Sonra aklıma onunla karanlıkta sevişmeyi istediği geldi. Böylece yanıklarını göremeyecek, içi istemediği kötü duygularla dolmayacaktı. Yani mide bulantısı veya tiksintiyle...

“Anlaşmıştık bu konuda...” demişti genç adam da zaten. Neyi kastettiği belliydi.

“Ama... ilk gecemiz...” diye itiraz etti Aysun.

“İlk gecemiz geçti tatlım,” derken onu incitmeyecek şekilde gülümsüyordu genç adam.

Aysun yüreğinde genişleyen sıkıntı yüzünden huzursuzca alt dudağını dişledi. Dün sevişmekten korkuyordu... Şimdi ise sevişemeyecek olmaktan! İleride bu geceyi böyle mi hatırlayacaktı? İlk gecesini böyle geçirmek hiç aklında yoktu. Korksa bile... sırf Vural'a olan saygısından bunu yapmayı istedi. Bu adam bu yakınlığı hak etmişti! Şu kuru vücuduna sahip olmak için çok fazla fedakârlık yapmıştı.

“Geçmedi henüz...” dedi ona. “Daha sabahın körü! Saat yedi bile değil...”

“Sorun değil Aysun. Nasılsa çok vaktimiz var...” diye gerçekten sabırlı bir sesle karşılık verdi Vural.

“Perdeleri çekebiliriz...” Genç kız pencereye bakmıştı. Işığı engelleyecek kalın perdeler vardı. “Yanıkların için olmasa bile... ben utanırım zaten. Her yerimi göreceksin değil mi?”

“Muhtemelen...” derken onun saflığı karşısında gülümsemişti genç adam. Ve cesaretine de hayran olmuştu. Onun sevişmeyecekleri için sevineceğini sanmıştı oysa. Böyle fedakârlık yapacağını düşünmemişti. “Sorun değil gerçekten. Daha bir hafta buradayız. Senden bir gece alacağım var... Ha bugün olmuş, ha yarın... fark etmez.”

“Emin misin?”

“Evet...”

“Bana kızmayacak mısın?”

“Saçmalama! Ben öyle ikiyüzlü bir adam mıyım?”

Genç kızın cevap vermesini beklemeden banyoya girmişti. Aysun kendisini sırtüstü yatağa bıraktı. Gözleri tavandaydı. Uykusu açılmıştı iyice. Bakışları yine pencere tarafına kaydı. Perdelerin özel perdeler olduğunu görebiliyordu. İki kat ve arasında siyah

film olan bu perdeler kesinlikle ışık geçirmiyordu. Hatta bunlardan Vural'ın evine bile almıştı. Yani artık kendi evi olan yere...

Bir süre sonra Vural geri geldi. Üzerinde bu sefer temiz banyo havlusu vardı. Biri beline sarılmıştı. Diğeri de omuzlarına dolanmıştı. Gür gri saçları dağınıktı. Hızlı hızlı kurulandığı belliydi. Tıraş bile olmuştu. Güzel yüzünün cildi pırıl pırıldı. Sabahın köründe tertemiz bir adam duruyordu karşısında...

Aysun yataktan ayaklarını sarkıttı. "Ben de... tuvalete gideyim..." diye mırıldandı biraz çatlak bir sesle. Kocasının dev gibi cüssesi ile o havluların altında çıplak olduğunu bilmek nefesini kesmişti. Üstelik havlunun sarılı olduğu kalçaları gerçekten... güzel görünüyordu. Adeta avuçları kaşınmıştı... Onlara dokunmak istemişti.

Gözlerini ondan kaçırıp yerdeki küçük el çantasını aldı. Banyoda ihtiyaç duyabileceği her şey içindeydi. Sonra doğruca banyoya girdi. Güzel, çok geniş bir banyoydu. Belli ki hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Bir köşede Vural'ın evine aldırılmış olduğu jakuzinin bir benzeri vardı. Bir duvar boydan boya aynaydı. Aynadan baktığında, yüzünde birkaç sim tanesinin hâlâ parladığını gördü. En iyisi güzel bir duş almaktı.

Soyunup çıplık kaldı. Boy aynasında çıplak vücuduna baktı bu sefer. Aynanın bazı yerleri buharla kaplı olmasına rağmen ince vücudu açıkça görünüyordu. Dik göğüslerinin uçları son beş dakikadır yine sertleşmişti. Ve bir türlü düzelmeyordu. Mekanizma arızası olduğu kesindi. Genç adamın havlulu hali aklını karmakarışık etmişti.

Gözleri düz göbeğine ve oradan da daha aşağıya kaydı. Tek bir tüy bile olmayan kadınlığının küçücük görünümü bir erkek için hiç de cazip gibi durmuyordu. Yoksa Vural oraya dokunup okşadıktan sonra beğenmediğine mi karar vermişti? Ona karşı olan hevesi sönmüş müydü? Son günlerde ne doğru düzgün öpmüş, ne de okşamıştı. Bu kuru vücudu ona güzel gelmiyor muydu artık?

Sıcak suyun altına girmeden önce tuvalet ve dış fırçalama işini halletti. Gerçi dün akşam fırçalayıp düğüne gittikten sonra ağzına bir lokma koymamıştı. Sonra büyük bir keyifle kendisini duşun altına bıraktı. Şapka büyüklüğünde kocaman bir duş başlığı vardı. Sanki yağmur altındaymış gibi kocaman bir alandan ıslanıyordu bedeni. Gecenin yorgunluğu suyla beraber akıp gitti. Ancak göğüs uçlarındaki sertlik ve sızlama adeta acıma boyutuna gelmişti. Alnını siyah, kaliteli fayansa dayadı.

Bu halinin sebebini anlayamıyordu. İlk geceyi kurtarmış olduğuna sevinmesi gerekirken, vücudu bunu kabullenmiyordu bir türlü. Gergindi hâlâ... Eğer gece uyumamış olsaydı şimdi ilk tecrübesini yaşamış olurdu. Belki de şimdi Vural ile birlikte duş alıyor olurdu. İlginçti ama evlilikle ilgili ilk aklına gelen şey, kocası ile birlikte duş yapabilecek olmaktı. Çok gençken bunu bir filmde görmüş ve fazlasıyla erotik bulmuştu.

Saçlarını biraz kurutup havluyu başına sardı. Büyükçe bir havluyu da göğsünden itibaren bağlayıp banyo kapısına yöneldi. Narin omuzları meydandaydı. Uzun boyundan dolayı havlu kalçalarını zar zor örtüyordu. Kollarını biraz kaldırırsa bir erkek için nefis bir göz ziyafeti vaat ediyordu.

Bu güzelliği görecekt kimse yoktu tabii ki. Vural odada değildi. Sıkıntılı bir şekilde pencereye gidip dışarıdaki manzaraya baktı. Deniz görünüyordu. Su çarşaf gibiydi. Yazlık evin verandası güneş almaya başlamıştı. Ama bahçeyi dolduran ağaçlar yüzünden çok büyük bir alan gölgelikti.

Uzanıp kalın, çift katlı perdeyi çekti. Tahmin ettiği gibi oda hemen kararmıştı. Zifiri karanlık değildi ama adeta oda lambasını yakmaya zorluyordu. Sinema karanlığına kavuşmuştu.

Başındaki havluyu çekip aldı. Üzerindeki de çekip ikisini bir koltuğa fırlattı. Çırılçıplak yatağa gitti. Giderken eline telefonunu almıştı. Kırışmış yatak örtüsünü çekip içine girdi. İlk anda serin gelmişti...

Telefonunun açma düğmesine bastı. Kilit ekrandan çıkıp arama kısmına girdi. Numara aklında olmasına rağmen doğrudan kısa yola kaydettiği numarayı aradı.

Kısa bir çalıştan sonra karşıdan telefon açılmıştı.

“Alo?” dedi yavaşça. “Vural Bey?”

Karşı taraftaki adam duraklamıştı bir an. Sonra onun keyifli bir şekilde gülümsediğini hissetti. “Evet, benim...” demişti.

“Kocam olan Vural Bey mi? Hani şu iri yarı atletik adam?.. Güzel gri gözleri olan şey...”

“Kulağa hoş geliyor böyle tarif edince... Bir sorun mu var?”

“Evet... Uyumaya çalışıyorum ama burası tek başına çok sıkıcı...” Yutkunmuştu. “Yatağımı yadırgadım sanırım.”

Vural duraklamıştı yine. “Ne yapabilirim peki?”

“Çok önemli bir işle meşgul değilsen... yatağa gelebilir misin? Hani uyuyacaktık biraz?”

“Kahvaltı hazırlayayım demiştim... Sen uyuyabilirsin. Beklerim ben.”

“Hımm! Kahvaltı güzel bir fikir gerçekten... Ama acelesi yok. Lütfen gel! Beraber uyuyalım. Sen aşağıdayken ben nasıl rahatça uyurum?”

“Aysun...”

Onun itiraz etmesini engelledi genç kız. “Bekliyorum...” dedi ve telefonu kapattı. Sonra yan taraftaki komodinin üzerine bıraktı. Gözleri yarı aralık kapıya kaydı. Karanlık oda oradan gelen bir miktar ışıkla görülebilir haldeydi. Kapı kapanınca iyice loş olacağı kesindi.

Bir dakika geçmemişti ki kapı iyice aralandı. Vural’ın iri gövdesi görüldü. Genç kız gözlerini kıstı. Galiba kocasının üzerindeki şort krem rengindeydi. Bir de kısa kollu bir gömlek giymişti. Onu ilk kez kısa kollu gömlekle görüyordu ama içerisi çok loş olduğu için yanık kolu pek belli değildi.

Vural da yatak odasına girince şaşırmıştı. Gözleri bir an için odanın loşluğuna alışamamıştı. Perdeler çekilince dışarıdaki güneş ışığı hayret verici derecede engellenmişti. Bakışları perdelerden

yatak tarafına kaydı. Aysun yatağın içindeydi. Tam ortada yarı oturur gibi uzanmıştı. Örtü omuzlarına kadar çekilmişti ama çıplak omuzlarının yuvarlak köşeleri görünüyordu. Elleri örtünün içindeydi. Sadece beyaz boynu ve yüzü bir bütün olarak meydana vardı. Loş ortam bile yüzünün güzelliğini gizleyemiyordu.

“Kapıyı kapat...” dedi genç kız. “Çok değil... Hafif ışık gelsin!”

Sesi minicik bir emirle doluydu. Vural farkında olmadan kapıyı birkaç parmak kalıncaya kadar kapattı. Oda şimdi iyice karanlık olmuştu.

“Hadi gel...” dedi Aysun. Vural fark etmese bile genç kız sesinin heyecandan titrediğine emindi.

“Ben... bu saatlerde... hiç uyuyamam ki!” diye mırıldandı genç adam. Karısının görünümünü içini ürpertmişti. Bu kadın neden kendisine bu kadar çekici geliyordu anlayamıyordu.

“Her şeyin bir ilki vardır. Gel hadi...” dedi Aysun mırıldanır gibi.

Genç adam yatağa yanaştı. Bir metre kala durdu. Şimdi gözleri karısını daha iyi görüyordu. Tam yatağa uzanmak için bir hamle yapacaktı ki Aysun durdurdu onu.

“Hayır! Elbiselerinle mi yatacaksın?”

“Evet. Sen uyuduktan sonra kalkarım belki...”

“Olmaz... Çıkar üstündekileri. Ben hiç sevmem öyle.”

Vural mecburen elini gömleğinin düğmelerine attı. Yavaşça tek tek çözdü. Karısı gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Biraz şaşkıncı genç adam. Aklında birkaç tane soru vardı. Oda'nın karanlığını anlayabilirdi. Ama Aysun neden illa onunla yatmak istiyordu? Acaba üzerine ne giymişti? Örtünün altında ne vardı?

Gömleğini yandaki koltuğa bıraktı. Şimdi üstü çıplaktı. Biçimli göğüs kaslarının sert hatlarında gezinen ışık, onu bir çizgi kahramanı gibi gösterişli yapıyordu.

“Şortunu da...” diye fısıldadı Aysun. Kalbi deli gibi atıyordu. Hayatında bu kadar güzel bir erkek vücudu görmemişti. Loş ışıkta daha da mı cazipti acaba? Plajda Gürkan'ın atletik vücuduna bakarken hiç böyle etkilenmemişti. Kalbi böyle deli gibi

atmamıştı! Belki de heyecanının sebebi... ilk kez bir erkeğin vücudunu tamamen çıplak görecektir olmasındı! Acaba içerisi biraz daha aydınlık olsa, daha mı iyi olurdu?

Genç adam itiraz etmeden elini şortuna götürdü. Onu da çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. Sonra bakışları karısına döndü. Tam yatağa doğru bir hamle yapacaktı ki Aysun yine durdurdu.

“Onu da...”

Genç kızın gözleri kocasının üzerindeki iç çamaşırındaydı. Bu boxer iç çamaşırları gerçekten de erkeklere fena halde yakışmıyordu. En azından bu adama...

Vural gözlerini kısmıştı. Onun ne yapmak istediğini düşünüyordu. “Sen ciddi misin?” diye sordu yavaşça.

“Çıkar hadi...” diye titrek bir sesle emretti Aysun. Göğüs uçları yeniden taş gibi olmuştu. Göbeğinin altında engelleyemediği ürpertiler başlamıştı. Bakışlarını kaçırmak istese de... gözleri genç adamın hareketlerindeydi. Vural parmaklarını iç çamaşırının kenarına geçirdiğinde, nabızı artık atmaktan vazgeçmişti. Kocasını adeta öldürücü bir yavaşlıkla hareket ediyordu. İncecik kumaş biraz aşağıya doğru kaydığı anda ise gerçekten de ölmekten korktu. Nefes almalıydı! Hem de acilen! Gerçi bu karanlıkta ne kadar ayrıntı görebilirdi ki?

Ve iç çamaşırı genç adamın dar kalçalarından bileklerinin üzerine kaydı...

Aysun yanılmıştı! Karanlığa alışmış gözlerle her şey gayet net görünüyordu. Kocasını bir adım atarak iç çamaşırını halının üzerinde bırakırken, yatağa daha da yaklaşıvermişti. Dizleri neredeyse yatağa değiyordu. Halinden pek utanıyor gibi değildi. Gözleri Aysun’un yüzündeydi. Aysun ise büyülenmiş gibiydi. Sessizce, bir erkeğin sahip olduğu en özel kısma bakıyordu. Ve bu mesafeden öyle bir şeyin haşmetini görmemek imkânsızdı.

Korkutucu... ama çok güzeldi.

“Oldu mu?” diye fısıldadı Vural. Onun da sesi biraz değişmişti.

Genç kızın bakışları bir an onun yüzüne çevrildi. Aklında onun yanıkları ile ilgili zerre kadar bir endişe yoktu. Tamamen

çiğ bir beğeniyle kocasına bakıyordu. Damarlarındaki kanın akışı endişe verici boyutlara yükselmişti. Sonra uzandığı yerde biraz doğruldu. Dirseği ile destek alırken boşta kalan elini yavaşça örtünün altından çıkardı. O esnada örtü biraz aşağıya kaymıştı. Kenarı, bir göğsünü açıkta bırakırken diğer göğsünün sivri ucuna takılıp kaldı. Genç kızın titreyen eli hareketine devam ediyordu.

Parmak uçları genç adamın önce düz karnına dokundu. Orada dolaştı bir iki saniye... İri vücut hafifçe gerilmişti. Sonra... Sonra parmak uçları aşağıya kaydı. Kendisinden beklenmeyecek bir cesaretle o sert, istekli şeye nazikçe dokundu. Hafif, küçük bir temastı. Ürktü ilk anda... Geri çekecek gibi oldu parmaklarını. Sonra merakı galip geldi. Hafif bir nefes aldı. Yeniden dokundu gergin dokusuna... Bu sefer daha rahattı. Vural'ın kötü bir tepki vermemesi dokunma isteğini arttırmıştı. Hatta verdiği tepki... bu temastan hoşlandığını gösteriyordu.

Kendisi de hoşlanmıştı. Onun erkekliğini okşadıkça, kendi vücudu bir şeyleri bekler, bir şeyleri ister olmuştu. Ne istediğini tam bilmiyordu. Ne hissedeceğini de tam bilmiyordu. Ama güzel bir şey olmalıydı ki, istiyordu! Avucunda devleşen bu sert şey onu korkuttuğu kadar cezbediyordu da...

Hissettiklerinin etkisiyle kasıklarındaki sızı artmıştı. Sızlamasını dindirebilmenin tek yolu belliydi. İstemeye istemeye elini geriye çekti. Kendisini yatağa bıraktı. Üzerindeki örtü iyice sıyrılmıştı.

"Gel..." dedi kocasına. Gözleri süzölmüştü. Sesi cızırtılıydı.

"Uyumayacak mıydık?" diye mırıldandı Vural gülümseyerek. Gözleri gerilmiş göğüslerine takılmıştı. Loş odada genç kızın beyaz vücudu fosforlu gibi parlıyordu.

Aysun da gülümsemeye çalıştı. Ateşli bakışlar yüzünden vücudundaki her santim gerilmişti. "Şimdilik... uyumayı unut!" diye fısıldadı sonra yavaşça. "Bana ait olan her şeyi... istiyorum!"

28. BÖLÜM

Ural ondan böyle bir davranış beklemiyordu aslında. Yukarıya yatak odasına çağırılınca şaşırmıştı. Hele karısının cesurca kendi vücuduna dokunmasını hiç beklemiyordu. Titreyen ellerinin farkındaydı. Kabul etmeliydi ki, Aysun fazlasıyla içten, dürüst bir kadındı. Ona verdiği sözü tutamadığı için olan huzursuzluğu açıktı.

Gözleri karısının yüzünde gezindi. Belli belirsiz bir korku da vardı o bakışlarda. İlk tecrübesinden korktuğu açıktı. Her ne kadar cesur görünse de, yeşil bakışlarda ürkek bir titreme vardı.

Usulca yatağa attı bir dizini... Sonra yavaşça onun yanına uzandı. Yanık olmayan elini kaldırdı. Alnına düşmüş bakır ışıltılı saçlarını çekti sevgiyle... Duştan yeni çıkmış olduğu nemli olmasından belliydi. Parmak uçları nazikçe yanağında gezindi. Aysun'un gözleri hafif kapanmıştı. Böylesine fedakâr bir kadın için her şey yapılabilirdi. Gürkan'ı hâlâ sevdiğine emindi. Onu sevmesine rağmen, bir inat uğruna kendisiyle evlenmesi ise açık bir aptallıktı. Yanıkları olan, ihtiyar görünümlü bir adamla!

Yine de fedakârdı işte... Her şeyi hazırlamıştı. Karanlık bir oda, delicesine sevilecek tertemiz bir vücut, kafaca sevişmeye hazır bir kadın... Hatta onu da tahrik etmek, hazır hale getirmek için titreyen eliyle erkekliğine dokunmuştu. Heyecanlanmasını iyice arttırıncaya kadar okşamıştı...

Şimdi şurada her şeye hazır halde yatan bu kadını bir erkek nasıl olur da sevmezdi?

Tek sorun, onun kalbinde başka birisinin olmasıydı. Bu can sıkıcı bir düşünce olsa da, haftalardır buna alıştırmıştı kendisini.

Onun gururunu kurtarmak için evlenmiş gibi görünse de... Aysun ile evlenmek gerçekten de çok istediği bir şeydi. Belki ömrü boyunca sevlimeyecekti ama hiç değilse... o hep yanında olacaktı. Yatağında yatacaktı. Ona sarılabilecekti. Kokusunu içine çekebilecekti.

Parmak uçları boynuna kaydığında Aysun gözlerini iyice yummuştu. Bir süre narin teninde gezinip incecik kemiklerini hissetti. O kadar pürüzsüz bir cildi vardı ki... Bunu çok önceden fark etmişti zaten... Onun göğüslerini Bursa'daki evde ilk öptüğünde, teninin kadifemsi yumuşaklığını algılamıştı.

Parmak uçları göğsünün yuvarlak hattını izledi. Aysun sessizce yatıyordu. Sırtüstü ve elleri iki yana açık bir halde bekliyordu. Parmaklarını her iki göğsünün çevresinde gezdirdi. Daireleri daraltarak uçlarına doğru yaklaştırdı. Açık renk halelere geldi. Onun ürperdiğini tecrübeli bir erkek olarak fark edebilirdi. Göğüs ucunun çevresi de heyecandan büzüşmüş, tüm enerjisini uçlarını sertleştirmeye vermiş gibiydi...

Parmakları gerilmiş göğüslerinin çevresinde delirtici bir yavaşlıkla gezinirken, başparmağı o tepelikleri okşadı. Daha fazlasını ister gibi delice sertleşmişti. Onlara dokunmak bir erkek için inanılmaz bir zevkti.

Aysun'un nefesleri sıklaşmıştı. Karısının dudakları kapalıydı ama minicik bir inleme kaçtı aralarından. Evet, hiç değilse karısına ilk tecrübesinde zevk verebilirdi. Onun aklını alacak kadar uğraşmalıydı. Gürkan tamamen aklından çıkmalıydı. Yeğenine ne kadar düşkün olsa da, onu kıskanmasına engel olamıyordu.

Eli usul usul aşağıya kaydı. İnce örtü karısının göbeğinde başlıyordu. Düz göbeğinde biraz oyalandıktan sonra örtüyü yavaşça sıyırmaya başladı. Kendi kalbi de deli gibi atıyordu. Daha önce görmediği bir şey değildi... Dokunmadığı, öpmediği bir bölge hiç değildi. Ama söz konusu Aysun olunca, her şey farklılaşıyordu. Daha önce hiçbir kadına böyle delice bir istek duymamıştı. Eli aşağılara indikçe, heyecanı böylesine artmamıştı.

Örtüyü iyice sıyırmıştı. Gözleri parmaklarının gezindiği yerdeydi. Tıpkı hatırladığı gibiydi. Küçük, çekici, tertemiz... Kadınlığının ince çizgisine erişmeden önce çevresinde gezindi. Aysun'un iyice rahatlamasını, tahrik olmasını istiyordu. Bacaklarının kenarına kadar inip yeniden yukarıya çıkarıyordu parmaklarını. Kıvrımlarına dokunmadan parça parça arttırıyordu Aysun'un bekleyişini...

Ve... Ve başarılı olduğu aşikârdı. Karısının kızardığını fark etmemişti. Bacakları aralanan karısının bir bekleyişle ona kendini açtığını görmüştü sadece... Bir çiçek gibi açmıştı Aysun. Utangaç ama daha fazlasına hasret...

O hafif kabarıklığa ilk dokunduğunda, ilk sefer aldığı zevkin daha fazlasını aldı. Evde dokunduğu zaman kot pantolonunun engelleyici baskısı vardı. Oysa şimdi kalın parmaklarında onun sıcaklığını, pürüzsüzlüğünü ve hatta... ürperişini hissedebiliyordu. Aysun dudaklarından bir inleme daha kaçırduğunda parmaklarının baskısını arttırmıştı. Nereye dokunacağını iyi bilmenin etkisini görebiliyordu. Aysun tutunacak bir şey bulamayınca yanlamasına uzanmış olan genç adamın yanık elini yakalamıştı. İnce parmakları farkında olmadığı bir ihtirasla sıkılmıştı onun elini.

Vural dudaklarını yavaşça uzattı. Gerilmiş göğüslerinin tadını özlemişti. Kaç haftadır bunu yapmayı hayal ediyordu aslında. Aysun'un her an vazgeçebileceği düşüncesi ile ondan sürekli uzak durmaya çalışmıştı. Onu dudaklarından öperken bile fazla ateşli olmamasına çalışmıştı. Onu ilk öptüğü karanlık gecedan sonra her şey değişmişti. Açık olmak gerekirse bir daha başka kadını öpmekten öyle zevk almamıştı. Bu tecrübesiz kadının dudaklarının verdiği lezzeti bir daha başkası vermemişti. Ne Selda, ne Banu... Kendisine göz süzen ve bir şeyler bekleyen başka kadınlara da ilgi duyamamıştı o gecedan sonra...

Aysun'u tanımak tüm hayatını değiştirmişti. Bazı şeyleri mahvederken bazı şeyleri de özelleştirmişti... Şimdi göğsünün bir parçası ağzının içinde istekle gerilirken, aklında ondan başka kadının

olamayacağını düşünüyordu. Onun verdiği bu zevki, huzuru hiçbir kadın veremezdi.

Karısı onun yanık elini tuttuğunun farkında mıydı acaba? Aysun'un diğer eli de havalanıp saçlarına dokunmuştu. Başını göğüslerine bastırırken hafif hafif de saçlarını okşuyordu. Demek şimdilik doğru yoldaydı. Aysun keyif alıyor gibiydi. Buna memnun oldu.

Elde ettiği erkekçe güvenle aşağıya kaydırıp dudaklarını. Örtüyü tamamen yere atarken dilini göbeğinin çevresinde gezdirdi. Minik öpücüklerle uzun uzun öptü. Aysun sessizdi... Sadece nefes alış veriş farkılaşmıştı. Daha fazla dayanamayarak karısının ince bacaklarını iki yana açtı. Ve vücudunu aşağıya çekerek yüzünü bacaklarının arasına gömdü.

Tertemiz, sıcacık kıvrımları fethetti iştahla. Göğüslerine uyguladığı gibi yavaş, sakın değildi. Buruk tadını aldı karısını delirtirken... Sessiz Aysun artık sesinin çıkmasına engel olamıyordu. Hızlı hızlı nefes alırken küçük inlemeler de boğazından kaçırıyordu. Bu Vural için iyi bir ödüldü. Onun hazır olduğu o kadar belliydi ki...

Ne kadar uzatmak isterse istesin, genç adam da karısı gibi gerilmişti. Daha fazlasını istiyordu. Aysun'un ne kadar istediğini bilmiyordu ama artık ona sahip olmak için vücudunun her zeresi mesaj gönderip duruyordu.

Doğruldu...

Aysun gözlerini araladı. Yeşil gözlere baktı genç adam bir an. Aysun sessizce bekliyordu. Ne itiraz edecek, ne de onu engellemeye çalışacak gibiydi. Kaçınılmaz sonu kabullenmiş ve hatta istiyor gibi görünüyordu.

Açık ince bacakları arasına sokuldu dikkatle. Onu ürkütmeden kalçalarını yanaştırdı. Elini aşağıya indirip en uygun pozisyonu ayarladı. Hiç acele etmiyordu. İlk temas anında bile Aysun sesini çıkarmamıştı. Sadece başını yana çevirmişti ve bir

bekleyiŖe gemiŖti. Genç adam biraz yüklendi... arŖafı yakalayan Aysun dudaklarını sıkmiŖti.

Vural onun canını yakmadan ne kadar baŖarılı olabileceğini bilmiyordu. İri yarı bir adamdı maalesef... Ve onun kadınlığı da çok narindi. İlk defa olmasının dezavantajını nasıl yok edebileceğini bilmiyordu. Neyse ki Aysun yeterince heyecanlanmıŖtı ve vücudu bu birleŖmeye hazırdı. İçine doğru yeniden süzülürken fazla zorlukla karŖılaŖmadı. Minicik bir kasılmadan baŖka...

Aysun hiç sesini ıkarmamıŖtı. Canı çok yanmıŖ gibi de görünmüyordu. BaŖını çevirdi ve gözlerini açtı. Gülümsedi belli belirsiz... İŖte bu cesaret vericiydi. Vural rahatladı. Yine de kıpırdamadan durdu bir iki saniye. Acısı varsa geçmesini bekledi.

Aysun'un bir eli genç adamın yanık olmayan kolunda geziniyordu. Bilinçli yaptığı bir Ŗey değildi. O koldan sıkıca tutarken, diğer eli de kocasının hareketsiz kalçasına kaydı.

"Bu kadar değildir umarım!" dedi minik bir alayla. Sesi przlyd.

Vural gülümsedi. Hem cesur, hem de özgüveni olan bir kadındı bu... Zeki, esprili, zel...

Ağırlığını onun üzerine bırakırken dudakları onun dolgun, plesi dudaklarına kaydı. Aysun da istekle karŖılık vermiŖti. Dirseklerinden destek alan genç adam hareketlerini sıklaŖtırmıŖtı. Kalçasını her bastırışında Aysun'un gerildiği, zevkli bir tepki verdiğini hissediyordu. Bazı anlarda öpmeyi kesip bir an dünyadan kopuyordu Aysun. Ama sonra yine genç adamın pŖşüne istekle karŖılık veriyordu.

Hareketleri hızlandıkça ve sona yaklaŖtıka, her ikisinin de nefesi sıklaŖmıŖtı. Vural biraz doğrulup daha güçlü baskılarla ona zevk verirken, Aysun'un elleri hareketlendi. Bir eli kocasının beline dolanırken, diğer eli yanık omzuna doğru kaydı.

İŖte sadece... sadece o an bir sıkıntı oldu.

Kesinlikle Aysun tarafından değil... Genç kadın delicesine bir istekle kocasına sarılmak ve yükseldiği sonsuz zevkin içinde

yalnız kalmamaya uğraşıyordu. Aldığı zevk korkutucuydu. Fakat Vural bir an duraklamış ve... onun elini durdurmuştu. Karısının yanıklarına dokunmasını ve bu muhteşem anda, tüm heyecanının yok olmasını arzulamamıştı. Aysun'un tiksintisinin heyecanını yeneceğinden korkmuştu.

Ancak Aysun'un gözlerini aralayacağını ve “Şapşal...” diyeceğini hiç ummamıştı.

Karısının eli inatla yine iri bedenine kaymıştı. Belinin kenarından yanık sırtına doğru uzandı. Ve terlemiş avucu kocasının yanık cildine yapıştı... Devam etmesini sağlamak için ince vücudunu kıvrıp kendini iyice ona bastırdı. Gözlerini yeniden yummuş ve aldığı zevkin doruklarında gezinmesine devam etmişti.

29. BÖLÜM

Aysun kocasının yüzünü süzüyordu. İkisi de yanlamasına yatakta yatıyorlardı. Yüzleri birbirine dönüktü. Uyanalı henüz birkaç dakika olmuştu. Vural uyuyordu. Örtü bellerine kadar örtülüydü. Üşümüyordu. Kocasının uzun kolu ince belindeydi zaten. Bu kolun sarılışı hem bir ısı, hem de bir güven kaynağı gibiydi.

Ah, bu adam gerçekten şanslı bir şeytandı galiba... O ünlü şansının ona yardım ettiği çok açıktı. Hangi kadın üç ay içinde hiç hoşlanmadığı, itici bulduğu bir adamla evlenirdi ki? Sanki her şey Vural'la evlenmesi için tasarlanmış gibiydi. O kadar çok küçük şey bir araya gelmişti ki, en çok itiraz edecek kişi kendisi olması gerekirken, genç adamla evlenmek isteyen de kendisi olmuştu. Komikti ama adım adım onun kollarına geçmişti. Artık onun şansını sorgulamayacaktı. Buna kesin olarak inanmıştı.

Gözleri geniş omuzlarına, biçimli göğsüne kaydı. Ne kadar da güzel bir vücudu olduğunu düşündü yine... Teninin esmerliği, yatağın beyaz örtüsü ile hoş bir tezat oluşturunuyordu. Kasları inanılmaz bir estetiğe sahipti. Vücut çalışan adamlarınki gibi şişirme değildi. Gerçekçi ve gösterişli... Sevişirlerken dokunduğu hiçbir bölgesinde zerre kadar yağ dokusu hissetmemişti. Saf kemik ve kas yığını bir kocası olması hoşuna gitmişti. Bu kadar güzel bir vücudun yanıklarla dolu olması üzüntü vericiydi.

Bakışları yeniden yüzüne çıktı. Ne kadar da sessiz uyuyordu. O yorgunluğa rağmen hem de! Sadece sevişme yorgunluğu değildi. Dügün yorgunluğunun üzerine tüm gece de araba sürmüştü üstelik. Biçimli burun deliklerinden aldığı belli belirsiz nefes yorgunluğunu gizliyordu. Gözleri dudaklarına kaydı. Ne

şımarık dudaklardı bunlar! Neler yapmıştı kendisine öyle? Göğüslerinde çok olmasa da, bacaklarının arasında gezinirken deli gibi utanmıştı. Yine de yapmamasını isteyememişti. Devam etmesini arzulamıştı.

İlk kez yüreğinde gerçek bir kıskançlık duydu... Hem de en yakın arkadaşına karşı. Acaba Selda da bu dudakların delirtici baskısını tatmış mıydı? Vücudunun her yerinde tecrübeli dudakları hissetmiş miydi? Peki ya emlakçı güzeli Banu?..

Anlamadığı bir sıkıntıyla gözlerini yummuştu o anda. Bir iki saniye sonra yeniden açtı. Evlilik böyle bir şey miydi? Sevmediği bir erkeği bile kıskanması evlilik yüzünden miydi?

Ama seks başkaydı...

Hayatı boyunca binlerce kitap okusa, sevişmenin böyle güzel olduğunu anlatacak bir tanesine denk gelemeyeceğini biliyordu. Tarif edilecek bir şey değildi. Tecrübeliydi tabii Yanık Surat... Kalbi başkasına ait bir kadını bile delirtecek kadar iyiydi bu konuda. Sevişirlerken genç adamın verdiği yoğun baskı, vücudunun içinde gezinen heyecanlı sertlik, taştan bir kadını bile canlandırıp aklını başından alabilirdi.

Örtünün altında kasıklarında bir sızı hissedince hafif bir nefes aldı. Hayret! Düşüncesi bile yetmişti. Vücudu ona hemen tepki vermişti! Sevişmeyi yeniden istediğine inanamıyordu. Neler oluyordu böyle?

Aklım meşgul edecek bir şeyler bulmalıydı ama genç adamın güzel yüzüne bakarken bunu yapmak zordu. Kaşının kenarındaki yanığı tam göremiyordu O taraf yumuşak yastığa gömülmüştü. Oda hâlâ karanlıktı. Ama bu yakınlıkta pek çok ayrıntı meydandaydı. Uzun kirpikleri mesela... Sert elmacık kemikleri... Köşeli çenesi...

Kahretsin! Kasıklarındaki kısırtı azalacağına artıyordu gittikçe...

Ona sadece bir kere sevişecekleri konusunda söz vermişti. Yok, hayır, bir kere değil, ilk gece sevişecekleri konusunda söz

vermişti. Kaç kere sevişeceklerini söylememişti ki! Acaba yeniden sevişmek istediğini kocasına nasıl belli edebilirdi?

Elini kaldırdı. Onun alnına dökülen gri saçlara dokundu hafifçe. Geriye doğru iterek düzeltti. Vural'ın gözleri bu temas ile yavaşça aralanmıştı.

"Günaydın!" dedi adam küçük bir gülümsemeyle.

Aysun daha keyifli bir şekilde gülmüştü. "Ne günaydını koca bebek? Akşam oldu. Saat beş..."

"Cidden mi?"

"Hımm! Seni çok mu yordum ben?" Sesi tatlı bir şımarıklıkla çıkmıştı. Yeşil gözleri parlaktı. Farkında değildi ama sevilen bir kadın olmanın huzuruyla sanki daha da güzelleşmişti.

"O kadar da değil!" dedi genç adam hafifçe gerinerek. Sırtüstü dönmüştü o anda.

Aysun'un gözleri daha da parladı. Genç adamın göğüs kasları şahane bir şekilde gerilmişti. Dayanamayıp hafifçe doğruldu. Eli o kasların üzerine gitti. Okşadı yavaşça. "Gerçekten mi?" diye sordu masumca. "Yorulmadın mı o kadar?"

"Biraz yoruldum sanırım... Ama uyuyunca dinlendim," dedi genç adam tembelce.

Genç kadın usulca ona sokuldu. Çıplak göğüslerini onun göğsüne bastıracak şekilde üzerine uzandı. Ellerini adamın iri göğsünde kavuşturmuş, çenesini de ellerine yaslamıştı. Altındaki devasa sert gövdenin kendi bedenine verdiği keyif ise bambaşkaydı.

"İlk sefer... çok güzeldi!" dedi biraz utangaç bir göz süzüşle.

"Öyle mi?"

"Evet... Teşekkür ederim." Sonra merakla kasları kalktı. "Ya senin için?" Bunu merak ediyordu gerçekten. Diğer kadınlardan bir farkı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Her kadın gibi tek ve özel olmayı arzuluyordu. Sevmediği bir erkekten bile katıksız tutkuyu, bağlılığı isteyebilecek kadar zevk almıştı ilk sevişmesinden.

“Benim için de çok güzeldi...” diye mırıldandı genç adam. Yüzleri birbirine çok yakındı. Aysun biraz uzansa dudakları birbirine dokunabilirdi.

“O kadarcık mı?” diye sordu genç kadın.

Vural’ın bir kaşı hafifçe kalktı. “Ne demem gerektiğini bilmediğim için korkuyorum doğrusu...” dedi gülümseyerek.

“Diğer kadınlarla da böyle mi... oluyor?”

“Yöntem aynı...” dedi Vural kararsızca.

“Aptallaşma! Ne demek istediğimi anladın. Sana istediğin zevki verebildim mi? Benden hoşlanmanın karşılığını... alabildin mi?”

Vural onun huzursuzluğunu anlayabiliyordu. Önceki kadınları merak etmeyen bir eş olamazdı. Gülümserken elleri karısının çıplak beline dolandı. Hafif hareketlerle okşadı tenini...

“Daha önce... bu kadar zevk aldığımı hatırlamıyorum!” dedi dürüst bir sesle. Karanlıkta o güzel gözleri yine gri parıltılar saçıyordu. “Her şey... inanılmaz güzeldi. Sen harikaydın!”

Aysun’un yüzü değişti iyice. Mutlu bir şekilde gülümsediğinin farkında değildi. “Gerçekten mi? İyi, sevindim!” dedi keyifli bir tonla. Çenesini elinden kaldırıp uzandı ve kocasının çapkın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu hoşuna gitmişti. Rahatça öpebildiği ve öpmeye hakkı olduğu bir adama sahipti... Evlilik güzel bir şeydi.

“Acıkmadın mı?” diye sordu genç adam.

Aysun kıpırdanıp aralanmış hacaklarını onun kasıklarına yaslamıştı. Hissettiği sert baskı ile başını iki yana salladı. “Hayır... Çok aç değilim,” dedi ses tonu biraz bozularak. Kalçalarına kayan koca avucun hafifçe çekiştirmesi ile kasıklarında hissettiği baskı heyecan verici bir boyuta ulaşmıştı. Şu anda kim yemeği düşünebilirdi ki? “Sen aç mısın?” diye sordu bilmiş bir ifadeyle. Aslında genç adamın neye aç olduğunu gayet iyi hissedebiliyordu.

Vural’ın gözleri ışıldamıştı. “Sanırım yarın sabaha kadar dayanabilirim!”

Aysun kıkırdadı. Dudaklarını kocasına doğru uzatırken, “Güzel...” diye fısıldadı. “Bu utanmaz karın yine sevişmek istiyor. Hem de yarın sabaha kadar... Belki de balayımızın sonuna kadar. Ama söz... Arada sırada bir şeyler yemene izin vereceğim!”

Aysun’un kalbi anlayamadığı bir heyecanla doluydu. Çok istediği yeni bir eşyaya sahip olmuş gibi hissediyordu kendisini. Evli olduğuna hâlâ inanmakta zorlanıyordu. Ama gerçekte işte. Bundan sonra bedeni dâhil, her şeyini bu adamla paylaşacaktı. Artık güçlü bir erkeğe, onu sahiplenen, koruyan cesur bir kocaya sahipti. Üstelik ikinci sevişmesi ilkinden bile güzel olunca, yaptıklarının bir yanılgı olmadığını anlamıştı. Aldığı zevk bir rastlantı değildi. Bu adam cinsel kimliğinin çok önemli bir kısmını vahşice ortaya çıkarmıştı. O karanlık geceden beri hem de...

Gecenin ilerleyen saatlerinde mutfığa indiler. Aysun onunla birlikte yemeği hazırlamaya yardım etmişti. Gerçekten de bir şeyler yemeleri lazımdı. Sevişmek yorucu ve iştah açıcı bir faaliyetti. Genç adam buzdolabından iki kocaman çipura çıkarmıştı. Mangal yakmak için geç olduğundan, fırında yapacağını söylemişti. Genç kadın fırında hiç çipura yemediği için ilgiyle izledi onu.

Maharetli parmaklar balığın derisindeki pulları iyice temizlemişti. Karnının içini de güzelce temizledikten sonra suları süzülün diye bir kenara bıraktı.

“Her balık için bir soğan ve bir orta patates...” dedi karısına. Aysun çekmecedен hemen alıvermişti istediklerini. Vural da buzdolabından ırice bir domates çıkarmıştı. Aysun patatesleri ve soğanları soyarken genç adam da domatesi serçe parmağı kalınlığında dilimledi. Aynı şeyleri daha sonra patates ve soğana da yaptı. Şimdi tüm malzemeler halka halka kesilmişti.

Böyle omuz omuza bir şeyler yapmak keyifliydi. Arada bakışları karşılaşıyordu. Aysun yataktaki ateşli hali yüzünden utanmadan edemiyordu. Gözlerini kaçırıyordu böyle olduğunda. Ve gariptir ki hemen heyecanlanıyordu bedeni...

Genç adam balığı marine edeceğini söyleyip çukur bir kap almıştı. İçine bir çay bardağına yakın zeytinyağı döktü. Sonra bir çay kaşığı kadar karabiberi ve aynı miktardaki tuzu yağın üzerine attı. Genç kadın bitti zannetmişti ama holca kekik, bir miktar kırmızı toz biber, yedi türlü ve bir kaşık da salça koymuştu.

“Biber salçası olmalı... Böylece pişerken yanarak tadını bozmaz,” demişti genç adam. “Biber salçası dayanıklıdır.”

Hepsini bir plastik karıştırıcı ile iyice karıştırıp çıplak eliyle balıkların her tarafına sürdü. Sosu iyice yedirdi. Bir fırın tepsinine yağlı kâğıt serip balıkları içine ortaladı. Marine karışımından epeyce kalmıştı. Bu sefer kesmiş olduğu patatesleri attı kabın içine. İyice sosa buladı. Onları da balığın çevresine güzelce yerleştirdi. Ardından domatesleri sosa atmıştı. Balıkların üzerine ikişer tane gelecek şekilde yerleştirdi. Birer tane de balıkların açık karnının içine sokuvermişti. Bitmişti domates zaten. Son olarak soğanları da sosa attı. Eliyle karıştırırken soğanların katlarına ayrılmasını sağlamış ama kırmamıştı yuvarlak halkaları. Soğanlar da tepsinin içine, her yere öylesine yayıldı. Balıkların üzerine bile koymuştu.

“Tamamdır...” dedi karısına. Sosu hazırladığı kabın içine bir bardak kadar su dökerek karıştırmış ve kalan sosu da değerlendirmişti. Soslanmış suyu balık tepsinin içine dikkatle döktü. “Böylece balıklarımız kurumaz. İki yüz derecede yirmi dakikada pişer. Çok acıktın mı?” diye sordu Aysun’a.

“Yemesek bile olurdu. Bu saatte yediğimiz için şişko olacağız zaten!” dedi genç kadın. Gözleri tepsi içindeki balıkların şık görünümündeydi. Eğer tadı da görünümü gibi güzel olursa gerçekten şişmanlama ihtimali yüksekti.

“Balık hazımsızlık yapmaz... Hemen erir. Hem sen biraz kilo alsan da ben rahatsız olmam ki. Üzülme...”

Ellerini yıkayan kocasının sıcak fırına tepsiyi koymasını izledi Aysun. Dudaklarını büzmüştü biraz. “Beğenmiyor musun vücudumu? Zayıf mı geldim sana?”

Fırına tepsiyi süren genç adam bir an ona baktı. Sonra gü-lümsedi. Fırın kapağını kapatıp yanma geldi. İnce beline sarı-lıp kendi güçlü vücuduna çekti. Güzel gözleri karısının küs ha-kışlarındaydı.

“Daha önce... hiçbir kadının vücudunu bu kadar beğenme-miştim! Bu kadar çekici bulmamıştım,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama önemli olan bu değil. Senin her şeyini beğeniyorum ben. Bir kolun olmasa da beğenirim. Biraz şişko olsan da beğenirim. Önemli olan bu bedenin altında saklanmış olan kalbinin güzel-liği... İnsancılığından, yaşam sevincinden hoşlanıyorum ben. Gerçekten de karanlık bir ortamda sevişirken... şişmanlığın ya da zayıflığın hiçbir önemi kalmıyor.”

Aysun biraz kızarmış ve ciddi bir şekilde de bozulmuştu. Buna benzer cümleleri ablası da söylemişti ona.

‘Ama kalbim bana şunu diyor ki, sevdiğim erkeğin bir kolu, hatta iki bacağı olmasa bile ben onu yine koynuma alırdım. Ya-nıklar önemli şeyler değil. Önemli olan o derinin altında saklan-mış olan vicdanı, yüreği, delikanlılığı...’

Garip! Neredeyse kelime kelime hatırlıyordu ablasının sözle-rini. Gerçi sevmese bile, koynuna aldığı bu harika adamın ya-nıklarından hiç rahatsız olmamıştı. Şu anda gömleğinin altında kalan o yanıkları, sevişirken hiç önemsememişti. Avucunun al-tında hissetmiş olduğu tek şey, o güçlü bedeninin cezbeden ener-jisi olmuştu.

Karanlığın da etkisi olmuş muydu acaba? Üzgünce başını eğdi. Vural onun alınına bir öpücük kondurup uzaklaşmıştı.

Bahklar pişerken salata hazırladı Vural. O gece yemek ona ait gibi görünüyordu. Aysun sessizce izliyordu. Arada sırada masa-nın üzerine evi onlara kiralayanlar tarafından konmuş çekirdek-siz üzümden atıyordu ağzına. Mutfakta eksik hiçbir şey yoktu. Dolap da tepeleme doluydu. Vural’ın önceden her şeyi aldır-tığı belliydi. Kuşadası’na ne kadar uzaklıktaydılar acaba? Acil bir şey almak gerekirse gidilebilirdi herhâlde... Uyukladığı için

nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Evlenmeden önce de sormak aklına gelmemişti. Vural ona sadece Kuşadası deyince, içinde bir yerde olacaklarını zannetmişti. Böyle özel bir villada kalacaklarını düşünmemişti.

“Burası neresi?” diye sordu.

“Kuşadası’na çok yakınız. On beş kilometre falan sanırım. Davutlar civarındayız. Biraz ileride Milli Park var. Kalamaki derler. Gittin mi hiç?”

“Hayır. Güzel mi?”

“Ben de gitmedim. Çok güzelmiş dediklerine göre...”

“Harika...” Bir an durdu. “Gider miyiz?” Kızarmıştı biraz. Acaba insanlar balayında hep sevişirler miydi? Dışarı çıkmak istemezler miydi? Kendisi için fark etmezdi ama belki Vural bir yere gitmek istemeyebilirdi. Gerçi hep bu şekilde zevk alacaksa, genç kadının da sürekli yatakta olmaya bir itirazı olmazdı. Aklına gelince bile heyecanlanması ilginçti...

“Gideriz tabii...” dedi genç adam rahat bir ses tonuyla. “Yüzülebiliyormuş da... Piknik yapıliyormuş. Ayrıca bu Milli Park’ta yaşayan Anadolu panterleri olduğundan bahsediliyor. Görürüz belki...”

Aysun’un gözleri irileşti. “Ciddi misin?”

Vural güldü. İşini bitirince ellerini yıkamaya başlamıştı. “Değilim tabii. Yıllardır görülmemiş. Park yetkilileri kükremeleri duymuşlar ama uzun zamandır gören olmamış.”

“Yazık...” diye iç çekti Aysun. “Soyu tükenmiş mi?”

“Büyük ihtimalle!” Vural ona sokulmuştu yeniden. Beline sarılıp kendisine çekti. Gözlerinin içine baktı. “Kardeşini aradın mı?” diye sordu yavaşça. “Ya da anneni babanı...”

Aysun yutkundu. “Düşündüm ama... utandım...”

“Neden?”

“Seviştik diye tabii... Şimdi onlar tarafından bana *Nasılsınız, ne yaptınız?* gibi yüzeysel sorular sorulacak. Ben ne diyeceğim?

Hiç, seviştik işte... Sonra yemek yemeden bir daha seviştik... Böyle mi diyeceğim? Utanırım. Anlatacak başka bir şey yok ki!”

Vural güldü. “Ama buraya sağ salım vardığını söyleyebilirsin mesela... Rahatının yerinde olduğunu bilmek anneni rahatlatır.”

Genç kadın iç çekti. Eli onun gömleğinin düğmeleriyle oynuyordu. “Biliyorum... Hatta...” Sustu bir an. “Sanırım anne olarak senin kollarında mutlu olup olmadığımı da merak ediyordur!”

Genç adamın gözleri kısıldı. “Buna cevap vermek zor mu?”

Genç kadın durdu bir an öylece. Sonra elini geri çekti. “Peki, tamam...” Ondan uzaklaşıp masanın üzerine bıraktığı telefonu aldı. “Annemi ararım ama Ayça’yı aramam...”

Onu aramamasının bir sürü sebebi vardı. Her ne kadar kendisi Vural’la birlikte olmaktan inanılmaz bir zevk almışsa da, Gürkan’ın da aynı şeyleri ablası ile yaptığını bilmek biraz içini sıkıyordu. Üstelik Ayça daha şanslıydı. Âşıktı...

Birkaç çalıştan sonra telefon açılmıştı. “Anne?” dedi yavaşça. “Kızım...”

“Anne sabah arayamadım... Uyumuş kalmışım. Vural da uyandırmadı. Sonra da... Sonra da olmadı işte. Daha yeni vakit buldum. Biz sağ salım geldik. Tamam mı?”

Kadın gülümsemişti karşı taraftan. “Biliyorum kızım. Vural sabah mesaj atmış babana... Çok erken diye aramamış. Kalaçağınız yere sağ salım vardığınızı, senin uyduğunu söylemiş.”

Aysun biraz kısıklı gözlerle kocasına baktı. Genç adam verandaya gitmiş, hazırladığı salatayı masanın üzerine koyuyordu. Bu adam ailesine madem haber vermişti de, neden ondan yine aramasını istemişti? “Evet... Evet uyumuşum,” dedi biraz ters bir sesle.

“Umarım bu saate kadar hep uyumadın?..” diye sordu kadın biraz muzip bir sesle.

Aysun nefesini bıraktı. Bu soruyu bekliyordu işte. Annesi doğal olarak neler olduğunu merak ediyordu. Yeniden Vural’a göz attı. Genç adam şimdi de fırına gitmiş, balıkların pişip pişmediğini

inceliyordu. Onunla ve konuşmasıyla ilgilenmiyor gibiydi. Yine de genç adama sırtını dönerek sesini bir ton alçalttı.

“Merak etme anne... Bu saate kadar uyumadım ve her şey... çok güzeldi. Sana tüm diyeceğim bu. Ablam aradı mı seni?”

“Aradı. Onlar da varmışlar.”

“İyi, sevindim. Seni ararım sonra yine tamam mı? Merak etme. Keyfim yerinde... Harika bir balık yiyeceğiz birazdan. Görünüşü öyle gösteriyor.”

“Kim yapıyor? Vural mı?”

“Tabii ki o! Ben ne anlarım fırında balıktan?”

“Tarifini al güzel olursa eğer...”

“Tamam anne. Hadi görüşürüz. Babamı da öp.”

“Vural’a selam söyle sen de...”

Telefonu kapatınca kocasına döndü yine. Genç adam tepsiyi fırından çıkarmıştı. Balıklar pişince daha da lezzetli görünmeye başlamıştı. Nefis bir koku sarmıştı ortalığı. Aysun aslında pişmiş soğandan hoşlanmazdı. Ama o anda kokusu harika geliyordu. Ağzının suyu akmıştı.

Balıkları büyükçe tabaklara koyan Vural’ın yanına gitti. “Annemin selamı var. İyilermiş...” dedi ona.

“Aleykümselam... Sen otur ben getiririm balığı.”

“Çok güzel görünüyor...” dedi genç kadın gözlerini tabaktan ayırmadan. Genç adam maharetli parmaklarla balıkların yanına nar gibi olmuş patatesleri ve güzel görünümlü soğan-domates karışımını da yaydıktan sonra tabakları aldı.

“Hadi gidelim...”

“Yaşasın... Acıkmışım gerçekten.”

“Acıkmışsındır tabii. Dün gecedен beri ağzına bir lokma bir şey koymadın,” dedi genç adam gülümseyerek.

Balık gerçekten nefis pişmişti. Tadı mükemmeldi. Balık yumuşacıktı ve inanılmaz bir lezzete sahipti. Patateslerle birlikte yenince ekmeğe bile gerek kalmamıştı.

“Becerikli bir kocam olmasını sevdim...” dedi Aysun bir ara. Gözleri çapkınca ışıldamıştı. “Sadece yatakta becerikli olmaman çok güzel... Başka ne yeteneklerin var?”

Genç adam omuz silkti. “Çok renkli birisi olmadığımı söylemiştim sana. Hepsi bu işte...”

“İki renk adam...” dedi Aysun kıkırdayarak. “Ama ben sende başka cevherler olduğunu biliyorum. İyi bir yöneticisin. Başkaları için canını tehlikeye atacak kadar yumuşak kalplisin. Hatta bir hayvanın hayatı için bile başkalarına kafa tutabilen birisin. O yüzden cesursun... Beni öpecek kadar cesursun! Mafyaya karşı koyacak kadar aptalca bir cesarete sahipsin...”

Vural sessiz kalmıştı bir an. Sonra gülümseyerek yerinden kalktı. “O kadar da cesur değilim,” dedi karısına. Boşalmış tabaklara uzanmıştı. “Hayatta korktuğum çok şey var. Kahveyi sen yapar mısın?”

Onun bu konuyu konuşmak istemediği belliydi. İhaleye çok az zaman kalmıştı. Aysun balayı sonrası ihalenin olacağını biliyordu. Neyse ki şu ana kadar o adamlar bir daha ortada görünmemişlerdi. Kocasını için endişelenmesine gerek var mıydı ki?

Kahveyi bahçedeki üç kişilik salıncakta yan yana içtiler. Gözleri ilerideki denizdeydi. Sessizdiler. Zaten onların yerine cırcır böcekleri durmaksızın ötüyordu. Gece ilerlemiş olmasına rağmen sesleri henüz son bulmamıştı. Aysun boş fincanını yan taraftaki mermere bıraktıktan sonra kocasına sokuldu. Başını omzuna yaslariken elini geniş göğsüne yaslamıştı. Vural da sevecen bir tavırla sarılmıştı ona.

Bu şekilde oturmak güzeldi. Huzurluydu. Kocasının mis gibi kokusu burnunun deliklerinden içeriye süzülüyordu. Sevişirlerken de algılamıştı bu temiz kokuyu... Harcadığı efora rağmen vücudu kötü kokmamıştı. Erkeksi ve dikkat çekiciydi. Belki de cinsel çekiciliği buradan geliyordu.

Ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Öylesine rahattı ki, dalıp gitmişti. Kucaklandığını fark etse de uykusundan olmama

arzusu yüzünden gözlerini sımsıkı yumdu. Yüzünü kocasının boynuna gömdü. Kolayca kaldırıldığını, hiç ağırlığı yokmuş gibi yatak odasına götürüldüğünü hatırlamıyordu. Sadece yatağa bırakılırken bir an için gözlerini aralamıştı. Üzerinde zaten incecik bir bluz vardı. Sütyen bile giymemişti. Altındaki şortu çıkarıp almıştı sadece Vural. Gözleri bir an beyaz iç çamaşırının üzerinde açlıkla gezinse de, kendisine engel olmuştu. Bu incecik kadının onda yarattığı karmaşa inanılmazdı.

Dönüp ortalığı topladıktan sonra evi emniyete almıştı. Kapıları kapamış, alarmı kurmuştu. Sonra karısının yanına çıkmıştı. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa uzanmıştı. Işık geçirmeyen perde çekili değildi artık. Açık pencereden gecenin serinliği odayı dolduruyordu. Daha yatağa girer girmez Aysun ona sokulmuştu hemen. Uzun zamandır evlilermiş gibi yüzünü genç adamın göğsüne gömerken, elini vücuduna sarmıştı. Bir bacağını da genç adamın bacakları arasına sokuvermişti. Doğal bir içgüdüyle bir kadın için en güzel yatma pozisyonunu bulmuştu.

Sabah ilk uyanan yine Vural olmuştu. Aslında çok iyi uyuduğu söylenemezdi. Aysun'un varlığı genç adamın sık sık uyanmasına sebep olmuştu. Bir kadınla uyumaya alışıkta aslında. Mesele kollarındaki kadının Aysun olmasıydı. O kadar çekici ve tatlıydı ki! Onunla yine sevişmek istese de, verdiği sözü hatırlıyordu. Sözünden dönemezdi. Aysun ona sadece ilk gece için izin vermişti. Bir daha sevişmek istemez ve onu terslerse, genç adam tüm balayını sıkıntıyla geçirirdi. En iyisi birbirlerini üzmemeye çalışmaktı. O yüzden içindeki isteği sürekli dizginlemişti.

Tıraş olup geniş duş kabineine geçti. Ilıklaştırdığı suyun altına girdiğinde aklında tabii ki karısı vardı. Saçlarını şampuanlayıp, vücudunu sabunladı. Durulandıktan sonra yorgunca ellerini fayans duvara dayadı. Başını öne düşürdü. Aysun'un çekici vücudunu düşünmemeye çalışarak gözlerini yumdu. Akan suyun altında böylece duruyordu.

İçindeki karmaşa yüzünden, karısının ince vücudunun banyodan içeriye süzüldüğünü fark etmemişti. Büyük duş kabini- nin arkasındaki kıpırtıyı hissetmemişti. Sadece kabin kapısının açılış sesi ile kendisine gelmiş ve dönüp bakmıştı.

Aysun karşısında muzip bir şekilde duruyordu. Ve... Ve çıplaktı.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu genç kadın tatlı bir sesle.

Vural şaşırmıştı. İçerisinin aydınlık olduğunun farkında de- ğil miydi? Yanıklarının görüneceğinden?

Gözleri kısıldı. “Sen de mi?”

Genç kadın başını salladı sevimli bir tavırla. Onun sıkıntı- sını anlamıştı. Yanıklar yüzündendi elbette. Yine de bir dave- tiye beklemeden ılık suyun altına girdi. Kocasının iri gövdesine doğru sokuldu. Gözleri onun yanık çıplak omzundaydı. İlk anda suyun ılıklığından ürperdiyse de çıplak göğüslerini adamın hâlâ sıcak olan vücuduna yaslayınca üşümesi geçti.

Bakıştılar bir an. Sonra Aysun’un eli havalandı. Usulca onun yanık koluna dokundu. Her yeri yanık değildi. Bölgesel yanık- lardı. Gömleği o yangında alev alınca olmuş olmalıydı. Kolun- daki tüyler zaten çoğunu örtüyordu. Parmak uçları yanığın üze- rinde gezindi hafifçe...

“Aysun...” dedi genç adam. Kolunu çekmişti. Şu anda ondan böyle bir yakınlığı beklemediği için şaşkındı.

“O kadar da... kötü değilmiş!” dedi genç kadın. Yüzünden sü- zülen suların arasından kocasına baktı. “Sırtın... daha mı kötü?” diye sordu yavaşça. Sesi üzüntü doluydu. Nasıl bu kadar güzel bir şey, bu kadar kötü bir yanıkla mühürlenebilirdi? Onun acısını hissetti yüreğinde... Sessiz kalan genç adamın cevabının olum- suz olduğu kesindi. “Görmek istiyorum!” diye inatla fısıldadı.

“Hayır!” O kadar kesin ve hızlı reddetmişti ki! Aysun duda- ğını ısırdı içeriden. Vural’ın bu tavrında kendi kabahati olduğunu da biliyordu. Ettiği o laflardan sonra yanıklarını göstermek iste- memesi normaldi. Sevişirken hiç hissetmediği bu yanıkları çıplak gözle görmek, aslında onu da korkutuyordu. Genç adama karşı

olan sihrin bozulacağından ürküyordu. Ya büyü bozulur da kocası ile bir daha sevişmek istemezse? Çünkü niyeti balayı boyunca ona sevişmeleri konusunda izin vermektir. Hatta evlerine gittiklerinde bile... O saçma bekleme şartını kaldırmaya çoktan niyetlenmişti.

“Neden? Karınım ben...” diye zayıfça itiraz etti. Eli bu sefer yanık omzunun kavisinde gezinmeye başlamıştı. Yanıklara değdiğinde asla bir iğrenme, tikslenme hissetmiyordu. O kadar da çirkin değildi ayrıca... Onun kahramanlığının nişanıydı bu!

“Görmemen daha iyi.”

“Nasıl da denizde yüzerken görmeyecek miyim?” Diğer eli aşağıya inerken dudaklarını da ıslak göğsüne değdirmişti. Küçük öpücükleri kocasının kaslarla biçimlenmiş göğsünde gezindi. Araştıran eli ise aradığını bulmuştu. Bunu seviyordu işte! Bu sert şeyi okşamak, ona sahip olduğunu bilmek güzeldi. En önemlisi, bu heyecanı onda oluşturan kendisiydi. Bu kuru vücudunun genç adam için çekici olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Sonrasını konuşamadılar zaten... Uzun uzun öpüşürlerken vücutları birbirine sımsıkı yapışmıştı. Genç kadın kasıklarındaki baskı ile iyice heyecanlanmıştı. Kocasının “Çıkalım mı?” sorusuna biraz utangaçça cevap verdi.

“Hayır... Burada yapalım...”

“Burada mı?”

“Evet...” Heyecanlanmış sesi titriyordu. Dudakları bir iki kere daha genç adamın dudaklarında gezindikten sonra geriye çekildi. Suyu kapadı. “Bir filmde görmüştüm. Yapılabilir mi bilmiyorum! Ama... denemek istiyorum.”

Genç adam gülümsedi. “Fantezilerin olduğunu bilmiyordum!”

“Senden sonra...” dedi Aysun da gülümseyerek. “Hepsi sende sonra oldu! Hadi gel...”

Sırtını genç adama dönmüştü. Bir bacağına kaldırıp duş kabininin içindeki oturmak üzere tasarlanmış küçük çıkıntıya dayadı.

Sonra öne doğru eğildi. Ellerini duvara yaslayıp kadınlığını olanca güzelliğiyle kocasına açtı.

Vural sadece birkaç saniye duraklamıştı. Sebebi de karısının güzel vücudunu açlıkla seyretmek içindi. Yuvarlacık kalçaları ıslakken daha da seksi duruyordu. O pozisyon o kadar davetkârdı ki, ikinci kere düşünmedi. Usulca sokuldu arkasına... Her ikisi de hazırды. Küçük bir baskının ardından usulca kadınlığının derinliklerine kaydđ. Aysun zevkle inlemişti. Kalçalarını hafifçe hareket ettirip aldığı zevki arttırmayı da becermişti.

Sandığı kadar zor bir pozisyon değildi. Beli de ağrırmıyordu. Zaten vücudu kocasının elleri ile de destekleniyordu. Her bir sert harekete karşılık parmak uçlarında inleyerek yükseliyordu. Ama müşfik eller ince belini tutuyor ve düşmesini engelliyordu.

İkisi de öylesine hazırды ki, neredeyse aynı anda zirveye vardılar. Aysun'un inlemelerini ve gerilmesini hisseden Vural da kendisini tutmayı bırakmıştı. Tüm gücüyle karısına sarılırken, onun canını yakabileceğini düşünmedi. Sadece her şey bitip de gevşedikleri anda aklma gelmişti bu.

Aysun sessizdi. Başđ önde, elleri duvardaydı. Genç adam hâlâ çekiştirdiğı kalçalarını isteksizce serbest bıraktı. Kalçaları, beli ve sıkıca tuttuğı pek çok yeri kızarmıştı. Canını gerçekten de yakmış olabilir miydi?

Sonra... Aysun yavaşça başını çevirdi. Mahmurlaşmış gözlerindeki doygunluk açıktı. Gülümsüyordu da üstelik...

"Güzeldi..." dedi doygunluktan titreyen bir sesle. "Senin bildiğın başka pozisyonlar varsa... ben denemeye hazırım..."

30. BÖLÜM

Kuşadası Milli Park'ı gerçekten çok güzeldi. Girişte paralarını ödedikten sonra bol virajlı ve sık ağaçlıklı bir yoldan ilerlediler. Ege kıyısında bu kadar sık ağaçlı bir bölgeyi görmek neredeyse imkânsızdı. Dağ taş ormandı. Göz alabildiğine uzanıyordu. Manzara olağanüstüydü. Yol boyunca denize sapan kavşaklarla karşılaştılar. Her birinin girişindeki tabelaya o yolun eriştiği koyların adı yazılmıştı.

Milli Park kapısına uzaklığı dokuzuncu kilometrede olan Kalamaki koyunu tercih etmişlerdi. Bu koyun doğal plajı epey uzundu. Çam ağaçları arasına karışmış yer yer kavak ağaçları da vardı.

Vural gelirken yoldan yiyecek bir şeyler almıştı. Nar gibi kırmış piliç, domates ve içecek bir şeyler. Piknik için ne lazımsa almıştı yol üstündeki bir marketten. Arabayı park edecekleri alanlar hazırlanmıştı. Poşetler ellerinde oturacak sakın bir yer bulmaları fazla vakitlerini almamıştı. Ağaçların altında gölgelik bir yere serdiler örtülerini. Deniz hemen önlerindeydi. Suyun sesi geliyordu kulaklarına.

O gün plajda geçirdikleri her dakika keyifliydi. Vural eğlenmeli bir adamdı. Pek çok şey yaşamış, pek çok şey görmüştü. Bir iki macerasını anlatmıştı ve Aysun gülmekten ölmüştü. Tehlikeli sahneleri bile komik bir dille anlatabiliyordu. Bir bataklığa saplanışlarını, kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın başında arabalarının aküsünün bitişini, şaşı bir aslanın onlara saldırışını, zavalının bir ağaca çarpışını anlatırken, Aysun'un tatlı kıkırdamaları suda oynayan çocukların seslerine karışıyordu.

Pikniklerini keyifle yapmışlar, iki kere de tertemiz denize girmişlerdi. Aysun onu rahatsız etmemek için sırtındaki yanıklara dikkat etmemeye çalışıyordu. Vural bu konuda eskisi kadar gergin olmasa da, yine de sırtını tamamen karısına dönmüyordu. Belli ki o da yakaladıkları bu sihri bozmak istemiyordu.

Ertesi gün de Kuşadası'na gitmişlerdi. Tüm günü orada geçirmişlerdi. Akşam yemeğini denize sıfır bir balık lokantasında yemişler, sonra el ele Güvercin Adası'na gitmişlerdi. Kuşadası'nın adını almış olduğu bu küçük adada gezip bir şeyler içmişlerdi. Sonra da evlerine geri dönüp uzun uzun sevişmişlerdi.

Dokuz günlük balayının her gecesinde onunla sevişmek Aysun'a hiç sıkıntı vermiyordu. Hatta bazen evin önündeki denizde fazlaca uyarılınca, onu elinden tuttuğu gibi yatak odasına çıkarıldığı da olmuştu. Utanmıyordu bundan. Balayı demek özgürlük demekti. Bunu keşfetmişti. Kocasının vücudundan özgürce faydalanmak ve kendi vücudunu ona özgürce sunmaktı.

Ve sonunda, oradaki son günlerinde kocasının sırtındaki yarayı açıkça görmüştü. Vücudunun sağ tarafındaydı. Yüzükoyun yatan genç adam çırlıçıplaktı. Gecenin serinliği yüzünden örtü sırtına kadar çekiliydi. Uykusundan aniden uyanan Aysun, bir haftalık balayının bittiğini düşünüp üzülmüştü. Sonra gözü yana kaymış ve o kötü yanığın bir kısmını ilk kez bu kadar net görmüştü.

Doğrulmuştu sessizce. Onu uyandırmadan sırtındaki yanığa bakmıştı. Nereye kadar uzandığını merak ederek örtüyü yavaşça tutup çekmişti. Kürek kemiğinden omzuna kadar olan kısımdı. Kötüydü gerçekten... Kolundaki veya kaşındaki gibi hafif bir yanık değildi. Daha derindi. Kaldırıp attığı kalasın korlarına değen bölge olmalıydı. Çok az bir yanık da oradan beline kadar uzanıyordu. Kötüydü ama... ama iğrenç değildi. İğrenmemiştii. Tiksinmemiştii... Sadece içi inanılmaz bir şekilde acımişti. Yüreği yanıyordu adeta. Yutkunmuştu bilinçsizce. Kahramanlığının bedeli bu muydu? Zavallı adam! Gözleri sulanmıştı! Ah Vural! Yapmasan olmaz mıydı sanki? Dalmasan o alevlere?..

Başını eğdi üzgünce. Saçları yüzüne döküldü. Kalbi o kadar sızlıyordu ki, buna bir anlam veremiyordu. Kendisine gelebilmek için sessizce yataktan çıktı. Çıplak bir halde banyoya gitti. Duş alıp eve gitmek üzere hazırlanmaya başlasa iyi olurdu. Belki bu üzüntüsü biraz hafiflerdi.

O yataktan çıkarken Vural'ın gözlerinin aralandığını fark etmedi. Örtüyü beline doğru sıyırdığı ilk andan itibaren genç adamın uyanmış olduğunu bilemezdi. Ve yataktan inerken onun üzüntüsüyle gözlerini yine yumduğunu görmedi.

Genç adam karısının gördüğü korkunç manzara yüzünden kalkıp uzaklaştığını düşünmüştü o an. Bir hilkat garibesinden başka nasıl bir etki vermesi beklenirdi ki...

Aysun yıkanıp geri dönmüş ve tatil modundan çıkıp günlük kıyafetler giymişti. Beyaz kumaş pantolon ve pembe bir bluzdan oluşuyordu kıyafeti. Hafifçe bir makyaj yaparken gözü kocasının sırtına kaymıştı. Vural yan dönmüştü yatarken. Örtü yine beline kadar inikti ama yanıklarının olduğu kısım yatağa doğru olduğu için fazla bir şey görünmüyordu.

Valizleri hazırladı. Kocasınınkıleri de hazırlamıştı. Sadece bir kot ile ona uygun bir gömleği ortada bırakmıştı. Uzun kollu bir gömlekti elbette. Aslında yanıkları o kadar kötü değildi ki! Bu uzun kollu gömlekleri en kısa zamanda kısa kollularla değiştirmeliydi. Kocasının acil olarak becerikli bir kadın eline ihtiyacı vardı. Ve elbette o kadın kendisiydi.

Kahvaltıyı hazırlarken indi genç adam aşağıya. Tıraş olmuş ve yıkanmıştı. Tertemiz görünüyordu. Aysun omlet yaptığı yumurtaları karıştırırken ona gülümsedi.

"Günaydın!"

"Günaydın..." dedi genç adam da gülümseyerek. "Kahvaltıya yetiştim mi?"

"Tam zamanında hem de! Yoksa birazdan gelip o seksi poponu çimdikleyecektim!"

“Popom seksi mi?” derken ilk kez sabah öpücüğünü vermeyi unutmuştu genç adam. Gelip yumurta yapışını izlemişti. Aysun ondan sabah öpücüğünü alamadığını fark ettiyse de sesini çıkarmadı. Belki o da kendisi gibi bu güzel balayının bitmesine üzülüyordu. Çünkü güzel gri gözlerinde hafif bir tutukluk sezmişti.

“Fena halde seksi hem de... Söyleyen başka kadınlar da olmuştur eminim.”

“Bu yakınlarda olmadı!” dedi genç adam yavaşça. “Yandıktan sonra en azından...” diye ekledi ardından.

“Aman isabet! Kıskanç olduğumu söylemiş miydim sana?” Omletin altını kapattı. Dönüp ona baktı. “Sizin ailenin erkekleri beni kıskanç bir kadın yaptı!” dedi gülümseyen gözlerle.

“Gürkan’ı kıskanıyor musun?”

“Ben senden bahsediyordum!”

“Ben kıskanacağın birisi değilim...”

Genç adamın sesi biraz kuru muydu ne? Aysun tam anlayamamıştı. Ona sokulup gözlerinin içine dikti gözlerini. “Ben bilmem...” dedi yavaşça. “Popon bana ait ve onu başka bir kadının görmesini istemem. Haliyle dokunmasını da...”

Vural gülümsedi. “Bu kıskançlık değil... Sahiplenme sadece. Kocan olmam dolayısıyla.”

“Öyle mi?”

“Evet! İnsan... sevdiği kişiyi kıskanır!”

Genç kadın gözlerini kıstı merakla. “Seni sevdiğimi söylesem... mutlu olur muydun?”

“Hayır!” dedi genç adam hiç duraklamadan.

“Neden?”

Vural eğilip onun alınına adeta ağabey şefkatiyle bir öpücük kondurdu. “Gerçek olmadığı için...” dedi yavaşça. “Maalesef yarışamayacağım bir rakibim var!” Sonra uzaklaştı karısından. Kızarmış ekmeklere uzandı. Tezgâhın üzerinden alıp dışarıdaki masaya götürdü. Masanın üzeri kahvaltı için hazırlanmıştı bile.

Onun ardından hakan Aysun ne diyeceğini bilememişti. Vural'ın gerçekçi olduğu açıktı. Boş hayallerle uğraşacak bir adam değildi o. Ama yine de onun bu umursamaz hali genç kadına dokunmuştu. Vural'ın kastettiği kişi Gürkan'dı elbette. Ama o Gürkan'la yarışamayacak kapasitede bir adam değildi ki!

Tek sorun... Aysun'un bu yarışmaya gönlünün olup olmadığıydı. Yeniden bir erkeğe âşık olmak istediğini sanmıyordu.

Kahvaltıdan sonra yavaş yavaş toparlandılar. Vural valizleri arabanın bagajına yerleştirirken, Aysun son kez yatak odasını kontrol ediyordu. Gözleri yatağın üzerinde gezinmişti. Burada geçirdiği dokuz gün çok güzeldi. Bu yatakta geçirdiği dokuz gece çok keyifliydi. Sağlığını kaybettiği bu yatakta, hiç bilmediği güzel zevklerle tanışmıştı.

Evden çıkmaları öğleni bulmuştu. Ağaçlıklı dar yoldan ana-yola doğru gidiyorlardı. Radyodan güzel pazar müzikleri yayılıyordu. Aysun arabanın camını açmış, yüzüne vuran rüzgârı hissederek çevresindeki doğal güzelliği seyrediyordu. Aslında bir yandan da içindeki burukluğu atmaya çalışıyordu. Tatil çabucak bitmişti. Üzücüydü... Artık başka bir evde, yeni bir hayata başlayacaktı. Bu da bilinmeyenlerle dolu günler gibi geliyordu ona. Neyse ki radyodan yayılan müzikler oldukça keyifliydi.

Yol sakindi. Anayola kadar tek tük araba ile karşılaşmışlardı. Kendi kaldıkları villa gibi pek çok bağımsız villa vardı. Kiralık yazıyordu bazılarının üzerinde. Hepsi de değişik modellerde ve denize çok yakındı. Görünüşe göre kaldıkları villa hepsinden daha güzeldi.

Kuşadası'na varmadan önce Vural birisine telefon açmıştı. Sonra aynı adam ile buluşup eve ait ne varsa teslim etmişti. Kent merkezinden hız yapmadan uzaklaştı genç adam. Doğal manzaralı yoldan ilerlerken ikisi de sessizdi.

Araba hızlanınca camı kapattı genç kadın. Artık oldukça işlek bir yoldan gidiyorlardı. Klimanın tatlı serinliğini hissederken çalan müziği dinlemek çok güzeldi.

“Meryem Ana ve Efes kentini gezelim mi?” diye sordu genç adam. “Yolumuzun üstündeler.”

“Her ikisine de okul gezisi ile gitmiştim...” dedi genç kadın. “Yıllar önceydi. Yine gitmek isterim ama geç kalmaz mıyız?”

“Sen bilirsin...” diye kararı ona bıraktı Vural.

“Seneye... gideriz,” diye ekledi Aysun. Genç adam bakışlarını ona çevirdi. Karısı gülümsüyordu hafifçe. “Seneye yine bu taraflara geliriz değil mi? Çok sevdim ben kaldığımız yeri. Belki yine aynı villada kalırız. Belki... bu sefer... çocuk da yaparız!”

Vural’ın gözleri kısıldı hafifçe. İlk birkaç gün korunmalarına gerek yoktu. Aysun bir tehlike olmadığını söylemişti. Sonraki birkaç gün ise genç adam korunarak çocuk olmasını engellemişti. Bebek konusu henüz ikisi için de konuşulmaktan kaçınılan önemli bir konuydu.

“Tamam... Seneye geliyoruz o halde!” dedi sonra gülümseyerek. Çocuk konusunu Aysun’un açmış olmasına memnun olmuştu aslında. Demek baba olmak için yaklaşık iki seneye ihtiyacı vardı? O hamile kaldıktan sonra kalan dokuz ay heyecanla geçerdi nasıl olsa...

Genç adam İzmir’in çevresinden dolanıp Manisa yoluna çıktı. Geniş yol sağlı sollu çam ağaçları arasında kavislerle uzanıp gidiyordu. Sabuncubeli virajının ardından nispeten düz bir yola girmişlerdi. Zaten Manisa’ya varmaları on dakikalarını almamıştı sonrasında. Genç adam şehrin içinden geçmeyi tercih etmişti. Hemen girişinde çok güzel, modern bir lokanta vardı. Arabasını oraya sokup geç de olsa öğle yemeğini yediler. Ardından Bursa’ya doğru yeniden yola koyuldular.

Genç kadın heyecanlanmasına engel olamıyordu. Yeni evine yaklaştıkça kalbi pır pır etmeye başlamıştı. Ne ilginçti ki, kendi zevkine göre döşediği o güzel eve gelin olarak gidiyordu. Vural ile ilk cinsel yakınlığı yaşadığı o yatakta yatacaktı. Severe aldığı o koltuklarda oturacaktı. Mutfığa almış olduğu malzemeleri kullanacak, o çok severe seçtiği kırmızı siyah desenli

tabaklardan yemek yiyecekti. Ve jakuzinin içinde kocasının kol-
larında dinlenebilecekti...

Bunlar gerçekten heyecan vericiydi. Saçmalıyordu! Neden böylesine heyecanlı olduğunu anlayamıyordu. Belki de artık her şeyini bir yabancı ile paylaşmak zorunda olduğu içindi!

Gözlerini kocasına çevirip incelemişti o an... Saçları alnına dökülmüştü. Daha genç görünüyordu böyle. Yanık kaşı da saçlar yüzünden dikkati çekmiyordu. Direksiyonu tutan ellerine kaydı bakışları. Ah o eller! Okşamasını, sevmesini bilen eller! Yanık olsa da aklını başından alan eller!

Yeniden yola bakmıştı. Bu göğüs uçlarındaki kıpırtılara bir çare bulması gerekiyordu. Acaba kocasından kendisine ulaşan bu cinsel çekim ne kadar zaman sonra etkisini yitirirdi? Acaba ne kadar zaman sonra ona baktığında vücudunda oluşan heyecanlanmaya engel olabilirdi? Yanık eline bakarken bile heyecanlanması saçma değil miydi?

Akhisar civarında epeyce kavun almışlardı. Genç kadın çok severdi kavunu... Vural yol kenarında, manzarası güzel bir boşlukta durdu. Kavunlardan birisini kesip, aşağıda kalan ağaçlıklı vadiyi seyrederken yediler. Ancak genç kadının akli başka bir şeydeydi. Kocasını kavunu kesmek için bıçağı bagajdaki bir çantadan çıkarmıştı. O bıçağı alırken de, Aysun çantanın içinde siyah bir şey görmüştü. Gözünün ucuyla dikkat etmeden baktığı için önemsememişti önce. Ama sonra o parlak metalin ne olduğunu keşfetmişti. O bir tabancaydı! Neyse ki Vural'ın artık o tehlikeli silahla bir işi yoktu. Afrika macerası kapanmıştı. Bu genç adamın tek macerası kendisiydi artık. Tüm ilgisini karısına göstermeliydi. Veya yaptığı en tehlikeli iş, şu an yaptığı gibi kavun kesme işi olmalıydı.

İkisinin de parmaklarından kavunun tatlı suyu akarken, sessizce manzarayı izlediler. Ege Denizi'nin kenarındaki gibi cırcır böcekleri yoktu. On metre berilerinden geçen arabaların

seslerinden ve gökyüzünde uçuşurken öten kuşların sesinden başka ses duyulmuyordu. Huzurlu, güzel bir ortamdı.

Evlerine geldiklerinde ise hava hâlâ aydınlıktı. Bursa serindi... Ağustos ortasına göre serin ve kapalı bir hava vardı. Zaten yolda bozmuştu biraz hava. Bulutlar sarmaya başlamıştı gökyüzünü. Sıcaklık azalmıştı. Tatlı bir rüzgâr da etraflarında geziniyordu. Bu iyi gelmişti. O yoğun sıcaktan sonra birazcık serinlik ruhlarını ferahlatmıştı.

Bagajdan sadece kolay taşınabilecek ufak tefek hediyelik poşetleri ona vermişti Vural. Eve çıkmasını ve geri kalanı kendisinin getireceğini söylemişti. Genç adam her şeyi eve getirdiğinde Aysun da camları ve balkon kapılarını açarak havasız kalan evi havalandırmıştı bile. Tatlı bir rüzgâr koridor boyunca eserek içerde birikmiş ısıcağı almıştı.

Genç kadın valizleri boşaltırken Vural da yanındaydı. Kocaman dolabın içinde başka giysiler de vardı artık. Aysun evlenmeden önce özel pek çok eşyasını getirip raflara yerleştirmişti. Sağda solda parfüm, tarak gibi özel eşyaları bile vardı.

Boşalmış bavulları yatağın altındaki boş bazaya koyan genç adam, bir an durakladıktan sonra gelip karısına sarılmıştı. Yumuşak, sevgi dolu bir sarılıştı bu. Gri gözleri karısının gözlerinden de tatlı bir sesle fısıldamıştı... "Evine hoş geldin!"

Aysun gülümseyince de küçük, minik bir öpücük vermişti dudaklarına.

"Gördün mü bak?" dedi Aysun. Gözleri mutlulukla parlıyordu. "İyi ki bu evi alman için ısrar etmişim. İyi ki kendi zevkime göre döşemişim. Seninle evleneceğim o zamandan belliymiş. Şanslı şeytan seni..."

"Evet... İlk kez şanssıma inandım!" diye karşılık verdi genç adam.

"Yoldan aldığımız kavunlardan yine keseyim mi size, şanslı beyefendi?" dedi Aysun ona biraz daha sokulurken. "Yoksa hemen yatıp uyumak ister misiniz? Benim karnım hiç aç değil... Uyu-yabilirsiniz. Tabii öncesinde yatağın rahatlığını da test edebiliriz..."

Vural için bu tekliften daha değerli başka bir teklif olamazdı. Gülümsedi... “Test kısmı hoşuma gitti.”

“Biliyordum gideceğini...” Ona sokuldu iyice. “Sözde seninle sadece bir gece sevişecektim! Ama sen biliyordun böyle olacağını değil mi? Aklımı başımdan alıp, beni arsız bir kadına çevireceğini biliyordun. O yüzden bana o gün bir söz vermekten kaçındın!”

“İlgisi bile yok...”

“Şımarıksın...” dedi Aysun gülümseyerek. Dudaklarını uzatıp kocasınınmkilere dokundurmuştu. “Neyse ki... farkında değilsin!”

31. BÖLÜM

Ankara'daki ihaleden sadece bir hafta öncesiydi. Balayı bitmiş, günler öncesi eve dönmüşlerdi. O çarşamba, öğle yemeği için kocasını beklemişti Aysun. Yemekhanede tek başına otururken yanına Ayça geldi. O gün her zamankinden daha güzel görünüyordu. Masaya oturur oturmaz çalışanlardan birisi yemeğini genç kadının önüne getirdi.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu Ayça.

"Vural'ı bekliyorum. Onunla yiyeceğim."

"Anladım. Gelir birazdan. Bürosunda uzun boylu, çok yakışıklı bir adam vardı. Tanıştırdı bizi. Ayhan'mış adı. Haftaya Ankara'ya gittiğimde, bana birkaç gün o eşlik edecekmiş. Siz gelinceye kadar yani... Adam bir danışmanlık şirketinde çalışıyormuş..."

Aysun'un kaşları kalktı. "Uzun saçlı birisi mi?"

"Evet. Atkuyruğu yapan entel dantel bir adam işte. Pek hoşlanmadım. Sen tanıyor musun Ayhan Bey'i?"

Bu ilginçti işte. Vural ne yapmak istiyordu ki? Ayça'yı korumak mı? Ablası bu hafta başı iki şirket yöneticisi ile birlikte Ankara'ya gidecekti. Telsiz ihalesi için ön çalışmaları yapacaktı. Vural'ın Almanya'da bir iş görüşmesi vardı. Ama ihale gününden önce o da Ankara'da olacaktı. Gürkan idari işler için Bursa'da şirkete vekalet edecekti. Şirket avukatı olarak Aysun da Ankara'da olacaktı tabii ki. Ama şimdilik ablasının yanında gidicek ve avukatlık işlerini takip edecek olan Murat'tı.

"Tam tanıyor sayılmam. Bir kere gördüm..." dedi ablasına.

“Neyse işte... Vural her ihtiyacım için ona danışmamı söyledi. İlk kez başıma böyle bir şey geliyor. Orada olduğum iki gün boyunca yanımda olacaktı. Ne danışacaksam artık...”

“Aynı otelde mi?”

“Sanırım... Elin adamı ile ne yapacağım ben? Dibimden ayrılmazsa yandım.”

“Vural gerekli görmese, böyle bir şeyi düşünmezdi. Ankara’daki şartları bilmeyiz etmeyiz.”

Genç kadın ablasına belli etmemiştir ama bir huzursuzluk duymuştu. Vural bu binbaşısı ablasının yanına diktiğine göre bir tehlike kokusu mu sezmişti? Yoksa Binbaşı Ayhan mı istemiştir ona yakın olmayı? Belki olayları daha iyi takip etmek için böyle bir yola başvurmuşlardı. Durum her ne ise, bir yandan da yüreği ferahlamıştı. Ayhan hiç boş bir adam gibi durmuyordu. Askerî eğitimi vardı. Onu ufacık bir tehlikeden bile koruyabileceğine emindi.

“Gürkan nerede peki?” diye sordu ablasına. “Seninle yemeğe neden gelmedi? O da mı Vural’la beraber?”

“Hayır. Fabrikada bir işi vardı. Dönerken hastaneye uğramış. Öksürüğü arttı biraz. Balayında da çok öksürmüştü. Tutunca bırakmıyor. Ağzından kan gelse verem diye korkacağım. Neyse ki öyle bir şey yok. Balayında bir sağlık ocağında baktırdık ama hiçbir şey çıkmadı. Balayının yarısından sonra da düzeldi zaten...”

Aysun elinde olmadan endişelenmişti. Belli etmemeye çalıştı. “Üzüldüm... İnşallah basit bir üşütmedir.”

“O da öyle diyor. Üşüttüğünü söylüyor. Bu yaz mikropları çok garip. Vücudu tamamen terk etmiyorlar.”

“Salgın var zaten... Bizim Gülcan da öksürüyor. Dün izin aldı.”

“Bize bulaşmaz inşallah...” dedi Ayça çok önemsemeden. Bir süre sessizce yemeğini atıştırdı. Menüde kuru köfte, ızgara tavuk göğsü, soslu makarna, yoğurt ve meyve vardı. Ayça’nın normalde sevdiği bir menüydü. Ama o anda iştahla yiyemiyordu. İsteksizce

bir lokma daha alıp yavaşça çiğnerken gözleri kardeşinin yüzüne takıldı. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi çekinerek.

Aysun kapının girişine bakan gözlerini ablasına çevirdi. Vural niye gecikmişti ki? “Tabii...” dedi gülümseyerek.

“Vural... Vural ile mutlu musun?”

Genç kadının gülümseyişi iyice yayıldı. “Çok...” dedi içten bir sesle. “Neden sordun?”

Ayça lokmasını yuttu biraz zorla. “Gürkan... onu sevmediğini söyledi. Gerçi bunu ben de biliyorum. Vural’ı sevmediğini bana söylemiştin. Yanıklarını falan... kötü bulduğunu da...”

Aysun sessiz kaldı. Böyle bir konuşma beklemiyordu ablasından. Beynine doğru hafif bir kan hücumu oldu.

“Gürkan başka ne dedi?”

“Onu sevdiğini... Amcasını değil, onu seviyormuşsun?”

Aysun dudağını ısırdı içeriden. Belki kanamış bile olabilirdi. Çünkü kan tadı almıştı. “Saçmalamış...” dedi kuru bir sesle.

“Gerçekten mi?”

Genç kadın hafif bir nefes aldı. “Abla...” En iyi cümleleri toparlamaya çalışıyordu. Aklını kullanmalı ve onu mutsuz etmemeliydi. Onun içindeki şüpheleri tamamen nasıl yok edebileceğini hiç bilmiyordu. Onunla konuşmadan önce keşke düşünecek biraz vakti olsaydı. Ablası ile bir gün konuşacağını biliyordu ama bu derece açık olacağını ve bu kadar yakın zamanda olacağını tahmin etmemişti. İçinde bir şey de konunun hiç açılmayacağını umut etmişti hep. “Abla, inan bana şu an hayatımdaki tek erkek Vural!” dedi samimi olmasına uğraştığı bir sesle. “Tabii babamdan sonra!” O gülümsemeyince ciddi bir şekilde devam etti. “Seni nasıl ikna edeceğimi bilemiyorum. Ama yemin ederim, kocamdan ne tiksiniyorum, ne de onu itici buluyorum. Sanırım açık konuşmazsam... samimiyetime inanmayacaksınız! O yüzden açık olacağım sana karşı. Onunla olmaktan mutluyum. Birlikte bir şeyler yapmaktan, koltukta film izlemekten, kollarında uyumaktan çok mutluyum. Ayrıca daha açık olmanı

gerekirse, onunla sevişmekten inanılmaz bir zevk alıyorum. Yanıkları aklıma bile gelmiyor o anda! Sen haklıydın! Onun kolları ve bacakları olmasa bile... ben bunu önemsemem o anda!”

Ayça gözlerini kısmıştı. “Gerçekten mi?” diye fısıldadı farkında olmadan.

“Yemin ederim ki! Bildiğim her şeyin üzerine yemin ederim sana...” Biraz tereddütle yan masaya bakmıştı. Kendi masalarında başka kimse yoktu. Ama yan masada dört kişi oturuyordu. Onlar konuşmaları duyulabilir miydi acaba? Fakat orada oturan şirket personeli kendi aralarında gülerek konuşuyorlardı. Bir şey duyacak halleri yok gibiydi.

“Bu benim için çok önemli...” dedi Ayça. Güzel gözleri süzülmişti. “Ama senin düşündüğün anlamda değil... Sürekli bunu düşünüyorum. Biraz hafızamı zorlayınca... senin geçmişte Gürkan’dan hoşlandığını anladım. O zamanlar fark etmemiştim. Yani bu kadar net fark etmemiştim. Şimdi ise yüreğim parçalanıyor. İkinizin arasına girdim ve mutluluğunuzu bozdum diye!..”

Ayça’nın gözleri yaşarmıştı. Aysun’un gözleri irileşti. Aman Allah’ım! Ne feci bir duruma düşmüşlerdi böyle! Temiz kalpli ablasının acısını yüzünden görebiliyordu. Onu nasıl rahatlatabilirdi ki?

Güldü! İnşallah acı bir gülüş olduğunu anlamazdı!

“Sen... şapşal mısın?” diye sordu ona. Sesine inanmaz bir ton vermişti. Uzanıp elini tuttu. Sevgiyle sıktı. “Sen neler diyorsun böyle? Allah aşkına! Kusura bakma ama Vural varken senin pısrık kocana mı kaldım hen? Evet, ondan hoşlanmıştım ama sadece kısa bir süre için... Eğer o bana ilgisi olduğunu belli etseydi, biraz da elini çabuk tutsaydı, benimle ilgilenseydi belki gönlüm ona kayabilirdi. Ama o hep kararsız ve çekinik oldu. Tabii sebebi de belliymiş. Aklındaki kadın ben değilmişim, senmişsin!”

“Bundan emin değilim!” diye dalgınca mırıldandı Ayça.

“Ben eminim...”

Ayça sesini çıkarmadı. O sırada yemekhanenin kapısından içeriye iki uzun adam girmişti. Birisi Vural, diğeri de Ayhan Binbaşı'ydı. Doğruca onların yanına geliyorlardı. Mecburen konuşmayı bitirdiler.

Aysun gözlerini kocasına çevirmişti. Gözleri ışıldayarak bakıyordu ona. "Neredesiniz? Açlıktan öldüm!" dedi tatlı bir sesle.

Vural gülümsemişti. "Ayhan Bey ile biraz işimiz vardı. Onu hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet..." dedi genç kadın. "Nasılısınız Ayhan Bey? Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk..." dedi binbaşı. O da gülümsemişti. Beyaz dişleri görünmüştü. Ciddi yüz hali olmayınca, yakışıklılığına bir de sevimliliği eklenmişti.

Vural, karısının yanına oturunca o da mecburen Ayça'nın yanındaki sandalyeye yerleşti. Ayça biraz zoraki bir gülümseme atmıştı danışman zannettiği Ayhan'a. Sonra yine önündeki yemeğine dönmüştü.

"Burada ne kadar daha kalacaksınız, Ayhan Bey?" diye sordu Aysun. Adamın kahverengi gözleri ona dönmüştü. O sırada yemekhane görevlileri önlerine yemek servislerini getirmişti.

"Bugün döneceğim," dedi genç adam. "Buradan geçiyordum, uğradım sadece..."

Aysun neler olduğunu merak ediyordu elbette. Akşama Vural'a sorabilirdi. Hatta akşamı bile bekleyemezdi. Odasına gidip her şeyi öğrenebilirdi. Ama yarım saat sonrası bile uzun bir zamandı. Bir şeyleri öğrenme ihtiyacı ile kendisini tutamadı. Sadece onun anlayacağı şekilde sordu. "Bir sorun yok değil mi? Yani bizim işlerimizle ilgili bir sıkıntı yok değil mi? Her şey yolunda mı?"

Adam gülümsemişti aniden. "Merak etmeyin. Hiçbir sorun yok. Sizin için sıkı bir şekilde çalışıyoruz."

Aysun rahatlamıştı. "Teşekkür ederiz..."

"Danışmanlık şirketi ile ilk kez çalışıyorum ben!" dedi Ayça biraz ters bir sesle. Gözleri Vural'daydı. "Gerek var mıydı ki? Ben pek sanmıyorum da..."

Vural omuz silkti. “Orada sadece ihale ile ilgili çalışmanızı istiyorum. Pek çok işi senin yerine Ayhan Bey ve ekibi halledecek...”

“Takipçiler gibi mi?” diye sordu Ayça. “Hani şu başkalarının yerine resmî işleri para karşılığı takip eden kişiler?”

“Aynen...” dedi Ayhan onun sesindeki sıkıntıyı görmezden gelerek. “Ankara’da pek çok yerde tanıdıklarımız, dostlarımız var. Bazen bir tanıdığın resmî dairelerde neler yapabileceğini tahmin bile edemezsiniz.”

“Ah! Evet! Ankara protokol cenneti değil mi?”

“Cehennemî desek daha doğru...”

Ayça onun gülümsemesine bakmıştı bir an. “Şirket sizin mi peki?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır! Tahir Sertan isimli bir girişimciye ait. Ben sadece çalışanım. Ama kendisinden çok şey öğrendiğimi gizleyemem.”

“Tam olarak göreviniz ne?”

“Çalışanım sadece... Resmî bir unvanım yok.” dedi genç adam rahatça. “Umarım müdür falan olmamam... birlikte çalışmamızı engellemez?”

Onun sesindeki hafif alayı Ayça da fark etmişti. Vural’ın kaşları çatıldı. Binbaşıya uyarı dolu bir bakış attı. Genç binbaşı yine de gülümseyip Ayça’ya çevirmişti gözlerini.”

Ayça umursamadan omuz silkti. “Saçmalamayın lütfen! Ne ilgisi var? İşinizi iyi yapın yeter!”

“Merak etmeyin. Kısa bir süre için bile olsa, sadece sizin emrinizde çalışan iyi bir eleman olacağım. Belki daha sonra başka işlerde de çalışırız.”

Ayça cevap vermedi. Çatalını köftesine batırdı. Artık konuşmak istemiyordu. Bu kibirli adamdan daha önemli sorunları vardı. Aklı kardeşi ile konuştuklarına kaymıştı yine. Aysun’un sözleri içini biraz rahatlatmıştı doğrusu ama hâlâ Gürkan konusunda sıkıntısı vardı. Bir de bu tıpsız adamla uğraşmak istemiyordu.

Başka zaman olsa belki daha nazik olabilirdi ama şu anda kimseye gülümseyecek gibi hissetmiyordu kendisini.

Yemeğin sonunda iki erkek ayağa kalktı. Ayhan her iki kadına da nazıkçe veda etti. Sonra Vural ile birlikte uzaklaştı. Genç adam misafirini kapıya kadar geçireceğini söylemişti. Abla kardeş de yerlerinden kalktı bir dakika sonra. İşleri çoktu. Patron olmak tembellik yapmalarını sağlamıyordu.

Aysun daha fazla dayanamamıştı tabii. On dakika sonra soluğu kocasının yanında almıştı. Genç adam masasının başında çalışıyordu.

“Sana bir öpücük versem bana neler olduğunu anlatır mısın?” dedi ona.

Genç adam daldığı dosyadan başını kaldırmıştı. Gülümsedi. “Hangi konuda?”

Aysun ona sokuldu iyice. “Şu senin yakışıklı binbaşın niye gelmiş?”

“Hiç... Dedi ya, geçerken uğramış.”

“Hah! Ben de inandım. Bir sıkıntı yok değil mi?”

“Şimdilik yok. Son gelişmeleri konuştuk. Ama gerçekten de geçerken uğramış. İzmir’de bir işi varmış.”

“Of! İyi... Nedense içimde bu konu ile ilgili bir sıkıntı var. İhale bitse rahatlayacağım inan.”

“Endişe etme sen...” Genç adam onun elini tutmuştu. Tabii ki yanık olmayan eliyle! Bu artık bilinç altına yerleşmiş bir hareket gibiydi. “Kimsenin sıkıntı görmesine izin vermem.”

“Ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

“Kimsenin sıkılmasına izin vermezsin ama kendini boşuna tehlikeye atabilirsin, değil mi? Söylesene, adamlar bir daha önüne çıktı mı?”

“Hayır...”

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Kesinlikle...” Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırmıştı. “Yoksa benim için mi endişeleniyorsun?”

“Kocam değil misin? Endişelenirim tabii.” Gülümsedi. “Hem daha senden bebek yapacağım ben!” Evet, bebek fena fikir değildi. Gerçekten de o anda bir bebek sahibi olmayı çok istemişti. Ayrıca Ayça için de rahatlatıcı bir mazeret olabilirdi. Ama henüz bebek için erkendi.

“Merak etme...” dedi genç adam biraz ciddileşerek. “Umarım haftaya bu sıralar her şey bitmiş olacak. İhaleyi alabilirsek daha da güzel olacak tabii.”

“Alabilir miyiz?”

“Şu anda bu alandaki en önde gelen şirketlerden birisiyiz. Şartname koşullarının ağırlığını gördün. Teminat mektubunda istedikleri rakam da herkesin karşılayabileceği bir rakam değil. Şansımız çok. Ama diğer iki şirketin de çok.”

“Teleporte bunların içinde mi?”

“Evet... Çok güçlü bir şirket.”

“Hak eden kazansın o zaman, değil mi?”

Bu konuşmadan sonraki günler çabucak geçmişti. Vural pazar gecesi Almanya’ya uçmuştu. Evde yalnız kalan Aysun, kocasının dev varlığını aramıştı elbette. Ama kısa zaman sonra yine dönecek olması içinde filizlenen özlemi bastırmıştı. Üstelik telefon da vardı. Genç adam onu gider gitmez aradığı gibi, hafta içi de her gün aramıştı.

Pazar günü kardeşi Ankara’ya gitmişti. İhale gününe sadece üç gün kalmıştı. Pazartesi günü ise odasının kapısında bir hareket hissedince başını kaldırdı. Gürkan karşıındaydı. Aslında önce kesif bir sigara kokusu algılamıştı. Genç adam binanın küçük balkonunda sigara içip gelmiş olmalıydı. Balayından bu yana onunla hiç yalnız kalmamışlardı. Zayıflamış gibiydi biraz. Kumaş pantolonun üzerine giymiş olduğu kısa kollu gömleği eskisi gibi sarmıyordu atletik vücudunu.

“Gelebilir miyim?” diye sordu genç adam.

“Tabii. Gel...” dedi Aysun aldırılmaz gibi görünmeye çalışarak. Neyse ki onu görünce kalp atışları eskisi kadar hızlı atmıyordu. Alışıyordu galiba onsuzluğa...

Gürkan masasının önüne kadar gitti. Sıkıntılı bir hali vardı. Mutsuz görünüyordu. “Evlilik nasıl gidiyor?” diye sordu bir konuşma başlatmak istermiş gibi.

Aysun onu süzdü kısa bir an. Başını eğmişti. Uzamış saçlarını Vural’ın hediyesi olan taraklarla tutturmuştu. Seviyordu bu tarakları. Değişik biçimlerde kullanabiliyordu. Saçlarında onlar varken garip bir şekilde kendini huzurlu hissediyordu. “İyi...” dedi kısaca. “Senin ki?”

Gürkan da başını sallamıştı. “İyi...” dedi o da kısaca. Sonra kuru kuru birkaç kere öksürdü. Küçük, kısa öksürüklerdi.

“Ayça doktora gittiğini söyledi. Öksürüyormuşsun... Tahlillerde ne çıktı?”

“Bakıyorlar hâlâ. Akciğerimde leke varmış...”

“Leke mi? Üşütmeden dolayı mı?”

“Öyle gibi... Bekliyorum tahlilleri.” Gözleri Aysun’un yüzündeydi. Biraz özlemle bakıyordu sanki. “Bu akşam, yemeği beraber yiyelim mi?”

Genç kadın şaşırmıştı bu teklife. Sonra yüzü düştü. “İmkânsız...” dedi sadece.

“Neden imkânsız? Ayça Ankara’da... Amcam da daha Almany’a da...”

“İmkânsız yine de!”

“Neden?”

Aysun dişlerini sıktı biraz sinirle. “Saçmalama lütfen! Hayatımızı zaten bir çıkmaza soktun! Daha da mı mahvedelim istiyorsun?”

Gürkan’ın gözleri parladı bir an. Masaya biraz daha yaklaştı. “Sen de mutlu değilsin, öyle değil mi?”

“Senin yaptıkların yüzünden mutlu değilim elbette! O aptalca konuşmayı yapmasaydın ve ablamın duymasını sağlamasaydın daha mutlu olacaktım. Ayça’nın aklında hâlâ şüpheler var.”

“Haklı... Çünkü sürekli seni düşünüyorum.”

“Gürkan!” Genç kadın hayretle onun adını seslenmişti. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Yalan mı söyleyeyim?”

“Bence öyle yapsan iyi olur!”

“Senin gibi mi?”

Genç kadın duruşunu dikleştirdi. “Lütfen keser misin?”

Gürkan birkaç öksürükten sonra, ellerini ceplerine soktu. Mavi gözleri genç kadının üzerinde özlemle geziniyordu. “Özür dilerim! Böyle konuşmak istemiyorum. Ben Ayça’ya gerçekten değer veriyorum. Onu üzmeyi hiç istemiyorum. Üzmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama... Ama seni düşünmeden de yapamıyorum!”

“Çok geç değil mi artık?” dedi Aysun acı bir sesle.

“Geç mi?”

“Evet... Çok geç!”

Gürkan derin bir nefes çekti içine... “Amcam harika birisi! Hiç değilse... içimizde o mutlu!” dedi sonra.

“Onunla konuştunuz mu?” diye sordu Aysun biraz merakla.

“Söylemedi mi sana?”

“Neyi?”

“Beni kibarca uyardı. Senden uzak durmamı söyledi. Sana söylemedi mi gerçekten? Hava atmadı mı sana?”

Genç kadının nutku tutuldu. Vural öz yeğenini tehdit mi etmişti? “İnanmıyorum sana!” dedi yavaşça.

“Sen bilirsin! Ayrıca Ayça konusunda da uyardı beni. Onu üzmememi, mutlu etmemi falan...”

“Bak bu konuda doğrusunu yapmış,” diye homurdandı Aysun. “Ablamı üzme Gürkan! Anla artık. Aramızda her şey bitti.

Senin yüzünden... Senin yüzünden..." Sustu. Devam edemedi. Onun yerine Gürkan tamamladı cümlesini.

"Evet, biliyorum. Benim yüzümden yanlış insanlarla evlendik. Sevmediğimiz insanlarla..."

Aysun cevap vermedi. Ona bakarken kalbi hâlâ sızlıyordu ama artık eskisi kadar derin bir acı çekmiyordu. Gürkan'ın kalbindeki önemi azalmış gibiydi.

Genç adam derin bir nefes aldı. Aysun'un sessizliği teklifini yinelemesini sağlamıştı. "Ne diyorsun? Yemeğe çıkalım mı bu akşam? Hiç değilse bir süre birlikte olabiliriz!"

"Ya sonra?"

Genç adam omuz silkti. "Şimdilik yemek yeterli... Sonrası çok önemli değil. Seninle biraz beraber olayım yeter."

"Üzgünüm Gürkan!" dedi genç kadın kararlı bir sesle. "Bunu yapamam! Her şey normal olsaydı yapardım! Sen sadece abla-mın kocası olsaydın ve ben... ben amcan ile normal şekilde evli olsaydım, inan ki yapardım. Ama şu anda bunu yapamam. Ya-parsam eğer... kocamı aldatmışım gibi hissederim. Bunu istemiyorum! Vural benim için önemli! O bana gerçekten değer veriyor ve bana inanıyor. Beni bir kere bile seninle ilgili uyarmadı! Bana bir kere bile güvensizlik hissettirmedi."

"Aysun!..."

"Lütfen Gürkan... Bu konuyu uzatma. Akşama işim var. Annemlere gideceğim. Sonra valizimi hazırlayacağım. Yarın Ankara'ya çıkmamız lazım arabayla. Vural sabah erkenden geliyor."

Genç adamın başı önüne düştü sıkınca. Aysun'u ikna edemeyeceği, kararlı sesinden belliydi. Sonra duruşunu dikleştirdi. "Ondan... Ondan boşanmayı düşünmezsin değil mi? Ben de boşansam?..." Aysun'un donukça bakması üzerine gülümsedi. Saçma bir soru sorduğunu anlamış gibiydi. Ama her çaresiz insan gibi saçma sorular sormaya hazırdı. "Peki..." dedi yavaşça. "Seni burada bile olsa, arada sırada görmek bana yeter. Görüşürüz... Kolay gelsin!"

Ve geldiği gibi çekip gitmişti genç adam. Aysun onun gidişinin ardından elini gözlerine götürdü. Tersî ile gözyaşlarını sildi. Sevdîği adamı böyle görmeyi istemezdi elbette! Onun kötü görünüşünün farkındaydı. Kötü hissettîğinin farkındaydı. Ama artık o da her şeyin geç olduğunun farkına varmalıydı. Ayrı ayrı insanlarla evlenmişlerdi ve onları mutlu etmekten başka seçenekleri yoktu. Vural ve Ayça'yı huzursuz etmeye hakları olamazdı. O ikisi de bu işte suçsuzlardı... Aslında kendisi bile belki Gürkan kadar suçluydu. Ona inat Vural ile evlenmek isteyerek her şeyi iyice çıkmaza sokmuştu. Belki Vural istediklerinin bir kısmını elde etmişti. Aysun'a sahip olmuştu. Ama yine de bu olayda mağdurlardan birisi Vural'dı. Onunla evlenmemiş olsaydı daha iyi olurdu belki...

Evlenmemek mi?

Gözyaşlarını sildi yine... Başını kaldırdı. Masasının üzerinde, balayında Kuşadası'nda çekilmiş bir fotoğrafları vardı. Banklardan birisine oturmuşlardı ve bir delikanlıdan fotoğraflarını çekmelerini rica etmişlerdi. Vural'ın gözlerinin içinde neşeli pırıltılar vardı yine. Sonra kendisine baktı. O da gülümsüyordu elbette. Mutlu olduğu belliydi... Mutlu muydu?

Âşık olmadığı bir adamla sevişmekten, onunla zaman geçirmekten zevk aldığına göre mutluydu.

Ama bu Gürkan... aklını karıştırıyordu hep! Kahretsin! Neden böyle yapıyordu? Neden ayrılmayı düşünüp düşünmeyeceğini sormuştu? Hem masum değildi ki artık! Vural'dan ayrılmayı düşünse bile, bakire bir kadın değildi. Gürkan bunu hazmedebilecek miydi? Yoksa ona inat evlendiğini bildiği için, hiç sevişmediklerini mi sanıyordu? Bu evliliğin sadece kâğıt üzerinde olduğunu mu düşünüyordu?

Gerçekten de Vural ile evlenmeyi planladığı ilk anda... kâğıt üzerinde olmasını planlamıştı. Eğer Vural'ın ısrarı olmasa ilk gece için ona söz vermeyecekti. Diğer yandan balayı sabahı Vural'ı ayartan kendisi değil miydi? Verdiği sözü tutmaya çabalayan?..

Gürkan hemen hemen her gün amcasıyla seviştiğini bilse, belki boşanmasını istemezdi. Ona artık bir sınır koymadığını bilse, üstelik de bundan çok zevk aldığını ve sevişirken aklında sadece gri saçlı bir hilkat garibesinin olduğunu bilse!..

Akşam annesine gitti. Karı koca arasındaki sıcak muhabbete hayrandı. Onları gibi bir evlilik kolay yakalanacak bir şey değildi. Babası sürekli karısının gözlerine bakıyordu. Ortadan çok kaybolduğunda bir bahane bularak yanına gidiyordu.

“Bana iyice düşkün oldu!” demişti annesi biraz kızarak. Mutfakta bulaşıkları topluyorlardı. “Keşke senin şu kocan daha evvel hayatımıza girseydi!”

“Eğleniyorsunuz yani?”

“Evet... Haftaya gemi ile Avrupa turuna çıkacağız. Her şeyi tüm detaylarına kadar planladı...” Yutkunmuştu utanarak. “En ince detayına kadar!..” diye ekledi. “Menopoza gireceğim diye ödü kopuyor!”

Aysun kıkırdadı. Artık bazı şeyleri bilen bir kadın olarak bu durumu garipsememişti. Annesi de, babası da henüz gençti. Sağlıklı bir cinsel hayatlarının olması normaldi. Annesi hâlâ mükemmel bir fiziğe sahipti. Bıyıklı, yakışıklı babalarının da onu hâlâ beğeniyor olması çok güzeldi.

“Üzme babamı...” dedi bilmiş bir şekilde.

“Üzmüyorum zaten. Sen kendi işine bak!” Kadın utanarak bakişlerini kaçırmış ve bulaşıkları makineye dizmeye devam etmişti.

Aysun onların mutluluğu ile biraz nefes almıştı. Gece evine gidip de boş yatağa yattığında, doğrusu kocaman bir vücuda olan özleminin arttığını hissetmişti. Uyurken göğüslerini tutan iri eli özlemişti. Sırtını yasladığı koca vücudunu... Kalçalarını yapıştırdığı sıcak bedeni özlemişti.

Neyse ki Vural, sabah geliyordu. Akşama Ankara’daki otelde bu özlemini giderirdi. *Bir erkeğe alışmak ne kadar da kolaymış meğerse!* diye düşündü.

Sabah olduğunda kendisini mutlu hissediyordu. Akşamki karamsar ruh hali yok olmuştu. Kabullenmişti artık her şeyi... Yeniden kabullenmişti. Vural iyi bir kocaydı. İyi bir adamdı. Pamuk gibi yumuşaktı. Gözlerinin içine bakıyordu. Bir dediğini iki etmiyordu. Çok romantik sayılmazdı ama ondan zaten böyle bir şeyi beklemiyordu ki! İnsan sevdiği birisinden beklerdi romantik davranışları. Kocasından bekledikleri belliydi. Vural hepsini de fazlasıyla karşılıyordu işte!

Demek yeğenini tehdit etmişti ha?

Buna inanmakta zorlanıyordu gerçekten! Pamuk gibi yumuşak, güleç yüzlü kocasının zorlu bir yönü olduğunu biliyordu ama yeğenini ne kadar sevdiğini de en iyi bilenlerden birisiydi. Gürkan her zaman Vural için değerli olacaktı.

Hava yağışlı olduğu için, arabasını binanın açık otoparkına değil, kapalı kısmına götürdü. Kendilerine ayrılmış boş alanlar otoparkın uzağındaydı. Asansöre epey mesafesi vardı. O yüzden genellikle açık otoparkı tercih ediyordu. Ama ani bastıran bu yaz yağmuru yüzünden başka çaresi kalmamıştı. Aracının kapılarını kilitleyip epey uzaktaki asansöre doğru yürüdü. O sırada öksürük sesi duymuştu. Başını çevirdi. Gürkan da kendi arabasından çıkıyordu. Kapısını kilitleirken o da Aysun'u fark etmişti...

"Günaydın!" dedi genç adam gülümseyerek.

"Günaydın!" dedi Aysun da. O da nazıkçe gülümsemişti.

"Fena yağmur başladı..." diye mırıldandı genç adam. Onun yanına gelmişti.

"Diner yarım saate kadar. Bursa burası... Havası hiç belli olmaz."

"Öyle... Kahvaltı ettin mi? Poğaçı aldım."

Genç kadın asansöre doğru yürürlerken yan gözle ona baktı. "Ettim ben... Sen niye evde yemedin?"

"Ayça olmayınca kahvaltı etmek istemiyor canım. Yemekleri de hep dışarıda yiyorum eskisi gibi."

Genç kadın cevap vermedi. Asansöre fazla bir mesafe kalmamıştı. Araçların arasından iki adam çıkınca hafif yana kayarak onlara yol vermek istedi. Gürkan'a biraz yaklaşmak zorunda kalmıştı. Genç adam da bu yakınlıktan memnun olmuş gibi elini ince beline hafifçe dokundurmuştu. Nazik bir sahip lenmeyle yol göstermişti.

Fakat karşılarına çıkan adamlar bir adım daha atıp önlerini kesince ikisi birden dikkatlerini onlara verdi.

Aysun o anda tanımıştı bu iki iri adamı... Daha önce Vural ile birlikteyken önlerini kesen iki adamdı. Onların sinsisi bir şekilde otoparkta beklemelerinin amacı neydi ki? Elinde olmadan ürktü. Ama korktuğunu belli etmemek için burnunu kaldırıp öndeki esmer adama baktı. Geçen sefer de lider gibi konuşan bu adamdı zaten.

"Aysun Hanım?.." dedi adam sert, soğuk bir sesle. "Nasılsınız? Bizi hatırladınız mı?"

Genç kadın sessiz durdu bir iki saniye. Gürkan'ın duruşu gerginleşmişti. O da aynı amcası gibiyse bir kavga çıkması an meselesiydi. Bunu istemezdi. Arkadaki adam Gürkan boyunda vardı. Bu öndeki ise oldukça iri, kaslı maslı bir adamdı.

"Hatırladım..." dedi soğuk bir sesle. "Ne yapabilirim sizin için?"

"Bizim için ne yapabileceğinizi söylemeden önce, tebrik ederiz. Vural Bey'le evlendiğinizi duyduk. Umarız birlikte uzun yıllar geçirirsiniz. Mutlu, sağlıklı yıllar!.."

Son cümlesinde hafif bir vurgu vardı. Genç kadın bir kaşını kaldırırken Gürkan bir adım öne çıkmıştı. "Siz kimsiniz?"

Adamın bakışları Gürkan'a kaydı. Gayet kendinden emin, kontrollü bir bakıştı. Gürkan'ın da korkusuzca durması durumu pek değiştirmemişti. "Siz de Vural Bey'in yeğeni olmalısınız." dedi adam ağır ağır. "Amca yeğenin iki kız kardeşe evlenmesi çok sosyetik bir haberdir doğrusu. Gazetelerden ilgiyle takip ettik." Başını çevirip, yanda duran uzun arkadaşına bakmıştı. "Değil mi Cafer?"

Uzun boylu iri adamın yüzü hiç değişmedi. “Evet...” diyen kalın sesi ise gırtlığında bir sorun olduğunu hissettiriyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Aysun korkusuzca. “Polise haber vermeden, ne istediğinizi söyleyip gitseniz iyi olur.”

Adam gülümsedi biraz. O da hiç çekinmemiş gibiydi. “Polise ne gerek var ki? Biz kendi aramızda halledebiliriz. Eğer kötü niyetli olsak... burada size farklı şeyler yapabilirdik. Bu kısma güvenlik kameraları koymamış olmaları ne kötü bir tesadüf olurdu o zaman!”

Gürkan dayanamamıştı. Elini adamın göğsüne koyarak hafif itti. “Ağır ol bakalım! Haddinizi bilin ve efendice ne istediğinizi söyleyin.”

Adamın koyu bakışları kendisinden daha uzun olan Gürkan’ın sertleşmiş mavi gözlerine dikildi. Yandaki Cafer isimli uzun adam biraz sinirlenerek öne çıkmıştı. Fakat elini kaldırıp arkadaşını da engelledi.

“Gürkan Bey...” dedi yavaşça. “Biz haddimizi biliriz. Buraya efendice ve son bir uyarı daha yapmak üzere geldik.”

“Ne uyarısı?”

“Ankara’daki ihaleden çekilmeniz hakkında...”

Gürkan’ın bakışları kısa bir an için Aysun’a kaymıştı. “İhale-den çekilmek mi?” diye sordu sonra adama. Durumu hemen kavramış gibiydi. “Siz ne istediğinizin farkında mısınız?”

“Son derece farkındayız...” dedi adam alay edercesine. Gözlerinin içi acımasız pırıltılarla doluydu. “Aslında Vural Bey’le konuşmak istiyorduk ama burada olmadığını öğrendik. Eminiz ki mesajımızı karısına ve yeğenine iletmış olmamızı anlayışla karşılar.”

“Amcam karısını rahatsız ettiğinizi öğrendiğinde, sizi fare deliğine girseniz bile bulur, çıkarır.”

Adamın gülümsemesi aldırmazdı. “Ah! Evet! Çok cesur birisi olduğunu biliyoruz. Ama genellikle cesaret... korkunun başladığı noktada biter. Mesela şu anda eşinin...” Gözleri Aysun’a kaymıştı.

“...yani sizin kolunuzu kırsak ve... ona böyle daha anlamlı bir mesaj bıraksak... eskisi kadar cesur olacağını sanmıyorum.”

Onun bu rahatlığı üzerine Gürkan dişleri arasından fısıldadı. “Dene bir kere istersen!”

Adam dudak kıvırdı. “Daha neler! Biz o kadar kötü değiliz. Sadece *Mesela yapsak!* diye düşündüm. Tamamen teorik olarak yani... Biz kadınlara karşı centilmenizdir. Her zaman merhametliyizdir. Mesajlarımızı iletme için başka yollar ararız.”

Yan gözle Cafer isimli adama baktığında her şey için çok geç olmuştu. Adam birden öne çıkmış ve yumruğunu Gürkan'ın şakağına patlatıvermişti. Yumruğun sesi yankılanmıştı çevrede... Hazırlıksız olan Gürkan kendisini çekmeye çalışmışsa da kurtulamamıştı bu sert yumruktan. İri bedeni yere düşerken Aysun bir çığlık atmıştı inanmazca. Fakat Gürkan boş birisi değildi. Darbenin etkisiyle yere düşse de hemen ellerinden destek aldı. Öfkeyle gözlerini iki adama çevirdi. Kaşı incecik patlamıştı. Yaşça kan sızmaya başlamıştı.

“Bana dokunmayacaktın!” dedi adam. “Beni ittirmeyecektin! Bundan hiç hoşlanmam!”

Gürkan daha ayağa kalkarken Cafer isimli adam bir yumruk daha savurdu suratına. O yumruktan kaçması imkânsızdı. Kolunu kaldırarak yüzüne isabet etmesini engelledi. Ayağa kalktığı anda da hemen karşılık verdi. Yüzüne gelen yumruklardan kaçarken profesyonel bir şekilde önce adamın böğrüne, sonra da suratına bir yumruk attı.

Ama... vurduğu kişi sanki taşlandı. Sadece bir adım gerilemişti. Üstelik de şaşırın Gürkan'ın yüzüne yeni ve şiddetli bir yumruk atıvermişti.

Aysun ikisi arasına girmek için öne atıldı. Saçmaladığının, iki adamın arasında kalacağını farkında değildi. Ama ismini bilmediği diğer adam onu kolundan tuttuğu gibi çekti. Genç kadın bu sefer öfkeyle onun yüzüne saldırdı. Tüm gücüyle, alaycı esmer yüzüne bir tokat vurdu. Bu tokat adamı etkilememişti bile

Sadece kızdırmış gibiydi. Üstelik genç kadının ikinci saldırışı çenesinde üç tırnak izinin oluşmasına sebep olmuştu. Öfkelenen adam onu tuttuğu gibi savurdu. Arkadaki arabaya sertçe çarpan Aysun oradan da yere düştü. Bir saniye sonra adam dönmüş ve Cafer ile yumruklaşan Gürkan'a saldırmıştı. O ana kadar kendisini iyi koruyan Gürkan, diğer adamın saldırısı ile arada kalmıştı. Yandan aldığı yumruğun etkisi ile sendeledi. Ama kendi acısının farkında değildi. Gözleri yere düşen Aysun'a kaymıştı endişeyle.

Endişesinin etkisi ile güç alıp hemen doğruldu. Her iki adama öfkeyle saldırdı. Kısa olan adam da onun yumruğundan nasibini almıştı. Ama Cafer'in arkadan ensesine vurduğu yumruk ile Gürkan'ın gözleri karardı adeta. İkinci bir yumruk dudağını patlattı ve toparlanmaya çalışan Aysun'un yanına düştü. Daha yerinde doğrulamadan midesine yediği sert bir tekme ile tüm nefesi ciğerlerini terk etti.

Aysun, Gürkan'a daha fazla vurmamaları için öne atılmıştı. O yüzden üçüncü tekmeden sonra bazıları kendi omzuna gelmişti. İnledi...

Adamlar tekme atmayı bırakmıştı.

Kısa olan adam dudağının kenarındaki kanı sildi. Artık alaycı değildi. Öfkeli görünüyordu. Çenesindeki tırnak izleri de sızlamaya başlamıştı.

"Bu son uyarımız..." dedi ikisine birden. Parmağını tehditkâr bir şekilde sallıyordu. Ağzından tükürükler saçıyordu adeta. "Kimsenin başarısız olduğumu görmesine, benimle alay etmesine izin vermem. Bu piyasada bir ünüm var benim. O ihaleden derhal çekileceksiniz. Vural Bey'e söyleyin bunu... Yoksa Allah'ın her günü gelir, birinizin kolunu kırarım. İhaleye katıldığınıza pişman ederim sizi. Bu yaptığım son iş bile olsa, uğraşırım sizinle..."

Kısa bir sessizlik olmuştu. Gürkan hiç iyi değildi. Aysun sulanmış öfkeli gözlerle bakıyordu adamlara. Adamlar da öfkeli

görünüyorlardı. Lider gibi olan, öne doğru bir adım attı. Gürkan'a yine tekme atacak gibiydi!

Ama tek öfkeli olanlar onlar değildi...

"Bence de yapacağınız son iş bu olacak!" dedi çok sinirli, kalın bir ses.

Herkesin başı yan tarafa döndü...

Vural uzun bacaklarını iki yana açmış, dehşet saçan gözlerle bakıyordu. Cıva gözleri özelliğini yitirmişti. Artık... kapkaranlıktı! Tıpkı yüzü gibi...

32. BÖLÜM

Genç adamın gözleri çok kısa bir an yerdeki yeğeninde, sonra onun yanında dizleri üzerinde duran karısının dehşet dolu yüzünde gezinmişti. Aysun, Gürkan'ı korumak için genç adama sarılmıştı. Vural bu kötü manzarayı bir an süzdü. Sonra iri gövdesinden beklenmeyecek bir serilikle adamların üzerine atılması an bile sürmemişti.

Aysun gerçekten de dehşet içindeydi. Bu iki adamın Gürkan'a yaptıkları ortadayken, kocasının aptalca onların üzerine atılması büyük hataydı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Şimdi o da zarar görecek! Olayın bu kadar büyümüş olmasına inanamıyordu. Rüyada olabilir miydi? Ama acıyan omzu bunu yalanlıyordu. Kolları arasında kendine gelmeye çalışan Gürkan'ın yüzünden akan kanlar da yalanlıyordu. Ve Vural'ın inanılmaz bir yumrukla arkaya doğru uçurduğu kibirli adamın, bir arabaya çarpınca çıkardığı ses de yalanlıyordu. Arabanın arka kapısı yamulurken camı da kırılıp tuzla buz olmuştu. Adam boş bir çuval gibi yere düşmüştü.

Vural'ın diğer uzun adama atılması fazla sürmemişti. Cafer isimli çirkin adam en az Vural kadar uzundu. Ondan daha şişman ve daha güçlü görünüyordu. Elini beline atıp bir silah çıkarmaya çalışmıştı üstelik. Ama geç kalmıştı! Vural'ın öfkeli yumruğuna o da engel olamamıştı. Yüzüne yediği bu ilk yumrukla düşecekmiş gibi birkaç adım geriye doğru sendeledi. Belinden çıkarmaya çalıştığı tabanca yere düştü. Ancak o sert yumruk diğer adama olduğu kadar etki yapmamıştı. Cafer çok daha güçlü, çok daha sağlamdı. Üstelik burnunun içinden sızıp çenesinden

akan kana dokunduğunda epey sinirlenmişti de... İri ellerini kaldırıp boğuk bir sesle böğürerek Vural'ın boğazına doğru atıldı.

Genç adam ne yapacağını biliyor gibiydi. Hafifçe yana kaymış, önce böğrüne, sonra da yüzünün yanma şiddetli bir yumruk çakmıştı. Dev adam yere, dizlerinin üzerine çökerken de Vural sağ dizi ile o kadar şiddetli bir şekilde yüzüne vurmuştu ki, Aysun bile adamın acısını hissetmiş, gözlerini yummuştu bir an.

Cafer yere yuvarlanırken, çene kemiğinin kırıldığının farkında değildi büyük ihtimalle. Vural onun yere düşüşüne bakmadı bile... Bu sefer yerden doğrulmaya çalışan diğerine dönmüştü. O da belli ki boş adam değildi... Vural'ın yumruğundan kısa bir süre sonra doğrulmuştu yerden. Burnu kanıyordu. Kırılmış olduğu biçimsiz şekinden belliydi. Ama öfkenin verdiği adrenalin patlaması ile acısının farkında değildi. Ölümcül bir öfkeyle Vural'a saldırmıştı.

Vural'ın öfkesi belki de daha ölümcüldü...

Aysun izleyemiyordu artık. Vural'ın ne yaptığını bilen yumrukları art arda adamın yüzünde patlamıştı. Sonra genç adam kendisine savrulan bileği acımasızca yakaladı. "Bu elinle mi vurdun yeğenime!" diye homurdandı. "Bu elinle mi karıma saldırdın!" Ve diğer elinin sert bir hareketiyle bükmüş olduğu kolunu kırırverdi adamın. Adam öylesine acı dolu bir çığlık attı ki, tüm garaj inledi. Derisini delip dışarıya fırlayan kırık kemik uçları, Aysun'un midesini bulandırıp kusmasına sebep olacaktı az kalsın. O manzarayı görmemek için gözlerini yumdu.

Vural engellenemez gibiydi. Kolunu kırdığı adamı bez bir bebekmiş gibi garajın kalın sütunlarına çarptı. Yüzü sütuna şiddetle vuran adam baygın bir halde yere düştü. Sütuna çarptığı yer kan içinde kalmıştı.

Bu sefer yine iri adama dönmüştü Vural. Onun yerden kalktığını ve yumruklarını sıkarak karşısında dikilmeye çalıştığını görünce, neredeyse memnun bir halde durakladı. Hıncını alamamıştı ve dövüşün uzaması işine gelirdi!

Aysun kocasına seslenmek, durmasını söylemek istiyordu. Ama ne Vural'ın dev adamı duvara yapıştırmasına, ne de suratının ortasına şiddetle attığı kafasına engel olabilirdi. Vural ikinci kafadan sonra bir an geri çekilmişti. Cafer'in yüzü tanınmayacak haldeydi. Ayakta duracak hali yoktu. Ama Vural bir eliyle adamı duvara yapıştırmış bir halde, ayakta tutmayı beceriyordu.

"Ya sen?" diye fısıldamıştı dişlerinin arasından. "Sen bu ayağınla mı vurdun karıma?" Ve kendi ayağını kaldırıp öyle sert bir şekilde yanlamasına adamın baldırına vurdu ki, kırılan kemiğin çıtırtısı yankılandı garajda. Ardından gelen bağırış, o koca adamın kısık sesine göre epeyce güçlüydü.

Vural yere çöken adama baktı bir an. Sonra hıncını alamamış gibi kaşının üzerine ani ve sert bir yumruk attı. Cafer daha ilk anda havada bayılmıştı. Kafasını yanlamasına beton zemine çarparken yüzündeki kanlar sıçradı etrafa.

Sessizlik...

Hiç ses olmayınca... dışarıdaki şiddetlenmiş yağmurun sesi rahatça duyulur olmuştu. Gök gürültüsü sesi de...

Ama hayır! Bu gök gürültüsü değildi ki! Bu Aysun'un deli gibi atan kalbinin sesiydi.

Gözleri inanmazca kocasının üzerine kilitlenmişti. Onu... onu hiç böyle görmemişti! Bu kadar öfkeli, bu kadar deli, bu kadar engellenemez... Birkaç kişi daha o adamların yanında olsaydı bile, Vural'ı durdurabileceklerini sanmıyordu. Genç adam tek bir yumruk bile almamıştı. Öfkesinden çevresine bir zırh örmüştü sanki! Yumruklara karşı görünmez olmuştu! O adamların kemiklerini kırdığına inanamıyordu. Onlar için hiç üzülmemişti gerçi... Ama pamuk gibi olan kocasını... hiç böyle beklemiyordu!

Vural hemen yanlarına gelmiş ve kumaş pantolonu üzerinde dizlerinin üstüne çökmüştü. İlk işi karısının gözlerinin içine bakmaktı.

"Aysun!" diye fısıldadı endişe dolu bir sesle. Bir eli yüzüne dökülen saçlarını geriye çekmişti. "Aysun! İyi misin?"

Genç kadın yutkundu. Nemli gözleriyle başını salladı. “E.. Evet!” diye kekeledi şaşkınca. Az önce dehşet saçan eller şimdi yüzünü nasıl müşfikçe okşayabiliyordu? Yanıklarının bulunduğu elinde yumruk köşeleri kızarmıştı. Attığı yumruklarla zedelenmişti bile!

Vural rahatlamış gibiydi. Gözleri yeğenine kaydı. Gürkan şimdi biraz daha iyi gibi görünüyordu. Vücudunu yasladığı Aysun’dan uzaklaştı biraz.

“Sen iyi misin Gürkan?” diye bu sefer yeğenine sordu genç adam.

Adam yutkundu. Ağzında biriken kanı yuttu. “Evet...” dedi zorlukla.

“Tamam... Kıpırdama! Kaburgaların kırık olabilir. Ambulans çağıracağım şimdi!” Elini pantolon cebine soktu.

Gürkan yerde baygın yatan adamlara baktı. Onların da kesin bir ambulansa ihtiyacı vardı. Sonra gözleri Aysun’a kaydı. Genç kadının göz pınarları hâlâ nemliydi. Yaşadığı karmaşayı gözlerinde hissedebiliyordu.

Vural’ın çağırdığı ambulansların oraya varması beş dakikayı almamıştı. İki tane gelmişti. Şehir merkezindeki özel bir hastane, bulundukları yere çok yakındı zaten. Doktorlar yerdeki yaralılarla ilgilenirken, polisler de gelmişti olay yerine. Aysun rüyada gibiydi. Onun tedavisi ayakta sürmüş, sadece bir yatıştırıcı iğne yapılmıştı. İyiydi gerçekten. Omzunun acısı yok olmuştu. Kırık ve çıkığı yoktu. Ama Gürkan hastaneye kaldırılmıştı. İki gün müşahede altında kalacaktı. Diğer iki adam ise polis kontrolünde başka bir hastaneye sevk edilmişlerdi.

Polise o anda gerekli ifadeler verildikten sonra Vural onu da Gürkan’ın kaldığı hastaneye götürdü. Kendi arabası ile gitmişlerdi. Genç kadın her ihtimale karşı ayrıntılı bir muayene olmuştu. Hiçbir şey çıkmamıştı. Röntgen sonuçları gayet temizdi. Kırık veya çatlağı olmadığını biliyordu zaten. Canı o kadar acı-mıyordu. Aklı ise Gürkan’ın nasıl olduğundaydı. Sonra kocasıyla

birlikte Gürkan'ın odasına gitmişlerdi. Zaten iki kapı ötedeydi onu yatırdıkları özel oda.

Genç adam tam teşkilatlı bir yatakta yatıyordu. Bir gözü biraz morarmıştı. Kaşına dikiş atılmıştı. Kaburgalarında iki küçük çatlak vardı ama ciddi değildi. Bir de sol kolu tekmelerden korunmaya çalışırken incinmişti. Bir parmağı çıkmıştı. Sargılarla bileğine kadar sarılıydı. Aysun onu o halde görünce kalbi sızladı. Gözyaşlarının süzülmesine engel olamadı. Yatağın kenarına gidip genç adamın sağlam elini tuttu. Gürkan da hafifçe sıkılmıştı onun elini.

“Üzülme!..” demişti biraz cansız bir sesle.

“Çok üzgünüm gerçekten!” diye fısıldadı Aysun.

Gürkan gülümsemişti. İkisi de arkalarında sessizce duran Vural'ı unutmuş gibiydi. Genç adam gergin bedeni ile kıpırdamadan onları izliyordu. Başı hafif önüne düştü bir saniye için... Gözlerini onlardan ayırmak zorunda hissetmişti. Yerdeki belirsiz lekelere dikti gözlerini...

Kapı açıldı o anda. Bir hemşire elinde iğneyle içeriye girdi. “Evet, şimdi dinlenme zamanı!” dedi gülümseyerek. “Bu iğne ile biraz rahatlayacaksınız. Belki uyursunuz bile! Kendinize geldiğinizde çok daha iyi olduğunuzu göreceksiniz!”

Aysun elini çekerek yavaşça uzaklaştı yataktan. Hemşireye yer açtı. Kocasının yanına gitti. Gürkan'ın başı onlara doğru dönmüştü.

“Siz de gidin artık amca... Aysun dinlensin biraz evde,” dedi yorgun bir sesle. “Kötü korktu...”

“Gitmek istemiyorum!” dedi genç kadın.

“Üstünü değiştirmen için gitsek iyi olur!” dedi Vural. Gözleri şık bluzuna sıçramış kanlardaydı. Çoğunluğu Gürkan'ın kanı olmalıydı.

“Evet... Gidin!” dedi Gürkan da. Gözleri koluna sırınga edilmeye hazırlanılan iğnedeydi. “Gerçekten iyiyim ben. Ağrım azalsa yeter...”

Aysun çaresiz kabul etmişti. Kıyafetlerinin bu kadar battığından haberi yoktu. Eve sessizce döndüler. Yağmur dinmişti. Hatta güneş sıyrılmıştı bulutların arasından. Ama Aysun'un içi kapkaranlıktı hâlâ.

Genç kadın aldığı duştan sonra yatmak istememişti. Şimdi hiç yatacak hali yoktu. Giyinip kocasının yanına, mutfığa gitmişti. Vural demlemiş olduğu çayı yudumluyordu. Karısının geldiğini ve bir sandalyeye oturduğunu görünce ona da bir bardak çay koydu.

Sessiz ve üzgün görünüyordu genç adam...

"Sen... ne zaman gelmiştin Almanya'dan?" diye sordu genç kadın yavaşça. Sessizliği bozmak istemişti. Ayrıca o ana kadar konuşacak zamanları olmamıştı.

"Sabah çok erken geldim!" diye açıkladı Vural. Elinde tuttuğu çay fincanını içmesi için onun önüne bıraktı. "Sana sürpriz yapacaktım. Camdan dışarıya bakıyordum. Senin arabanın garaja girdiğini görünce bekleyemedim. Doğruca odana gideceğini düşündüm. Seni hemen görmek istediğim için... önce odana gittim. Gelmemiş olduğunu görünce de asansöre yöneldim. Tam o sırada asansör geldi. Yardımcın Gülcan çıktı içinden. Sen olmayınca merak ettim. Aşağıya indim. Sesleri duyunca da koşarak yanınıza geldim. Onların tekmelerine yetiştim maalesef..."

"İyi ki... geldin!" dedi Aysun. "Gürkan... daha kötü olabilirdi."

Genç adam başını eğdi. "Evet..."

"Sana da... bir kötülük yapabilirlerdi!" demek zorunda hissetti genç kadın. Gözlerini kaçırmıştı. Kocasından önce Gürkan'ı düşünmesinin onun hoşuna gitmeyeceği aklına gelivermişti o anda.

Vural cevap vermedi. Öylece bakıyordu. Aysun çayını karıştırdı. Bir yudum aldı. Ağzının hiç tadı yoktu. İçtiğinden bir şey anlamamıştı.

Kocasının sessizliği Aysun'u biraz huzursuz etmişti. "Ayça'ya... haber vermek lazım," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Ben arayıp söyledim," dedi genç adam. "Sen muayene oluyordun o sırada. Ben de Gürkan'ı kontrole gitmiştim."

“Gürkan’ı duyunca gelmek istemedi mi?”

“İstedi... İkisi telefonda konuştular. Gürkan onun gelmesine gerek olmadığını söyledi. O da sanırım ikna oldu. Zaten Gürkan iki üç güne kadar taburcu edilecek. Ayça seninle de konuşmak istedi ama doktorun muayene ettiğini söyledim. İyi olduğunu söylememe rağmen senin için epey endişelendi. Ara istersen.”

Aysun elini masanın üzerindeki telefona attı. Ablasını merakta bırakmak istemezdi gerçekten.

“Alo abla?” dedi. Sadece bir çalıştan sonra telefonu açılmıştı. Ayça’nın beklediği belliydi.

“Aysun! Çok şükür iyi olduğunu öğrendim. İyisin değil mi ablacım?” Genç kadının bu içten sevgi karşısında gözleri sulanmıştı hemen.

“Evet... Evet iyiyim. Her şey yolunda...”

“Allah’a çok şükür! Canım benim. Öyle korktum ki!”

“Merak etme abla. Vural geldi ve bizi kurtardı. Bir sorun yok. Sen de kendine dikkat et, tamam mı?”

“Tamam tatlım. Ederim. Zaten yanımda Ayhan var. Ayrılmıyor dibimden. Gözleri hep üzerimde!”

“Güzel... Ben kapatayım. Sen de işine bak abla. Görüşürüz.”

“Tamam... Görüşürüz canım. Allah’a emanet ol. Seni seviyorum...”

“Ben de...” Telefonunu kapattıktan sonra gözleri kocasına çevrildi. Dudağının kenarını ısırılmıştı hafifçe. “Keşke bu ihaleye katılmasaydık...” dedi yavaşça. Onu suçlar gibi davranmak istemiyordu ama elinde değildi. “Adamlar bizi uyarmıştı. Sabah garajda da kötü bir şekilde uyardılar. Sen şimdi onları hastanelik ederek niyetlerine engel olamadın ki! Ya başka adamlar gelirse? Ya bizi tehdit etmekten öteye giderlerse? Durmayacak bunlar!”

Vural sessiz kaldı bir iki saniye. Düşünceli gibiydi. “Üzgünüm...” dedi sonra ağır ağır. “Ne seni, ne de yeğenimi tehlikeye atmak isterdim. Bu kadar ileriye gideceklerini düşünemedim.”

“Şimdi hepimiz tehlikedeyiz ama! Annemle baham bile belki!”

“Merak etme! Onların da evinin önünde sivil bir ekip bekleyecek. Ayhan Binbaşı her şeyi ayarladı!”

“Vural! Lütfen vazgeçelim! Lütfen bu ihaleden çekilelim. Korkuyorum... Başka kötü bir şeyler olacak diye... çok korkuyorum ben!” diye inledi Aysun.

Genç adamla bakıştılar birkaç saniye. Aysun onun korkusuz gözlerindeki gizli direnişin farkındaydı. Genç adam hafif bir nefes aldı. Kaşları çatılmıştı. “Üzgünüm...” dedi sonra duru bir sesle. “Artık vazgeçmek için çok geç. Şimdi vazgeçersek onlara yaptıklarını haklı göstereceğiz. Amaçlarına erişmelerini sağlayacağız.”

“Umurumda değil! Ailem daha önemli benim! Gürkan... Sen... daha önemlisiniz!”

Genç adam onun dudaklarından önce yeğeninin adının çıkmasına dikkat etmemiş gibi duruyordu.

“Ayhan yakalanan adamların sorgulanacağını ve bir şeyler konuşacaklarını umuyor. Bunlar sadece piyon. Mafya bozuntusu birkaç adam... Asıl tepedeki adamı yakalamaya uğraşıyorlar. Şu anda konuşamayacakları için bekleyeceğiz birkaç gün. Sorgulamanın doktor gözetiminde olması lazımmış. Zaten ihaleyi kazanamayabiliriz de... Her şey iki güne kadar bitecek. Endişelenme!”

Aysun başını eğdi. “Endişeleniyorum...” diye fısıldadı.

Genç adamın yapabileceği bir şey yoktu. Uzanıp onun yanağına dokunmak istedi. Ama Aysun farkında olmadığı bir tepkiyle yanağını hafifçe çekti.

Bakışları karşılaştı. Genç kadının yeşil gözleri üzgündü.

“Ankara’ya... ben gelmesem olur mu?” diye sordu sonra yavaşça. “Nasıl da Murat orada... Avukatlık işlerinde o size yardım eder.”

Vural dikkatle ona bakıyordu. Sonra her şeyi bilen bir insanın tavrı ile sordu. “Gürkan’ın yanında mı kalmak istiyorsun?”

Genç kadın yutkundu. Yalan söyleyemeyecekti. “Onun... kim-sesi yok! Beni korumak isterken... yaralandı!” dedi minik bir yalvarışla.

“Hastanede kalıp bakıcılık mı yapacaksın?”

“Lütfen kızma bana! Bunu ona borçluyum!”

Vural sustu. Karısının hâlâ Gürkan’ı sevdiği belliydi. Onu sevdiği ve acı çektiği... Onun için endişelendiği çok belliydi. Yeğeni böyle bir sevgiye sahip olduğu için kendisini şanslı hissetmeliydi. Çünkü kendisi bu sevginin çeyreğine sahip olsa, Aysun’un ayağının altına dünyayı sererdi. Ama elbette ki böyle bir sevgiye sahip olması imkânsızdı. Aysun’un kalbi dolu olmasa bile yüzü yanık, vücudu bitik bir adamı sevebileceğini düşünmek komik olurdu.

Derin bir nefes aldı. Yakışıklı yüzü durumu kabullendiğini gösteriyordu.

“Tamam! Sen bilirsin!” dedi sakın bir sesle.

“Söz veriyorum, seni utandıracak bir şey yapmayacağım!” dedi Aysun sulanmış gözlerle. “O bu haldeyken ben çekip gide-mem! Yapamam... Ben sana hiç yalan söylemedim! Yalan söyle-memi istemezsin değil mi?”

“Hayır!” dedi genç adam kuru bir sesle.

“Onun yanında kalmak istiyorum. Kimsesi yok! Yanında ol-malıyım! Bana ihtiyacı var.”

“Tamam dedim ya!” dedi Vural bir an için sertleşen bir sesle. Sonra sesi normale döndü. “Sen çayını içinceye kadar... ben de bir duş alıp üstümü değiştireyim,” diye mırıldandı. Aysun işte o anda onun henüz üstünü değiştirmediyini fark etmişti. Uzun kollu mavi gömleği yer yer kan damlacıklarıyla doluydu.

Vural giderken bir an durakladı. Aklına bir şey gelmiş gibiydi. “Bu arada anneni de ara ve haber ver istersen. Henüz haberleri yok. Bir yerden öğrenip telaş yapmasın...” dedi.

Genç kadın olur manasında başını salladı. Bu esnada gözleri onun yumrukları üzerindeki kızarıklara takılmıştı. Acaba Vural onları doktora göstermiş miydi? Kendisi ve Gürkan’la ilgilenirken atlamış olabilirdi. Acıyor olduğu kesindi!

Fakat elindeki berçlenmeler için endişesini kocasına belli edemeden Vural döndü. Uzun adımlarla mutfaktan çıktı. Aysun başını eğdi. Allah’ım! Ne berbat bir gündü! Hâlbuki bu sabah,

içinde tanımlayamadığı bir keyifle uyanmıştı. O karamsar hava ve yağmurun başlaması bile keyfini bozmamıştı. Ne çabuk değişmişti her şey!

Hastaneye giderlerken pek konuşmadılar. Genç kadın evden çıkmadan önce annesini de aramış ve durumu hızlıca anlatmıştı. Elbette önce şaşırmış, sonra korkmuştu Filiz Hanım. Sonra eşiyle birlikte hastaneye geleceklerini söylemişti. Orada buluşmak üzere telefonu kapatmışlardı. Gerçekten de hastane kapısında genç kadının anne ve babası bekliyordu. Yeni gelmişti onlar da. Filiz Hanım heyecanla kızını süzmüş ve sonra da sarılmıştı.

“Ben iyiyim anne...” dedi Aysun. Üzülmemesi için gülümsemeye çalışıyordu. “Gürkan da iyi ama biraz yara bere var işte!”

Servet Bey de sarıldığı kızının iyi olduğunu görünce gözlerini damadına çevirmişti. “Sen iyi misin evlat?” diye sormuştu ciddi bir sesle.

“Evet, teşekkürler!” dedi Vural her zamanki gibi gülümseyerek. “İyiyim.”

Birlikte Gürkan’ın odasına çıktılar. Asansörden indiklerinde kapısında iki sivil polisin nöbet tuttuğunu gördüler. Bu Aysun’un içini rahatlatmıştı biraz. Vural polislerle konuşarak kendisini tanıttı ve hepsinin içeriye girmelerini sağladı. Gürkan uyanıktı. İyi görünüyordu. Ağrı kesicinin işe yaradığı belliydi.

Birkaç dakika onlarla kalan Vural, sonra çıkıp doktoru bulmuştu. Yeğeni ile ilgili son bilgileri öğrendikten sonra otoriter bir tavırla ne gerekiyorsa yapılmasını istemişti. Karısının da refakatçi olarak kalacağını ve onunla da zaman zaman ilgilenilmesini istedi. Sonra yeniden kocaman, özel odaya döndü. Filiz Hanım ve Servet Bey yatağın yan tarafındaki uzun misafir koltuğunda oturuyorlardı. Aysun ise... Gürkan’ın yanında ayaktaydı.

“İzninizle... ben gitmeliyim,” dedi koltuktaki çifte. Servet Bey’in elini sıkıyordu. Onlarla vedalaştıktan sonra yeğeninin başına gidip yaralı yüzüne bakmıştı. “İyi olacaksın...” dedi gülümseyerek.

“Sayende!” dedi Gürkan da gülümseyerek. “Teşekkür ederim amca.”

Vural karısına baktı öylesine. Bir şey demedi. Ona veda etmeyecek gibiydi. Odanın çıkış kapısına doğru yürürken Aysun da kapıya doğru adım atmıştı. Dışarıya onunla birlikte çıktı. Polislerden biraz uzaklaşınca başını kaldırıp kocasının gri gözlerine baktı.

“Bana veda etmeyecek misin?” diye sordu yavaşça.

“Çok uzağa gitmiyorum!” dedi genç adam zoraki bir gülümsemeyle.

“Yine de gidiyorsun!” dedi Aysun yüreğindeki sızıyı görmezden gelerek. Sokuldu ona biraz. Yeşil bakışları üzgündü. “Bana kızyorsun değil mi?”

Genç adam yutkundtu bir an. Çene kasları da hafifçe oynamıştı. Sonra başını iki yana salladı. “Hayır! Sana kızmıyorum!” dedi ağır ağır.

“Kızıyorsun!”

“Dediğin gibi, bana hiç yalan söylemedin. Ben seninle evlenirken neler olduğunu biliyordum. Gürkan’ı sevdiğini biliyordum. Bana vermiş olduğun sözleri de fazlasıyla tuttun! Ben kendime kızyorum. Olmayacak bir duaya amin dediğim için... Başkasını seven bir kadınla evlenmemeliydim.”

“Böyle yapma!” dedi Aysun acı bir sesle. Gözleri yalvarırcasına bakıyordu. “Vural! Ben seninle evliyim! Onunla değil. Seninle evli olduğum sürece de sana bağlıyım! Sen varken o benim için eski bir anıdan başka bir şey değil! Onunla bir araya gelemeyiz...”

Vural kısılmış gözlerle karısının yüzünü süzüyordu. Onun sözlerindeki anlamı da yanlış anlamış gibiydi. “Bu zor bir olay değil!” dedi sakince. “Boşanmak istersen anlarım!”

Genç kadının gözleri irileşmişti. “Bo..Boşanmak mı?” diye kekeledi. Gülmeye çalıştı alaycı bir şekilde. “Saçmalıyorsun! Bunu neden yapayım? Ailemi, ablamı nasıl üzerim? Bunu yapacak

olsaydım, o bana kaçmamızı teklif ettiğinde her şeyi bırakır ka-
çardım! Onunla evlenirdim!”

Genç adamın duruşu dikleşti. Aysun da ağzından kaçırduğu
şeyi fark etti o anda. Genç adam inanılmaz bir sakinlikle sordu.
“Gürkan senden kaçmanızı mı istedi?”

“Vural...”

“Bunu senden ne zaman istedi?”

“Bak, bu önemli değil!”

“Ne zaman istedi Aysun? Düğünden önce mi?”

Genç kız nefesini tuttu bir an. “Evet!” dedi alçak sesle.

“Beni bırakıp onunla evlenmeni mi istedi?”

“Evet...” Sesi fısıltı gibiydi.

“Bu durumda... Ayça’yı değil, seni sevdiğini fark etti! Onunla
konuştuğumda bunu hissettim ama yine de toz kondurmadım.
Beni korumak için konuştuğunu sandım! Demek sana âşık oldu-
ğunu anladı? O yüzden bizi ayırmaya o kadar uğraştı değil mi?”

“Lütfen Vural! Bunlar geride kaldı!”

“Ayça’nın da bundan bir şekilde haberi oldu sanırım? Öyle değil
mi” diye sordu Vural sert bir sesle. “Düğünden hemen önce abla-
nın ruh hali hiç iyi değildi. O nasıl öğrendi? Gürkan mı söyledi?”
Genç adamın sesi tehlikeli derecede sakindi. Sert ama sakin...

“Ha..Hayır!”

“Ya ne?”

Genç kadın başını eğdi. “Bizi... duydu. Gürkan odama gelmişti.”

Vural sessiz kaldı birkaç saniye. Gözleri düşünür gibi karısı-
nın yüzündeydi. Aysun öne eğdiği başını kaldırdı. Saçlarını eliyle
geriye attı. Kocasının yüzüne baktı üzgünce.

Genç adamın biçimli dudakları kıpırdandı. “Sen niye kabul
etmedin peki? Onunla neden kaçmadın? Hiçbir şey olmamış gibi
benimle evlendin?”

Aysun cevap vermedi. Öylece bakıyordu.

Vural başını salladı. “Ah! Hatırladım şimdi,” dedi alaycı bir
sesle. “Az önce söylemiştin zaten! Ailen için, ablan için yapmadın...

Eğer kaçsaydın, herkesi üzecektin. Ayça'ya değer veriyorsun. Ablanı gerçekten seviyorsun. Onun mutluluğu için kendi aşkını bile kalbine gömüp, yanık suratlı bir adama yanaştın. Büyük fedakârlıktı. Ve ailenin etrafa karşı rezil olmasını da istemiyorsun. Evin küçük kızının, ablasının müstakbel kocasıyla kaçması, şirketin büyük ortağını terk etmesi olay olurdu değil mi? Kötü bir olay tabii!”

Aysun'un nefesi kesilmişti. Yine de burnunu kaldırdı gururlu bir tavırla. “Ne için olursa olsun... sana verdiğim söz tutmadım mı?” dedi yavaşça. “Seni ilgilendiren sadece bu değil mi?” Onun sözleri ile acıyan kalbini susturmak için konuşması gerekiyordu. Biraz acı da olsa sertçe konuştu. “Vücudumu istiyordun... aldın işte! Yanıklarına rağmen seviştim seninle... Bir kere bile mızıldandım mı? Bir kere bile tiksindiğimi belli ettim mi?”

Vural irkilmişti!

Esmer cildi bembeyaz olmuştu. Dev gibi iki adama karşı kafa tutarken bile korkudan beyazlamayan cildi, bir anda solmuştu. Şakağındaki yanığı belirginleşmişti sanki!

Aysun ne dediğini fark edince nefesini tuttu! Yüreği deli gibi çılgılık atıyordu.

Hayır! Hayır! Böyle değil! Böyle demek istemedim!

Aysun gözlerini kırptırdı. Dudakları kilitlenmişti. Öyle bir şey demek istemediğini genç adama hemen söylemeliydi. Hemen...

Ancak genç adam bir adım gerilemişti. Yüzü yeniden normal haline bürünmüştü. “Anladım...” dedi yavaşça.

“Vural! Bak ben...”

“Uzatmayalım istersen!” dedi genç adam. Yüzü düşmüştü iyice. “Gerçekten de bunları öğrendiğim iyi oldu. Aklımdaki birkaç soru cevabını buldu. Bu durumda Ayça da sandığım kadar mutlu değil, öyle mi?”

“Hayır! Mutlu!” dedi genç kadın. “Mutlu olmak zorunda! Bu kadar şeye onun için katlandım ben! Gürkan onu ikna etti! Her şeyin bir yanlışlık olduğunu anlattı.”

“Kandırdı yani?” diye mırıldandı genç adam. Sesi alaycıydı. Erkeksi dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Peki. Ben gideyim artık! Sen de geri dön. Gece... burada mı kalacaksın?”

“Bu gece evet! Yarın belki annesi gelirse...”

“Yengeme haber vermedim. Gürkan annesinin üzülmesini istemedi,” dedi genç adam. “Gece burada kalman belki güvenlik açısından da iyi olur. Kapıdaki polisler sizi korur.”

Gitmeye hazırlanır gibiydi. Aysun onun öylece çekip gideceğini anlamıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Öylece kocasına bakıyordu. Ne yani? Böyle mi ayrılacaklardı?

“Sen de... dikkatli ol!” dedi elinde olmadan. Çünkü asıl hedefin o olduğunu yeni yeni anlıyordu.

“Olurum...” dedi genç adam önemsemeden. Döndü. Birkaç adım yürüdü. Aysun ondan veda öpücüğü bile alamamıştı. Karı kocalar böyle mi ayrılırdı? Bu hiç de hoş bir vedalaşma değildi.

“Ve Ayça’ya burada kaldığımı söyleme olur mu?” diye seslendi ardından. Yutkunmuştu hafifçe. “Kıskanmasını istemem...” diye fısıldadı.

Vural’ın duyduğunu biliyordu. Onun zaten böyle bir şey yapmayacağını da biliyordu. Üzgünce ardından baktı. Uzun bedeni koridoru geçip köşeye erişmişti bile. Genç adam bir kere bile arkasına bakmadan köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Aysun içinde büyüyen sıkıntıyla iç çekti!

“Beni... ara!”

33. BÖLÜM

Genç kadın hastanede Gürkan'ın yanında kalacağını annesi ve babasına da söylememişti. İkisi de Aysun'un eve döneceğini sanıyordu. Onlar gidince genç adamın odasında baş başa kalmışlardı. Gürkan duvardaki televizyonu izliyordu. Ancak sıklıkla gözleri düşünceli bir halde oturan genç kadına kayıyordu.

Sonunda hafif bir çekinmeyle sordu. "Aysun! Senin canını sıkan bir şey mi var?"

Genç kadın camın önünde, dışarıdaki manzarayı görmeyen gözlerle izliyordu. Hava yine kapamıştı. Başını çevirip Gürkan'a baktı. Genç adamın bir gözü kapanmıştı iyice.

"Benim için mi üzülüyorsun yoksa?" diye sordu Gürkan. Böyle düşünmek hoşuna gitmişti. "Ben iyiyim inan ki. Ayrıca burada kaldığın için de... teşekkür ederim!"

"Önemli değil! Kalacağım tabii!" dedi Aysun sırtını pencere pervazına yaslayarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl? Daha iyi misin?"

"Hı hı... Biraz uyku geldi sanırım. Yerimde hafif dönebilsem güzel olurdu."

"Yardım edeyim mi?"

"Lütfen... Kaburgamdaki çatlak epey acıyor." Eli de incinmiş olduğu için destek alması zor oluyordu.

Genç kadın ona yaklaştı. Elini sırtına götürdü. Genç adamın biraz yan dönmesi için destek olmaya çalıştı. Gürkan da sağlam eli ile ona yardım etmeye uğraşıyordu. O esnada yüzü bir an için Aysun'un siyah bluzu içindeki göğüslerine dokundu. Buna engel olamayan genç kadın sesini çıkarmamıştı. Ama o anda

hiçbir şey hissetmemişti. Vural'ın bakışlarıyla bile canlanan göğüs uçları, sevdiği adamın yüzünün teması ile minicik bir tepki bile vermemişti.

“Tamam mı? Rahat mısın?” diye sordu.

Gürkan yan dönünce rahatlamış gibi durmuştu bir an. Ama sadece birkaç saniye. Sonra dişlerini sıkı. “Özür dilerim! Eski haline döndürebilir misin? Kaburgam acıyor... En iyisi düz yatmak!”

Genç kadın bu sefer göğüslerine herhangi bir temas olmaması için dikkat etmişti. Onları genç adama değdirmemek için elinden geleni yaptı. Şimdilik bu göğüslerin bir sahibi vardı. Alaycı bakışlı, pervasız bir adamdı onların sahibi... Korkusuz yüreğinde her şeye rağmen bir yer edinebildiği özel bir adam...

Gürkan uyumuştı on dakika sonra. Genç kadın da üç kişilik koltuğa yaslanmış, ayaklarını uzatmıştı. Hiç uykusu yoktu. Gözleri sessizce çalışan televizyondaydı. Bir kere hemşire gelmiş ve kısa bir kontrolden sonra gitmişti. Gürkan'ın kolundaki seruma bir ilaç katmıştı ek olarak. Belki de ilacın etkisi ile Gürkan'ın uykusu epey uzun sürmüştü. Kolundaki saate baktığında, neden hâlâ Vural'ın aramadığını düşünüyordu. Normalde Ankara'ya varır varmaz araması lazımdı. En azından eskiden olsa öyle yapardı. Almanya'ya gittiğinde hemen aramıştı çünkü.

Elinde tuttuğu telefonunu kaldırıp ekranına baktı yine. Sessize aldığı telefonunda hiçbir arama uyarısı yoktu. Aransaydı titreşiminden hissederdi zaten. Kocası daha varmamış olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Bir saat önce orada olması gerekirdi. Peki, başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Kalbi delice sızlayınca, eli titredi. Aklına bir anda binlerce düşünce gelmişti. Kendi arabasıyla gidecekti. Ya kaza yapmışsa? Ya... Ya yine adamlar önüne çıkmışsa? Ya şu anda Ankara'da olacağına... hastanenin kuytu otoparkında boynu kırık bir halde yatıyorsa?

Aceleyle bir tuşa bastı. Hızlı aramalara kaydetmişti onu. İlk üç sırada ailesi vardı. Dördüncü sıradakinin kim olduğu belliydi.

Silmeye kıyamadığından değil de... unuttuğu içindi aslında. Beşinci sırada ise siyah beyaz adam vardı...

Birkaç çalıştan sonra karşıdan telefon açılmıştı. "Vural!" dedi sesini normalleştirmeye çalışarak. Onun sesini duymadan endişesi azalamazdı. Sanki birisi onun yerine telefona cevap verecek ve *Kocanızın başına bir şey geldi!* diyecek gibi hissetmiş, gırtlaklığını kocaman bir yumru takılmıştı.

"Efendim..." dedi genç adam o rahat sesiyle.

Aysun dişlerini sıkı. *Pis adam! Vicdansız adam! Düşüncesiz adam!*

"Sen..." Tuttu kendisini. Ne diyecekti?

Aklına tek bir mantıklı cümle gelmiyordu. Onun için endişelendiğini söylemek işine gelmiyordu. Küs gibi ayrılmasalardı söylerdi. İş alaya vurur, neden aramadığını kolayca sorardı. Oysa şimdi onun bilerek aramadığının farkındaydı. Tamam! Haksız değildi ama böylesine tehlikeli günlerde... azıcık vicdanlı olamaz mıydı? Karısının onun için endişeleneceğini düşünemez miydi?

"Sen vardın mı? Yol nasıldı?" diye sordu. Tüm direncine rağmen sormadan edememişti. Zaten aklına bir mazeret de gelmemişi.

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. "Fena değildi! Yağmur vardı."

"Neden aramadın?"

"Aramamı mı bekliyordun?"

"Bana... Bana böyle soğuk davranarak için rahat edecekse... sen bilirsin!" dedi Aysun biraz öfkeyle. "Sanki senden boşanmak istiyormuşum gibi davranma bana. Senden sonra... çok düşündüm ben! Böyle bir şey istemiyorum..."

"Biliyorum! Ailen var..."

"Vural!"

"Şimdi konuşamam Aysun. Toplantıdayız... Bölüp dışarıya çıktım."

"İyi, tamam... Uzatmayacağım. Ayça nasıl?"

"Fena değil. Endişeli tabii..."

“Onu arayacağım yine... Orada size bir sıkıntı oldu mu? Şu adamlar... yine çıktı mı piyasaya?”

“Bir sıkıntı olmuş galiba ama Ayhan Binbaşı halletmiş. Ellerinde başka deliller de birikmiş. Bekliyoruz işte.”

“İhaleye... kesin giriyoruz yani?”

“Vazgeçmek için artık çok geç!”

“Anladım,” diye fısıldadı. “Peki! Dikkat et...”

Vural duraklamıştı bir an. “Ederiz...”

“Hayır! Sen dikkat et! Kocamın vücudunda... başka yaralar istemiyorum!” Yutkundu. Gözünün önünde sıırım gibi vücudu canlanmıştı. Yanıklarıyla, ufak tefek yaralarıyla, gözle zor görülen kurşun delikleriyle, hatta o derin bıçak yarasıyla!.. “Seviyorum ben o vücudu...” Vural sesini çıkarmamıştı. “Görüşürüz...” diye ekledi genç kadın.

Ve içi rahatlamış bir şekilde telefonu kapattı. Bu yağışlı havada Ankara’ya sağ salım varması nedense içini çok rahatlatmıştı. Belki de evlilik böyle bir şeydi. Başka bir erkeği severken bile kocasını düşünebilmektir. Hayatını birlikte geçirmeye söz verdiği adamı düşünmektir. Onun varlığına alışmaktır. Yokluğu ile yüreğinde bir şeylerin eksik kaldığını hissetmektir!

Onu özlediğini kabullendi yavaşça...

Onu özlemişti. Almanya’dayken de özlemişti. O yüzden bu sabah kalbi heyecan doluydu. Onu yine göreceği için sevinçliydi. Ve bu lanet olay olmasaydı... bugün onunla birlikte Ankara’ya gitmiş olacaktı. Gözleri yatakta yatan Gürkan’a kaydı. Şimdi burada olmak yerine kocası ile olabilirdi. Onun rahatlatıcı, keyifli varlığını yanında hissedebilirdi. Oysa şimdi o yanında yokken, yoğun bir şekilde onun yaydığı sevgi dolu elektriğe ihtiyaç duyuyordu. Havanın gittikçe kararması mı içini böyle bunaltmıştı? Bu ferah odanın sessizliği mi içini sıkırmıştı?

Kesin olan bir şey varsa... kocasının şu an yanında olmasını isterdi. Onun mis gibi kokusunu çekerek uyumak isterdi...

Farkında olmadığı düşüncelerle uykuya daldı. Bacaklarını toplayarak koltukta yan yatmıştı. Orta yaşlı bir gece hemşiresinin geldiğini ve üzerine hastane çarşaflarından birisini örttüğünü fark etmedi. Karmaşık rüyalarla boğuşuyordu. Her rüyasının içinde illaki kocası vardı. Ama hiçbirisinde gülümsemiyordu Vural... Hep düşünceliydi. Hep kaşları çatıktı. Ve bu sefer o iki adamın yumruklarını ve tekmelerini yiyen oydu!..

Ter içinde uyandı. Yattığı yerden hızla doğrulmuştu. Gözlerini etrafında gezdirdi. Yine hastane odasıydı. İçerisi soluk beyaz bir ışıkla aydınlatılmıştı. Hayır, Vural burada değildi. Kimse ona vurmuyordu da...

Gürkan tuvaletten çıkıyordu o sırada. Genç kadının uyandığını görünce gülümsedi.

“Beni uyandırsaydın ya?” diye uykulu bir sesle mırıldandı Aysun.

“Sorun olmadı pek.” Gülümsüyordu. “Uyuyunca acım azalmış. Serum da çıkarmışlar. Yerimden kalktıktan sonra rahatça yürüyebildim. Bacaklarım sağlam zaten.”

Yavaşça yürüyerek genç kadının karşısına gelebilmişti.

“Uyumuşum ben de...” dedi Aysun. Gözleri duvardaki saatteydi. Epey geç olmuştu.

“Evet. Büyük şok yaşadın. Normal...” Gözleri genç kadının çekici yüzündeydi. Güzel tanımına farklı bir mana katan bu kadının, bu kadar çekici hatları olması normal miydi? Burnu, dudakları, elmacık kemikleri, sivri çenesi, anlamlı yeşil gözleri ile çok farklı bir yüzü vardı. “Benimle kaldığın için... teşekkür ederim!” dedi ona. “Ankara’ya gideceksin diye biliyordum.”

“Seni yalnız bırakamazdım!” dedi Aysun yavaşça.

“Amcam... kızmadı mı?”

Genç kadın bakışlarını kaçırdı hafifçe. “Kızdı biraz... Ama bir şey demedi. Beni anlıyor.”

Gürkan memnun bir şekilde iç çekti. “Sanırım... beni hâlâ sevdiğin için... çok şanslıyım!”

Aysun onun yüzüne bakıyordu şimdi. Bir gözü kapanmıştı. Dahası mordu da... Ama yüzündeki yumruk ve tekme yaralarıyla bile yakışıklı sayılırdı. Bir kadının hayalindeki kahraman olabilirdi. Beyaz atlı prens... Biraz korkaktı, biraz eli yavaştı, biraz çıkarcıydı ama... çoğu genç kızın hayali olabilirdi işte!

“Seni sevmiyorum ben...” deyiverdi hirden.

Gürkan’ın sağlam gözünün üstündeki kaş hafif havaya kalktı. İnanmaz gibiydi. “Artık birbirimize yalan söylemekten vazgeçsek olmaz mı Aysun? Sen beni seviyorsun, ben de seni...”

Bu normalde Aysun’u çok mutlu edecek bir şeyken hiç sevinmedi. Yüzü düştü biraz. “Böyle şeyler söylememelisin!” diye uyardı onu.

“Neden? Ablan yüzünden mi?”

“Onunla evlisiniz!”

“Ayrılabiliriz!”

Genç kadın kaşlarını çatı. “Ayrılmak mı?”

“Evet! Sen de amcamdan ayrılırsın!”

“Ben de mi?”

Genç adam ona doğru bir adım daha attı. “Elbette sen de! Aysun! Artık amcama daha fazla tahammül etmek zorunda değilsin! Bir hata yaptık... evlendik! İkimiz de yanlış kişilerle birlikteyiz. Seninle yeniden bir araya gelebiliriz!”

Aysun ayağa kalkmıştı biraz kızgınlıkla. “Saçmalama Gürkan!”

“Saçmalamıyorum! Zor bir karar olduğunu biliyorum ama yapabiliriz! Kaçar gideriz. Birikmiş paramız bizi uzun süre idare eder. Hem hisselerimiz var. Yeni bir hayat kurabiliriz.”

“Ailelerimiz?..”

“Üzülecekler biliyorum ama... bizim ömür boyu mutsuz olmamızdan daha iyi değil mi? Ayça’nın mutsuz olmasından? Amcamın mutsuz olmasından? Biz ayrılırsak kısa bir süre mutsuz olup, yeniden bir hayat kuracaklardır onlar da...”

Genç kadının aklına başka bir şey takılmıştı. İri yeşil gözlerinde bir merakla sordu. “Vural sana... mutsuz olduğunu mu

söyledi?” Kalbi sızlamıştı. En azından öğlen buradan ayrılırken mutsuzdu genç adam.

“Söylemesine gerek var mı ki? Yanıklarıyla seni hak etmediğini bilecek kadar akıllı bir adamdır o!”

Aysun’un içinden yükselen kızgınlık tepelere erişmeye başlamıştı. “Amcan hakkında konuşuyorsun!” dedi ona dişlerinin arasından.

“Sevdiğim kadın hakkında konuşuyorum!”

“Bizim onunla evliliğimiz kâğıt üzerinde değil!” dedi Aysun parlayan gözlerle. “Yatağını paylaştım ben! Bakire değilim!”

Gürkan yutkunmuştu. Acı dolu derin bir nefes aldı. “Bu... Bu önemsiz bir konu! Unutulabilecek bir şey! Benim hatam! Ama artık sana dokunmasına dayanmam! Sen de dayanmak zorunda değilsin. Eşyalarını topla, taşın onun evinden. O yokken... Ayça yokken çekip gidelim.”

Genç kadın öne doğru bir adım attı. Gözleri artık iyice öfkeyle ışıldıyordu. “Bunu... asla yapmam!” dedi genç adama. Sesi soğuk, gözleri bir alev gibi yakıcıydı. “Ondan ayrılmayacağım! Bunu anla artık! Ben onun dokunuşlarından iğrenmiyorum! Hiç iğrenmedim! Seni sevdiğimi sandığım için hep onu itici bulduğumu düşünmeye çalıştım! Sana ihanet edermiş gibi geldiği için ondan hoşlandığımı kendime bile itiraf etmekte zorlandım! Sen haklıydın! Amcan çekici bir adam ve ben de her kadın gibi buna kapıldım! Sen beni terk etmeseydin belki bunu anlamam zor olacaktı! Belki hiç anlayamayacaktım! Belki seni sevmeye devam edecektim. Ama... Ama ben seni... sevmiyorum artık!”

Evet! Onu sevmiyordu!

İçi bu itirafı rahatlamıştı birden... Yüreğini derin bir sevinç sardı. Sanki aniden önemli bir hastalıktan kurtulmuş gibiydi.

“Yalan söylüyorsun!”

“Hayır!” dedi genç kadın içtenlikle. “Seni sevmiyorum... Artık sevmiyorum.”

“O halde... amcamın kızacağını bile bile... neden yanımda kaldın?”

“Çünkü... senin için üzüliyordum. Çünkü benden başka kim-sen yok gibi geldi! Çünkü beni korurken bu hale geldin. Ve sanırım... hâlâ seni sevdiğimi... sanıyordum.”

Gürkan’ın yüzü iyice düşmüştü. Mavi gözleri donuklaştı. “Uykunda mı anladın beni sevmediğini?..”

“Belki...” dedi genç kadın burnunu öfkeyle kaldırarak. “Belki de bencilce kocamı terk etmemi istediğinde anladım... Belki de Vural her şeye rağmen senin yanında kalmamı kabullenecek kadar büyüklük gösterdiğinde anladım. Belki de benim mutluluğum için aradan çekilmeyi önerdiğinde anladım. Nasıl anladıysam anladım işte!”

Dönüp koltuğa gitti. Bir kenarda duran cep telefonuna ve el çantasına uzandı. Biraz sertçe çekip aldı. Yeniden genç adamın karşısına geçti.

“Ben gideyim artık...” dedi kuru bir sesle.

Gürkan şaşırmişti. “Gideyim mi?” Tek gözüyle şaşkınca bakıyordu. “Yemek yemeğe falan mı?”

“Hayır!” dedi Aysun dik dik. “Evime! Madem kendi başına işlerini görebiliyorsun, bana ihtiyacın yok demektir.”

Gürkan sağlam eliyle onun kolunu tutmaya çalıştı. “Lütfen dur! Gerçekten de gitmene gerek yok! Bir daha... bir daha açmam ben bu konuyu!”

“Önemli değil Gürkan! Ama gerçekten de gitmek istiyorum. Burada kalamam. Yerim burası değil. Gözümü açtığın için teşekkür ederim. Yarın sabah yine gelirim!”

Kolunu hafifçe çekip yanından geçti. Kapıyı açtı. Arkasına bile bakmadı. Kapıdaki iki polis hâlâ duruyordu. Aralarında sohbet ediyorlardı. Onlara eve gittiğini söyledi. Birisine iş yeri kartvizitini de vermişti. Acil bir şey olursa aramalarını söylemişti.

Bir taksiyle eve gitmesi fazla vaktini almamıştı. İçi rahatlamıştı evine girince. Huzurlu bir şekilde sırtını kapıya yasladı.

Gözleri tam karşıda asılı olan koyun postuna işlenmiş Arapça duadaydı. Ne yazdığını bilmiyordu ama onu görünce içi daha da ferahlamıştı. Bunu Vural almıştı balayındayken. Kendilerine uğur ve bereket getireceğini söylemişti.

Soyunup bir duş aldı. Hastane kokusundan sıyrılmıştı adeta. Ve başka şeylerden de... Gürkan'ın kendisine ağır gelen aşkı da akıp gitmişti. Bitmişti artık. Mutluydu. Yüzü gülümsedi... Dudakları kıvrıldı.

Aklma kocası geldi...

Şanslı pislik! Daha kaç ay olmuştu ki karşısına çıkalı? Birkaç ayda genç kadının emin olduğu her şeyi söke söke ondan almıştı.

Ayça'yı aramak için geç sayılırdı. Ama kocasını aramak için geç değildi. Hem yanında bir kadın olup olmadığını test etmiş olurdu. Bakalım 'Yanık Surat' kocası rahat bırakılmış mıydı? Galiba kadınlar böyle yaralı adamları tehlikeli ve cazip buluyorlardı. Kendisi dâhil! O yüzden dikkatli olmalıydı.

Telefonunun ekranını kendisine çevirerek yatağına uzandı. Telefonu birkaç çalıştan sonra açılmıştı. Ve karşısında görüntülü olarak kocası vardı işte...

Genç adam karısının görüntülü olarak aramasına şaşırılmış gibiydi. "Alo?" dedi ekrandan.

Aysun gülümsedi. "Geç mi oldu?" Gözleri ekrandaki adamın görüntüsünde gezindi. Saçları dağılmıştı. Ama nemliydi galiba...

"Yatmamıştım daha. Duş aldım!" dedi genç adam mesafeli bir sesle.

"Ben de..." dedi genç kadın. Sonra çapkın bir hareketle telefonunun kamerasını eğdi. Bir eliyle de bornozunun yakasını açmıştı. Çıplak göğüslerini kısa bir an için kocasının göz ziyafetine sundu. Sonra telefonu kaldırdı. Vural'ın bakışları kısılmıştı. "Beğendin mi?" diye sordu.

Ama genç adamın aklındaki şey başka gibiydi. "Sen evde misin?"

Genç kadın bu sefer evin içinde gezdirdi telefonunu. "Evet. Bak..."

"Hastaneye dönecek misin bu saatte? Çok geç oldu!"

"Dönmeyeceğim. Gürkan'ın durumu gayet iyi... Ben de evdeyim bu gece. Orasının koltuğu çok rahatsız!"

"Aysun?"

"Püf! Tamam! Baktım Gürkan'ın bana ihtiyacı yok, koltukta uyumaktansa evde uyuyayım dedim. O koltuk rahat ama sabah çok çirkin uyanacaktım. Zaten çirkinim!"

"Kapını kilitledin mi?" diye sordu Vural canı sıkkın bir şekilde.

"Hepsini hem de!" dedi genç kadın.

"Emin olmadan kimseye açma!"

"Emin kim? Polis memuru mu?" Kıkırdamıştı bir yandan da. Yüreği o kadar özgürdü ki! Yeniden birisiyle dolması an meselesiydi. Belki de dolmuştu bile!

"Hiç komik değil!" diye homurdandı genç adam.

"Tamam! Açmam. Sen tek başına mısın? Yanında bir kadın yok değil mi?" Vural duraklamıştı. Aysun iç çekti. "Kıskanç bir kadın olduğumu söylemiştim sana!"

O konuşmayı hatırlamıştı genç adam. "Ben kıskanacağın birisi değilim..." diye aynı şekilde bir cevap verdi.

"Bunu aklım, Selda ve kuruntu üçlüsüne söyle... Sen Ankara'da oldukça ve Selda da orada oldukça... kıskanırım sanırım."

Vural kısa bir an durduktan sonra telefonunun ekranını odanın içinde çevirdi. Aysun şakadan bile olsa dikkatle seyretmişti otel odasının içini. Büyük, lüks bir odaydı. Ama daha yatak bozulmamıştı bile. Ateşle sevişen iki kişinin yarattığı karmaşa yoktu.

"Güzel!" dedi memnun bir sesle. "İkna oldum..."

Hay Allah ya! Az önce hızla sertleşen göğüs uçları hâlâ sertliğini koruyordu ve şu keyifsiz suratlı adamın dudaklarını özlemle istiyordu. Utanmasa arsız göğüslerine bir şaplak vuracaktı. Aranmış bacaklarını kapattı. Keşke şimdi orada, o yatakta olsaydı.

"Yarın... ben de geleyim mi Ankara'ya?" diye sordu yavaşça.

“Hayır, gerek yok. Biz her şeyi hallettik. Murat da yeterince yardımcı oluyor.”

Aysun dudağını ısırdı hafifçe. “Sadece iş için mi?..” diye sordu. Açık uçlu, anlamsız bir soruydu aslında. “Yani orada olmamı istemez misin?”

“Boşuna yorulma,” dedi genç adam anlamamış gibi. “Zaten öbür gün akşam döneceğiz. Sen de yarın işe gitme. Emniyet olsun diye annenin evine git ve orada kal.”

“Ben kendi evimde emniyeteyim zaten!”

“Ben yokum!” dedi genç adam düşünceli bir sesle.

Bundan hoşlanmıştı Aysun. Tüm kızgınlığına, hayal kırıklığına rağmen... kocası onu koruma içgüdüğü ile doluydu. Ah, ne asil bir adamdı bu! Vücudunda taşıdığı her zerre yanığın şerefini hak ediyordu. “Senin koruman olsa güzel olurdu ama bir günlük idare ederim sanırım. Anneme gitsem de gezmeye giderim. Yarın mecburen yine hastaneye uğrarım. Sonra gezmek için anneme giderim. İhale yüzünden bu iki günü boşaltmıştım. Hiçbir işim yoktu.”

“Aklım sende kalacak mı?”

“Kalmasını istemiyorsan aramalısın bence!” dedi Aysun. Ciddiydi bu sefer. “Ayrıca senden bıkmam için, senden şikâyet etmem için sıklıkla araman gerektiğini biliyorsun! Yoksa anneme senin hakkında nasıl dırdır ederim? Babama karşı senin ilgin-den bunalmışım gibi nasıl yaparım? Normal karı koca gibi olmamız gerek. Herkesi inandırmalıyız demiştik değil mi? O yüzden ara beni... Hep benim aramamı bekleme!” Uyarır gibi bir kaşını da kaldırmıştı.

“Sıkılmayacak mısın?”

“Denemek istiyorum. Almanya’da aradığımda sıkılmamıştım.”

“Peki... aramaya çalışırım. Yarın çok yoğun olacak. Tüm evrakları teslim edip ihale için onay bekleyeceğiz.”

“Ben boşum... İstedğin zaman ara. Gelişmelerden haber ver!” Gülümsedi. “Ve lütfen, Selda’dan uzak dur. Onu seviyorum ve arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyorum!”

Genç adam onun tavrı karşısında şaşırılmışsa da belli etmiyordu. Kısılmış gözlerle o da ekrana bakıyordu.

“İyi geceler!” dedi genç kadın.

Vural başını eğdi hafifçe. “İyi geceler...” dedi o da güzel sesiyle. Aysun aslında telefona doğru bir öpücük gönderecekti ancak bunun çocukça olacağını düşündü. Ve aralarındaki tüm pürüzleri halletmeden bu öpücük çok çığ kalacaktı.

Telefonu kapatıp kendisini geriye bıraktı. Yastığına yaslanırken gözü tavana dikilmişti. Keşke şu anda yanında olsaydı! Keşke şu anda göğüsleri için bir çare düşünseydi! Mesela öpebilseydi! İri elleri ile okşayabilseydi! Ürperen kasıklarına ihtiyacı olan her şeyi verebilseydi.

Sabah hastaneye gitmek için acele etmedi. Önce iş yerine uğramış, arabasını kapalı garajdan almıştı. Gözü kavganın olduğu yere gitti ama cesaret edip ayrıntılı bakamadı. Vural’ın duvardan duvara çarptığı adamların kanlarını görmeye dayanamayacaktı.

Hastaneye vardığında Gürkan’ın durumunun daha iyi olduğunu gördü. Gözünün şişi biraz inmişti. Mucizevi bir şekilde gözü ortaya çıkmıştı. Morluk duruyordu tabii. Akı da kanlıydı.

Elindeki gazete ve dergileri bir kenara bırakırken “Günaydın!” dedi ona. Sakalı uzamış yüzüyle eskisi gibi yakışıklı gelmemişti gözüne.

“Günaydın!” Yatağında sırtını yastıklara yaslamış bir şekilde oturuyordu. Bir hemşire pansumanıyla ilgileniyordu.

“Nasılsın bugün? İyi gibisin?”

“İyiyim... Ağrılarım azaldı iyice. Ama parmağım acıyor. Alçıya aldılar.”

“Duydum... Doktorla konuştum az önce.”

“Sen ne yaptın?”

“Hiç... Eve gidip yattım. Bir sorun yoktu.” Gayet mesafeli konuşuyorlardı. Genç kadın bir süre orada kaldı. Havadan sudan bahsettiler. Hatta birlikte gazete okudular. Öğlene doğru genç adamın yemeği geldi. Fena yemek değildi doğrusu. Fırında pişmiş sulu tavuk haşlama...

O tavuğunu yerken yanında durdu. Yoğurdunun kapağını açtı. Yere düşen peçetesi yerine yeni peçete verdi. Islak mendili önüne koydu. Tepsiyi kaldırdı. Bir süre sonra da ayağa kalktı.

“Ben gideyim artık!” dedi genç adama.

“Kalsaydın biraz daha...” dedi Gürkan. Onun gitmesini istemediği belliydi.

“Sen uyur dinlenirsin. Anneme gideceğim. Öğle yemeğine bekleyecektim beni. Acıkmıştır şimdiye...”

Gürkan istemeye istemeye kabul etti. Kendisi öğle yemeği yerken Aysun aç açına beklemişti. Demek annesi ile birlikte olacaktı! Dünkü olaydan sonra anne kızın biraz yakın olmaya çalışması normaldi. “Peki o zaman... Selam söyle kendisine,” dedi.

“Söylerim... Yine uğramaya çalışacağım!”

“Teşekkürler...”

Genç kadın oradan ayrıldı ve doğruca annesinin yanına gitti. Babası da evdeydi ama öğle yemeğini yedikten sonra bahçede bir şeylerle uğraşmayı tercih ederek onları yalnız bırakmıştı. İki kadın eski günlerdeki gibi konuşup vakit geçirdiler. Bir yandan da çay içip televizyona bakıyorlardı. Aysun tembelliği özlemişti. Konuşmaları sırasında Vural ile ilgili hiçbir şey sormadı Filiz Hanım. Belki bilerek, belki de bilmeden öyle davranmıştı.

Ama tam bir ruh karmaşası içinde olan Aysun, her birkaç cümlede bir Vural’dan bahsediyordu ve bu akıllı annenin dikkatinden kaçmıyordu. Küçük kızının evliliğinden memnun olduğunu görmemek için aptal olmak lazımdı. Kesinlikle rol yapmıyordu. Bu da Filiz Hanım’ın içini rahatlatıyordu. Bir ara onun Gürkan’a olan ilgisinden endişelenmiş ve bir şeylerin ters gidebileceğini

düşünüp üzölmüştü. Çok şükür ki, deli dolu küçük kızının Vural'ı çok sevdiği her halinden, her sözünden belliydi!

O sırada Vural aramıştı... Aysun'un gözleri ışıldamıştı. Telefonunu açarken elinden düşürecek gibi olmuştu.

"Dur kızım! Bu kadar heyecanlanmana gerek yok!" diye dalga geçmişti Filiz Hanım. Kızına yalandan bir ayıplamayla bakıyordu.

"Vural arıyor!" demişti Aysun heyecanının sebebini farkında olmadan belli ederek. "Alo? Efendim?" Konuşmaları çok uzun değildi. "Hayır, annemdeyim. Kalmayacağım... Yahu, merak etme, eve giderim ben!.. Bir şey olmaz, giderim dedim ya! Tamam, eve varınca ararım seni!.."

Telefonu kapatıp gülümseyen gözlerle annesine bakmıştı.

"Çatlak! İllaki gece burada kalmamı istiyor.

"Kal kızım! Odan olduğu gibi duruyor!" dedi kadın da.

"Olmaz anne... Evime gitmek istiyorum. Seviyorum orayı... Yanlış anlama ama evim orası artık!"

"Biliyorum!" dedi kadın da iç çekerek. "Ama adam haklı! Burada kalsan daha iyi değil mi? Dışarıda güvenlik de var!"

"Sorun olmaz. Adamlar hâlâ hastanede yatıyorlarmış!" Keyifle kıkırdadı. Gözleri dünkü acı olayı şimdi gülümseyerek hatırladığını gösteriyordu. "Vural bir çıktı ortaya!" Elini salladı havaya doğru. "Yumruğunu öyle bir savurdu ki, yüz kiloluk adam üç metre uçtu bez bebek gibi! O diğer dev kendi boyundaydı. Onu hile kaldırıp sirtaki tabağı gibi yere çarptı. İnanamıyorum ya! Şimdi hatırladıkça ilginç geliyor!

"Eh! Boşuna demiyorlar kızım, senin kocan için 'kahraman' diye!"

Aysun'un gözleri dolmuştu bir anda. Başını çevirip annesine baktı nemli gözlerle. "Kahraman, değil mi?" diye fısıldadı yavaşça.

"Hilkat garibesi..." dedi annesi içnelercesine.

"Yanık Surat..." dedi Aysun da dudağını ısırarak. Birden o kadar çok ağlamak istemişti ki. Garipti... Kocasını hatırlamak bir sürü duyguyu yaşatmıştı ona. Önce güldürmüştü. Şimdi de

ağlamak istiyordu. Elinin kenarı ile gözlerinden birikmiş azıcık yaşı sıyırdı. Toparladı hemen kendisini. Eğer ağlarsa biliyordu ki annesi de ağlardı. “Seviyorum yanıklarınızı!” dedi annesine. Gülümsemeye çalışmıştı. “Ona yakışıyor... Onu herkesten farklı yapıyor!”

“Saçlarını da unutmamak lazım!” dedi kadın gülümseyerek. Kızının yaşadığı yoğun duygular o kadar açıktı ki.

Aysun güldü yine. “Siyah beyaz adamım benim! İki renkli adamım... Çok özledim onu...” Utanarak başını çevirdi. O da Aysun’u özlemiş miydi acaba? Yoksa hâlâ kızgın mıydı? Birazcık da kırgındı elbette. Kocası varken başka bir adamın yanında kalması hiç akıllıca olmamıştı. Aynı şeyi başka bir kadın için Vural yapsa, onun saçını başını yolardı.

Genç kadın çok geç olmadan annesi ve babasının evinden ayrıldı. Önce hastaneye gitti. Gürkan uyuyordu. Sabaha göre daha iyi görünüyordu. Onun yanında fazla kalmadı. Uyuduğuna göre kalmasının da anlamı yoktu. Koridora çıkıp sivil polisler iyi akşamlar diledi. Bu seferkiler sabahki polisler değildi ama dün geceden onları tanıyordu. Genç polisler de bu alımlı genç kadına gülümseyip ardından uzun uzun bakmışlardı. Genç kadın ince vücudu ile ahenkli bir şekilde yürüyordu. Cazip bir şekilde kalçalarına yapışan lacivert pantolonu ve pembe bluzu ile bakılmayacak gibi değildi.

Hastane koridorları boşalmıştı artık. Aysun doğruca doktor odasına gitti. Oradaki nöbetçi doktoru görmek ve bilgi almak istiyordu.

Nöbetçi doktor otuzlu yaşlarda, gür saçlı ve top sakallı bir adamdı. Boyu Aysun kadar ancak vardı. Adı Burak olan doktoru daha önceden tanıyordu. Kapıyı tıklatıp bir an bekledi. Adam elindeki bir röntgeni inceliyordu. Onu fark edince başını çevirdi. Gözleri genç kadının güzelliği ile bir an ışıldadı. Bu soğuk hastane ortamında Aysun sıcacık bir nefes gibiydi.

“İyi akşamlar!” dedi genç kadın.

“İyi akşamlar!” dedi doktor da.

“Ben hastamız hakkında bilgi alacaktım da? Durumu nasıl? Düzelme var gibi ama... neden uyuyor sürekli?”

Adam ayağa kalkmıştı. Kalkarken de röntgene bakmak için kullandığı panonun ışığını kapatmış ve röntgeni masaya bırakmıştı.

“Ben de aslında sizinle bunu görüşmek istiyordum!” dedi doktor. “Siz eşi miydiniz?”

“Hayır. Kendisi kız kardeşimin kocası... Eşimin de yeğeni...”

“Anladım!” dedi adam bir an. Gözleri ister istemez onun sol elindeki pahalı yüzüğe kaymıştı. Bu kadar hoş bir kadının evli olması, öyle bir şeye sahip olmayan erkekler için kıskançlık verici olabiliyordu. Aysun kolayca sahip olunamayacak kadar değerli bir kadın gibi görünüyordu. Duruşu dik, bakışları zeki, tavırları kendisinden emindi... Ve güzeldi tabii!

“Sorun mu var?”

“Bilmiyorum. Gürkan Bey’in öksürmesi hoşumuza gitmedi. Yarın birkaç tahlil yapacağız. Sigara içer mi?”

“Çok fazla hem de...”

“Daha evvel bir doktora gitti mi?”

“Gitmişti. Ama sonuçları almaya vakit olmadı sanırım.”

“Yarın birkaç tahlil de ben yapmak istiyorum. Sabahtan hallederiz. Bilginiz olsun istedim. Bir iki tetkik iyi olur. Balgam tahlili falan...”

“Neden?”

“Siz girdiğinizde ben de Gürkan Bey’in röntgenine bakıyordum. Önemsiz bir şey gibi görünüyor ama... incelemekte fayda var. Akciğerlerinde... leke var gibi geldi.”

Genç kadın gözlerini kısmıştı. “Lekeden önceki doktorlar da bahsetmiş. Sizce ne olabilir?”

“Dediğim gibi, önemsiz bir şey de olabilir...” dedi doktor sakin bir şekilde. Durakladı bir iki saniye. Sonra yavaşça ekledi. “Açık konuşmak gerekirse... kanser de olabilir!”

Aysun’un gözleri irileşti. “Kanser mi?”

“Gerçekçi olmak zorundayım. Yarın belli olur kısmen. Veya öbür gün... Göğüs tomografisi almak gerekebilir.”

“Akciğer... kanseri mi yani?”

“Şu an bir şey söylemek için erken. Yarın konuşalım bunu. Olur mu?”

Aysun doktorun yanından ayrıldığında boş gözlerle bakıyordu. Gözleri hastane koridorunda gezindi. Birkaç hasta veya hasta yakını vardı sadece. Sonra başını öbür yana çevirdi. Gözleri koridorun sonuna dikildi. Gürkan o tarafta yatıyordu. Tek başına...

Döndü ve onun odasına doğru yürümeye başladı. Polisler onu yeniden görünce şaşırmışlardı. Aysun selam verip içeri girdi. Genç adam uyanmış gibi görünüyordu. Yanında bir hemşire vardı ve ona ağızdan hap yutturuyordu. Genç adam onu görünce gülümsedi. Gözleri parlamıştı.

“Selam! Hoş geldin!” dedi genç kadına. Hapının üzerine suyunu yudumlamıştı.

“Hoş buldum...” dedi Aysun gülümsemeye çalışarak.

Hemşire işini bitirince, genç kadınla çok ilgilenmeden çıktı odadan. Şimdi ikisi yalnız kalmışlardı. Aysun onun yanına gidip gözlerinin içine baktı. Mavi gözleri daha görünür olmuştu. Şişlik inmişti kısmen.

“Annen baban nasıl?” diye sordu Gürkan.

“Onlar artık senin de annen baban...” dedi Aysun yavaşça.

Adam başını salladı. “Öyle sanırım. Ama benim onlara öyle hitap etmem için biraz daha zamana ihtiyaç var. Yıllarca farklı hitap ettim. Hemen değişmek zor. Neyse işte... İyiler mi?”

“İyiler. Selam söylediler. Yarın uğrayacaklar.”

“Yarın da mı buradayım?” diye sordu genç adam canı sık-kın bir halde.

“Maalesef. Yatmışken... şu öksürüğüne de bakacaklar.”

“Ne gerek var. Ben nasılsa başka yerde muayene olmuşum...”

“Ama sonucunu alamadık. Burası iyi bir hastane... Bronşit olabilirmişsin.”

“Üf!” dedi genç adam sıkıntıyla. “Burada kalacağıma evde olmak isterdim.”

“O zaman da... ben gelemezdim!” dedi Aysun durgun bir sesle.

Gürkan’ın gözleri parlamıştı bir an. “Doğru!” dedi sonra. “Gelmezdin değil mi?”

“Doğru olmazdı.”

“Burada da kalmıyorsun ki... Gidiyorsun.”

“Gitmek zorundayım. Ayça’nın kıskanmasını hiç istemiyorum. Aramız bozulmasın.”

“Kıskanmaz o... Seni seviyor!”

“Kadınlara güven olmaz!” dedi Aysun kendi cinsini iyi tanıyan bir tavırla. “Kimi, ne zaman, ne için kıskanacakları hiç belli olmaz. Zaten ablamın aklı karışık bizim yüzümüzden!”

Çok konuşmadan telefonu çaldı. Ekrana baktığında biraz huzursuz oldu. Vural arıyordu. Açma düğmesine bastı.

“Eve gittin mi?” diye doğrudan sordu genç adam.

“Hayır...” Gözlerini Gürkan’dan kaçırıp yataktan uzaklaştı biraz. “Ben hastanedeyim daha...”

“Hımm. Yeni gitmişsin demek ki! Az önce Gürkan’la konuştum. Sen yoktun.”

“Evet, yeni geldim. Biraz kalıp çıkacağım.”

“Tamam. Dikkat et. Eve gidince ara beni... Gürkan’a selam söyle.”

Genç kadın telefonu kapattı. Gürkan gözlerini kısık sesle çalışan televizyondan ayırdı. “Amcam mı?”

“Evet.”

“Az önce ben de konuştum. Orada her şey yolundaymış şimdilik. Hemen eve gidecek misin?”

“Kalırım biraz...”

Gürkan sevinmişti. Aysun orada oturdu. Hiç özel bir konudan konuşmadılar. Birlikte televizyonda dizi izlemişlerdi. İkisi de öylesine bakıyordu ekrana. Sonunda vakit epey ilerlemeye başlayınca Aysun yerinden kalktı.

“Ben gideyim...”

“Tamam. Geç oldu zaten.”

Çantasını alan genç kadın ona gülümsedi hafifçe. “Görüşürüz... Dinlenip iyileşmeye bak.”

“Olur...” dedi genç adam isteksiz bir sesle. Aysun’un gidiyor olması moralini bozmuştu.

Aysun eve vardığında yorulmuştu artık. Kapıyı kilitleyip yatmak üzere hazırlandı. Dişlerini fırçalayıp yatağa girmesi on dakikasını almamıştı. Kocaman yatağa uzandığında hemen Vural’ı aradı.

“Özür dilerim...” dedi yavaşça. “Geç oldu ama...”

“Olsun! Seni bekliyordum!” dedi Vural tok bir sesle. “Evde misin?”

“Evet. Yataktayım şimdi.”

Genç adam onun sesindeki bir şeyleri fark etmiş olmalıydı. “Aysun?” diye sordu merakla. “İyi misin?”

Genç kadın bir an doktorun söylediklerini ona aktarıp aktarmama konusunda kararsız kaldı. Sonra söylemekten vazgeçti. Şu anda bazı şeyleri söylemek için erkendi. Belki de kanser falan değildi Gürkan. Şimdi boşu boşuna amcasını üzmeye değmezdi. Çünkü o ikisinin arasında kara kedi gibi bulunmasına rağmen, amca yeğenin birbirlerini sevdiği önemli bir gerçektir.

“Yok bir şey,” dedi genç adama. “Yorgunum biraz.”

“Tamam, yatıp dinlen.”

“Sen?”

“Ben de biraz sonra yatacağım. Yarın sabahki ihale için her şey tamam. Kabul edildik. Teminatımız onaylandı. Hiçbir pürüz yok. Bakalım ne olacak.”

“Seni... seni rahatsız eden oldu mu bir daha?” diye sordu Aysun. Endişeliydi bu konuda.

“Şimdilik her şey yolunda. Sorun yok. Sen yat hadi. İyi geceler...”

“Tamam... İyi geceler.”

Kocasının sesi ona iyi gelmişti. Gerçi eskisi kadar sıcak değildi ama olsun... Hâlâ kendisiyle ilgileniyordu. Hâlâ onun için endişeleniyordu. Bu iyiydi. Tamamen gözden çıkarılmamış olmasına seviniyordu. Bu evliliği uzun yıllar sürdürmek istiyordu çünkü...

Aklında son olarak doktorun Gürkan ile ilgili söyledikleri vardı. İnşallah... kanser falan olmazdı. Ne acı olurdu! Ayça için bir yıkım olacağı kesindi.

Sabah hastaneye epey erken gitmişti. Yine de yetişememişti Gürkan'ın tahlillerine. Onun odasında bekledi. Polislerden birisi Gürkan ile giderken, diğeri odasının kapısında beklemeye devam etmişti. Bekleyen elli yaşına yakın ama uzun boylu bir polisti. Kapı ağzında onunla da biraz sohbet etti. Kısa zamanda emekliliğine az kaldığını, onun yaşında öğretmen bir kızı olduğunu öğrenmişti. Ayrıca o kızından da iki torunu vardı.

Gürkan geri getirildiğinde keyfi yerindeydi.

"Beni taburcu ediyorlar..." dedi. "Yürüyebiliyorum zaten. Bir iki çatlak için burada yatmam saçmaydı. Tomografiye girdim biliyor musun? Diğer hastanede de girmemi istemişlerdi. Sanki vermişim gibi davranıyorlar bana."

"Sonucu açıklamadılar mı?"

"Hoca yokmuş... Bir toplantıdaymış. Akşama gelecekmış. Asıl o bakacakmış tahlillere. Kusura bakmasınlar akşama kadar bekleyemem. Evime gidip dinleneceğim."

Aysun sesini çıkarmamıştı. Gürkan toparlanırken, aynı şeyleri Burak isimli doktor da söylemişti. Taburcu kağıdını o imzalamıştı. "Akşama hoca gelince sonuca bakacağız. Gelmezse de yarına artık... İnşallah ciddi değildir. Gürkan Bey evde dinlensin. Biz önce size mi erişelim?"

"Lütfen..." dedi genç kadın. "Telefonum var. Amcası veya eşinden önce ben öğrenirsem iyi olur. Kötü bir haberse... onlara yavaşça söylemeyi tercih ederim. İyi bir haberse de zaten kimseye bir şey duyurmaya gerek yok."

"Tamam," dedi doktor.

Hastaneden ayrılmadan önce anne babasına telefon açtı. Onların genç adamı ziyarete geleceklerini biliyordu. Gerek kalmadığını, eve çıktıklarını söyledi. Sonra Gürkan'ı evine kadar götürdü. Arkalarından sivil araçla gelen polis arabasının farkında değilmiş gibi, geniş park yerine arabasını park etti. Nilüfer'deki apartman katı oldukça lüksü. Hastaneden ayrıldığı için Gürkan'ın yüzü gülüyordu. Evine girince daha da keyifli olmuştu.

“Bir kahve yaparsan içeriz değil mi? Sonra da yemek yeriz...”

Aysun itiraz etmemişti. Kahveleri pişirirken aklı Ankara'daki ihaledeydi. Şu sıralar hitmiş olması lazımdı. Vural'ı arasa mıydı acaba? Ama onun aramasını beklemek daha iyiydi galiba. Belki uzamış olabilirdi işler.

Gürkan oturma odasındaki kanepenin, dinlenme yatağı olmasına karar vermişti. Aysun da ona üzerine örtmesi için ince bir örtü getirmişti. Gürkan kanepeye uzanmadan önce bir duş almış ve tıraş olmuştu. O hali ile biraz daha eski Gürkan'a benziyordu.

“Ben gitsem iyi olur!” dedi genç adama. Oturduğu tekli koltuktan ayağa kalkmıştı. İçtikleri kahve fincanlarının bulunduğu tepsiye uzandı.

“Yemek yemeyecek miyiz?”

“Kalamam... Sen telefon açıp sipariş verirsin. Birazdan Ayça veya Vural telefon açarlar. Burada olduğumu öğrenmeleri sıkıntı yaratabilir.”

“Benim için sorun değil!” dedi Gürkan.

“Bu cesaretini keşke amcanla evlenmemden önce gösterebilseydin,” dedi Aysun. Sesi aldırılmazdı.

“Sana amcamdan korkmadığımı daha evvel de söylemiştim. Onu sever ve sayarım. Bu yüzden de çekinirim. Üzmeyi istemem...”

“Evet... O da seni seviyor. Seninle aramızı yapmak için ne kadar da uğraştı!”

Gürkan'ın gözleri hafifçe kısılmıştı. “Ne yaptı ki? Seni benden almaktan başka!”

Aysun gülümsedi. Ama boş, ilgisiz bir gülümsemeydi. “İkimizi bir araya getirmek için her şeyi yaptı. Senden hoşlandığımı çok önceden anlamıştı o. Ankara’ya giderken hem de. Onunla aramız limoni olmasına rağmen, bana ve sana yardımcı olmaya çalıştı. Bürolarımızı yan yana getirdi. Beraber çalışabilmemiz için fırsatlar yarattı.”

Gürkan sessizdi.

Genç kadın o günleri düşündüğü için gözleri hafifçe dalgınlasmıştı.

“Beni senden o almadı ayrıca! Hatırlatırım bunu sana! Senin için yandığım günlerde sen ablamı tercih ettin. Bunu da bana açık açık söyledin.”

“Bunun için çok üzgünüm. Hayatımın en büyük hatasıydı...”

“Son ana kadar sana döneceğimi düşündü...” Gözleri genç adamın gözlerindeydi. O gözlerde kocasının gözlerinde bulunduğu sıcacık ışıkları bulamıyordu bir türlü. “Son ana kadar bana düşünme payı bıraktı.”

Gürkan hafifçe yutkundu. “Keşke sen evlenmeseydin! Keşke sen bekleseydin!” diye mırıldandı.

Genç kadın omuz silkti. “Bunlar artık konuşulacak şeyler değil... Artık ikimiz de başkalarıyla evliyiz. Artık başka hayatlarımız var. Bunun için sadece seni suçlamanın da yanlış olduğunu düşünüyorum artık. Benim de kabahatim var.”

“Evet! Bana inat onunla evlenmeyecektin!” dedi Gürkan hâlâ kendisine mahsus bir kibirle.

Aysun alayla gülümsedi. Bir adım öne çıkıp ona doğru iyice yaklaştı. Yeşil gözlerindeki gizli bir öfkeyle genç adama bakıyordu şimdi.

“Hâlâ anlamadın değil mi?” diye sordu fısıldarcasına. “Hâlâ anlamadın ve anlamamakta inat ediyorsun! Kendi bencilce gururun yüzünden, neden onunla bu kadar kısa zamanda evlendiğimi anlamıyorsun! Neden onu itici bulduğumu, neden herkes ondan çok hoşlanırken benim hiç hoşlanmadığımı anlamıyorsun...”

Ondan uzak durmak için harcadığım çabanın sebebini anlamak istemiyorsun! O benimle ilgilenmediğinde, başka bir kadın olduğunda, gözlerime öyle gülerek bakmadığında... neden bu kadar üzüldüğümü anlayamıyorsun!”

34. BÖLÜM

Tam eve girmişti ki telefonu çaldı. Gözleri parladı farkında olmadığı bir tepkiyle.

“Alo?” dedi kocasına.

“İhaleyi aldık...” dedi genç adam. Sesi sakindi. Trilyonluk bu ihaleyi almanın büyük sevinci yok gibiydi. Belki de alacağını biliyordu. Belki o yüzden heyecanı böyle azdı.

“Çok sevindim!” dedi Aysun. O daha fazla heyecanlanmamıştı adeta. “Tebrik ederim.”

“Evet... Bugünden itibaren daha çok çalışacağız ve daha da büyüyeceğiz. Birkaç yardımcı daha almaya hazırlansan iyi olur.”

“Güzel... Beni evde yorduğun yetmiyormuş gibi, işte de çok yoruyorsun!” Sesindeki gizli imayı onun anladığını umuyordu. Uzun süren sevişmelerini özlemişti.

“Önerilere açığım...” dedi genç adam. “Gelince konuşalım. Bir saate kadar yola çıkıyoruz. Sen evde misin?”

“Evet... Az önce Gürkan’ı evine bıraktım. Biraz kalıp ayrıldım.”

“Durumu iyi mi?”

“Evet, fena değil. Eskisi kadar yakışıklı olmadığı için üzgün.”

“Düzeler... Yaralar, yanıklar gibi çirkin izler bırakmaz.” dedi genç adam. Sesi aslında hiçbir şeyi vurgular gibi değildi. Ancak Aysun huzursuz olmuştu. Onun yanıklarını önemsemediğini ona nasıl belli edebilirdi ki? Aysun’un duraksamasını fark etmeyen Vural devam etti. “Ben de Selda’yı gördüm bugün. Sana selam söyledi.”

Aysun’un kalbi daha da sıkışmıştı. Dudağını ısırды. “Alo... kümselam. O iyi mi? Konuşamadık epeydir.”

"İyiymiş... Birisiyle çıkmaya başlamış. Ciddilermiş sanırım..."

Aysun'un içindeki o yoğun sıkıntının birazı anında eridi. Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Çok sevindim buna." Selda'ya telefon açsa iyi olurdu. Ayrıntıları öğrenmeliydi. Onun Vural'a olan ilgisi, her kadın gibi Aysun'u da rahatsız ediyordu. Yakın arkadaş olması önemli değildi. Neticede bir kadındı işte...

"Kapatıyorum... Buradan istediğin bir şey var mı?" diye sordu genç adam.

"Yok..." Onun geliyor olması yeterliydi zaten. "Sen gel yeter..." diye ekledi yavaşça.

Normalde, herhangi bir anda, herhangi bir dost için bile söylenecek nazik bir temenni gibiydi. Vural da lafin gelişi olarak böyle anladı. Oysa Aysun samimiydi. Sözleri içtendi.

Telefonu kapattıktan sonra kendisine oyalanacak bir şeyler buldu. O gelinceye kadar zaman geçmezdi yoksa. Zaman gerçekten de yavaş akıyordu. Mutfakta akşam için yemek hazırladı. Ev işlerine el attı. Fazla bir iş yoktu. Onlar bitince de eline bir roman aldı. Oturma odasındaki koltuğa oturdu. Televizyonu açmıştı ama sesi kısıktı. Gözleri romanının satırları arasında kayarken kulağına tanıdık bir isim geldi. Bakışlarını televizyona çevirdi. Hemen sesini açtı.

"...Yılın büyük ihalesini Servo Elektrik aldı..." diyordu televizyondaki spiker. Ekranda Vural ve Ayça görünmüştü. 'Bu ihale ile birlikte çok konuşulacak başka bir olay daha meydana çıktı. Yüksek güvenliqli telsiz ihalesine fesat karıştırmak isteyen bir grup, MİT yetkililerince yapılan bir baskınla yakalandı. Zanlılar devlet bllğilerine sızmak ve ulusal güvenliğı tehlikeye atmak suçlaması ile tutuklandılar. Elde edilecek verilerle çok bilinen uluslararası yabancı bir firma hakkında da suç duyurusunda bulunulabileceğı konuşuluyor. Soruşturma kapsamı şimdilik gizli tutulmakla birlikte, kulislerde olayın boyutlarının büyüyebileceğı, hükümet tarafından bazı bürokratların da ulusal güvenlik nedeni ile haklarında soruşturma başlatılabileceğı konuşuluyor.'

Vural ekrandaydı yine. Bu sefer ihale ile ilgili bir açıklama yapmaya hazırlanıyor gibiydi.

'Servo Elektrik'in karizmatik genç başkanı Vural Çağlayan ise, ihale ile ilgili bir takım sıkıntılar yaşadıklarını, bunların zamanla aşıldığını, artık önlerine bakacaklarını ve ülke için yararlı olmaya çalışacaklarını söyledi.'

Arka plandaki spiker konuşmasını bitirdiğinde Vural'ın sesli görüntüsü girmişti devreye.

"Ülkemiz için hayırlı olmasını diliyorum. Aylar süren kapsamlı bir çalışmanın ardından kazanılan bu başarıdan dolayı teknik ekibimize çok teşekkür ederim. Aynı hırs ve gayretle mükemmel telsizler yapacağımıza inanıyorum."

Genç kadın onun kalın sesi ile yapmış olduğu konuşmayı dikkatle dinliyordu ama esas olarak kocasını seyrediyordu. Gerçekten de karizmatikti. İyi kesimli saçları her zamanki gibi asiydi. Geriye doğru taranmıştı. Bir iki perçem alnına düşmüştü. Artık yanık kaşının farkında bile değildi Aysun. O kocasını bir bütün olarak görüyordu... Yanıkları ona özeldi. Neden ilk zamanlar itici bulduğunu Gürkan'a açıklamıştı zaten. Zamanı gelince kocasına da açıklayacaktı.

Evin kapısı açıldığı zaman, hava da kararmaya başlamıştı. Aysun hemen yerinden fırladı. Oturma odası ile kapı arasında bir koridor vardı. Koridoru geçtiğinde, kocasının içeriye girmiş olduğunu gördü. Elindeki küçük valizi yere bırakmıştı. Evin anahtarlarını girişteki anahtarlığa asıyordu. Aysun'u görünce durdu. Kapıyı kapattı yavaşça. Genç kadın gülümseyerek ona doğru sokulmuştu.

"Hoş geldin..." dedi karşısında durarak.

"Hoş bulduk!" dedi genç adam da. Biraz yorgun görünüyordu. Onun böyle yorgun olduğunu pek bilmezdi Aysun. Demek ihale ve öncesi de yorucu geçmişti. Yol yorgunluğunun dışında bir yorgunluk olmalıydı.

Onunla yeniden karşılaşacakları ilk anı, genç adamın kendisine nasıl davranacağını düşünmüştü hep. O cıva grisi gözler gerçekten de çok neşeli değildi. Belki de yorgunluğunun etkisiydi. Belki de ... Aysun'u o kadar özlememişti. Belki... kızgındı hâlâ!

Yine de ilk yapmak istediği şeyi yaptı. Parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Vural'ın dudakları kendiliğinden bu öpüşe karşılık vermişti. Ama çok sıcak olduğu söylenemezdi. Otomatik pilota bağlanmış gibiydi.

"Yolculuk nasıldı?"

"Güzeldi... Ayhan Binbaşı ile geldik. Otele bıraktım onu. Burada kalmasını istedim ama kabul etmedi."

"O niye geldi? Soruşturma için mi?"

"Evet... O iki adamı sorgulayacakmış. Bu sabah kendilerine gelmişler."

"Bu iş ne zaman bitecek?"

"Bitti gibi... Pek çok delilleri var. Aslında artık o ikisinin konuşmasına pek ihtiyaçları kalmadı. Teleporte şirketine baskın yapıldı. Geniş bir soruşturma yürütülüyor. Pek çok delil bulunmuş."

"Oh! Çok şükür! Beni gerçekten korkutuyordu!"

"Burada bir sıkıntı oldu mu?"

"Hayır. Olmadı neyse ki..."

"Güzel... Gidip bir duş alıp üstümü değiştireyim. Epey terletici bir gündü."

Genç kadın onun arkasından baktı bir an. Sonra mutfığa geçti. Fırma koymuş olduğu sebzeli et yemeğine baktı. Güzel görünüyordu. Fırını kapattı. Dönüp yatak odasına geçti. Küçük valiz yatağın kenarında duruyordu. Onu açıp içindekileri boşalttı. Kirliler ayrı bir poşetteydi. Alıp banyodaki kirli sepetine götürdü. Kocasını duştaydı.

Kirlileri sepete attı. Duş kabininin içi tam görünmüyordu ama Vural'ın iri gövdesinin hareketleri hissediliyordu. Duşun sesi kesilmişti. Vücudunu sabunluyor gibi görünüyordu.

"Yardım lazım mı?" diye sordu ona.

“Ne için?”

“Sırtını sabunlayayım mı?”

Vural sessiz kalmıştı bir an. Sonra kısaca “Hayır!” demişti.

Aysun kabine yaklaştı. Kapısını çekip açtı. Genç adam yanılamasına duruyordu. Gülümseyen gözlerle onun çekici vücudunu süzdü bir an. Göğüs kasları ıslanınca daha da güzel duruyordu. Daha seksi, daha dokunulası, daha öpülesi...

Allah'ım! Özlemişti bu adamı galiba!

Elini uzattı. “Ver şunu hadi...” dedi yavaşça. Onun elinde tutmuş olduğu özel sabunlanma süngerini istiyordu. Sandal ağacı kokulu duş jeli sürülmüş doğal sünger, bol köpüğün içinde neredeyse gözükmüyordu.

“Bak! Hiç gerek...” diye itiraz edecek oldu genç adam.

“Vural!” dedi genç kadın minik bir sabırsızlıkla. Gözlerini onun gözlerine dikmişti. Kocasının rahatsızlığını anlıyordu. Haksız da sayılmazdı. Kendi kabahatiydi. Ancak artık her şeyin değiştiğini ona nasıl gösterebilirdi ki? “Ver hadi! Ben sabunlayacağım seni...” dedi inatla.

Genç adam onun gözlerindeki kararlılığı görmüştü. Bu dar yerde, bu aydınlık ortamda, köpüklere karışsa bile yanıklarının görünmemesi imkânsızdı. Genç adam yanıklarından utanmıyordu. Onlardan rahatsız değildi. Çıplakken aynaya baktığında üzülüyordu bazen. Özellikle evlendikten sonra bu üzüntüsü daha da artmıştı. Ve özellikle Aysun'un tiksinişmesi... genç adamı inanılmaz bir şekilde üzüyordu. Elinde değildi bu.

Elindeki köpüklü süngeri ona doğru uzattı isteksizce...

Aysun elde ettiği zaferden memnun bir şekilde duş kabininin içine girdi. İkisinin rahatlıkla sığabileceği kadar büyüktü. Hatta sevişebilecek kadar da...

Süngeri alıp genç adamın göğsüne sürdü yavaşça. Parmak uçlarının onun tenine değmesi hoşuna gidiyordu. Geniş göğsünün üstünden omuzlarına uzanan biçimli kemikleri sabunladı. Omuzlarının kaslarla kaplı üst kısmında gezindi. Boğazının altına

ulaştıktan sonra yumuşakça aşağıya indi. Yeniden göğüs kıvrımlarında gezdirdi süngeri.

Daha aşağılara inmeden önce, kalın kollarını da ovaladı. Önce sağlam kolunu... Sonra hafif yanıklarla dolu diğer kolunu... Onun üzerindeki kasları parmak uçlarında hissetmek çok zevkliydi. Kendi vücudu da ürpermeye başlamıştı. Süngeri gezdirdiği her yerde gözleri de geziniyordu. Hiç acele etmiyordu. Onu okşadığını genç adamın anlamasını istemese de, fırsatçı bir şekilde parmaklarını gezdirmekten hoşlanıyordu.

“Dön...” diye emretti.

Vural küçük bir duraklamadan sonra sırtını ona dönmüştü. Aysun elindeki süngeri geniş sırtında gezdirdi. Adamın sırtı kendisinininkinin iki katı olmalıydı. Her yeri belirgin bir şekilde adaleydi. Seviyordu bunları... Dokunmayı, okşamayı seviyordu. Sevişirken parmaklarının ucunda kıpırdanmalarını seviyordu. Tırnaklarını batırmayı seviyordu.

Elindeki sünger sırtının sağ tarafına kaydı. Tam da yanık kısmına... Hiç de çirkin değildi. Çirkin olmadığını çok önce fark etmişti zaten. Balayında sırtına baktığında, dokunduğunda hiç rahatsız olmamıştı. Evet, kötü bir yanıkta ama Aysun’a itici gelen hiçbir yanı yoktu.

Vural’ın başı ona doğru dönmüştü. Gözleri bir an karısının yüzünde gezindi. Yanıklarını sabunlarken gördükleri karşısında neler hissettiğini merak etti elinde olmadan. Onun yüzünde bir tiksinti, biraz rahatsızlık ve belki de biraz acıma görebileceğini düşünmüştü.

Oysa Aysun’un bakışlarında bunların hiçbirisi yoktu. Genç kadın da bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Gülümsemişti üstelik...

“Ne oldu? Rahatsız mısınız?” diye sordu meydan okurcasına.

“Hayır... Ya sen?”

Genç kadın omuz silkti. “Bana zevkli gelen bir şeyi yapıyorum. Neden rahatsız olacaktım?” Yanıklarını sabunlamaya devam ederken parmakları yine sertleşmiş yanık derisine dokunuyordu.

Seviştiklerinde hiç tiksinnemişti onlara dokunurken. Şimdi de tiksinniyordu. Yanıklarının açıkça görmüş olması hiçbir şey de-
ğiştirmemişti. Hâlâ deli gibi çekici buluyordu bu adamı...

Genç adamın kalçalarına kaydırdı süngeri... İncecik bel, dar kalçaları vardı. Eğildi... onları seyrederken kalçalarını sabunla-
maya devam etti. Bacaklarının arkalarını, baldırlarını... her ye-
rini sabunladı. Dudakları kurumuştu. Kendi bedeninde hissettiği
kıpırtılar had safhadaydı. Acaba onun vücudunda da kıpırtılar
olmuş muydu? Bunu öğrenmenin en iyi yolu belliydi.

“Dön...” diye yine emretti kısık bir sesle.

Vural yavaşça döndü. Aysun nefesini tutmuştu.

İşte! Yanılmamıştı! Genç adamın heyecanlanmış erkekliği
tüm haşmeti ile karşısındaydı. Üstelik Aysun’un bakışları altında
daha da güçlü bir şekilde heyecanlanmasına devam ediyordu.

Aysun memnun bir şekilde süngeri onun üzerinde gezdirdi.
Yanlarında, çevresinde gezindi... Diğer eli de işe karışmıştı. Kö-
püklerin arasında kıvrımlarını hissederek avucunu gezdiriyordu.
Sert ve ağırdı... Avucunun içinde adeta bir güç simgesi gibiydi.

Süngeri bir kenara koydu. Avucundakini serbest bırakmadan
doğruldu. Dudaklarını genç adama uzattı. Üzerindeki elbisesi-
nin onun vücudundaki sabunlara bulaşmasına aldırmandan genç
adam sokulmuştu. Güzel biçimli dudakları onunkilere dokunur-
ken fısıldadı. “Sevişmek istiyorum ben...”

Genç adam hafif bir nefes almıştı. Öpücüklerin arasında be-
lirsizce itiraz etmişti. “Konuşmamız gereken şeyler var...”

“Sonra...”

“Önce konuşsak...”

“Sonra...” Biraz öfkeli bir sertlikle avucundaki kalm şeyi sık-
mıştı.

Geri çekildi... Duş kabinden çıktı. Çıkarken de uzanıp suyu
açmıştı. Genç adamın üzerindeki sabunlar süzülürken o da bi-
raz aceleyle soyundu. Kasıklarındaki ürpertileri neyin durdu-
racağını çok iyi biliyordu. Genç adam durulanıncaya kadar o

tamamen soyunmuştu bile. İç çamaşırını da ayağı ile fırlatıp öne çıktı. Gözleri kocasının vücudundaydı. Tabii Vural'ınkiler de onun üzerinde...

Genç adam bornoza gerek görmeden büyükçe bir havlu ile kurulandı. Aysun da ona yardım ediyor gibi görünüyordu. Ama elleri daha çok okşama modundaydı. Sonra daha fazla kurulanmasına izin vermeden onu elinden tutup çekti. Yatağa kadar götürdü. Ve göğsünden ittirip yatağa devirdi. Normalde onun yapısındaki bir adamı ittirebilmesi imkânsız olan bir şeydi. Ama Vural sanki bunu yapabilecekmiş gibi kendisini yatağa bırakmıştı.

Genç kadın durup o güzel vücudu seyretti. Sonra yavaşça üzerine tırmandı. Uzamış saçları genç adamın yüzüne döküldü. Dudakları karşılaştığında, bedenleri de birbirlerine arzularını aktarmaya başlamıştı. Genç kadın narin vücudunun böylesine bir güçle kucaklanmasından, kalçalarının arzuyla çekiştirilmesinden, göğüslerinin ezilmesine onun göğsüne yapışmasından çok memnundu. Kasıklarındaki sert baskının verdiği keyfi ileriye götürme arzusuyla kalçalarını hareketlendirdi. Çok fazla beklemeye sabrı yoktu. Bir an önce onunla tek parça olmak istiyordu. Dudaklarını genç adamın dudaklarından çekip gözlerini yumdu. O kocaman arzunun yavaş yavaş içine kayması ile inledi.

Birkaç küçük, yavaş hareketten sonra gözlerini açtı. Yeşil gözleri buğulanmıştı. Kocasının gri gözlerinin içine baktı. Onun da bakışları arzusunun etkisiyle değişmişti. Genç kadın doğruldu. Kontrolü eline almış gibiydi. Göğüslerini tecrübeli avuçlara bırakırken vücudunu hareket ettirmeye başladı. Her seferinde daha istekli, daha güçlü bastırdı kalçalarını... Gözlerini yummuştu. Her şeyi unutmuştu o anda. Birkaç gündür yaşadıkları stresi, sıkıntıyı... Gürkan'ın acılarını ve ona söylediği sözleri... Her şeyi unutmuştu. İnemeler içinde fiziksel birlikteliğin zirvesine erişirken, aklında sadece aldığı ölçülemez zevk vardı.

Nefes nefese genç adamın üzerine yıkılmıştı. Kalın kollar ince belini sarmıştı. Alınları birbirine değiyordu. Her ikisinin de

ürpermeleri devam ediyordu. Henüz ayrılmamış hedenleri küçük kırırdanışlarla aldıkları zevki sürdürüyordu.

Aysun alnını geriye çekti biraz. Sonra dudakları değdi onun alına... Gri dağınık saçların arasından görünen tenine dokundu dudakları. Kaşının üzerine geldi gezinerek. Yavaşça yanık kısmına değdi.

Dudaklarını geri çekip kocasının gözlerine baktı ciddi bir şekilde. "Bir daha tehlikeli şeyler yapma, tamam mı?" diye fısıldadı.

Vural şaşırmış gibi gözlerini kıstı. Onun ne demek istediğini anlamamıştı. "Tehlikeli mi?"

"Evet... O yanan eve girip, adamı ve ailesini kurtarman çok kahramanca ama... bir daha böyle şeyler yapma! Veya o sabahki gibi iki kişiye saldırma. Ya o tabanca ateşlenseydi?"

Genç adam da ciddi bir şekilde cevapladı. "Hayatımızı her zaman planlayarak geçiremeyiz."

"Bunu biliyorum!" diye iç çekti. "Kahretsin! Bunu çok iyi biliyorum! Seninle tanıştığımдан beri... planladığım hiçbir şey olmadı! Hayatımı değiştirdin! Tüm planlarımı ezip geçtin..."

"Aysun..."

Genç kadın dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Konuşmasını engellemek için yapmıştı. "Şişşt! Sus... Lütfen sus! Kötü bir şey olarak söylemedim ben..."

Sessiz kaldılar birkaç saniye...

Genç kadın ona her şeyi söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Aslında şimdi tam zamanıydı. Onunla hâlâ tek parça iken... söylediklerine inanmaması imkânsızdı. Evet, onu çok kırmıştı! Evet, onu yaralamıştı. O berbat yanıklarından daha derin yaralar açtığı kesindi. Ama o bir şeyleri itiraf etmeden, kendisinin itiraf edecek olması kadınlık gururunu biraz incitir miydi? Korkuyordu da! Gürkan'a hemen teslim olmuş ve en büyük darbeyi ondan yemişti. İşin doğrusu korkuyordu şimdi.

"Vural..." diye başladı. "Sana... bir şey söylemeliyim!"

Genç adam gözleri kısık bir halde ona bakıyordu. Merakla dinliyor gibi görünüyordu.

Bir telefon sesi ile ikisi de irkildi. İkisinin de başı odanın girişindeki makyaj masasına çevrildi. Üzerindeki iki telefonda birisi çalıyordu. Bu Vural'ın telefonuydu. Aysun'un telefonu başka markaydı ve müziği de farklıydı.

Bakıştılar bir an. Sonra genç kadın isteksizce onun üzerinden kalktı. Yana kaydı. Kocasının çıırılçıplak bir halde telefona gitmesini izledi. Dar kalçalarını zevkle süzdü. Geniş sırtını ve yanığını da...

Vural telefona uzanmıştı. Alıp ekrana baktı. Sonra açıp kulağına götürdü. "Alo?" Konuşulanları dinlerken bakışlarını karısına çevirmişti. Gözleri ince vücudunda gezindi. "İyi akşamlar. Teşekkür ederim. Evet... Tamam. Olur. Söylerim."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın önüne geldi.

"Annendi... Yarın akşama bizi yemeğe davet ediyor. Hem bir kutlama yaparız dedi."

"Gidecek miyiz?"

"Benim bir işim yok."

"Gideriz o zaman! İyi bir ev yemeği yemek sana iyi gelir." Gerinerek vücudunu saran tembelliği atmaya çalıştı. "Yemek deyince... Acıktın mı?" diye sordu ona. "Ben acıktım sanki..."

"Doğrusu evet..."

"Güzel... Sana yemek yaptım..." dedi Aysun gülümseyerek. "Annemin yemekleri kadar iyi olmadı ama... ama zamanla öğreneceğim. Öğreniyorum değil mi? Pek çok konuda iyi bir öğrenciyim."

Genç adam gülümsedi. Onun sevişmelerini kastettiğini anlamıştı. "Evet, öğreniyorsun."

Aysun ayaklarını yataktan aşağıya indirdi. "Hadi birlikte duş alalım. Sonra da yeriz..."

Yemek için mutfaka geçmeleri yirmi dakikalarını almıştı. Birbirlerini okşarcasına sabunlamaları eğlenceliydi. Ama karınları

aç olduğu için yeni bir sevişmeyi sonraya bıraktılar. Aysun mutfaka geçip fırını yeniden çalıştırdığında, Vural da birkaç telefon konuşması yapıyordu. Aysun yemek için ön balkonu hazırlamıştı. Bursa'nın ısı ısı ısı manzarasını seyrederek yemelerini istemişti. Geniş balkonda karşılıklı oturdular. Vural gözlerini tabağındaki yemekte gezdirdi. Sebzeli et ve yanındaki pilav patates üçlüsü çok güzel görünüyordu.

Aysun kendi yerine oturduktan sonra onun bardağına su doldurdu. Vural'ın yemekte sadece su içtiğini öğrenmişti artık. Bazen de ayran veya yemeğe göre şalgam... Ama kola gibi asitli içecekleri hiç ağzına sürmüyordu. Alkol zaten kullanmıyordu.

Yemeği sessizce yemeye başladılar. Genç adam yediğini sevmiş gibiydi. Yemeğin ortalarında başını kaldırıp karısının hünelerini övdü.

“Eline sağlık! Gerçekten güzel olmuş!”

Aysun'un gözleri parlamıştı. Aslında yemeğin başından beri bu övgüyü bekliyordu. Gülümsedi. “Teşekkür ederim. Beğenmene sevindim. Yemek konusunda annemde olan doğal yetenek bende de vardır diye umuyorum. Biraz sabredersen onu ortaya çıkaracağım!”

Vural'ın bakışları değişti biraz. “Benim sabredeceğim bir şey yok. Her şey sana bağlı...” dedi yavaşça.

Aysun onun ne demek istediğini anlamamıştı. “Bana mı... bağlı?” diye sordu.

“Evet... Anladığım kadarıyla Ayça da evliliğinden pek memnun değil. Epey üzgün ve sıkıntılı... Hatta o da pişman.”

“O mu... söyledi sana?”

“Evet. Oturup konuştuk biraz. Gürkan'ı seviyor ama onun sana olan sevgisini de biliyor. Bu şekilde gitmeyeceğini söyledi.”

“Ayrılmayı mı düşünüyor?”

“Karşılıklı düşünüyorlarmış!” dedi genç adam biraz kuru bir sesle.

“Üzüldüm onlar için...” Yutkundu. Vural ile Ayça’nın neler konuştuklarını düşünmek bile istemiyordu. “Peki... her şey niye bana bağlı? Benimle ne alakası var ki?” diye sordu masumca.

Genç adam önündeki yemekten bir parça alıp ağzına attı. Yavaşça çiğnerken gözleri karısının üzerindeydi.

“Boşanmak istersen... bu konuda... bir sıkıntı çıkarmam demek istedim. Ayça da ikinizin bir araya gelmesi gerektiğini düşünüyor!”

O kadar düz, o kadar doğal bir tonla söylemişti ki, Aysun’un yüreğine bir bıçak saplandı. Onun acısıyla irkildi adeta. Ama tepkisi çok daha farklı oldu. Elindeki çatalı tabağının kenarına bıraktı. Gözlerindeki ifade yavaşça öfkeye dönüştü.

“Ayça ile bizim boşanmamızı mı konuştunuz?” diye sordu biraz kızgınca. “Seninle niye evlendiğimi ona anlattın mı yoksa?”

“Benim anlatmama gerek kalmadı. Gürkan zaten her şeyi anlatmış ona...”

“Sen de onayladın mı?”

“Ben yalan söyleyemem,” diye mırıldandı genç adam. “Sormasaydı doğruyu da, yalanı da söylemezdim. Ama sorunca başka çarem kalmadı.”

“Ne dedin peki? Gürkan’a inat seninle evlendiğimi mi? Onu kıskandırmak için koynuna girdiğimi mi?”

“Sebeup bu değil mi zaten?” Hafif bir nefes aldı. Gözleri kısılmıştı. “Bu yüzden evlenmedin mi benimle? O gece mutfakta konuşmalarınızı duydum. O konuşmayı yapmasaydınız, ailene benimle iki ay içinde evleneceğini söylemeyecektin. Bir iki sene içinde nişanı bozmayı düşünmüyor muydun?”

Aysun oturduğu yerde dikleşmişti. Dişlerini sıktı. “Böyle söyleyince... kulağa kötü geliyor gerçekten!” dedi homurdanarak.

Genç adam omuz silkti. “Neyse... Sandığının aksine bunları söylemedim. Biraz yakınlıştığımızı, senden çok hoşlandığımı söyledim. Senin neden evlendiğini bilmediğimi ama benim kesinlikle bu evliliği bilerek yaptığımı anlattım.”

“O ne dedi?”

“Beni sevdiğini itiraf edip etmediğini sordu. Öyle bir şey olmadığını, ikimizin de yetişkin olduğunu söyledim ben de. Böyle çocuksu şeylerle uğraşmadığımızı söyledim. Başka da diyeceğim bir şey yoktu.”

“Doğru! Sen de beni sevdiğini hiç söylemedin...” diye biraz sinirli bir şekilde söylendi Aysun. Başını çevirip ısıltılı manzaraya baktı. Demek ablası artık her şeyi öğrenmişti. Her şeyi olmasa bile pek çok şeyi öğrenmişti. Geveze Gürkan kendince doğru bildiği her şeyi ona anlatmış olmalıydı.

Başını çevirdi. Güzel yeşil gözleri kocasının mesafeli gözlerine dikildi. Her zaman gülümseyen yakışıklı yüzü, bu gece doğru düzgün bir gülümsemeye bürünmemişti. Seviştikleri zaman bile...

“Ablamla yarın konuşurum ben...” dedi sakinleşmiş bir sesle. “Boşanmalarına karışamam. Ama Gürkan’ı sevmediğime onu ikna ederim. Umarım boşanmazlar. Şu anda ne onun, ne de benim boşanmam, anne ve babamı mutlu eder... Daha evleneli ne kadar oldu ki? İkimizin birden boşanması ise sanırım anne babasız kalmamıza sebep olur. Ben evliliğimden memnunum. Seninle evlenirken ayrılmak için evlenmedim. Ama... sen memnun değilsen bunu bilemem...”

Kaşlarını kaldırmıştı merakla.

Vural tabağındaki patateslerden birisini zaman kazanmak için ağzına attı. Aslında onun sözlerini düşünüyordu. “Bu konuda ciddi misin?”

“Evet! Boşanmak istemiyorum. Boşanamam... Sadece ölürsen... başka bir erkeği hayatıma sokarım! O da helki...” dedi Aysun. Sözlerindeki içten anlamı onun da anlamasını umdu. Şu anda ona gerçeği açıklayamazdı. Vural’ın bu kadar kolayca kendisinden vazgeçmiş olması genç kadını üzmüştü. Bu kadar yırtıcı, azimli bir adamın, karısı için hiç savaşıyor olması çok yaralayıcıydı. Arka planda genç adamın bilerek böyle davrandığının farkındaydı. Biliyordu ki kocası, Gürkan ve kendisi için iyi olanı istiyordu. Başından beri istemişti.

“Öyle mi?” diye sordu Vural ne diyeceğini bilemeyen bir tavırla.

“Öyle!.. Benim kocam sensin. Bunun böyle kalmasını istiyorum. Söz verdiğim gibi... çocuğumun babasının da sen olmasını istiyorum.”

Genç adamın gözleri daldı hafifçe. “Çocuk mu?”

“Belki de... çocuklar!” dedi genç kadın cesurca.

“O halde... bu konuyu Gürkan’la konuşacağım!” dedi genç adam sertleşmiş, kararlı bir sesle. “Ben de boşanmak istemiyorum. Sana... sandığından çok... değer veriyorum. Madem evliliğimiz devam edecek, Gürkan’ın bunu anlaması lazım. Yeğenimi ne kadar sevsem de... karımın çevresinde bir ümitle gezmesi hoşuma gitmez çünkü.”

“Konuşmana gerek yok...” dedi Aysun. “O da seni çok seviyor. Sana saygı duyuyor. Aranız boş yere bozulmasın. Ben onunla konuştum zaten ve... ve boşanmayacağımı kesinlikle ifade ettim. Benimle ilgili boş hayaller kurmamasını istedim.”

“Gerçekten mi?”

“Yemin ederim. Burada... onunla kalmış olmam bir işe yaradı yani. Yarın kendi gözlerinle fark edersin her şeyi.”

Bir telefon sesi konuşmalarını böldü. Aysun başını çevirdi. Kendi telefonuydu bu seferki. Uzanıp bir kenarda duran telefonu eline aldı. Ekranına baktı. Arayan kişinin adını görünce kalp atışları hızlandı birden. Gecenin bu saatinde aranması pek hayra alamet değildi.

“Alo?” dedi biraz ürkek bir sesle.

“Alo, Aysun Hanım?”

“Benim Burak Bey! Buyurun?”

“Tahlil sonuçları ile ilgili önce sizi aramamı istemiştiniz hatırlarsanız?”

“Evet, istemiştim. Hocanız gördü mü sonuçları?”

“Evet... Gördü.”

Genç kadının kalp atışları hızlanmıştı. Bakışlarını kocasından kaçırdı. “Peki... sonuç nedir?” diye sordu fısıltıyla.

35. BÖLÜM

Aysun yatağa yattıklarında, Vural'ın hiç uyuyamayacağını biliyordu. Genç adam gözlerini tavana dikmişti. Ne yapacağını bilemeyen genç kadın ona sokuldu. Başını geniş göğsüne yasladı. Parmak uçları omzunda dokunduğu yeri sevgiyle okşuyordu. Ancak Vural'ın bu sevgi dolu dokunuşu fark edecek bir hali yoktu.

'Kanser her yerini sarmış görünüyor...'

Bu sözler genç kadının aklında uçuşup duruyordu. Gözleri sulanmıştı ama ağlamamıştı. Gürkan için üzülmüyordu. Bir sevgiliye duyulan üzüntü değildi bu. Bir dostaya duyulan acı dolu üzüntüydü. Beraber geçirdikleri iyi kötü günlerin anısına duyulan yürek burkulmasıydı.

Vural gerçeği öğrenince donup kalmıştı. Ona doktorun konuşmasını istemeyerek tekrar etmişti. Tabii Vural'ın sonraki ilk davranışı, Doktor Burak'a telefon açıp onunla yeniden görüşmek olmuştu.

'Milyonda bir bile... ihtimal yok!' demişti doktor. *'Çok üzgünüm... Tedavi ile belki birkaç hafta uzatılabilir.'*

Konuşmamışlardı... Vural saatlerce balkonda öylece oturmuştu. Geceler belli bir saatten sonra iyice serinler olmuştu artık. Aysun onun yanına gelip elinden tutmuştu. İtiraz etmesine fırsat vermeden yatak odasına götürmüştü.

Sabahın nasıl olduğunun ikisi de farkında değildi. Sabaha karşı yorgunluktan sızdıkları için biraz geç kalkmışlardı. Acele etmediler. Mesainin çoktan başlamış olmasını önemsemediler. Kendilerine gelmek için birer duş alıp giyindiler. Kahvaltı masasında öylesine bir şeyler atıştırdılar. Vural dalgın ve sıkıntılıydı.

Aysun ona baktıkça üzülmüyordu. Genç adamın çok sevdiği yengeni için ne kadar üzüldüğü belliydi.

Sonunda evden çıktılar. Önce işe gideceklerdi. Sonra da Gürkan'ın evine... Onunla görüşmeden önce, ikisi de biraz toparlanmak istiyorlardı. Böyle bir şey bir insana nasıl söylenirdi ki? Tabii ki bu sorumluluğu Vural üstüne almıştı. Yeğenine kendisi söyleyecekti. Ona da bu yakışırdı zaten.

Arabayı işyerinin dışındaki park alanına bıraktıktan sonra binadan içeriye girdiler. Kapıdaki iki güvenlik görevlisi onları tebrik etti. İhalenin sonucunu televizyondan izlemişlerdi. Asansörle kendi katlarına çıktıklarında her şey sakın görünüyordu. Herkes dikkatle işlerine eğilmişlerdi. Ama Vural'ı ve Aysun'u görenler gülümsüyorlardı. Bazıları zafer işareti bile yapmıştı. Onlar da mechuren gülümsemişlerdi. Dikkatlerini çeken şey ise masaların üzerinde bir kısmı yenmiş güzel yaş pastaların görünüyormuş olmasıydı.

Önce Aysun'un odasına gittiler. Genç kadın telefon açıp iki çay söylemişti. Vural camın önünde ayakta duruyordu. Elleri ceplerindeydi. Takım elbise içindeki vücudu daha da heybetli duruyordu. Yanına gelen Aysun'un yüzüne baktı sonra.

"Ayça'ya da söylemek lazım..." dedi genç adam ağır ağır.

"Biliyorum... Ve yengene de..." dedi genç kadın üzgünce.

Genç adamın başı öne düştü. "Hâlâ inanamıyorum..." diye fısıldadı. Aysun uzandı. Onun iri, yanık elini tuttu. Sevgiyle sıktı. Kocasının acısını tahmin edebiliyordu.

"Başka doktorlara gösteririz. En iyi doktorları buluruz... Üzülme sen. Hemen pes etmememiz lazım!" dedi genç kadın.

Vural'ın bakışları onun gözlerine çevrildi. Karısının Gürkan'a olan sevgisi de ayrı bir sıkıntıydı. Şüphesiz ki Aysun da acı çekiyordu. Bu kanser olayını çok daha önceden öğrenmişti. Tek başına karşılamıştı bu kötü haberi... Zor bir durum olmalıydı.

Ama madem bir gün önceden haberi vardı... neden o kadar perişan görünmüyordu? Evde onunla sevişirken, sevdiği adam

için delicesine üzülen bir kadın görünümü yoktu. Belki de o sıralarda kanser teşhisi henüz kesin olmadığı için öyle rahattı! Ama ya şimdi? Şu anda bile sevdiği için acı çeken âşık bir kadının ifadesi yoktu. Rol mü yapıyordu acaba? Kendi üzüntüsü daha da artmasın diye aşkını yüreğine gizleyip, rol mü yapıyordu?

Kapıda bir hareket olunca elleri birbirinden ayrıldı. Çaycı kadın çayları getirmişti. Ardında da uzun boyu ve güzel görünümü ile Ayça duruyordu.

“Günaydın...” demişti onlara gülümseyerek.

“Günaydın!” dedi Aysun da ablasına. Ona doğru dönmüştü. Yanma gidip elini tuttu. Yanağından öptü. Ayça da karşılık vermişti. Ona karşı hiç de soğuk davranmıyordu. “Çay alır mısınız?”

“Yok... Sizi bekliyorduk yukarıda. Patronun karısı ile geldiğini öğrendik ama yukarı çıkmayınca burada olduğunuzu anladım.”

“Ne oldu ki?” diye merakla sordu Aysun.

“Babamla annem yukarıda... Akşam yemeği için alışverişe çıkmışlar. Çıkarken de buraya uğramak istemişler. Sanırım tebrik etmek için. Akşamı bekleyememişler. Babam bizden heyecanlı...”

Onun kocası ile arasındaki sorunlara rağmen mutlu görünmesi Aysun’un ilgisini çekmişti. Belli ki Ayça kimseye bir şey belli etmeme taraftarıydı. Kocası ile arasında olan biteni kendi içinde yaşıyordu. Bunun esas sorumlusu olan kız kardeşine bile kötü davranmıyordu. Yüzü gülüyordu üstelik...

Aysun’un kalbinde yine ablasına karşı olağanüstü bir sevgi parladı. Ah! Ne tatlı bir kadındı şu ablası! Ne fedakâr, ne yiğit bir kadındı! Ama onu mutlaka ikna etmeliydi. Gürkan’ı sevmediği konusunda onu ikna etmek zorundaydı. Gürkan’a değil de... bir başkasına âşık olduğunu... kendisine bile ifade etmekte zorlanırken, ona nasıl aktaracaktı bilmiyordu. Ama yapmalıydı... Belki de sandığı kadar zor olmazdı. Doğrudan gerçekleri açıklardı. Gürkan’a açıkladığı gibi ona da açıklardı.

Ve sonra da aşkını hak eden adama açıklardı!

“Yaş pasta da getirmişler üstelik... Bir sürü! Bir kısmını molada dağıttık personele. Siz geç gelince kutlamaya katılamadınız. Tabii asıl kutlamanın birkaç gün içinde büyük bir akşam partisi ile olacağını da söyledim herkese...”

“Evet... Doğrusu bu!” diye mırıldandı Vural.

“Hadi yukarı gidelim. Çayınızı orada içersiniz. Gürkan da geldi.”

Aysun ve Vural karşılıklı bakıştılar. Sonra seslerini çıkarmadan onayladılar. Üst kata çıkmak için merdivenlere yönelmişlerdi. Daha üst kat koridoruna varmamışlardı ki, şaşırtıcı bir şekilde merdivenlerde oturan Gürkan’la karşılaştılar. Genç adam kıpırdamadan duruyordu. Elinde telefonu vardı. Sanki kötü bir haber almış gibiydi. Gözleri boş boş yere bakıyordu.

Onları fark edince başını kaldırdı. Morluğu kısmen azalmış olsa da, gözü hâlâ düzelme aşamasında gibiydi. Telefon olmayan diğer eli alçıdaydı. Bunlar olmasa her zamanki Gürkan gibi görünüyordu.

Yerinden kalkmadan Aysun’u, karısını ve son olarak da Vural’ı acı bir bakışla süzdü. Hepsi genç adamı böyle gördükleri için şaşırmışlardı.

“Amca...” dedi genç adam soluk alamaz gibi. Vural hemen yanına gitmiş, önünde diz çökmüştü.

“Gürkan? Ne oldu?”

“Amca... Ben... Ben kansermişim!” diye fısıldadı genç adam. Mavi gözleri dolmuştu.

Vural irkilmişti. Duruşu daha da belirgince bozuldu. Omuzları yeğeninkiler gibi çökmüştü. Ona bu gerçeği söyleyecek olan kendisiydi. Böyle telefonda öğrenmesi hiç iyi olmamıştı.

“Geçen hafta muayene olduğum hastanedeki doktor aradı...” Sesi fısıltı gibiydi. Bakışları dalgın, göz pınarları doluydu. “Gidip bilgi almamı istediler...” Bakışları sadece en yakınından, amcasından yardım ister gibi bakıyordu. Sanki amcası onu bir mucize ile kurtarabilirmiş gibiydi bakışları. “İsrar edince... açıklamak

zorunda kaldı. Hemen gidip tedaviye başlamam lazımmış. Kan-
sermişim ben...”

Ayça elini ağzına götürmüştü acı ve şaşkınlıkla... Hâlâ öyle du-
ruyordu. Duyduğuna inanamıyordu. Onun da gözleri sulanmıştı.

Aysun böyle olmasını beklememişti. Genç adamı ilk mua-
yene olduğu hastaneden arayacakları aklına gelmemişti. Gelse
bile ne yapabilirdi ki? Telefon açıp aramamalarını mı söyleye-
cekti? Hangi hastane olduğunu bile bilmiyordu.

Uzanıp kardeşinin kolunu tuttu güç vermek istercesine...

Acılarını yaşamalarına bile zaman yoktu. Birden birkaç tane
güçlü patlama sesi geldi. Ardından da çığlıklar ve bir şeylerin
yere düşme sesleri...

Vural başını kaldırdı hemen. Tecrübeli kulakları bu sesleri
tanıdı. Silah sesleriydi bunlar! Hem de otomatik bir tabanca-
dan çıkmıştı o sesler. En az altı el ateş edilmişti. Devrilen eş-
yaların bir kısmının kırılma sesleri ve insanların çığlıkları hâlâ
devam ediyordu. Aralarına da kalın sesli bir adamın bağırması
ekleniyordu.

Genç adam yerinden hızla kalktı. Gürkan'ın yanından ge-
cip son birkaç merdiveni de çıktı. Üst kat koridorundaydı şimdi.
Kendi derdinde olan Gürkan bile yerinden kalkmıştı. Hep bera-
ber koridora çıktıklarında, koşuşturan bir sürü insan gördüler.
Kadın sekreterler dehşet içinde bağırıyorlardı.

Vural hemen öne fırladı. Koşarak koridoru geçti. O anda asan-
sörün kapısı da açılmıştı. İçinden Ayhan Binbaşı çıktı. O da te-
laşlı bir haldeydi. Elinde silahı vardı. Adamın kahverengi göz-
leri hemen durumu kavramış gibiydi. Vural ile karşılaşınca durup
bakıştılar bir an.

“Adam hastaneden kaçmış!” dedi Ayhan nispeten sakin bir sesle.

“Kim o?” diye öfkeyle sordu Vural. Aysun da yanlarına gel-
mişti şimdi. Diğerleri iki adım arkasındaydı.

“Ne oluyor?” diye sordu binbaşıya korku dolu gözlerle.

“Size saldıran o iki adamdan birisi... Kolu kırılan mafya bozuntusu. Adı Fethi Ahmet! Nasıl yapmışsa kaçmış işte!”

“Kaçmış mı?”

“Evet... Gözetimdeki polisi bayıltmış sabah çok erkenden. Tabancasını almış. Kimse fark etmemiş uzun süre. Ben de buraya geleceğini tahmin ettim. Sanırım... Sanırım seni istiyor!”

Vural daha fazla dinlemeden uzun adımlarla koştu. Dehşet içindeki personelin bir kısmı hâlâ çıkışa doğru kaçıyordu. Genç adam doğruca kendi odasının bulunduğu tarafa gitti. Ama orada bir şey yoktu. Gözleri Ayça'nın odasına çevrildi. Cam bölmeden içerisi görünüyordu.

O anda Aysun ve diğerleri de gelmişti yanlarına...

Manzara hiç güzel değildi. Aysun ve Ayça dehşet içinde oldukları yerde kalakalmışlardı. İçeride iri yarı bir adam, elinde bir tabanca ile duruyordu. Genç kadın hemen tanımıştı o surat-sız adamı... Adını bilmediği, yüzünü çok iyi hatırladığı adamın bir kolu alçıdaydı. Üzerinde çizgili hastane pijaması vardı. Kendisini belli etmemek için üstüne de bir tişört geçirmişti.

“Bana onu getirin! Bana o adamı getirin!” diye bağıırıp duruyordu.

Yerde ise dizlerinin üzerinde Filiz Hanım ve Servet Bey vardı... Silahın ucu Servet Bey'in başına çevrilmişti. İkisi de korkmaktan ziyade endişeli gibiydi. İri adam hareketlenmeyi hissedince bakışlarını kapıya doğru çevirmişti. Gözleri deli gibi parlıyordu.

Vural hemen Aysun'u tutarak kenara çekti. O anda açık hedef olduklarını biliyordu. Ayhan Binbaşı da erkekçe bir dürtüyle Ayça'yı tutup çekmişti.

“Gördüm seni şerefsiz!” diye bağırdı adam. “Gördüm seni! Saklanma! Çık ortaya! Yoksa yemin ederim öldürecekim bunları!”

Aysun ile Vural bakıştılar bir an... Genç kadının bakışları korku doluydu. Orada, yerde annesi ve babasını görünce kalbi duracak gibi olmuştu. Bu olayın bu kadar uzamış olmasına

inanamıyordu. Tam emniyette olduklarını sanırken başlarına gelene inanmak çok zordu.

“Eğer hemen yanıma gelmezsen... bunları öldüreceğim!” diye bağırdı adam yeniden. “Sen benim şerefimi iki paralık ettin! Sana söyledim! Sana söyledim değil mi? O ihaleye katılmayın dedim! Canınızı yakarım dedim! Sözümü tutacağım da! Kimse Fethi Ahmet’i küçük düşüremez! Kimse bunu bana yapamaz! Çık ortaya!”

Ayhan Binbaşı gözlerini Vural’a çevirdi. “Gidemezsin! Seni hemen vurur. Adam aklını seninle bozmuş. Biraz oyalayıp bir çare bulmalıyız!”

Odaya başka giriş yoktu. Fethi Ahmet öyle bir şekilde duruyordu ki, binbaşının nişan alıp onu vurması da imkânsız gibiydi. Önüne anne babayı siper etmişti. Dizlerinin üstüne çökmüş olsalar da, adamın gövdesinin çoğunu istemeden koruyorlardı. Kalan kısmının hedef olabilmesi için de binbaşının büroya olan açısı yeterli değildi.

Öfkeli adam elindeki silahı kaldırdı. Odada kendi kendine çalışan led televizyona ateş ediverdi. Televizyon kıvılcımlar sıçratarak patladı. Servet Bey hemen karısına sarılmış, boş bir çayla güvenli kollarının korumasına almıştı.

“Son şansın!” diye bağırdı adam delicesine bir öfkeyle. “Ya geleceksin, ya bunlar ölecek! Kim olduklarını öğrendim. Sevgili kayınvalidenin, değerli kayınpederinin ölmesini istemezsin değil mi? O yüzden hemen gel buraya!”

Aysun yine kocasına çevirdi korku dolu bakışlarını! Orada kiler... anne ve babasıydı! Bir şeyler yapmalıydı! Onları kurtarmalıydı! Ama... Ama onun oraya gitmesine de izin veremezdi ki!

Genç adamın bakışlarındaki üzümlük usulca belli bir kararlılığa dönüştü.

Bu tip bakışları bilen Ayhan Binbaşı dişlerini sıktı. “Hayır!” dedi ona karşı. Boş olduğunu bile uyardı genç adamı. “Gidemezsin! Seni öldürecek!..”

Vural ise sadece karısının gözlerindeki ifadeyi görebiliyordu. O gözlerde bir suçlama olsa hiç şaşırılmazdı. Her şey kendi yüzünden diye bağırır da şaşırılmazdı.

“Özür dilerim...” dedi karısına yavaşça.

Aysun ne diyeceğini bilemeden bakıyordu. Aklında Ayhan Binbaşı'nın sözleri geziniyordu. Kadınca bir içgüdü ile kocasının ne yapacağını hissetti. Gözleri irileşti biraz. Islak gözyaşları içinde başını iki yana salladı.

“Hayır...” diyebilirdi sadece.

“Gidiyorum...” diye fısıldadı genç adam.

“Hayır...”

“Benim sorumluluğum!”

Aysun öne çıktı. Onun yakasına yapıştı. Gözlerinden deli gibi yaş akmaya başlamıştı. “Hayır!” dedi ona. “Hayır! Başka bir çare olmalı! Gidemezsin! Sen olmaz...”

Fethi Ahmet yine bağırmaya başlamıştı... “Ondan geriye doğru sayıyorum! Allah şahidimdir ki onları öldüreceğim! Sen de seyredeceksin!”

Vural duruşunu dikleştirdi.

“On...”

Elleri karısının bileklerine yöneldi. Onları yumuşakça ama kararlı bir şekilde yakasından çekti. “Gitmeliyim...”

“Lütfen! Lütfen bunu bana yapma!”

Genç adam gülümsedi. Bakışları yine eskisi gibi sıcacık olmuştu. Onu ilk tanıdığı günlerdeki gibiydi. Alaycı, pervasız ve... cesur. Elini kaldırdı. Onun yanağından akan gözyaşlarını sildi yavaşça. “Yeniden bir anne baba bulamazsın!” diye fısıldadı. “Ama yeniden bir koca bulabilirsin!”

Aysun başını isyanla iki yana sallıyordu.

“Dokuz...”

“Ben... Ben başkasını istemiyorum! Vural! Yalvarırım gitmel!” diye hıçkırdı genç kadın. Gözyaşları deli gibi akıyordu.

“Gitmezsem onları öldürecek Aysun! Bunu yapacak! Biliyorum! Çok gördüm onun gibilerini!”

“Sekiz...”

Genç kadının ıslak bakışları bir an Ayhan’a kaydı. Ondan yardım ister gibiydi. Ne anne babasını kaybetmek istiyordu, ne de sevdiği erkeği... Ama genç binbaşının çatılmış kaşlarından onun da çaresizliği belli oluyordu.

Vural da Ayhan’a bakmıştı.

“Onlar çıkar çıkmaz... emniyete al,” dedi sadece. Ayhan başını eğmişti onaylarcasına.

Gürkan öne çıktı biraz. Amcasının kolunu tuttu. “Amca...” dedi ona. Önce ben gideyim! Beni rehin alırsa... biraz oyalarız belki!”

“Yedi...” diye bağırان adamın sabırsızlığı ve kini belirgindi.

Bu cesurca bir davranıştı. Vural başını iki yana salladı. “Hiçbir işe yaramaz. Senin hayatını tehlikeye atmaktan başka!..”

“Ben... Ben zaten öleceğim!” dedi genç adam duru bir sesle.

“Ama şimdi değil! Ben her şeyi denemeden ölmene izin vermem!” Bakışları karısına döndü. Sıcacık, cıva grisi bakışlardı onlar. Korkudan uzak... Her şeyi kabullenmiş, sevgi dolu...”

Yalvarırım...” diye fısıldadı Aysun! Gözyaşları çenesinden yere damlıyordu.

“Altı...”

Genç adam hafif bir nefes aldı. “Belki... onu ikna ederim. Üzülme...” Karısının hali ona dokunmuştu. Aysun’un böyle ağlayacağını hiç ummamıştı. Bu yaşlar kendisi için miydi, ailesi için mi? Eğer birazı bile kendisi içinse... mutlu olarak ölebilirdi.

Ayhan elini uzattı... Silah vardı avucunda. “Bunu al...” dedi korkusuz genç adama. “Sende bir silah olacağını tahmin edemez...”

Vural öylesine baktı silaha. “Hayır!” dedi sonra. Bana bir şey olursa... o çıkmadan müdahale etmen gerekebilir. Silahsız onu engelleyemezsin.”

Ayhan bu yaşına kadar bir sürü insan tanımıştı. Bir sürü sert ve belalı adam... Ama bu adam kadar cesurunu, gözü karasını az görmüştü.

Önemli olan mecbur olmadan cesur olmaktı... Mecbur olmadan alevlere atlamaktı. Mecbur olmadan ölüme gitmekti! İşte bu cesaretti. Bu adamı herkesten farklı yapan o kocaman yüreği idi.

“Beş... Ne oldu? Korktun mu Vural Bey? Kahramanın hani?..” Fethi Ahmet’in kalın sesi herkesin dikkatini yine o yöne çekmişti.

“Al hadi!” dedi Binbaşı... “Bende bir tane daha var. Kaçtığını öğrenince iki silahımı da yanıma aldım.” Elini beline atıp bol gömleğinin altından küçük bir silah daha çıkarmıştı.

Vural uzandı. Silahı sakince aldı. Ne yaptığını bilen birinin tavrıyla ve küçük bir hareketle namlusuna mermi sürdü. Sonra beline taktı. Bakışları yeniden karısına döndü.

“Aysun...” diye fısıldadı. “Gitmem gerek biliyorsun!” Genç kadın sesini çıkaramamıştı. Zaten konuşacak hali yok gibiydi.

“Dört...”

Adamın geriye sayması gittikçe daha sinir bozucu olmuştu. Aysun irkilmişti bu sefer.

“Dönemezsem eğer...” diye başladı Vural. Dudaklarını sıkı bir an. Gülümseyen dudakları hafif bir acıyla kıvrılmıştı.

“Hayır! Lütfen...”

“Dönemezsem eğer...” diye diretti genç adam. “Bilmeni istiyorum ki, seninle... hayatımın en güzel günlerini geçirdim. Sen benim elde etmeyi hep arzuladığım kadındın! Hayallerimdeki kadın... Çocuklarımdan annesi!” Sustu. Yutkundu. Konuşmak artık ona da zor geliyor gibiydi. Hafif bir nefes aldı. “Daha seni görür görmez bunu anlamıştım!”

Aysun’un gözlerindeki yaşlar daha iri, daha deli akar olmuştu. Ayça da ağlıyordu. Elleri ile ağzını kapamış, başını önüne eğmişti.

“Üç...”

“Seninle evlenmemiz... dünyanın en büyük mucizesiydi,” diye devam etti genç adam. “Çok kısa bir süre bile olsa... bu

mucizeyi yaşadığıma memnunum. Bana bu şansı verdiğin için teşekkür ederim. Baba olamayacağım belki! Ama... koca olma şansını tattım ben!”

Eğildi. Önce alnını genç kadının alnına dayadı. Bir saniye öylece durdu... Sonra dudaklarına küçük, sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

“Vural...”

“Şişşt! Tamam...”

Onu nazıkçe ittirdi birden. Aysun iki adım geri gitmişti. Elleri havalandı ama Vural onları görmezden gelip öne doğru adım attı. Kolayca köşeyi döndü. Bir an durakladı. Bakışları son kez arkada bıraktıklarına çevrildi.

Son kez de karısına...

Dudakları kıpırdandı.

“Seni seviyorum!”

Tabancasını kaldırıp Aysun’u vursaydı daha iyiydi. Genç kadın sendeledi. Bu... bu şimdi söylenecek şey miydi? Kollarından tutan binbaşyı fark etmedi.

Dudakları bilinçsizce kıpırdandı...

“Vural... Yanık yüzlü adamım benim... Kocam!.. Ben de seni seviyorum...”

Kimse bu sessiz fısıltıyı duyamamıştı. Vural çoktan hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile...

Genç adam Ayça’nın odasına doğru uzun adımlarla giderken bir saniye bile duraklamamıştı. Gözleri kararlıydı. Bakışları ayakta dikilen adamın üzerindeydi. Aralarında on metre ya vardı ya yoktu. Genç adam tamamen ortadaydı artık. Kapıya kadar olan kısımda saklanabileceği, kaçabileceği bir boşluk yoktu.

Öfkesinin doruğunda olan Fethi Ahmet de bunu fark etmişti elbette. Gözleri kazandığı geçici zaferle ışıldadı. Alçılı elini dayadığı Servet Bey’i bıraktı. Silahını kafasından çekti. Yine onları kendisine siper ederken ölüm metalini havaya kaldırdı.

“Cesur adam...” dedi pis bir gülüşle. “Gel bakalım! Ölümüne gel!”

Ve ardından ateş etmeye başladı.

Aysun da diğerleri gibi olan biteni seyredabiliyordu. İlk mermi büronun cam kapısını parçalayarak yoluna devam etti. Genç kadın elinde olmadan çırpındı. Kollarını tutan binbaşidan kurtuldu. Ne yapacağını hiç bilmeden öne fırlamak istedi. Sendeleyen kocasına koşmak istemişti. Onun vurulduğunu göremese de... sarıldığını hissetmişti. O ilk merminin ona isabet ettiğini anlamıştı. Ancak Binbaşı yeniden uzanıp onu bileğinden yakalamıştı. Senken serseri bir kurşunun kolayca hedefi olabilirdi.

Vural uzun adımlarla yürümeye devam ediyordu. İkinci mermi omzunu sıyırdı. Ceketinden uçan parçaları Aysun bile görmüştü. Bu arada o da beline gizlediği silahını çekmişti. Bu karmaşada Filiz Hanım ve Servet Bey’in yere kapaklanıp hedef küçültmeleri de uygun bir davranıştı. Sürekli ateş eden Fethi Ahmet böylece ayakta açık bir pozisyonda kalmıştı.

Vural silahını doğrulttu. Karşısındaki adam üçüncü ve dördüncü elini ateşlerken, o da bir el sıkacak şansı buldu.

İki adam da ayakta sendelemişti o anda...

Şimdi aralarında sadece dört beş metre vardı. Vural büronun kırılan kapısının girişinde duruyordu. Kolu aşağıya inmişti. Silahı da yavaşça parmaklarından düştü. Her zaman ısıldayan gri gözleri soluklaşmıştı yavaşça... Yine de... ayakta karşısındaki adama bakıyordu. Fethi Ahmet de ona bakıyordu. Adamın gözleri önce zafer pırıltılarıyla doldu. Vural’ın elinden silahını düşürdüğünü görmüştü. Sendelediğini de...

Gülümsedi...

Sadece bir saniye... Sonra onun da gözleri yavaşça soğudu. Başını öne indirip kendi vücuduna baktı. Kalbinin olduğu kısımdan deli gibi kan akıyordu. Buna inanamamış gibi yarasına baktı. Parçalanmış kalbine rağmen Fethi Ahmet hemen ölmemişti.

Vücudunda hâlâ dolaşımında olan kan, ona beş on saniye zaman tanımıştı.

Başını kaldırdı. Vural'a baktı.

Gözleri zaferinin tadına bile varamadan kapandı. Ayakta öldü... Ve boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Vural ise hâlâ ayaktaydı. Ancak bakışları yere düşen adamda değildi. Boş boş ileriye bakıyordu. Onun da göğsünde iki noktadan kan akıyordu. Açık renk takım elbisesinin önü kan olmuştu. Omuz kısmında da hızla belirginleşen bir kan izi vardı.

Yanma birilerinin koştüğünü fark etmedi. Yere yatırıldığı'nın da farkında değildi. Ayhan Binbaşı'nın gömleğini yırtıp yarılarına baskı yaptığını da fark etmedi. Son gördüğü gözyaşları içinde bile çok güzel olan karısının yüzüydü. Ne kadar da güzeldi bu kadın! Ne kadar da tatlıydı!

Gerçekten de dünyanın en şanslı adamıydı. Böyle bir kadınla evlenmişti. Kısa süre için bile olsa ona sahip olmuştu. Hayatının son günlerini mutlu geçirmişti. Bir erkek daha ne isterdi ki?

Onun kokusu gezindi burun deliklerinde... Cennetin kokusu da böyle bir şey olmalıydı. Cennete gidecek miydi acaba? Hayatı boyunca kötü şeyler de yapmıştı. Az önce bir adamı öldürmüştü mesela... Ama gidemese bile... dünyada cenneti yaşamıştı. Kısa bir süre için bile olsa bir meleklerle beraber olmuştu hiç değilse. Balayıları ne kadar da güzeldi! Aysun ona ne kadar da özel davranmıştı o balayında! Verdiği sözden fazlasını tutmuştu. Tüm balayında ona gerçekten seven bir eş gibi davranmıştı. Yanıklarını... umursamamıştı.

Belki de gerçekten onun dediği gibi yapmalıydı. Belki de gerçekten o ihaleye girmese daha iyi olurdu. Belki o zaman onunla biraz daha birlikte olma şansını yakalardı. Belki... bir çocukları olduğunu bile görecekti kadar yaşardı.

Ama nasibinin bu kadar olduğunu biliyordu. Allah dilediği zaman verir, dilediği zaman da alırdı. Yolun sonuna gelmişti. O ihaleye girsinler veya girmesinler, kaderde bugün ölmek vardı...

Gözlerini onun dudaklarına dikti.

Bir şeyler diyordu Aysun... Ne dediğini tam anlayamıyordu. Kulakları uğulduyordu. Hiçbir şey anlamıyordu. Ne diyordu bu güzel kadın? Gözyaşları niye bu kadar hızla akıyordu? Ölümüne üzüliyor muydu acaba? Ah! Eğer öyleyse, ne şanslıydı gerçekten...

Dudaklarını okumaya çalıştı... Ne dediğini anlamak çok zordu. Hiç... mecali yoktu. Gözlerini yummak istiyordu artık. Yorgundu... Uğultular gitgide yok olmaya başlamıştı. Sessizlik hâkim olmaya başlamıştı çevresine. Güzel dudakların görüntüsü de gözlerinin önünden silinmeye başlamıştı!

Son anda onun ne dediğini anladı...

"Seni seviyorum!"

Seni seviyorum mu? Ah! Şimdi söylenecek şey miydi bu?

Dudakları kıvrıldı. Ya da kıvrıldığını sandı...

Her zaman ışıldayan keyifli gözleri usulca kapandı. Uzun kir-pikleri örttü her şeyi.

Aysun onu seviyordu!

Artık... mutlu bir şekilde ölebilirdi!

36. BÖLÜM

“Başınız sağ olsun...”

Her gelen önlerinden geçerken onlara böyle söylüyordu. Kapalı bir hava vardı. Yağmur yoktu ama zaman zaman şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Genç kadının gözleri boş boş önündeki mezara bakıyordu. Mezarlık görevlileri ellerine kürekleri almışlar, taze mezarın üzerinde son düzeltmeleri yapıyorlardı. Çevresindeki fazlalık taşları ve toprağı temizleyip, mezar toprağının üstüne güzelce istiflemeye çalışıyorlardı.

Az önce mezarın içine bırakılan genç adamın cansız bedeni üzerine birkaç kürek toprak atarak görevlerini yapan eş dost, birer ikişer ayrılmaya başlamıştı. Her birisi aile bireylerinin ellerini sıkarak taziyelerini hildiriyordu.

“Başınız sağ olsun!”

Genç kadın gözlerini çevirdi. Üzgünce kendisine baş sağlığı dileyen yardımcısı Murat’a baktı. Onun yanında da Gülcan ve Bilgi İşlem Müdürü duruyordu. Hepsinin ellerini sıkıp taziyelerini alırken, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Hayatları ne kadar da karışmıştı böyle! Ne feci olaylar olmuştu! Nasıl her şey böyle üst üste gelebilirdi?

Murat elini onun yanındaki kız kardeşine uzattı. Ayça da gözleri yaşlı bir halde elini uzatmıştı. “Başınız sağ olsun, Ayça Hanım...”

“Teşekkür ederim. Dostlar sağ olsun!” dedi Ayça. Gözleri suluydu. Ama kendisini toparlamıştı. Bakışları önlerine gelen diğer adama kaydı. Bu Ayhan Binbaşı’ydı. Ondaki değişikliği tüm sıkıntısına rağmen fark etmişti. Kumral saçları kısa kesilmişti.

Atkuyruğu yok olmuştu. Şimdi çok daha erkeksi, çok daha yakışıklı görünüyordu. Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

“Başın sağ olsun...” dedi güzel sesiyle.

“Teşekkür ederim...” diye üzgünce mırıldandı Ayça. “Gel-mene sevindim.”

“Geleceğim tabii ki!” dedi adam kuru bir tebessümle. “Görüşürüz...”

Binbaşı şimdi de taziye için yana kaymıştı. Genç kadının anne ve babası vardı karşısında. Onların yanında da Gürkan’ın annesi Göknur Hanım vardı. Kadının gözleri ağlamaktan kan çanağı gibiydi.

Mezarlıkta herkes çekilince bir süre daha mezarın başında durdular. Sadece üç beş çok yakın arkadaş kalmıştı. Binbaşı da gitmemişti.

Aysun hâlâ inanmazca mezara bakıyordu. Dağ gibi adam şimdi bu daracık yerde miydi? Ölüm ne kadar da gerçekti! Ne kadar da acımasızdı. Sırası gelenler beklerken, kimisi de erkenden o yolculuğa çıkıyordu. Hayatlarının düzene girmesini beklemeden, anne baba olmadan hayattan göç edip gidiyorlardı.

Yüreği yanıyordu. Aynı aileden bir başka erkeğin daha ölüme çok yakın olduğunu bilmek ciğer f realayıcı bir şeydi. İki dağ gibi erkekten birisi ölmüştü. Diğeri de sırasını bekliyordu sanki...

Taziye evi olarak anne babasının Dobruca’daki evi belirlen-mişti. Ölen kişinin sevilen birisi olması, cenaze törenindeki kalabalığı arttırmıştı. Eve gelenler de fazlaydı o yüzden. Fabrikadaki işçiler bile gelmişti. Eşleriyle ve çocuklarıyla gelmişler, onlara taziyelerini sunmuşlardı.

Gece çok geç bir saatte Ayhan Binbaşı kalkmıştı. Evde ufak tefek organizasyon işlerini yapacak bir erkek olmadığı için tüm bu angarya işleri o üstlenmişti. Yemek yemelerini bile o sağla-mıştı. Zorla önlerine koyduğu hazır lahmacun ve pideleri yeme-lerini emretmişti. Kaç gündür kimse doğru düzgün bir şey ye-memişti. Servet Bey de çok üzgündü. Gözleri ise kızlarındaydı.

Bir damadının ölmesi onu çok etkilemişti. Diğer damadının da ölümün pençesinde olması adamı bitirmişti.

"Ben de kalkayım..." dedi Aysun. Makyajsız yüzü bembeyazdı. Zayıflamıştı biraz. Yediği bir parça pide ona fazla hile gelmişti.

"Bu gece burada kal istersen?" dedi annesi.

"Kalamam anne!" dedi genç kadın. "Biliyorsun..."

"Evde bir şey yok!"

"Olsun! Gitmeliyim... O evde olmak, evimizde olmak... beni rahatlatıyor. Sabah erkenden gelirim."

"Peki kızım!" dedi kadın anlayışla. Kızının Vural'a olan düşkünlüğünü çok iyi anlıyordu. O ev, kocasıyla geçirdiği anılarla doluydu. O anılara asılmak, onlarla yaşamak Aysun'u mutlu ediyor, rahatlatıyordu.

Ayça da yerinden kalkıp kardeşine sarılmıştı. İki kardeş üzgünce birbirlerine sarılmış bir halde durdular öylece... Artık ağlayamayacak kadar gözyaşları kurumuştur. Artık direnme zamanıydı. Artık hayatla yeniden mücadele etme zamanıydı.

Babasıyla da vedalaştıktan sonra arabasına bindi. Binbaşı da yanındaydı. Onu otele bırakacaktı. Yolda pek konuşmadılar. İkisi de dalgındı. Genç adam arabadan inince ona teşekkür etti. Genç kadın sadece başını eğmişti. Üzgün bir şekilde evine gitti. Çok sevdiği evi artık ona bomboş geliyordu. Yine de seviyordu evini... Oturma odasında güzel anıları vardı. Yatak odasında da öyle... Banyoda geçirdikleri eğlenceli, erotik dakikaları hatırladı. İçi burkulmuştu. Kocasına bir daha dokunamayacağını düşünmek, ona bir daha sarılamayacağını bilmek, bir daha öpücüklerindeki tadı alamayacağını anlamak çok zoruna gidiyordu.

Yatağına yattığında gözleri yaşarmıştı yeniden...

O olmadan çok zordu. Onsuzluk çok kötüydü. Nasıl alıracaktı? Ondan başka bir erkeğe bakamıyordu bile... Hangi erkeğe baksa ondan bir şeyler görüyordu. Gülümseyişindeki alaycı keyfi, gözlerindeki hınzır pırıltıyı... unutamıyordu.

Bir daha başka bir erkeği sevebilir miydi, bilmiyordu. Sevebileceğini hiç sanmıyordu. Vural'a olan sevgisini kelimelerle tarif edemezdi. Gürkan onu terk ettiğinde, şu anda hissettiği acının binde birini bile yaşamamıştı. Gürkan'ı, kocasını sevdiğinin binde biri kadar bile sevmediğini bu kadar geç anlamak ne acıydı!

Her gece olduğu gibi sabahlara kadar ağladı. Bazen uyuyor ama sonra yine uyanıyordu. Onsuz olduğu her gecesi böyle geçiyordu. Yatağında dönüyor ve kolunu onun olduğu tarafa atıyordu. Sonra kocaman bir boşluk... Koskocaman! Hem yatağında, hem sıkışmış yüreğinde karşılıyordu onu o boşluk. Ve yine ağlamaya başlıyordu...

Sabahı zor etti. Kalkıp hazırlandı. Kahvaltı etmeyi canı istemiyordu. Evden çıktı. Yağmur başlamıştı... Mevsim yavaş yavaş sonbahara dönüyordu. Arabasını hareket ettirmeden önce aklına mezardaki genç adam geldi. Zavalılık... Şimdi o soğuk, dar, ıslak mezarda... tek başınaydı!

Derin bir nefes aldı. Araba motorunu çalıştırdı. Hafta sonu olduğu için yollar sakindi. Dikkatini yitirmemeye çalışarak arabasını sürdü. Ana caddeye çıkmıştı. Çevre yolunu takip ederek gitti biraz. Sonra yolun sağındaki bir kavşağa saptı. Ardından da büyük bir binanın bahçesine girdi. Birkaç kişi hariç, bu yağışlı havada kimse görünmüyordu ortalıkta.

Danışmadaki kıza selam vererek asansöre yöneldi. Asansör zemindeydi zaten. Üçüncü kata çıkan düğmeye bastı. Kapının açılış sesi olmasa, hareket ettiğini bile anlamayacaktı. Küçük bir zil sesi ile kapı açıldı.

Kalbi gümbür gümbür atarak granit kaplı koridor boyunca yürüdü. En sondaki odaya geldi. Kapısının önünde durdu bir an...

Evden çıkıp buraya gelinceye kadar bildiği tüm duaları okumuştur. Son duasını da edip yavaşça kapının koluna uzandı. Açıp içeriye girdi.

Gözleri kendisini karşılayan uzun boylu, beyaz kıyafetli adama çevrildi. Kendi yaşlarında genç bir erkek hasta bakıcıydı. Onu görünce ayağa kalkmıştı.

“Hoş geldiniz, Aysun Hanım...” dedi genç hasta bakıcı.

“Hoş bulduk, Özkan Bey...” dedi genç kadın cansız bir sesle.

“Başınız sağ olsun! Duydum, çok üzüldüm.”

“Teşekkürler...” dedi genç kadın. Bakışlarını adamın gerçekte çok da üzgün olmayan yüzünden kaçırdı. Meslek gereği böyle şeyleri sık yaşıyor olmalıydı. Onun olabileceği duygusallık ancak bu kadardı işte...

Birkaç adım yürüdü. Hastabakıcının yanından geçti. Oda-
nın dip kısmında kocaman bir yatak vardı. Yatağın üzerinde de
iri yapılı bir adam, kıpırdamadan yatıyordu. Göğsüne kadar ör-
tülüydü. Çıplak bedeninde eskisi kadar kablo yoktu artık. Kalp
kabloları, damar yolu kablosu ve burnundan girip beslenmesini
sağlayan nazogastrik sonda hariç...

Gözleri hâlâ pırlıl pırlıl olan cildinde gezindi.

“Akşam sıkıldık, sakal tıraşı olduk...” dedi Özkan.

Genç kadın özlemle bakıyordu yakışıklı yüze... “Teşekkürler...”
dedi alçak sesle. Gidip yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Her
zaman olduğu gibi... yanık elini avucuna aldı. Sevgiyle tuttu. Ko-
nuşmadı birkaç saniye. Hastabakıcı da onları yalnız bırakmak
için usulca dışarıya çıkmıştı.

“Yağmur var dışarıda...” dedi tatlı bir sesle. Sesindeki titreşimi
gizlemeye çalışıyordu. Avucundaki eli sıkıttı biraz. “Ama hava so-
ğuk değil. Bir ay daha böyle tatlı soğuk geçer Bursa’nın sonba-
harı... Sabah yağmur varken bir de bakmışsın güneş açivermiş...”

Gülümsedi. Gözleri hiç oynamayan yüz hatlarındaydı. Gri saç-
lar haftalar içinde biraz uzamıştı. Ama hâlâ ona çok yakışıyordu.
Uzun kirpikleri hiç açılmayacakmış gibi kapalıydı.

“Dün... yeğenini... defnettik!” dedi yavaşça. “Gürkan... daha
fazla dayanamadı artık. Senden sonra da... hayata küsmüş gibi ol-
muştzu zaten. İyileşmeyeceğini biliyordu. Hiçbir tedavi yapılmasına

izin vermedi.” Derin bir nefes aldı. “Ama görmeliydin... Çok güzel bir cenaze töreni oldu. Çok kalabalıktı. Herkes gelmişti. Ayhan Binbaşı bile gelmişti.”

Sevdiği adam hiç kıpırdamadan yatıyordu...

“Mezarın başında herkes seni sordu. İyileşmeni bekliyorlar. Hadi iyileş artık! Sen güçlü bir adamsın. Beni bu kadar üzdüğün yetmez mi? Kendine gelmelisin... Sen bunu yapabilecek kadar güçlüsün...”

Gözleri göğsündeki taze deliklere kaydı. Vural üç kurşunla göğsünden, bir kurşunla da omzundan yaralanmıştı. Kalbe değmemişti çok şükür kurşunlar. Ancak girdikleri yerde bir iki iç organı parçalamışlardı ve bu da yoğun kanamaya sebep olmuştu. Geçen zaman içinde kurşun delikleri iyileşmişti. Ama... Ama iç organlar hâlâ hasarlıydı ki, kocası tam altı haftadır gözünü açmadan yatıyordu.

O berbat olaydan sonra... sağlık ekibi inanılmaz bir hızla gelmişti. Bunu da Ayhan’a borçlulardı. Genç adam içgüdüsel olarak emniyete ve acil sağlık ekibine haber vermişti. Daha Vural gözlemini yumarken onlar binanın o katına erişmişlerdi bile. O yüzden kalbi duran genç adama ilk müdahaleyi hemen yapabilmişlerdi.

Kocası için ne kadar korktuğunu, ne kadar ağladığını hiç bilemiyordu. Ama çok perişan olduğu bir gerçektir. Kendisi farkında değildi ama çevresindeki herkesi de üzüntüden perişan etmişti. Neyse ki Vural birkaç dakika sonra hayata döndürülmüştü ve işte o anda genç kadının gözleri birazcık ümitle dolmuştu.

Hemen tam teşekküllü ve bu tip konularda uzman bir hastaneye kaldırılmıştı. İki haftası yoğun bakımda geçmişti. Çok sıkıntılı, kötü bir haftaydı. Aysun neredeyse tüm gün oradaydı. Banyo ve uyku için eve gitmesi hariç, genelde yoğun bakım ünitesinin önündeki modern bekleme salonunda beklemişti. Bir sürü kişi gelmişti o zamanlar ziyarete. Bilgi almak istemişlerdi. Ama zaten Aysun bile günde bir kere görebiliyordu onu. O da steril hastane kıyafeti giyerek ve sadece iki dakika kadar. Onun dışında

arada sırada hemşirelerden haber alıyordu. Doktorlar günde bir kere ona izahat veriyorlar, sonra diğer işleri ile ilgileniyorlardı.

İki kere daha kalbi durmuştu genç adamın... Fakat sonunda Azrail'i yener gibi olmuştu. Kalp atışları makinenin yardımı olmadan da düzenli hale geçmişti. Yoğun bakımdan çıkarılmış ve bu özel odaya konmuştu. Yine de iç organlarındaki hasar yüzünden durumu pek iyi değildi. Uyutulmuştu sürekli. Doktorlar onun derin koma diye tanımlanan bir süreçte olduğunu söylüyorlardı. Dışarıdan yapılan uyarılara cevap vermiyordu. Arada sırada uyandırılıyor fakat bir tepki vermediği görülünce yeniden uyutulup ilaç tedavisine devam ediliyordu.

Beslenmesini sağlamak için nazogastrik sonda takılmıştı. Burundan midesine doğrudan inen bir boru ile sıvı beslenme sağlanıyordu. Böylece vücut sıvıları ve yaşamsal fonksiyonlarının çoğu yerine gelmişti. Ekstra bir makineye bağlanması gerekmiyordu. Solunumu normaldi. Yine de acil ihtiyaç olur diye solunum makinesi hazırda bekletiliyordu. Çok şükür ki, henüz beslenme sondasına bağlı olarak yaralar ve boğazda büyük tahriş olmamıştı. Bunda dikkatli ve özenli bakımın da önemi büyüktü tabii.

Bir elini saçlarına götürdü.

"Yaş günümde hediye ettiğin tarakları taktım... Fark ettin mi?" diye sordu. Gözleri kıpırdamayan yüzündeydi. "Görmek istemiyor musun? Çok yakıştı ama? Saçlarım da uzadı. Kestirsem mi acaba biraz? Böyle seviyor musun sen?"

Genç adam kıpırdamıyordu.

Aysun'un yüzü düştü. Başını önüne eğdi. "Sanırım kel olsam bile ilgilenmezsin benimle..." diye mırıldandı üzgünce. "Bana o kadar mı kırgınsın? Seni o kadar mı üzdüm? Neden uyanmıyorsunuz artık? Seni özledim! Seni çok özledim... Ölmediğin için sürekli Allah'ıma dua ediyorum. Ama... Allah'ım beni affetsin ama... artık daha fazlasını istiyorum. Artık iyi olmanı istiyorum. Bana eskisi gibi gülümsemiş istiyorum. Ben... Ben kocamı istiyorum!"

Son cümlesi sanki yukarıdaki yüce varlığa yalvarış gibiydi.

Kocasıyla bir saatten fazla konuştu. Hep böyle yapıyordu. Her sabah geliyordu ve uzun uzun onunla konuşuyordu. Özel tutulmuş hastabakıcı da dinlenmiş oluyordu bu arada. Sonra işe gidiyordu. Akşam dönüşte yine mutlaka uğruyordu hastaneye... Yine konuşuyordu onunla. Her konuda, her şeyden bahsediyordu. Bir cevap alamıyordu ama onunla konuşmak genç kadını rahatlatıyordu.

Vural'ın yanından ayrıldıktan sonra önce nöbetçi doktoru buldu. Genç kadın doktor Aysun'u görünce mesafeli bir tavırla baş sağlığı dilemişti. Amca yeğenin dramatik durumlarını duymayan kalmamıştı neredeyse. Ama kocası hakkında hiç iyi haberleri yoktu kadın doktorun. Zaten Aysun da bir fark olmadığını görüyordu. Buna da razıydı bir yandan. Allah'tan daha fazlasını istese de, kocasının bu haline bile razıydı.

Annesinin evine gittiğinde evdeki taziye havası hâlâ sürüyordu. Öğleden sonra epey ziyaretçi gelmişti. İçlerinde tanınmış işadamları, bürokratlar ve hatta Bursa milletvekilleri bile vardı.

O akşam yine hastaneye gitti. Ertesi sabah da öyle... Böyle birkaç gün daha geçti. Ümidini yitirmek istemiyordu. Ancak kocasının derin uyku hali onu inanılmaz hırpalıyordu. Yine de konuşuyordu onunla. Öğlen ne yediğini bile anlatıyordu. Uyanırsa ne yapacaklarını da...

"Annelik yakışır mı bana?" diye sormuştu bir sabah. Gürkan aralarından ayrılalı tam bir hafta olmuştu. Yine hafta sonuydu. "Bugün metro ile geldim buraya... Yürümek istedim öncelikle. Sonra metroya bindim. Ne gördüm biliyor musun?" Gülümsedi. "Küçücük bir kız çocuğu... Bana bakıyordu gülerек. Gözlerinin içi seninkiler gibi ışıldıyordu."

Kocasına baktı. Yine onun iri elini tutmuştu. Vural yine tıraş olmuştu. Hastabakıcı gerçekten de ilgileniyordu onunla. Aldığı paranın hakkını veriyordu.

"Hamile kalmama ne dersin?" diye soruverdi birden. "Sen uyanınca... biraz keyif yaparız. Çok değil... Bir iki ay. Sonra da hamile kalırım. Bir bebeğimiz olur. Sen ne istersin? Kız mı,

erkek mi? Ben önce kız isterim!” Gözleri kocasının yüzündeydi. “Sevmedin mi? Erkek mi istiyorsun?” Sonra narin omuzlarını silkti. “Tamam! Olur!” dedi gülümseyerek. “Erkek olsa da olur. Hiç dert etmem. Bir sonraki kız olur o halde! Kız çocuk şart...”

Sanki bunu gerçekten yapacaklarmış gibi içi mutlulukla doldu bir an. Başını eğdi. Kocasının yanık elini öptü. Sonra yanağını yasladı o ele.

“Anne olmak istiyorum... ama başkasından değil. Senden...” İç çekti. “Senden başka kimden olacak ki zaten? Seni seviyorum. Seni hep seveceğim. Senin bir gün iyileşeceğini biliyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün umurumda değil. İyileşeceksin ve bana güzel çocuklar vereceksin. Daha gencim. On yıl falan beklerim. Teknoloji ilerledi... Yaşılsam da doğum yapabilirim. Yeter ki sen beni yine çekici bul. Yine beni beğen. Sevişmek istediğin kadın ben olayım. Çocuklarının annesi olmasını istediğin kadın ben olayım. Seni o kadar seviyorum ki... yıllarca bekleyebilirim. Yıllarca...”

Yorulmuştu... Sustu. Gözlerini yumdu.

Sonra... Sonra birden tutmuş olduğu elde bir kıpırtı oldu...

Uykusunda korkan bir insanınki gibi ani bir tepkiydi.

Aysun başını hızla kaldırdı. Neredeyse sandalyesinden düşecekti. Kocaman açılmış ıslak gözleri avucundaki ele baktı. İri el bu sefer bilinçli bir şekilde kıpırdandı. Hafifçe genç kadının elini sıkımişti sanki? Aysun inanmazca kocasının yüzüne çevirdi bakışlarını... O yüze bakmaya hem korkuyordu, hem de... heyecanla, umutla iyi bir şeyler görmeyi bekliyordu.

“Vural...” çıktı dudaklarının arasından.

Evet! Evet! Genç adamın gözleri aralanmıştı! Yorgundu o ısıltılı gözler... Ama hâlâ cıva grisi bakıyorlardı. Sıcak... ve parlak! Sanki onun dediklerini duymuş da... hoşuna gitmiş gibi! Erkeksi dudakları ağzındaki hortuma rağmen... gülümser gibi kıvrılmıştı.

Doğruldu Aysun. İnanmazca bakıyordu hâlâ. Sonra bir çığlık attı. O kadar şen... o kadar mutluluk doluydu ki!

“Bekle! Bekle aşkım!” diye konuştu kapıya koşarken. Dışarıda bekleyen hastabakıcı onun hafif çılgınlığını duyunca endişeyle içeriye girmişti. Sonra genç kadının mutlu yüzüyle karşılaştı. Gözleri hemen yatağa döndü. “Uyandı! Uyandı!” diyordu Aysun. “Doktoru bulmalıyım!” Koşarak koridora çıkmıştı.

Ondan sonrası hayal gibiydi. Doktorların gelişi, genç adama güçlendirici iğne yaparken baştan ayağa muayene etmeleri, Vural’ın huysuzca burnundaki sondayı çıkarmaları için el işaretleri yapması, Aysun’un heyecan ve sevinçle kabına sığamaması, haber verdiği ailesinin on dakika sonra koşarak gelmiş olması, Vural’ın yorgunluğa bağlı olarak yeniden normal uykuya dalması, tüm semptomların normal gözükmesi... Her şey, her şey bir mucize gibi iyiye gitmeye başlamıştı.

“Durumu çok iyi,” demişti akşam kontrole gelen doktor. “Ne felç var, ne de beyinde herhangi bir hasar... Tepkileri mükemmel. Kabul etmeliyim ki kocanız çok şanslı, Aysun Hanım! Biz ümidimizi yitirmek üzereydik! Bize bir mucize yaşattı. Mesleğimizi sevmemize sebep olan mucizelerden birisini...”

“Şanslıdır benim kocam!” dedi genç kadın ısıltı ısıltı gözlerle. “O mucizelerin adamıdır...” Mutluluğu elle tutulabilirdi. En aptal ve dar görüşlü insan bile bu genç kadının bu garip görünüşlü adama delicesine âşık olduğunu görebilirdi.

“Az önce birkaç kelime konuştu bile...” dedi doktor. “Büyük bir ilerleme var. Boğazında ciddi bir sonda yarası oluşmamış. Antibiyotikle çabucak iyi olur. Dili henüz peltek ama zamanla o da düzelir. Sabaha hülhül gibi olabilir. Şu anda yapılan iğnenin etkisinde uyuyor. Sabaha kadar uyanacağını da zannetmem. Kapıdan bir bakıp evinize gidin isterseniz. Sabaha konuşabileceğinizi umuyorum.”

“Girebilir miyim yani yanma?” diye sordu Aysun heyecanlı bir sesle.

“Tabii... Bizim için artık normal bir hasta o.”

“Teşekkür ederim!”

Genç kadın anne ve babasının yüzüne baktı mutlulukla. Sonra kapıya yöneldi. Eli titreyerek kapıyı açtı. İçeriye girdi birkaç adım. Hastabakıcı bir dergi okuyordu. Aysun'u görünce dergiyi bırakıp gülümsedi. "Tebrik ederim!" diye fısıldadı.

Genç kadın başını eğerek kabul etmişti bu sözleri. Gülümseyerek yatağın başına gitti. Arkasında annesi ve babası da vardı. Filiz Hanım ve Servet Bey hastanın yanma girip girmeme konusunda kararsız kalmışlardı aslında. Mikrop kaptırma endişesi duyuyorlardı. Neyse ki Vural'ın açıkta bir yarası olmadığı için böyle ciddi bir tehlike yoktu.

Kocasının uyuyan yüzünü sevgiyle seyreden Aysun, birkaç dakika sonra çıkmak üzere hazırlandı.

"Uyanırsa eğer... sabah erkenden geleceğimi söylersiniz!" dedi hastabakıcı Özkan'a.

"Uyanacağını sanmam... Ama uyanırsa da söylerim," dedi adam gülümseyerek.

Anne ve babasıyla hastaneden ayrılan genç kadının içi içine sığmıyordu. Hastanenin girişinde hızlı adımlarla gelen Ayça ile karşılaşmışlardı. Ayça da ıslak gözlerle gelmişti hastaneye. Yolda mutluluktan ağladığı çok belliydi. Hastane lobisinde mutlulukla sarıldılar birbirlerine. Biri kocasını, diğeri ağabeyini geri kazanmıştı çünkü.

Hepsi birlikte üç araba halinde Aysun'un evine gittiler. O mutlu saatleri geç saate kadar birlikte geçirdiler. Biliyorlardı ki Aysun tek başına evine gitse, beş dakikayı bile geçiremez, delirirdi.

Sonunda herkes kendi evine gitmek üzere yola çıktı. Aysun yalnız kalmıştı ama yorulmuştu da... O yüzden zaman geçirmek için oturduğu koltukta, televizyonun karşısında uyuyup gitmişti.

Sabah koltukta uyandı. Biçimsiz bir şekilde uyumasına rağmen bunun üzerinde durmadı bile... Koşarak banyoya gitti. Kocası için hazırlanmalıydı. Kocası için güzel olmalıydı. Duşunu alıp hazırlanması bir saatini aldı. Ne giyeceğine karar veremiyordu. Sonra onun çok sevdiği gül kuruşu bluzunu ve ona uyan

beyaz pantolonunu giymeye karar verdi. Uzun saçlarını serbest bırakmıştı.

Hastaneye geldiğinde henüz erkendi. Vural uyanmış olabilir miydi? İçeriye girip de onun katına çıktığında kalbi artık patlayacak kadar hızlı atıyordu.

Kapıyı yine eli titreyerek açtı. İçeriye girdi yavaşça. Özkan yatağın başında bir şeylerle uğraşıyordu. İşini bitirmiş gibiydi. Çünkü onu görünce doğrulup gülümseyerek odadan çıktı.

Genç kadın yatağa yanaştı...

İşte! Gerçekten de oradaydı! Gözleri açık ve... gerçekten iyi görünüyordu.

“Merhaba...” dedi gülümseyerek. Kabına sığamayacak kadar mutluyken, yerinde hoplayıp zıplamak isterken böyle sakın görünmek ne kadar da zordu.

Genç adam dudaklarını kıpırdattı. “Merhaba!...” dedi o da yavaşça. Sesi henüz eski gürlüğünde değildi. Yorgun bir tınıya sahipti.

Genç kadın iyice yaklaştı yatağa. Dudaklarını sıktı. Ağlamak istemiyordu ama elinden başkası da gelmiyordu ki! Sulanmış gözlerine engel olması imkânsızdı. Mutluluktan ağlamak kadar güzeli yoktu...

“Seni özledim...” dedi kocasına.

Genç adam gülümsedi. Gözleri eskisi gibi parlamıştı. “Ben de...” dedi peltek bir sesle.

Aysun dayanamamıştı. Eğildi... Genç adamın canını acıtmamaya özen göstererek boynuna gömdü yüzünü... Dudakları yanık tenine değiyordu. Elleri de geniş göğsüne dokunmuştu sevgiyle. Ağlıyordu! İçli içli ağlıyordu! Canından can verircesine ağlıyordu. Vural'ın yanık eli havalandı. Bu sefer karısının saçlarına dokunduracak, hafifçe okşayacak kadar güçlenmişti kolları. Sevgiyle tuttu gür saçlarını... Sevgiyle okşadı tellerini...

“Allah'ım! O kadar mutluyum ki! Uyandın! Sonunda uyan-dın!” diye mutlulukla şakıdı genç kadın. Birkaç dakika ağladıktan sonra doğrulmuş, kocasının gözlerine bakmıştı. Islak gözleri ile çok çekici görünüyordu.

Genç adam hafif bir nefes aldı. Artık olayları daha iyi hatırlıyordu. O da zaten Aysun gelmeden on dakika önce uyanmıştı. Bazı şeyler hızla gözünün önünde canlanmıştı. Özellikle son anlar! Vuruluşu, Fethi Ahmet'in yere düşerken çıkardığı ses, öleceğini düşündüğü anda Aysun'un söylediği son sözler...

Aklını toparlamaya çalışıyordu. "Ne zamandır?.." diye fısıldadı. "Yani... çok mu uyudum?" diye sordu yavaşça.

"Altı haftadır..." dedi Aysun. "Tam altı haftadır..." Eliyle göz yaşlarını silmişti çocuksu bir neşeyle.

"Vay..." Gözleri karısının güzel yüzünde gezindi. "Uzun zamanmış. Hiç hatırlamıyorum." Durdu bir an. Aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Annen? Baban?.." diye sordu endişeyle.

Aysun gülümsedi mutlulukla. Ah, bu adam! Hâlâ cesur, hâlâ merhametliydi. Kendi derdini unutmuş hemen anne ve babasını sormuştu. "Onlar çok iyi!" dedi. "Burunları bile kanamadı. Sadece biraz korkmuşlardı..."

Vural'ın rahatladığı belli oluyordu. "İyi... Sevindim..." dedi nefesini bırakarak. Gözlerini yumdu bir iki saniye. Sonra hemen açtı. "Sen... zayıfladın mı?"

"Biraz..."

"Saçların da uzamış..."

"Evet..." Eli saçlarına gitmişti. "Fark etmene sevindim. Kestirip kestirmemeye karar veremedim. Sana sordum ama cevap vermedin!"

Genç adam yorgunca gülümsedi. "Kestirmeden yetiştigiime... sevindim..." Gözleri içercesine karısının yüzünde geziniyordu. Aysun'un da öyle... "Sen daha mı güzel oldun?" diye sordu yutkunarak. Ağrı kesici etkisini göstermeye başlamış, boğazındaki ağrı azalmıştı.

Genç kadın neşe ile kıkırdadı. O kadar mutluydu ki! İnanamıyordu hâlâ. Acaba birazdan uyanacak mıydı? Gözlerini açacak ve yanağı kocasının eline dayalı halde uyanacak mıydı? Eğer rüyaysa bile uyanmak istemiyordu. Çok güzel bir rüyaydı çünkü...

"Hem daha güzel oldum, hem daha seksi!"

“O... son söylediğin şey... doğru muydu peki?” diye mırıldandı genç adam.

“Ne... Ne söyledim ki?” derken kaşlarını kaldırdı masumca.

“Dün söylediğin! Şu... Şu beni sevmeyeyle ilgili olan?”

Aysun dudaklarını muzipçe ısırdı. “Bilemem...”

“Ya çocuklarla ilgili olan?”

“Hım! Bak o doğru! Ne zaman iyileşirsin? Hemencecik çocuk yapmak istiyorum çünkü. Deli dolu bir kocayı zapt edecek çocuklar lazım bana... Belki o zaman akıllanırsın!

“Ben akıllıyım zaten...” dedi genç adam. Yorgun gülümseyişi bile çok tatlıydı. “Seninle evlendim ya?”

“Hayır! Sadece şanslısın! Akıllı olan benim! Ne yaptım ne ettim seni... kocam yaptım! Çok akıllıyım ben!”

Eğilip kocasının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gözlerindeki yaşlar kurumuştu şimdi. Doğruldu. Elini cebine atıp bir mendil çıkardı. Hazırlıklıydı bu konuda... Onun yanında her zaman ağladığı için mutlaka bir mendili olurdu. Ama artık son kez ağlamıştı! Son kez üzülmişti... Artık mutluluktan ağlayacaktı. Buna emindi... Göz pınarlarında kalan son damlaları da sildi mendiliyle. Burnunu temizledi elinden geldiğince kibar bir şekilde.

“Doktora gidip... bilgi alsam... iyi olur...” dedi sonra. “Bakalım kocamı kaç gün sonra evime götürebileceğim!”

“Evet... İyi olur,” diye mırıldandı Vural. “Ama fazla da uzaklaşma! Gözümün önünden ayrılma sakın...”

Genç kadın mutlulukla gülümsedi. “Hemen döneceğim!” Neredeyse koşarak kapıya gitti. Tam tutup çekmişti ki arkasından Vural seslendi.

“Aysun?”

Başını çevirip baktı ona. “Efendim?”

Genç adam kısılmış gözlerle ona bakıyordu. Konuşabilmek için yutkunması gerekmişti. Sonra yavaşça sordu. “Gürkan... Gürkan’a ne oldu?”

37. BÖLÜM

FİNAL

Garipti ama Bursa'ya kar yağıyordu. Bu her sene olmazdı. En azından böyle yoğun yağmazdı. Uludağ'da kar eksik olmazken, hemen eteğindeki şehirde genelde ılık bir hava hüküm sürerdi. Oysa şimdi kar şehre de lapa lapa iniyordu. Şemsiyenin üstü dolmuştu. Şemsiyenin altında bekleyen Aysun ise gözlerini kocasına dikmişti.

Vural kar altında öylece duruyordu. Gözleri önündeki mezar-daydı. Mezarın çevresi mermerle çevrilmiş, üzeri kışın bile dayanıklı olan çiçeklerle süslenmişti. Yakında çiçeklerin üzerini kaplayan karlar erir ve o değerli çiçekler yine meydana çıkardı.

Genç adamın saçlarını saran karlar, elinin bir hareketi ile dö-küldü. Geniş omuzlarını da kaplamıştı kar. Her zamanki gibi resmî giyinmemişti genç adam. Takım elbisesi yoktu üzerinde. Rahat bir kadife pantolon, uzun bacaklarını sarmıştı. Deri ceketi de onu soğuktan ve kardan koruyor gibiydi. Ama güzel gri saç-ları kar yüzünden ıslanmaya başlamıştı. Kocasını için endişelendi genç kadın... Hasta olmasını istemezdi. Üşütebilirdi...

Vural sanki onun düşünceleri hissetmiş gibiydi. Başını çevirip bir an için karısına baktı. Sonra gülümsedi ona. Geriye doğru bir adım attı. Ayrılmadan önce son kez mezara karşı konuştu.

“Hoşça kal, Gürkan!” dedi yeğenine. “Haftaya uğrayamaya-cağım sanırım... Malum! Çok işimiz olacak. Ama en kısa sü-rede geleceğim yine...”

Sanki yeğeni onu duymuş gibi içi rahatlamıştı. Dönüp uzun adımlarla karısının yanına gitti. Aysun onu seven bakışlarla süzüyordu.

Vural yaklaşıncı, büyük şemsiyeyi biraz daha kaldırdı Aysun. Onun da şemsiyenin korunaklı alanına girmesini sağladı. “Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam!” dedi genç adam. “Gidebiliriz...” Yakışıklı yüzü keyfinin yerinde olduğunu gösteriyordu. Gözleri bir an karısının karnına doğru kaydı. Elini uzatıp onun kocaman olmuş göbeğine koydu. Hamileliğin bu kadar yakıştığı ikinci bir kadın düşünemiyordu. “Üşüdünüz mü?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Genç adamın elinin dokunuşu, şık krem kabanının üzerinden bile genç kadının tenini yakmıştı. Hamileliği yüzünden biraz ara verdikleri cinsel beraberliklerini çok özlemişti. Neyse ki doğuma fazla zaman kalmamıştı. “Çok değil...” dedi. “Sıkı giyindim. Kızın halinden memnundur sanırım. Poposu donan ben oldum...”

“Ovar, ısıtırım ben o popoyu!” dedi genç adam keyifli bir dalga geçmeyle.

Sonra elini karısının beline attı. Hamileliğine rağmen genç kadın çok kilo almamıştı. Vural’ın komada olduğu dönemde kaybettiği kiloları geri almış ama sonra durumu sabit olmuştu. Hamile kalmaya karar verdikten sonra da normal halinde bir değişiklik olmamıştı. Zaten hamileliğinin neredeyse altıncı ayına kadar kimse onun hamile olduğuna inanmamıştı. Birazcık çıkan göbeği çoğu kimseyi ikna edememişti.

Şemsiyeyi Vural aldı. Güçlü kolunun desteğinde arabaya kadar kaymadan yürüdüler. Yerler iyice kar tutmuştu. Genç adam arabasının kapısını açıp onun binmesini bekledi. Karısı binince dönüp kendisi de bindi. Mezarlıktan yavaşça çıktılar. Kimse yoktu zaten. Aralık ayının son gününde herkes yılbaşı telaşı içindeydi.

Doğruca genç kadının annesinin evine gittiler. Herkes orada toplanacaktı. Ailecek geçirilecek bir yeni yılın tadına doyum olmazdı. Ve bu yeni yıl geçen senekine nazaran daha keyifli

gececekti. Bu kesindi. En azından bir hafta kadar sonra doğum yapacak olan Aysun'un çevresine yaydığı enerji, mutluluk, en karamsar insanı bile kendine getirir, mutlu olmasını sağlardı.

Eve girinceye kadar genç adam karısının kolunu bırakmadı. Eve girmeden önce genç kadın gözlerini gökyüzüne çevirmişti. Kocasına eve kadar olan kısa mesafede şemsiyeyi açmamıştı. Yüzüne konan kelebek hafifliğindeki iri kar taneleri, genç kadının keyifli bir şekilde gülmesine sebep oldu. Derin bir nefes aldı sonra...

Mutluydu gerçekten... Allah'a şükür çok mutluydu. Vural ile evli oldukları bu bir yıldan uzun zamanda, bir kere bile yüzü ekşimemişti. Bir kere bile kocasına gerçekten kızmamıştı. Bir kere bile kalbi kırılmamıştı.

Başını çevirip sevgi dolu gözlerle sevdiği adama baktı...

Vural da ona bakıyordu. Bu çocuksu gözlerdeki saf sevgiyi görmemek mümkün değildi. Hayatının en büyük şansydı bu kadın... Onsuz geçirdiği her dakikaya acıyordu. İşyerinde bile onu o kadar özliyordu ki, sık sık bir mazeret bulup aşağıya, onun ofisine gidiyordu. Ama bunun da çözümünü bulmuştu. Yeni bir bina yaptıırıyordu. Şehir merkezindeki metruk iki binayı satın almıştı. Binaları yıkıp, iki araziye birleştirip, sadece kendi şirketlerine ait olacak bir bina dikmişti. Yakında hizmete girerdi. Bir iki ay kalmıştı. Aysun doğumdan sonra işe başlamaya hazır olunca da, kocasının bitişindeki odada olacaktı ve böylece tüm mesele hallolacaktı. Onu sürekli görebilecekti.

Zilin çalınması ile açılan kapıda Ayça göründü. Güzel yüzü keyifliydi. "Gelin bakalım!" dedi onlara. "Geç kaldınız?"

"Mezarlığa uğramak istedi Vural... Malum! Doğumdan sonra biraz zor olacak uğraması!"

"Ya!" dedi genç kadın. "Tüh! Bilsek biz de gelirdik..." Başını yanında duran kadına çevirdi. "Değil mi?.."

Gürkan'ın annesi, Vural'ın da yengesi olan sevimli kadın hemen yanında duruyordu. Göknur Hanım oğlunun ölümü ile uzun bir süre perişan olmuştu. Ancak kardeşi kadar sevdiği Vural'ın

iyileşmesi, onda pozitif bir etki yapmıştı. Kendisini kısa sürede toplamıştı. Hele ki Aysun'un hamile kalması inanılmaz bir şekilde sevindirmişti kadını. Kendi gelininden torun sahibi olamamışsa da, Vural'ın çocuğunu torunu gibi seveceği açıktı. Üstelik de yedi ay kadar önce Vural ona Bursa'da sevimli bir daire satın almıştı. Kadın pıllını pırtısını toplayıp bu şehre yerleşmişti. Hem oğlu buradaydı, hem de tüm sevdikleri. Yedi aydır gerçekten de büyük bir ailenin parçası olduğunu hissediyordu. Başını salladı biraz mahzun bir şekilde. "Evet... Ama neyse ki ben dün ziyarete gitmiştim zaten."

"Planlı değildi!" diye açıkladı Aysun. İçeriye girerken kardeşini ve Göknur Hanım'ı yanaklarından öptü. Sonra küçük burnunu havaya kaldırdı. "İmm! Bu ne? Nefis kokuyor?"

"Annemizin ve Göknur annenin marifetleri işte!" dedi Ayça gülererek. "Bize bir iş düşmedi. Sadece yiyeceğiz!" Gözleri montunu çıkaran kardeşinin karnına kilitlendi. "Yeğenim nasıl bakalım?"

"Sabırsızlanıyor!" dedi Aysun gülümseyerek. "Attığı tekmeleer yüzünden İnsan Hakları Mahkemesine başvuru yapabilirim her an. Futbolcu bir kızımız olmaz umarım."

Vural o sırada arabaya geri dönmüştü. Bagaja koydukları poşetleri çıkarıyordu. Çoğunluğu evdekiler için küçük birer yılbaşı hediyesiydi. Ayrıca kocaman da bir tane yaş pasta almıştı. Onları getirirken kalınlaşmış kar tabakasında kaymamaya dikkat ediyordu. Evin kapısından içeriye girdiğinde, Ayça hemen yardım için uzandı. Elindekilerin bir kısmını aldı.

"Umarım bana güzel bir hediye getirmişsindir enişte!" dedi ona. "Karına verdiği şu boynuzdan yapılma yaş günü tarakları ona gerçekten şans getirdi. Ben de öyle egzotik ve güzel bir şey istiyorum. Sihirli olsun..."

Vural gülümsedi. Sıcacık, dostça bir gülümsemeydi. "Senin onlara ihtiyacın yok ki. Sen kendin zaten egzotik ve güzelsin. Aynaya bakmıyor musun? İkisi bir arada zaten güçlü bir sihir oluşturunuyor!"

Yılbaşını ailecek evde kutlamak gibisi yoktu. Herkes keyifliydi. Elbette biraz buruk bir kutlama vardı.

Yemekten sonra ortalık toparlandı. Gece yarısına bir saat kadar kalmıştı. Bulaşıkları kaldırma ve makineye koyma işini kardeşler üstlendi. Dinlenme sırası annelerdeydi. Vural da mutfağa su içme bahanesi ile gelmiş, karısını seyretmek için bir sandalyeye oturmuştu.

Ayça kısa bir süreliğine mutfaktan çıktığında, Aysun hemen kocasına döndü. “Ayıp olacak şimdi!” diye fısıldadı. “Ne işin var burada?”

Genç adam rahatça omuz silkti. “Hepsi ayaklarını uzatıp televizyon izlemeye başladı. Dinleniyorlar. Kimse benim kaçtığımı anlamaz. Ben de karımı seyrediyorum işte!” Gözleri karısının kalçalarındaydı. Onun hamile olması, o kalçaları herhangi bir anda okşamasına, fırsat buldukça göğüslerine dokunup öpmesine engel değildi. Tabii çok da fazla uzatamıyordu. Bu zorunlu perhiz yüzünden hevesi hep kursağında kalıyordu. Tadım-lık kaçamaklarla yetiniyordu. Neyse ki zaman azalmıştı. Doğuma az bir süre vardı.

Aysun onun bakışlarını fark edince kaşlarını çattı. Parmağını salladı bir çocuğu azarlarcasına. “Pişşt! Gözlerine hâkim ol bakayım! Hamile bir kadın var karşında!”

“Hamile olduğunun farkındayım ne yazık ki! Ama hâlâ çok cazip geliyorsun bana...” dedi genç adam dürüstçe.

“Sen bakma yine de öyle! Heyecanlanıyorum sonra... Yatakta bile dönemezken, senin üstüne atlamak istiyorum.”

Ayça yeniden içeriye girmişti. Elinde küçük, naylon bir poşet vardı. Kargo şirketlerinin evrak göndermekte kullandıkları yapışkanlı sağlam poşetlere benziyordu. “Bunu avukat Murat’tan aldım bugün. İçinde bizim için bir şey varmış.”

Hem Aysun, hem de Vural şaşırmıştı. “Ne ki o?” diye sordu Aysun. “Yılbaşı hediyesi mi?”

“Bilmiyorum. İçeriğini söylemedi. Elle kontrol ettim. Küçük bir şey... Kutu gibi. Poşeti sadece üçümüzün olduğu bir anda açmamız için yemin ettirdi.”

“Üçümüz mü? Mini bir bomba olmasın?” dedi Aysun gülererek. “Acaba yılbaşından sonra alacağı zammı beğenmemiş olabilir mi?”

Ayça da güldü. “Neredeyse yarım maaş zam yaptık herkese... Sanmam. Açar mısın?” Elindeki poşeti Vural’a uzatmıştı.

Vural yerinden kalktı. “Tamam, ver.” Genç kadının elindeki poşeti alıp güçlü parmaklarıyla kolayca yırttı. Avucuna çevirip içindekinin düşmesini sağladı. İçinden çıkan şey, küçük bir Usb diskti. Herkes bir an birbirine baktı. Diskin beyaz gövdesinin üzerinde çıkmayan asetat kalemle yazılmış bir yazı vardı.

‘Bunu izleyin!’

Genç adam kısa bir duraklamadan sonra iki kadının arasından geçti. Gidip mutfaktaki duvara takılı olan televizyonu açtı. Sonra elindeki disk yan tarafında bulunan Usb girişine taktı. Kumanda ile ayarları yapınca diskin içindeki video hemen oynamaya başlamıştı.

Çıkan görüntü hepsi için şok ediciydi...

Aysun kocasına sokulup koluna girerken, Ayça bir sandalyeye oturdu zorlukla...

Ekranda Gürkan vardı.

Hastalığının son evrelerinde gibiydi. Tedavi olmayı reddetmişti. Kanser tümörleri tüm vücudunu sardığı için doktorlar ümit vermemişti hiç. Neyse ki bazı kanser türlerinde olduğu gibi delicesine acıları olmamıştı. Yatağında hiç acı içinde inlememişti. Ve zaten uyurken ölmüştü. Görüntüdeki hali ise iyice zayıflamış haliydi. Kan dolaşımı kötü olduğu için rengi de daha beyazlamıştı.

“Amca...” diye başladı Gürkan. Gözleri suluydu biraz. “Seni... Seni ne kadar sevdiğimi... tahmin bile edemezsin! Önce bunu söylemek istedim. Sen bana babamdan daha yakın oldun hep...

Bana babamdan daha çok sahip çıktın. Korudun, kolladın... Ömrüm boyunca... hep desteğini hissettim.”

Gözleri iyice sulanmıştı o anda. Görüntüyü kendi çabasıyla çektiği belliydi. Başını çevirip bir an için ekranın dışında bir noktaya baktı. Sonra yeniden gözleri kamera merceğine döndü.

“Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne yazık ki... hastalığım süresince... desteğini görmem mümkün olmadı. Son günlerimde yanımda olmanı çok istedim. Eskisi gibi sağlıklı ve güçlü bir şekilde bana destek olmanı çok arzulardım. Senin de ölümle pençeleşiyor olman... beni kendi hastalığımdan bile çok üzüyor. Yine de umuyorum ki iyileşeceksin. Seni çok seven bir karın var. Allah seni ona bağışlayacak. Benim ardından gelmeyeceksin... İnşallah ölüme direnip, mutlu günler ve uzun yıllar yaşayacaksın.”

Susmuştu yine bir an. Elinin tersi ile gözyaşlarını silmişti.

“Eğer bu görüntüleri izliyorsan... hayata tutunmuşsun demektir. Ve ben... çoktan aranızdan ayrılmışımdır. Videoyu şirket avukatımız Murat’a vereceğim. Ondan da size vermesini rica edeceğim. Ama hemen değil... Bir yıl sonra! Bir yılbaşı gecesi olabilir mesela... Orada, yanınızda Ayça da olur büyük ihtimalle. Belki bir yıl içinde beni affetmiş ve... yeni bir hayat kurmuş olur...”

Yine gözlerini sildi. Mutfaktaki herkes büyülenmiş gibi konuşmayı izliyordu. Aysun yutkundu. Sulanmış gözlerini kocasına çevirdi. Vural’ın yüz hatları taş gibiydi. Dişlerini sıkmış olduğu ve yeğenini seyrederken üzüntüden perişan olduğu o kadar belliydi ki! Ve güzel gözleri nemliydi...

“Ayça, senin de hayatına devam etmeni istiyorum. Seveceğin birisini bul ve evlen. Ne yazık ki sana layık olacak çok fazla erkek yoktur. Ama eminim ki seni hak eden birisi sonunda seni bulacak ve değerini hissettirecektir. Benim yaptığım hatayı yapmayacaktır. O yüzden sevmekten korkma ve mutlu ol. Ben hatalıydım. Hem de çok. Sana ve kardeşine olan davranışlarım affedilemezdi. Bunu biliyorum. Çok üzgünüm. İkinize de hak

etmediğiniz şekilde davrandım. Bu konuda yapabileceğim tek savunma, ikinizin de birbirinizden değerli olduğunuzdur. Akli-
mın karışmasına ve yanlış şeyler yapmama, bu mükemmelliğiniz
sebeptir. Yine de suçluyum elbette. Dilerim verdiğim acıları
ve üzüntüleri, geçen bir yıllık süre içinde affedersiniz. Dile-
rim anılarınızda iyi bir dost olarak yer alırım.”

Mutfaktaki sessizlik, Gürkan'ın susması ile elle tutulur ol-
muştu adeta.

“Aysun... Sen de beni affet lütfen. Amcam ile aranıza girmek
istememedim. Senin onu sevmediğini düşündüğüm çok zamanlar
oldu. Ama şimdi sana bakıyorum da... bir erkek ancak bu kadar
sevilebilir. Hastanedeki perişan halini gördükçe, senin amcamın
yatağı başında gün geçtikçe eridiğini gördükçe... kendimden hem
nefret ettim... hem de sevindim. Nefret ettim çünkü aranıza gir-
meye kalktım. Bu kadar büyük bir aşk için ne büyük bir ayıp-
mış benimkisi... Ama bir yandan da sevindim! Çünkü ikinizin
tanışmasına, dolaylı olarak olsa birbiriniz ile yakınlaşmanıza ve bir
aile kurmanıza sebep oldum. Umarım sen de affedersin beni...
Öldükten sonra kötü birisi olarak anılmak istemiyorum çünkü...”

Hiç kimse zaten onu kötü birisi olarak anmıyordu ki! Elbette
yanlışlıklar yapmıştı. Kararsızlıklar yaşamıştı. Ama hatalar da,
kıskançlıklar da insanın mahsus bir şeydi.

“Amca... Çok uzatmayacağım. Sayılı dakikalarımı burada
size dert anlatmakla harcamayamam!” Kendi kendine gülümsemişti.
Ama zorlukla ve biraz acıyla... “Anneme ne olacağını düşünmü-
yorum bile... Sen iyileşmişsen ona sahip çıkacağından eminim.
Allah korusun, ölürsen de Ayça onu yalnız bırakmaz. Bunu bi-
liyorum. Birbirleriyle çok iyi anlaştıklarını gördükçe, deli gibi
seviniyorum. Şirketteki hisseme gelince... Doğal olarak karıma
kalacak tabii. Ama anneme de bir şeyler kalacak... Bunun be-
nim değil, senin hediyen olduğunu annem hep bilecek. Sen ina-
nilmaz bir adamsın. Sen dünyadaki en özel insansın! Aysun'un
dediği gibi, ‘İki Renk’li, göz alıcı bir adamsın! Bilmeni isterim

ki, seninle her zaman gurur duydum. İyi ki sen benim amcam-sın! İyi ki hayatımdasın! Seni çok sevdiğimi unutma! Yanlışlıklarım için beni affet. Özür dilerim... Her şey için özür dilerim. Hepinizden özür dilerim. Lütfen beni unutun! Lütfen mutlu olun! Lütfen harika hayatlar yaşayın! Hak ettiğiniz mutluluğu... son-suza kadar tadın. Sizler mutlu oldukça, ben de mutlu olacağım. Öbür taraftan hep yüzünüze gülümseyeceğim..."

Başı öne düştü. Zayıflamış geniş omuzları da düşmüştü. Belli ki eliyle gözyaşlarını siliyordu.

"Hoşça kalın..." diye fısıldadı sonra. "Sizleri çok seviyorum..."

Ardından yerinden kalktı Gürkan. Yüzünü göstermeyerek uzandı, videoyu durdurdu. Televizyondaki görüntü kaybolmuştu.

Vural'ın da başı öne düşmüştü. Esmer cildinden iki damla yaş aşağıya kaymıştı. Farkında değil gibiydi. Nefes almakta zorlanırcasına göğsü şişti. Aysun dönmüş ve ona sarılmıştı. Şişmiş göbeğinin izin verdiği kadar kocasının göğsüne sokulmuştu. O daha rahattı. Gözyaşları daha rahat akıyordu yüzünden...

Vural elini uzattı. Ayça'ya bir davetti bu...

Tek başına oturan Ayça da gözyaşlarını tutamayarak ayağa kalktı. Eniştesinin güvenli kollarına sokuldu. Başını göğsüne gömdü. Üçü de birbirlerine sarılmış bir halde öylece durdular... Ne kadar durdukları bilinmezdi. Merak da etmediler. Mutfakta ne yaptıklarını merak edecek kimse de yoktu.

Nihayet ayrıldıklarında hepsinin yüzünde bir gülümseme vardı. Vural rahatlamıştı. Yeğenine veda edemediği için hep çok üzgündü. Ama şimdi veda etmişti işte. Gürkan'ın yöntemiyle vedalaşmışlardı. Bu içini rahatlatmıştı genç adamın.

Ve Ayça da rahatlamıştı. Ölmüş kocasının sözleri içine su serpmişti. Ölmeden önce de konuşmuşlardı bu tip şeyleri ama Gürkan ilk kez ona yeni bir hayat kurmasını söylemişti. Hem de bir erkekle...

Aysun ise gerçekten Gürkan'a kızamıyordu. Aslında ona müteşekkirdi. Eğer Gürkan olmasaydı, Vural gibi mükemmel bir

erkeklerle tanışamayacaktı. Onun karısı olmak için bahaneler üretemeyecekti. Vural'ın çok da iyi bir baba olacağına emindi. O zaten yıllarca Gürkan'a babalık yapmıştı. Şimdi kendi çocuğu olunca kim bilir nasıl deli divane olacaktı.

Aysun gülümsemeye çalıştı. "Hadi bakalım... Bu güzel günde ağlamamalıyız. Çok melankolik olduk. Gürkan böyle üzülmemizi istemezdi. O bizi üzme için bu videoyu hazırlamamış. Bizi mutlu hissettirmek için yapmış. Gördünüz işte! Mutlu olmamızı istiyor."

"Evet..." dedi Vural da. Nemli gözleri eski keyifli haline gelmişti. "Oscar"lık bir video değildi ama derdimizi halletti, değil mi?"

Ayça da gülümsemişti. Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. "Allah mezarında rahat uyumak nasip etsin..." dedi yavaşça. "Eminim halimizi görüp mutlu oluyordur. Öyle dedi ya!"

"Evet, eminim mutludur..." dedi Aysun da. Sonra nemli gözleri muzipçe parladı. "Şimdi tek bir şey eksik kaldı..." dedi kardeşine. Hafifçe göz kırpmıştı.

Ayça güzel kavisli kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Kimmiş demek lazım bence!..." dedi Vural da gülümseyerek. Bir erkek olarak en çabuk o toparlanmıştı. Yüreği ne kadar acımış olsa da, bunu belli etmeyecek kadar güçlü bir adamdı.

Ayça'nın gözleri eniştesine döndü. Güzel yeşil gözleri bir hayalle canlandı azıcık. "Abartmayın isterseniz..." dedi ikisine birden.

"Abartan kim? Eminim sen de gelmesini bekliyorsun!"

"Vural! Böyle konuşma lütfen! Hiç de bile beklemiyorum."

"Emin misin?" dedi genç adam alayla.

"Gelmez... Uyuz adamın teki. Beklediğimden değil ama... gelseydi şimdiye kadar gelirdi."

"Gelecek bence..." dedi Vural. "Ben de davet ettim zaten. Gelmem demedi..."

"Hıh! İşlerinden zaman ayırabilirse beyefendi, gelir! Sürekli bir yerlerde! Sürekli bir yerleri yara bere ile geliyor!"

"Ama geliyor..." dedi Vural tatlı bir ısrarla. "Sonunda dönüp dolaşıp mutlaka sana geliyor. Bir bahane bulup mutlaka dönüyor..."

Ayça'nın gözleri önünde uzun boylu bir erkek silueti canlandı. Uzun zamandır kalbini doldurmaya çalışan bir fırsatçı vardı hayatında. İnatçı, biraz kaba, fakat inanılmaz korumacı, sahiplenici ve tutkulu bir adam...

"Gelir mi?.." diye sordu kendi kendisine konuşur gibi.

Daha sorusu yeni bitmişti ki... kapının zili çaldı. Hepsinin başı mutfak kapısına döndü. Sanki oradan dış kapı görülecekmiş gibi bakmışlardı. Oysa görmek imkânsızdı. Ayça yutkundu...

"Geldi..." dedi Vural. Rahatça karısına sarıldı... Gözleri baldızındaydı. "Git şu kapıyı aç!" diye emretti yumuşak bir sesle. "Adam bu karlı havada kardan adam gibi olmasın!"

Ayça ikiletmedi bile... Koşarak mutfaktan çıktı. Onun kapıya vardığında fren yapacağını, kapıyı açarken mesafeli bir yüze bürüneceğini, sevdiği adama gerçeği belli etmemek için çaba harcayacağını ama yine de onu gördüğü için gözlerinin delicesine parlayacağını ikisi de biliyordu.

Tıpkı Aysun'un parlayan gözleri gibi...

Aysun dönüp kocasına bakmıştı. Kolları ile genç adamın beline sarılmış, göbeğini onunkine yaslamıştı. "Eminim bir öpücük... kardan adamı bile eritir!" dedi kocasına. "Ayça bu fırsatı kaçırır mı dersin?"

"Şişşt! Bunlar özel konular! Bizi ilgilendirmez!" dedi Vural onaylamaz gibi. Sonra usulca ekledi. "Ama umarım kaçırmaz!"

"Sen var ya sen!.." dedi Aysun kıkırdayarak. "Sen fena bir adamsın. Çapkın, fırsatçı, yaşlı ve... ve seksi..."

"Neden hep kötü özelliklerime dikkat ediyorsun?"

"Kendimi rahatlatıyorum. Sevdiğim adamın çevresinde kadınların gezmesinden hoşlanmıyorum."

"Sevdiğin adam ha?"

"Tabii! Ne sandın? Seni sevmesem sana dayanır mıydım?"

"Yanıklarına mı?"

"Saçmalama!" Genç kadın uzandı. Parmak uçlarında yükselip onun yanık şakağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Yanıkların

umurumda bile değil. Seni nasıl bu kadar çok sevebildiğimi ben bile anlamıyorum. Sen tehlikeli bir adamsın. Annem söylemişti de inanmamıştım. Sen her kadın için gerçekten tehlikelisin.”

“Öyle mi? Annen ne dedi peki?”

“Seni ilk tanıdığımda... itici bulduğuma inandırmıştım kendimi ya? Annem de Ayça ile bana pek önemli bir hayat dersi verdi. Bazı erkekler çok tehlikeli olurmuş. İnsanın içine usul usul işlerlermiş. Hastalık gibi işte! Bize karşı ilgisizliği üzse bile, yine de ondan gözümüzü alamamışız. Bunun gibi şeyler. Sen de bunu çok iyi kullandın doğrusu. Hem beni aklımı başımdan alacak şekilde öp, hem de ilgilenmiyormuş gibi davran!.. Oh, ne güzel yaptın! Bir de gidip arkadaşım ile oynastın!” Vural’ın gülümseyen yüzüne baktı bir an. Kaşları çatılmıştı. “Neden bana bir kere olsun doğruyu söylemiyorsun? Selda ile seviştiniz mi hiç?”

“Bunu merak etmen saçma değil mi?”

“Gizleyecek ne var? Kızmayacağım inan! Kışkandırmak için yaptığını biliyorum. Söyle hadi! Ya o kadın? Emlakçı güzeli?”

“Sen gerçekten kıskanç mısın?” Genç adam ona iyice sarılmıştı.

Aysun başını salladı hızla. Zerre tereddüt etmemişti. “Keskinlikle kıskancım. Kızımızı benden çok sevmezsin değil mi?”

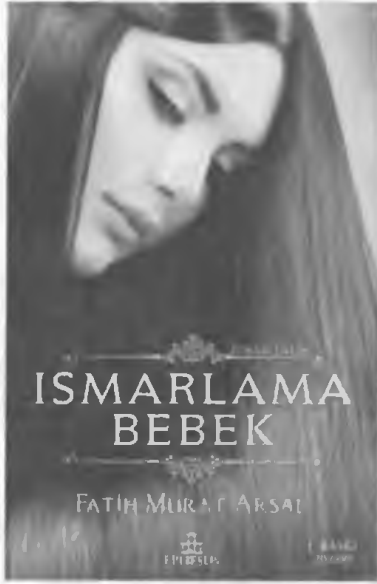
“Ciddi misin sen?”

Aysun kıkırdadı. Dudaklarını uzattı ona doğru. “Peki, tamam. Kızımız konusunda bir ayrıcalık yapabilirim. Onu benden çok seversen kıskanmam... Ama azıcık çok! Tamam mı? Çok çok değil! Azıcık!”

“Anlaştık!” diye fısıldadı genç adam. Dudakları birleşmişti. Aysun hâlâ öpüşmekten zevk alıyordu. Hâlâ bu adamın dudaklarındaki lezzete bayılıyordu. Ama şimdi bir başka sorun vardı...

“Sana bir şey diyeceğim!” diye fısıldadı öpüşmeleri arasından. “Galiba... Galiba bebek geliyor!..”

SON

Bir masal kahramanı kadar yakışıklıydı belki!
Sıcacık bakışlarıyla, tecrübeli yürekler için bile tehlikeliydi.
Aşkı hiç tanımayan vahşi bir kıza göre ise, engellenemez
iradesiyle tutkulu bir zorbaydı o...

Korunaklı hayatına büyük bir cesaretle dalmıştı.
Ondan çılgınca şeyler istiyordu bu uzun adam...
Öncelikle kollarından kaçamayacağı gerçek bir evlilik...

Ve annesine benzeyen güzel bir bebek...
İsyan eden kalbini istemiyordu belki! Ama...
Her an göğsünden koparıp alacak kadar da fırsatçıydı.

Zoraki de olsa evlenmeyi kabullendi...
Ve ısmarlama bebeği için ona boyun eğdi.
Ama delicesine ağrıyan kalbi için...
...sonuna kadar mücadele etmeye kararlıydı!
Tüm korkusuyla aşka karşı dirense de...
ne yazık ki bu tatlı despottan nefret etmek,
baştan çıkarıcı öpücüklerini sevmemek kadar zordu!

İki inatçı yüreğin heyecan dolu savaşında,
sizi aşk ve tutku dolu sayfalara bağımlı kılacak,
kaybedenin olmadığı bir FMarsal romanı daha!